



Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM



Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

Η' Σ Ι Ο' Δ Ο Υ

Α' Σ Κ Ρ Α Ι' Ο Υ

ΤΑ' ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

Η Ε Σ Ι Ο Δ Ι

Α Σ Κ Ρ Α Ι

QUÆ EXTANT.

Cum Notis, ex probatissimis quibusdam Auto-
ribus, brevissimis, selectissimisque.

Accessit VIRI Clarissimi,
LAMBERTI BARLÆI, *Græcæ Linguae in Academia
Lugduno-Batavâ Professoris eximii, is ejusdem
THEOGONIAM Commentarius.*

Opera & studio
CORNELII SCHREVELII.



LVGD. BATAVORVM,
Ex Officina FRANCISCI BARTHOLÆI.
MDCCLVIII.
Samptibus Societatis.

BIBLIOTHEQUE S.
Les Fontaines
CHANTILLY

EX LIBRIS DOMUS

Bibliotheca
artium

SANCTI STANISLAI



*ILLUSTRIBUS NOBILISSI-
MISQUE*

D O M I N I S,

D. AMELIO à BOUCHORST,
WIMMENUMI DOMINO, E-
QUESTRIS DIGNITATIS HOL-
LANDIÆ, PRÆFECTO AGGE-
RUM RHENOLANDIÆ, ET PRÆ-
TORI, &c.

D. GERHARDO SCHAEP,
EQUITI, CORTENHOEVII TO-
PARCHÆ, EXLEGATO, ET CON-
SULI AMSTELODAMENSI, &c.

D. CORNELIO à BEVEREN,
EQUITI, STREVELSHOECKII,
WEST-YSELMONDÆ, ET DE-
VELSTEINII DOMINO, EXLE-
GATO, &c.

CURATORIBUS
ACADEMIÆ LUGDUNO-BATAVÆ.

UT ET
MAGNIFICIS AMPLISSIMISQUE
DOMINIS,

D. CORNELIO à BUYTEVEST.

D. GULIELMO PAEDTS, J.C.
AGGERUM RHENOLANDIÆ CHOMARCHO.

D. PAULO à SWANENBURG, J.C.

D. JOHANNI MEERMAN, J.C.

INCLYTÆ URBIS LEYDENSIS
COSS.

D.D. CURATORUM COLLEGIS.

NEC NON,
AMPLISSIMO CONSULTISSIMOQUE
VIRO,

D. JOHANNI à WEVELICHOVEN,
J.C. ET HUIUS URBIS SYNDICO, AC DD.
CURATT. A SECRETIS.

VIRI ILLUSTRES ET NOBILISSIMI,

IAM cumulata sunt in
Parentem nostrum
defunctū vestra beneficia,
uti

DEDICATIO.

uti magnitudinem illorum
neque animus capere pos-
sit, neq; exprimere volun-
tas. Quæ eò majora, quo
sapientia, prudentia, judi-
cio magis polletis, atque
beneficia vestra pro me-
ritis ponere consuevistis.
Accedit & magnitudo ve-
stra, quæ nullum redhosti-
mentum patitur, nisi solam
gratitudinem. Nimirum
animus excelsus, supra om-
nem fortunam positus, ad
Deum immortalem proxi-

DEDICATIO.

me accedit, qui largitur
tantum beneficia, non re-
cipit. Hæc est illa virtus,
quam Heroïcam appella-
vit Aristoteles, quam in Vo-
bis ipsa Lugdunensis Pallas
obnoxie suspicit, & vene-
ratur. Commentarium ita-
que hunc Parentis nostri,
Viri optimi & eruditissimi,
in Poëtam antiquissimum
Hesiodum, Vobis devoto
animo offerimus, DOMINI,
in Academia hæc celeberrima,
sanctissimoque Mu-
sarum

DEDICATIO.

farum domicilio, natum, educatum, ideoque vestrum, quia nostrum amplius non est, quod Vobis debetur. Confidimus, itaque, nisi nos animi conjectura fallit, eo vultu hoc posthumum opus, exactæ & singularis diffusæq; eruditionis judicio Præstantissimorum virorum, accepturos, quo Parentem, dum in vivis esset, amplexi estis. Cujus virtus & eruditio eo major, quo extra fastum
mi-

DEDICATIO.

minus ostentabat, & interiore pectoris recessu premebat. Nimirum nunquam altius mens humana affurgit, quam cum cæterorum secura sua se virtute involvit. Valete, VIRI ILLUSTRÉS, & NOBILISSIMI, atque favore Vestro nos porro prösequimini.

*Vestris Dignitatibus ad omne
obsequium Devotæ*

PUPILLÆ DEFUNCTI.

BENI-



BENIGNO LECTORI.

Benigne Lector, cum in excudendis autoribus Typographi plus satis sudent, multique etiam inter illos sint, qui maiorem gloria, quam pecunia famam aucupantes, immortale sibi nomen comparare studeant: non pauci tamen, in electione Autorum satis etiam incuriosi, quosvis sine discrimine arripiunt, lacerant; & quocunque modo eosdem in lucem proferant, parum solliciti, modo suis commodis studeant, lucro tantum intenti. Hinc illa lacryma! hinc est, quod Studiosi saepenumero non sine ratione conquerantur, quod multi, egregii alias autores, tam Græci, quam Latini, tam vitiose, multisque mendis scatentes in lucem prodeant; & nihil æquè eorum studiis officere, quodque magis eorum animos turbare possit, quam vitiosa lectio, quæ omnia reddit confusa & turbata. Huic ergò incommodo obviam ut eatur, nulla commodior via est, quam ut in edendis Autoribus diligentia, studiumque majus, quam antehac, adhibeatur, nec ullis sumptibus parcatur, modo illi Au-
* 2 tores;

tores, quos imprimendos suscepimus, correctissimi, nitidissimique prodeant, ut ea ratione, si fieri possit, ad lectionem bonorum autorum Studiosos alliciamus & invitemus: quod an hac editione nostra novissimâ prestitum sit, malim id alios judicare, quam propria laude sordere. Saltem hoc polliceri ausim, nitidiorem, correctioremque autorem vix vel nunquam editum fuisse. Insuper Notas quasdam auctiores paulò addidimus ex selectissimis quibusque autoribus, selectissimas, brevissimas. Præterea etiam Indicem Pasoris, in gratiam Studiosa Juventutis & in usum Scholarum, adjunximus; verum jam novissimè etiam ita auctum, emendatum & mutatum, ut prorsus novus videatur. Matthiæ itaque Pasori S.S. Theologiae & Phil. Moral. Professori, plurimum hac nostra novissima editio debet: tum quicquid fere auctarii loco Indici accessit: pro singulari enim sua humanitate, duo exemplaria Hesiodi, Groninga ad me misit; unum parentis piæ memoriæ, in quo plurima spicilegia non contemnenda in Indice annotata inveni: alterum, in quo propria manu quædam annotaverat; quæ simul congeffi, & quæ commoda nobis videbantur, huic postremæ editioni inserui. Hæc sunt, benigne Lector, quæ te scire volui. Ut ere, frueri, & hisce nostris conatibus fave.

H E S I O D I V I T A.

*Ex Lili Gyraldi, De Poëtarum Histo-
ria, Dialogo II.*

DE Homero jam satis. A quo non longe abfuit senex, rusticana agrestique facie. Iamdudum, inquit Piso, Hesiodum nobis affers. Ipsum, inquam, profecto Hesiodum, quem & aliquo tempore cum Homero floruisse accurati quidam prodidere scriptores, alicubi licet Cicero noster Homerum longe faciat antiquiorem. Vetus certe disceptatio inter Grammaticos, Gellio & Seneca & Pausania testibus, uter ætate præcesserit: quæ de re & dialogos duos Ponticus Heraclides scripsit, & Cyrillus libro primo contra Iulianam Cæsarem, centesimo, inquit, l x & quinto anno post captam Troiam, Homerum & Hesiodum fuisse dicunt. & reliqua. Tum paulo post subdit idem Cyrillus: Tradunt autem quidam, quod Homerus non fuit coætaneus Hesiodi, sed in illis fuerit temporibus, regnantibus apud Hebræos Azaria & Ozia, apud Medos Arbace, apud Latinos autem Proca Sylvio, ante scilicet constitutionem Olympiadum. Quæ cum dixissem, Nos, inquit Piso, summopere avemus de te audire, quæ tu assidua lætione super hac re annotaveris. Quibus ego, Libenter sic agam, inquam, remque ideo altius aliquanto repetam. Porphyrius enim & plerique alii, Hesiodum Homero juniorem annis centum faciunt, atque ante primam Olympiadem. Quam opinionem sequi videtur Solinus, qui ita scribit: Inter Homerum & Hesiodum Poëtam, qui in auspiciis Olympiadis primæ obiit, centum x x x anni interfuerunt. Alii eadem Homeri ætate floruisse scriptum reliquere. quam opinionem & Philostratus habuisse videtur. Et Velleius non damnandus historicus, (tametsi quidam insulse nullum fuisse Velleium suspicantur) & M. Varro in primo de imaginibus, ut est apud Gellium, Non est, inquit, dubium,

quin aliquo tempore eodem vixerint Homerus & Hesiodus: idque ex epigrammate comprobatur, quod in tripode inscriptum fuerat, qui in Heliconæ Musis positus erat. Epigramma quod apud Dionem legi, & inter Græca epigrammata, tale est:

*Hesiodus posuit Musis Heliconibus istum,
Cum cantu vicit divinum in Chalcide Homerum.*

Græcum vero si mavultis, hoc est:

*Ἡσιόδῳ Μουσῶν Εἰλικονίδι τὸνδ' αἰείθετε,
Ὡς νῦν νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.*

Verum ubi in hunc sermonem incidimus, hanc vobis, utcumque meis verbis potero, historiam ex Plutarcho recitabo, qui eam tum in quinto Symposiacōn attigit, tum in eo, quod Septem sapientum convivium inscribitur, copiose explicavit. Homerus, inquit, & Hesiodus in Oelyci Thessali exequiis & Amphidamantis Chalcidenfis, carminibus certarunt, qua in re dubia atque anceps iudicium fuit sententia. Conversi, inquit, sunt ad huiusmodi interrogationes, & proposuerunt inanes, ut aiunt, quasdam nugas. (si modo recte interpretamur, ὡς φασὶ λέγας, non ὡς φησὶ Λέγης, ut passim legitur: non tamen determo, conscius & Lesches nomen esse proprium Poëtæ Lesbii.) Homerus quidem sic:

*Musa mihi referas, qua non unquam ante fuere,
Neve futura retro.*

Tum vero ex tempore respondit Hesiodus:

*Verum cornipedes quando Iovis ante sepulcrum
Festinantes propter palmam plaustra terebant?*

Ob hoc ferunt Hesiodum maximæ omnibus fuisse admirationi, atque tripodis præmium assecutum. Sed Græca, inquit Piso, ipsa carmina audire cupio: dure enim admodum & incondite ea vertisse videris. Audite ergo ea Græce, inquam. non enim eo inficias quod ais. Homerus quidem ita:

*Μῦσά μοι ἔννεπ' ἐκείνα τὰ μήτ' ἐγχεῖν παροίθεν,
Μήτ' ἔσται μετόπισθεν.*

Sic vero Hesiodus:

*Ἄλλ' ὅταν ἀμφὶ Διὸς τύμβῳ κταναχίποδες ἴπποι
Ἄρματα σπυρίψωεν ἐπειγόμενοι ἀεὶ νίκης.*

Porro

Porro ne & hoc vos lateat, judicem inter Homerum & Hesiodum Panidem Chalcidis regem fuisse, res usque in proverbium deducta ostendit, Πανίδου ψήφου, Panidæ suffragium: quod in eos ferri solet, qui inerudite minusque sapienter judicant. Pulchre, inquit Piso, & sane simul monstrasti, eadem Homerum & Hesiodum ætate fuisse: sed nihil vetat quo minus eadem diligentia reliquam ejus Poëtæ vitam, ab Atticis usque literis (quod aiunt) nobis repetas. Faciam id libenter, inquam, quando parum hoc à nostris hæctenus hominibus est, quod sciam, factum. Hesiodi igitur nomen, ut ab hoc incipiam, à caste & pudice loquendo deductum videtur, ἠσέβητο τὸ ἥσιν ἔδωκε. Patria vero illi Cuma: quæ urbs inter Æolicas numeratur, ante Lesbum sita. Num tu, inquit Piso, Hesiodum Ascræum fuisse negas? eo enim nomine à Græcis & Latinis vocatur. Recte tu quidem, inquam, sed si me vos audire volueritis, qua id ratione factum intelligetis. Hesiodi quidem patria Cuma fuit Æolica, ut ab Herodoto, Strabone & Stephano traditum est. Valerius quoque Probus, non alium, quam Hesiodum intelligere Virgilium autumat, illo carmine:

Ultima Cumæi venit jam carminis ætas.

Quod scilicet Hesiodus Cumæus primus ætates ex metallis commentus est; ut liquido videtur in eo, quod Ἐργα inscribitur, poemate. Natus ergo Hesiodus Cumæ, patre Dio Ampelidis filio, qui ex Menalopo Ithagæno Critonis filio natus erat, matre vero Pycimede: qui utique parentes ære alieno oppressi, cum unde dissolverent nomina, non haberent, in Ascræam Bœotiæ vicum demigrarunt, ubi est puer Hesiodus educatus, atque inde Ascræus cognominatus. Plutarchus ex Ephori Cumæi sententia refert, Attelen, Mæona, & Dion, Cumæos, fratres fuisse, quorum Dius, quem nauticam exercuisse comperi, ob eam quam attulimus causam, in Ascræam migravit, ubi (ait) Pycimeden uxorem duxit, ex qua natum ferunt Hesiodum: qui dum paterna armenta puer custodiret, à Musis amatus fuisse perhibetur: quæ illi gustandam laurum dedere: eam enim lauri naturam esse scribit ipsius Poëtæ interpres Proclus, & Isaacius Zezes, ut qui eam mandunt, vates fiant: unde &

H E S I O D I

Lycophron Poëta ea causa *δαφνιφάγος* vatem nominat. Idem & in Cassandra Sophocles. Et noster Tibullus agens de Sibylla:

Vera cano, sic usque sacras innoxia laurus

Vescar, & aeternum sit mihi virginitas.

Aphthonius quoque rhetor, laurum vaticinii symbolum esse prodidit: quare & laurum ipsam veteres *μαρτυρὸν φυτόν* appellavere, hoc est, Vaticinam plantam. Et Claudianus ait:

——— *Venturi præsicia laurus.*

Eadem ratione Apollini sacra dicitur, qui vaticinii Deus à gentibus est creditus. Quin & hujus arboris foliorum crepitu, dum cremantur, antiqui futura (utinam non & hoc nostro tempore!) prædicebant: quod & Philosophus Porphyrius credidit. Si enim magno strepitu in igne crepuissent, felicitatem significabant: si siluissent, unde & tacita laurus est dicta, infelicitatem, Et perinde de illa idem Tibullus:

Laurus ubi bona signa dedit, gaudete coloni.

Et Propertius »

Et tacet extincto laurus adusta foco.

Lauri insuper folia si noctu pulvino subjecta fuerint, somniorum veritatem conciliare produntur. Dictam autem Daphnen, prodit Eustathius, à *δα* particula intensiva, & *φάω* verbo, quod *voco* & *cano* significat, quod laurus in igne posita crepet & sonet: unde fortasse & ipsi nos Latini Laurum deduximus, à *λα*, ut *δα*, particula intensiva, & *υρο*, ut si non voce, at significatu conveniat. Si plura vero de lauro discere cupitis, præter ea quæ à nostris traduntur, legite Parthenii librum *Εἰρηκῶν*, & Constantini librum xi de re rustica, quo loco plura leguntur parum Latinis nota. Sed jam à lauro ad Hesiodum revertar, qui lauro gustata, haustaque Hippocrenes unda, repente Poëta prodiit. Id cum alii, tum ipse de se in Theogonia cecinit. Quam rem ita Maximus Tyrius interpretatur, ut Hesiodum putet voluisse, quæ sui ingenii & artis esset foetura, in Deas referre, ut se Musis gratum testaretur: ut si quis æra jam calleat, Vulcano tamen sua assignet opera. Sed hac de re plura apud ipsam Maximum legetis. Delectatum quidem peregrinationibus

bus Hesiodum legimus, sicuti & Homerum: quam rem tamen in omnium quidam retulere. Alii, quod qui peregre proficiscuntur, facilius prudentiam cæterasque virtutes comparare existimantur, quod mores scilicet hominum multorum videant. Vxorem quoque duxisse proditum est Ctemenen Phrygiæ filiam, & ex ea Stesichorum Poëtam natum. Alii non uxorem fuisse, & ob hanc ipsum Hesiodum occisum. Nam cum de se scitatum oraculum Delphos ivisset, eique responsum foret, ut Nemeæ Iovis templum vitaret, quod ibi esset vitæ finem habiturus, cumque ea causa Nemeam Peloponnesi fugeret, forte in Oenconem Locridis pervenit, ubi Nemeæ Iovis templum fuerat, ut scribit Thucydides, quo in loco incautus ab Amphiphane & Ganetore Phrygiæ liberis interemptus est, quod ab eo vitiatam sororem Ctemenen crederent. Cadaver ab iis in pelagum projectum est: id quod cum occulte fecissent, ab Hesiodi canefacinus est proditum, ut scribit Plutarchus. Alicubi tamen non Phrygiæ filii, sed Ganyctoris Nauclerii dicti sunt, ut in illo est, cui titulus, Quænam animalia prudentiora, terrestriane, an aquatilia. Pausanias quoque in Bœoticis, Hesiodi interitum ita recitat: Filii, inquit, Ganyctoris, Ctemenus & Antiphus, in Molycrian ex Naupactō fugerunt ob Hesiodi necem, ubi in Neptunum impii existimati sunt, de illisque est facta quæstio. & cætera quæ ille prosequitur. Mortis Hesiodi causam Plutarchus sic in Dioclis convivio explicat. Cum Milesio, inquit, comite & Troilo puero Hesiodus apud quendam hospitatus est: noctu Milesius hospitis filiam vitiauit: rei conscius Hesiodum rati puellæ fratres, illum inter pascua cum puero occiderunt, & cadaver in mare proiecērunt: pueri vero corpus in littore reliquerunt, à quo & loco nomen inditum. Ferunt, inquit, Deorum voluntate à delphinis cadaver ad littus delatum, ubi tum forte Neptunalia celebrabantur. Id scelus ubi incolæ intellexerunt, interfectorum domos diruerunt; vivos ipsos, qui facinus admiserant, aquis suffocarunt. Alii post diem tertium à delphine in littus cadaver devectum tradunt. Recognita, occisores navigatione sibi consulere volentes, vi coortæ tempestatis ad unum omnes de-

H E S I O D I

prehensi, naufragio perisse dicuntur. Post hæc Hesiodi corpus in Nemea Locridis sepultum perhibetur, qua de re extat Alcei Poëtæ carmen. Dein vero oraculo monente, ejus ossa exportata ab Orchomeniis, & in medio foro, hoc addito elogio, tumulata:

Ἀσπερ μὲν παῖς πολυλήϊος, ἀλλὰ θανάτῳ

Ὅστια πλεῖππε γῆ Μινυῶν κατὰ χεῖρα

Ἡσιόδῳ, ὃ πλεῖστον ἐν ἀνθρώποις κλέει ἐστίν

Ἀνδρῶν κεκομμένων ἐν βασιάνῃ σοφίης.

Tum Picus puer: Cur non & hos Latine, ut alios versus, nobis exprimis? Ut, inquam, noster Piso hos ipse convertat, & ego interea ad memoriam cætera revocem. Et Piso: Faciam equidem, inquit, utcunque potero: & non diu cunctatus, sic cœpit:

Fertilis Ascra quidem patria est: verum morientis

Pugnaces Minya condita membra tenent

Hesiodi, cujus supra omnes plurima laus est,

Spectatosque viros judicio sophia.

Quos cum Piso recitasset, mirum est quanto sit rubore suffusus, quod animadvertens ego, causamque intelligens, statim subdidi. Legimus & Græcum alterum Pindari, quod ita noster Cælius Latine vertit:

Salve cui pubes, tumulusque bis obtigit unus,

Tu sapis Hesiode, quantum homini sapere est.

Sed & Aldus ita prius:

Hesiode ante alios sophia præstantior omnes,

Salve, bis quondam qui puer atque senex.

Græcum Pindari, si vultis, sic habet:

Χαῖρε δὲς ἡβήσας, καὶ δὲς τὰ φεῖ ἀνέβωλῆσας

Ἡσιόδ' , ἀνθρώποις μέγστον ἔχων σοφίης.

Verum jam tempus est, inquam, ut quæ ab Hesiodo scripta sint, commemoremus, si tamen prius illud unum, quod in Græcis commentariis reperi, attulero, super ea in Ἔργων verba, μήτ' ἐμὸς υἱός. Filius, aiunt, Hesiodi Mnascas est. Philochorus vero Stefichorum dixit ex Clymene: ego tamen legendum puto, Ctemene, ut jam ostendi. Alii tamen ex Archiepe: quo

fit

V I T A.

fit ut eos mirer, qui scribunt, Hesiodum præter Stesichorum & etiam habuisse Mnaseam nomine, quam Archiepen vocant alii. Porro sexdecim Hesiodi legitima feruntur volumina: in primisque Theogonia, à Philosopho Zenone inter alios interpretata. Deinde Ἔργα καὶ Ἡμέραι, id est, Opera & Dies. In quo opere de re rustica præcepta tradit ad Persen fratrem, quem & ipsum Poëtam aliqui scribunt. Sunt & qui putent, Ἡοίης μεγάλας, sic vocata carmina, Hesiodi esse, ut Eunapius Græcus historicus, & in Bœoticis Pausanias. quo loco & alia Hesiodi opera commemorat, de quibus jam ante plane meminimus. Posthæc Astronomica scripsit, tum Hypothecas, quas tamen Fabius Quintilianus ex Aristophanis Grammatici sententia, Hesiodi esse negavit. At vero Aristoteles & Grammatici nonnulli, ut Hesiodi legitimum opus in medium afferunt. Scripsit item Heroium & Heroïdum Genealogias: ad hæc & de mulieribus: quo in opere Heroïdas multas induxit virorum fortium nuptias, ut ait Servius, optasse. Dion vero Chrysostomus ex Alexandri Macedonis sententia, Hesiodum ea causa de mulieribus scripsisse dixit, quod Homero concederet, qui de heroïbus ante scripsisset. Et quidem Lucianus ait, Hesiodum mulierum virtutes concinuisse. Tradit Pausanias, Hesiodum vaticinandi artem ab Acarnanibus edoctum, de ea carmina scripsisse. Scribit Nicocles, quod & in Pindarum Grammatici notant, Hesiodum primum ῥαψωδῆσαι, hoc est, per rhapsodias carmina cecinisse. At vero Hesiodus ipse, se cum Homero, in Delo, in Apollinem hujusmodi versus primum concinuisse prodidit, dum sic cecinit, ut pridie diximus:

In Delo tum primum ego Maonidesque Poëta

Lusimus, inque novis carmen cantavimus hymnis

Auricomum Phoebum, quem Latona edidit alma.

Sed videte, rogo, quam ille dulcius suaviusque sua lingua:

Εἰ Δὴ λῶ τότε πρῶτον, ἐγὼ καὶ Ὀμηρῶ, αἰοῖδ' ἰ

Μέλπομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥαψωδῶτες αἰοῖδ' ὦ,

Φοῖβον Ἀπέλλωνα χρυσώτερον, ὃν τίηε Λητώ.

Scripsit item Hesiodus Pelei & Theridis Epithalamium, sicuti priore sermone retulimus. Scripsit & de Dactylis Idæis. Item

Epice-

H E S I O D I

Epicedium in Batrachum amicum, & quod adhuc legitur poema inscriptum Herculis Scutum: quod tamen Aristophanes Grammaticus non Hesiodi esse suspicatus est, sed cuiuspiam alterius, qui Homericum sit imitatus. Megacles autem Atheniensis, & Apollonius Rhodius, Stesichorusque, ipsius Hesiodi legitimum carmen esse censuere. Scripsit idem de Medicina. qua de re Plutarchus in Symposio Dioclis. Hesiodus, inquit, in Medicina plurimum valuit. quod manifeste apparet, cum de victus ratione, de vini temperamento, de aquarum vi, de balneis, de foeminis, de temporum connexione, deque infantium statu disserit. Et hæc quidem Cleodemus medicus apud Plutarchum. Sunt & qui Hesiodum De herbis scripsisse tradant. quod ex Plinio colligitur. Nec desunt qui Hesiodum scribant autorem eorum apologorum qui Æsopi dicuntur. Quæ ego cum dixissem, Vide, inquit Piso, quam paucis carminibus M. Manilius in secundo Astronomicâ ista fere omnia Hesiodi opera complectatur. Nam cum Homerum laudasset, mox ita de Hesiodo subjunxit:

—— Sed proximus illi

*Hesiodus memorat divos, divûmq; parentes,
Et chaos enixum terras, orbemque sub illo
Infantem, & primum titubantia sidera corpus,
Titanas jurvisse senis cunabula magni,
Et sub fratre viri nomen sine fratre parentis,
Atque iterum patris nascentem corpora Bacchum,
Omniaque immenso volitantia corpora mundo.
Quin etiam ruris leges cultusque rogavit,
Militiamque soli, quod colles Bacchus amaret,
Quod fecunda Ceres campos, quod Pallas utrunque,
Atque arbusta vagia essent quod adultera pomis,
Sylvarumque Deos sacrataque numina nymphas,
Pacis opus, magnos natura condit in usus.*

Cum recitasset hos versus Piso. Si velim, inquam ego, quæcunque omnia de Hesiodo legi, vobis in præsentia recensere, in longum nimis noster sermo procederet: quædam tamen haud indigna relatu nequaquam præteribo. Scribit inprimis
Dialo-

Dialogum Lucianus, qui Hesiodus inscribitur, in quo Hesiodum ipsum de se multa narrantem inducit, eumque ipse, ut soler, irridet. Sunt & inter Græca epigrammata, in Hesiodum multa. Extat & apud Græcos proverbium, de iis qui super senescunt, Hesiodia senectus: de quo & Pindari distichon legitur, quod ante ab Aldo & Cælio nostro interpretatum attulimus. Pythagoram scribit Philosophus Hieronymus, cum ad inferos descendisset, Hesiodi animam vidisse ad columnam æream suspensam astrictamque adeo, ut stridere videretur, & cum ea Homeri quoque animam serpentibus undique incinctam, eā videlicet solummodo causa, quod de Diis falsa suis carminibus confinxissent. Qua re factum putō, ut Ponticus Heraclides contra Homeri calumniatores librum illum ediderit, qui est inscriptus, Allegoriæ in iis quæ de Diis ab Homero dicuntur, & responsiones in ejus calumniatores. Vidēri enim, inquit, posset Homerus, Salmones, vel Tantalus, immoderata atque intemperata linguam habens, si quæ de Diis cecinit sub alia significatione, non intelligerentur. Et quidem de Homero Heraclides, quod & de aliis Poëtis bonis, ut hesternæ die diximus, intelligi potest. Sed tamen si excellentis ac prope divini ingenii fuerit Hesiodus, non tamen ideo obtreptatoribus illum caruisse accepimus: siquidem iniquas adversum eum controversias exercuisse Cercopem legimus: in tantum excellentissimus quisque aliquo detractore cit vexatus. Homerus quidem, ut Zoilum mittam, à Siagro Poëta laceffitus, Pindarus ab Amphimane Coo, Simonides à Timocreonte. Nec Virgilio Horatioque nostris, defuere Barones, Mævii, Bavii atque Suffeni, alique, de quibus in nostris his sermonibus sparsim, ut feret locus, plura dicemus. Sed & hoc Homero: nāstigon genus nostro hoc tempore non minus, quam pridem, viget. Plures quidem nunc Critici & Zoili, quam versificatores & Poëtæ. At de Hesiodo jam satis.

EPIGRAMMATA.

Δ Ἡμήτερ τείλειε, σὲ μὲ πολυμηθεὶα κερπύων
 Ἀλδαίνειν σοφίης εἰσὸς, ἅτε στεχύνων.
 Τὸν μὲ παῖς Δίοιο καὶ ἀγχινὸς Πυκιμήδης,
 Ἀσκηρὸς ἐναέτης, οἶδεν ἀμνησιμόχῳ.
 Ζεὺς γὰρ ὑπο τρεφθεὶς μεγαλύνει, χεῖρ' δ' ἐχέτω
 Τῇ μὲ ἀεζάζων, τῇ δὲ μέγα δρέπανον,
 Ἀέθον τ' ὀκτώβλωμον, αἰετρία λιμὸν ἀμυνέειν,
 Πανθίνης κορυφῇ δρέψατ' ἀπ' ἰδυοσιώνης.
 Τῶν δὲ σοὶ ἀγλαόκερτα θαλύσσια δῶκε κομίζειν,
 Μελπόμενός γλυκερῆς ἔργα γεηπονίης.
 Σωφροσιώλῳ δ' ἐδίδαξε, καὶ ὡς πλείον ἤμισυ πάντες,
 Ἐκ Μυσίων σοφίης μέτρα διδασκομένοχῳ.
 Ἀλλὰ γέρον μάλα χαῖρε, πανόλβιε· σοὶ γὰρ ἔνεκε
 Πολλὴ καὶ πινυτὴ γαῖα φέρωσθ' οἴλω.

In eundem.

Δαφνεφάγος, γλυκύμαθος, ἀνὴρ φίλος ἔργονίδης,
 Γῆς δρότους θείῳ δείκνυσιν Ἡσιόδῳ,
 Πιερίδων γέγων πολυώνυμος. ὦ πόποι, ὦ Ζεῦ,
 Ἡ γλαφυρῶς τιότης ὅναρ γεηρονίης.

In eundem.

Πῆμα κερκὲς γέγων ὅσον τ' ἀγαθὸς, μέγ' ὄνειρε,
 Αἰ σελίδες θείας φαίντο ποτ' Ἡσιόδῳ.
 Ταῦτ' ἄρα φρασάμενός, γλυκερῆς φίλος ἤλιστα Μέσσης,
 Γεηρονίης αὐτῶν ἔμμερε Πιερίδων.

In eundem.

Ω μάκαρ, ὦ ξανθῆς Δημήτερ ἔργα κομίζων,
 Βέλτε Εἰρλώνης παῖ, γέρον Ἡσιόδε,
 Δαίμορσιν οἷός τ' ἦσθα νέμαν ἐνὶ βένθεσιν ὕλης
 Ποίμενίῳ ἢ δ' ἀγάλῳ τ' Ἐλικονιάδῳ.
 Ἔσθα σε βυκολέοντα θῆων καλὰ τέκνα θῆωντο,
 Πηκλίδι σὴ φίλῳ περπόμενον κροδίῳ.

Ἡ πέγχε

Η' τῆμα πιμπάζοντα βίας, κ' μηχανάδας αἶχας·
 Η' τῆμα κ' λιπὲς πηγαῖον δύνκας,
 Ἐν τε πόης λαλαγούτα, κ' ἄνθε' ἐν εἰαυνοῖσιν;
 Οἷα φιλεῖ λιγυρῶν ἔθια μελοτόμων.
 Καὶ τοι σκῆπτρον ἔδδ' Μυστῶν βασιλῆα γυνιάξ,
 Αὐτοφυῆς δαῖον τῆμα δαημοσύνης.
 Χαῖρε, πάτερ, τοῖδ' ὅσσι, κ' ἵλασ' ἄμμι γυνοῖο;
 Αἰπὲς μ' ἄρ' ἄρ' αἰδοπόλις.

In eundem.

Ὑψαγέραν ποτ' αἰοδὸν ἀναζητῶντ' Ἀρησ',
 Η' φύσις δ' ὀρχαῖον δείξατο Μαιονίδω.
 Δεινὸς Ἀρης μέγ' ἔχαιρε, καὶ οἱ πτολίεμβ' τε, μάχας τε
 Κέκλετο, κ' δῖον μελπέων Λιακίδω.
 Τῷ δ' ἄρα γνομῶνιο πάλαι κλύς πότνια Διὸς,
 Βῆ δ' ἱμῶν ὑψηλῆς ἄγκυρα Πιερίης.
 Ἐνθ' ἄρα οἱ κλυτότοξ' ἐναυπῶν ἔλθεν Ἀπόλλων;
 Ὡς μάλ' Ἀσκραῖον δείξατο δ' Ἡσίοδον,
 Ἡσίοδον Φιλόμυθον, οἷζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
 Γεινόμενον, Μυστῶν αἴχ' Ἐλικωνιάδων.
 Ὡς ὁ μὲν ἦδε μῦθον Πηληϊάδεω Ἀχιλῆϊ,
 Καὶ σπέραν ὀρμῆς κ' μῦθ' ἡμιθέων.
 Αὐτὰρ ὁ γῆς δρότους, κ' δροτότας τοῖσι μάλιστα
 Ἐκ Διὸς ἐρατὴν σήμαζα, τίς τ' ἔειπας.
 Ὡς ἐρίδων μεγάλων διδασὼν ἀνὰ γαῖαν ἱεσὼν,
 Ὃς γ' ἐπιμωμητὶν ἦεν, ὅς δ' ἀγαθὴν.

In eundem.

Χαῖρε θιῶν Ἀσκραῖε τοὶ ἐρατὸν ἄρ' ἔχουσι
 Μῆδεα κ' πλῆθη κ' γυνοῖο ἐξανύσας.
 Μυστῶν ὑποφῆται παλαιήλεις. ἦτοι ἔκδοθες
 Πολλὰ πάτερ θυμῷ δύνωα κ' παρὰ πίδαας,
 Τείρεα πάντα μαθὼν, τὰ περ ἐρατὸς ἐξεφάνετο;
 Καὶ Κρονίδα βυλαῖς, κ' φάσ' ἑλίσ,
 Τὼν τε Σελλωαῖης λιπαρὴν φλόγα, μαῖαν δ' ἔρρηξ;
 Ἀγλαὸν δ' ὀρχαῖς σῆμα φεῖσσορής.
 Ἀρχαῖες, ἰλήθῃσι μὲν σπέραν ἑσπεῖον
 Πάντα Σελλωαῖης γνῶς πόρον Ἡσίοδ'·



ARGUMENTUM
IN
HESIODI ASCRÆI
OPERA ET DIES.

ΗΨΙΟΔΟΥ.] Super Homeri atque Hesiodi ætate, ait Gellius lib. 3. cap. 11. non consentitur uter natus prior. dubium tamen non est, quin aliquo tempore eodem vixerint.

ΑΣΚΡΑΪΟΥ.] Sacerdos fuit templi Musarum in Helicone monte Bæotia, in Ascræ pago ad radicem ejus montis. Inde Virgilius, quia hunc Poëtam è tot Georgicorum scriptoribus imitatus est, dixit, lib. 2. Georg. vers. 176.

Ascræumque cano Romana per oppida carmen.

Ἐξα καὶ ἡμέρας.] Non dubium est, quin idem Virg. initio Georgicorum, hanc inscriptionem expresserit, hoc versu,

Quid faciat lætas segetes: quo sydere terram, &c.

Breviter autem summam rei complectitur hic titulus: nam per Opera significat, agriculturam esse artem, qua non inerti otio, aut alieno sumptu, sed ipsa actione peragatur. Per Dies autem innuit, suo tempore singula facienda esse. In priori igitur Operum libro, ad laborem adhortatur agricolam futurum. Obiter etiam alia atque alia præcepta de moribus tradit, ad justitiam & pietatem colendam; injustitiam vero & ignaviam vitandam. In secundo autem artem agricultura tradit. Duo ergo agit; primum, ut voluntarium habeat agricolam: deinde, ut peritum.

Ἡ ΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ἈΣΚΡΑΪΟΥ

Ἔργα καὶ Ἡμέραι.

Μοῦσαι Πιερίην, αἰοιδῆσι κλείεσσαι,
 Δάτε δὲ, ἐνέπειε, σφέτερον πατέρ' ὑμνεῖσσαι.
 Οἳ τε Διὶ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἀφαλοὶ τε φαλοὶ τε,
 Ρήτοί τ' ἄρρητοί τε, Διὸς μεγάλοιο ἔκηκ.
 Ρέα μὲ γὰρ βεράει, ρέα δὲ βεράοντα χαλέπτει.
 Ρέα δὲ ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἀδῆλον αἰετὶ.
 Ρέα δὲ τ' ἰδυῖν σκολιὸν, καὶ ἀγνόουσα κέρφει
 Ζῶς ὑψιβρεμέτης, ὅς ὑπέρτατα δώματα ναίει.
 Κλυθεῖ ἰδὼν αἶων τε δίκη δὲ ἰδυῖσι θύμους
 Τυῶν· ἐγὼ δὲ καὶ Πέρση ἐπὶ θυμῷ μνηστραίμην.

10
Οὐκ

1. **Μοῦσαι.**] *Dores & Æoles* dicunt *Μῶσαι*, quibus familiare est vertere *ω* in *ω*. Hinc appellatas volunt eas à verbo *μῶ*, quod est *quæro*, *investigo*; nam *investigando* disciplinas *assequimur*. Adfert aliam rationem *Plutarchus*, forsitan *probabiliorem*. Is enim in *commentario περὶ φιλαδελφίας*, dicit *μῦσαι* nominatas, ut *ὁμῶς ἔσαι*, idque *δι' ὅνομα αἰεὶ καὶ φιλαδελφίαν*, quæ scilicet *vivunt in perpetua quadam benevolentia & mutua charitate*. Vel denique inde habent nomen, quod *Musæ*, hoc est, *artes & disciplinæ*, tali inter se cognatione & nodo conjunctæ *conglutinatæque sint*, ut altera ex altera pendeat, & altera sine altera manca sit. *Πιερίην*, *construitur cum δάτε* adverbio hortantis. *Musæ* huc *adeſte ad me ex Pieria*. *Θει* vero *particula finalis*, de loco. *Μῶ*

σαι.] *Duplicem invocationem* ponit: prior hæc ad *Musas*: posterior (vers. 8.) ad *Iovem* dirigitur, ut in *Perse* fratre docendo sit *auxiliator*.

2. *Δάτε δὲ.*] *Δι'* legendum monet *Eustathius*: quem sequitur *H. Steph.* *Δὲ* mihi magis probatur, & ita omnes legisse interpretes veteres manifestum: *Proclum* dico, *Tzetzen*, *Moschopulum*. & ita *MS. Palatinæ Bibliothecæ*. Sic *Orpheus Hymnorum suorum initio*, *Μαινδανε δὲ Μοῦσαι. Τ' ὑμνεῖσσαι.*] Id est, *celebrantes*. est *activæ* significationis, quamquam aliqui *neutraliter* exponant, quæ estis *celebres* aut *inclytæ*.

3. *Οἳ τε Διὶ.*] *Enumerat pias* quasdam sententias de Deo. Porro in *ὅν* potest intelligi, inquit *Tzetzes*, *τρέπον*, more *Attico*, ut sit *δι' ὅν τρέπον*, quomodo, cur: quod non-

HESIODI ASCRÆI OPERA ET DIES.



*Vsa Pierides carminibus celebres,
Agite sane, dicite, vestrum patrem laudantes,
Et per quem mortales homines pariter obscurique sunt
clarique,*

*Nobiles, ignobilesque, Iovis magni voluntate.
Facile enim extollit, facile etiam elatum deprimi:
Facile praeclarum minuit, & obscurum adauget:
Facileque corrigit incurvum, & superbum contrahit
Iupiter altitonans, qui supremas domos incolit.*

*Audi intuens & auscultans, & justitiam in judiciis sequere
Tu: Ego vero Persa vera loquar.*

Non

nonnulli interrogative; alii vero absque interrogatione intelligunt. Alii non minus commode exponunt, *οἱ δὲ*, vel *καθ' οὗ Δία*, secundum quem Iovem gubernantur homines. *Φατός* & *ῥητός* differunt, ut apud Latinos loquor & dico. est enim *φατός*, de quo magna fama est. *ῥητός* autem honoratus, & ad certam functionem & dignitatem assumptus.

4. *Διὸς μεγάλου.*] Responsio Musarum. Sic apud Homerum *Διὸς δ' ἐπηλείβετο βελή*. Subintelligitur hic *γίγνεται*, aut simile verbum. *Διὸς.*] Musarum responsio. vel ut alii volunt, poeta ipse respondet seu à Musis edoctus.

5. *Π' ἴα μ'.*] Contractio est in voce *ῥία*, ut *Iliad.* ρ. Virgil. quoque dixit *alvaria* pro *alvearia*. Vide Guil. Canterum lib. 7. cap. 17. *Æ-*

sopus (teste Laërtio) quum rogaretur quid ageret Deus, respondit: *τὰ μὲν ὑψιλά τεπεινοῖ, τὰ δὲ ταπεινά ὑψοῖ. Π' ἴα μὲν γδ.*] Ratio est interrogationis, quare alii sint clari, alii obscuri. Dicuntur hæc à Musis.

6. *Ἀεζήλον.*] Eum vocat, qui dignus est æmulatione atque imitatione.

9. *Κλυθι.*] Invocatio ad Iovem. *Θέμιστας* vocat præcepta de moribus. *Θέμις ἐπὶ δῖων*, *δίκη* vero ἐπὶ ἀνθρώπων.

10. *Εγὼ δὲ καὶ Πέρση.*] Propositio est. Ego Persæ consulam optima. Iam κα potentialis particula ad *μυθήσασί μιν* referenda est, quasi dicat; Tum vera dixero fratri meo, ubi tu leges gubernaveris Iupiter, & affueris mihi præscribenti præcepta de moribus.

Οὐκ ἄρα μᾶλλον ἔλω ἐρίδων ῥόον , ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
 Εἰσὶ δύναι τλὴν μὲν κεν ἐπαινέσσει τοῖσιν ,
 Ἡ δ' ἐπιμωμητή. Διὶ δ' ἀνδρα θυμὸν ἔχουσιν.
 Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆλον ὀφέλλει ,
 Σχίσσιν ἔτις τλὴν φιλεῖ βροτὸς , ἀλλ' ὥς ἀνάγκης
 Ἀθανάτων βελησὶν ἔστιν πμῶσι βαρεῖαν .
 Τλὴν δ' ἐτέρῳ , περτέρῳ μὲν ἐγείνατο νύξ ἐρεβεννή ,
 Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος , αἰθέρα ναίων ,
 Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι , καὶ ἀνδράσι πολλὸν αἰμείων .
 Ἡ τε καὶ ἀπάλαμνον ὥς ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει .
 Εἰς ἔπρον γάρ τις τε ἰδὼν ἔργον χατίζων
 Πλέσσιον , ὃς σπᾶν δὲ μὲν δρόμιον ἠδὲ φυλάειν ,
 Οἶκόν τ' ὡς θεῶν ζήλοῖ δέ τε γείτονα γείτων ,
 Εἰς ἄφρονος σπᾶν δὲντ' : ἀγαθὴ δ' ἔστι ἡδε βροτοῖσι .
 Καὶ κεραμίδος κεραμεὶ κοτὶς , καὶ τέκτονι τέκτων ,
 Καὶ πλωχὺς πλωχὺς φθονέει , καὶ αἰοιδὸς αἰοιδῶ .
 Ὡς Πέρση , σὺ δ' ταῦτα περὶ ἐνικαίης θυμῶ .
 Μηδέ σ' ἔστι κακὸν ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκει
 Νείκε' ὀπιπιδόντ' , ἀγροῖς ἐπακτὸν ἰόντα .
 Ὡς γάρ τ' ὀλίγη πίλεται νεικείων τ' ἀγροῖων τε ,

15

20

25

30

Ως

11. Οὐκ ἄρα.] Duplicem narrat
 contentionem augendæ rei familia-
 ris : alteram vituperandam , quum
 per injuriam & scelus cumulantur
 opes : alteram dignam laude. ἔλω,
 ὡς , pro ὅτιν , Attice.

15. Οὗτος τλὴν γὰρ φιλεῖ.] Ostendit
 non fieri per se , ut hæc contentio
 tantopere diligatur ab hominibus ;
 cum tamen sit noxia : sed per acci-
 dens , quia scilicet non possunt dis-
 cernere à verè expetendis , ea , quæ
 falso boni speciem præ se ferunt :
 idque naturæ quodam fato.

17. Περτέρῳ.] Lege Περτέρων.
 Νύξ ἐρεβεννή.] Per noctem , incom-
 prehensibilem quandam aternita-
 tem rerum intelligit.

19. Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι.] Interpreti-
 bus autem , qui verba illa ad Iovem
 referunt , non ad τλὴν ἔστιν , nescio
 quid in mentem venerit.

20. Ἀπάλαμνον.] Inertem , qui
 manus nulli operi admoveret. παλά-
 μος enim & manum , & ipsum opus
 significat.

24. Ἀγαθὴ δ' ἔστι.] Probat artifi-
 cum inter se æmulationes. Hos duos
 versus Plato in Lyfide , & Arist. 5.
 Polit. & 2. Rhet. & Galen. ad prio-
 rem noxiam contentionem refe-
 runt. Plutarchus autem bonæ illi &
 salutari cum Poëta nostro attri-
 buit.

25. Κοτὶς , φθονέει.] Verba hæc
 pertinent hinc ad laudem : probat
 enim

Non sane unum est contentionum genus, sed in terra
 Sunt duo: alterum quidem probaverit sapiens,
 Altera vituperio est digna. in diversa autem animum distrahunt.
 Nam hac bellum exitiosum, & discordiam auget,
 Noxia: nullus hanc amat mortalis, sed necessario
 Immortalium consiliis litem colunt molestant.
 Alteram vero, priorem genuit nox obscura,
 Posuit vero ipsam Saturnius sublimis, in athere habitans,
 Terra in radicibus, hominibus longe meliorem.
 Hac quantumvis inertem, tamen ad opus excitat.
 In alterum enim quispiam intuens opere vacans,
 Divitem, qui festinat arare atque plantare,
 Domumque recte gubernare, emulatur vicinum vicinus,
 Ad divitias festinantem: bona ergo hac contentio hominibus.
 Et figulus figulo succenset, & fabro faber,
 Et mendicus mendico invidet, cantorque cantori.

O Persa, tu vero hac tuo reponere in animo:
 Neque malis gaudens contentio animum tuum ab opere abducatur,
 Lites spectantem, forique auscultatorem existentem.
 Parum enim ei temporis est, quod litibus & foro impendat,

Cui

enim, illam æmulationem artificum, qua alter altero citius discere conatur. Mira hujus loci suavitas dum artifices aliquot nominatim exprimit.

27. Ω Πέρση.] Alloquitur fratrem, & jam traditam doctrinam ad ejus emendationem accommodat: eumque dehortatur à contentionibus forensibus, quia infelici-ter circa eas versetur, cui singulis temporibus sui proventus non adfuerint.

28. Κακόχαρις.] Epitheton aptissimum inhonestæ contentianis, quia malis gaudeat, vel quod mala ea gaudeant. ambigua enim hujus vocis significatio.

30. Ωρην.] Aitiologia est præcedentis adhortationis. Ille forum & litigium vitare debet; qui sibi non est conscius magnarum divitiarum. Non absurdum ergo erit legere Ωρην cum aspiratione, ut significet tempus. & sensus tum erit: Ille lites diu sustentare non poterit, cui non est bene instructa & opulenta domus. Ωρην.] Absque aspiratione, pro φροντίς. Sed Stephano non videtur satis convenire cum præcedentibus; nisi Ωρην ὀλίγη πάλαι accipiamus, pro ὀλίγω ὥρην, non enim negat Hesiodus id fieri (quum potius de hoc loco fratrem reprehendat) sed debet negat.

Ωἷπνι μὴ βίῃ ἐνδὸν ἐπιθεῖνός κελεύειται
 Ωραῖα, τὴν γαῖα φέρει, Δημήτερ' ἀκτῶ.
 Τοῦ κε κορεσάμεθ', οἰκία κ' ἄλλαν ὀφέλλοις
 Κτήμασ' ἐπ' ἀπολείοις. σοὶ δ' ἑσέπει δώτερον ἔσται
 Ωδ' ἔρδειν· ἀπ' αὐτῇ ἀφ' ἀκροτάτου οἴκου
 Ἰθάκησι δίκαις, αὐτ' ἐν Διὸς εἰσὶν ἄρισται.
 Ἦδη μὲν γὰρ κληῖρον ἐδάσσαμεθ'· ἀλλὰ τε πολλὰ
 Ἀρπάζων ἑφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
 Δωροφάγας, οἳ τῶνδε δίκῃν ἐθέλωσι δικάζεσθαι,
 Νήπιοι· ἐδ' ἴσασιν ὅσα πλέον ἤμισυ πάντες,
 Οὐδ' ὅσον ἐν μάλαχῃ τε κ' ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειδος.
 Κρύψασθαι γὰρ ἔχουσιν οἱ βίον ἀνθρώποισι.
 Ρ'ηιδίως γὰρ κεν κ' ἐπ' ἡμεῖς ἐργασώμεθα,
 Ὡς τί σ' ἐκ' ἐν αὐτῷ ἔχουσιν, κ' αἰετὸν ἰοῦσα.
 Αἰψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ κεφαλῆς κατὰ θεῖο,
 Ἔργα βοῶν δ' ἀπὸ λείῃς κ' ἡμιόνων ταλαεργῶν.

35

40

45

Ἀλλὰ

32. Δημήτερ' ἀκτῶ.] Idem quod βίῃ, id est, victus, cibus. Δημήτερ autem dicitur Ceres, quasi γημήτερ, hoc est, terræ mater, mutata γ in δ.

33. Τῷ κε κορεσάμεθ'.] Concessio ironica: Quando ditatus es, & abundas jam re familiari, nec animus à malo revocari potest, age per me licebit, litiges quamdiu voles.

34. Σοὶ δ' ἑσέπει δώτερον.] Antiqui, cum strictè aliquem cogerent, unam conditionem proponebant, cui adstringebant eum: cum minus cogerent, sed plus permitterent, secundam statuebant, usitatâ formulâ, τῷτο δώτερον ἔσται: id est, si primum non placet, licebit & secundum: δώτερόν ἐστι, nihil aliud est, quam ἔστιν, & poten-

tiam denotat, seu licentiam potius.

36. Ἐκ Διὸς εἰσὶν ἄρισται.] Ita enim senserunt viri sapientes, esse animis nostris innatam rationem æqui & boni.

38. Βασιλῆας.] Βασιλῆας vocat præfectos singularum urbium, quemadmodum & Homerus.

40. Νήπιοι.] Mediocritatem commendat, ac redarguit iudices & gubernatores, qui indulgēt suis cupiditatibus & à vitæ frugalitate digrediuntur ad πλεονξίαν injustam: & ostendit primum ipsos ignorare vim & utilitatem justitiæ longè potiorem, quam injustitiæ & πλεονξίας: deinde etiam non considerare, quanta sit commoditas tenuis & frugalis victus. Intelligit ergo per ἡμῶν, medium inter lucrum & damnum, quod est justum, & honestius

*Cui non est victus domi in annum repositus,
 Tempestivus, quem terra fert, Cereris munus.
 Quo satiatas lites ac rixam moveas
 De facultatibus alienis. Tibi vero non amplius licebit
 Sic facere: sed in posterum discernamus litem
 Rectis judiciis, qua ex Iove sunt optima.
 Nam nuper quidem patrimonium divisimus: alia autem multa
 Rapiens ferebas, valde demulcens reges
 Donivoros, qui hanc litem volunt iudicasse,
 Stulti: neque sciunt, quanto plus dimidium sit toto,
 Neque quam magnum in malva & asphodelo bonum.
 Occultarunt enim Dii victum hominibus.
 Facile enim alioqui vel uno die tantum operatus esses,
 Ut in annum quoque satis haberes, etiam ociosus.
 Statimque temonem quidem in fumo poneres,
 Opera vero bonum cessarent mulorumque laboriosorum.*

Sed

stius atque utilius πάντες, id est, toto: quo & sua pars retinetur, & alterius ad se pertrahitur. Plato 5. Polit. & 3. Legum, intelligit de mediocritate in statibus civilibus amplectenda.

42. Κρύπτειν γὰρ ἔχει.] Pro κρύπτειν, Atticè, occuluerunt. Causam huius ignorantiae ostendit esse voluntatem Dei, qui voluerit abscondi ab intelligentia communi hominum, hanc faciliorem vitae rationem.

43. Πρώτης.] Illius primæ & melioris vitae rationem commendat, ita ut ostendat in ea servata, posse facile quemque non admodum industrium, vel unius diei labore efficere, quod sufficiat in integrum annum. Innuit ergò Poëta facilitatem victus querendi a-

put priscos: illi non arabant, uno die tantum colligebant, quantum per totum annum erat necessarium. Erant autem frugalissimi, malva & asphodelo contenti: verum posteriores homines ad voluptatem proni, nec quibuslibet contenti, laboriosissimam sibi ipsis vitam compararunt, dum undique ventri grata quærent.

44. Ὡς τὲ σέ κ' εἰς.] Venustissimo idiomate. οἱ εἰς ἐνιαυτὸν ἔχοντες dicuntur οἱ πλείστοι, quibus opponebantur οἱ εἰς ἡμέραν ἔχοντες.

45. Πινδύλιον.] Quidam non pro navis gubernaculo, sed pro stiva, stivamque pro aratro accipiunt. Solent autem rustici instrumenta lignea super fumosa laquearia collocare, ut fumus ea corroboret & induret.

Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χολασάμεν^ο φρεσὶν ἥσιν,
 ὅττι μιν ἐξαπάτησε Πρωμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
 Τῆνεκ' ἄρ' ἀνθρώποι^{σιν} ἐμήσατο κήδεα λυγρὰ.
 Κρύψε δ' πυρὶ τὸ μὲν αὐτῆς εὖς παῖς Ἰαπετιό^ς
 Ἐκλεψ' ἀνθρώποι^{σι} Διὸς ὤρεα μηλοένι^ο,
 Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λατὼν Δία περπακέρανον.
 Τὸν δ' ἠολασάμεν^ο ὡσεύφη νεφεληγερέτα Ζεὺς.

50

Ἰαπετιονίδῃ, πάντων πῖρα μῆδεα εἰδώς,
 Χαίρεις πυρὶ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἡπεροπύσας;
 Σοὶ τ' αὐτὰ μίτρα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἰσομοῖροι^{σι}.
 Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακὸν, ὃ κεν ἀπάντες
 Τέρπονται καὶ θυμὸν, εἰς κακὸν ἀμφοζαπῶντες.

55

Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγάλασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Ἦφαιστος δ' ἐκέλευσε τελακλυτὸν ὅτι πέχυσται
 Γαῖαν ὑδὲ φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπων θύμῳ αὐδῶ
 Καὶ δέν^ο, ἀθανάτας δ' ἡρώς εἰς ὅπα ἵσκειν
 Παρθενικά^ς καλὸν εἶδ^ο ἐπὶ ἥρα^{σιν}· αὐτὰρ Ἀθήνη^ω,
 Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἰσοὺ ὑφαίνειν.
 Καὶ χάρην ἀμφιχάει κεφαλῇ, χρυσῷ Ἀφροδίτῃ^ω,

60

65

Καὶ

47. Ἀλλὰ Ζεὺς.] Longam fabulam recenset de Pandora, qua docet, Iovem iratum abdidiſſe ignem, id eſt, veritatem, quæ penitus abſtruſa eſt in natura. Sed cum Prometheus oſtendiſſet hominibus reſta & honeſta, miſit Iupiter Pandoram, id eſt, voluptatem, quæ multis rebus opus habet, augetque quotidie ſumptus, & quamvis multis modis adblandiatur, malorum tamen omnium, morborumque cauſa eſt. Prometheus autem, id eſt, ſapiens aliquis monitor vel ratio, vetat recipere voluptatem: & Epimetheus, id eſt, ſenſus, non auſcultans rationi, noxiam voluptatem incautus recipit, ſed ſero recepiſſe pœ-

nitet. Nonnulli paulo aliter exponunt. Πρωμηθεὺς, quaſi προμηθεύμεν^ο, proſpiciens, ſolers, induſtrius, eoque nomine ſecundum quosdam intelligitur vis humani ingenii.

48. Ἀγκυλομήτης.] Lege Ποικιλομήτης. Sed alteram præfert Proclus, auctorem Plutarchum laudans.

50. Κρύψε.] Iupiter abſcondit ignem, cujus beneficio fere omnes artes exercentur. Vel ignem, id eſt, mentis vim ſolertem, ut ſimplicius viverent homines.

52. Ἐν κοίλῳ.] Ignem ferulis optime ſervari, auctor eſt Plin. l. 13. c. 22.

55. Χαίρεις.] Eſt quædam νημοσηπική approbatio. Pulchrè hîc notatur ingenioſorum ſtudium, & in-

conſi-

*De Ferula vid. Turna ſortii Imperatorem Orientale,
 viſit. VI. pag. ubi de Inſula Sinoa ſtatuit.*

*Sed Iupiter abscondit, iratus animo suo,
 Quia ipsum decepit Prometheus versutus.
 Quocirca hominibus paravit tristia mala.
 Abscondit vero ignem: quem rursus bonus Iapeti puer
 Surripuit ad hominum usum, Iove à consulto,
 In cava ferula, fallens Iovem fulminibus gaudentem.
 Huncque indignatus affatus est nubicoga Iupiter:
 Iapetionide, omnium maxime versute,
 Gaudes ignem furatus, quodque animum meum decoperis?
 Quod tibi que ipsi magnum erit malum, & posteris.
 Ipsis namque pro igni dabo malum, quo omnes
 Se oblectent animo, suum malum amplectentes.
 Sis ait: risitque pater hominumque Deumque.
 Vulcanum vero insignem iussit quam celerrime
 Terram aqua miscere, hominisque imponere vocem,
 Et robur, immortalibus vero Deabus facie assimilare
 Virginibus pulchram formam peramabilem: at Minervam,
 Opera docere, ingeniose telam texere:
 Et venustatem circumfundere capiti, auream Venere[m],*

Et

considerata in successu suorum con-
 natuum lætitia.

58. Εὖν καὶ ἄπορα πάντες.] Ea
 ferè est humanarum rerum condi-
 tio, ut illæ ipsæ cupiditates, quæ
 omnis generis mala secum trahunt,
 nos delectent.

60. Ηΐταυτον.] Recenset jam quo-
 modo Pandora condita sit. M. Gar-
 binius sensum hujus fabulæ sic ex-
 plicat. Hominem prius habuisse sin-
 ceriorem & puriorem naturam,
 simpliciusque vixisse. Postquam ve-
 rò lascivia mentis ipsius contra vo-
 luntatem Dei sibi vendicarit inge-
 nii & cognitionis vim exercitatio-
 rem, inde quasi transformatum in
 aliam naturam, & καὶ ἐννύ corpoream,
 & illam quidem excellentem

virtutibus cœlestibus, sed quibus
 corporea sæce contaminatis, mens
 humana & ipsa ex consortio con-
 taminata, variè abutatur ad lasciviam
 & luxuriam variarum artium
 & inventionum: & hoc sub spe &
 specie boni & vitæ melioris; sed
 quam omnem industriam suam po-
 steriore consideratione, & eventu
 stultorum magistro, experiatur con-
 trariam esse suis effectis, solaque spe
 reliqua sustentetur in perpetua an-
 xietate animi. Cæterum si de volu-
 ptate hæc potius libeat intelligere,
 dicemus Poëtam hic significare, non
 unum esse genus voluptatis.

62. Ἀθανάτας ὃ θεὸς εἰς ὠπά-
 ῖσιν.] M. S. Palat. Παρθενικῆς, id
 est παρθενα, ut habent glossæ.

Καὶ πόθεν ὄρκαλιον, καὶ γυοκόρυς μελεδῶνας·
 Ἐν δὲ θέρμῳ κύνειον τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦδ' ὦ
 Ἑρμείλῳ ἦνωγα, Διὰ κέλευρον Ἀργειφόντιν.
 Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἐπίθοντο Διὶ Κρονίῳ ἀνακτὶ.
 Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσει κλυτὰς Ἀμφιγυήεις
 Παρθένῳ αἰδομένη ἱκίλον, Κρονίδεω δ' ἄρ' βυλαί.
 Ζῶσι δὲ καὶ χόσμησι θεὰ γλαυκῶπις Ἀθηνῆ.
 Ἀμφὶ δὲ οἱ Χάριτες τε θεὰ καὶ πότνια Παιγνὶ
 Ὀρμυς χρυσείας ἔδισαν χροῖ· ἀμφὶ δὲ πλώγε
 Ὠραὶ καλλιγυραί· σέφον ἀνθεσιν εἰσαενοῖσι,
 Πάντα δὲ οἱ χροῖ χόσμον ἐφ' ἡμέρας Παλλὰς Ἀθηνῆ.
 Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι Διὰ κέλευρον Ἀργειφόντης
 Ψάλλεα θ' αἰμυλίῃσι τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦδ' ὦ
 Τῶξι, Διὸς βυλῇσι βαρυκλύπῃ. ἐν δ' ἄρα φωνῶν
 Θῆκε θεῶν κῆρυξ· ἐνόμενε δὲ πλώδε γυναικας
 Πανδώραν· ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν
 Δῶρον ἰδῶρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφειῇσι.
 Αὐταὶ ἐπεὶ δέλοθ' αἰπὴν ἀμήχανον ἐξιτίλισσιν,
 Εἰς Ἐπιμηθεῖα πέμπει πατρὸς κλυτὸν Ἀργειφόντιν,
 Δῶρον ἄγνιν, θεῶν τεχνὴν ἄγχιλον· ἐδ' Ἐπιμηθεὺς

70

75

80

85

ΕΦΡΑ-

66. Καὶ πόθεν.] Indefessam cupiditatem superandi alios: vel (secundum quosdam) desiderium vehemens, ut vehementer ametur. Γυοκόρυς, vox apta meditationibus & curis, quæ ad satietatem usque arrodunt & absumunt membra: sicut fere videre est ingeniosos, pallidos & extenuatos esse. Aliam etiam interpretationem addit Proclus, quam nonnullos assequutos non esse animadverto: γυοκόρυς μελεδῶνας, inquit, ὡς τὰ γυῖα κοσμέσας. τὸ γὰρ κοσμεῖν καὶ καλλύειν οἱ παλαιοὶ κορεῖν ἔλεγον. de curatura, quæ bonam virginum naturam corrumpit ἐκ τῆς καλλωπίζειν, Proclum agere existimo. Stephanus mallet leg. γυοκόρυς.

Illa enim etymologia nimium longè petita esse videtur, τὰς τὰ μέλη ἐσθλότητας ἔχει κόρυς.

67. Ἐν δὲ θέρμῳ.] Impudentiam intelligit, quæ utrique interpretationi quam attulimus, commodè applicari potest. Solent enim homines voluptatibus dediti, nullam prorsus honestatis rationem habere: itemque negotiatores & πλειόνεργαι variis artibus & dolis lucrum captare.

68. Ἑρμείλῳ ἦνωγα.] Mercurium finxerunt nuntium Deorum, quod ejus motus sit maximè admirabilis, & quod ejus varia ratio sit in genituris.

72. Ζῶσι.] Hoc potest de bellicis dotibus intelligi.

73. Πέ-

*Et desiderium molestum, & membra fatigantes curas :
 Imponere vero impudentem mentem, & fallaces mores
 Mercurium jussit, nuncium Argicidam .
 Sic dixit. illi autem obtemperarunt Iovi Saturnio regi .
 Moxque ex terra finxit inclytus Ambiclaudus
 Virgini verecunda similem, Iovis consiliis .
 Cinxit vero & ornavit Dea glaucocula Minerva .
 Circum vero Charitesque Dea, & veneranda Suada,
 Monilia aurea imposuerunt corpori. ipsam porro
 Hora pulchricoma coronarunt floribus vernis .
 Omnem vero illius corpori ornatum adaptavit Pallas Minerva .
 At in pectore illi nuncius Argicida
 Mendacia blandosque sermones, & dolosos mores
 Fecit, Iovis consiliis gravistrepi. sed vocem illi
 Imposuit Deorum praco. appellavit autem mulierem hancce
 Pandoram : quia omnes coelestium domorum incola
 Donum contulerunt, detrimentum hominibus industriis .
 At postquam dolum perniciosum & inevitabilem absolvit,
 Ad Epimethea misit pater inclytum Argicidam,
 Munus ferentem, Deorum celerem nuncium. neque Epimetheus*

Cogi-

73. Πότνια Πειθώ.] Eloquen-
 tiæ Dea ab antiquis habita, quam
 Græci peculiari templo & ceremo-
 niis colebant.

81. Πανδώρα.] Quidam (ut an-
 te monuimus) voluptatem expo-
 nunt. Alii variam quandam ingenii
 & mentis industriam propositam,
 quam admirantur homines tan-
 quam magnum suum bonum, cum
 sit ipsorum malum. Quod mirum
 est; cum mens humana tam divinis
 dotibus sit exornata: sed hoc fit per
 accidens, vitio naturæ.

82. Ἀλφειὺς.] Intelligit soler-
 tes, qui discedunt à simplicitatis
 rectitudine; & qui curiosi sunt.

Ἀλφειὺς indagatores exponunt. sed
 id accipiendum est in malam par-
 tem pro curiosis, quia sic sunt ho-
 minum ingenia, ut præsentia fasti-
 diant, cupiant & adfectent alia.
 sicut & pisces, ἄλφεις vocant,
 quia statim adnatate solent, si quid
 abjeceris in piscinam. Porro gra-
 vissime ista curiositas reprehenditur
 ab Horat. lib. i. Epist. 14. vers. pen.

*Optat ephippia bos piger, optat arare
 caballus.*

85. Οὐδ' Ἐπιμηθεὺς.] Mittitur
 donum ad Epimethea, & recipitur.
 Nam pars inferior cupiditatum &
 affectionum, quæ est iste Epime-
 theus, id est, vis animi humani in-
 confi-

Ε'φράσαθ' ὥς οἱ ἔειπε Προμηθεύς, μή ποτε δῶρον
 Δέξααθ' παρ Ζηνὸς ὀλυμπίης, ἀλλ' ἀποπίμπειν
 Ε'ξοπίσω, μή πως τι κακὸν θνητοῖσι γήνηται.
 Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
 Πρὶν μὲρ γὰρ ζώσσκον ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνθρώπων
 Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνου,
 Νέσων τ' ὄρεα λέων, αἵ τ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν.
 Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ κατὰ γαστέρας.
 Ἀλλὰ γυνὴ χεῖρεσσι, πίδα μίγα πῶμ' ἀφιλέσσει,
 Ἐσκέδασ' ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρὰ.
 Μένει δ' αὐτόθι Ἑλπίς ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισι
 Ἐνδὸν ἔμιμνε πίδα ὑπὸ χεῖρεσσι, ὅδ' ἔνυρα ζε
 Ε'ξέπλη. παρῶν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
 Αἰμόχευ βελήσι Διὸς νεφεληγερέταο.
 Ἀλλὰ ἥ μολία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
 Πλείη μὲρ γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δ' ἡ θάλασσα.
 Νέστοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρη ἔδ' ἐπὶ νυκτὶ
 Αὐτίμαρτοι φοιῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσι
 Σιγῇ· ἐπεὶ φωνῇ ἐξείλετο μελέτα Ζεὺς.
 Οὕτως ἔπ' παρ' ἐπὶ Διὸς νόον ἐξαλέαθ'.
 Εἰ δ' ἐθέλεις, ἑτέρον τοι ἐγὼ λόγον ἐκκρυφώσω
 Εὖ καὶ ἐπισταμῶν· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν.

90

95

100

105

Ως

considerata & præceps, non obsequitur plerumque parti superiori meliorique mentis & rationis, quæ est *προμηθεύς* animi hominis. Ideoque specie hujus boni deceptus, postea noxium comperiens, sero recepisse poenitet. Rectè ergo Horatius,

— *Nocet emptæ dolore voluntas.*

91. Νόσφιν ἄτερ τε.] Hæ duæ particulae quamvis idem denotent, intendunt tamen hic significationem. Vel hinc magna incuria librariorum deprehendi potest, qui Νόσφιν ἄτερ κακῶν reliquerint: quum paulò post, v. 113. Νόσφιν ἄτερ τε πόνου, ponant.

93. Αἶψα.] Κακότης hic pro malo externo accipitur.

94. Ἀλλὰ γυνή.] Proverb. Γυναικῶν ὀλεθροί. Mulier, id est, appetitiva & fæminea affectio, & publica indulgentia *δημαγωγική* & *ψυχαγωγική* atque *συρρετιώδης*, unde laxatur disciplina severior. Hinc deinde sublata disciplina tanquam operculo Pandoræ, id est, corporis & animi humani, statim quasi ex antro Æoli venti & impetus affectuum,

Quæ data porta ruunt, & tetras turbine perflant,

&

Cogitavit quod illi praecepisset Prometheus, ne quando minus
 Susciperet à Iove Olympio; sed remitteret
 Retro, necubi mali quippiam mortalibus eveniret.
 Verum ille recepto eo, cum jam malum haberet, sensit.
 Prius namque in tetra vivebant familia hominum
 Seorsim à malis & absque iis, & sine difficili labore,
 Morbisque molestis, qui hominibus senectam afferunt.
 Statim enim in afflictione mortales consenescent.
 Sed mulier manibus, vasis magnum operculum cum dimovisset,
 Dispersit: hominibus autem machinata est curas graves.
 Sola vero illic spes infracta in domo
 Intus mansit, dolii sub labris, neque foras
 Evolarit. prius enim injecit operculum dolii;
 Ægiochi consilio Iovis nubicoga.
 Alia vero innumera mala inter homines errant.
 Plena enim terra est malis, plenumque mare.
 Morbi autem hominibus tam interdum quam noctu
 Vtiro oberrant, mala mortalibus ferentes
 Tacite: nam vocem exemit prudens Iupiter.
 Sic nusquam licet Iovis mentem evitare.
 Caterum si voles, alium tibi sermonem paucis absolvam
 Belle ac scienter: tu vero praeordiis imposito tuis.

Vt

& nusquam non pervadunt, & nihil non moliantur. Quod tamen spes remansit, significat neminem tam desperatis rebus esse, quin aliquando speret. Ovid.

Vivere spe vidi, qui moriturus erat.

98. Περίαν γδ.] Ratio solius spei in pyxide relictæ. Magnum certe Dei donum spes, quo solo affectu homines inter tot ærumnas sustentantur & aluntur, & sine cujus condimento omnia non solum facta, sed etiam insuavissima sunt.

104. Σίγη· ἰπεί φωνῶν.] Verissime contra Hesiodum dicit Plutar-

chus in præceptis sanitatis; non omnes morbos solere tacite & fur- tim invadere ipsos homines; sed plurimi καὶ δὲ πρὸς τὴν ἀσθένειαν καὶ τὴν δόλῳ, καὶ κύρηκα ἔχουσιν ἀπὸ ψυχῆς καὶ δυσκινησίας.

106. Εἰ δὲ ἰδίαις.] Quinque ætates jam fingit: quo commento significat naturam & mores subinde deteriores fieri, & vitia hominum augeri. Hanc descriptionem ætatum omnes fere Latini Poætæ imitati sunt. ἐκπορεύωσω, significat expositionem ordine factam & integram, neque tamen prolixam.

108. Ν;

ὧς ὁμόθεν γαῖασι θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι,
 Χρῦστον μὲρ πρῶτα γλῶττι μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀΐαθαι ποίησαν, ὀλύμπια δώματ' ἐχούσας. 110
 Οἱ μὲρ ἐπὶ Κρόνῳ ἦσαν, ὅτ' ἔργον ἐμβασίλῳ·
 ὧς τε θεοὶ δ' ἔζων, ἀκηδία θυμὸν ἐχούσας,
 Νόσφιν ἄτερ τι ποίωσι καὶ οἰζύνῃ· καὶ δὲ πᾶσι δαίμον
 Γῆρας ἐπὶ πῶν· αἰεὶ γὰρ πένθος καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
 Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἔκθεσιν ἀπάντων. 115
 Θνητοὺς δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ γὰρ πάντα
 Τοῖσιν ἔλω· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρον ἄρουρα
 Αὐτομάτῃ πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐπιλημέσθαι
 Ἦσυχαι ἔργα νέμεσθαι, σὺν ἐσθλοῖσιν πολίοισιν.
 Ἀντάρ ἐπέκειντο γλῶττι καὶ γαῖα καλύψεν, 120
 Τοῖ μὲρ δαίμονες εἰσι Διὸς μεγάλης Διὸς βυλάς,
 Ἐσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
 Οἱ ῥα φυλάσσουσιν τι δίκας καὶ χεῖρτα ἔργα,
 Ἦῖρα ἰοσάμενοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
 Πλεθρόντα καὶ τῷτο γέρας βασιλῆϊον ἐχόν. 125
 Διόπερον αὖτε γλῶττι πολὺ χειρότερον μετέπειθεν
 Ἀργύριοι ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἐχούσας,
 Χρυσῶν ἔτε φυλὴν ἐναλίγκιον ἔτε νόμῳ.
 Ἀλλ' ἐγκατὸν μὲρ παῖς ἔπειτα ὦρσε μητίερα κεινῇ
 Ἐπέφειτ' ἀπαλλῶν, μέγα νήπιον, ὃ ἐνὶ οἴκῳ· 130
 Ἀλλ'

108. ὧς ὁμόθεν γαῖασι.] Sequitur ætatum descriptio, qua monstrat omnia fati in pejus ruere.

109. Χρῦστον.] Aureum, ut inquit Plato, propter præstantiam naturæ, morum & vitæ.

112. ὧς τε.] Cognoverat fortasse Poëta aliquid de vita primorum parentum in paradiso: & ideo respiciens eo, hæc dicit: Θεοὶ δ' ἔζων. Lege Θεοὶ ζώσσκον. Vt paulo ante v. 90.

115. Ἐν θαλίῃσι.] Ἐν ἑρπαιῖς, sacris epulis. Græci enim sæpenumero totam τὴν ἀδανασίαν voce θαλία designant, quod Latini *Divium epulae* dicunt. Vocant enim θαλάς, sacras epulas, ὅτι τὴν θαλάσιν, id est, florere. Est autem non vulgare tranquillitatis & pacis encomium, quod dicit delectatos fuisse sine omnibus malis, & suaviter omnibus convixisse.

117. Καρπὸν δ' ἔφερε.] Sic Virgil. 1. Georg. vers. 127.

— ipsa—

*Ut simul nati sunt Dii, mortalesque homines,
Aureum primo genus diversiloquentium hominum
Dii fecerunt; caelestium domorum incola.
Et ii quidem sub Saturno erant; cum in caelo regnaret:
Et ut Dii vivebant, securo animo pradi,
Plane absque laboribus & arumna: neque molesta
Senecta aderat: semper vero pedibus ac manibus similes
Delectabantur in convivis, extra mala omnia.
Moriebantur autem cœu somno domiti: bona vero omnia
Illis erant: fructum autem ferebat fertile aruum
Sponte sua multumque & copiosum: ipsique ultro
Quieti partis fruebantur, cum bonis multis.
Verum postquam hoc genus terra abscondit,
Ii quidem damones facti sunt, Iovis magni consilio,
Bori, in terris versantes, custodes mortalium hominum:
Qui quidem observant & iusta & prava opera,
Caligine involuti, passim oberrantes per terram,
Opum datores. atque hoc munus regale consecuti sunt.
Secundum inde genus multo deterius postea
Argenteum fecerunt caelestium domorum incola,
Aureo neque corporis proceritate simile, neque intellectu.
Sed centum annis puer apud matrem sedulam
Nutriebatur crescens, valde rudis, domi sua:*

Cum

— ipsaque tellus
Omnia liberius nullo poscente ferebat.

Zeïdwp, elegans epitheton terræ, quod vitæ necessaria det. Sic etiam Venus dicitur *Zeïdwp*. Plinius vult sic terram dictam, quod zeam proferat.

121. *Δαίμονες*.] Hæc omnia non multum discrepant ab iis, quæ sacra scriptura tradit de bonis Angelis. *Δαίμονες*, quasi *δαίμωνες*, quod Dii omnia sciant. vide

Macrobius Saturnal. 1. cap. 23. 125. *Πλεῖστοι*.] Dicti sunt Dii, qui τὴν ὀνησπρίαν promove- rent, & quocunque modo terræ præessent.

126. *Ἀργύρεον*.] Alterum seculum describit per suas circumstan- tias, quod Argenteum vocat: & eo deterius priore fuisse ostendit, quo argentum est vilius auro.

129. *Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς*.] *Ἀλλ'* eleganter hoc loco pro *ἀλλ' ὁ μὲν* ponitur.

131. *Ἡ Γῆ*

Ἀλλ' ὅταν ἰδῇσαι, καὶ ἦδης μέτρον ἴχθῃ
 Παιρίδιον ζώσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγ' ἔχοντες
 Ἀφραδίαις. ὕβρις γὰρ ἀπείθαλον σὺν ἐδίκατο
 Ἀλλήλων ἀπῆχεν, καὶ ἀθανάτους θροονόων
 Ἡΐων, καὶ ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 Ἡῖ θέμις ἀνθρώποις πατ' ἔδρα. τὸς μὲν ἔπιτο
 Ζῷς Κρονίδης ἔκρυψε, χαλκῷ μὲν ἔκρυψε πμᾶς
 Οὐκ ἰδίδαν μακάριασι θεοῖς, οἳ ὄλεσσαν ἔχουσιν.

135

Αὐτὰρ ἰπὲρ καὶ τὸ γῆρας καὶ γαῖα κάλυψε,
 Τοῖ μὲν ὑποχθόνιοι μάχαιρες θνητοὶ καλίστοισιν
 Δάπτεροι, ἀλλ' ἐμπης πμῇ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
 Ζῷς ὃ πατὴρ τρίτον ἄλλο γῆρας μερόπων ἀνθρώπων
 Χάλκειον ποίησ', σὺν δόρυρ' ἐδὲν ὀμείων,
 Ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὀμβρῖνον· οἷσιν Ἀρητοῖ
 Ἔργ' ἔμελλε σπένδειν καὶ ὕβρις· ἐδὲ π' οἶτον
 Ἡΐων, ἀλλ' ἀδάμαστον ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν,
 Ἀΰλασι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἀάπτοι
 Ἐξ ὤμων ἐπιφύθον ἐπὶ σιβαροῖς μελίεσσιν.
 Τοῖς δὲ λυγρὰ χάλκεα μὲν τέλεια, χάλκεοι δὲ τε οἶχοι,
 Χαλκῷ δὲ ἐργάζοντο μέλας δὲ σὺν ἔσκε σιδήρεο.
 Καὶ τοῖ μὲν χεῖρας ὑπὸ σφετέρῃσι δαμνότες
 Βῆσαν ἐς ἄρῳοντα δόμον κρείσσειν αἰδώς,
 Νώνυμοι θάλασσαν δὲ καὶ ἐκπαγλὺς παρ' ἰόντας
 Εἶλε μέλας, λαμπρὸν δὲ ἔλιπον φάος ἡλίοιο.

140

145

150

Αὐτὰρ

131. Ἡΐων μέτρον.] Vocat mediam ætatem, quæ Græcis ἀκμή dicitur.

135. Οὐδ' ἔρδειν.] Ἐρδειν, non raro apud Græcos capitur pro sacrificare, ut facere apud Latinos. Virgil. *Cum faciam vitula pro frugibus.*

137. Ζῷς Κρονίδης ἔκρυψε.] Significat propter impietatem & neglectam religionem mortuos esse: docetque ob id factum, ut non converterentur quidem in divinos spiritus, ut illi priores, sed tamen essent beati, & sub terra degerent.

Capitulum. var. lect. 1. 11. ch. 24.

140. Ὑποχθόνιοι.] Lege Ἐπυχθόνιοι.

142. Ζῷς ὃ.] Tertium genus hominum æri comparat, immane, ferox, & omnino Martium. fortasse Gigantes intelligit.

144. Ἐκ μελιᾶν.] Fingit natos ex arboribus, ut significet duritiam & feritatem animorum, utpote qui toto impetu ad armorum & bellicorum instrumentorum usum ferebantur.

145. Οὐδὲ π' οἶτον.] Non frumentum

Cum vero adolevisset, & pubertatis terminum attigisset,
 Pauxillum vivebant ad tempus, dolores habentes
 Ob stultitias. iniuriam enim pravam non poterant
 A se mutuo abstinere, neque Deos colere
 Volebant, neque sacrificare beatorum sacris in aris,
 Ut fas hominibus ex more. Hos quidem deinde
 Iupiter Saturnius abscondit iratus: quia honores
 Non dabant beatis Diis, qui olympum habitant.
 At postquam & hoc genus terra occultavit,
 Hi quidem subterranei beati mortales vocantur
 Secundi: sed tamen honor etiam hos sequitur.
 Iupiter vero pater tertium aliud genus hominum
 Æneum fecit, omnino argenteo dissimile,
 E fraxinis, vehemens & robustum: quibus Martis
 Opera cura erant luctuosa, ac injuria: neque ullum cibum
 Edebant, sed ex adamante habebant durum animum,
 Feroes: magna vero vis & manus invicta
 Ex humeris nascebantur in validis membris.
 His erant anea arma, aneaque domus:
 Ære vero operabantur: nigrum enim nondum erat ferrum.
 Et hi quidem manibus propriis interfecti,
 Descenderunt amplam in domum frigidi inferni,
 Ignobiles: mors vero, tametsi stupendi essent,
 Invasit atra, splendidumque liquerunt lumen solis.

Sed

mentum ederunt, sed primi pecudes
 laniant, & carne vesci cœperunt,
 quod antea magnum nefas est credi-
 tum. Sic enim de bove aratore, ait
 Varro: Ab hoc antiqui ita manus abs-
 tineri voluerunt, ut capite sancierint, si
 quis occidisset. Et apud Homerum,
 cum socii Vlyssis, boves Solis ma-
 cisse dicuntur, intelligi debent, bo-
 ves aratores, quos violare, impietas
 erat.

146. Αἰὲν ἀδύνατον ἔχον.] Pul-
 chra descriptio virium corporis est,

& volebat significare mirabilem du-
 ritiem in illorum animis fuisse, quod
 à civilibus discordiis, quæ florentis-
 simas respublicas evertere solent,
 impias manus non cohibuerint.

149. Τοῖς δὲ λῆ &c.] Vidi Vett.
 codd. in quibus & ipsis ita scriptum
 esset: sed quamvis paulò ante in
 ἔρῃ producatur α; ut producen-
 dum erit in τῶν α post οὐκ ἔστιν,
 credibile est tamen, Hesiodum τῶν
 α scriptis.

152. Εὐγενία.] Garakerus mallet
 B hoc

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τὸ γένος καὶ γαῖα κάλυψε, εἰ
 Αὐθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πηλυβοδείρῃ
 Ζῶς Κρονίδης ποίησι δικαιότερον καὶ ἄρειον,
 Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
 Ἡμίτσιοι, περτέρῃ γένει, κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
 Καὶ τὰς μὲν πόλεμὸς τε καὶ αἶψα καὶ φύλοπις αἰνὴ,
 Τὰς μὲν ἐφ' ἐπὶ πύλῃσι Θήβης, Καδμηίδι γαίῃ
 Ὀλίσσι μαρναμένους μῆλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο.
 Τὰς δὲ καὶ ἐν νῆεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
 Ἐς Τροίην ἀγαγόν, Ἐλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο.
 Ἐνθ' ἦτοι τὰς μὲν θανάτῳ τέλει ἀμφεκάλυψε.
 Τοῖς δὲ δὴ ἀνθρώπων βίον καὶ ἦθε' ὁπίστας
 Ζῶς Κρονίδης κατένιασε πατρὸς ἐς πέρας γαίης.
 Καὶ τοὶ μὲν γαῖαν ἀκηδία θυμὸν ἔχοντες
 Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὀκεανὸν βαθυδύνῳ,
 Ὀλβιοὶ ἥρωες· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
 Τελὲς δ' ἔτῃς θάλλοντα φέρει Ζεῖδωρ ἄρουρα.
 Μηκέτ' ἐπεὶ ἄφειλον ἐγὼ πέμπουσιν μελίσσιναι
 Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ περὶ θεῶν θεῶν, ἢ ἐπεὶ γένος
 Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐπὶ σιδήρεον· ἐδὲ ποτ' ἤμαρ
 Παύσονται καμάντε καὶ οἰζύνε, ἐδὲ πὶ νύκτωρ

155

160

165

170

175

Φθειρό-

hoc verti, *sic obstum* potius, quam *latum*.

155. Αὐτὰρ ἐπεὶ.] Iam ante dictum est, hoc consilio ætatum differentias recenseri, ut describeret Poëta, quomodo vitia hominum aucta sint.

158. Ἀνδρῶν.] Quartam ætatem Heroicam appellat, quando Hercules, Iason & alii Argonautæ vixerunt, qui Heroës vocati sunt, quod virtute communi hominum naturæ præstarent: & semidei, vel quod altero tantum parente deo nati essent, vel quia in natura huma-

na, virtute divina præditi essent.

161. Τὰς μὲν ἐφ'.] Heroïca ætas continet Argonautas, & res gestas ad Theben, & Trojanam historiam. Posteriora tantum tempora recenseret. Ἐπὶ πύλῃσι.] Ad differentiam Thebarum Ægyptiarum, quæ dicebantur ἐκατόμυλοι, & illarum quæ dicebantur ὑποπλάκιοι, à monte sub quo sitæ sunt in Cilicia.

162. Μῆλων.] Id est, propter regnum ac potentiam: nam prisci reges pecoribus divitias suas metiebantur. Eteocles & Polynices filii Oedipi, monomachia de regno decertan-

Sed postquam hoc genus terra operuit,
 Rursum aliud quartum in terra multorum altitice
 Iupiter Saturnius fecit, justius & melius,
 Virorum heroium divinum genus, qui vocantur
 Semidei, priori generatione, per immensam terram.
 Hos quoque bellumque malum & pugna gravis,
 Alios quidem ad septiportes Thebas, Cadmeam terram,
 Perdidit pugnantes propter oves Oedipi;
 Alios vero in navibus per ingentem maris vastitatem
 Ad Trojam ducens, Helena gratia pulchricoma:
 Vbi mors quoque circumdedit ipsos.
 Iis autem seorsim ab hominibus victum & sedem tribuens
 Iupiter Saturnius pater constituit eos ad terra fines.
 Et hi quidem habitant securum animum habentes
 In beatorum insulis, juxta Oceanum profundum,
 Felices heroës: his dulcem fructum
 Ter quotannis florentem profert foecunda tellus.

O utinam ego quinto non interesssem
 Hominum generi, sed aut mortuus essem prius, aut postea natus.
 Nunc enim genus est ferreum: neque unquam aut die
 Quiescent à labore & miseria, aut nocte

Cor-

certantes, ambo mutuis vulneribus
 conciderunt.

169. Εὐμαχέων.] De Fortunatis
 insulis vide Plinium lib. 6. c. 23. &
 Homerum Odysseæ δ'. Παρ' Ὀκεανὸν
 βαθυφύλον. Hesiodus hoc libro
 injustitiæ poenam constituit ἅ Ὀ-
 κεανὸν, tanquam necessariam, à quo
 etiam justos separat: quibus hoc
 præmium proponit, futurum, ut ne
 Oceano quidem opus habeant. Sic-
 ut enim ante Ὠκεανὸν & τὸ Ὠ-
 κυανηκόν, Oceanus ignotus erat,
 aut semotus: ita Heroum καὶ τῶν εὐ-
 μαχέων animæ ultra Oceanum con-

stituuntur, quod extra Ὠκεανὸν
 sint; qua qui carent, ῥᾶστα ζῶειν di-
 cuntur.

171. Τελετὴ τῷ ἔτιος.] Elegantius
 Palatinus: Τελετὴ ἔτιος, id est, πολ-
 λάκις, inquit interpretes. Et sic τελετὴς,
 infra vers. 591.

172. Μυκάτ'.] Descriptio postre-
 mæ & ferreæ ætatis, quæ moribus
 est pessimis, impiis & depravatissi-
 mis, vitæque cursu calamitosissi-
 mo. vox ὠφελον usurpatur adver-
 bialiter significatione optandi, &
 tamen formatur ut verbum, tribus
 personis.

Φθειρόμβροι χαλιπαῖς ἢ θεοὶ δώσκει μερίμνας.

Ἀλλ' ἔμψης καὶ τοῖσι μεμίζεταί ἐσθλὰ κακῶσιν.

Ζῶς δ' ὀλέσθ' καὶ τὸτο γῆϋ μερόπων ἀνθρώπων,

Εὐτ' ἀν' γειτόμβροι πολιοκρόταφοι τελείθωσιν.

Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὀμνίει, ἔδῃ π' παῖδες,

180

Οὐδὲ ξείνῳ ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρῳ ἑταίρῳ,

Οὐδὲ κασίγνητ' φίλῳ ἴσεται, ὡς τὸ πῦροσπερ.

Αἶψα ἢ γηρόσκοντα ἀπμήσκει τοκῆς.

Μέμψονται δ' ἄρα τὰς χαλιποῖς βάζοντ' ἐπέεσσιν.

Σχέτλιοι, ἔδῃ θεῶν ὅπιν εἰδότες. ἔδῃ μ' οἶμα

185

Γηράντας τοκῶσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν.

Χειροδίκαι. ἑτέρῳ δ' ἑτέρῃ πόλιν ἐξαλαπάξει.

Οὐδέ τις δόρυ χαλκὸς ἴσεται, ἔτι δίκαις,

Οὐτ' ἀγαθῶν. μάλλον ἢ κακῶν ῥεκλήσσει καὶ ὕβρι.

Ἀνέρα πμήσκει. αἶψα δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδῶς

190

Οὐκ ἴσται. βλάψῃ δ' ὁ κακὸς τ' ὀφείλονα φῶπαι,

Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὄρκον ὀμνέται.

Ζῆλῳ δ' ἀνθρώποιζεν οἰζυροῖσιν ἅπασιν

Δυσκέλαδ' ὁ κακὸς ἀνὴρ, ὀμνέσσει, συγερῶπης.

Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλύμπου ἀπὸ χθονὸς Ὀρυοδείης,

195

Λοκῶσιν φάρεσσιν καλυψαμένην χροά καλὸν,

Ἀθανάτων μὲν φύλον ἴτον, αἰολιπὸντ' ἀνθρώπους,

Αἰδῶς καὶ Νέμεσις. καὶ ἢ λείψεται ἄλγος λυγρὸν

Θνητῶς

181. Οὐδὲ ξείνῳ.] Eleganter hunc locū expressit Ovid. lib. i. Met.

— Non hospes ab hospite tutus,

Non socer à genero, fratrum quoque gratia rara est.

184. Βάζοντ'.] Ita MS. Palat. Βάζοντες ἀντὶ τῶν Βάζοντες, dualis pro plurali, inquit Tzetzes. ut apud Homer.

ὦ Λύκιοι, πόσιν φάτιγλον; αἰδῶς. νῦν θεοὶ ἴσιν.

Alii, βάζοντες ἐπέεσσιν, & ita legisse videtur Moschopulus: qui alias in grammaticis istis observationibus nimius est. alii ἐπείων.

185. Θεῶν ὅπιν.] Οἱ πῖν Poëta usurpant pro intuitu, & præcipue Dei, & hominum in imperio constitutorum: hinc pro gubernatione divina: ex hoc pro metu, reverentia, & cultu. Hinc ergo illi erunt protervi, quia nulla reverentia erga Deum nec parentes præditi sint.

186. Γηράντας.] Athenis capitale fuit, θρεπτήρια non persolvere parentibus.

187. Χειροδίκαι.] Violenti, quibus jus est in manibus, qui neque jus neque leges norunt.

189. ὦ

Corrupti: gratia vero Dii dabunt curas.

Sed tamen & hisce admiscebuntur bona malis.

Iupiter autem perdet etiam hoc genus varie loquentium hominum,

Postquam facti circa tempora cani fuerint.

Neque pater liberis similis, neque liberi patri,

Neque hospes hospiti, neque amicus amico,

Neque frater amicus erit, ut antehac:

Statim vero senescentes dehonora-bunt parentes.

Incusabunt autem illos molestis alloquentes verbis

Impii, neque Deorum oculum veriti. neque hi sane

Senibus parentibus educationis pramia reddent,

Violenti. alter vero alterius civitatem diripiet:

Neque ulla pii gratia erit, neque iusti,

Neque boni. magis vero maleficum & injurium

Virum colent. Iustitia vero in manibus & pudor

Non erit. Ladetque malus meliorem virum,

Verbis iniustis alloquens, perjurium vero jurabit.

Livor autem homines miseros omnes

Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur, in viso vultu.

Tum demum ad coelum à terra spatiosa,

Candidis vestibus tecta corpus pulchrum,

Deorum ad familiam abierunt, relictis hominibus,

Pudor & Nemesis. relinquentur autem dolores graves

Mor-

189. Ὑπερ.] Pro ὑπερβύ, ut Latinis *scelus* pro *scelesto*.

192. Ἐπὶ δὲ ὄρκον ὁμείπει.] Vbi notandum est, non jungi præpositionem cum verbo, sed cum nomine: & licet ὄρκον scribatur, tanquam sit nomen per se, nullam tamen significationem, nisi cum ἐπὶ jungatur, habere. Est enim ἐπὶ δὲ ὄρκον ὁμείπει, pro ὁμείπει δὲ ἐπὶ ὄρκον, ut infra vers. 280.

193. Ζῆλον.] Iam redit ad primam propositionem de litibus.

Posteaquam vero præclare affectum invidiæ, epithetis suis descripsit, fingit Pudorem & Nemesis Deas, reliquisse terras, id est, nec pudore bonos abstergeri amplius à turpitudine, neque improbos metu vindictæ. Nemesis enim hîc significat justitiam quæ ulciscitur malefacta flagitiosorum. Locus hic vere philosophicus etiam à Platone in Protagora tractatus fuit.

197. Ἰπὸν.] MS. Pal. Ἰπὸν.

B 3

199. Κα-

Θνητοῖς ἀνθρώποισι. κακὸν δ' ὅσον ἵσταται ἀλήθεια.

Νῦν δ' αἶνον βασιλεύσ' ἐρέω φρονέειν καὶ αὐτοῖς.

200

Ὡδ' ἱρήν πρῶσι περ ἀνδρῶν ποικιλοδαερων,

Υῖα μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων, ὀνύχασσι μεμαρπύς.

Ἡδ' ἱλῖον, γαμπροῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχασσι,

Μύρτι. πλὴν δ' ὅγ' ἐπικρατίως πρὸς μῦθον ἔειπε.

Δαιμονίη, τί λείλακας; ἔχῃ γὰρ σὺ πολλὸν ὄρνειν.

205

Τῇ δ' εἰς, ἥ σ' ἂν ἐγὼ πρὶ ἄγῳ, καὶ αἰοδὸν ἐῴσω.

Δείπνον δ' αἶψ' ἐθέλω ποιήσομαι, καὶ μεθήσω.

Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείσσονας ἀντιφειρόμεν.

Νίκης τε γίγεται, πρὸς τ' αἰχρῖν ἄλλα πάχῃ.

Ὡς ἔφατ' ἀκυπίτως ἱρήν, παννυσίτερ' ὄρνεις,

210

Ὡς Πέρση· σὺ δ' ἄκυσ δίκης, μηδ' ὕβριν ὀφείλεις.

Υῖαι γάρ τε κακὴ δειλὰ βροτῶν. εὐδὲ μὲν ἰοθαλὸς

Ῥηϊδίως φερίμην διώαται, βαρύνθῃ δὲ θ' ὑπὸ αὐτῆς,

Εἰκύνους ἀτῆσιν· ἰδὺς δ' ἐπίρηφι παρελθεῖν

Κρείσσων ἐς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὕβρι' ἔχῃ,

215

Εἰς τέλος ἐξελεῖσθαι· παθὼν δὲ τι νήπιον ἔγνω.

Αὐτίκα γὰρ τρέχῃ ὄρεσσι ἄμφοσκολιῇσι δίκῃσιν.

Τῆς

199. Κακὸν δ' ὅσον ἵσταται ἀλήθεια.]

Id est, in tantum malitia invalescet, ut planè nullum vel remedium vel auxilium hisce tantis malis expectandum. (id enim ἀλήθεια significat.) Et perspexerunt sapientes omnia in rebus humanis mala corrigi non posse, nec jus civile corrigit omnia. Multa enim toleranda & dissimulanda veniunt, non quod laudem mereantur; sed & quod sine maximo incommodo è medio tolli nequeant.

200. Νῦν δ' αἶνον.] Narrat apologum, quo notat potentiorum mores adversus inferiores. αἶνον fabulam ejusmodi significat quæ figurate & recte contineat admo-

nitionem seriam & gravem, & ex usu vitæ petitam. Νῦν δ' αἶνον βασιλεύσ'.] Propositio est. Tradam nunc præcepta Regibus & Magistratibus: & dicit Magistratum nil minus decere, quam vi grassari more bestiarum.

201. Ἀνδρῶν.] Per Lusciniam intelligit doctos homines & sapientes. vocat hanc aviculam, ποικιλοδαερων, gutture vario, propter soni & vocis varietatem.

205. Δαιμονίη, τῇ δ' εἰς.] Tyrannica vox; planè proverbialis, de alterius vitæ pro libidine statuentis. Quasi dicat, quantumvis justa sint ea quæ postules, tamen penes me est jus de te statuendi quid velim.

208. Α

Mortalibus hominibus. mali vero non erit remedium.

Sed nunc fabulam à brutis desumptam regibus narrabo quamvis ratione pradtis.

Sic accipiter affatus est lusciniam canoram,

Alte in nubibus ferens, unguibus correptam.

Illa vero misere, curvis confixa unguibus,

Lugebat. eam autem violento ille sermone allocutus est:

Infelix, quid strepis? habet te multo fortior.

Hac vadis, qua te duco, licet sis cantatrix.

Vtrum vero libet, vel epulabor te, vel dimittam.

Imprudens autem, quicumque velit cum potentioribus contendere:

Quippe victoria privatur, & prater convitia dolores patitur.

Sic ait velox accipiter, latis alis pradita avis,

O Persa: tu vero audi justitiam, neque injuriam fove.

Injuria enim perniciofa est misero homini. nam nec bonus

Facile ferre eam potest, gravaturque ab ipsa,

Quoties in damna incidit. Via vero altera perveniendi

Melior ad justa: iustitia enim super injuriam valet,

Ad finem progressa: stultus vero cum malo suo discit.

Continuo enim sequitur perjurium injusta judicia.

Iusti-

208. Ἀφερον.] Epiphonema seu ἑπιφώνημα hujus fabulæ, quod monet non esse reluctandum potentioribus.

211. Ὁ Πέρση.] Primum præceptum, quo fratrem ad justitiam colendam, & injustitiam vitandam adhortatur. ὕβρει opponit justitiæ, quia pro injustitia universali hæc vox usurpatur: quamvis tamen sæpius accipiatur pro insolentia, quæ comitatur divitias.

215. Δίχην δὲ ὑπὲρ ὕβριος ἵχθ.] Ratio præcepti est, quare sit satius sequi justitiam, quia ad bonum finem perducere non potest, si quis injuria efficiat alium. Nam ut veri-

tas laborare non potest, extinguere non potest, ita nec justitia. Atque hoc significare voluit, cum inquit, ἐς τέλος ἰλθεῖσιν. ἵχθιν vero est prævalere, obtinere.

216. Παθόν.] Proverbialis locutio, quæ significat miserrimam esse prudentiam, quæ ex malis nostris perdiscitur.

217. Αὐτίχῃ.] Commoratur in collatione justitiæ & injustitiæ, ut hominibus metum incuriat, ne contra justitiam faciant. Per ὄρκον intelligit omnem fidei violationem: per δίκας σκολιας, lites ini-
quas, quæ falso intenduntur per calumnias & fraudes.

Τῆς δὲ Δίκης ῥέθ'· ἐλαχμύνης ἢ κ' ἀνδρὶς ἄγῳσι
 Δωροφάγῳι, σκολιῶς, δὲ δίκαις κέρνῳσι θέμισας.
 Ἡ δ' ἐπιταὶ κλαίεσθαι πόλιν τε καὶ ἡδέα λαῶν,
 Ἡ ἔρα ἰοσαμύνη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρεται,
 Οἳ τὶ μιν ἐξελάουσιν, καὶ σὺν ἰδέσθαι ἐνέμῳν.
 Οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐσθλῆσιν διδύσιν
 Ἰθείας, καὶ μὴ πεπαρεκβαίνουσι δικάμ,
 Τοῖσι τίθηται πόλις, λαοὶ δ' ἀνθίσουσιν ἐν αὐτῇ.
 Εἰρῶν δ' ἀνὰ γλῶττι κεροῖτο, καὶ ποτ' αὐτοῖς
 Ἀργαλίην πόλεμον τεκμαίρεται ὀρύσσει Ζεύς,
 Οὐδ' ἐποτ' ἰδυδίκασιν μετ' ἀνδράσι λιμὸς ἐπηδεῖ,
 Οὐδ' ἄτῳ θαλίης δὲ μεμηλότα ἐξα νέμεσθαι.
 Τοῖσι φέρῃ μὲν γαῖα πολὺν βίον· ἄριστος δὲ δρυς
 Ἄκρην μὲν τε φέρῃ βαλάντιον, μέσση δὲ μελίσσει.
 Εἰροπῶν δ' οἷς μακροῖς καὶ ἀβέδρεϊτα.
 Τίχουσιν δὲ γυναικες, εὐκλείη τεκνα γυνῶσιν.
 Θάλασσαν δ' ἀγαθοῖσι δαμπερές· καὶ ἐπὶ νηῶν
 Νείσσονται· καὶ πῶν δὲ φέρῃ ζείδωρ ἄρρεα.
 Οἷς δ' ὕδατος τε μέγας κακὴ, καὶ χέτλια ἐξεί.
 Τοῖσδε δίκῳ Κρονίδης τεκμαίρεται ὀρύσσει Ζεύς.
 Πῶνάκι καὶ ξύμπασσιν πόλις κακῷ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ,
 Ὅστις ἀλίθρην, καὶ ἀπίσταν μηχανάσεται.
 Τοῖσιν δ' ἐργασίην μὲν ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων,
 Λιμὸν ὁμῶς καὶ λοιμὸν ἀποφθινύουσιν δὲ λαοί.
 Οὐδ' ἐγυναικες τίχουσιν· μινύθουσι δὲ οἶκος,
 Ζῆνός φρεσὶν ὀλυμπίας· ἄλλοις δ' αὖτε
 Ἡ πῶν γε σφαγὰς ὀρύσσει ἀπώλυσιν, ἢ τότε τεύχε'·

220

225

230

235

240

H' νίας

218. Ρέθ'·] Traetus violentus, quo iustitia ducitur coacta, pro fraudibus accusantium, & iudicium

220. Ἡ δ' ἐπιταί·] Subintelligendum foras illis κακὰ ἡδέα, id est, coetus, conventus, statuta, & alia prava quae sunt in consuetudine civili.

223. Οἳ δὲ δίκας·] Eruditissime insignia iustitiae praemia & commo-

da enumerat. Eadem fere recenset Homerus in clypeo Achillis.

229. Θαλίης·] Vterque codex Palatinus.

236. Οἷς δ' ὕδατος·] Antithesi quadam confert iniustorum poenas ad praemia iustorum. Sunt autem omnia illa nata ex legibus naturae; quia recta ratio dicat, sceleratis & flagitiosis hominibus nullum ma-

lum

*Institia ver~~o~~ ~~supra~~ excitatur tracta quocunque homines duxerint
Donivori, pravisque judiciis judicant causas.*

*Hac vero sequitur deflens urbemque & mores populorum,
Caligine involuta, malum hominibus adferens,
Quique ipsam expellunt, neque recte distribuunt.*

*At qui jura tam hospitibus quam popularibus dant
Recta, neque à justo quicquam exorbitant,
Iis viget urbs, populi que florent in ipsa:*

*Pax vero per terram alma, neque unquam ipsis
Molestum bellum parat late cernens Iupiter,
Nec umquam justos inter homines fames versatur,
Neque noxa: in conviviiis autem partis opibus fruuntur.*

*Fere quippe iis terra multum victum: in montibus vero quercus
Summa quidem fert glandes, media vero apes:*

*Lanigera autem oves velleribus onusta sunt:
Pariunt vero mulieres similes parentibus liberos:*

*Florentque bonis perpetuo: neque navibus
Navigant: fructum vero profert fecundus ager.*

*Quibus vero in juria mala cura est, pravaque opera,
Iis poenam Saturnius parat late cernens Iupiter.*

*Sapeque universa civitas malum ob virum punitur,
Qui peccat, & iniqua machinatur.*

*Illis autem calitus magnum adduxit malum Saturnius,
Famem simul & pestem: intereunt vero populi;*

*Neque mulieres pariunt; decrescuntque familia,
Iovis Olympii consilio. interdum vero rursus*

Aut horum exercitum ingentem perdidit, aut mirum,

Aut

lum fore impunitum, & mala non
esse committenda.

238. Πολλάκι.] Hæc sententia to-
tidem fere verbis est in Ecclesiaste:
Sape universa civitas mali viri panem

luit. Ε' πᾶν πεῖν, dicitur luere peccata.
Ε' πᾶν πεῖν.] Apud Æschinem in ora-
tione adversus Ctesiphontem legi-

tur ἀπὸ πύργου. Eustathius item in lib. α.

ἡδ. legit, docens, Homerum ἐπὶ πᾶν

πεῖν ponere pro eodem, ubi dicit, ἵνα
πᾶσι τοῖς ἐπὶ πύργου βασιλῆσι. Tze-
tzes quoque, & vet. cod. Palatinus,
ut & Eustathius, ἀπὸ πύργου scribunt.

241. Διμὸν ὁμῶς καὶ λοιμὸν.] Poetæ
constanter observant; semper pe-
stilitatem sequi caritatem annonæ.

244. Η' τῶν γε.] Hæc & simi-
lia procul dubio ab Hebræis &
doctrina Moſis & Prophetarum de-

Ἡ γείας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίννεται αὐτῶν.

Ὡ βασιλεῖς, ὑμεῖς ἢ κατὰφράζεισθε καὶ αὐτοὶ
Τῶνδε δικῶν. ἐγὼς γὰρ ἐν ἀνθρώποισι εἶντες
Ἀθάνατοι λάσσεσσι, ὅσοι σκολιῶσι δίκῃσι
Ἀλλήλους τείκεσι, θεῶν ὅπιν ὅση ἀλέγροντες.

Τεῖς γὰρ μύελοι εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ πελυδοίειρη
Ἀθάνατοι Ζηῶδες, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.

Οἱ ῥα φυλάσσεσιν τε δίκας καὶ χέτλια ἔργα,

Ἡ ἔρα ἰσάμενοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

Ἡ δέ τε παρθένοι ἐσὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαῖα,

Κυδνή τ' αἰδοῖν τε θεοῖς οἱ ὀλεμπονέχουσιν.

Καὶ ῥ' ὁπότ' ἄν τις μιν βλάβῃ σκολιῶς ἐνορίζων,

Αὐτίκα παρ Διὶ παῖρ ἐκθεζομένη Κρονίῳι.

Γηρύτ' ἀνθρώπων ἀδίκον νόον· ὄφρ' ἀποτίσῃ

Δῆμον ἀπαθάλιας βασιλῆων, οἱ λυγρὰ νοσῦντες

Ἄλλῃ παρεκλίνουσι δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες.

Ταῦτα φυλασόμενοι, βασιλῆες, ἰδυέτε μύθευ,

Δωροφάγῳ, σκολιῶν ἢ δικῶν ἐπιπείχῃ λάθεσθε.

Οἱ αὐτὰ κακὰ τέλει ἀνὴρ ἄλλῃ κακὰ τέλειων·

Ἡ ἢ κακὴ βελὴ τῷ βελόσσαντι κακίστη.

Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμός, καὶ πάντα νοήσας,

Καὶ νῦν τὰδ' αἶκ' ἐθέλησ', ἐπιδέρκεται· ἐδὲ ἐλήθη

Οἷόν τε καὶ τῶνδε δικῶν πόλις ἐντὸς ἔεργα.

Νῦν ἢ ἐγὼ μὲν αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος

Εἶμι, μὲν ἐμὸς υἱός· ἐπεὶ κακὸν, ἀνδρα δίκαιον

Εὔμε-

sumpta sunt, apud quos crebrae sunt
huiusmodi comminationes.

249. Τείκεσι.] Emphasis huius
vocis significat ejusmodi odio inter
se mutuo exasperari homines, ut po-
tentior impotentiore plane con-
terat, & ad nihilum redigat.

254. Ἡ δέ τε παρθένοι.] Facit
nunc proferopœiam, cum fingit ju-
stitiam sedere juxta Iovem, atque
illum adhortari, ut justis det præ-
mia, de sceleratis verò sumat pœnas.

259. βασιλῆων.] Synizesis τῷ καὶ
τῷ ω. in Palat. supra ἡ adscriptum
erat ε.

261. Ταῦτα φυλασόμενοι.] Apo-
strophe ad judices, ut rectè judicent;
neque frustra est quod hæc sæpius
iterando inculcat. Nam eam esse
humanæ mentis malitiam, ut diffi-
cillimè ad ea quæ recta sunt, feratur,
omnes passim viri sapientes vide-
runt. Et subjecit gnomas aliquor,
quas dubium non est, ex legibus re-

turæ,

~~Aut nā vobis in tanto Saturnius punit ipsorum.~~

O reges, vos autem considerate etiam ipsi
Iustitiam hanc. prope enim inter homines versantes
Dii vident, quotquot pravis judiciis
Se mutuo atterunt, nullam Deorum reverentiam curantes.
Ter enim decies mille sunt in terra multorum altrice,
Dii Iovis, custodes mortalium hominum:
Qui judicia observant, & prava opera,
Caligine involuti, passim oberrantes per terram.
Virgo autem est Iustitia, Iove prognata,
Claraque & veneranda Diis qui coelum habitant.
Et certe, cum quis ipsam laeserit, injuste conviciando,
Statim apud Iovem patrem confidens Saturnium,
Conqueritur hominum iniquam mentem: ut luat
Populus peccata regum, qui prava cogitantes
Alio deflectunt judicia, injuste sententiam pronuntiantes.
Hac carventes, o reges, corrigite ea qua dicitis,
Donivori, inistorumque judiciorum prorsus obliviscamini.
Sibi ipsi mala fabricatur vir, alii mala fabricans:
Malumque consilium ei qui concepit, pessimum.
Omnia videns Iovis oculus, omniaque intelligens,
Et hac (siquidem vult) inspicit: neque ipsum latet
Qualenam hoc quoque iudicium civitas intus exerceat.
Ego porro nec ipse nunc inter homines justus
Sim, nec meus filius: quando malum est, iustum

Esse:

turæ, tanquam ex fonte promanasse. Ταῦτα.] Principes dehortatur ab injustitia, tribus peculiaribus argumentis, quorum primum est

263. Οἱ αὐτοί.] Quæ sententia mire convenit cum ista,

Incidit in foveam quam fecit.

Alterum, v. 22. à prudentia & animadversione divina. Tertium, v. 24. ab absurdo, & indignitate rei.

268. Νῦν δ' ἰσὺς μὲν, &c.] Ἀπο-

πov argumentum, id est, ab absurdo, quasi dicat, nihil referret quales essemus, si non essent constitutæ pœnæ & præmia. Atqui sunt pœnæ & præmia. Itaque multum refert. In vulg. edit. Νῦν δ' ἰσὺς] Quo errore deceptus Ceperinus, putat in ἰσὺς litteram s, ministerio δ' adjutam produci. Idem verò ex multis aliis mendis, quæ in vulg. Hesiodi editionibus habentur, regulas colligit falsas.

Ἐμὴδρα, εἰ μείζω γὰρ δίκῃν ἀδικώτερον ἔξει.

278

Ἀλλὰ τά γ' ἔπειτα ἰοῦσα τελεῖν Δία περὶ κίραωνον.

ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα μὲν φρεσὶ βάλλεις σῆσιν,

Καὶ νῦν δίκης ἐπάκχει, βίης δ' ἐπιλήθεις πάμπαν.

Τοιοῦτο γὰρ ἀνθρώποις νόμον διέταξε Κρονίων.

Ἰχθύσι μὲν καὶ θηροῖς καὶ οἰανοῖς πῖσεινοῖς,

279

Ἐσθῆν ἀλλήλους, ἐπεὶ καὶ δίκη ἐστὶν ἐπ' αὐτοῖς.

Ἀνθρώποις δ' ἔδωκε δίκῃν, καὶ πολλὸν δόξῃ

Γίνεται. εἰ γάρ τις καὶ ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγροδύειν

Γινώσκων, τὴν μὲν τ' ὀλβον διδοῖ ὠρύοντα Ζεὺς.

Ὅς δέ τις μαρτυρήσιν ἐκὼν ἐπίσχεθ' ὁμόσας

280

ἔσθεται, ἐν δὲ δίκῃν βλάψας, νέκετον ἀάσθη,

Τὴν δὲ τ' ἀμυροτέρῃ γῆνι μετόπισθε λείπειται.

Ἄνδρες δ' ὀρέκετ' ἡμεῖς μετόπισθεν ἀμείνων.

Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νῦν περ Πέρση.

Τὴν μὲν τοὶ κακότητι καὶ ἰλαδὸν ἐστὶν ἐλέγχῃ

285

Ῥηϊδίως· ὀλίγη μὲν ὁδὸς, μέγα δ' ἐργάσι ναίει.

Τῆς δ' ὀρεγῆς ἰδράσκει θεοὶ παρὰ παροῖθεν ἔθηκαν

Ἀθάλατοι. μακρὸς δὲ καὶ ὄρεθ' οἶμ' ἐπ' αὐτῶν,

Καὶ τρηχὺς τοπεῶτον· ἐπὶ δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,

Ῥηϊδίη δ' ἥπειρα πέλει, χαλεπή περ ἔσται.

290

Οὐτ' ἄν μ' ἐκπύρρει· ὅς αὐτῶν πάντα νοήσει,

Φρασα-

272. ὦ Πέρση.] Denuo fratrem ad justitiam colendam adhortatur, argumento sumpto à natura hominis.

273. Καὶ νῦν δίκης, &c.] Dicit, hominibus quasdam sententias esse infixas, seu divinitus inscriptas in animis, quæ doceant nos recta: in bestiis non sunt ejusmodi sententiæ, quæ indicent, quid sit faciendum.

282. Ἀμυροτέρῃ γῆνι.] Posteritas quæ propemodum obliuiscitur. Neque enim tantum sumitur supplicium de ipso; sed de ipsius etiam

liberis: nam illi postea deterius habebunt.

284. Σοὶ δ' .] In sequentibus Poëta laboris & industriæ fructus, incommoda vero & opprobria ignavix, variis argumentis declarat. Hortatur ergo ad laborem, & ita eum proponit, ut sit conjunctus cum virtute & justitia. Estque egregia hæc sententia: *Mala, & improbitas, ubique pro foribus sunt.*

285. Κακότητι.] Hic pro malo interno accipitur.

287. Τῆς δ' .] Argumentum à

natura

~~Esse~~, siquidem plus juris injustior habebit.

Sed hac nondum arbitror facturum Iovem fulmine gaudentem.

O Persa, ceterum tu hac in animo tuo repone,
Et justitiæ quidem animum adjice, violentia vero obliviscere
prorsus.

Namque hanc hominibus legem posuit Saturnius.

Piscibus quidem & feris & avibus volucribus,

Se mutuo ut devorent, quandoquidem justitiæ carent.

Hominibus autem dedit justitiā, quæ multo optima

Est. Si quis enim velit justa in publico dicere

Quæ novit, ei opes largitur late videns Iupiter:

Qui vero testimoniis volens perjurium jurando

Mentietur, adversus justitiā delinquens, immedicabiliter leditur,

Atque ejus obscurior posteritas postea relinquitur:

Viri autem justæ generatio apud posteros præstantior.

Ceterum tibi ego bene cupiens dicam, stultissime Persa.

Malitiā quidem cumulativè etiam capere

Facile est: brevis quippe via est, & in proximo habitat.

Ante virtutem vero sudorem Dii posuerunt

Immortales. longa vero atque ardua via est ad ipsam,

Primumque aspera: ubi vero ad summum ventum fuerit,

Facilis deinceps est, quantumvis difficilis fuerit.

Ille quidem optimus est, qui sibi ipsi per omnia sapit.

Cogi-

natura virtutis. Ita enim laborem proponit, ut conjungat cum virtute & justitiā. Hunc locum imitatus est, qui literam Pythagoræ descripsit.

288. Μακρὸς ὁ καὶ ὁρῶν ὁ-
μῶς.] Oportet enim, ut quod justum est, simplex, planum & perspicuum sit. Nam & veritatis oratio simplex est, & rectum sibi per omnia constat.

289. Εἰς ἀρετὴν ἵκνται.] Duplex dicto est. Sunt enim qui ἵκνται:

sunt qui ἵκνται legant. Quod si legas ἵκνται, tunc impersonaliter erit exponendum.

291. Οὐτῶς.] Tria hominum genera describit. Livius in Fabio & Minucio hunc locum pene ad verbum expressit: Sæpe ego audiui, milites, eum primum esse virum, qui ipse consulat quod in rem sit: secundum, eum, qui bene monenti obediat: Qui nec ipse consulere, nec alteri parere scit, eum extremi ingenii esse.

296. Ἀλλὰ

Φρασάμεντο· τί κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ἦσιν
 Ἐὐχλὸς δ' αὖ κακεῖνο, ὃς δ' εἰπὼν τιδνetai.
 Ὅς δ' κε μήτ' αὐτὸς νοή, μήτ' ἄλλος ἀκύν
 Ἐν θυμῷ βάλνetai, ὃδ' αὖτ' ἀχρηῖο ἀνὴρ.
 Ἀλλὰ σὺ γ' ἡμετέρης μεμνημένο· αἶν ἐφέμεης
 Ἐργάζω, Πέρση, δῖον γῆτο, ὄφρα σε λιμὸς
 Ἐχθαίρῃ, Φιλίῃ ᾗ εὐσιφάντο Δημήτηρ
 Αἰδοῖα, βίοντα ᾗ πῶν πῖμπλησι καλιώ.
 Λιμὸς γάρ τοι πάντων ἀεργῶν σύμφορο· αἰδοῖαι.
 Τῷ δ' ἡοῖνεμισῶσι, καὶ ἀνέρες, ὅς κεν ἀεργὸς
 Ζῶν, κηφύωσι καὶ θύροισι ἐκελτο ὀρμῶν.
 Οἱ περ μελισσῶν κάμνοντες τρύχουσι ἀεργῶι
 Ἐὐδοίης· σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτεια κοσμεῖν,
 Ὡς κέ τοι ὠρεῖαι βίοντα πλῆθον καλιώ.
 Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολὺ μῆλοι τ' ἀφνειοὶ πε.
 Καὶ τ' ἐργαζόμενοι, πολὺ φιλήρο· ἀθανάτοισιν
 Ἐοσιαι ἠδὲ βροτοῖς· μάλα γὰρ συγίεν ἀεργῶς.
 Ἐργον δ' εὐδὲν ὀκείνο, ἀεργίῃ δέ τ' ὀκείνο.
 Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσῃ ἀεργὸς
 Πλευσίοντο· πλεῖστο δ' ὄρετῃ καὶ κυδνο· ὀπηδεῖ.
 Δαίμονι δ' οἶτο· ἔηοτα· τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον,
 Εἰ κεν ἀπ' ἀλλοτριῶν κλειῶν ἀεσίφρονα θυμὸν
 Εἰς ἔργον τρέψας, μελέϊας βίῃ ὥς σε κελεύω.
 Αἰδοῖαι δ' ὅτε ἀγαθὴ κεχρημένο· ἄνδρα κομίζῃ.

295

300

305

310

315
Αἰδοῖαι

296. Ἀλλὰ σὺ γ' ἡμετέρης, &c.]
 Hæc demum est de labore propo-
 sitio. Labora, ut possis effugere fa-
 mem. Et argumentatur à locis ho-
 nestatis, quod & Diis & hominibus
 sint cari homines solertes. Ode-
 runt autem Dii ignavos. Addidit
 quoque similitudinem, qua vitam
 inertium fucis comparat.

298. Φιλίῃ ᾗ εὐσιφάντο.] Alii:
 δὲ σ' εὐσιφάντο.

302. Κοδέροισι.] Κέδερο· ἀκαλύ-

πω, abscondo, & κερά, cauda, quod
 aculeum non exerant fuci, vel pro-
 pter ignaviam, vel quia non ha-
 beant: fucorum enim alii aculeos
 habent, alii non, ut Plato docet.

304. Σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτεια
 κοσμεῖν.] Philosophi sæpe μέτειον
 dicunt, id quod in unaquaque re bo-
 na maximum est. Sic & apud Pla-
 tonem μετρίως λέγειν, ubique est
 optime & verissime dicere: μέτειον
 σοφίας, multum sapientiæ. Id enim
 quod

*Cogitans quæ vale dein & ad finem usque sint meliora.
Sed & ille bonus est, qui bene monenti paruerit.
Qui vero nec sibi sapit, neque alium audiens
Id in animum admittit, ille contra homo inutilis est.
Verum tu nostri semper præcepti memor,
Operare; ô Persa, divinum genus, ut te fames
Oderit, amet autem pulchre coronata Ceres
Veneranda, victuque tuam impleat casam.
Fames namque semper ignavo comes est viro.
Atque eundem & Diî oderunt, & homines, quicumque otiosus
Vivit, fucis aculeo carentibus similis studio,
Qui apum laborem absument ociosi
Vorantes: tibi vero opera mediocria obire gratum sit,
Vt tibi tempestivo victu impleantur horrea.
Ex laboribus autem viri evadunt pecorosi & opulenti.
Et laborans, multo etiam carior jam immortalibus
Eris ac hominibus. valde enim oderunt ociosos.
Operari autem non est dedecus, sed ignavia dedecus est.
Quodsi laboraveris, mox te amulabitur & otiosus
Ditescentem: divitias vero virtus & gloria comitatur.
Deo autem similis fueris. Laborare inquam melius,
Si quidem ab alienis facultatibus stolidum animum
Ad opus convertens, de victu sis sollicitus sicut te jubeo.
Pudor autem non bonus indigentem virum tenet:*

Pudor

quod optimum est, extra mediocritatem esse non potest, quia alias ad vitium deflecteret.

309. Εργον.] Est occupatio contra fratris & multorum stultam opinionem.

312. Δαίμονι.] Occurrit objectioni de paupertate.

313. Αισιόεργα θυμῶν.] Hesi-
chius μεγαλόεργα exponit, ἐκείναις
ἔχοντα τὰς φρένας.

314. Αἰδώς.] Occupatio item est,
non esse turpe laborare, præsertim

egenti. Citatur hic versus prover-
bialiter, mendicos debere esse im-
pudentes: verum hæc neutiquam
Hesiodi sententia est. Est enim du-
plex verecundia. Prodest in loco pu-
dor: obest, si eo ignaviam nostram
prætexamus. Pudorem ergo iner-
tium improbat, quos vocat Virgil.
Degeneres animos. Hunc versum, sic-
ut & proximè sequentem, ex Ho-
mero insertum esse, Plutarchi testi-
monio confirmat Proclus. Priorem
Odyss. p. posteriorem Il. ω.

317. Αἰδώς

Αἰδώς ἤτ' ἀνδρας μέγα σίεται ἢ δ' οἰνῆσι.
 Αἰδώς τοι παρὲς ἀνολῶν, παρὲς ἢ παρὲς ὄλβου.
 Χρήματα δ' ἔχ' ἀρπακτά· θεοσδοῖα πολλὸν ἀμείνω.
 Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίη μέγαν ὄλβον ἔληται,
 Ἡ' οὐ γὰρ γλώσσης ληίσσεται, (οἷά τι πολλὰ
 Γίνεται, αὐτ' αὖ δὴ κέρδιον νόον ἐξαπατήτη
 Ἀνθρώπων, αἰδῶ δέ τ' ἀναιδείη καὶ ὑπαίτῃ)
 Ρ' εἰά τί μιν μαυροῖσι θεοὶ, μινύθῃσι ἢ οἴχοι
 Αἰέρεται, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβον ὀπηδεῖ.
 Ἴσθι δ' ὅς θ' ἐκίττω ὅς τι ξένον κακὸν ἔρξει.
 Ὅς περ κασιγνήτοιο εὖ ἀνὰ δέμνια βαίνοι
 Κρυπταδὴς δινῆς ἀλόχῃ, ὠδυσσάμενα ῥίζων.
 Ὅς τί τούτῳ ἀφραδὴς ἀλλοτριίνεται ὄρφανὰ τέκνα.
 Ὅς τι γυνῆα γέροντα κακῶ ἐπὶ γῆρα ἔδω
 Νεικίη χαλεποῖσι καὶ παπλοῖσιν ἐπίεσιν.
 Τῷ δὲ τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγασσεται, ἐς ἣν τελευτῶ
 Ἐργῶν αἰτ' ἀδίκων χαλεπῶ ἐπίθῃκεν ἀμαρτύν.
 Ἀλλὰ σὺ τ' ἤ μιν πάμπαν ἔργ' ἀσιφρονα θυμὸν,
 Καδδυνάμιν δ' ἔρδειν ἱερὰ ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Ἀγνῶς καὶ κατάρως, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν.
 Ἀλλοῖσι δὲ πασι θεοῖσι τε ἰλάσκεαι,
 Ἡ' μ' ὅτ' ἀνάσῃ, καὶ ὅταν φάτο ἱερὸν ἔλθῃ.
 Ὡς κέ τοι ἔλκον κραδίῳ καὶ θυμῷ ἔχωσι.

320

325

330

335

ὄφρ'

317. Ἀνολῶν.] Ver. Palat. Θάρσος ἢ παρὲς ὄλβον. in altero tamen dandi casu.

318. Χρήματα δ' ἔχ' ἀρπακτά.] Est in omnium ore hæc sententia: Male parva, male dilabuntur: honestè parva durant apud hæredes.

319. Εἰ γάρ τις.] Duo genera injuriæ facit. Sunt qui alienas facultates vi rapiant. Alii per fraudem & perjuriam ditescere cupiunt.

323. Ρ' εἰά τί μιν μαυροῖσι.] Va-

lidissimum argumentum est, quo absterrentur homines à malefactis, videlicet meru poenarum.

324. Παῦρον.] Male partum, male disperit. Et, De male quasitis non gaudet tertius hæres.

325. Ἴσθι.] Supplicem antiquitus nefas erat non solum lædere, sed & ope privare. Ius etiam hospitii sacrosanctum habebatur: unde Jupiter ξένος. Sequitur catalogus præceptorum de variis officiis.

328. ὄφρ'

~~Pudor qui~~ *malde & ludit & iuvat.*

Pudor quidem paupertatis adsit, audacia vero divitiis.

Opes vero non rapienda: divinitus enim data, multo meliores.

Si quis namque & manibus per vim magnas opes traxerit,

Aut lingua spoliavit, (qualia multa

Fiunt, quam primum lucri amor mentem deceperit

Hominum: pudorem vero impudentia expulerit)

Facile & illum obscurant Dii, minuuntur vero familia

Viro illi: exiguum vero ad tempus divitiæ adsunt.

Par est delictum, si quis supplicem & hospitem malo afficiat:

Quique fratris sui cubilia ascenderit,

Secreti causa lecti uxoris, scelerata patrans:

Quique mala cujuscumque fraude deceperit orphanos liberos:

Quique parentem senem misero in senecta limine

Probris affecerit, gravibus incessens verbis:

Huic certe Iupiter irascitur. ad extremum vero

Pro operibus iniquis gravem exhibet talionem.

Verum tu quidem ab his omnino cohibe stultum animum.

Pro virili autem sacra facito immortalibus Diis

Caste & pure, splendidaque femora adurito.

Interdum certe libaminibus atque hostiis placa,

Et quando cubitum ieris, & quando matutinum tempus venerit:

Vt benevolum erga te cor atque animum habeant;

Vt

328. Ο'ς τί τό ἀπεχθής.] Et sacra scriptura horrendum supplicium imminatur, qui pueros lādunt. Est enim aliqui ea ætas obnoxia malo. Bis autem peccant, qui lādunt orphanos. Ἀλιτταίνται.] In v. Pal. in alio ἀλιτταίνων.

* 329. Κακὸς ἐπὶ γήρατι & δῶ.] Antithesi quadam, præcepta decalogi refert. Nam cum in decalogo doceamur, parentes esse honorandos, cæterum ob causam addita sit

promissio: nihil præcipitur hic aliud, quam non esse contumelia & probris afficiendos. Est autem elegans metaphora, ἐπὶ γήρατι & δῶ, id est, in limine senectæ, pro extrema senectæ.

334. Καὶ δῶναμι.] Præceptum de cultu divino. Primus est, hostiarum femora pinguedine obducta cremare. Secundus, libare, cum vinum effunditur. Tertius, suffitum facere.

C

339. Ο' ἅ

Οὔρ' ἄλλων ὠνὴ κληῖρον, μὴ τ' ἐπὶ τὸν ἄλλο.
 Τὸν φιλείοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τ' δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι. 340
 Τὸν ὃ μάλιστα καλεῖν, ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίῃ.
 Εἰ γάρ σοι κὴ χρημ' ἐγχώριον ἄλλο γήνηται,
 Γείτωνες ἄζωται ἕκιοι, ζώσαντες ὃ πηοί.
 Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσων τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ.
 Ἐμμορὲ τοι πμῆς ὅστ' ἔμμορε γείτωνες ἐοῦσι. 345
 Οὐδ' αὖ βῆς ἀπέλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.
 Εὖ μ' μετρεῖσθαι ὅθρα γείτωνες, οὐ δ' ἀποδῆναι,
 Αὐτὸς τὰ μέτρα, κὴ λώιον, αἶκε δυνάμει.
 Ὡς αὖν χρηρίζων, κὴ ἐς ὕπερον ἄρκιον ὄρης.
 Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἴσ' ἀτήρην. 350
 Τὸν φιλεῖν φιλεῖν, κὴ τὰ προσόντα προσεῖναι.
 Καὶ δούρην ὅσκει δῶ, κὴ μὴ δούρην ὅσκει μὴ δῶ.
 Δώτη μὲν τις ἔδωκεν, ἀδότη δ' ἕπεις ἔδωκεν.
 Δῶς ἀγαθὴ, ἄρπυξ δὲ κακὴ, θανάτοιο δέτειρα.
 Ὡς μ' γὰρ κεν ἄνθρωπος ἐθέλων, ὅγε καὶν μέγα δῶν, 355
 Χαίρει τὰ δῶρα, κὴ πέριπται ὃν κ' ἔθυμόν.
 Ὡς δὲ κεν αὐτὸς ἔληται, ἀναιδείῃφι πιθήσας,
 Καί τι σμικρὸν ἔον, τότε ἐπαχύνωσεν φίλοι κῆρ.
 Εἰ γὰρ κεν κὴ σμικρὸν ἐπὶ σμικρὸν καλῶδεῖο,
 Καὶ θαμὰ τ' ἔρδεις, τάχα κεν μέγα κὴ τὸ γήοιοιτο. 360
 Οὔς

339. Οὔρ' ἄλλων ὠνὴ κληῖρον.] Hoc est, ut aliorum juves rem familiarem, possessionem, &c.

340. Τὸν φιλείοντ', &c.] Adjicit quædam præcepta liberalitatis, sed tamen alieniora à primis illis justitiæ gradibus. Sic & Cicero in Officiis facit.

341. Τὸν ὃ μάλιστα καλεῖν, &c.] Admonet, vicinum studiosè colendum esse. Cum enim tota nostra vita ad societatem comparata sit, nemo ignorat quam ingens bonum sit, bonum habere vicinum. Nec

poëta hanc sententiam temerè multis rationibus amplificat, ubi vicinorum & cognatorum sedulitatem in negotiis obeundis, & officiis præstandis ita confert, ut quam longissimè cognatos, si opus sit alieno auxilio, vicini antecellant.

342. Εἰ γάρ.] Hoc intelligendum de difficultatibus insuetis & improvisis. Ἐγχώριον ἄλλο.] Elegantissimum est illud ἄλλο: quo hoc loco ea ratione usus est, qua frequenter scriptores Attici τὸ ἄλλο.

Et aliorum curam feram, non tuam alius.

Amicum ad convivium vocato, inimicum vero relinque.

Eum vero potissimum vocato, quicumque te prope habitat.

Si enim res aliqua fortuita eveniat,

Vicini disincti accurrunt, cinguntur autem cognati.

Noxa tam magna est malus vicinus, quantum bonus commodum.

Nactus est rem bonam, quicumque nactus est vicinum bonum.

Neque bos interierit, nisi vicinus malus sit.

Recta quidem mensura à vicino mutuum accipe, rectaque redde,

Eadem mensura, & amplius, si quidem possis:

Vt indigens, etiam in posterum promptum invenias.

Ne mala lucra captes: mala lucra equalia damnis.

Amantem te ama, & juvantem te juva.

Et da ei qui dederit, neque da qui non dederit.

Datori namque est qui dat, non danti vero nemo dat.

Donatio bona, rapina vero mala atque lethifera.

Quicumque etenim vir sponte sua dat, etsi multum dederit,

Gaudet donando, & delectatur suo in animo.

Qui vero ipse rapuerit, impudentia fretus,

Quamvis id sit exiguum, tamen constringit carum animum.

Siquidem enim parvum parvo addideris,

Et frequenter istud feceris, mox magnum & hoc evaserit.

Qui

343. Ἀζωστοί.] Id est, sine mora. Affines autem cunctantius adsunt, & non tam prompte.

345. Τιμὴς.] Id est, famam, honorem.

347. Εὖ μὲν.] De gratitudine præcipit in referendo beneficio. Μετρίως δὲ, dimensum accipere, vel mutuo.

354. Δὲς ἀγαθῶν, &c.] Liberalitatis præceptum est. Quamquam autem nullæ leges cogant hominem ad liberalitatem præstandam, ipsa tamen humanitas obtinet &

cogit nos, ut beneficiamus bonis viris, & communem societatem juvemus.

359. Εἰ γὰρ καὶ τὴν συμπερί.] Ad multa utilis erit hæc sententia. Verum non ineptè ad studia literarum referri queat. Commendat autem nobis diligentiam & assiduitatem. Est enim jucundum præsentī copiam frui, & semper aliquid habere præ manu. Ἐπὶ συμπερί.] Malim cum vet. & recentiore Palatin. quum apud Platonem & Plutarchum ita legatur:

Ὅς δ' ἐπ' ἐόντε φέρει, ὅδ' ἀλύξεταί αἴθοπα λιμὸν.
 Οὐδὲ τόγ' εἰν οἴκα κατὰ κείμνον ἀνέρεα κ' ἔδδ'.
 Οἴκοι βέλτερον εἶναι ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι.
 Ἐ'ὐλὸν μὲν, παρεόντι δ' ἐλέαζ· πῆμα δ' ἑυμενί,
 Χρηίζεν ἀπειόντι, ἃ σε φράζεσθαι ἀνώγα. 365
 Ἀρχομένους δ' πίθου καὶ λήθοντι κορίστας,
 Μισοδότι φείδεσθαι· δειλὸν δ' ἐνὶ πυθμῶνι φειδῶ.
 Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημνῶν ἀέριον ἔστω.
 Καί τε κασιγνήτῳ γαλάτας ἐπὶ μάρτυρα θέλῃ.
 Πίσεις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπίστῳ ὤλεσαν ἀνδρες. 370
 Μηδὲ γυνή σε νόον πυρρὸν ἐξαιπάττω,
 Αἰμύλα κωτίλλασσε, τίλῳ διφῶσσε καλιῖν.
 Ὅς δ' ἡ γυναικὶ πίποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτησι.
 Μυνομένης δ' παῖς σῶζοι πατρῷον οἶκον
 Φερβέμην· ὥς γὰρ πλεῖστον αἰέσσεται ἐν μεγάροισι. 375
 Γηραιὸς δ' ἡνίοις ἔτερον παῖδ' ἐκκαλεῖται.
 Ῥ' εἴα δὲ κεν πλεόνεωσι πόροι Ζεὺς ἅπαντεσσιν ὅλβον.
 Πλείων μὲν πλεόντων μελέτη μείζων δ' ἐπιθήκη·
 Σοὶ δ' εἰ πλεῖστε θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ἦσιν,
 Ὡδ' ἔρδειν· ἔργον δὲ τ' ἐκ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι. 380

361. Αἰθερα λιμὸν.] Sic vocat famem ab effectu, quod nigrum aut luridum colorem inducat.

366. Ἀρχομένους.] Extrema liberalitatis fugienda monet, ut neque sis prodigus, neque sordidus. Vinum in summo tenuius est, quod sit proximum aëri: in imo faeculentum est: in medio autem purum. Ergo in medio probatur parsimonia.

367. Δειλὸν.] Proverbium in eos qui omiſſis demum occasionibus incipiunt sapere. Δειλὸν δ' ἐνὶ πυθμῶνι φειδῶ. Alii legunt δεινὸν. Sed sicut Poëtis δειλινὸν μὲν πλεονασμῷ ἰω-

νικῇ est δειλινὸν: sic δειλὸν μὲν συλκοπῆς, idem est, quod *serum*.

368. Μισθὸς δ' ἀνδρὶ.] Mercenarios benigne tractandos dicit; mercedemque sufficientem solvendam iis, quos conduxisti; ita illi vicissim operam dabunt, ut respondeant in laborando.

369. Καί τε.] Non temere ulli fidendum monet, ita ut etiam cum fratre jocans, testem adhibeas. Vel, secundum quosdam, ut etiam cum fratre caute agas, fide quadam interposita, non aperte quidem, sed quasi per jocum, sine offensione fratris,

*Quis vero parvo iudicat, is vitabit atram famem.
 Neque vero quod domi repositum est, virum ladit.
 Domi melius esse: quoniam noxium quod foris est.
 Bonum quidem, de praesenti capere: noxa vero, animo
 Egere absente: id quod te cogitare jubeo.
 Incipiente vero dolio & desinente, saturato te,
 Medio parce: sera vero in fundo parcimonia.
 Merces autem viro amico constituta sufficiens esto.
 Etiam cum fratre ludens, testem adhibeto.
 Credulitas pariter ac dissidentia perdunt homines.
 Ne vero mulier te animo nates succincta decipiat,
 Blande garriens, tuum inquirens tugurium.
 Qui namque mulieri confidit, confidit is furibus.
 Vnicus vero filius servavit paternam domum
 Pascendo: ita enim opulentia crescet in adibus.
 Senex autem moriatis, alium filium relinquens.
 Facile vero & pluribus prabuerit Iupiter ingentes opes.
 Major autem plurium cura, major quoque accessio.
 Tibi vero si opes animus appetit intra sese,
 Sic facito. operamque opera subinde addito.*

LIBER

fratris, & aliqua dissidentiae tuae indicatione.

371. Πυρρὸν αἶμα.] De meretrice intelligit, quae immodicae elegantiae cultus sit dedita.

374. Μυροῦντος ὃ παῖς οὐζοῖ.] Eo admonemur, juxta vetus proverbium: *Oculo domini saginari equum.*

375. Φέρει μὲν.] Pueri φέρει μὲν dicuntur, dum in tenera illa aetate sunt, qua crescunt, nutriunturque, ut & βίσκεται. Tum Heinsius vult, ut sequens versus huic anteponatur.

376. Γρηγοῖος ὃ δαίνοις.] Duplex

sensus horum versuum. Prior ratio est, quo major liberorum grex relinquitur, hoc felicius procedere rem familiarem. Altera est, quod res domestica non unius tantum opera potest augeri. Si quidem *unus vir, nullus vir*, ut habet proverbium.

379. Σοὶ δὲ.] Conclusio generalis, vel ἀποκλὴν ad doctrinam sequentis libri. Assiduitate disceres, inquit, sis sedulus in opere tuo: *Gutta enim cavat lapidem, non vi, sed saepe cadendo.*

Nescio quo judicio vulgatæ editiones hunc librum secundum Hesiodi constituent; quum sit hîc sit initium secundi, illud Ἡμεῖς δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένοι, tertii initium esse oporteat: quod tamen illæ dicere ausæ non sunt, licet & hanc partem à præcedentibus distinguentes. Stephanus certè considerans titulum hujus opusculi esse Ἔργα καὶ ἡμέραι, & ita in duas tantum partes esse divisum; illis editionibus assentire non potuit, quæ librum secundum hinc incipere volunt; (nam alioquin tres esse libros neces-

Πληϊάδων Ἀτλαγῆναι ἐπιπλομαίαν,
 Ἀρχὰς ἀμηνῆ· δρότοις ἤ, δυοσμομαίαν.
 Αἱ δὲ τοὶ νύκτας τε καὶ ἡμέρας πρὸς ἀρχαίοντα
 Κεκρύφαται· αὐτὴς ἤ φειτωλομῆγε ἐνιαυτῷ
 Φαίνονται, ταπρῶτα χαρῶσσομῆοιο σιδήρε.
 Οὐτίς τοι πεδίων πίλεται νόμος, οἱ τε θαλάσσης
 Ἐργὸν ναιετάει, οἱ τ' ἄγκυρα βροσθήεντα
 Πόντις κυμαίνοντι· ἀπὸ πρὸς πόντος χώρον
 Νάεισιν· γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν ἢ βοῶντιν,
 Γυμνὸν δ' ἀμῶντα, εἴ χ' ὤρεα παντ' ἐθέλησθαι
 Ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερι· ὥς τοι ἔκαστα
 ὄρε' αἰέξεται, μὴ πως τὰ μέγιστα χατίζων
 Πτώσσης ἀλλοθίεις οἶκας, καὶ μηδὲν ἀνύσσης.

385

390

Ως

IN II. LIBRUM.

381. **Π**ληϊάδων.] Hic secundus liber continet præcepta de agricultura & administratione rei familiaris. Hoc autem loco primum per ortum & occasum Pleiadum ostenditur tempus messis & arationis, tam pro locis maritimis, quam à mari remotis. Sunt autem Pleiades, septem stellæ in tergo Tauri. Latini Vergilias vocant. Siderum autem ortum & occasum tribus modis ad-

vertit agricola. Quod Soli orienti cooritur coocciditque, κοσμικῶς oriri vel cadere dicitur. Quod Soli occidenti, χρονικῶς. Quod autem Solis adventu abituve occultatur aut emergit, ἡλιακῶς. Quando igitur Pleiades mane ante Solis ortum conspiciuntur, quod fit mense Junio, messem inchoari vult. Quando autem mane sub terram descendunt (quod fit mense Novembri) arationis tempus adesse dicit.

383. Αἱ δὲ.] Occultantur 40 dies &

L I B E R I I.

necesse foret) sed satis esse putavit, si litteris majusculis ostenderet, poetam ad alterum prioris libri membrum transire. Quum enim hortatus antea sit fratrem ad suscipiendos labores, præsertim rusticos, (multa interim salubria ad instituendam vitam consilia admiscens) nunc de iis & in tempore, & certa arte suscipiendis præcepta tradit: adeo ut quæ præcedunt ad hunc usque locum, veluti præfationis cujusdam vicem obtinere videri possint. Steph.

PLeiadibus Atlante natis exorientibus,
Incipe messem; arationem vero, occidentibus.
Hæ quidem noctesque & dies quadraginta
Latent: rursus vero circumvolvante se anno

Apparent, primum ut accititur ferrum.

Hæc utique arvorum est regula, quique mare

Prope habitant, quique valles flexuosas

Mari fluctuante procul pinguem regionem

Habitant. Nudus serito, nudusque arato,

Nudus quoque metito, si quidem tempestiva omnia voles

Opera ferre Cereris: ut tibi singula

Tempestiva crescant, ne quando interim egens

Mendices ad alienas domos, nihilque efficias.

Sicut

& noctes propter vicinitatem Solis, Taurum & Geminos peragrans: quod est à Maio usque ad Iunium. Post menses ergo duos manè cernuntur, ubi longius jam Sol discesferit à Tauro. Deinde mense Octobri post matutinum occasum, noctu rursus cernuntur. Neque est sic accipiendum, quod post occasum matutinum; post autumnum lateant, nam ita noctu cernerentur. Nunc Poëta nec noctu, nec interdiu conspici dicit. Id fit in æstate,

dum Sol propius Taurum versatur.

384. Περιπλομή.] Epith. anni, à πλόμαι, id est, existo: vel πολίω, verto: vel à περιπλάμαι. Gellius 3. c. 16.

386. Οὗτός τοι πιδίων.] Elliptica oratio est. vult enim dicere, illis, qui prope mare habitant, quique valles concavas, &c. hæc lex servanda est.

387. Ἄγρια.] Palustrem terram significat.

389. Γυμνόν.] Vult ut hos labores perficiat mature & ante sævitiem

Ως κὴ νῦν ἐπ' ἐμὴν ἤλθες· ἐγὼ δὲ τοι ὄσκι' ἐπιδύσω.

Οὐδ' ἐπιμετήσω· ἐργάζου, νήπιε Πέρση.

395

Ἔργα, τάτ' ἀνθρώποισι θεοὶ δέεικ' ἐκμήσαντο·

Μὴ ποτε σὺν παίδεσσι γυναικί τε θυμὸν ἀχόων,

Ζηλῶνς βίοτον κτ' γείτονας, οἱ δ' ἀμελῶσιν.

Δὶς μὲ γὰρ κὴ τρεῖς τόξα τούτῃ· βῦ δ' ἐπ' λυπῆς,

Χρήμα μὲ πρῆξις, σὺ δ' ἐπύσια πόλιν ἀγροδύσεις.

400

Ἀχρεῖ δ' ἔστι ἐπίων νομός· ἀλλὰ σ' ἄνωγα

Φράζεσθαι χρεῶν τε λύσιν, λιμὲν τ' ἀλειώσω.

Οἶκον μὲ πρῶπτα, γυναικὰ τε, βῆν τ' ὀροτῆρα,

Κλητὴν ἔγαμετὴν, ἥπς κὴ βεσὶν ἔποιθ.

Χρήματα δ' εἰν οἴκῃ πάντ' ἄρμυρα ποιεῖσάσθαι.

405

Μὴ σὺ μὲ αἰτῆς ἄλλον, ὅ δ' ὀρνῆται, σὺ γ' ἡλιαῖ.

Ἡ δ' ὥρη ὅθ' ὄσμεύεται, μινύθῃ δὲ τοι ἔργον.

Μὴ δ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὐτοῖον, ἐς τ' ἐννεοῖον.

Οὐ γὰρ ἐταίριος ἄνθρωπος πίμπωλῃσι καλίῳ,

Οὐδ' ἀναβαλλόμενος· μελέτη δὲ τοι ἔργον ὀφέλλει.

410

Αἰεὶ δ' ἀμβολιερῶς ἄνθρωπος ἄταιρι παλαίῃ.

Ἡ μὲν δὴ λήγῃ μὲν ὀξέῃ ἡελίοιο

Καύματι ἰδαλίμῃ, μετ' ὀπωρινὸν ὀμβροήσονται.

Ζηνὸς

hyemis, atque sollicitè & festinan-
ter, ad egestatem & ejus molestias
vitandas. Hic versus in Homeri &
Hesiodi certamine, ab H. Steph.
edito, ita legitur: *Τυμὸν τ' ἀμάειν*
ὅταν ὤρεα πάντα πέλωιθ. in M S. P.
ἀμάειν, id est, *συναθροίζειν ἢ διερί-
ζειν*. *Εἰ χ' ὤρεα πάντ'.*] Ὄρειον non
est semper τὸ κατ' ὤραν; sed & το
εἰπεῖς in fructibus.

396. *Ἔργα, τάτ' ἀνθρώποισι.*] *Causa*
quare sit laborandum. Quia
homo factus & ordinatus est ad la-
bores. Neque frustra est, quod hoc
tam sedulo inculcat & urget Poëta.
Nam præterquam quod Dei volun-
tas est laborare, etiam hoc significare

Poëta voluit, non posse fieri, ut quis
honestè vivat, nisi simul laboret.
Διατακμαίεσθαι, est ordino, con-
stituto.

401. *Νομός.*] Alii fortasse melius
νόμος legunt, id est, oratio vel se-
ries verborum ad persuadendum ap-
posita: nonnulli etiam de modulis &
cantu mendicorum intelligunt.

403. *Οἶκον μὲν πρῶπτα.*] Pri-
mus versus hujus libri continebat
propositionem, complectens sum-
mam agriculturæ, messis videlicet
& arationis: Nunc narrationem
contextit, quæ generalia quædam
præcepta continet, de constituenda
re familiari.

404. Κτη-

*Sicut & nunc tunc me venisti: ego vero tibi non amplius dabo,
Neque amplius mutuo tradam. Labora, stolide Persa,
Opera qua hominibus Dii destinarunt:
Ne quando cum liberis uxoreque animo dolens
Quaras victum per vicinos, hi vero negligent.
Bis enim exiter forsitan consequeris: si vero amplius molestus fueris,
Rem quidem non facies, tu vero inania multa dices.
Inutilis autem erit verborum copia. Sed te jubeo
Cogitare debitique solutionem, famisque evitacionem.
Domum quidem primum, uxoremque bovemque aratorem,
Famulam non nuptam, qua & boves sequatur,
Vtensilia vero domi omnia apta facito:
Ne tu quidem petas ab alio, illeque recuset, tu vero carcas,
Tempus autem pratereat, minuaturque tibi opus.
Ne vero differas inque crastinum, inque perendinum.
Non enim laboris fugitans vir implet horreum,
Neque procrastinator. Cura vero tibi opes auget,
Semper autem dilator operum vir cum damnis lætatur,
Quum itaque jam desinit robur acuti Solis
A calore humido, per autumnum pluviente*

Iovis

404. Κτητῶν.] Famulam intelligit jure acquisitam: Aristoteles tamen, initio Oeconomici sui, ad uxorem refert. Κτητῶν δ'.] Notarunt jam olim viri docti, Philosophum in Oeconomicis etiam τῶν κτητῶν pro conjuge sumere. In jure certe Attico etiam conjux inter τὰ κτήνη numerabatur, & maritus ὁ κύριος appellabatur.

405. Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ.] Commendat ordinem & curam in re domestica hoc præceptum. Columella enim nihil magis prodesse dicit, quam si servetur ordo.

407. Ἡ δὲ ὥρῃ ὀφείβεται.] Oportet agricolam diligenter observare occasionem, quia non levis

lætura est in mutuo accipiendo: dum enim mutuum petis, perdis temporis occasionem.

408. Μὴδ' ἀναβῆλυσται.] Sunt hæc communia præcepta de non cunctando. Rectè Ovidius in hanc sententiam dixit l. i. de Rem. Am.:

Qui non est hodie, cras minus aptus erit.

Εἴνρητιν.] Ab εἴνρη, id est, postremus dies mensis.

412. Ἡ μὲν δὲ λήγῃ.] Secundum præceptum, de aratro faciendo, & quando cædenda sit materia ad rem rusticam. Orditur autem à chronographia. Ἰδάλιον καὶ μα, τὸ ἰδραποῖον exponunt, id est, æstus, qui sudorem ciet.

Ζῶος ἐραιδινέῃ, κτ' ἣ πρίπταται βρότῃ χρεῶς
 Πολλὸν ἐλαφρότερον. (δὴ γὰρ τότε σείειται αἴθερ
 Βασιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηρατρίφων ἀνθρώπων.
 Ἐρχεται ἡ μάστιξ, πλείον δὲ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ.)
 Ἡμῶ ἀδνηκτοτάτη πίλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ
 Ὑλῃ, φύλλα δ' ἔραζει χεῖρ, πτέρουσι τε λήγῃ.
 Τῆμῶ ἄρ' ὕλοισιν μεμνημένῳ ὥλεον ἔργον.
 Ὀλμον μὲ τριπόδῳ τήμνειν, ὕπῃον ἣ τριπύχῳ,
 Ἀξονά θ' ἐπιπόδῳ· μάλα γάρ νύ τοι ἄρμυρον ἔσται.
 Εἰ δὲ κεν ὀκτώποδῳ δ' αὖτε καὶ σφύραν καὶ τάμειον,
 Τετραπύλῳ δ' αἴψιν τήμνειν δεκαδύο αἰμάξῃ.
 Πολλ' ἐπὶ χαμπύλῃ καλὰ φέρειν ἣ γύλῳ, ὅτ' ἂν ὄρης,
 Ἐς οἶκον, κατ' ὄρεα δὲ ζήμῳ, ἢ κατ' ἄρυσαν,
 Πρίνιον. ὅς γ' ἂν βαρὺν δέξῃ ὀχυρώτατός ἐστιν.
 Εὐτ' ἂν Ἀθλωμένης δμῶος ἐν ἐλύματι πήξας
 Γόμφοισιν πελάσας περσασσέμεται ἰσοδοῇ.
 Δοικὴ ἣ θιάξ ἄρειρα, ποιησαμένῳ κτ' οἶκον.
 Αὐτίχον καὶ πηχέον· ἐπεὶ πολὺ λώϊον ἔσται.
 Εἴχ' ἕτερον γ' ἄξαις, ἕτερόν γ' ἐπὶ βεσὶ βάλοις.
 Δάφνης δ' ἢ πελίας ἀκιστάτω ἰσοδοῇ.
 Δρυὸς ἔλυμα, πρίνιον γύλῳ. βίε δ' ἐνταετήρῳ
 Ἀρ(εὶς κεκτῆξ (ἥ γ' ὀδύνῃ σὺν ἀλαπαδνόν)
 Ἡΐης μέτρον ἔχοντες. τὰ ἐργάζεσθαι δρῖστοι.
 Οὐκ ἂν τὰ γ' ἐρῶσιντες ἐν αὐλακι χαμῶν ἄροτρον
 Ἀΐσαν, τὸ ἣ ἔργον ἐτύστον αὐτὶ λιπτεῖν.
 Τοῖς δ' ἄμα περσασσέμεται αἰζήτος ἐποῖθ,

415

420

425

430

435

Ἀέθρ

414. Μιστὰ ἣ πρίπταται, &c.] Id est, remisso æstu respirat corpus. Nam propter æstum & calorem corpora torpent.

415. Σείειται.] Stella est in ore canis majoris, ad latus Austri, vicina Leoni, dicta quod nimio calore exiccet & debilitet vires humanas.

417. Πλείον.] Vbi sol accesserit Scorpium, Canicula mane aliquantisper ante solem, ortu Heliaco,

conspicitur : orto autem sole statim labitur sub terram.

418. Ἡμῶ ἀδνηκτοτάτη.] Describit commodum tempus secandi ligna. Durant enim hæc longo tempore, nec sunt obnoxia corrosioni. Hoc significat ἀδνηκτοτάτη, id est, incorruptissima, à δήκω, id est, mordeo, quæ non mordentur à vermibus.

421. Ὀλμον τριπόδῳ.] Per Ὀλμον τριπόδῳ quidam intelligunt morta-

De præpotente, mutatur humanum corpus

Multo levius. (nam tunc Solis stella

Paulisper supra caput fato obnoxiorum hominum
Venit interdiu, magis autem nocte fruitor.)

Quando incorrupta est casa ferro

Sylva, folia autem humi fundit, ab ramisque cessat:

Tunc sane ligna secare tempestivum esse opus memento.

Mortarium quidem tripedale seca, pistillum vero tricubitale,

Axemque septempedalem: valde enim certe conveniens sic.

Si vero octopedalem & malleum inde secueris,

Trium palmorum curvaturam rota secato decem palmorum curvum,

Multa præterea curva ligna: ferto autem dentale, cum inveneris,

Domum, sive in monte quarens, sive in agro,

Iligneum. hoc enim bobus ad arandum firmissimum est:

Nempe quum Attica Cereris famulus temoni infigans

Clavis adjunctum stiva adaptaverit.

Bina vero disponito aratra, laborans domi,

Dentatum & compactum: quoniam multo optimum sic.

Si quidem alterum fregeris, alterum bobus injicias.

E lauro autem vel ulmo firmissima stiva sunt.

E quercu temonem, ex ilice dentale. boves vero duos novennes

Masculos comparato (horum enim robur non imbecillum est)

Adolescentia mensuram habentes. hi ad laborandum optimi.

Non utique hi contententes in sulco aratrum

Fregerint, opus vero imperfectum reliquerint.

Hos autem simul quadragenarius juvenis sequatur,

Panem

mortarium trium pedum, quo veteres uti sunt pro mola.

424. Δεκαδύπον.] Α δώρον, id est, palmus, quod munus datio δώρον appelletur: id autem geritur per palmam manus.

428. Αθήναιος.] Sic vocat Cereem, quod ipsa Athenienses, adeoque omnes homines, de frugibus docuerit.

430. Δοῦναι τὸν δῖον ἀγέλεα.] Indi-

cat, patremfamilias oportere bene instructum esse, ne quis casus per inopiam suppellectilis remoretur rusticum laborem.

431. Αὐτόνρον.] Agatrum quod habet dentale solidum & adnatum, non affixum: vel quod non sit plane elaboratum, sed usque ad dentale.

439. Τοῖς δὲ ἀμὰ παρασκευαῖς.] Habes hoc loco præceptum de ministro, quæ hunc ætate & moribus

Ἀέθ' δειπνήσας πτερότερον, ἐκπάλωμιν.
 Οἷκ' ἔργα μελιτῶν ἰθείαν αὐλακ' ἐλαύνει,
 Μηκέτι παπταίνων μεθ' ὀμήλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ
 Θυμὸν ἔχων. τὰδ' ἔπ' νεώτερον ἀλλοτ' ἀμείνων
 Σπέρματ' ἀλάσας, καὶ ἐπισσορέλιν ἀλίσας.
 Κυρότερον γὰρ αἰὲρ μεθ' ὀμήλικας ἐπείθεται.
 Φράζεσθαι δὲ δὲτ' ἀν' φωνὴν μέγαντα ἐπακύνει
 Ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐναιώσια κεκληγμένης.
 Ἦ' τ' ὄρεθ' ὅτι σῆμα φέρει, καὶ χεῖματι ὥρην
 Δεικνύει ὀμβρέων· κροδίῳ δὲ ἴδακ' ἀνδρὸς ἀδούπη.
 Δὲ τότε χερσίζειν ἔλικας βόας ἴδου ἐνέτας.
 Γ' ἡίδιον γὰρ ἔπ' εἰπεῖν, βόε δὲ καὶ ἄμμεξαν.
 Γ' ἡίδιον δὲ ἀπανήνασθαι παρὰ δὲ ἔργα βόεσσιν.
 Φησὶ δὲ αἰὲρ φρένας ἀφνειὸς πηξασθαι ἄμμεξαν,
 Νήπιον ἡδὲ τὸν οἶδ', ἐκατὸν δὲ τι δέρεθ' ἀμάξης.
 Τῶν σπέρματι μελίτῳ ἐχέμεν, οἰκήτ' ἵαται.
 Εὐ' τ' ἀν' ἢ πρῶτον ἄροισι θνητοῖσι φανείη,
 Δὲ τίτ' ἐφορμηθῶμαι, ὁμῶς θυμῶς τε καὶ αὐτὸς,
 Αὐτὸν καὶ διεπλὴν δρόον, δρότοις κατ' ὥρην,
 Πρῶτ' ἄλλα σπέρματι ἵνα τοι πληθύνῃσιν ἄρκα.
 Εἴκερ πολὺν· ἦρεται γὰρ νεωμὴν ἔσ' ἀπατήσῃ.
 Νεῖον γὰρ πεῖρειν ἐπ' ἐκφίζουσιν ἄρκα.

440

445

450

455

460

Νεῖος

ribus prædicitum esse oporteat. Si
 hoc in ministro requirit Hesiodus,
 ut juvenem bobus præficere nolue-
 rit, quanto minus Ecclesiasticis &
 rebus publicis præficere?

440. Ὀκπάλωμιν.] Ὀλο mor-
 suum, ἀ βλαμὸς morsus, ita tamen
 ut unum frustum habeat binos
 morsus. Servum intelligit robu-
 stum, qui integrum panem in 4 par-
 tes divisum absumat in cœna: vel
 cui opus sit pane, cujus quadrantes
 οἰονος bolis seu partibus consistit.

441. Οἷκ'.] Ætatis quam in ser-
 vo requirit, rationes addit admo-

dum graves, sentitque multum si-
 tum esse in maturitate ætatis.

444. Ἐπισσορέλιν.] Quasi super-
 seminatio, quæ usurpari solet, cum
 prior sementis non est rite peracta.

446. Φράζεισθαι.] Tempus arandi
 indicat per clangorem gruum avo-
 lantium, idque (ut Poetæ fingunt)
 in Ægyptum, ubi belligerantur cum
 Pygmæis.

449. Ὀμβρέων.] M S. Palat. &
 alii, ὀμβρηῶν. Κροδίῳ δὲ ἴδακ' ἀν-
 δρός.] Id est, terret eum cui non
 sunt boves, propterea quod jam in-
 stat tempus postremæ arationi.

451. Πῆλ.

~~Qui~~ ~~comatus~~ quadrifidum, octo morsuum;
 Qui quidem opus curans rectum sulcum ducat,
 Non amplius respectans ad coactaneos, sed in opere
 Animum habens. Hoc vero neque junior alius melior
 Ad spargendum semina, & iteratam sationem evitandum.
 Junior enim vir ad coactaneos evolat animo.
 Considera vero, cum vocem grus audieris
 Alte ex nubibus quotannis clangentis;
 Qua & arationis signum affert, & hyemis tempus
 Indicat pluvia: cor autem rodit viri bobus carentis.
 Tunc sane pasce curvos boves, domi manentes.
 Facile enim dictu est, par boum da & plaustrum:
 Facile autem recusare, & dicere, boves occupati sunt.
 Constituit autem homo, qui opinione sua dives est, fabricare currum,
 Stultus: & hoc nescit, centum esse ligna plaustri.
 Horum ante curam habere oportet, domi reponendo.
 Cum primum igitur aratio mortalibus apparuerit,
 Tunc aggredere, simul & servi & tu ipse,
 Siccam & humidam arans, arationis ad tempus,
 Summo mane festinans, ut impleantur tibi arva.
 Vere verito, aestate vero iterata non te fallat.
 Novalem vero serito adhuc levem terram.

Nova-

451. Π'νίδις.] Occupatione, negligentiam & inscitiam rusticorum taxat, qui non considerant quibus opus habeant, sed in alienam opem sunt intenti. Respondet ergo eadem opera posse aliquem petere & negare.

456. Εὐτ' αἶψ'.] Docet diligentiam, quæ est adhibenda in aratione. Addit versu 458. signa & circumstantias, qualis terra sit aranda, sicca scilicet & humida, id est, non lutosa, & tamen madefacta.

460. Εἴαγε.] Modus & ratio

arandi traditur. Pingue solum solet quater arari: Qui vero tenuius solum habent, ter arant. Prima aratio est proscissio: secunda fit mense Iunio, quæ est iteratio: tertia, cum ante sementem aratur, quæ est tertiatio.

461. Νέσθω.] Concedendum est suum intervallum terræ, quo interquiescat, ut deinde copiosorem fructum ferat. Est autem Novale, ager qui alternis annis seritur. Κἄτ' ἄρ' ἄρ', id est, recens aratam, adhuc elevatam.

462. Ἀλτ-

Νειδὲς ἀλεξιάρη, παίδων δὲ κηλήτειρα.

Εὐχὰς δ' ἧ Διὶ χθονίῃ, Δημήτερι δ' ἀγνῇ,

Ἐκτελέα βεῖθαι Δημήτερος ἱερὸν ἀκτῶν.

Ἀρχόμενος ταπεινὸν δρόπος, ὅταν ἄκρον ἐχέτης

Χεὶρ λαβὼν, ὀρπηγεῖ βοῶν ἐπὶ νῶτον ἱκῆαι

Ἐνδρῶν ἐλκρόντων μεσάδω. ἧ δ' ἔτι τοῦτο ὀπιθεῖν

Δμῶος, ἔχων μακέλιον, πόνον ὀρνίθεσσιν πιθεῖν,

Σπέρματι κακκρύπλων. εὐσημοσιῶν γὰρ ἀρίστη

Θνητοῖς ἀνθρώποις· κακοσημοσιῶν δ' ἀκακίστη.

Ὡδὲ κεν ἀδρῶσιον σάχυνες νύκτιν ἔραζε,

Εἰ τέλος αὐτὶς ὀπιθεῖν Οὐλύμπου ἐσθλὸν ὀπάζοι.

Ἐκ δ' αἰγῶν ἐλάσειας δρόαχνα· καὶ σε ἔολπα

Γηθήσειν, βιότοιο ἐρδύωμον ἔνδον ἰόντι.

Εὐοχίαν δ' ἔξαι πολὺν ἔαρ, ἧ δὲ πρὸς ἄλλας

Αὐγάσαι· σέο δ' ἄλλου ἀνὴρ κεκρημμένος ἔσται.

Εἰ δέ κεν ἡελίοιο τροπαῖς δρόος χθονα δῖαν,

Ἡμῶν ἀμήσεις, ὀλίγον πρὶ χειρὸς ἔργων,

Ἀγρία δεσμέων κεκρημμένος, ἧ μάλα χαίρων.

Οἴσεις δ' ἐν φόρμῳ· παῦροι δὲ σε θηήσονται.

465

470

475

480

A' 1016

462. Ἀλεξιάρη.] Pellens execrationem. Solent enim agricolæ maledicere quando fructus ex sententia non proveniunt. Εὐκηλήτειρα. liberos exhilarans, utpote quibus suppeditet copiosum victum.

464. Ἱερὸν.] Id est, aram. Alludit enim ad Eleusina Cereis sacra, quæ Athenis fiebant, & vocabantur mysteria. Videntur mihi fuisse conspirationes & foedera, quibus se adstrinxerant cives ad civilia officia. Erant autem majora & minora sacra, & hæc sub autumnum fiebant.

465. Ἀρχόμενος.] Quomodo sit arandum. Ἐχέτης, stiva, quia αὐτὶς ἔχειται ὁ ἀρότης, quod eam manu teneat arator.

467. Ἐνδρῶν.] Καρδία δένδρου, καὶ τὸ μέσον, inquit Hesych. Vett. Codd. Palatin. ἔνδρῶν, id est, δρυῖνον, vel αὐτὸν τὸν ἰσοβοῖα, lignum esse dicunt quod est proximum temoni.

469. Εὐσημοσιῶν γὰρ ἀρίστη.] Euphronema est. Crede mihi, multum commodi affert industria. Homo ignavus vix unquam direscet. Solet autem sic Poëta subinde spargere sententias de diligentia, quod sine ea nemo quicquam laude dignum efficere potest.

472. Εἰ τέλος αὐτὶς.] Egregia hæc sententia est, quam nemo negare potest ex patrum religione promanasse, veluti per manus traditam

Novalis imprecationum expultrix, liberorum placatrix est.

*Supplica vero Iovi terrestri, Cererique casta,
Proventum ut impleant, Cereris sacrum munus.*

Vt primum incipias arare, cum extremum striga

Manu capiens, stimulo bouum terga attigeris

Quernum temorem trahentium loro. juvenis autem pone

Servus, ligonem tenens, negotium arvis facessat,

Semina abscondens. Industria enim optima

Mortalibus hominibus est; ignavia vero pessima.

Sic quidem ubertate spica autabunt ad terram,

Si finem ipse postea Jupiter hominibus prabuerit:

E vasis autem ejicies araneas: teque arbitror

Gavisurum, victu potitum intus reposito.

Latus autem pervenies ad canum ser. neque ad alios

Respicias: tui vero alius vir indigeus erit.

Si vero ad solis conversionem araveris terram almam,

Sedens metes, paucillum manu comprehendens,

Obversim manipulans cum labore, nec valde gaudens.

Feres autem in sporta: pauci vero te suspicient.

Alias

ditam esse. Convenit enim cum primo Decalogi præcepto, quo jubemur Deum honorare ac illi fidere: & ne in prosperis insolescamus vel in adversis dejiciamur. Ad hunc modum Hesiodus Agriculturam & quicquid est laborum, nobis commendat. Vult ut pro se quisque acriter in laborem animum intendat: verum finem laborum, & ut nos vocamus benedictionem, non nisi à Deo expectet.

473. Εἰ δὲ.] Quia scilicet omnia sepositoria & vasa repleta sint.

474. Εἰ δὲ μύρον.] Cum inquisitione & delectu capientem.

475. Πολὺν ἔαρ.] Epitheton veris, quod adhuc ab hyeme & pruinis canescit. Et ὠχέων cum ω in

antepenultima scribendum. concidit autem rursus longa brevem, ut sæpe jam supra.

477. Εἰ δὲ.] Improbatur hic arationem dilatam ad solstitium hybernum.

478. Ἡ μὲν.] Ob culmorum brevitatem scilicet & paucitatem. Singula verba significanter hic ponuntur ad declarandum tristem eventum tardæ arationis.

480. Οἷσιν δ' ἐν φόρμῳ.] Exenuatio est: Donum portabis, non vehes: opus tibi erit calathos, non onusto plaustrum: habebis enim multum culmorum & parum granorum. Φόρμος enim dicitur, quidquid confutum est. Φέρμιον, stragulum factum ex juncis.

481. Ἀλ-

Ἀλλοῖσι δ' ἄλλοις Ζῆνός νόος Αἰχόχοιο·
 Ἀεθαλίῃ δ' ἀνδρείῳ κατὰ θνητοῖσι νοῦσιν·
 Εἰ δὲ κεν ἔψ' ἀρόσης, τί δὲ κεν τοι φάρμακον εἴη·
 Ἡμεῖς κέκκυε κενκίζῃ δρυὸς ἐν πηγάλοις
 Τεσσῶντι, τίρπῃ τε βροτῶς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
 Τίμῃ Ζῶς υἱοὶ τρίτῃ ἡμῶν, μήδ' ἀπλήγῃ,
 Μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὀπλήν, μήτ' ἀπολείπων·
 οὔτε κ' ὀψαρότης περὶ θηρότη ἰσχυραίη·
 Ἐν θυμῷ δ' ὧ πάντα φυλάσσο· μηδὲ σε λήθαι
 Μήτ' ἔαρ γινόμενον πολὺν, μήθ' ὥρεσθ' ὄμβρεσθ'·
 Πὰρ δ' ἴθι χαλκείον θῶκον, κὴ ἐπ' ἀλία λίχλιν,
 Ἰῶν χειμερίῃ, ὅπῃ κρύθ' ἀνέρας εἶργον
 Ἰ'χαίη· ἔνθα κ' ἄσκησθ' ἀνὴρ μίγα οἶκον ὀφείλει·
 Μή σε κακῇ χειμῶν ἀμνηχανίη κατὰ μάρψῃ
 Σιών πινίη· λιπὴν δὲ παχύν πόδα χεῖρ' ἀπείροισι.
 Πολλὰ δ' αἰετῶς ἀνὴρ, κενεὸν ἐπὶ ἰλπίδα μίμων,
 Χρηίζων βίδοιο, κακὰ πρὸς σελίξας θυμῷ·
 Ἐλπίς δ' ὅση ἀγαθὴ κεχρημύον ἀνδρα κρημίζῃ,
 Ἡμῶν ἐν λίχῃ, τῷ μὴ βίθ' ἄρκεσθ' εἴη·
 Δείκνυι δὲ δμῶσι, θέρως ἐπὶ μέσῃ ἰότητι,

483

490

495

500

Οὐκ

481. Ἀλλοῖσι.] Αἰδυποτορεῖ, & mitigatio præcepti de tarda aratione, quod tempestates variae sint pro voluntate Iovis.

483. Εἰ δὲ κεν ἔψ' ἀρόσης.] Si verò sero araveris, hoc poterit esse remedio, & verna aratio tum felix esse poterit, si pluerit ad tertium usque diem, ita ut pluvia neque superet ungulam bovis, neque destituat: in summa, ut impleat vestigia. Et quia humor est principium vitæ, hinc fit, quod humor tam facile non lædit quam siccitas.

489. Ἐν θυμῷ δ' ὧ πάντα.] Admonet rursus diligentiae: solet enim Poëta subinde morales senten-

tias aspergere, præcipue de sedulitate, cujus usus & vis in omnes vitæ partes se extendit. Nam, ut res diligentia crescunt, ita socordia decrescunt.

491. Πὰρ δ' ἴθι.] Id est, ὄρεσθε, παύρεσθε, ut gloss. & Præterī interpretandum potius, quam accede: licet utramque interpretationem Proclus admittere videatur. Monet enim diligentem agricolam, ne vel tempus hibernum, more vulgi, ociosis & inanibus confabulationibus transigat, sed tum etiam rem familiarem promovere studeat. Per χαλκείον θῶκον intelligit officinas ferrarias, in quas antiqui-

Alia vero alia Iovis mens Ægiochi:

Sed mortalibus hominibus eam deprehendere difficile.

Sin autem sero araveris, hoc quidem tibi remedium fuerit.

Quando cuculus canit quercus in frondibus

Primum, delectatque mortales in immensa terra;

Tunc Iupiter pluat triduo, neque desinat,

Non utique supra bovis ungulam, neque infra:

Ita & serotina aratio tempestiva, aqualis fuerit,

Animo autem bene omnia reconde: neque te lateat

Neque ver exorients canum, neque tempestiva pluvia.

Præteri autem aneam sedem, & calidam tabernam,

Tempore hyberno, cum frigus homines vehemens

Detinet: tunc sane impiger vir valde domum auget.

Ne te mala hyemis difficultas opprimat.

Cum paupertate, macilenta vero crassum pedem manu premas;

Multa vero ignavus vir vanam ob spem expectans,

Ægens victus, mala animum suum increpat.

Spes vero non bonæ indigentem virum fovet,

Sedentem in taberna, cui victus non sufficiens sit.

Dic autem servis, æstate adhuc media existente;

Non

tus in Græcia pauperiores & ociosi solebant convenire ad colloquutiones frivolas, sicut apud Romanos in tetrastichis. Pro *ἐν ἀλῆα*, ut constet versus, quidam legunt, *ἐν ἀλῆα*, neutro genere, in locis calidis, ab ἀλῆος. doctiss. G. Canterus *ἐν ἀλῆα* uno verbo. quem vide lib. 5. c. 23. *Λίχαι* quondam dicebantur conventicula Philosophorum: deinde quia inter ipsos plerumque de rebus levissimis agitabatur, factum est, ut mendicorum conventus etiam hoc nomine vocarentur: atque inde etiam ipsæ nugæ *λίχαι* dictæ sunt. *Εν ἀλῆα.* Eustathii lectionem *ἐν ἀλῆα*, propter teporem,

seu teporis captandi gratia, confirmat simile hemistichium infra.

495. *Λαπῆν ὅ.*] Aristot. 1. sect. Problem. scribit, fame diutina laborantibus pedes intumescere. Superiores autem partes eadem ratione extenuantur & macrescunt. Huc alludit Poëta cum jubet cavere, ne pedem tumefactum tenui manu demulcere oporteat.

496. *Πολὰ.*] Verissimum est Columellæ dictum, *Homines nihil agendo, male agere discunt.*

500. *Δείκνυι ὁ θεὸς ὅταν.*] Spargit rem in personas, atque ita a temporis circumstantia auget. In media æstate certâ opera præscri-

Οὐκ αἰεὶ ἥρ' ἐοικέναι, ποιεῖσθαι καλίας.
 Μῶνα δ' ἰλυναιῶνα, κακ' ἤματα, βέδρεα πάντα,
 Τῷτον ἀλώαζ'· κὴ πηγάδας, αἶγ', ἐπὶ γαῖαν
 Πνύσαντο βορία, δοχληγίης πελίδυσιν.
 Ὅς τε δ' ὀρήκης ἱπποτρόφου δῖρ' ἐπὶ πόλιν
 Ἐμπνύσας ἄρει· μέμυκε δ' ἰαῖα κὴ ὕλη.
 Πολλὰς δ' ὄρνυς ὑψιόμυς, ἐλάπας τε παχείας,
 Οὐρί' ἐν βήσσης πλινᾷ, χθονὶ πελυβοειήρῃ
 Ἐμπίπλων, κὴ πᾶσαι βοᾶ' τότε νήολι' ὕλη.
 Θῆρες δ' φερίσσυ', ἔρως δ' ὑπὸ μίξ' ἔειθε,
 Τῶν κὴ λάχνη δέρμα καίωσκιον, αἰκία νυ κὴ τῶν
 Ψυχρὸς ἐὼν δάησι, δασυτέρων ὥς ἰόντων.
 Καί τε δ' ἰν' ἑβόας ἔρχεται, ἔδ' ἐμιν ἴαθ'.
 Καί τε δ' αἶγα ἄγροι πανύτρεχα· πῶτα δ' ἄπ'.
 Οὐνικ' ἐπηύαναί τείχεα αὐτῶν, ἔδ' ἄλγῃζιν
 Ἰς αἰέμυ βορίη· τραχάλον δ' ἰγρόντα πύθησι.
 Καί δ' ἄλγ' παρθενικῆς ἀπαλόχρου' ἔδ' ἄλγῃζιν,
 Ἦ' τε δόμων ἐνθάδε φίλη ὥσθ' μητέραι μέμνη,
 Οὐκ ἔργ' εἰδῆα πολυχρῆστα Ἀφροδίτης.
 Εὖ τί λαισαμύνη τίρηναι χροῖα, κὴ λίπ' ἰλαίη
 Χερσαμύνη, νυχὴ κατὰλέξεται ἐνδοθὲν οἶκον
 Ἦμυθι χαμυρίη, ὅτ' αἰνέσθ' ὅν πύδα τύνθη,
 Ἐν τ' αἰπύρῳ οἴκῳ, κὴ ἐν ἡθροισι λαλαλίοιζιν.
 Οὐ γὰρ οἱ ἡέλι' δέικνυ νομὸν ἑρμηθλαῶν.
 Ἀλλ' ἐπὶ πυααίων ἀνδρῶν δῆμῳ τε πόλιν τε

505

510

515

520

525

Στρα-

be. Sequitur ratio, quia non semper æstas erit. Hæc sententia speciem proverbii habet, qua monemur, occasionem temporis non esse negligendam.

502. Μῶνα.] Hyemis tempus, & mensem Boreali frigore gravissimum copiose & eleganter describit. Ιλυναιῶν, mensis Ianuarius est. Lenæa enim Bacchi feriæ & Pythia ibi id tempus agebantur, cum vini

primitias libabant. Βέδρεα vocat frigora, quæ adurunt & excoriant, etiam ipsos boves.

505. Ὅς τε.] Naturam vini, effectus Boreæ, prolixè declarat.

516. Τραχάλον.] Inclinatorum, contractum vel properantem in incessu, quamlibet alioqui tardum.

Τραχάλον.] Distributione quadam hyemis incommoda recenset, & aptissimè dicit incurvum senem, Boreæ

Non semper aestas erit, facite nidos.

Mensem vero Ianuarium, malos dies, bobus nocentes omnes,

*Hunc vitate: & glacies, qua quidem, super terram
Flante borea, molesta existunt:*

Qui per Thraciam equorum altricem late mari

Inspirans illud movet: remugit autem terra & sylva:

Multas vero quercus alticomas, abietesque densas,

Montis in vallibus dejicit, ad terram multos pascentem

Incumbens, & omnis reboat tunc ingens sylva.

Fera autem horrent, caudasque sub pudenda ponunt,

Ea etiam quarum vellere cutis densa est, quas nihilominus

Frigidus existens perflat, hirsuta licet pectora habentes.

Quinetiam per bovis pellem penetrat, neque ipsum cohibet.

Etiamque per capram flat hirsutam: ovium autem greges non item:

Eo quod annui ipsarum villi sunt, non perflat

Vis venti borea: incurvum vero senem facit.

Et per tenelli corporis virginem non perflat,

Qua in adibus caram apud matrem manet,

Nondum opera sciens aurea Veneris:

Beneque lota tenerum corpus, & pingui oleo

Vincta, noctu cubat intra domum

Tempore hyberno, quando exossis polypus suam pedem arrodit,

Inque frigida domo, & in habitaculis tristibus.

Non enim illi Sol ostendit pabulum ut invadat:

Sed super nigrorum hominum populumque & urbem

Ver-

Boreæ injuriis obnoxium, quod hæc ætas omnium maximè gaudeat sole & fugiat frigus; unde notum est illud: *aprici meminisse senes.*

518. *H' m δμων.*] Curam virginum in honestioribus familiis exponit, quæ domi asservabantur, nec in publicum prodibant.

522. *Ο' τ' ἀνέστ.*] Polypi hæc natura est, teste Plin. lib. 9. c. 19.

ut fame laborans sibi pedes arrodit; quo maxima hyemis sævitia notatur: & quia vehementer frigore læditur, latet plurimum in antro suo. Vocat hanc speciem polyporum *ἀνέστου*, quod cartilaginem pro spina habeat.

525. *Α' m i' m.*] Sol tum, cum est in Sagittario, diutius versatur apud Æthiopas, qui sunt meridionales, quam apud Græcos.

Στρωφᾶται, βροδίον ἢ παννύχιος φαίνεται.
 Καὶ τότε δὴ κίραοι καὶ νύκτεροι ὑληθεῖται
 Λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρυῖα βροσθήεντα
 Φάλαγγιν· καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ τέτο μὲ μὴλιν,
 Οἱ σκῆπτρα μυιόωντες, πυκινὰς κορυμῶνας ἔχουσι,
 Καὶ γλάφυ πετῆεν· τότε δὴ τείποδι βροσθῆϊσι,
 Οὐτ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς ἔδρας ὀρώται·
 Τὰ ἱκετοὶ φοιτῶσιν, αἰσούωντες νίφα λευκῇ.
 Καὶ τότε ἴσασθαι ἔρυμα χροῶς, ὡς σε κελεύει,
 Χλαῖνάν τε μυιακῇ, καὶ τερμιοῖντα χιτῶνα.
 Στήμνιν δ' ἐν πάῳ ποδῶν κρόκα μινύσσει.
 Τὴν σφείσασθαι, ἵνα τοι τείχεος ἀτρεμίστι,
 Μηδ' ἐρταῖ φείσωνται, αἰετόνδε καὶ σῶμα.
 Ἀμφὶ ἢ πρὸς πόδιλα βοδὸς ἴφιν κταμένοιο
 Ἀρῶρα δῆσαι, πόλιν ἐνθόθεν πυκνῶσαι.
 Πρωτόγονον δ' εἰρίφον, ὁπότεν κρύβῃ ὤριον ἔλθῃ,
 Δέρματά σου ἀπείνῃ νόσφι βοδὸς, ὅφρ' ἐπὶ νῶτα
 ὕψ' ἀμφιδάδῃ αἰετῶν. κεφαλῇφι δ' ὑπέρβῃ
 Πῖλον ἔχον ἀσκητὸν, ἵν' ἔαται μὴ κατὰ δόλη·
 Ψυχρὴ γάρ τ' ἡὲς πέλειται βορέας πόντι·
 Ἡὖ δ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' ἔργων ἀτρεμίστι·
 Ἀπὸ πυροφόρου πέταται μακάρων ἐπὶ ἔργῳ.
 Ὅς τε δρυοτάμνῳ ποταμῶν ἀπὸ ἀναόντων,
 Ὑψὺ ὑπὲρ γαίης ὄρθεις ἀνέμοιο θύελλῃ,
 Ἀλλοὶ μὲν δ' ὑφ' ὑπὸ πῶν ἑσπερον, ἄλλοι δ' ἄρ' αἴ,
 Πυκνὰ θεοκίλιν βορέα νίφα κλονέοντι.

530

535

540

545

550

Τὸν

528. Μυλιόωντες.] Μύλη dentem
 molare significat, à quo fit ver-
 bum μυλιάω, quod significat, dentes
 concutio, strideo propter frigus.

531. Γλάφυ.] Pro γλαφυρόν. Τεί-
 ποδι βροσθῇ, homini seni, tertio jam
 pedī, nempe bacillo, innitenti. Vide
 proverb. *Basitica aenigmata.*

534. Καὶ τότε ἴσασθαι.] Versa-
 tur per omnes circumstantias cor-

poris, & monet, propter frigus ar-
 cendum, crasso panno & multis pi-
 lis intertextis utendum esse.

535. Χλαῖνάν τε.] Χιτῶν interior
 vestis erat, supra quam utebantur
 pallio.

536. Κρόκα.] Pro κροκίδα.

539. Ἰφὶ κταμένοιο.] Quem fuit
 difficile prosternere: vel qui fuit
 robustus cum prosterneretur.

543. Ὑψὺ.]

Vertitur, tardius autem universis Gracis lucet.
 Et tunc sane cornuta bestia & incornuta silvicuba
 Misere dentibus stridentes per quercetum vallosum
 Fugiant; & passim omnibus id cura est,
 Qua tecta inquirentes, densas latebras habent,
 Et cavernas petrosas: tunc utique tripodi homini similes,
 Cujus & humeri fracti sunt; & caput pavimentum spectat:
 Huic similes incedunt vitantes nivem albam.
 Et tunc indue munimentem corporis, ut te jubeo,
 Chlanamque mollem, & talarem tunicam.
 Stamine vero in paucis multam tramam intexe.
 Hanc circuminduito, ut tibi pili non tremant,
 Neque erecti horreant, arrecti per corpus.
 Circum vero pedes calceos bovis fortiter occisi
 Aptos ligato, pilis intus condensans.
 Primogenitorum vero hœdorum, cum frigus tempestivum venerit,
 Pelles consuito nervo bovis, ut super humerum
 Pluvia arceas teporem. supra caput vero
 Pileum habeto elaboratum, ut aures ne humefiant:
 Frigida enim aurora est Borea cadente:
 Matusinus vero super terram à cœlo stellifero
 Aër frugifer extensus est beatorum super opera:
 Qui hauriens è fluminibus semper fluentibus,
 Alte supra terram levatus venti procella,
 Interdum quidem pluit ad vesperam, interdum flat,
 Densas Thracio Borea nubes excitante.

Hunc

543. Ὡς.] Ad pluviam propul-
 sandam: ut αἰὲς sit ab ἀλβύδα.
 Gloss. M. S. Palat. Ἡ ὁμοῦ ἀλβύδα
 αἰὲς, ad propulsandam plu-
 viam. Quare expungenda erit illa
 interpretatio, quæ habet αἰὲς,
 teporem.

545. Ψυχὴν γὰρ τ' αἰὲς.] Enume-
 rat jam causas pluviae. Quemad-
 modum enim vapor ex olla in oper-

culo percussus in aquam resol-
 vitur: sic vapor ex terra in nubi-
 bus percussus in aquam resolvi-
 tur, & deinde decedit. Postea quid
 ventus sit dicit, nimirum nubium
 agitatio.

547. Ἀπὸ πυρρῶν.] Vapor ex
 terra in nubibus percussus, & in
 aquam resolutus, decedit: humectat
 autem aër sata & arva.

Τὸν φθῆμερ[⊙], ἔξα τελέσας, οἶκόν δὲ νέεσθαι,
 Μὴ ποτίσ' ἔρανόθεν σκολίον νέφ[⊙] ἀμφιγαλῦψη,
 Χρῶτά τε μυδαλέον θείη, καὶ θά τ' εἴματι δάδῃ.
 Ἀλλ' ὑπαλάσασθαι. μεῖς γὰρ χαλεπώταί[⊙] ἔτ[⊙]
 Χειμέρι[⊙], χαλεπὸς ὡρεόκοις, χαλεπὸς δὲ ἀνθρώποις.
 Τῆμε[⊙] θῆμι[⊙] βεῖς, ἐπὶ δὲ ἀνέρι καὶ πλείον εἴη
 Ἀρμαλῆς μακράν γὰρ ἐπὶ ῥέοθι δὴ φέρονται εἰς.
 Ταῦτα φυλασσόμεν[⊙], τελεσεμῶν εἰς ἐνιαυτὸν
 Ἰσθαλὺν νύκτας τε καὶ ἡμέρας, εἰσέκεν αὐτῇς
 Γὰρ πάντων μῆτηρ καρπὸν σύμμικτον ἐνείκη.
 Εὐτ' ἂν δ' ἐξήκοντα μὲν τροπὰς ἡελίοιο
 Χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἡμέρας, δῆϊα τότε ἀστὴρ
 Ἀρκτῦρ[⊙], ὡρλιπὼν ἱερὸν ῥόον Ὠκεανοῖο,
 Πρώτων παμφαίνων ἐπιτίλλεται ἀκροκνέφαι[⊙].
 Τόνδε μετ' ὀρθροζῆ Παιδιονίς ὦρ' ἔχλειδων
 Εἰς φά[⊙] ἀνθρώποις, ἔαρ[⊙] νέον ἰσαμῶοιο.
 Τὴν φθῆμερ[⊙], οἷας ἀφείλαμένεμ[⊙] ὥς γὰρ ἄμεινον.
 Ἀλλ' ὅπουτ' ἂν φέροικ[⊙] ἀπὸ χθονὸς ἂν φύλα βαίη,
 Πληϊάδας φάλαγαν, τότε δὴ σκά[⊙] σπένει οἶντων.
 Ἀλλ' ἄρπας τε χαρμᾶστέμναι, καὶ δμῶας ἐγείρειν.
 Φύγειν δ' οὐκ ἐρᾶς θῶακες, καὶ ἐπ' ἡῶ κρεῖτον,

555

560

565

570

Ὠρῇ

555. Μεῖς γάρ.] Reperit admonitionem de vitando hoc mense Ianuario: cujus difficultates haecenus descripsit.

557. Τῆμε[⊙].] Bobus dimidiam partem pabuli detrahendam, viro vero aliquid addendum: in noctem scilicet. Nam Graeci homines tantum coenabant, & largius quidem.

560. Ἰσθαλὺν.] Sic vocant Poëtae noctem, ὥς τὸ δὴ φερεῖν ἡμᾶς ἐν αὐτῇ, vel, ὥς τὸ ἀφραίνειν τὸ σῶμα ὥς τ' ἀναπαύσεως.

569. Ταῦτα φυλασσόμεν[⊙].] Ab-

solvit haecenus descriptionem hyemis, nunc autem veris descriptionem. Hoc caput continet. Estque primum signum, quando Iupiter sexaginta dies, id est, duos menses, Ianuarius videlicet & Februarius, confecerit, post brumam, vel conversionem Solis: tum stella Arcturus, nuncia veris, primum apparere incipit.

564. Ἀρκτῦρ[⊙].] Stella est sub zona Bootae: oritur vespere initio veris.

566. Παιδιονίς.] Hirundinem intelligit: respicit autem ad fabulam

Hunc antevergens, opere perfecto, domum redi,
 Ne quando te calidæ nebroſa nubes circumſegat,
 Corpusque madidum faciat, veſtesque humedat.
 Sed evitato. menſis enim difficillimus hic
 Hybernus, difficilis ovibus, difficiliſque hominibus.
 Tunc medium bobus, homini vero amplius adſit
 Alimonia: longa enim noctes ſuccurrunt illis.
 Hæc obſervans, perfectum in annum
 Æquato nocteſque & dies, donec rurſum
 Terra omnium mater fructum omnigenum proferat.
 Quum autem ſexaginta poſt verſiones Solis
 Hybernos perfecit Iupiter dies, tunc ſane ſtella
 Arcturus, relinquens immenſum fluctum Oceani,
 Primus totus apparens exorietur vespertinus.
 Poſt hunc mane lugens Pandionis prorumpit hiruſda
 Ad lucem hominibus, vere nuper cepto.
 Hanc prævertens, vites incidito: ſic enim melius,
 Ac cum domiporta teſtudo à terra plantas aſcenderit,
 Pleiades fugiens, tunc non amplius fodienda vites:
 Sed falceſque acuito, ſervosque excitato.
 Rugito vero umbroſas ſedes, & matutinum ſomnum,

Tem-

iam de Progne & Philomela, Pandionis filiabus.

567. Εἰς φάει.] Poëta videtur in ea opinione eſſe, ut putet, hiruſdines hieme latere quaſi mortuas in ſuis nidis. Alii putant, eas avolare in regiones tepidiores.

569. Ἀλλ' ὁπέρ'.] Meſſis tempus deſcribit. Per φάειον intelligit teſtudinem, quod domum ſuam circumferat. Alii aliud animalculum intelligunt, quod pro vitando Solis æſtu ſolebat aſcendere plantas & virgulta.

572. Φέρειν.] Prohibet tempore

meſſis ſomnum ad multam lucem protrahere. Καὶ ἐν τῇ πεντῇ.] Vbi ut quinta verſus regio ſpondeum habet pro daſtylo, ita in ſuperiori hemiſtichio anapæſtum habet pro daſtylo ſeu ſpondeo: quomodo & prima regio apud Homerum, Βορέης καὶ Ζέφυρος: item, Πλείστες καὶ Μηνῆες: & apud Virgilium, .

Fluviorum rex Eridanus.

Quamquam & ſynizeſis in iſtis poſſeſt ſtatui; ut in Homericò illo,

Θάρκας ῥίξειν δὴλων ἀμὰ σῆ-
 διων.

Qua de re monuit etiam Hephæſtio.

D. 4

580. Ἡμε-

Ὄρη γὰρ ἀμνηῖς, ὅτε τ' ἡέλιος ἥρα κέρφῃ.
 Τημέτω σπείδων, καὶ οἶκαδὲ καρπὸν ἀγείρει,
 Ὄρεα ἀνιστάντο, ἵνα τοι βίῃ ἀρεκίῃ εἴῃ.
 Ἡὖς γάρ τ' ἔργιο τέλει δαίμωνι κείνῳ αἴσω.
 Ἡὖς τοι σοφίῃ μ' ὀδῷ, σοφίῃ δὲ καὶ ἔργῳ.
 Ἡὖς ἥτε φανείσσι πολίαις ἐπίβουσι κελόδον
 Ἀνθρώπους, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βεσὶ πύθῃσι.
 Ἡμεῖ δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἡ χεῖρ τίττις
 Δειδρίῃ ἐφειζόμενον λιγυρὴν καὶ χαλκίαν αἰοιδῶν.
 Πυκνὸν ὑπὸ πτερίσσει, θύρεσσιν ἡμαδιώδουσιν ὄρη,
 Τῇμεν πόταται τ' αἶμας, καὶ οἶνον ἄριστον,
 Μαχλόταται δὲ γυναικες, ἀφαιρόμενοι δὲ τε ἄνδρες
 Εἰσὶν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γυναικα Σείρει ἄζι,
 Ἀνάλει δὲ τε χεῖρας ὑπὸ καύματι. ἀλλὰ τότε ἤδη
 Εἴη πτερίνη πεσκή, καὶ βύβλινος οἶνος,
 Μάζα τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβιννυμνράων,
 Καὶ βοδὸς ὕλοφάγιο κρέας μήπω πτεροκῆς,
 Πρωτόγονον τ' ἐρέφω. ἐπὶ δ' αἴθοπα πινέμεν οἶνον,
 Ἐν σκήϊ ἐζόμενον, κεκορημένον ἥτορ ἰδωδῆς,
 Ἀντίον δ' ἀρεκίαν ἀνέμῳ τρέψαντα πρῶτονπον,
 Κελῶς τ' αἰνάν καὶ ἀπορύτου, ἥ τ' ἀγέλωτι.
 Τεῖς δ' ὕδατι σπέρχων, τὸ δὲ πτεροῖσι ἰέμεν οἶνον.
 Δμῶσι δ' ἐποτρύνειν Δημήτερ' ἱερὸν ἀκτῶν

575

580

585

590

595

Διέ-

580. Ἡμεῖ δὲ σκόλυμος.] Hesiodus æstatem constituit ὅττι σκόλυμος καὶ τίττις: ita loquuntur eleganter οἱ χαρίεντες. id est, tempore cardui & cicada, vel dum cardius & cicada est. Ἡμεῖ δὲ σκόλυμός τ'.] Æstatis à solstitio descriptio: Primum ponit prognosticum maximi æstus, deinde quid faciendum sit. Græci post ver statim incipiunt messiem. Deinde sequitur solstitium æstivale, tunc nos habemus messem.

587. Βύβλινος.] Byblinum vi-

num dicitur à Byblia regione Thraciæ, ubi nobilissima vintæ sunt.

590. Πρωτόγονον.] Illa enim caro est valde laudata, quod facilis sit concoctu. Etque in æstate istis cibis utendum, qui facile concoqui possunt. Itaque & hujus mentionem hæc facit Poëta. Αἴθοπα.] Vinum rubrum pinguius est, & magis alit, tenuiusque est, & facilius penetrat.

592. Ἀντίον ἀρεκίαν ἀνέμῳ.] Inter cæteras voluptates non potestrema est, si quis in æstate sub umbra

Tempore messis, quando Sol corpus exiccat.

Tunc festina, & domum fruges congrega,

Diluculo surgens, ut tibi sufficiens sit.

Aurora enim operis tertiam sortitur partem.

Aurora magis promovet quidem viam, magisque promovet laborem;

Aurora qua apparens multos ingredi facit viam

Homines, pluribus vero juga bobus imponit.

Quum vero carduusque floret, & canora cicada

Arbori insidens stridulum effundit cantum

Frequenter sub alis, aestatis laborioso tempore.

Tunc pinguesque capra, & vinum optimum,

Salacissima vero mulieres, & viri imbecillissimi

Sunt, quoniam caput & genua Sirius exiccat,

Siccum vero corpus ob aestum. Sed tunc jam

Sit petrosaue umbra, & Byblinum vinum,

Libumque lacteum, lacque caprarum non amplius lactantium,

Et bovis arborivora caro nondum emixa,

Tenerorumque haedorum. praeterea nigrum bibito vinum,

In umbra sedens, animo saturatus cibo,

Contra temperatum ventum obverso vultu,

Fontemque perennem ac defluentem, quique illimis sit.

Tertiam aqua partem infunde, quartam vero misce vino.

Famulis autem impera, Cereris sacrum munus

Tri-

bra gratam auram capter, ita ut faciem versus leviter susurrantem ventum vertat. Erit major haec voluptas, si adfuerint rivuli perpetuo icaturientes, quibus semper multum delectati sunt Poetae. *Ανίμυς*] Pro eo diserte Palat. *Ζεφύρος* legit, & gloss. εἰς *ἀνίμυς*.

594. *Τεῖς δὲ ὕδατι.*] Graeci nunquam merum bibere solebant, Athenaeus hanc diluendi vini consuetudinem fuisse dicit, ut ad duos vini cyathos, quinque aquae adderent: nonnunquam ad quatuor

vini cyathos, duos aquae.

595. *Ἀμύρι δὲ ἐνὸς πύργου.*] Servavit hunc ordinem Poeta, ut à vere describeret, quicquid singulis anni temporibus fieri conveniret: nunc subjicit praeceptum de tritura, quae fit in mense Augusto, cum manè ortu Heliaco paulisper ante Solem emergens Orion cernitur. Addit etiam locum, in quem sit reponenda area, nimirum qui sit ventis expositus, & quia fruges debent torreri à Sole, ergo necesse est locum esse expōitum Soli.

D 5

596. E. r

Διήμεν, εὐτ' ἂν πρῶτα φανῇ ὀϊνὸν Ὠρείων⁶⁰⁰,
 Χώρῳ ἐν δ' αἰεὶ, καὶ ὀτρυνάλας ἐν αἰλῇ.
 Μίτρα δ' εὖ κρημίσσας ἐν ἄλγεσιν. αὐτὰρ ἐπὶ δὴ
 Πάντα βίον καὶ ἀθάνατον ἐπαρμόδιον ἔνδοθεν οἶκον,
 Θῆτ' αἰκὸν ποιεῖα⁶⁰¹, καὶ ἄτεκνον ἔρπον
 Δίξας κέλομαι· χαλεπὴ δ' ὑπόπορις ἔρπον.
 Καὶ κυῖα καρχαρόδοντα κρημίν· μὴ φείδεσσι τέκε·
 Μὴ ποτὶ σ' ἡμερόχοι⁶⁰² ἀνὴρ δ' ἀπὸ χρεῖμαθ' ἔληται.
 Χόρτον δ' ἐσκομίσσας καὶ συρφετὸν, ὅφρα τοι εἴη,
 Βεσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπιβιβάνον. αὐτὰρ ἐπειθὰ
 Δμῶας ἀναψύξας φίλα γέναϊα, καὶ βόε λῦσαι.
 Εὐτ' ἂν δ' Ὠρείων καὶ Σείρι⁶⁰³ εἰς μέσον ἔλθῃ
 Οὐρανὸν, Ἀρκτῦρον δ' ἐπὶ δὴ ῥοδόδακτυλ⁶⁰⁴ Ἡῶς,
 ὦ Πέρ⁶⁰⁵, τότε πάντας δ' ἰδὼς πεοῖα καὶ βότρυς.
 Δείξας δ' ἡελίῳ δῖα τ' ἡμάλα καὶ δῖα νύκτα.
 Πέντε δ' ὅσους αἰσάσας, ἑκτὴ δ' εἰς ἄλγε' ἀφύσας
 Δῶρα Διωνύσου πολυμηθέ⁶⁰⁶. αὐτὰρ ἐπὶ δὴ
 Πληιάδες θ' Ὑάδες σι τότε ὀϊνὸν Ὠρείων⁶⁰⁷
 Διῶν⁶⁰⁸, τότε ἔπειτ' ὀρότη μεμνημέν⁶⁰⁹ εἶναι

600

605

610

Ὠρεῖων

596. Εὐτ' ἂν.] Id incidit in mensem Augustum.

598. Μίτρα.] Monet, mensurandas esse fruges, ut sciat agricola quantum ex agro redeat.

600. Θῆτα αἰκόν.] Conducendum suadet mercenarium aliquem, qui possit rebus domesticis vacare, qui non habeat multa, quæ sibi ipsi domi agat. Fieri enim non potest, ut multa simul bene agere possimus. Eadem ratio habenda ancillæ, ut non habeat liberos. Subjecit deinde præceptum de Cane, quem vocamus custodem rei familiaris. Θῆτα.] Venet. & Steph. exempl. edit. Θῆτ'. reponendum ex MSS. Pal. Θῆτάτ'. & ita legisse Moschopulum liquet.

602. Καρχαρόδοντα.] A sono factum videtur. Sunt autem canes asperrimis dentibus, & omnium firmissime tenent semel in fauces recepta.

603. Ἡμερόχοι.] Furem intelligit.

604. Συρφετὸν.] Intelligit non tantum paleas, sed & folia vitium, quercuum, tum vero herbas, aliaque id genus, quæ pecoribus in hieme possint esse non incommodum pabulum.

606. Δμῶας ἀναψύξας.] Feriandum esse à labore non tantum homini, verum etiam pecori. Sunt enim recuperandæ vires, alioquin nemo tam ferreus esse poterit, qui
 suffice-

Triturare, quando primum apparuerit vis Orionis,

Loco in ventoso, & bene planata in area.

Mensura vero diligenter recondito in vasis. sed postquam

Omnem victum deposueris. sufficientem intra domum,

Servum domo carentem conducere, & sine liberis ancillam

Inquirere jubeo: molesta est autem qua liberos habet ancilla.

Et canem dentibus asperum nutrito: nec parcas cibo:

Ne quando tibi interdum dormiens fur facultates auferat

Fœnum autem importato, & paleas, ut tibi sit,

Robus ac mulis annuum pabulum. sed postea

Servi refocillent cara genua, & boves solvantur.

Quum vero Orion & Sirius in medium venerit

Cœlum, Arcturum autem inspexerit rosea digitis Aurora,

O Persa, tunc omnes decerpe domum uvas.

Exponito vero Soli decem dies, totidemque noctes.

Quinque autem adumbrato, sexto in vasa haurito

Dona lætitiæ datoris Bacchi. Sed postquam utique

Pleiadesque Hyadesque ac robur Orionis

Occiderint, tunc deinde arationis memor esto

Tem-

sufficeret continuis laboribus, juxta illud Nasonis:

Quod caret alterna requie, durable non est.

Hæc reparat vires, fessaque membra levat.

Γράλα.] Usitatum est Poëtis usurpare hoc vocabulum pro potentia, viribus, & robore. Vel quia fessis genua labant, & fatigatio maxime in his sentitur, ideo dixit famulis cara genua esse reficienda.

607. Εὐτ' αὖ.] Tempus vindemiæ describit.

610. Δεῖξαι.] Hoc intelligunt nonnulli de quadam certi vini præparatione, in qua rationem faciendi uvas passas complexus sit. Alii ge-

nérale præceptum esse putant de modo vindemiandi pro temporibus & locis illis optimo.

611. Συναίστα.] Intelligit autem, ex aprico in locum non expositum Soli auferendas esse.

612. Αὐτὴν ἰντὴν δὴ.] Redit ad arationem & ad hyemem. Sunt vero ea repetenda, quæ suprâ de aratione diximus. Nam pro qualitate & natura soli proscinditur ager. Feracius solum, ut minimum ter arari solet. Nam mense Octobri manè cum Tauro occidunt Pleiades & Hyades, item Orion: sed principio noctis, rursus apparent. Pleiades sunt in postrema parte Tauri, Hyades vero in fronte: quas Latini *Suculae* vocant.

615. Πλεῖν]

Πλειών ὃ κ' ἔχθονος ἄρμον' εἴη.
 Εἰ δ' ἴσι ναυηλίας δυσπιμφίλας ἱμερ' αἰρή,
 Εὐτ' ἂν Πληιάδες, θύν' ὄρεσιν Ὀρείων
 Φάγυσται, πίπιν' ἐς ἡεροειδέα πόντον,
 Δὴ τότε πανθίων ἀνέμων θύκται αἴηται.
 Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχουσιν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 Γλυῶ δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένον, ὥς σε κελεύω.
 Νῆα δ' ἐπ' ἡπίερα ἐρύσται, πυκνάσται τε λίθοις
 Πάντοθεν, ὅφρ' ἔχουσ' ἀνέμων μῆρ' ὑγρὸν αἰντῶν,
 Χείμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμμερ.
 Ὅπλα δ' ἐπαρμόμα πάντα τιὰ ἐχάτθιο οἴκῳ,
 Εὐχόμενος ἐσλίσκες νηὸς πτερεῖ ποτὶ πόροιο.
 Πηδάλιον δ' ὠεργίς ὑπὲρ κεινὸν κρεμύσασθαι.
 Αὐτὸς δ' ὠρεῖον μέμνειν πλόον, εἰσέκειν ἔλθῃ.
 Καὶ τότε νῆα θολὴν ἄλαδ' ἐλκέμεν, ἐν δὲ τι φόρεθον
 Ἀρμόρον ἐντύνασθαι, ἵν' οἴκησθε κέρδ' ἄρηται,
 Ὡς ὅφρ' ἐμός τε πατὴρ καὶ σὺς, μέγα νήπιε Πέρεϊ,
 Πλωΐζισκεν νηυσὶ βίη κεχρημένον ἐσθλῶ.
 Ὅς ποιεῖ καὶ τῇδ' ἤλθ', πολὺν δ' ἔσθ' ἔσθ' ἀνύσας,
 Κύμῳ Αἰολίδα πρὸς λιπὼν, ἐν νηὶ μελαίνῃ.
 Οὐκ ἄφιν' φάγων, ἐδὲ πλεῖν τε καὶ ἔλβον,
 Ἀλλὰ κακὴν πινίην, τὴν Ζεὺς ἀνδρεσσὶ δίδωσι.
 Νάσασθαι δ' ἄλ'χ' Ἐλικῶν οἴζυρ' ἐνὶ κώμῃ,

615

620

625

630

635

Ἀσπερη,

615. Πλειών ὃ κ' ἔχθονος,] Ephemeris in operibus Hesiodi, non in diebus est: & ibi incipit: Μῦθα δὲ λικαῖνα. Ita ut tota agriculturæ doctrina in Ephemeride designat. Hanc postquam cum anno terminavit, cujus doctrina ab hyeme incipit, in autumno desinit; totam simul Ephemeridem, & agriculturæ doctrinam, tali clausula concludit: πλειών ὃ κ' ἔχθονος ἄρμον' εἴη. quod interpretes Latini ineptissime vertunt, *Annus vero per terram accommodatus sit*. Multum torquet o-

mnes illud κ' ἔχθονος, quæ verba absolvunt agriculturæ præcepta, simulque ad navigationem viam præparant.

616. Εἰ δ' ἴσι.] De navigatione præcepta quædam subjicit. Fuit enim illis familiare, devehere fruges & merces. Prohibet, sub Autumno esse navigandum, cum Pleiades occidunt, propter tempestatem maris. insaniunt enim venti, & quemadmodum Virgilius ait, lib. 1. *Æncid. v. 87. Quæ data porta, ruunt.*

624. Χείμαρον.] Clavum significat

Tempeſtiva. ita annus in opere ruſtico abſolutus ſit.
Quod ſi te navigationis periculosa deſiderium ceperit,
Quando utique Pleiades. robur validum Orionis
Fugientes, occiderint in obſcurum pontum,
Tunc certe variorum ventorum ſtrident flamina:
Et tunc ne amplius nares habe in nigro ponto:
Terram autem exercere memento, ita ut te jubeo.
Navem vero in continentem trahito, munitoque lapidibus
Vndiquaque, ut arceant ventorum robur humide flantium,
Sentina exhausta, ut ne putrefaciat Iovis imber.
Instrumenta vero congrua omnia domi tua reſponde,
Recte contrahens navis alas pontigrada.
Clavum vero fabrefactum ſuper funem ſuspendito.
Ipſe autem tempeſtivam expectato navigationem, dum veniat.
Tuncque navem celerem ad mare trahito, intus vero onus
Aptum imposito, domum ut luctum reportes,
Quemadmodum meusque pater, & tuus, ſtultiſſime Perſa,
Navigabat navibus, victus indigus boni.
Qui olim & huc venit, immenſum pontum emenſus,
Cuma Æolide relictâ, in navi nigra:
Non reditus fugiens, neque opulentiam ac facultates,
Sed malam pauperiem, quam Iupiter hominibus dat.
Habitavit autem prope Heliconem miſero in vico,

Aſera,

ficat, quo foramen in navis carina obſtruitur, quo amoto nares in ſiccum tractæ aquam in ſentina collectam emittunt.

625. Εἰς ἡρόθιο.] MS. ἐν ἡρόθιο.

626. Νῆες πῆγῃ.] Remos intelligit.

631. Ὁ πατήρ.] Exemplum patris ſui proponit, quem dicit ex patria profuſiſſe non propter invidiam ex opibus conflatam, ſed propter pauperiem.

633. Καὶ τῆς ἡλίου.] Significat

hic, ſe in Ionia natum. Magnum mare vocat Ægæum mare. Æolicam Cumam ideo vocat, quia Æoles eam condiderunt. Sitâ eſt in littorali Aſia.

636. Αἶμα καὶ πῆγῃ πῆγῃ.] Hic locus ad providentiam pertinere videtur, cum dicit, Iovem hominibus dare pauperiem; quia ſæpe accidit ut etiam boni & optimi viri ſint pauperes.

637. Νῆες πῆγῃ.] Deſcribit nunc patriam ſuam Poëta.

639. Τῶν

Ἀσκη, χεῖμα κακῇ, γέρφ δ' ὄρθαλέη, ὑδὶ ποτ' ἐοδλῇ.

Τυῶν δ' ὦ Πέρση, ἔργων μεμνημῶν
 Ὀρεαίων πάντων, πῶς ναυηλίας ἢ μάλιστα.
 Νῆ' ὀλίγῳ αἰνεῖν, μεγάλη δ' ἐνὶ φορτία θείῃ.
 Μείζων μὲ φόρῳ, μείζον δ' ἐπὶ κέρδει κέρδῳ
 Ἔσσεται, εἴ κ' ἀνέμοι γε κακὰς ἀπέχουσιν αἴητας.
 Εὐτ' ἂν ἐπ' ἐμπορίῳ τρέψας ἀεσίφρονα θυμὸν,
 Βέληαί ἢ χρεῖα τοῦ πρῶτον, καὶ λιμὸν ἀτερπῆ,
 Δείξω δὴ τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Οὐτέ τι ναυηλίας σεσοφισμῶν, ἔτι τι νηῶν.
 Οὐ γάρ πώ ποτε νηὶ γ' ἐπίπλων ὥρεα πόντον,
 Εἰ μὴ ἐς Εὐβοίαν ἐξ Αὐλίδῳ, ἢ ποτ' Ἀχαιοί,
 Μείναντες χειμῶνα, πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν
 Ἐκ δ' ἐξ ἱερῆς Τροίῃς ἐς καλλιφύωντα.
 Ἐνθάδ' ἐγὼν ἐπ' αἰθέρα διίφρονῳ Ἀμφιδάμοι
 Χαλκίδα τ' εἰσεπύρηντα. τὰ δ' ὡς πεφραδμῶνα ποικίλῃ
 Ἀθλ' ἔδειπον παῖδες μεγαλήτορες· ἐνθά μὲ φημί
 Ὑμῶν νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτίειντα.
 Τὸν μὲ ἐγὼ Μύσησ' Ἐλικωνιάδεωσ' αἰνέειντα,
 Ἐνθά μὲ τοπρῶτον λιγυρῆς ἐπέεσσιν αἰοιδῆς.
 Τόσσόν τοι νηῶν γε πεπείραμαι πολυγῆμφων.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο.
 Μῆσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀδίσφατον ὕμνον αἰεῖν.
 Ἥματα πιπτήκοντα μὲν τρέπας ἡελίοιο,
 Ἐς πύλῳ ἐλθόντῳ γέρεῳ καματάδε ὥρης,

640

645

650

655

660

Ὀρεαίῳ

639. Τυῶν δ', ὦ Πέρση.] Cum in omni re temporis ratio habenda sit, Tu vide, ὦ Perse, ut suo quæque tempore facias; alia enim aliis temporibus conveniunt.

641. Νῆ' ὀλίγῳ.] Mediocritatem tutiorem esse dicit.

646. Δείξω δὴ τοι μέτρα.] Si voleris, inquit, debitum effugere & injucundam famem, ostendam tibi modum quando commodum sit navigare, & quando non; li-

cet navigationis peritus non sum.

647. Οὐτέ τι.] Removet à se reprehensionem ob imperitiam. Hic videmus, σοφίζειν primo usurpatum fuisse cum laude, pro docere, & tradere aliquid eruditius præ aliis.

649. Εἰ μὴ ἐς Εὐβοίαν ἐξ Αὐλίδῳ.] Commemorat hic, quomodo victor extiterit carminibus in Chalcide, & Musis suis in Helicone victorale præmium dedicavit, ut dignum erat homine Poëta. Aulis ci-

vitas

Ascræ, hyeme malo, æstate autem molesto, nunquam bono.

Tu vero, ô Persa, operum memor esto

Tempestivorum omnium, navigationis vero maxime.

Navem parvam laudato, magna vero onera imposito.

Majus quidem onus, majus vero lucrum ad lucrum

Erit, si quidem venti malos abstineant flatus.

Quando autem ad mercaturam verso imprudente animo,

Volueris & debita effugere, & famem inamcenam,

Ostendam tibi opportunitates sonori maris,

Et si neque navigandi peritus, neque navium.

Neque enim unquam navî transmissi latum mare,

Nisi in Eubœam ex Aulide, ubi quondam Graci,

Expectata tempestate, magnum collegerunt exercitum

Gracia è sacra ad Trojam pulchris foeminis pradam.

Illuc ego ad certamina strenui Amphidamantis

Chalcidemque trajeci. pradeliberata vero multa

Certamina instituerunt juvenes magnanimi: ubi me glorior

Carmine victorem tulisse tripodem auritum.

Quem ego quidem Musis Heliconiadicis dicavi,

Vbi me primum sonori compotem fecerunt cantus.

Tantum navis expertus sum multos clavos habentes.

Sed tamen dicam Iovis consilium Ægiochi.

Musa enim me docuerunt divinum carmen canere.

Dies quinquaginta post versiones Solis,

Ad finem progressa æstate laboriosi temporis,

Tem-

vitas littoralis est in Bœotia, non procul ab Helicone: Chalcis est urbs celebris in Eubœa.

652. Ἀμφιδάμας.] Amphidamas rex Eubœæ in bello adversus Erythræos occisus fuit: in cujus obitum filii ejus certamina edixerunt. Apparet sane, Hesiodum Homero posteriorem fere centum annis fuisse: proinde cum eo in hoc certamine non certavit.

660. Μῶσιν γὰρ μὴ ἰδὶδαζαν.] Significat, divinitus esse doctos Poetas, quod hi qui egregium quiddam in Poetica efficere voluerint, opus habeant furore Poëtico divinitus inspirato. quem furorem rectè ποσιγῆς ἀπορίας dixerunt.

661. Ἡμεῖς.] Tempus navigationis commodissimum tradit, æstivum scilicet. Suspectum nobis esse non debet hoc ἔργον, quod ultimam

Ωρεῖται πίλεται θνητοῖς πλόος· ἔτι καὶ νῆα
 Κανέξαις, ἔτ' ἀνδρας ἀποφθίσει θάλασσα,
 Εἰ μὴ δὴ πτόφρον γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Ἡ Ζῶς ἀθανάτων βασιλῆς ἐθίλησιν ὀλίωσαι.
 Ἐν τοῖς γὰρ τίλ' εἰν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε.
 Τῆμος δ' εὐκλείης τ' αὖραι, καὶ πόντος ἀπήμων,
 Εὐκηνλ· τότε νῆα θολῶ ἀνέμοισι πιθήσας
 Ἐλκείδω ἐς πόντον, φέρεθ' δ' εὖ πάντ' αἰθιαλ.
 Σπάρδειν δ' ὅττι πέχεται πάλιν αἰθήρδ' ἐνέειχ.
 Μηδὲ μάρην εἶνόν τε νείον καὶ ὀπωρετὸν ἄρεβρον,
 Καὶ χειμῶν' ἐπιδίτ'· νότισι δὲ δαινὰς ἀήτας,
 Ὅς τ' ἄροι θάλασσαν, ὁμφορήσας Διὸς ἄρεβρον
 Πολλὰ, ὀπωρετὰ· χαλεπὸν δὲ τι πόντον ἴδηκεν.
 Ἀλλ' οὐδ' εἰαρινὸς πίλεται πλόος ἀνθρώποις·
 Ἡ μὲν δὲ τυπάζων ὅσαι τ' ἐπιβάσσει κρηνῶν
 Ἰχθυὶ ποίησιν, τόσων πίταλ' ἀνδρὶ φασείη
 Ἐν κρηνῇ ἀκροζύτῃ· τότε δ' ἄμβρατὸς ἐστὶ θάλασσα.
 Εἰαρινὸς δ' ἔτ' οὐδ' πίλεται πλόος, ἔμιν ἔγνωε
 Αἰνῆμ'· ἔτ' ἐμὲ θυμὸν κατὰ κρηνοῖς ἐστὶν,
 Ἀρπακτός· χαλεπῶς καὶ φύγῃς κρηνοῖς. ἀλλὰ νῦν καὶ τὰ
 Ἀνθρώποις ῥέζουσιν αἰδρεῖται νοοιο.
 Χρήματα γὰρ ψυχὴ πίλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.
 Δαινὸν δ' ἐπὶ θνητοῖς μὲν κύμασιν. ἀλλὰ σ' ἀνωγα
 Τρεφίσιθαι πᾶσι πάντ' αἰθιαλ μὲν φρεσὶν ὅσ' ἀγορεύω.
 Μηδ' ἐνὶ νηυσὶν ἄπαντα βίον κείλησι πείθει·
 Ἀλλὰ πλείω λείπειν, τὰ δ' ἐμείονα φορτίσιθαι.
 Δαινὸν γὰρ πόντῳ μὲν κύμασι πῆματι κύρσται.

669

670

675

680

685

Δαινὸν

matn habeat brevem. sic enim pauld
 post νότισι τε δαινὰς, ἀήτας, & hu-
 jusmodi alia alibi. Sic apud Theocri-
 tum τὰς πέχνας εἰσέρει, & alia multa.

667. Ἐν τοῖς.] Proverbialis est
 hic versiculus, & valde pius, quo
 admonemur, quidquid nobis adver-
 sum aut prosperum accidit; Deo
 ascribendum esse.

668. Εὐκλείης αὖραι.] Sic vocat
 faciles & leves flatus, ut sunt Etesiae,
 & similes placidi.

672. Μηδὲ μάρην εἶνον.] Monet,
 tempestivè domum esse redeun-
 dum: Nam oculus domini pascit
 equum, ut dici solet. Praestat ita-
 que ante Autumnum conficere na-
 vigationem, ob autumnales im-
 bres

*Tempeſtiva eſt mortalibus navigatio. nec certe navem
 Frēgeris, neque hominē perdidit mare,
 Niſi dedita opera Neptunus terra quaſſator,
 Aut Iupiter immortalium rex velit perdere.
 Penes hos enim poteſtas eſt ſimul bonorumque malorumque.
 Tunc vero facileſque aura, & mare innocuum,
 Tranquillum: tunc navem celerem, ventis fretus,
 Trahito in pontum: onus vero bene omne colloca.
 Propera autem quam celerrime iterum domum redire:
 Neque vero expectato vinumque novum, & autumnalem imbrem,
 Et hyemem accedentem, Notique moleſtos flatuſ,
 Qui concitat mare, ſecutus cœleſtem imbrem
 Multum, autumnalem: difficilem vero pontum facit.
 Sed alia verna eſt navigatio hominibus,
 Nempe cum primum quantum incedens cornix
 Veſtigium fecit, tantum folia homini appareant
 Summa in ficu: tum ſane periculum eſt mare.
 Verna autem hac eſt navigatio. non ipſam ego tamen
 Probo: neque enim meo animo grata eſt,
 Quia occaſio ipſius invadenda. egre quidem effugeris malum. ſed
 tamen & hac*

Homines faciunt ſtultiſſia mentis.

Pecunia enim anima eſt miſeris mortalibus.

Miſerum vero eſt mori in fluctibus. Verum te jubeo

Conſiderare hac omnia in animo quacunq; tibi conſulo.

Ne vero intra naves omnem ſubſtantiam carvas pone:

Sed plura relinquito: pauciora vero imponito.

Miſerum enim ponti in fluctibus in malum intidere:

Miſe-

bres & tempeſtates impendentes.

676. Αἶμα.] Vernam navigationem deſcribit; quam ipſe quidem non probat, ut periculofam, ſed quæ tamen eſt uſitata hominibus ob cupiditatem pecuniae.

686. Ὁ ὡς ἀποδίδω.]. In uno ὡς ἀποδίδω. in altero, ὡς ἀποδίδω.

687. Μὴδ' εἰς κινδύν.] Id eſt, ne ſemel adducas in diſcrimen quicquid eſt rerum tuarum, nec omnia navibus committas; ſed retine quædam, & viliora impone: ne ſi navem frēgeris, de toto victu pericliteris. Generaliter verò mediocritatis laudem continet.

Δεινὸν δ', εἴ κ' ἐπ' ἄμαξαν ὑπέρβριον ἄχθῃ αἰέρας, 690
 Ἀξονα καυάξαις, τὰ δ' φορπὴν ἀμυρανθείη.
 Μέτρα φυλάσσειας· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.
 Ωρεῖται δ' ἡ γυναιὴ πρὸν ποτὶ οἶκον ἄμαλ.
 Μήτε τρηκόντων ἐτίων μγάλα πολλὰ δ' ἀπολείπων,
 Μήτ' ἐπιθείς μγάλα πολλὰ· γάρ μ' οὐδ' οἶμαι ἔστιν. 695
 Ἡ δ' ἡ γυνὴ τέτορ' ἠδ' ἡ, πίμπλησθαι γαργίτο.
 Παρθενικὴν δ' ἡ γαμεῖν, ὥς κ' ἦθε κεινὰ διδάξης.
 Τὴν δ' ἡ μάλιστα γαμεῖν ἥ τις σέθεν ἐγγύθι ναίῃ.
 Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδὼν, μὴ γείτορι χάριμα γήμης.
 Οὐ μὲν γάρ π' γυναικὸς ἀνὴρ λήϊζεν ἄμεινον 700
 Τῆς ἀγαθῆς· τὴν δ' αὖτε κακῆς ἔριμον ἄλλοι,
 Δειπνολόχης· ἥ τ' ἀνδρα καὶ ἰφθιμὸν πᾶσι εἰσὶν
 Εὐδ' ἄτερ θαλάσσης, καὶ ὡμὰ γήραϊ δῶκεν.
 Εὐδ' ὅπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένον εἶναι.
 Μηδὲ καζιγνήτω ἴσον ποιεῖας ἐπαῖρον. 705
 Εἰ δέ κε ποιήσης, μὴ μιν πρῶτον κακὸν ἔρξης.
 Μηδὲ ψεύδεσσιν φλώσῃς χάριν· εἰ δέ κειν ἀρχῇ,
 Ἡ δ' ἐπ' οὐδ' εἰπὼν ἀποθύμιον, ἥ τ' ἡ ἔρξης.
 Δὶς τόσσα τίνυσθαι μεμνημένον· εἰ δέ κειν αὖθις
 Ἡ γῆτ' ἐς φιλοπῆλα, δίκλιν δ' ἐθέλησιν ὡρεσθῆναι, 710
 Δέξασθαι. δειλὸς τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοις ἄλλον

Ποιῖ-

692. Μέτρα.] Epiphonemate generali concludit modum esse servandum. Μέτρα φυλάσσειας.] Non intellexerunt hæc interpretes. Hesiodus μέτρα θαλάσσης vocavit τὸ ὥρεσθαι πλεῖν.

693. Ωρεῖται.] Tradit tempus conjugio maturum in mare & femella.

694. Τρηκόντων.] Al. τρηκόντων.

696. Τέτορ'.] Pollux quatuordecim exponit. Plato & Aristot. constituunt puellæ decimum octavum annum nubendi.

699. Μὴ γείτορι χάριμα.] Pro-

pter tuum infortunium & malum. Hoc est, ne jocus fias, quod talem duxeris uxorem.

700. Οὐ μὲν γάρ π'.] Commendat bonam mulierem hic versus, quam etiam sacræ litteræ non vulgariter prædicant.

702. Δειπνολόχης.] Quæ comestationibus clam indulget, & quæ passim adit convivium. Ἡ τ' ἀνδρα καὶ ἰφθιμον.] Efficat, ut etiam validus vir ante tempus senescat.

703. Ἄτερ θαλάσσης.] Sine face, id est, clam, etiam si foris nihil appareat. Et crudam senectutem, πῶ

Ποιεῖται· σὶ δ' μή π' ἴσον καλίσχ' ἔχ' ἔδωκε.
 Μηδὲ πολυζέειν, μηδ' ἄξειν καλίσχ',
 Μηδὲ κακῶν ἔταρον, μηδ' ἐσθλῶν νεκιστῆρα.
 Μηδὲ ποτ' ἐλομβύλῳ πινίλῳ θυμῷ θύρον ἀνδρὶ
 Τίτλαθ' ὀνειδίζει, μακάρων δὲ σὺν αἰνέοντων.
 Γλώσσης τοι θησιωρὸς ἐν ἀνθρώποισι φέρει
 Φειδωλῆς, πλείη δ' ἡ χάρις καὶ μέτρον ἰότητος.
 Εἰ δ' ἡ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μείζον ἀκούσεις.
 Μηδὲ πολυζέειν δαιτὸς δυσημίφιλον εἶναι,
 Εὐκχομένῳ πλείη δ' ἡ χάρις, δαπάνη τ' ὀλιγίστη.
 Μηδὲ ποτ' ἐξ ἧς Διὶ λείπειν αἴθοπα οἶνον
 Χερσὶν αἰνέειν, μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν.
 Οὐ γὰρ τίμα κλύουσιν, ἀποπίνουσι δὲ τ' ὀρέας.
 Μηδ' αἰτ' ἡλίοιο τίθει μῦθον ὅρῳ ὁμιχέει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε δύνῃ, μεμνημένος, ἔς τ' ἀνιόντα.
 Μῆτ' ἐν ὁδῷ, μῆτ' ἐκτίς ὁδῷ παρὰ δάδῳ ἐρήσῃ,
 Μηδ' ἀπογυμνωθεὶς· μακάρων τοι νύκτες ἴασι.
 Εὐζόμενος δ' ὅθι θεῖται ἀνὴρ πεπνυμένος εὐδῶς,

715

720

725

H' ὅγε

712. Σὶ δ' ἔ.] Tu vites omnia, quæ in amicis improbantur, nec prodas animum tuum minus, quam conveniat integrum. Vel, vide ne vultus tuus præ se ferat simultatem, sed ex animo ejicias omnem pristinum injuriarum memoriam.

713. Μηδὲ πολυζέειν.] Vtraque extrema liberalitatis fugienda monet. Est autem hic intelligenda prisca illa hospitalitas, quæ erat sacrosancta.

714. Μηδὲ κακῶν ἔταρον.] Admonet, malorum consuetudinem esse fugiendam: corrumpunt enim bonos mores colloquia prava. Proveniunt autem duo mala ex malorum commercio. Primum quia nos induimus mores istius, qui cum vi-

vimus. Secundo etiam famam propriam prostituimus. Μηδ' ἐσθλῶν νεκιστῆρα.] Id est, ne facias convitium bonis, quia virtus est honore afficienda. Sed impossibile est in benefactis invidiam effugere, quemadmodum nec corpus umbram potest declinare.

715. Μηδ' ἐποτ' ἐλομβύλῳ.] Docet hoc loco, nemini exprobrandam esse paupertatem; ratio est, quod sit donum Dei, esse divitem vel pauperem.

717. Γλώσσης τοι θησιωρὸς.] Generalis hæc sententia est. Lingue thesaurus inter homines optimus. Nam sermo vincit omnes opes & quicquid est admirabile in rebus humanis.

719. Κα-

*Facit : te vero ne quid animo coarguat vultus.
Ne vero multorum hospes, neve nullius hospes dicaris,
Neve malorum socius, neque bonorum convitiator.
Neque unquam miseram pauperiem animi consumptricem homini
Sustineas exprobrare, divorum munus immortalium.
Lingua certe thesaurus inter homines optimus
Pareat, plurima vero gratia, si modum servet.
Quod si malum dixeris, forsitan & ipse majus audies.
Neque in convivio publico gravem te prabeas,
Quod communibus sumptibus instruitur: plurima enim gratia,
sumptusque minimus.
Neque unquam mane Iovi libato nigrum vinum
Manibus illotis, neque aliis immortalibus.
Neque enim illi exaudiunt, respuunt vero etiam preces.
Neque contra Solem versus erectus meito,
Sed ab occasu illius, memor ejus rei, usque ad ortum.
Neque in via, neque extra viam progrediendo meas,
Neque denudatus: Deorum quippe noctes sunt. •
Sedens vero divinus vir & prudens,*

Aut

719. Κακὸν εἶπας.] V. C. Palat. κακὸν γ' εἶπας: & μοχ ἀκέσας. Sunt qui legant, εἰ δὲ κακὸν τ' εἶπας. ubi elidendum esset, vel ε, vel ι. Hic certè π aptius esset, quam τ, quod alioquin esset ἀπληροματικόν. Durior tamen elisio existimatur φ ι, quam τ ῶ ι.

720. Δυσπρόσιτος.] Morosus, id est, non sis difficilis accessionis & collationis.

722. Μὴν ποτ' ἔξ ἡς Διὶ.] Hactenus leges tradidit, quæ ad mores pertinent, jam tradet ceremonias, id est, ritus sacrorum. Sunt autem illi ritus symbola quædam, id est, allegoriæ. ut in Moyse: Βοὺν τριταντὶ ne obligaveris es, significatur, quo ani-

mo in illos esse debeamus, quorum opera utimur. Sic quum dicit, Mane Iovi libes nigrum vinum manibus lotis; significat, sacra reverenter esse tractanda, & ut non solum corpus foris, verumetiam animum à contagione vitiorum abluant.

725. Μὴδ' ἀττ'.] Non esse mingendum contra Solem. Vel allegorice, contra magnos & honestos viros nihil proterve & irreverenter agendum.

726. Ἀνιόντα.] Al. Ἀνιόντα.

729. Ἐζέμεν.] Turcis etiamnum hodie religiosum est, ut sedentes mingant, & ingens flagitium designari credunt, si quis in publico cacaret aut mingeret.

Η' ὅγε πρὸς τοῖχον πελάσας δ' ἐρκίῃ αὐλῇ.
 Μηδ' αἰδοῖα γυνή πιπαλαμίδ' ἔειπεν οἶκον
 Ἐσὶν ἐμπελαδὸν τ' ὄφρα φανέμεν, ἀλλ' αἰεταῖ.
 Μηδ' ἀπὸ δυσφρήτιο πέφυκ' ἀπνοστήσασθαι
 Σπινθίζοντι γόεσσιν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαίμων.
 Μηδὲ ποτ' αἰετῶν ποταμῶν καλλιέρροον ὕδωρ
 Ποσσὶ πρᾶν, πρὶν γ' αὔξῃ ἰδὼν ἐς πηλὰ ρέεσθαι,
 Χεῖρας νιψάμεν πολυηροῖα ὕδατι λευκῷ.
 Οὐδ' ποταμὸν ἀφ' ἑσθλῆς, κακότητι δ' ἡ χεῖρας ἀνιπλῇ,
 Τῶδ' ἴστοι νεμεσῶσι, καὶ ἄλγιστα δύναν ὁπίσσω.
 Μηδ' ἀπὸ πινυτόζοιο θεῶν ἐνὶ δαίτῃ θαλεῖν
 Αὔρον ἀπὸ χλωρῆς τέρμεναι αἶθ' ἀνι σιδήρῳ.
 Μηδὲ ποτ' οἶνοχόλῳ πηγῶν κρητῆρ' ὕπαρξεν
 Πινόντων ὅλην γὰρ ἐπ' αὐτῷ μούρῳ τίτυκται.
 Μηδὲ δόμον ποιῶν, ἀνεπίξιστον καὶ ἀλείπειν,
 Μὴ τοι ἐφεζομένη κρῶζῃ λακέρυζα κερῶν.
 Μηδ' ἀπὸ χυλροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀνελόντα
 Ἐσθ' εἶναι, μηδὲ θοῖαλ'· ἐπεὶ καὶ τοῖς ἐνὶ ποινῇ.
 Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν (ὅ γ' ἄμεινον)
 Παῖδα δυνάστητάων, ὅτ' ἀνέρε' ἀνλώορα ποιεῖ.

730

735

740

745

Μηδὲ

731. Μηδ' αἰδοῖα.] A congressu uxoris ne sacra accedas.

733. Μηδ' ἀπὸ.] Ab hilariori convivio, non à tristioribus sacris accedendum ad uxorem docet.

735. Μηδὲ ποτ' αἰετῶν ποταμῶν.] Poëta senserunt, vim quandam numinis esse infusam in omnes res; itaque & omnibus fluminibus suos deos finxerunt, qui illa agitent & moverent, ob quam causam & sacra illis fecerunt.

740. Μηδ' ἀπὸ πινυτόζοιο.] Vngues non esse præcidendos in convivio, præsertim solenni. Πίντοζον vocat manum, quod quinque

digitis tanquam ramis conflet.

742. Μηδὲ ποτ' οἶνοχόλῳ.] Duplex potest esse sensus: vel, ut prohibeat parvum poculum supra craterem magnum collocari, ut ita potantibus inde haurire liceat quantum velint: vel ut ne velit parvum poculum pro cratere apponere, atque ita prohibeat parcimoniam in corporationibus. Tzetzes allegorice sic interpretatur. Vbi agitur de republica, ne proprium commodum publico præposueris, neque partem toti: ex hoc enim infortunium sequitur. pretiosior enim crater quam trulla aut calix.

744. Μηδὲ δόμον.] Spartam quam

Aut ad parietem accedens bene septi atrii.

Neque pudenda semine pollutus intra domum

Focum juxta revelato, sed carveto.

Neque ab ominoso sepulcro reversus

Seminato progeniem, sed Deorum à convivio.

Nec unquam perennium fluviorum limpidam aquam

Pedibus transito, priusquam oraveris aspiciens pulchra fluentia,

Manus lotus amœna aqua limpida.

Qui fluvium transierit, malicia vero manus illovis,

Ei succensent Dii, & damna dant in posterum.

Ne vero à manu Deorum in celebri convivio

Siccum à viridi refeca nigro ferro.

Neque unquam patinam libatoriam pone super craterem

Bibentium: perniciosum enim in ipso fatum est situm.

Neque domum faciens imperfectam relinquito,

Ne forte insidens erocitet stridula cornix.

Neque à pedatis ollis nondum lustratis rapiens

Comedito, neque lavator: quia & hisce noxa ipsest.

Neque super immobilibus locato (non enim bonum est)

Puerum duodennem: quia virum inertem facit:

Neque

quam nactus es, orna. In quocunque genere verferis, in illud incumbe, & in eo persevera.

745. Κορρὸν.] Fama sinistra & maligna potest intelligi. Λακέρυζα, pro κιλάρυζα: garrula, stridula.

746. Μὴδ' ὀπὸ.] Ex ollis nondum sacrificatis & illibatis non capiendum esse cibum. Quidam per χρυσοδάς ἀντιπρόϊκτους intelligunt ollas supra focum stantes, ex quibus cibi nondum rite patinis infusi, mensis impositi atque consecrati sunt.

748. Μὴδ' ἐπ' ἀκινήτοις.] Prohibet liberorum collocationem super sepulcra & morticina, (quæ vocat ἀκίνητα, quod non moveantur,

vel non sint movenda,) quod priscis infaustum videbatur. Vel allegorice prohibet ignaviam, ocium & delicias in prole xii annorum. Μὴδ' ἐπ' ἀκινήτοις καθίζειν.] Pueri autem δωδεκαταῖοι & δωδεκάμηνωι, omnia communia cum matribus habebant, διαίται, τεγελέω, οἶκον, id est, ipsum Gynæceum. Hesiodus ergo, ne ejusmodi puerulos, matrum λελθῶς assuescere sinant, ex disciplina veteri, quia δηλωέσθαι τὰ σώματα ex aquæ tempore existimabant, diligenter monet. Ib. Οὐ γὰρ ἄμεινον.] Vetus clausula, qua potissimum utebantur in interdictis suis principes, erat, Οὐ γὰρ ἄμεινον.

Μηδὲ δουδεχαμίλων· ἴσον κὲ τῷτο πίνυκλα.
 Μηδὲ γυναικείῳ λυγρῇ χροῖα φαιδριύεαζ
 Ἀνέρα. λουγαλίη γδ' ἐπὶ χρόνον ἔς' ἐπὶ κὲ τῷ
 Ποινή. μηδ' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας,
 Μωμούειν αἰδηλα· θιὸς νύ τι κὲ πᾶν νειμεσᾶ.
 Μηδέ ποτ' ἐν ὠχρῇ ποταμῶν ὠλαδὲ ὠχρεόνισαν,
 Μηδ' ἐπὶ κελυάων ἔρειν· μάλα δ' ἐξαλείεαζ.
 Μηδ' ἐναποψύχειν· τὸ γδ' ἔτι λωϊόν ἐστι
 Ὡδ' ἔρδειν. θεινὸν δ' βροτῶν ὑπαλδύεο φήμιον.
 Φήμη γάρ τι κακὴ πέλεται, καὶ φημ' αἰεῖρα
 Ῥ' εἶα μάλ', ἀρκαλίη δ' φέρειν, χαλεπὴ δ' ἀποθίαζ.
 Φήμη δ' ἔτις πάντων ἀπίδνυται, λῶν πνα πολλοὶ
 Λαοὶ φημίζεα. θιὸς νύ τις ἐστὶ κὲ αὐτή.

750

755

760

Η' Σ Ι Ο' -

755. Μηδέ ποτ'.] Hi recte in fontes immingerē dicuntur, qui sacram doctrinam commaculant.

756. Μηδ' ἐπὶ κελυάων.] Hic versus in Ald. & aliis editionibus deest; quem tamen agnoscunt Scho-

liaſtæ, vel alio loco poni volunt, nempe versu 735, ut in editione Stephani, & hic, & ibi positus est.

758. Δεινὸν.] Boni nominis præcipuam curam habendam esse vult, quia

Τ Ε Λ Ο Σ.



Neque duodecim mensium: aequale & hoc est.
Neque muliebri in balneo corpus abluito
Vir: gravis enim ad tempus est & in hoc
Pœna. neque in sacrificia accensa incidens,
Reprehende arcana: Deus quippe & hac indigne fert.
Nec unquam in alveo fluviorum mare influentium,
Neque super fontes meito: quin valde evitato.
Neque incacato, id enim nihilo est melius
Sic facere. gravem vero mortalium evitato famam.
Fama enim mala est, levis quidem levatu
Facillime, molesta vero portatu, difficilisque depositu.
Fama vero nulla prorsus perit, quam quidem multi
Populi divulgant. quippe Dea quadam est & ipsa.

H E S I O -

quia (versu sequenti) nulla fama
 prorsus evanescat tanquam inanis,
 & non omnino de nihilo sit, quod
 vulgo fertur. famæ enim vim quan-
 dam divinam etiam inesse. Ex hoc

loco desumpsit Virgilius descriptio-
 nem famæ, 4. Æneid. vers. 173,
Fama malum, &c.

762. Φημίξυς.] Ita C. V. alii
 φημίξυς. D. v. τω.

F I N I S.



Η' ΣΙΟ' ΔΟΥ ΤΟΥ' Α' ΣΚΡΑΪΟΥ

Η' μέρα.

ARGUMENTVM IN DIES.

Tradit discrimina dierum, qui fausti vel inauspicati sint, item alia aliis diebus licere. Quædam vero discrimina ad causas naturales referri possunt, quædam sunt ex superstitionibus. Sunt autem eatenus discrimina servanda, quatenus causæ naturales cogunt. Superstitio vero præter causas naturales est, & ex impietate profecta. Esset vero infania, non habere naturæ

Μαζα δ' ἐκ διόθεν πεφυλαγμένη, δ' κ' ἔμοιραν
Πεφραδίδην δμώισι. τεληκίδα μινὸς αἰεσίῳ
Ἔργα τ' ἐποπιδέειν, ἣ δ' ἀρμαλιῶ διατέαζ'.
Εὐτ' αὖ ἀληθείῳ λαοὶ κείνοιντε ἄγωνι.

Αἶδε γ' ἡμέραν εἰς Διὸς ὤρεα μελίσσιν.

Πρῶτον ἔνη, τίρας πε, κ' ἐβδόμη, ἱερὸν ἡμέρ.

Τῇ γ' Ἀπόλλωνα χρυσάρεα γείνατο Λητώ.

Ὀγδάτη τ' ἐνάτη πε, δύνει μ' ἡμέρα μινὸς

(770)

Ἐξοχ'

2. **Π**εφραδίδην δμώισι. τελη-
κίδα μινὸς.] Orditur à tri-
cesima mensis die, quam dicit opri-
mam esse. Eo die exactiones debi-
torum & usurarum, ut patet ex Ari-
stophane, similiter & forensia judi-
cia Athenis fieri solebant. Conve-
niebat enim populus in feriis ut ju-
dicaretur, doceretur de religione, &
mores formarentur. Tum scenici
ludi fiebant, qui vice concionum
fuerant. Et hi ritus ad res politicas,
non phycas, referendi sunt.

4. Εὐτ' αὖ.] Quidam Scholiastes
hunc versum aliter intelligit, & ita
interpretatur: ὅταν μ' ἀληθείας κεί-

νωσιν οἱ ἄνθρωποι τὰς ἡμέρας· ἦται
ὅταν τῷ ἀληθῇ ὁπίσταται σωμόδον, κ'
μετ' ἀκρεβείας γενεθλίω.

6. Πρῶτον ἔνη.] Athenienses
mensem, qui apud eos est 30 rap-
tum dierum, in tres decades divi-
dunt, quarum primam nominant
ἱσαμβύς μινὸς, secundam μισθῆν-
τ', tertiam φθινόγτ'. Deinde
primæ decadis diem primam νεμην-
ίαν, secundam δευτέρα ἱσαμβύς,
tertiām τρίτῃ ἱσαμβύς, & ita de-
inceps usque ad δεκάτῃ ἱσαμ. Se-
cundæ decadis diem primam, τετάρ-
τῃ ὅτι δέκα, secundam, δευτέρα
ὅτι δέκα, usque ad εἰκοστῇ sive εἰκά-
δα, id

HESIODI ASCRÆI DIE S.

ARGUMENTVM IN DIES.

naturæ rationem, cum illa nobis usui sit, & nostra causa à Deo condita. Itaque discrimina dierum nata sunt aliqua ex parte, ex aspectibus quibus Luna intuetur Solem: nam quadrati aspectus cient pugnam naturæ cum morbo: sed superstitionosa observatione aucta sunt. Nam inde apparet non esse certam rationem discriminis dierum apud Hesiodum, quod ait, aliis alios dies probari.

Dies vero ex Iove observans, bene secundum decorum
*Præcipe servis. tricesimam mensis optimam
 Ad opera inspiciendum, demensumque dividendum:
 Nempe cum circa juris negotia & judicia populi ver-*
*Ha enim dies sunt Iove à prudente, (sentur.
 Primum, novilunium, quartaque, & septima, sacra dies:
 Hac enim Apollinem ense aureo armatum genuit Latona.
 Octavaque & nona, amba dies mensis*

Egregie

δα, id est, xx diem. Tertia primam, *πρῶτος ἐνὶ μηνί*: vel Solonis inventu, numeros dierum ad Lunæ decrementum minuendo, *εἰς ἄλῃ φθινοῖ*, secundam *ἐν δὲ ἄλῃ φθινοῖ*, tertiam *ἐν δὲ μὲν φθινοῖ*, usque ad *τετραδάδα*, id est, 30 diem, quam etiam *ἔνῃ καὶ νῆα* vocabant, id est, veterem & novam: quo nomine etiam instantis mensis prima dicebatur: itemque prima dies Lunæ jam apparentis, & tertia à coitu digressæ, Cæterum Hesiodus hîc, nec singulatim omnes dies, aut ex ordine, nec iisdem etiam appellationibus commemorat, sed repetit

quosdam bis aut ter, nonnullis interim velut *μετὰ δὲ πῶν καὶ ἀνεῖων* prætermisiss: quod suo quoque loco notabimus. *Ἐν* igitur primus dies est, pro *ἔνῃ καὶ νῆα*, nempe merri causa. Hunc dicit esse sacrum: sunt enim omnia initia sacra: *τῆς* pro *τετράδῃ*, quartus dies, qui itidem sacer est, quia eo die prodit à coitu Luna, primumque tunc conspicitur.

8. *Ὀγδοάτη.*] Præteritis secundo & tertio, quinto item & sexto diebus, ut *mediis*, venit ad octavum & nonum, quos recte *utiles* dicit crescentibus: nam humores alit crescentia Lunæ.

Ἐξοχ' αἰξομόρῳ βροτήσια ἔργα πίνασθ'.
 Ἐνδεκάτη τε, δωδεκάτη τ', ἄμφω γὰρ μὲν ἐλάττω. 10
 Ἡ μὲν οἷς πείκειν, ἡ δὲ δῶφρονά κερπὸν ἀμῶσθ'.
 Ἡ δὲ δωδεκάτη τ' ἐνδεκάτης μίγ' ἀμείνων.
 Τῇ γάρ τοι νείνῃματ' αἰροσπότην δ' ὀρέχνης
 Ἡμέλει ἐκπλείν, ὅτι τ' ἰδὲρ σαρὸν ἀμῶται.
 Τῇ δὲ ἰσὺν γήσας γυνή, παρθάλοισι τε ἔρῃ. 15
 Μῆλός δ' ἰσαμύς τελοσκαιδεκάτῳ ἀλίσσας
 Σπέρματι ἄρξας· φυτὰ δὲ ἐνθρέψας ὀρέσῃ.
 Ἐκτὴ δὲ ἡ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσι. (780)
 Ἀνδρογόνον τ' ἀγαθή· κέρη δὲ ἡ σύμφορός ἐστι,
 Οὐτε γυνίαν πρῶτ', ἔτ' ἄρ' ἀγὰρ ἀνέκολληται. 20
 Οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη ἐκτὴ κέρη τε γυνίαν
 Ἀρετῇ, ἀλλ' ἐρίφους τέμνειν καὶ πῶς μήλων.
 Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον, ἥπιον ἤμαρ.
 Ἐὐθλὴ δὲ ἀνδρογόνον, φιλήει δὲ τε κέρημα βάσειν,
 Ἐδιδέει δ', αἰμυλίαν τε λόγους, κρυφίαν τ' ὀαρισμὸν. 25
 Μῆλός δὲ ὀγδοάτη κάρπον καὶ βῶν ἐρίμυκον
 Ταμνέην, ἔρῃας δὲ δωδεκάτη τελαεργίς.
 Εἰκάδι δὲ ἐν μεγάλῃ, πλείων ἤμαρ, ἴστρον φῶτα
 Γίνασθ'· μέγα γάρ τε νόον πεπυκασμένον ἐστίν. (790)
 Ἐὐθλὴ

10. Ἐνδεκάτη.] Decimo præterito, undecimum & duodecimum varie laudat: quia Luna Solem trigono aspectu intuetur, quem beneficum vocant.

11. Ἡ μὲν οἷς.] Per synæresin pro οἷας.

13. Τῇ.] Id est, ταύτῃ. Αἰροσπότην, pro αἰροσπότης, in aëre pendens.

14. Ἡμέλει.] Quidam legunt ἐκπλείν, unico vocabulo, & dicunt, ita vocari κχιι diem, quasi cummulatum & adauctum.

16. Μῆλός.] Ait, χνιιι diem sa-

tionem obesse, nimirum propter immodicum humorem. vetant enim sementem facere in solo humidiorē iusto. Contra plantas serere præcipiunt pluviis etiam tempestatibus. Vocat autem hunc diem τελοσκαιδεκάτῳ μῆλός ἰσαμύς, qui dicitur alias τελεῖται ὅτι δέχεται.

18. Ἐκτὴ.] Præter vulgatum morem vocat decimum sextum diem, ἐκτὴν μέσσην, quum alias dicatur ἐκτὴ ὅτι δέχεται. Est autem hæc dies, contra quam superior, incommoda plantis, decrescente nimirum Luna; utilis vero maribus gignen-

Egregie crescentis ad curandum opera mortalium. |
Undecima vero, duodecimaque, amba quidem bona:
Hac quidem tondendis ovibus, illa latis segetibus metendis.
Duodecima tamen undecima multo melior.
Hac enim net fila in aëre suspensus araneus
Die expleta, quum & prudens formica acervum colligit.
Hac telam ordiatur mulier, proponatque opus.
Mensis autem inchoati decimatertia caveto
Sementem incipere: plantis vero inferendis optima est.
Sexta vero media valde incommoda est plantis:
Viripara bona: puella vero non utilis est,
Neque gignenda primum, nec nuptiis tradenda.
Nec prima quidem sexta puella gignenda
Apta est, sed hædis castrandis & gregibus ovium.
Stabuloque circumsepiendo pastorali, benigna dies est.
Bona vero viripara, amatque convitia loqui,
Mendaciaque, & blandos sermones, & occulta colloquia.
Mensis vero octava caprum & bovem valde mugientem
Castrato, mulos autem duodecima laboriosos.
Vicesima vero in magna, plena die, prudentem virum
Generato: valde enim bona est indolis.

Bona

gignendis: nam ex humido semine femellæ, ex sicciore puelli nascuntur. Et decrescente Luna semen minus humidum est, quam crescente.

20. Οὐτε γαίῳ, ἔτ' αὖ γάμος ἀντιελήσται.] Id est, non est utile puellis, ut tum contrahant nuptias, quia à plenilunio cœpit jam humor deficere. Addit deinde quædam pastoralia officia, quæ omnia ad quadratum aspectum pertinere videntur. Ibid. Γενιάς. MSS. Γενιάς μεγάλη.

26. Μὴνός δ' ὀγδοάτη.] Hoc

tempore aprum & bovem castrare convenit.

27. Ταμίνδρ.] Hoc loco δύνειν, non, occidere, ut vulg. interpr.

28. Εἰκάδι.] Sic vocat vigesimum diem, quod summa dies sit μὴνός μεσσηνίου, diebus τ' φθινόριε continuo insequentibus. Εἰκάδι δ' ἐστὶ μεγάλη.] In vigesima die dicit prudentem virum nasci, & qui bona indole præditus sit. Ἦσσε eum vocat, qui multa scit & vidit.

29. Γένεσται.] Hic pro πειπυχασίμῳ, nonnulla exemplaria habent πειπυρσίμῳ.

30. Κέρη

Ἐὐφλὴ δ' ἀνδρογόνῳ δεκάτῃ, κέρη δέ τε τέτρας
 Μίωσῃ. τῇ δέ τε μήλα, καὶ εἰλίποδας ἑλικυβῆς,
 Καὶ κωὰ καρχαρόδοντα καὶ ἑρῆας παλαιεργὺς
 Πρηύνειν, ἐπὶ χεῖρα πθεῖς. πεφύλαξο ἧ θυμῷ,
 Τετράδ' ἀλόααδ' φθινοντίς θ' ἱσαμύνετι,
 Ἄλγισθ' ἰσχυροῦσιν. μέγα τοι τελεσφόρον ἦμαρ.
 Ἐν ᾧ τετάρτῃ μὲν ἄρ' αἰὲς εἰς οἶκον ἀχθῆναι,
 Οἰωνὸς κείνου, οἱ ἐπ' ἑρμῆϊ τέτα ἄριστοι.
 Πέμπτῃ δ' ἐξαλείαδ' ἐπεὶ χαλεπαὶ τε καὶ αἰνὰ.
 Ἐν πέμπτῃ γάρ φασι Ἑρμινύας ἀμφιπολάειν,
 Ὀρεον πινυμένας· ἧ Ἑρμὶ τέκε πῆμ' ἐπιόρεως.
 Μίωσῃ δ' ἰσδομάτῃ Δημήτρῳ ἱερὸν ἀκτῶν
 Εὐμάλ' ὀπιπιδόοντα εὐτροχάλα ἐν ἀλῶν
 Βάλλειν· ὑλοτόμῳ τε παρῆν θαλαμηγία θυῶν,
 Νηϊά τε ξύλα πολλὰ, τὰ τ' ἄρ' ἑρμῆα νηυσὶ πίλονται.
 Τετράδ' δ' ἄρ' αἰὲς νῆας πῆγνυαδ' ὀρεαίας.
 Εἰνάς δ' ἡ μίωσῃ ἐπιδαίελα λώιον ἦμαρ.
 Πρατίτῃ δ' εἰνὼ παναπήμων ἀνθρώποισιν.
 Ἐὐφλὴ μὲν γάρ τ' ἠδὲ φυλιδίμῳ, ἠδὲ γλυκίῳ,
 Ἀνίει τ' ἠδὲ γυναικί· καὶ ἑπὶ πᾶσι παύσκειν ἦμαρ.
 Παῦροι δ' αὐτ' ἴσασι, τελευτάδα μὲν ἄρ' αἰὲς ἔστω

30

35

(800)

40

45

(810)

50

Ἀρξά-

30. Κέρη δ' ἐπὶ τέτρας] Vocat diem decimumquartum, τετράδα μίωσῳ, qui puellæ gignendæ bonus est, quia Luna tum abundat humore, ejusque lumen est gelidum magis, & calor temperatior. quapropter etiam animantia, cum tunc propter humoris abundantiam mitiora sint, facilius cicurantur.

34. Τετράδ'.] Quartum diem à fine mensis & decimumquartum, vel (ut alii volunt) quartum & vigesimumquartum improbat: tum enim & oppositio & interlunium lædunt corpora. Qui laborant cho-

lericis morbis, ad postremam quartam magis languent; phlegmatici contra.

38. Πέμπτῃ.] Quintos dies monet fugiendos, nempe v, xv, & xxv, cujus rei nullam adfert rationem naturalem, sed eam quæ est de religione, nempe quod tunc furæ obambulent, & poenas expetant à sceleratis hominibus.

41. Μίωσῃ δ'.] Monet Poëta fruges ventilandas à plenilunio, quia sub id tempus excitantur venti, & aura siccior est. Prodest autem importari frumentum siccior:

nam

Bona autem viripara decima, puella vero & quarta

Media. hac vero & oves & curvipedes retortis cornibus boves,

Et canem asperis dentibus, mulosque laboriosos

Cicurato, manum imponens. cautus vero esto animo,

Ve quartam vites desinentis & inchoati mensis,

Doloribus conficiendo animo. valde hac accommodata est dies.

Quarta autem mensis uxorem domum ducito,

Observatis avibus, quæ ad hanc rem sunt optima.

Quintas vero evitato: quia difficiles sunt & graves.

In quinta enim aiunt Furias obambulare,

Perjurium vindicantes: quod malum contentio genuit perjuriis.

Media vero septima, Cereris sacrum munus

Diligenter inspiciens bene aquata in area

Ventilato: roborumque sector incidito cubicularia ligna,

Navaliaque ligna multa, & quæ navibus congrua sunt.

Quarta vero incipito naves compingere hiantes.

Nona autem media pomeridiana melior dies.

Prima vero nona prorsus innoxia hominibus.

Bona siquidem est ad plantandum, & ad generandum,

Tam viro quam mulieri: nec unquam prorsus mala dies.

Sed pauci rursus sciunt, tertium nonum mensis optimum

Im-

nam madidum importatum, statim corrumpitur.

43. Βάλετε ὑλοτόμους.] Iubet scari ligna ad thalamos & naves, quod materia, quæ cæditur de crescente Luna, firmior sit; quæ vero crescente Luna, illico putrescat.

44. Νήια.] In quibusdam exemplis. Interjicitur hic versus, Τὴν θεοκτοῦσαν πέλειται τρυφεῖσα σιδῆρεο. Sed quoniam is supra habetur versu 419, abundare omnino videtur.

46. Εἰνὰς.] Nona dies media,

id est, xix meridiana, melior est. Ἐπιείλα adverb. è plurali numero, ut πῶτα. Quidam legunt ὅτι δειλά. Derivatur à δειλόν, crepusculum.

47. Πρωτῆς.] Prima nona dies, scilicet à principio mensis, innoxia est propter ter geminum aspectum, cum Sol abest à signis.

49. Ἀνίε εἴ ποτε πάλυκαλον.] Proverb. Nullus dies omnino malus.

50. Παῦροι.] Loquitur de xix die mensis, biduo nempe ante ἑνὶ καὶ νῆα.

Ἀρξαδά τε πίθῃ, καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχὸν θεῖναι
 Βυσὶ καὶ ἡμιόνοις, καὶ ἵπποις ἀκυπόδοις
 Νῆα πολυκληῖδα θολὴν εἰς οἶνοπα πόντον
 Εἰρύμναι. παῦροι δὲ τ' ἀληθῆα κικλήσκουσι.
 Τελεθεὶ δ' οἷμα πίθοι. ὧδ' ἐπαινῶν ἱερὸν ἤμαρ.
 Μίασθ'· παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰσάδα μὲν δρῖς ἴω,
 Ἡὺς γινομμένης· ἐπιδείλα δ' ἐπὶ χαρεῖν.
 Αἰδὲ μὲν ἡμέρῃ εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ.
 Αἱ δ' ἄλλαι μετὰ δεσποῖς, ἀκῆροισι, ἔπ' ἐφύρυσσιν.
 Ἄλλοι δ' ἀλλοίῳ αἰνεῖ, παῦροι δὲ τ' ἴσασιν.
 Ἄλλοις μετρητὴν πύλῃ ἡμέρη, ἄλλοις μήτηρ.
 Τάων δ' οὐδαίμων τε καὶ ὀλβίῳ, ὅς τ' αὖτε πάντοτε
 Εἰδὼς ἐργάζηται, ἀναίπῳ ἀθανάτοισιν,
 Οἷον θάλασσαν, καὶ ὑπερβασίας ἀλειύνων.

55

(820)

60

H' ΣΙΟ'

51. Ἀρξαδά τε πίθῃ.] Græcismus, pro aperire dolium.

54. Εἰρύμναι. παῦροι δὲ τ', &c.] Id est, pauci certe servant hoc dierum discrimen, pauci norunt quidnam dies præstet.

55. Τελεθεὶ.] Diem xiv intelligit.

56. Μίασθ'· παῦροι δ' αὖτε.] Εὐαερπὺς hic est: nam ad dies referri debet. ut sit sensus: Pauci post

vigesimam mensis optimam probant sequentes dies. Nam & tempestatum & corporum maxime mutationes sunt principio postremæ quartæ.

58. Αἰδὲ μὲν.] Epilogus est præceptorum. Est igitur considerandum quid religio præcipiat, deinde quid oriatur ex causis naturalibus. Quod enim secus se habet, superstitio est.

59. Αἰ

T E Λ Ο Σ.

Implendis doliis, & ad jugum collo imponendum

Bobus & mulis & equis celeribus.

Navem bene clavatam celerem in nigrum pontum

Trahit. Sed pauci vera intelligunt.

Quarta vero aperi dolium. pra omnibus sacra dies est

Media: pauci vero rursum post vicesimam mensis optimam,

Aurora vigente. pomeridiana vero est deterior.

Et ha quidem dies sunt hominibus magno commodo.

Cetera autem incerta, sine sorte, nihil ferentes.

Sed alius aliam laudat, pauci vero norunt.

Interdum noverca est dies, interdum mater.

De his beatusque & felix, qui hac omnia

Sciens operatus fuerit, inculpatus diis,

Auguria observans, & delicta evitans.

HESIOD.

59. Αἱ δὲ.] Μπαδάρον promiscuum sonat. Ἀκέραιοι autem videntur Politianus vertisse emortuos dies. Et Hom. somnia vocat ἀκέραια, quasi dicās inania.

60. Ἀλλὰ.] Hic videmus Hesiodum non ubique secutum certam rationem, sed in plerisque superstitionem & consuetudinem hominum.

61. Ἀλλοτε.] Proverb. Dies noverca & parens.

62. Τάχα.] Bene, inquit, habebit qui servaverit discrimina rerum. Adjecit tamen correctionem, quod alii alias probent ac laudent. Verum iste inculpabilis, i. e. ille non peccabit, qui non violabit ea, quæ religiose & utiliter constituta sunt. Nam Diī favent iis, qui natura recte utuntur.

F I N I S.

1. H' o'n.]

ΗΨΙΟ΄ΔΟΥ ΤΟΥ Α΄ΣΚΡΑΪΟΥ
Α΄ΩΙΣ Η΄ΕΡΑΚΛΕΥΣ.

ARGUMENTVM IN SCVTVM HERCVLIS.

Inscribitur hoc Poëma proprio nomine Herculis scutum, quod ejus præcipua sit hic descriptio. Rei autem argumentum sic habet. Taphii facta expeditione in Electryonis boves, interemerunt fratres Alcmenæ, qui armenta à vi illorum defendere conabantur. Cum autem Amphitryo cum ea coïre vellet, non prius promisit quam de fratricidis pœnas summisset. Quamobrem ipse eo profectus illos interfecit. Eadem autem nocte cum ea coëunt & Iupiter & Amphitryo: hic reversus à præ-



οἷη ἀπολιπῆσαι δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν
ἤλυθεν εἰς Θήβας, μετ' ὀρήϊον Ἀμφιτρεύονα
Ἀλκμειώνη, θυγάτηρ Λαοσόου ἤλεκτρεύοντος.
Ἦν ῥα γυναικῶν φύλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων
Εἰδεῖτε μέγ' ὃ τε νόον καὶ μὴν ἔτις ἔειπε

Τάων αἷς θνητὰ θνητοῖς τίκον ἀνηθείσται.

Τῆς καὶ δ' ἀπὸ κρηθῆν, βλεφαίρων τ' ἀπὸ κυανείων

Τοῖον

1. **Η** οἷη.] Dubitari à multis solet, quid sibi velit hoc αἰσίδος initium, quod & abruptum videtur, & obscurum, ideoque varie absurdeque à multis est expositum. Nos igitur, ex G. Cantero, declarationem ejus evidentem adferemus (cujus ille I. Auratum sibi auctorem esse proficitur) quæ omnis omnino difficultas tolli videtur. Est autem res paulo altius repetenda. Hesiodus inter cætera quæ Pausanias in Bæoticis enumerat, scripsit etiam μεγάλας ἡοίας, ut

vocat idem Pausanias, & præterea Athenæus, & Apollonii, Pindari, Sophoclis interpretes: in quibus præclarissimas quasque mulieres & heroïnas perpetuo carmine celebravit, ut vel singulas pro exemplo nobis proponeret, vel unam aliquam præclarissimam cum reliquis compararet. Hinc enim dictæ sunt ἡοίας, quod singulæ similitudinibus ab his vocibus, ἡ οἷη, inciperent: sicut & in Homeri Bæotia factum cernimus, & apud Hebræos in Pentateucho. Quocirca etiam conti-

git,

HESIODI ASCRÆI SCVTVM HERCVLIS.

ARGVMENTVM IN SCVTVM HERCVLIS.

à prælio, ille vero hominibus auxiliatorem generare volens. Peperit illa ex Amphitryone quidem Iphiclum, ex Ioue vero Herculem: qui cum auriga Iolao proficiscitur aduersus Cygnum, Martis filium: qui decimas ducentes ad Pytho, deprædabatur. Profectus igitur scuto per Vulcanum facto Trachinem abit ad Ceycem. Congressus cum Cygno, eum interimit, Martemque pro filio suo pugnante in crure vulnerat. Atque ita venit ad Ceycem. Erat autem Cygnus gener Ceycis, ob filiam Themistonoën.



*Vt qualis relicta domo ac patria tellure
Venit Thebas, secuta maritum Amphitryonem
Alcmena, filia populorum dissipatoris Electryonis.
Qua mulierum genus superabat fœminearum
Formaque & proceritate. mente utique nulla cum
ea certabat*

*Illarum quas mortales mortalibus peperere concumbentes.
Cujus & à vertice, & à palpebris nigricantibus*

Tale

git, ut H^oisw posteriores Poëtæ, & inter alios Hermesianax Colophonius, Hesiodi fuisse amicam putarint, quam hoc modo celebraverit, ut & Homerus Penelopen, & alii alias. Earum igitur H^oisw fragmentum est, quod hodie exstat, Scutum Herculis, quo unâ comparatio earum, quibus totum opus constabat quamplurimis, continetur: itaque & ab H^oisw, sicut etiam reliquæ, incipit. Et quamvis hoc opusculum magni sit operis fragmentum, proprio tamen insigni-

jur nomine (ut antea diximus) & Scutum Herculis vocatur, quod ejus præcipua sit in hac comparatione descriptio, sicut apud nos Somnium Scipionis dicitur. Hæc igitur de ipsis vocabulis initii. Orditur autem Poëta à commendatione Alcmenæ, quæ Amphitryonem patris interfectorem Thebas secuta est.

7. Κρανίων.] Religio fuit in versu, qui tam male haberet, mutare quicquam viris doctis, quod ignorant rationes Poëticas. Legendum Κρανίων.

Τοῖον ἄφθ', οἷόν τι πολυχρύνει Ἀφροδίτης.
 Ἡ δὲ καὶ ὡς κατὰ θυμὸν ἰὸν πίσκειν ἀκρίτῳ
 Ως ἔπει τις ἔπει γυναικῶν θηλυπράων,
 Ἡ μὲν οἱ πατέρ' ἰδὼλόν ἀπείκτανεν, ἴφι δαμάσας,
 Χωσάμεντο παρὲς βυσί. λιπὼν δὲ ὄγα παλῖπρον γαῖαν
 Ἐς Θήβας ἐκίτασε φεριασκάας Καδμείας.
 Ἐνθ' ὄγα δῶματ' ἔναισι σὺν αἰδοίῃ παρὰ κρητὶ,
 Νόσφιν ἄτερ φιλότῃ ἐφιμέρει. καὶ γὰρ οἱ ἦεν
 Πρὶν λιχίων ἐπιβλαῦσαι εὐσφύρεσσι Ἡλεκτρυόνης,
 Πρὶν γε φόνον πῦσαι κασιγνήτων μεγαθύμων
 Ἡς ἀλόχευ, μαλερὰ δὲ κατὰφλίξαι πυρὶ κάμας
 Ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων.
 Ως γὰρ οἱ δίκειτο, θεοὶ δὲ ἐπιμάρτυροι ἦσαν.
 Τῶν ὅγ' ὀπίξειτο μῶϊν, ἐπείγετο δὲ ὅτι τάχιστα
 Ἐκτελείσται μέγα ἔργον, ὃ οἱ δόδεν θέμις ἦεν.
 Τῷ δὲ ἄμα, ἱέμενοι πολέμοιο τι φυλόπιδός τι,
 Βοιωτὶ πηλὸν ἔσπονδοι, ὑπὲρ σακίων πείοντες,
 Λακροῖ τ' ἀλγύμενοι, καὶ Φωκῆες μεγάθυμοι,
 Ἐπασσὺν. ἤρχετο δὲ τοῖσιν εὐς παῖς Ἀλκαιοῖο,
 Κυδώνων λαοῖσι. πατὴρ δὲ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Ἀπὸ μῆτιν ὕφαινε μῆτι φρεσὶν, ὅφρα θεοῖσιν
 Ἀνδράσι τ' ἀλφης ἦσιν δόξης ἀλκιῆσσι φυλάσῃ.
 Ωρετο δὲ ἀπ' ἐλύμποιο δούλον φρεσὶ βυσσοδομέων,
 Γεραίον φιλότῃ ἐυζάνοιο γυναικὸς
 Ἐνὺχον. τάχα δὲ ἔξε Τυφάονιον, πύθεν αὐτῆς
 Φίκιοι ἀκρότατον παρὰ στήθεσσι μετὰ Ζεύς.
 Ἐνθα καθεζόμενον, φρεσὶ μῆνός γε θέκελα ἔργα.
 Αὐτῇ μὲν γὰρ νυκτὶ πανσφύρεσσι Ἡλεκτρυόνης

10

15

20

25

30

35

Εὐκῆ

13. Ἐς Θήβας ἐκίτασε.] Ἰκίτασεν, hoc loco, ξινίζειν, μετακινεῖν, ὅτι βουδεῖα. ἐκίτασε ἰς Θήβας Καδμείας, nihil aliud est, quam εἰς Θήβας ὅτι βουδεῖα εὐδὲν Καδμείας ἐπαχτο: Thebanos auxilii causa petebat: Vel, Thebas, imploraturus auxi-

lium Cadmeorum proficiscebarur. Quae iustitia veteribus & ducibus erat usitatissima.

15. Νόσφιν.] Declarat occasionem suscepti belli ab Amphitryone.

22. Οἱ δὲ δόδεν θέμις ἦεν.] Vox θέμις hic τὸ ἀγαλμαῖον designat, sic-
 ut ex

Tale quiddam spirabat, quale & ab aurea Venere.

Atque hac talis existens, tam animo suum colebat conjugem,

Perinde ut nulla unquam coluit mulierum foeminearum,

Quamquam ipsi patrem praestantem occidisset, vi domitum,

Ira commotus propter boves, relicta autem ille patria tellure

Thebas venit, supplicans scutatis Cadmeis.

Vbi idem habitabat cum veneranda conjugē,

Seorsim absque concubitu desiderabili. Non enim licebat ipsi

Antè lectum conscendere formosa Electryonidis,

Quam cadem ultus esset fratrum magnanimorum

Sua conjugis, flagrantique combussisset igne vicos

Virorum heroum Taphiorum atque Teleboarum.

Ita enim constitutum ipsi erat, diique testes facti fuerant.

Quorum ille verebatur iram, festinabatque quam celerrime

Exequi magnum opus, quod ipsi divinitus incumbebat.

Hunc autem una, cupidi bellique praelique,

Bæotii equitando insignes, supra clypeos animum gerentes,

Locrique cominus pugnantes, & Phocenses magnanimi,

Sequebantur. ducebat autem eos praestans puer Alcai,

Gaudens tot populis. At pater hominumque deorumque

Aliud consilium texebat in animo, ut Diis pariter

Et hominibus rerum indagatoribus Martis depulsatorem plantaret.

Profectus autem ab Olympo est dolum alta mente volvens,

Desiderans concubitus elegantis mulieris

Per noctem: celeriterque venit in Typhaonium, unde rursus

Ad Phicium summum accessit prudens Iupiter.

Vbi residens mente versabat divina opera.

Nam eadem quidem nocte cum procera Electryonide

In

ut ex imitatione Græcorum apud
Latinos sæpe, & præcipue Hora-
tum: Quicquid corrigere est nefas,
ὅσπερ διορθώσαι ἀδύνατον, & per
consequens, ὅσπερ μὴ καὶ διορθώσαι
ἀδύνατον ἔσται, vel ἀναλκασίον ἔσται.
Cæterum vox διοδεῖν ad juramen-

tum spectat quod præcesserat. Qui-
cunque ergo juramento se obstrin-
git, illum urget Διὸς δέμους, aut δέ-
μους διοδεῖν: quare iusjurandum, Iu-
visjurandum dixerunt veteres.

29. Φυτλόση.] Legitur etiam φυ-
τλόση.

Εὐνῇ κ' φιλότῃ μίγῃ, πέλεισι δ' ἄρ' εἰλδωρ.
 Αὐτῇ δ' Ἀμφιτρυῶν λαοσόῳ, ἀγλαὸς ἦρας,
 Ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ἀφίκετο ὄνδε δόμονδε.
 Οὐδ' οὐ γὰρ ἐπὶ δμῶας κ' ποιμνίας ἀρξοιῶτας
 ὤρετ' ἔναι, πρὶν γὰρ ἦς ἀλόχῃ ἐπιθήμηναι Διὶ.
 Τεῖοι δ' ἐκ κραδίῳ πόθῳ αἶνυτο ποιμνία λαῶν.
 Ὡς δὲ οἱ ἀνδρῶν ἀσπασὸν ὑπεκπροφύγῃ κακότητι
 Νέσσετο δ' ὀρμαλίας, ἢ κ' κρατερῶ ὑπὸ δεσμῷ.
 Ὡς ῥα τίτ' Ἀμφιτρυῶν χαλεπὸν πόνον ἐκτελὺς ὄσας,
 Ἀσπασίως τε φίλως τε εἶον δόμον εἰσαφίκαντες.
 Παννύχιον δ' ἄρ' ἔλεξε σὺν αἰδοίῃ παρὰ κρητὶ,
 Τερπόμενοι δῶροις πολυχρύσῃς Ἀφροδίτης.
 Ἡ δ' ἔπειθ' ὀδυμένη, κ' ἀνέειπε πολλὸν δρῖσιν,
 Θήβῃ ἐν ἐκπύλῳ διδυμάοις γείνατο παῖδε,
 Οὐκ ἔθ' ὁμῶς φρονέοντε, (κασιγνήτω γὰρ μὲν ἦσαν.)
 Τὸν μὲν χειρότερον, τὸν δ' αὖ μέγ' ἀμείνοτα φῶτα,
 Δεινὸν τε κρατερόν τε, βίβω Ἡρακλεΐδῃ.
 Τὸν μὲν ὑποδμηθεῖσσι κελαυνεφείῃ Κρονίῳ,
 Αὐτὰρ Ἰφικλῆα γὰρ δορυαστῶν Ἀμφιτρυῶνι,
 Κεκραιμένῳ γροῖῳ τὸ μὲν, βροτῶν ἀνδρῶν μιγεῖσσι.
 Τὸν δ' ἔπειθ' Ἀφροδίτῃ, θεῶν σημανθεὶ πάντων.
 Ὡς κ' Κύκνον ἐπιφρονέει Ἀρητιάδῃ, μετὰ θυμῳ.
 Εὐρε γὰρ ἐν τεμνὴ ἐκατηβόλῃ Ἀπόλλωνος
 Αὐτὸν, κ' πατέρ' ὄν, Ἀρίων, αἶτον πολέμοιο,
 Τόχῃσι λαμπομόνε, σέλας ὡς πυρὸς αἰδομένοιο,
 Ἔσταότ' ἐν δίφρῳ χθόνα δ' ἐκλυπον ὠκείες ἵπποι,
 Νέστοριες χηλῆσι κόνις δ' ἐσφ' ἀμφιδεδήκ,
 Κοπτομένη πλεκοῖσιν ὑφ' ἄρμασι κ' ποσσὶν ἵππων.
 Ἄρμα δ' οὐ ποιεῖτο κ' αἶλῳ καὶ ἀμφοράοισιν,
 Ἴππων ἱερῶν, κεχαρτοῖς δ' ἐκ Κύνῃ ἀμύμων,
 Ἐλπίδῃ Διὸς υἱόν, δρῆϊον, ἠνίοχόν τε,
 Χαλκῶν δ' ἄσπετον, κ' δ' ἄπ' κλυτὰ τεύχεα δύσειν.
 Ἀλλὰ οἱ δόχῳ λείων σὺν ἐκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Αὐτὸς

In lecto concubitu mixtus est, perfecitque desiderium:

Eadem autem & Amphitryo populorum dissipator, illustris heros,

Perfecto magno opere, rediit domum suam.

Neque ille ad famulos & pastores agrestes

Perrexit ire, antea quam sua conjugis conscendisset lectum.

Tale siquidem corde desiderium ceperat pastorem populorum.

Sicut quando quispiam magno affectu effugit afflictionem

Morbo ex difficili, aut etiam validis ex vinculis:

Ita tunc Amphitryo difficili labore exantlato,

Magnoque affectu, lubentique animo, domum suam reversus est.

Totaque nocte concubuit cum veneranda uxore,

Oblectando se muneribus aurea Veneris.

Illa autem à Deo pariter domita, & ab homine longe optimo,

Thebis septem portas habentibus geminos peperit pueros,

Haud quaquam similes, quanquam fratres essent.

Alterum siquidem inferiorem, alterum autem longe prastantio-
rem virum,

Savum ac validum, vim Herculanam:

Hunc quidem compressa à nubium offuscatore Saturnio,

Iphicleum autem hastarum à concussore Amphitryone,

Diversa generatione: alterum quidem, cum viro mortali con-
cumbens:

Alterum autem, cum Saturnio Deorum imperatore omnium:

Qui & Cygnum occidit, Martis filium, magnanimum.

Invenit enim in luco longe jaculantis Apollinis

Ipsam, & patrem ipsius, Martem, bello insatiabilem,

Armis fulgentes, ceu fulgor ignis ardentis,

Stantes in curru: terram autem pulsabant veloces equi,

Perientes ungulis; pulvisque circa ipsos dividebatur,

Excitatus compactis à curribus & pedibus equorum.

Currus autem fabrefacti & rotarum ambitus circum resona-
bant,

Quis festinantibus. gaudebat autem Cygnus inculpatus,

Sperans se Iovis filium, Mavortium, aurigamque

Ferro interemturum esse, & inclita arma despoliaturum.

Sed ipsius vota non exaudivit Phœbus Apollo.

Αὐτὸς γάρ οἱ ἱπῶρες βίβω Ἡρακληεΐω .
 Πᾶν δ' ἄλσθ' κ' βαμὸς Ἀπόλλωνος Παζασαίε
 Λάμπει ὑπαὶ δεινοῖο θεῷ τ' ὀλέχων τε κ' αὐτοῦ .
 Πῦρ δ' ὡς ὀφθαλμῶν ἀπὶ λάμπει . τίς κεν ἐκείνῳ
 Ἔτλη θνητὸς εἶναι χαλεπαστίον ὀρμηθῆναι ,
 Πλὴν Ἡρακληῆος κ' κυδαλίμεν Ἰόλαι ;
 Κείνων γὰρ μεγάλη τε βίη κ' χεῖρες ἄαπθαι
 Ἐξ ὧμων ἐπιφύκει ἐπὶ σιταροῖσι μέλισσιν .
 Ὅς ῥα τὸδ' ἐνίοχον ὠροσέφῃ κρατερὸν Ἰόλαιον .
 Ἡῶς , ὦ Ἰόλαι , βροτῶν πολὺ φίλῳτι πάντων ,
 Ἡ' π' μετ' ἀθανάτους μάκαρας , τοὶ Ὀλυμπον ἔχουσιν ,
 Ἡ' λῆιν Ἀμφιτρυῶν , ὅτ' ἐϋσέφανον ποτὶ Θηΐδω
 Ἡ' λῆν , λιπὼν Τίρωτον ἐϋκτίμερον πτολίεθρον ,
 Κτείνας Ἡ' λικτρύονα , βοῶν ἐνὶ κ' ὄρυμνέων .
 Ἰκέτο δ' εἰς Κρείοντα , κ' Ἡΐονα τανύπιπλον .
 Οἳ ῥά μιν ἡσπάζοντο , κ' ἄρμαρσά πάντα παρεΐχον ,
 Ἡ' ἰδὴν ἰδὸν ἰκέτην , πόν δ' ἄρσ' κηροδὶ μάχων .
 Ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν ἐϋσφύρῳ Ἡ' λικτρύωνι
 Ἡ' ἰαλόχῳ· τίχα δ' ἄμμις ἐπιπλομέων ἐναιεΐων
 Γενόμεσθ' ἔπε φυλὴν ἐναλίγκιοι , ἔπε νόημα ,
 Σὸς τε πατὴρ κ' ἐγὼ· ἔμ' φρένας ἐξέλιτο Ζεὺς .
 Ὅς ὠρελιπὼν σφίτερόν τε δῶμον , σφίτερος τε τοκῆας ,
 Ωἵχετο πμήσων ἀλιτήμερον Εὐρυδῆα ,
 Σχέλιθ'· ἥ πε πολλὰ μέλισσιν ἀχίζει ὀπίσσω ,
 Ἡ' ἄτλω ἀχάν· ἥ δ' ἔπαλιν ἀχρετὸς ἐστίν .
 Αὐτὰρ ἐμθὶ δαίμων χαλεπὸς ἐπέτελλετ' αἰέθλας .
 Ω' φίλθ' , ἀλλὰ σὺ θῆσον ἔχ' ὠϊά φεινιχθέντα
 Ἰσπῶν ἀκύνδων· μέγα γ' φρεσὶ θάρσος ἀέξων ,
 Ἰθὺς ἔχειν ἰδὸν ἄρμα , κ' ἀκύνδων ἀένθ' ἰσπῶν ,
 Μηδὲν ὑποδδείσας κλύπον Ἄρεος ἀνδροφόνου ,
 Ὅς νῦν κεκληγὼς φειμαίνεται ἱερὸν ἄλσθ'
 Φοῖβε Ἀπόλλωνος ἐκαλήσειλέτκο ἀνακλῖθ' .

 100
 Ἡ' μελῶ

90. Ὅς ὠρελιπὼν.] Multa exempla & quaedam MSS. pro δῶμον hic habent δῶρε, non sine magno credoque errore : cui tamen facilli-

mum erat mederi, vel eo modo quo nos fecimus, vel sic, Ὅς ὠρελιπὼν δῶμα σφίτερον σφίτερος.

Ipse enim contra illum concitavit vim Herculeam.

Totus vero lucus & ara Apollinis Pagasæ

Collucebat præ vehementis Dei armis, & ipso;

*Et quasi quidem ignis ex oculis effulgebat. Quis autem illi
Sustinuisset, mortalis existens, obviam sub conspectum prodire,*

Præter Herculem & gloriosum Iolaum?

Illorum enim & vis magna, & manus invictæ

Ex humeris nata erant una cum robustis membris.

Is igitur tunc aurigam allocutus est fortem Iolaum.

O heros Iolæ, mortalium longe carissime omnium,

Nempe vere in immortales beatos, qui Olympum tenent,

Peccavit Amphitryo, quoniam bene munitas ad Thebas

Abiit, relicta Tiryntho urbe bene fundata, (tes:

Postquam occiderat Electryonem, propter boves latas habentes fron-

Venitque ad Creontem, & Heniochen longis ornatam vestibus.

Qui ipsum ultro receperunt, & necessaria omnia præbuerunt,

Quatenus fas est supplicibus, colueruntque ex animo magis.

Vivebat autem exultabundus cum formosa Electryonide

Conjuge sua: moxque nos revoluti anno

Nati sumus, neque statura similes corporis, neque ingenio,

Pater tuus & ego: cujus quidem mentem sustulit Iupiter.

Qui relicta domoque sua, & suis parentibus,

Abiit veneraturus immaturo partu editum Eurystheum,

Infelix, certe multum ingemiscebat postea,

Noxam suam lugens: sed illa irrevocabilis est.

Mihi vero Deus difficiles imperavit labores.

O amice, sed tu celeriter contine habenas rutilantes

Equorum alipedum: magnamque mentibus fiduciam accumulans,

Recta dirige celerem currum, & alipedum robur equorum,

Nihil veritus strepitum Martis hominum occisoris,

Qui nunc cum clangore circumquaque furit per sacrum nemus

Phœbi Apollinis longe jaculantis regis.

Enim-

92. Σχέτλι.] Hic etiam pro
μέλα è Palatin. cod. reposuimus
πολλά, ut constet versus.

94. Αὐτὰρ.] Pro ἐπιπλάτῃ legi-
tur etiam ἐπιτεταγ. M S. Palatin.
priori assentitur.

Ἡ μὲν κὲ κρατερός περ ἐὼν ἅαται πολέμοιο .

Τὸν δ' αὖτε παρθέειπεν ἀμώμη' Ἰόλκ' .

Ἡ δ' εἴ', ἥ μάλα δὴ τι πατρὸς ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Τιμαῖ σὺν κεφαλῇ, κὲ ταύρε' ἔννοσιζαι ,

Ὅς Θήβης κρήδεμνον ἔχ', ῥύεταί τε πόληα .

105

Οἷον δὴ κὲ τόνδε βροτὸν κρατερὸν τε μέγαν τε

Σαῖς ἐς χεῖρας ἄλκῃσιν, ἵνα κλέ' ἐσθλὸν ἄρῃαι .

Ἀλλ' ἄγε, δύσσο τόδ' ἔδ' ὀρέϊα, ὄφρα τάχιστα

Δίφρας ἐμπελάσωντες, Ἀρῆος δ' ἡμέτερόν τε,

Μαρνώμεσθ' . ἐπεὶ ἔπ' ἀτέρδ' ἔχον Διὸς υἱόν,

110

Οὐδ' Ἰφικλείδῃ δειδίζεταί . ἀλλ' ἄμιν οἷα

Φάξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμον' Ἀλκείδαο ,

Οἱ δὴ σφι χεδὸν εἴσι, λιλασιόμμοι πολέμοιο

Φυλόπιδας σήσειν . τὰ σφιν πολὺ φίλιερα θοίνης .

Ὡς φάτο . μεῖδι' ἐν ᾧ βίη Ἡρακλεΐη ,

115

Θυμῷ γηθήσας· μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμυρα εἶπιν .

Καί μιν ἀμειβόμεν' ἔπα κτερόεντα παρσηύδα·

Ἡ ῥως ᾧ Ἰόλκῃ, διοτρεφές, σκέπει τηλῆ

Υσμίνη τεηχεῖα . σὺ δ' ὥς παρ' ἡῶτα δαΐφρων ,

Ὡς κὲ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτῃ

120

Πάντη ἀναστροφᾷ, κὲ δρηγέμνῳ ὥς κε διώηαι .

Ὡς εἰπὼν, κνημίδας ὀρειχάλκῃσι φαεινῶ

Ἡ φαῖς κλυτὰ δῶρα, παρὶ κνήμησιν ἔθηκε .

Δώτερον αὖ θώρηκα παρὶ στήθεσιν ἔδωκε

Καλόν, χεῦσειον, πολυδαίδαλον· ὃν ῥ' οἱ ἔδωκε

125

Παλλὰς Ἀθηναίη κέρη Διὸς, ὅτε πότε ἔμελλε

Τοπρῶτον συνιέντας ἐφορμήσασθαι ἄεθλους .

Θήγαυρόν δ' ἀμφ' ὤμοισιν ὀρέης ἀλκίῃσιν σίδηρον

Δεινὸς

103. Ἡ δ' εἴ'.] Ita C. Palat. Alii
δ' εἴ'.

105. Ὅς Θήβης.] Fuit & Thebe
in Ægypto, à Busiride rege condita,
ambitu centum quadraginta stadio-
rum, centum portis insignis. Præ-
terea etiam Thebe in Bœotia fuit à

Cadmo Agenoris filio condita,
quam Amphion muris ornavit,
Bacchi & Herculis patria.

114. Φίλιερα.] Palatin. φέρ-
περα .

116. Θυμῷ.] Nonnulli codices
habent μυθῷ .

118. Ἰώλκῃ.]

Enim vero, etiam validus licet existat, tamen exsaturabitur bello.

Hunc contra allocutus est inculpatus Iolaus:

*Spatrie, quam multum vero pater hominum atque Deorum
Honorat caput tuum, & taurinus Neptunus,*

Qui Thebarum moenia tenet, & tuetur civitatem:

*Quemadmodum & hunc mortalem validumque magnumque
Tuas in manus adducunt, ut gloriam magnam auferas.*

Sed age, induere arma Marvortia, ut quam celerrime

Currus inter se committentes, Martis & nostrum,

Decertemus. Quoniam neque intrepidum Iovis filium,

Neque Iphiclidem perterrebit: sed ipsum puto

Max fugiturum duos pueros inculpati Alcida,

Qui prope adsunt, cupientes bello

Certamen instituere: qua res ipsis multo gratior quam epula.

Sic ait. arrisit autem fortis Hercules,

Animo oblectatus: admodum enim illi grata dixerat.

Atque ipsum, respondens, verbis volucris allocutus est:

O heros Iolæ, Iovis alumne, non procul etiam hinc

Pugna aspera. Tu vero quemadmodum antea fuisti bellicosus,

Ita & nunc magnum equum Arionem nigricantibus setis obsitum

Quoquo versum converte, & auxiliare pro eo ac poteris.

Sic locutus, ocreas ex Orichalco splendido,

Vulcani inslyta dona, tibiis induxit.

Mox & thoracem pectori induit

Pulchrum, aureum, variegatum: quem ipsi dederat

Pallas Minerva filia Iovis, tunc cum cœperat

Primum luctuosa aggredi certamina.

Perpulsit autem circa humeros nocuementi depulforium ferrum

Sævus

118. Ἰόλαος.] Nomen peritissimi
Curigæ, quasi dicas, ἰός τε λαός, ja-
culum seu telum populi.

122. Ὀρείχαλκος.] Orichal-
cum, æs montanum. Schol. Hesiodi
scribit esse æs candidum, quod in
montibus inveniat, aut materiam

quandam metallicam ære pretiosio-
rem.

123. Ἡφαίστος.] Vulcani, quæ
vox quibusdam videtur orta ex Tu-
balcain, de quo Genes. 4. 22. sic di-
cta ab αἴτω accendo, & αἴστω de-
struo.

Δεινὸς ἀνὴρ· κούρην δ' ὅπως γήθεον φαρύγγην
 Καῖβάλειτ' ἐξόπιθεν· πολλοὶ δ' ἐνθάδε γούνοι
 Ρ' ἡγελοὶ, θανάτοιο λαθιφρόνηιο δοτῆρες.
 Πρὸσθεν μὲν θάνατον τ' εἶχον, καὶ δάκρυσι μένρον·
 Μέσσοι δ' ἕξοι, παρμήκεες· αὐτὰρ ὅππῃθεν
 Μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν
 ἦσαν· ὁ δ' ὄβριμον ἔχεν ἀκαχιδῆν ἐλθεῖν χαλκῷ·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῃ κυνέην εὐτυχὸν ἔθηκε,
 Δαιδάλειον, ἀδάμαντιον, ἐπὶ κροτάφοις ἀμφόρῃαν,
 ἥ τ' εἴρυσσεν ἡγήρη Ἡρακλῆϊ θείοιο.

ΧΕΡΣΙΓῃ μὲν σάκεον εἶλε παναίολον· ἐδὲ περ αὐτὸ
 Οὐτ' ἐρρήξε βαλὼν, ἔτ' ἐθλασε, θάμνῃ ἰδέσθαι.
 Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ πᾶντα, λούκῳ τ' ἐλέφαντι,
 Ἡλέκτρῳ δ' ὑπολαμπὶς ἔλῳ, χρυσῷ τε φαεινῷ
 Λαμπέμενον· κυάνῃ δ' ἀπὸ πύργου ἠλήλασθε.
 Ἐν μέσῳ δ' ὀρέγοντι ἔλῳ φόβον, ἔπ' ἀφειδῆς,
 Ἐμπαλιν ὅσοις ἐν πυρὶ λαμπομένοισι δέδδρεκώς.
 Τῷ καὶ ὀδόντων μὲν πᾶσι τοῖσι μέγα λούκα θεῶντων,
 Δεινῶν, ἀπλήτων· ἐπὶ δ' ἐβλοσυροῖο μετώπῳ
 Δεινὴ Ἔρις πεπότηθε, κερύσσεια κλόνον ἀνδρῶν,
 Σχίλιν, ἥ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας εἰλεῖτο φωτῶν
 Οἵ πινεσ ἀνέκλειον πόλεμον Διὸς ἧϊ φέροιεν.
 Τῶν καὶ ψυχὰς μὲν χθόνα δυνέουσ' αἰδῶ· εἴσω
 Αὐτῶν· ὅστις δὲ σφί περ ῥινοῖο σαπίσης
 Σειρεῖα ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἶη.
 Ἐν δ' ἀφειδῆς τε παλινῶξίς τε τίτυκθε·
 Ἐν δ' ὅμα δὲς τε, φόβον τ', ἀνδροκλασίη τε δέδῃ.

130

135

140

145

150

155

Εν

130. Καῖβάλειτ'.] Est alia lectio, quæ pro δ' ἐνταδιν, ut est in Palat. habet δὲ τοι ἔσαν.

139. Χερσί.] Sequitur jam clypei Herculis elegantissima & admirabilis descriptio. In M S. Palatin. & fere eodem modo Ald. & Flor. editionibus præfixus est titulus huic versui, Ἀρχὴ δ' ὀπιδάμματα τῆς

ἀσπίδος. quasi vero præcedentia non pertineant ad idem opus.

143. Κυάνῃ.] Alias κυανῇ.

153. Κελαινῇ.] Quidam malunt, μαλαίνῃ: eadem tamen signif.

154. Ἐν γ.] Est hic ὑποτύπωσις acerriμæ pugnæ. ἀφειδῆς, q. d. prosequutio, vel persecutio. Interpr. ἐν ταῖς φησὶν ἡμῖν καὶ ἀφειδῆς καὶ ὀπιδό-

Savus vir: cavam autem circa pectora pharetram

Rejecit in tergum. in hac multa erant sagitta

Horrenda, mortis vocem reprimentis datrices.

Ha ab anteriori quidem parte mortem habebant praefixam, & lacrymis madebant:

Media autem polita erant, longa: sed à tergo

Nigra aquila connecta alis

Erant. ille autem validam hastam praefixam axe corripuit:

Capiti vero ingenti galeam fabrefactam imposuit,

Variiegatam, ferream, temporibus adaptatam,

Qua tutum reddebat caput Herculis divini. (quam

At manibus clypeum accepit varium totum, quem nemo quis-

Neque perripisset jaciendo, neque comminisset, mirum visu.

Nam totus quidem circumquaque gypso, candidoque ebore,

Et electro lucidus erat, auroque fulgido

Splendens: caruleis plucis fulgorem interfecantibus.

In medio autem draconis erat terror, haudquaquam effabilis,

Retro oculis igne lucentibus tuens.

Cujus & dentibus quidem repletum erat os candicantibus,

Savis, inaccessis. super terribilem autem frontem

Sava contentio devolitabat, accendens pugnas hominum,

Tetra, qua & mentem eximebat & praecordia viris

Quicumque bellum adversus Iovis filium gererent.

Quorum & anima quidem sub terram eunt ad Orcum intro

Ipsorum: ossa autem ipsis, pelle circum putrefacta,

Sirio sub torrido in nigra putrescunt terra.

In eo autem & propulsatio & viceversa persecutio facta erant.

In eo tumultus, horror, & homicidium huc illuc ferebantur.

In

ἐπιποδίωνος, ὡς πινε διαίτην ἰσχυρὰν
φινδύα, καὶ γὰρ οἱ πόλεμοι ποτὶ μὲν
διόκωσι, καὶ καλεῖται τὸ τοιοῦτον
ποτὶ τὸν διόκωτον, καὶ καλεῖται τὸ τοιοῦτον
παλίωσις. Igitur παλίωσις est, quum
ii qui fugerant, eos qui fugerant at-
que vicerant, versa Martis alea in-
sectantur. Huic loco similis est ille

apud Virg. cum Troiana pubes pu-
gnæ ciet simulacra sub armis:

Inde alios ineunt cursus aliosque re-
cursus

Adversis spatium. —

Et nunc terga fuga nudant, nunc
spicula vertunt

Inferri, &c.

Ἐν δ' ἔρκε, ἐν δ' ἐκδοιμὸς ἰθιῶτον· ἐν δ' ὀλοή κῆρ,
 Ἀλλοὺς ζῶν ἔχουσι νύκταθ' ἄλλοι αἴθερ,
 Ἀλλοὺς τιθινῶτα, καὶ μῦθον ἔλκε ποδῶν.
 Εἶμα δ' ἔχ' ἄμφ' ὤμοισι διαφείνεις αἵματι φωτῶν,
 Δεινὸν δειρομήνη, κραναχῆσί τε βιβροβῆα. 160
 Ἐν δ' ὀφίον κεφαλαὶ δεινῶν ἴσασ' ἔπ' φαίεων
 Δάδιχα· τὰ φοβέεισκον ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνθρώπων,
 Οἵπνεις ἀνέβιδον πόλεμον Διὸς ἣν φέροισιν.
 Τῶν καὶ ὀδόντων μὲ κραναχὴ πέλει, ὅτε μάχεσθαι
 Ἀμφιτρωνιάδης· τὰ δ' ἐδαιέσθαι θωῦτά ἔργα. 165
 Σπύγμαθα δ' ὥς ἐκίφασθαι ἰδὲν δεινοῖσι δροχῆσι
 Κυάνια καὶ νῶτα, μελαίνθησαν δ' ἡρόεια.
 Ἐν δ' οὐῶν ἀγάλας χλῦναι ἴσασ', ἡδὲ λεόντων
 Ἐς σφίαις δειρομήνων, κελόντων τ' ἱερῶν τε,
 Τῶν καὶ ἐμιληδὸν εἴχας ἦισαν· ἐδὲ νῦν τῶγα 170
 Οὐδ' ἵπποισι τρεῖσιν· φείεσθον γὰρ μὲρ αὐχένος ἄμφω.
 Ἡδὲ γὰρ σφιν ἔκειτο μέγας λῆς, ἀμφὶ δ' ἡρώες
 Δοιοί, ἀπυρρῶμοι ψυχὰς, κρατὰ δὲ σφι κελευνδὸν
 Αἶμα ἀπιδείκετ' ἔραζ'. οἱ δ' αὐχένος ἐξεραπόεις,
 Κεῖατο τιθινῶτες ὑπὲρ βλοσυροῖσι λίεσι. 175
 Τοὶ δ' ἐπ' ἄλλοι ἐγειρέσθην, κατέοντε μάχεσθαι,
 Ἀμφοτέροι, χλῦναι τε σύες, χαροποί τε λέοντες.
 Ἐν δ' ἰὼ ὑσμίνη Λαπιθαίων ἀίχμητῶν,
 Καινεία τ' ἀμφὶ ἀνακταί, Δρύασι τε, Πειρίθοόν τε,
 Ὀπλῆα τ', Ἐξάδολόν τε, Φάληρόν τε, Πρὸλοχόν τε, 180
 Μόψον τ' Ἀμπυκίδην, Τιβερῆσιον, ὅζον Ἀρηῶν,
 Θησιάτ' Αἰγείδην, ἐπείκελον ἀθανάτοισιν·
 Ἀργύρεοι, χρύσεια περὶ χροὶ τείχε' ἔχοντες.
 Κένταυροι δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἡγαρέθοντο,
 Ἀμφὶ μέγαν Πειραῖον, ἰδ' Ἀσβόλον οἰωνεσλῶν, 185
 Ἀρεθὸν δ', Οὐρέον τε, μελαγχραίτην τε Μίμαντα,

160

165

170

175

180

185

Καὶ

165. Θωῦτά ἔργα.] Sunt cum
 Palatin. qui legant θωμματα. Τὰ
 δ' ἐδαιέτο θωῦτά ἔργα.] Videtur le-
 gisse Diaconus, θωμματα, quod

glossa sua satis declarat.

167. Κυάνια.] Idem Palatin. &
 quaedam alia exempl. habent Κυά-
 νιοι.

176. Τοὶ

In eo contentio quoque, & motus furebat: in eo pernicioſa Parca,
Vivum alium tenens recens vulneratum, alium autem illaſum,
Alium mortuum, per pugnam trahebat pedibus.

Veſtem autem habebat circum humeros cruentam ſanguine virorum,
Sævum videns, clamoribusque ingravescens.

In eo autem & ſerpentum capita ſævorum erant, haud quaquam
effabilem,

Duodecim; qua perterrefaciebant ſuper terram genera hominum,
Quicumque bellum contra Iovis filium moverent.

Quorum & dentium quidem crepitus edebatur, quoties pugnabat
Amphitryoniades. Hac autem diſtincta erant miranda opera.

Porro veluti puncta quadam apparebant videnda ſævis draconibus
Carulea per terga, denigrataque erant illis maxilla.

In eo autem & ſuum greges agreſtium erant, atque leonum
Mutuo ſeſe aſpicientium, irascentiumque & feſtinantium,

Quorum etiam turmatim ordines incedebant; neque vero hi,
Neque illi alteros timebant; horrebant attamen colla amborum.

Iuxta enim ipſos jacebat magnus leo, circum autem apri

Duo, ſpoliati animas, deorſumque ipſis niger

Cruor diſtillabat in terram. ipſi autem, cervicibus dejectis,
lacebant mortui ſub terribilibus leonibus.

At illi magis etiam excitabantur, incenſi ad pugnandum,

Virique, agreſtesque ſues, trucesque leones.

In eo autem erat & pugna Lapitharum bellatorum,

Caneum circa regem, Dryantemque, Pirithoumque,

Hopleumque, Exadiumque, Phalerumque, Prolochumque,

Mopſumque Ampycidem, Titareſium, nothum Martis,

Theſeumque Ægidem, ſimilem immortalibus:

Argentæi, aurea circum corpus arma habentes.

Centaury autem ex altera parte contra hos congregabantur,

Magnus Petraus, atque Aſbolus augur,

Arctuſque, Huruſque, nigerque pilis Mimas,

Et

176. Τοι δ' .] Alii malunt κό-
τιν τε, & irascebantur, ſeu incen-
debantur. & ita Palat.

178. Εἰς δ' ὧ .] Alluſit ad pu-

gnam Lapitharum cum Centauris
in nuptiis Pirithoi.

186. Ἀρκίον .] Alia exempl. ha-
bent Ὀρέον τε.

Καὶ δύο Πάκιδας, Περιμυδά τι, Δρύαλόν τι,
 Ἀργύριοι, χρυσίας ἐλάτης ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Καὶ τε σκυαίηλιν, ὡσεὶ ζωοὶ παρ' ἰόντες,
 Ἐΐχουσι ἡδ' ἐλάτης αὐτοχαιδὲν ὠρυγνῶντο.
 190 Ἐν δ' Ἀρι^Θ βλοσυροῖο ποδῶκεες ἔστασαν ἵπποι
 Χρῆστοι· ἐν γ' ἡ αὐτὸς ἐναρφόρ^Θ ἕλιος Ἀρης
 Αἰχμὴν ἐν χείρεσσι ἔχων, περὶ λείπει κελόων,
 Αἶμα δὲ φοινικῆς, ὡσεὶ ζωὴς ἐναρίζων,
 Δίφρω ἐμβεβαώς. ὦρ' ὅθ' ἡ Δειμὸς τι Φόβ^Θ τι
 195 ἔστασαν, ἱέμενοι πόλεμον καὶ ἀδύμνημα ἀνδρῶν.
 Ἐν γ' Διὸς θυγάτηρ ἀγαλήη Τελὸ γγύεια,
 Τῇ ἐκέλη, ὡσεὶ τι μείχλιν ἐθέλῃ κακὴρύσσειν,
 Ἐΐχ^Θ ἔχου^Θ ἐν χερσὶ, χρυσείῳ τε τρυφάλειαν,
 Αἰγίδα τ' ἀμφ' ὤμοις· ἐπὶ δ' ὤχετο φύλοπιν αἰνῶν.
 200 Ἐν δ' ἰὼ ἀθανάτων ἱερὸς χορὸς· ἐν δ' ἄρα μίσηται
 Ἰμερόν· κισπείζειν Λητῆς ἡ Διὸς υἱὸς
 Χρυσεὴν φόρμιγγ'· θεῶν δ' ἰδ^Θ ἀγνὸς Ὀλυμπ^Θ.
 Ἐν δ' ἀγρῇ, παρὶ δ' ὄλβ^Θ ἀπείραλ^Θ ἔσφαινοντο
 205 Ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι· θεαὶ δ' ἐξ ἤρχον ἀοιδῆς
 Μῦσῃ Πιερίδῃ, λιγὺ μελοπομπάων εἰκῆαι.
 Ἐν γ' λιμὴν ὄρεμ^Θ ἀμμαιμακίτοιο θαλάσσης
 Κυκλοίερης ἐτίτυκτο πανέφθον κασιτέροιο,
 Κλυζομῆρ' ἱκελ^Θ· πολλοὶ γὰρ μ' ἀμμέσων αὐτοῦ
 210 Δελφῖνες τῇ ἡ τῇ ἐθύνεον ἰχθυόοντες,
 Νηχομῆροις ἱκελοι. δοιοὶ δ' ἀναφυζιόωντες
 Ἀργύριοι δελφῖνες ἐθοίνων ἔλθοιεν ἰχθύς.
 Τῶν ὑπὸ χαλκίοι πέτον ἰχθύες· αὐτὰρ ἐπ' ἀκλαῖς
 Ἦσαν ἀνῆρ ἀλιόως δεδοκημῆν^Θ· εἶχε γ' ἡ χερσὶν
 215 Ἰχθύσιν ἀμφίβλητρον, ἀπορρίψοντ' εἰκῶς.
 Ἐν δ' ἰὼ ἡνιόχευ Δανάης τέκ^Θ ἱππότα Περσέως,
 216

202. Ἰμερόν.] Deest fortasse articulus, ὁ, ante Λητῆς, vel simile quippiam, ad explendum versum. non aliter tamen Palat.

203. Θεῶν δ' ἰδ^Θ ἀγνὸς Ὀ-

λυμπ^Θ.] Scribendum omnino ex istimo : θεῶν δ' ἰδ^Θ ἀγνὸς Ὀλυμπ^Θ. Græcis ἀγνῶσαι, Latinis frangere, est, ἡχώ τινα ἀποκλαῖν, sonitum edere. Vnde fracti fluctus

Et duo Peucida, Perimedes, Dryalusque;
 Argentei, aureas abietes in manibus habentes.
 Atque impetum pariter faciebant, perinde ac si vivi essent.
 Lanceisque atque abietibus cominus certabant.
 Inter hac autem Martis terribilis alipedes stabant equi
 Aurei, & ibidem ipse quoque spoliator perniciosus Mars;
 Mucronem in manibus habens, milites exhortans,
 Sanguine cruentus, perinde atque vivos spolians,
 Currui insistsens. juxta autem Parvorque Metusque
 Stabant, gestientes bellum subire virorum.
 Ibidem autem & Iovis filia pradam Tritogenia;
 Ei similis, quasi qua pugnam vellet armare,
 Hastam habens in manibus, aureamque galeam,
 Ægidemque circum humeros: gradiebatur autem in praelium sacrum.
 At erat in eo clypeo & immortalium chorus, in cuius medio
 Desiderabile quiddam personabat Latona & Iovis filius
 Aurea cithara. Deorum autem sedes frangebatur purus Olympus.
 Ibi & forum, circum autem opulentia infinita, quasi in corona
 erat posita

Immortalium in certamine: Dea autem incipiebant cantum
 Musa Pierides, canorum quiddam canentibus similes.
 In eo autem & portus appulsu facilis immensi maris,
 Rotundus factus erat liquefacto è stanno,
 Inundanti similis: multi vero per medium ipsius
 Delphines hac atque illac ferebantur piscibus inhiantes;
 Natantibus similes. Duo autem sursum efflantes
 Argentei delphines, depascebant mutos pisces.
 Sub his arei trepidabant pisces, sed in ripis
 Sedebat vir piscator observans; habebat autem manibus
 Piscium tete, projecturo similis.

In eo autem & pulchricoma Danaë's filius eques Perseus,

Neque

μυῖτος Horatio dicuntur. Et ne quis dubitet, infra dicitur, οὐδὲ
 ἄσπιν ἄγρυτο ἡχώ. ubi Diaconus
 interpretatur, ἐκλάτο ἡ ἡχώ, sicut
 hoc loco, ἀγρυτ' ὄλυμπῳ, nihil
 aliud est.
 216. Εἶν δὲ λῶ.] Perseum clypeo
 antevolantem fingit.

Οὐτ' ἄρ' ἐπιψαύων σάκεσσι ποσὶν, ἔθ' ἐκὰς αὐτοῖ.
 Θαῦμα μέγα φράσασθαι· ἐπεὶ ὕδαμῃ ἐπ' ἤρακτο.
 Τῶς γάρ μιν παλάμῃσι τῶξε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
 Χρῦστον· ἀμφὶ δ' ὅσιν ἔχε πλερέεντα πίδαλα.
 Ωρμισιν δὲ μιν ἀμφὶ μελάνδοντο ἄορ' ἔκειτο
 Χάλκιοι ἐκ τελαμῶνσι. ὁ δ' ὥς τε νόημ' ἐποτρύτο.
 Πᾶν δ' ἐμὲ φρεσὶν εἶχε κάρη δεινοῖο πλώρη
 Γοργῶν· ἀμφὶ δὲ μιν κίδιςσι θῆε, θαῦμα ἰδέσθαι,
 Ἀεγυρέη· θύσανοι δ' ἐκρήνωρδοντο φαεινοὶ
 Χρῦστοι· δεινὴ δ' ὥς κροτάφοισιν ἀνακλῖτο
 Κεῖτ' Αἰδῶ κυνέη, νυκτὸς ζόφον αἰὼν ἔχουσα.
 Αὐτὸς δ' ὥς ἀδόντι καὶ ἐρρίοντι εἰκῶς
 Περσέως Δαναΐδης ἐπτακύνετο. ταῖ δ' μετ' αὐτὸν
 Γοργόνες ἀπληθύνει καὶ ἑφ' αὐτὰν ἐρύοντο,
 Γένεμα μακρύνει. ἐπὶ δ' ἐκλῶρε ἀδάμαντι
 Βαυνοῖαν ἰάχεσκε σάκεσσι μεγάλα ὀρυμαγδῶ
 Οὔρεα καὶ λιγύας· ἐπὶ δ' ἐζώνησι δράκοντι
 Δοῖα ἀπρηνοῦντ', ἐπικυρῶντι κάρηναι.
 Λίχμαζον δ' ἄρα τῶγε. μὲν δ' ἐχάρασσαν ὀδόντας,
 Ἄγρια δεκρομῶν· ἐπὶ δ' δεινοῖσι καρλίωσι
 Γοργείοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτίαν
 Ἄνδρες ἐμαρναόμην, πολυμήτεια τῶχε' ἔχοντες.
 Τοὶ μὲν δ' ἀπὸ σφετέρης πόλιν σφετέρων τε τοκῶν
 Λοιγρὸν ἀμυμώνης· τοὶ δ' ἐπ' ἔργῳ μεμαῶτες.
 Πολλοὶ μὲν κέατο, πλείονες δ' ἐπὶ δῆλον ἔχοντες,
 Μάρναντο· αἳ δ' ἐγὼ αἶψα ἐὺδμήτην ἐπὶ πύργων
 Χάλκεον ὄξυν βόων, καὶ δ' ἐδρύπλοντο παρειαί,
 Ζωῆσιν ἱκελαί, ἔργα κλυτὰ Ἡφαίστιο.
 Ἄνδρες δ' οἱ πρὸς ὧν ἔσαν, γήρας τε μέμαρπον,
 Ἀθρόοι ἐκθόθεν πυλίων ἔσαν, αἳ δ' ἐπὶ θεοῖσι
 Χεῖρας ἔχον μακάρεσσιν, ὥς σφετέροισι τέκοντο
 Δειδιότες· τοὶ δ' αὖτε μάχην ἔχον, αἳ δ' μετ' αὐτὰς

220

225

230

235

240

245

Κῆ

222. Χάλκιοι.] Quaedam exempl.
habent, νόημα πλάττω. Palat. νόημα
ἐπλάττω.

227. Κεῖτ'.] Orci galeam invisibilem facit.

Neque quidem contingens clypeum pedibus neque longe separatus
ab illo:

Miraculum magnum dictu: quoniam nusquam nitebatur.

Ita enim ipsum manibus fecerat inclytus Vulcanus,

Aureum, circum pedes autem habebat alata talaria.

Ex humeris autem circa eum vagina inclusus nigra ensis pendebat.

Æreus de loro: ipse autem velut cogitatio volabat.

Totum autem tergum ejus tenebat caput servi monstri

Gorgonis. circum ipsum autem pera ferebatur, mirum visu,

Argentea, fimbriaque dependebant lucida

Aurea. sava autem circum tempora regis

Posita erat Orci galea, noctis caliginem gravem habens.

Ipse autem properanti & formidanti similis

Perseus Danaides extendebatur. post ipsum vero

Gorgones inaccessæ & ineffabiles ruebant.

Cupientes ipsum apprehendere: in viridi autem adamante

Euntibus ipsis resonabat clypeus magno strepitu

Acutum & tinnulum quippiam: in zonis autem dracones

Duo suspensi erant, attollentes capita.

Lambebant autem illi, iraque infrendebant dentes,

Crudele tuentes. supra sava autem capita

Gorgonum agitabatur magnus terror, ac supra ipsas

Viri pugnabant, bellica arma habentes.

Hi quidem à sua civitate, suisque parentibus,

Pestem depellentes: illi autem depopulari studentes.

Ac multi quidem jacebant, plures autem etiam pugnam tenentes,

Dimicabant. mulieres autem in bene constructis turribus

Æreum acutum clamabant, lacerabanturque genas,

Vivis similes, opera inclyti Vulcani.

Viri autem qui seniores erant, & senectutem affecuti erant,

Conferti extra portas ibant, sursumque Diis

Manus tendebant beatas, pro suis liberis

Metuentes. illi autem contra pugnam conferebant, post ipsos autem

Parca

242. Μάγρανδ'.] Quidam legunt
ἐπὶ πύργων.

245. Ἀνδρες.] Alii malunt, γῆ-
ρας τ' ἐμμεγροτέρων.

Κῆρες κυάνεαι, λαοκῆς ἀραβοῦσαι ὀδόντας,
 Δεινωτοί, βλοσυροί τε, θαφουνοί τ', ἄτακτοί τε
 Δῆριν ἔχον παρὰ πιπτόντων. πᾶσαι δ' ἄρ' ἱέντο
 Αἶμα μέλαν πίειν· ὃν ἡ πρῶτον μεμάρποιεν
 Κεῖμερον ἢ πίπτοντα νεύτατον, ἀμφὶ μὲν αὐτῷ
 Βάλλ' ὄνυχας μεγάλας. ψυχὴ δ' αἰδὸς δὲ κρατεῖεν
 Τάρεθρον ἐς κρυόενθ'. αἷ ἡ φρένας αὖτ' ὀρέσαντο
 Αἶμα δ' ἀνδρομέεσσι, τὸ μὲν ῥίπτασκον ὀπίσσω,
 ἈΨ δ' ὄμαδον καὶ μῶλον ἐδυώον αὐτὴς ἵσταται.
 Κλωτῶ καὶ Λάχεσις σφιν ἐφέτασαν· ἡ μὲν ὑφῆστων,
 Ἀτρεοπτοῦ, ἔπι πέλεν μεγάλη θεός, ἄλλα καὶ ἔμπησ
 Τῶν γε μὴν ἀλλὰ ἄνθρωποι φέρησσι τ' ἰὺ περιστυπῆται τε.
 Πᾶσαι δ' ἀμφ' ἐνὶ φωτὶ μάχην δαίμονας ἔθεντο.
 Δεινὰ δ' ἐς ἀλλήλας δράκοντες ὀμμάσι θυμὸν ἔσαντο,
 Ἐν δ' ὄνυχας χεῖρας τε θρασείας ἰσώσαντο.
 Πάρε δ' Ἀχλὺς εἰσῆκε ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνή,
 Χλωρὴν, αὐταλέην, λιμὴν καὶ ἀπεπληγῆα,
 Γεννοπαχὴς· μακροὶ δ' ὄνυχες χεῖρεσσι ὑπῆσαν
 Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαί ῥέον, ἐκ δ' ὑπὸ πτερύγεσσιν
 Αἶμα ἀπελείβει· ἔραζε. ἡ δ' ἀπληγὸν σεσαργῆα
 Εἰσῆκε· πολλὰ δ' ἡ κόνις κατενέοντο ὥμους,
 Δάκρυ δ' ἐκ μυδαλέης· ὅρα δ' ἄπυργον πόλις ἀνδρῶν.
 Χρῦσαι δὲ μὲν εἶχον ὑπερθευείοις ἀραργῆα
 Ἐπὶ τῷ πύλαι. τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε
 Τέρψιν ἔχον. τί μὲν γὰρ εὐσώτες ἐπ' ἀπώης
 Ἡῖοντ' ἀνδρὶ γυναικῶν. πολὺς δ' ὑμῶν ὁ δῶρ.
 Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαίδων σέλας εἰλύφαζε
 Χερσὶν ἐνὶ δμῶων. ταὶ δ' ἀγλαΐη τεταλῆα
 Πρὸς δ' ἔκιοι· τοῖσιν δ' χοροὶ πύζοντες ἔποντο.
 Τοὶ μὲν ὑπὸ λιγυρῶν σείων ἔσαν αὐδῶν
 Ἐξ ἀπαλῶν σομάτων, ὧς δὲ σφισιν ἄγνυτο ἡχώ.
 Αἱ δ' ὑπὸ φορμύγων ἀναγνὼν χορὸν ἱμερόεντα.

250

255

260

265

270

275

280

Εἴθε

252. Αἶμα.] Legitur etiam μά-
 ποιν. sed cum μεμάρποιεν melius
 fuit versus. Et supra etiam est ἱε-

μάμα μαπίεν. δε vers. 304. ἱέμοι
 μαπίεν.

Parca nigra candidis crepantes dentibus,
 Torva terribilesque, cruentaque, inaccessaque
 Certamen habebant de iis, qui cadebant. omnes enim cupiebant
 Cruorem nigrum bibere. & quem primum forte ceperant
 Iacentem vel cadentem recens saucium, ei quidem
 Injiciebant ungues magnos. animaque ad Orcum abibat,
 Tartarum in frigidum. illa autem praecordia postquam exatiassent
 Sanguine hominis, ipsum quidem abjiciebant post tergum,
 Retro autem in tumultum & stragem festinabant iterum ire.
 Clotho & Lachesis ipsis astant, atque paulo minor
 Atropos: neque enim erat magna Dea: sed tamen
 Aliis quidem praestantiorque erat, & aeo grandissima.
 Omnes autem circa unum virum pugnam acerbam instituerant:
 Saevoque modo seipsas mutuo aspiciebant, oculis succensentes.
 Inter se autem ungues manusque audaces exaquabant.
 Iuxta autem & Caligo stabat, perusta similis, & gravis,
 Pallida, aridaque, fame exhausta, & compressa,
 Crassis genibus: longique ungues à manibus prominebant.
 Hujus quidem ex naribus mucus manabat, ex genis autem
 Cruor destillabat in terram. ipsa autem terribiliter dentes strin-
 gens

Stabat, multusque pulvis constraverat ei humeros,
 Lacrymis humida. juxta autem turrata civitas hominum.
 Aurea autem ipsam tenebant superliminaribus adaptata
 Septem porta. hominesque in voluptatibus & choreis
 Oblationem capiebant. Alii siquidem fabrefacto in curru
 Ducebant viro uxorem, multusque hymenaeus excitabatur.
 Et procul ab ardentibus facibus fulgor resplendebat
 In manibus famulorum. Mulieres autem venustate florentes
 Praebant, quas chori ludentes sequebantur.
 Atque hi quidem canoris tibiis emittebant cantum
 Ex tenero ore, circumque ipsos repercutiebatur sonus.
 Ha autem ad modulationem ducebant chorum amabilem.

Inde

259. Ἀπρον.] Vel, ἀλλ' ἀπρον, ut
 Παλ., ut Palat.

276. Χερσίν.] Vel ἀγλαίαις, ut
 idem liber.

Ἐΐθι δ' αὖθ' ἐπέραθε νέοι κόμῳ ζῶν ὑπὸ ἀνὰ λῆν,
 Τοίγε μ' αὖ παίζοντες ὑπὸ δ' ἡλιόμορφῳ καὶ ἀοιδῷ,
 Τοίγε μ' αὖ γαλόωντες ὑπὸ ἀνὰ λῆναι δ' ἔκαστος
 Πρὸς δ' ἑκίον· πᾶσαν γ' πόλιν θαλίσσῃ τε χοροὶ τε
 Ἀγλαΐᾳ τ' εἶχον. τί δ' αὖ περπατοῖτε πόλιν
 Νῶθ' ἱππων ἐπιβάντες ἐδυώιον. οἱ δ' ἄρ' ὁδοῖτες
 Ἡρεῖον χθονὶ δῖαν, ἐπιστολὰ δ' ἔχοντες
 Ἐσταλάτ'. ἀντὶς ἔλιν βαθὺ λήιον· οἷγε μ' ἡμῶν
 Αἰχμῆς ὀξείῃσι κορωνισίων τε πίπτεται,
 Βελόμορφα ταχύνων, ὥσπερ Δημήτερ' ἀκτύω.
 Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἐκιδανόισι δῖον, καὶ ἐπιπλὸν ἀλῶν.
 Οἱ δ' ἐτρυχάν οἶνας, ὅρε πᾶνας ἐν χερσὶν ἔχοντες·
 Οἱ δ' αὖτ' ἐς τελαάρας ἐφόρουν ὑπὸ τρυγητήρων
 Λούκας καὶ μέλανας βότρυας, μεγάλας δ' ὄρχων,
 Βελόμορφον φύλλοισι καὶ ὀρυζίνῃσι ἐλίσσασιν.
 Οἱ δ' αὖτ' ἐς τελαάρας ἐφόρουν. ὧς δ' ἐσφισιν ὄρχον
 Χρύσει' ἔλιν, (κλυτὰ ἔργα περὶ φρονέοντες Ἡφαίστιον)
 Σειόμορφα φύλλοισι καὶ ὀρυζίνῃσι κούρῃσι.
 Τὰ γὰρ μ' οὖν παίζονται ὑπὸ ἀνὰ λῆναι ἔκαστος
 Βελόμορφα σαφυλῇσι· μελάνθησαν γὰρ μὲν αἶδε.
 Οἷγε μὲν ἐτρυχάν, τοῖ δ' ἥουον· οἱ δ' ἐμάχοντο
 Πύξ τε καὶ ἐλκιδόν· τί δ' ἀκτύποδας λαγῶς ἥρουν
 Ἀνδρες θηρότατοι, καὶ καρτερόδοξοι κυνέων τε,
 Γέμεροι μακρίων, οἱ δ' ἐνέμοροι ὑπὸ ἀλῶν.
 Πὰρ δ' αὖτοῖς ὑπὸ πῆες ἔχον πόνοι, ἀμφὶ δ' αἰθέλοισι
 Δῆλον ἔχον καὶ μέχθον. εὐπλοκέων δ' ἐπὶ δῖφρων
 Ἡνίοχοι βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκείας ὑπὸ πῆες,
 Ἐνὶ χαλαίνοντες. τί δ' ἐπικρατίοντα πίπτεται
 Ἀρμάτω καλῇεντ', ἐπὶ γ' ὑπὸ λῆναι μέγ' αὐτόν.
 Οἱ μ' ἄρ' αἰδίων εἶχον πόνον· ἐδὲ ποτὶ σφιν
 Νίκη ἐπὶ πύοντα, ἀλλ' ἀκρίβων εἶχον αἰθλον.

285

290

295

300

305

310

Τοῖσι,

289. Αἰχμῆς.] Nonnulli codices habent κορωνισίοντα, q. d. fastigiatus culmos. Interpr. παρθένω, καὶ δὲ ἀνταρπῆαν ὄρχοντα.

291. Οἱ δ' ἄρ' ἐν.] Pro ἐπιπλὸν Palat. & alii legunt ἐπὶ πλὸν.

293. Οἱ

Inde rursus ex alia parte juvenes comessabantur ad fistulam:
 Alii quidem contra ludentes saltatione & cantu,
 Alii autem contra ridentes. ante tibicinem autem singuli
 Pracedebant, totamque civitatem latitia choreaque
 Voluptatesque tenebant. Alii autem rursus extra civitatem
 Tergis equorum consensu currebant. aratores autem
 Proscindebant terram bonam, ornateque tunicas (bant
 Succinctas habebant: sed erat profunda seges, ubi alii quidem mete-
 Mucronibus acutis rostrata folia,
 Gravida spicis, veluti Cereris cibum.
 Alii autem in manipulos ligabant & implebant aream:
 Rursus alii vindemiabant vineas, falces in manibus habentes.
 Alii autem in calathis ferebant à vindemiatoribus acceptos
 Albos & nigros racemos, magnis ex vitibus,
 Gravidis foliis, & argenteis capreolis.
 Alii rursus in calathis portabant, juxtaque ipsos vitis
 Aurea erat (inclita opera prudentis Vulcani)
 Agitata foliis, & argenteis perticis.
 Inde quidem igitur ludunt ad tibicinem unusquisque
 Oneratus uvis, quæ ipsa nigra erant. (bant
 Alii quidem calcabant in lacu, alii hauriebant, alii autem dimica-
 Pugnis, & luctando: alii vero alipedes lepores venabantur
 Viri venatores, & ferratis dentibus canes duo ante ipsos,
 Cupientes assequi, illi autem cupientes effugere.
 Iuxta ipsos autem & equites habebant laborem, proque premiis
 Certamen habebant & pugnam. bene junctis autem in curribus
 Auriga stantes, immittebant veloces equos,
 Habenas laxantes. illi autem subsultantes volabant
 Currus ferruminati, rotarumque modioli valde ex eo resonabant.
 Illi quidem igitur perpetuum habebant laborem, neque enim dum
 ipsis
 Victoria completa erat, sed indefinitum habebant certamen.

Ipsis

293. Οἱ δ' αὐτ'.] In hoc & quar-
 to deinceps versu pro ἱς τὰ λάργες est
 in nonnullis codicibus, ἐν τὰ λάργες.

304. Ἰέρμοροι.] Legitur in Pala-
 tin. ἀπαλύξαι.

Τοῖσι δὲ καὶ σφύκετο μέγας τείπετο σὺ τὸς ἀγῶνι,
Χρῦσαι, κλυτὰ ἔργα παρίφρονι Ἡφαίστιο.
Ἀμφὶ δὲ ἵτω ρέει Ωκεανὸς πλῆθον ἐοικώς.

Πᾶν δὲ σιωεῖχε σάκεα πολυδαίδαλον. οἳ δὲ κατ' αὐτὸν

315

Κύνες ἀερίπνοται μεγάλ' ἤπυνον· εἰρὰ γὰρ πολλοὶ
Νῆχοι ἐπ' ἄκρον ὕδωρ. παρὲς δὲ ἰχθύες ἐκλονέοντο,
Θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζῶνι βαρυκτύπῳ, ἔδρα βελάς
Ἡφαίστου ποίησι σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
Ἀρσάνησιν παλάμησιν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμῶς υἱὸς
Πάλλει ἐπικρατίῳ· ἐπὶ δὲ ἰσχυρὸν θόρον δίφρου,

320

Εἰκελ ἀστροπῇ πατρὸς Διὸς ἀγχιόχοιο,
Κῆφα βιβᾶς· τὰ δὲ ἠνίοχον κρατερὸς Ἰόλαον
Δίφρου ἐπιμειδῶνς ἰδυμένοισι χαμπύλον ἄρμα.
Ἀρχιμέδον δὲ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθηνῆ,
Καὶ σφίνας θαρσύνουσα· ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·

325

Χαίρετε Λυσγῆες ἡμεῖς τηλεκλειθέιοι,
Νῦν δὲ Ζεὺς κράτ' ὑμῖν διδοῖ, μακάριοισιν ἀνάσσειν,
Κύνες τ' ἐξίναρξιν καὶ δάπε κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
Ἄλλο δέ σι τι ἔστω ἐρίῳ, μέγα φέρεται λαῶν·
Εὐτ' ἂν δὴ Κύνες γλυκερῆς αἰῶνι ἀμέρσης,
Τὸν μὲν ἔπειτ' αὐτοῦ λιπίην καὶ τεύχεα τοῖο·
Αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἀρίων ἐπιόντα δοκύσας,
Εἰς τὴν καρυμνωθέντα σάκκος ὑπὸ δαιδαλέοιο
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδης, ἐνθ' ἔπαμνον ὀξείῃ χαλκῷ.
Ἀψὲς δὲ ἀναχάσασα, ἐπεὶ ἔνυ τοι αἰπὴ μὲν ἔστι
Οὐδ' ἰσχυρὸς ἐλέειν, ἔτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο.

330

335

Ὡς εἰπὼν ἐς δίφρον ἐδήσαστο δῖα θεάων,
Νίκῳ ἀθανάτης χερσὶν καὶ κυδῶ ἔχουσα
Ἐστυμῶνς. τότε δὴ ῥα διόγνητος Ἰόλαον
Σμερδαλίον θ' ἰσποισιν ἐκέκλειτο. τοὶ δὲ ὑπ' ὀμφακῆς
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα, κηνίοντες ποδῶοιο.
Ἐν γάρ σφιν μὲν ἦκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθηνῆ,
Λιγὶδ' ἀνασείσατο· φεισινάχιζε δὲ γαῖα.

340

Τοῖ

326. Καὶ σφίνας.] Alias φωνήσας. | λο δὲ τοι ἔστω ἐξερῶ.

330. Ἄλλο.] Legitur etiam, Ἄλ-

333. Αὐτὸς.] Quaedam exem-
plaria,

*Ipsis autem etiam propositus erat magnus tripus intra agonem,
Aureus, inclyta opera præstantis Vulcani.*

*Circa extremam autem oram manabat Oceanus, inundanti similis.
Totum autem continebat clypeum variegatum. per ipsum autem
Cygni altivolantes magnum clangebant, qui ille multi
Natabant in summa aqua, juxta autem pisces movebantur,
Mirum visu, etiam Iovi gravitonanti, cuius consiliis
Vulcanus fecit clypeum magnumque validumque,
Artificiose expoliens manibus, quem quidem Iovis fortis filius
Iactabat facile: equestrem autem affiliit in currum,
Similis fulguri patris Iovis, agida tenentis,
Leviter ingrediens: huic autem auriga fortis Iolaus,
Bigis insistens regebat curvum currum.*

*Prope autem ipsis advenit Dea castis oculis Minerva,
Atque ipsos confirmanis verbis volucris alloquebatur:*

*Salvete Lyngei progenies longe inclyti,
Nunc itaque Iupiter robur vobis dat, is, qui beatissimis imperat,
Cygnumque interficere, & inclyta arma ejus destitui.
Sed tibi aliud verbum dicam, multo præstantissime populorum;
Postquam jam Cygnum dulci ævo spoliaveris,
Illum quidem tum eodem loco relinque, & arma ipsius:
Ipse autem hominum pestem Martem accedentem observans,
Vbi nudatum clypeo variegato
Oculis videris, ibi vulnera acuto ferro:
Retroque te recipe, quoniam tibi fas non est
Neque equos capere, neque inclyta arma illius.*

*Sic locuta, in currum ascendit diwa Dearum,
Victoriam immortalibus manibus & gloriam tenens
Certatim. Tunc igitur Iove natus Iolaus
Horrendum equos increpuit, illi autem à comminatione
Leviter ferebant celerem currum, pulverem cientes per campum.
Nam ipsis animum addiderat Dea castis oculis Minerva,
Ægide concussa, ingemiscebat autem circumquaque tellus.*

Illi

plaria, inter quæ Palat. habent ὅμι
ῶτα, pro ὁμόρτα.

344. Αἰγίς.] Περσέας ἄριστος, idem
cod.

G 5

356. Τε

Τοὶ δ' ἄμυδις παρ' ἄλλοις ἔκλειοι πυρὸς ἢ ἐθύνῃ,
 Κύκνῳ δ' ἰσπόμεθα καὶ Ἀρης ἀνέρι^α αὐτῆς.
 Τῶν δ' ἰσποιοὺς ἔπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν
 ὄξεϊα χρέμισαν, παρὶ δὲ σφιν ἄγνυτο ἡχώ.

345

Τὸν ὀσώτερον παρσείπει βίη Ἡρακλεΐη.

Κύκνι πίπον, πῖνυ νῶϊν ἐπίχεθον ὠκείας ἰσπυς,
 Ἀνδράσιν, οἳ τε πόνε καὶ οἰζύν^α ἴδμεες εἰμάρ;
 Ἀλλὰ παρὲξ ἔχε δίφρον εὐξοον, ἥδ' ἐκελεύθε
 Εἶκε παρὲξ ἰέναι. Τρηχῖνα δὲ τοι παρελαύνω
 Ἔς Κηῦκα ἀνακτα· ὃ γὰρ διωάμε^α τε καὶ αἰδοῖ
 Τρηχῖν^α παρβέβηκε, σὺ δ' αὖ μγάλα οἶδα καὶ αὐτός.
 Τῷ γὰρ ὀπύεις παῖδα Θεμισονόλῳ κυανῶπιν.

350

ὦ πίπον, ἔμ' γὰρ τοι Ἀρης θανάτοιο τελευτῶ
 Ἀρεΐος, εἰ δὴ νῶϊ στωοισόμεθα πτολεμίζειν.

355

Ἡδὴ μὲν τέ ἐφημι καὶ ἄλλοις πειρηθῶμαι
 Ἐγχε^α ἡμετέρη, ὅθ' ὑπὲρ Πύλας ἡμαρτέν^α
 Ἀντί^α ἔστη ἐμεῖο, μάχης ἄμθον ἰδυεαίνων.

360

Τεῖς μ' ἐμῷ ὑπὸ δαρεί τυπείς ἡρείσατο γαίῃ,
 Οὐτα μὲν σάκε^α· τὸ γὰρ πέτρατον, ἤλασα μηρὸν,
 Παντὶ μὲν ἀσπίδων. Διὰ γὰρ μέγα σάκ^α ἄραξα·
 Πελωῆς δ' ἐν κρηίνῃσι χαμαὶ πίσει ἔρχε^α ὀρμηῇ.
 Ἐνθά κε δὴ λωβητὸς ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη,
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι λιπὼν ἔνερθε βροσσύν^α.

365

ὦς ἔφατ'· ἔθ' ἄρα Κύκνῳ εὐμμελὴς ἐμμοίνα
 Τῷ ἐπιπιδόμω^α ἐχέωμ' ἐρυσάρεμα^α ἰσπυς.
 Δὴ τότε ἀπ' ὀπλιέων δίφρων θόρον αἰψ' ἐπὶ γαῖαν
 Παῖς τε Διὸς μεγάλῃ, καὶ Ἐνυαλίῳ ἀνακτ^α.

370

Ἡνίοχοι δ' ἐπὶ πλῶν ἤλασαν καλλιτέρας ἰσπυς·
 Τῶν δ' ὑποσδομῶν κτανάχεζε ποσ' ὀρεῖα χθών.
 ὦς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κρυφῆς ὄρε^α μεγάλοιο
 Πέτραι λποθρῶσκωσιν, ἐπ' ἀλλήλαις γὰρ πίσωσι,

375

Πολλὰ

356. Τῷ γὰρ ὀπύεις παῖδα.] In Solonis legibus opponebantur. βί-
 νειν (male legitur βείνειν) & ὀπύειν.

Hesych. βίνειν, τὸ βία μίγνυσι, τὸ δὲ
 καὶ νόμον ὀπύειν.

364. Παντὶ.] Notandum est hic

*Illi autem pariter procedebant, similes igni siue procella,
 Cygnus equum domitor, & Mars insatiabilis bello.
 Horum equi deinde obviam sibi mutuo facti,
 Acutum hinnire, circaque ipsos reverberabatur sonus.
 Atque hunc prior alloquebatur vis Herculea:*

*Cygne ignave, cur contra nos tenetis veloces equos,
 Viros, qui laboris & arumna experti sumus?
 In dversum tene currum bene politum, atque è via
 Cede pratergrediendo. Trachinem enim tendo
 Ad Ceycem regem, nam ille potestate pariter & majestate
 Trachini antistat Tu vero satis hoc scis etiam ipse:
 Ejus enim connubio tenes filiam Themistonoem nigroculam.
 O ignave, non enim tibi neque Mars mortis exitium
 Prohibuerit, si nos inter nos congregiamur bellando.
 Iam ipsum quidem aio ante quoque aliquoties periculum fecisse
 Hasta nostra, quando pro Pylo arenoso
 Adversus stetit mihi pugnam insatiabiliter optans.
 Ter siquidem mea hasta percussus sustinuit se terra,
 Vulneratus clypeo: quarto autem transadegi femur ejus,
 Totis animis festinans, magnumque illius clypeum perforavi.
 Pronus autem in pulveribus humi prostratus cecidit hasta impetu.
 Vbi etiam ignominia affectus inter immortales fuit,
 Manibus sub nostris relictis spoliis cruentis.*

*Sic dixit: at Cygnus bellicosus haudquaquam curabat,
 Huic obtemperans, retinere trahentes currum equos.
 Ac tunc à bene compactis bigis desilierunt celeriter in terram,
 Et Iovis filius magni, & Enyalii regis.
 Auriga autem propius egerunt pulchricomos equos.
 Illis autem irruentibus sonitu pedum concitata est lata terra.
 Ut autem ab alto vertice montis magni
 Rupes desiliunt, alia super alias cadentes:*

Mul-

αὐτῷ poni priore longa, ut & infra
 vers. 461. quum tamen alibi soleat
 Hesiodus alios Poëtas in corripien-
 da illa syllaba sequi.

372. Ἡρώεσι.] Scribe cum Pa-
 lat. ἱμῶν.

374. ὦς δ' ὄτ'.] Comparatio
 hæc est Homero frequens.

1384. Κάδ'

Πολλὰ δ' ἔδρυς ὑψιμέγαι, πολλὰ δ' ἔτε πῶκα,
 Αἶγυροι τε πανύριζοι ῥήγιωται ὑπ' αὐτῶν
 Ῥίμφα κυλινδομήων, εἰς πιδίον δ' ἀφίκωνται.
 Ὡς οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πῖσιν μέγα κεκλήγοντες.
 Πᾶσα δ' Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτή τ' Ἰαυλὸς,
 Ἀργεῖ τ', ἠδ' Ἐλίκη, Ἀνθεία τε ποιήεσσα,
 Φωνῇ ὑπ' ἀμφοτέρων μεγάλ' ἴαχον. οἱ δ' ἀλαλητῶ
 Θισπείῳ σῶζαν. μέγα δ' ἔκλυπε μητιέτα Ζεὺς,
 Καδ' δ' ἄρ' ἀπ' ἑρπύλλης ψιλάδας βάλεν αἰμαθίους,
 Σῆμα πθεῖς πολέμοιο ἐὼν μεγαθυροῖσι παιδί.
 Οἷόν δ' ἐν βήσσης ὄρεόν χαλεπὸς παρ' ἰδὲ
 Κάπετον χαυλιόδων φρονέει θυμὸς μάχιστοιο
 Ἀνδράσι θηρολίῃς, θῆη δ' ἐπὶ λούκῃ ὀδύνη
 Δοχμαθεῖς, ἀφρὸς δ' αὖτε τίμα ματιχώνη
 Λαίβεται, ὅσπερ δὲ οἱ πυρὶ λαμπιτέωνι ἐκίλῃ,
 Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φείσσει τείχας ἀμφὶ τε δειρῷ.
 Τὰ ἔκλετο Διὸς υἱὸς ἀφ' ἱσπεῖς θορὴ δῖφρα,
 Ἥμος δ' ἡλοεργὸν κυανόπτερον ἠχέτα τίτλη
 Ὀζὼ ἐφ' ἐξορῶν θέρων ἀνθρώποισιν αἰεῖειν
 Ἀρχεται, ὃν τε πόσις καὶ βρωσις θῆλυς ἔειρη.
 Καὶ τε πανημέριός τε καὶ ἡμέτερον χεῖρ' αὐδῶ
 Ἰδὲ ἐν αἰνοτάτῳ, ὅπῃτε χροῶ Σείριον ἄζδι.
 Τῆμος δὲ κίετροισι παρυγλῶχος τελέθουσι,
 Τὰς τε θέρει σπείρουσιν, ὅτ' ὀμφακὴς αἰόλονται,
 Οἷα Διώνυσος δῶκε ἀνδράσι χάριμα καὶ ἄχθος.
 Τῶν ἄρ' ἔγωγε μέγα πρὸς πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὀρώρῃ.
 Ὡς δ' ἰλίοντι δύνω ἀμφὶ κλυδώνης ἐλάφοιο
 Ἀλλήλοισι κοτιόοντες, ἐπὶ σφάρας ὀρμήσουσι,
 Δεινὴ δ' ἐσφ' ἰαχὴ, ἄρα βός θ' ἄμα γένετ' ὀδύνη.
 Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπτοὶ γαμψώνυχες ἀκυλοχεῖλαι,
 Πέτρεν ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλῃ κλάζοντι μαχέσθων
 Αἰγρὸς ὀρεσσινόμους ἢ ἀγροτέρους ἐλάφοιο

380

385

390

395

400

405

Πίσ-

384. Καδ' δ' ἄρ'.] Hoc Homero
& Virgilio semper signum cladis
est.

399. Τὰς τε θέρει.] Σπείρουσιν
Palatin.

401. Τῶν ἄρ' ἔγωγε.] Lege ὀρυμαγδόν.

415. Οὐδ' ἄρ' ἔγωγε.]

Multaque quercus, multa item picea

Alniquae totis radicibus refringuntur ab ipsis

Celeriter delabentibus, donec in campum perveniant:

Ita & illi in se mutuo ruebant cum magno clangore.

Tota autem Myrmidonum civitas celebrisque Laolcus,

Arneque, & Helice, & Anthea herbosa,

Prae voce utriusque valde resonabant. Illi autem cum cla-
more

Mirando congressi sunt. magnum autem intonuit prudens Iu-
piter,

Et à caelo guttas dimisit sanguinolentas,

Signum id ponens bello, suo multum confidenti filio.

Qualis autem in vallibus montis acerbis aspectu

Aper, dentes habens exertos fertur impetu ad pugnandum

Cum viris venatoribus, acuitque candidum dentem

Per obliquum actus, spuma autem circa os mandenti

Destillat, oculique ipsi igni splendenti similes sunt,

Rectis autem in vertice horret setis, circaque collum:

Talis similis Iovis filius ab equestri defiliit curru.

Quando autem viridi nigricans alis sonora cicada

Ramo insidens, astatem hominibus canere

Incipit, cuius & potus & cibus mollis ros est,

Atque per totum diem, & mane sub auroram fundit vo-
cem

Æstus in gravissimo, quando corpus Sirius exsiccatur.

Quando item & milia circum arista nascuntur,

Qua astate seminant, cum uva acerba colorem mutant,

Qualia Bacchus dedit hominibus in latitiam & laborem;

Ed tempore pugnabant, multus autem tumultus excitaba-
tur.

• *Vt autem leones duo, pro occisa cerva*

Sibi mutuo irati, in se ipsos impetum faciunt,

Servusque inter ipsos rugitus, strepitusque exoritur dentium;

Atque ut vultures incurvis unguibus repandirostri

Rupe in excelsa, magno clangore dimicant,

Capta montivaga gratia, aut fera cerva

Pinguis,

Πίον, ὡς τ' ἐδάμασσε βαλὼν αἰζήϊ· ἀνὴρ
 Γ' αὖ παῖν ἰδρύης, αὐτὸς δ' ἀπαλήσσει ἄλλη
 Χάρη αἰδώς· οἱ δ' ὅτ' ἀλάεως ἐνόησαν,
 Ἐστυμύως δ' οἱ ἀμφὶ μάχῃ δαμείαν ἔθεντο.
 Ὡς οἱ κεκληγόντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρεσσαν.
 Ἐνθ' ἦτοι Κύν· μὲν ὑπερμενέ· Διὸς υἱὸν
 Ἐτενέμεναι μεμαῶς, σάκε' ἔμβαλε χαλκρον ἔχ·
 Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἔρυσθ' ἢ δῶρα θεοῖο.
 Ἀμφιτρυωνιάδης ἢ βίη Ἡρακλεῖη
 Μεσσηγὺς κέρυθος τε καὶ ἀσπίδ' ἔχει μακρὰ
 Αὐχίνα θυμωθέντα θοῶς ὑπένερθε χροεῖα
 Ἡ' λασ' ἐπικραίεας· ἀπὸ δ' ἀμφὶ κέρσε τένοντε
 Ἀνδροφόνος μελίη. μέγα γὰρ αἰθέρος ἔμπισσε φωτὺς.
 Ἡ' εἰπὶ δ', ὡς ὅτε τις δρυὺς ἤραπιν, ἢ ὅτε πέτρῃ
 Ἡ' λίθῳ, πλῆγῃσιν Διὸς ψολοῖν' ἐκφαυῖα.
 Ὡς ἔειπ'. ἀμφὶ δ' οἱ βράχε τάχα ποικίλα χαλκῷ.
 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶαρε Διὸς ταλακάρδιος υἱὸς,
 Αὐτὸς ἢ βροτολογὸν Ἀρῶν ἐπτόντα δοκλόους,
 Δεινὸν ὁρῶν ὅσοισι, λείαν αἰς σῶματι κύρσας,
 Ὅς τε μάλα' ἐνδυκίως ῥινὸν κρατερῶς ἐνύχασσι
 Σχίσσας ὅττι τάχιστα, μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα·
 Ἐμμενέως δ' ἄρα ἔγχε λαινὸν πίμπλαται ἦτορ.
 Γλαυκίῳ δ' ὅσοις δεινὸν, πλάσσει τε καὶ ὤμους
 Οὐρῇ μασιῶν, ποσσὶ γλάφει· ἐδὲ τις αὐτὸν
 Ἐτλη εἰς αἶψα ἰδὼν χεῖδ' ἐλθεῖν, ἐδὲ μάχεσθαι.
 Τοῖος ἄρ' Ἀμφιτρυωνιάδης ἀκρότης αὐτῆς
 Ἀντίος ἔστη Ἀρης· ἐνὶ φρεσὶ θάρσος αἰετῶν
 Ἐστυμύως. ὁ δ' οἱ χεῖδ' ἤλυθεν ἀχνυμένοιο κῆρ·
 Ἀμφότεροι δ' ἐλάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρεσσαν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλης πέτρῃ πεσηῶνος ὄρεσσαν,
 Μακρὰ δ' ἐπιθρώσκεισιν κυλίνδεται, ἢ δ' ἐπὶ ἡχῇ

410

415

420

425

430

435

Εἰρη-

415. Οὐδ'.] Scholiastes Graecus Tzetzes scribit, Seleucum quendam legere χαλκός, ut de hasta intelligatur. nam scutum, inquit,

non erat æneum.

423. Ἀμφὶ δ' οἱ βράχε, &c.] Τάχα ποικίλα sunt, sicut Terentio vestis varia, ἢ πολυτελής. Nec discit

Pinguis, quam interfecit jaculando juvenis vir,
 Sagitta è nervo emissa: ipse autem vagatur alio loco
 Loci ignarus existens. at illi celeriter animadverterunt;
 Certatimque pro ea pugnam acerbam instituerunt:
 Sic & hi duo cum clamore contra se mutuo irruerunt.
 Ibi sane Cygnus quidem potentis Iovis filium
 Occidere meditans, clypeo aream hastam adegit,
 Neque tamen perrupit as: defendebant enim dona Dei.
 Contra autem Amphitryoniades, vis Herculea,
 Inter galeam & clypeum, hasta longa,
 Cervicem nudatum, celeriter, infra mentum,
 Percussit valde, amboſque detondit tendones
 Homicida lancea. magnum enim robur inciderat viri.
 Cecidit autem veluti cum quercus aliqua, aut cum rupes
 Excelsa, ic̃ta Iovis fumanti fulmine:
 Sic cecidit. circum ipsum autem resonabant arma variegata ære.
 Atque hunc quidem ibi reliquit Iovis arumnosus filius.
 Ipse autem occisorem hominum Martem accedentem observans,
 Savum videns oculis, ut leo corpus forte nactus,
 Qui admodum accurate pelle validis unguibus
 Dissecta, quam celerrime dulcem animum abstulit:
 Alacriter autem huius nigrum expletur cor,
 Ac cassis intuens oculis savum quiddam, costasque & humeros
 Cauda flagellans, pedibus fodit; neque quisquam ipsum
 Sustinet ex adversa aspiciens prope ire, neque pugnare.
 Talis igitur & Amphitryoniades insatiabilis bello
 Contra Martem stetit, in prae cordiis audaciam augens
 Certatim. Ille autem prope venit afflicto corde.
 Virique autem cum clamore alter alterum invaserunt.
 Ut autem, quando à magno rupes cacumine præcipitans,
 Et in longum delata saltu volvitur, fragorque

Venit

dit multum Diaconus, qui inter-
 pretatur κεραιωπομῆμα ἐν χαλ-
 κῷ.

425. Αὐτὸς.] Aut retinendum

ὀρνίθια, ut supra, aut αἰετίνια, ut
 in Palatino, pro αἰετίνια.

431. Οὐρή.] Legitur etiam με-

στέων.

450. Ως

Ἔρχεται ἑμμεμεῖα, πύγῃ δ' οἱ αἰτεδόλησιν
 ὕψηλός, τῷ δὲ σπινεύεσται, ἔῖθα μὲν ἄλδ' 440
 Τόσση ὁ μὲν ἰαχῇ βροσπάρμαθ' ἔλιθ' Ἀρης
 Κεκληγώς ἐπόρεζεν· ὁ δ' ἑμμεπῖως ὑπὸ ἑδνεῷ.
 Αὐτὰρ Ἀθλῳαῖη κέρη Διὸς αἰγίοχοιο
 Ἀντήν ἦλθεν Ἀρηῷ, ἐρεμνὴν αἰγὶδ' ἔχουσα,
 Δεινὰ δ' ὑπὸ δρεα ἰδύσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 445
 Ἄρες ἐπὶ γὰρ μὲν κρατερὸν κ' ἡγεῖσθαι ἀάπτως.
 Οὐ γάρ τοι θέμις ἐστὶν ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσσει
 Ἡρακλῆα κτείναντα Διὸς θρασυκαρδίου υἱόν.
 Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίῃ ἴσασ' ἐμείο.
 Ὡς ἔφατ'· ἀλλ' ἔπειθ' Ἄρεως μεγαλήτορα θυμῷ. 450
 Ἀλλὰ μέγα ἰάχων, φλογὶ εἰκελὰ τεύχεα πάλλων,
 Καρπαλίμως ἐπόρεσε βίη Ἡρακλεΐη,
 Κακτάμνασιν μεμαώς· κ' ῥ' ἐμβαλε χάλκιστον ἔγχος
 Σπῆρχον, ἐξ παιδὸς κηλίων ἀπὲρ τεθνεώτῃ,
 Ἐν σάκει μεγάλα· ἀπὲρ γλαυκῶπις Ἀθλῳή 455
 Ἐγχεῖ ὀρεμνὴν ἔτραπ', ὀρεξαμένη ἀπὸ δίφρου.
 Δειμὺ δ' Ἀρῶν ἄχος εἶλεν· ἐρυσαμένη δ' ἄσπερ ὄξυ,
 Ἐσσυτ' ἐφ' Ἡρακλεΐῃ κρατερόφρονι· τ' δ' ἐπιόντα
 Ἀμφιτρωνιάδης δεινῆς ἀκρόρητος αὐτῆς,
 Μηρὸν γυμνωθέντα σάκος ὑπὸ δαιδαλέοιο, 460
 Οὔτας ἐπικρατίως· ἀλλ' ὅτ' ἔμεινα σάκος ἄραξε,
 Δέρεα νωμῆσας, ἐπὶ γ' ἡβονὴν καὶ ἑββαλε μέσση·
 Τῷ δ' ὀφθαλμῷ καὶ Δείμῳ ἐύτροχον ἄρμα καὶ ἵππους
 Ἡλάσαν αἰψ' ἔγχυς, καὶ ἀπὸ χθονὸς Ὀρυοδείης
 Ἐς δίφρον θῆκαν πολυδαίδαλον· αἰψὰ δ' ἔπειτα 465
 Ἰσπυγας μασιέτιν, ἱκνέτο γ' μακρὸν Ὀλυμπον.
 Υἱὸς δ' Ἀλκμειῶν καὶ κυδαίμεος Ἰόλαος,
 Κύκνον σκυλεύσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλὰ
 Νίοντο· αἰψὰ δ' ἔπειτα πόλιν Τρηχῖνος ἱκνέτο
 Ἰσπυγας ὠκυπόδεσιν· αὐτὰρ γλαυκῶπις Ἀθλῳή 470
 Ἐξίκετ' Ὀλυμπον δὲ μέγαν καὶ δῖμαθ' αὐτῆς.

Κύκνον

450. Ὡς ἔφατ'· ἀλλ' ἔ.] Palatin. | 458. Ἐσσυτ'.] M S. Ἡρακλεΐ
 Ἀρηῷ. | editi quidam Ἡρακλεΐ.

*Venit subito ingens, collis autem ipsi obvius fit
 Altus, ad quem cursu defecit, ubi ipsam retinet:
 Tanto ille fremitu, curvum gravator, perniciosus Mars
 Vociferans irruit; ille autem prompte venientem excepit.*

*Porro Minerva filia Iovis agida tenentis
 Obviam venit Marti, tenebrosam habens agidem,
 Sava autem torve intuens, verbis volucris allocuta est:*

Mars, inhibe animos ingentes & manus invictas.

*Neque enim tibi fas est incluta arma auferre,
 Hercule occiso, Iovis magnanimo filio.*

Sed age, desiste à pugna, neque adversus steteris mihi.

Sic ait: sed non persuasit Martis magnanimi animo:

Sed magno fremitu flamma similia arma vibrans,

Celeriter invasit vim Herculeam,

Occidere festinans: & conjecit aratam hastam

Acrius, ob suum filium irascens mortuum,

In clypeum magnum. At protulit casta Minerva

Hasta impetum avertit, manu deflectens à curru.

*Acerbus autem dolor Martem cepit: extractoque gladio a-
 cuto,*

Irruit contra Herculem magnanimum, at illum accedentem

Amphitryoniades, saevo insatiabilis bello,

Femore nudatum clypeo sub variegato

Vulneravit valide: magnumque trajecit clypeum,

Hasta vibrans: in terra autem prostravit media Martem

At illi Parvor & Metus agilem currum & equos

Adegerunt celeriter propius, & à terra habente latas vias

In currum posuerunt variegatum: atque inde celeriter

*Equos flagellis impulerunt, veneruntque in altum Olym-
 pum.*

Filius autem Alcmena & gloriosus laolais,

Cygro despoliato armis ab humeris pulchris detractis,

*Revertebantur. moxque exinde ad civitatem Trachiniam vene-
 runt*

Equis velocibus. At castis oculis Minerva

Pervenit in Olympum magnum, & domos patris.

Κύκνον δ' αὖ κήϋξ θάπτεν, κὴ λαὸς ἀπείρων,
 Οἳ ῥ' ἐργὸς ναῖον πόλιος κλειῖν βασιλῆα,
 Ἀνίλῳ, Μυρμιδόνων τε πόλιν, κλειλὴν τ' Ἰαωλήν,
 Ἀρνίῳ τ' ἠδ' Ἐλίκῳ. πολλὰς δ' ἠγείρετο λαὸς,
 Τιμαῖνις Κήϋκα, φίλον μενεάρεσσι θεοῖσι.
 Τῷ δ' ἔταφον κὴ σῆμα' αἰδὼς ποίησιν Ἀναυρῶ,
 Ὅμῃρου χειμερίῳ πλήθων. πῶς γάρ μιν Ἀπόλλων
 Ληϊοῖδης ἰώεξ', ὅτι ῥα κλειτὰς ἐκχτόμβας
 Ὅσπερ ἄγχι Πυθιοῖδι, βίη σύλασσε δοκδαίον.

475

480

Τ Ε' Λ Ο Σ.



*Cygnum autem contra Ceyx sepelivit, & populus infinitus,
Qui prope civitatem habitant inclyti regis.*

*Anten, Myrmidonumque civitatem, celebremque Laolcum,
Arnenque & Helicen. multius autem congregabatur populus,
Honorantes Ceycem, carum beatis Dīs.*

*Sed illius sepulcrum & monumentum obscurum reddidit Anaurus,
Imbre hyemali exundans. ita enim ipsum Apollo
Latona filius jussit, propterea quod inclytas hecatombas
Quicumque portaret Delphos, eum vi spoliabat insidians.*

F. I N I S.



ΗΉΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ἈΣΚΡΑΓΙΟΥ Θεογονία.

Μουσάν Εἰλικυπιάδων δ' ἄρχομεθ' αἰεiden ,
Αἰθ' Εἰλικῶν ἔχουσιν ὄρ' ἄμειζα τε ζαθέον τε ,
Καί τε παῖδες κένιν ἰοειδία πῶς ἀπαλοῖσιν
Ὀρχάνται , κὴ βωμὸν ἐριθενί' Κρονίων ,
Καί τε λοισσάμηναι τέρενα χροῖα Περμησσοῖο ,

Ἡ Ἰππωκλήως , ἡ Ὀλμειῦ ζαθίοιο ,
Ἀκροτάτῃ Εἰλικῶνι χορὸς ἐνέποιήσαντο ,
Καλὸς , ἱμερόεντας ἐπιβρώσαντο ἥ ποσσιν .
Εὔθη δ' ἀπενύμηναι , κικαλυμμέναι ἤερα πολλῇ ,
Εἰνύχαια σείχον , παλαιαῖα ἔσαν ἰεῖσσι ,
Υἱὸν δ' αὖτις Δία τ' αἰγίοχον , κὴ πότνιαν Ἡῖρην
Ἀργείην , χρυσοῖσι πεδίλοις ἐμβεβαῖαν ,
Κύρην τ' Αἰγίοχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην ,
Φοῖβόν τ' Ἀπρίαναν , κὴ Ἀῖγιον ἰοχάρειαν ,
Ἡ δὲ Ποσειδάωνα γαστήροισιν , ἐννοσίγαιον ,
Καὶ Θέμιν αἰδοίην , ἐλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην ,
Ἡ δὲ χρυσοστέφανον , ἡαλὼν τε Διώνην ,
Ἡ ὦ τ' , Ἡ ἑλίων τε μέγαν , λαμπρὰν τε Σελλώην ,
Λητώ τ' , Ἰάπετόν τε , ἰδὲ Κρόνον ἀκυλομήτην ,
Γαῖάν τ' , ὦκεανόν τε μέγαν , κὴ νύκτα μέλαιναν .
Ἄλλων τ' Ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἶεν ἰόντων .
Αἶνυ ποθ' Ἡσίοδον καλὰ ἐδίδαξαν αἰοιδῶν ,
Ἀῖνας ποιμαίνονθ' Εἰλικῶν ὑπὸ ζαθίαιο .
Τοῖσδε δὲ με πρόπτεται θεῶν μῦθον εἶπαι
Μῦσσαι Ὀλυμπιάδες , κῆραι Διὸς Αἰγίοχοιο .

Ποιμένες ἄγρ' αὐτοὶ , καὶ ἐλέγχεα , γαστέρες οἶον ,
Ἰδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοιζι ὁμοῖα·
Ἰδμεν δ' αὖτ' ἐθέλωμεν ἀληθεῖα μυθήσασθαι .
Ὡς ἔφασαν κῆραι μεγάλας Διὸς δ' ἠέπειαι .

Καί

5. ΚΑΙ ΤΕ.] In nonnullis exemplaribus est Τερμησσοῖο. &c | vers. sequenti quidam dividunt Ἰπ-
πωκλήως.

HESIODI ASCRÆI DEORVM GENERATIO.



*Musis Heliconiadibus incipiamus canere,
Qua Heliconis habitant montem, magnumque divi-
numque :*

*Et circa fontem nigrum pedibus teneris
Saltant, aramque prapotentis Saturni,*

Atque abluta tenero corpore in Permessso,

Aut in Hippocrene, aut in Olmio sacro,

Summo in Helicone choreas duxerunt,

Pulchras, amabiles; fortiterque tripudiarunt pedibus.

Inde concitata, velata aëre multo,

Noctu incedebant, perpulchram vocem emittentes,

*Celebrantes Iovemque agida tenentem, & venerandam luna-
nem*

Argivam, aureis calceamentis incedentem :

*Filiamque Ægiochi Iovis, caruleos oculos habentem Miner-
vam :*

Auguremque Apollinem, & Dianam sagittis gaudentem,

Atque Neptunum terram continentem, terra motorem,

Et Themis venerandam, & nigris oculis Venerem,

Hebenque aurea corona decoram, formosamque Dionen,

Auroramque, Solemque magnum, splendidamque Lunam,

Latonamque, Iapetumque, ac Saturnum versipellem,

Terramque, Oceanumque vastum, & Noctem atram :

Aliorumque immortalium sacrum genus semper existentium.

Qua olim Hesiodum pulchrum docuerunt carmen,

Agnos pascentem Helicone sub divino.

Hoc autem me primum Dea sermone compellarunt,

Musa Olympiades, filia Iovis Ægiochi :

Pastores in agris pernoctantes, mala probra, ventres solum,

Scimus mendacia multa dicere veris similia :

Scimus etiam, quando voluerimus, vera loqui.

Sic dixerunt filia Iovis magni veridica,

Κήρυσι σκηπτέον ἦδ' ἰδ' ἀφ' ἧς ἐστὶν ἡ γῆ·
 Δρεΐψα δ' ἴσητόν· ἐνέπιδου δὲ μοι αὐδῶ
 Θείῳ, ὅς τε κλέψῃσι πῆ τ' ἐσθλὰ καὶ τ' ἐόντα.
 Καί με κέλοισ' ὑμῶν μακάρων χῆρος αἶν' ἔόντων,
 Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἶν' ἀείδειν.
 Ἀλλὰ τί μοι πάντες αὖτις ὄρν' ἢ αὖτις πίτεω;
 Τυῶν, Μυσίων δόρυ μετὰ, καὶ Διὶ πατρὶ
 ὕμνῳσαι τέρψασθαι μοῖραν τόν ἐντὸς Ὀλύμπου,
 Εἰρόσσαι, σὺ τ' ἐόντα, πῆ τ' ἐσθλὰ καὶ τ' ἐόντα,
 Φωνῇ ὁμῆρῳσαι· ὅ δ' ἀρχάμενος εἰς αἰδῶ
 Ἐκ σφάτων ἠδέεα. γέλα δὲ τε δῶκετο πατρὸς
 Ζηνὸς ἐργαδύπνοιο θεῶν ὀπί λαιρχοσύῃ
 Σκιδναμῶν· ἤχε' ἢ κάρη νιφείνθης Ὀλύμπου,
 Δάμαρτα ἀθανάτων. αἱ δ' ἄμβροτον ὅσων ἐῖσται,
 Θεῶν χῆρος αἰδοῖτο πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ
 Ἐξ ὀρχῆς, ἐς Γαῖαν καὶ Οὐρανὸς εὐρύς τε καίεν.
 Οἷτ' ἐκ τ' ἐχέουσιν ἦτοι, δωτῆρες ἰάων.
 Δώτεροι αὖτις Ζηνῶν, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 Ἀρχάμενος δ' ὑμνεῖσι θεῶν, λήγσασθαι τ' ἀοιδῆς,
 Ὅσον φέρωτός ἐστι θεῶν, κρατεῖ τε μέγιστος.
 Αὐθις δ' ἐνθρώπων τε χῆρος, κρατερῶν τε γεγάντων
 ὕμνῳσαι, τέρψασθαι Διὸς νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
 Μῦθον Ὀλυμπιάδης, κῆρα Διὸς αἰγιόχοιο.
 Τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε παῖρα κοινγῆσαι
 Μνημοσύνην, γαυοῖσιν Ἐλδύθηρος ποδῶνται,
 Λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμα τε μετρημένων.
 Ἐνία γάρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο ρητῆται Ζεὺς,
 Νόσφον ὡπ' ἀθανάτων, ἱερὸν λῆγος εἰδανέδωνων.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνισπυτὸς ἔλω, αὖτις δ' ἔτραπον ὄρα
 Μελῶν φθινόων, αὖτις δ' ἤμπετο πῆλ' ἐτελεύτη,
 Ἡ δ' ἔπεκ' ἐννέα κῆρας ὁμόφρονας, ἧσιν ἀοιδῇ

Μίμ-

32. Θεῖω.] Magis placeret al- Quid si vero legamus αὖτις κλειόμεν.
 tera lectio, ἵνα κλείωμι, si cum ea 48. Αρχάμενος.] Altera lectio,
 stare posset versus, quod infra quo- λήγσασθαι, videretur fortassis melius
 que Poëta utatur verbo κλείω. convenire, si mensura versus ferre
 posset.

Et mihi sceptrum dederunt, lauri perviridis rannum,
Decerpere mirandum. inspirant autem mihi vocem
Divinam, ita ut scirem tam futura quam praterita.
Et me jubebant celebrare beatorum genus sempiternorum,
Se vero primo & postremo semper decantare.

Sed quo mihi hac circa quercum, aut circa petram?

O tu, à Musis ordiamur, qua Iovi patri
Canendo oblectant magnum animum in Olympo,
Memorantes, & presentia, & futura, & praterita,
Vocem inter se aptantes. illarum vero indefessa fuit vox
Ab ore suavis. vident autem domus patris
Iovis valde tonantis, Dearum voce à suavi
Dispersa. resonat vero vertex nivosi Olympi,
Domus immortalium. ha vero immortalem vocem emittentes,
Deorum genus venerandum in primis celebrant canilena,
Ab exordio, quos Tellus & Coelum latum genuerunt,
Quique ex his prognati sunt Dii, datores bonorum.
Secundo rursus Iovem, Deorum patrem atque etiam hominum,
Incipientesque canunt Dea, & finientes carmen,
Quam sit praestantissimus Deorum, & imperio maximus.
Porro & hominum genus, fortiumque gigantum
Celebrantes, oblectant Iovis mentem in Olympo,
Musa Olympiades, filia Iovis agida habentis:
Quas in Pieria Saturnio peperit patri mixta
Mnemosyne, fertilitati Eleutheris imperans,
Oblivionemque malorum, & solatium curarum.
Novem enim ei noctes mixtus est prudens Iupiter,
Seorsim ab immortalibus, sacrum lectum conscendens.
Sed cum jam annus exactus, circumvoluta vero essent tempora
Mensium decrescantium, diesque multi transacti essent,
Ipsa peperit novem filias concordēs, quibus carmen

Cura

posset. Sensus certe est manifestus. idem nempe qui est, vers. 31. Σφας δ' αὐταὶ μετὰ τὸν τε καὶ ὕστερον αὐτὸν αἰδεῖν. qui commodè effici non po-

test, si legamus ἀήχασ, nisi ita exponamus: καὶ ἀήχασιν αἰοῦσθαι; sub-

intellige, αὐτὸν ὑμᾶνδσσαι.

60. Ἡ δ' ἐπεκ.] Secundum

H 4

quod

120 Η Ξ Ε Σ Ι Ο Δ Ι
 Μίμνεσται, ὅς σ' ἐθέσιν ἀκηδία θυμὸν ἔχουσιν,
 Τυτθὸν ἀπ' ἀκροβάτης κρυφῆς νιφός· Ὀλύμπῳ,
 Ἐνθά σφιν λιπαροὶ πελοὶ καὶ δώματα καλά.
 Παρ' οὗ αὐτῆς Χάριες, καὶ Ἰμερὸς οἰκί' ἔχουσιν,
 Ἐνθά λῆγες ἔρα τλὴν ἢ Διὸς σέμα ὅσων εἴσται,
 Μίλπονται πάντων πινόμενα, καὶ ἡΐτια κεδνὰ
 Ἀθανάτων κλείουσιν, ἐπὶ ἔρατον ὅσων εἴσται.
 Αἱ πὶ τ' ἴσαν παρ' Ὀλύμπῳ ἀγαλλόμεναι ὅπῃ καλῇ,
 Ἀμβροσίῃ μολπῇ· παρ' οὗ ἰαχὴ γαῖα μέλαινα
 Ὑμνέουσιν· ἔρατος ἢ ποδῶν ὑπὸ δῦπ' ὀρώρει,
 Νεισομένην πατέρ' εἰς ὄν. ὃ δ' ἔρατον ἐμβαλεῖ δούρῃ,
 Αὐτὶς ἔχων βροντῇ ἢ δ' αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 Κάρσει νικῆσας πατέρα Κρόνον. οὗ ἢ ἔρατος
 Ἀθανάτοισι δίδταξιν ὁμῶς, καὶ ἐπὶ φραδίῃ πρᾶς.
 Ταῦτ' ἄρα Μῦσας ἄειδον, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ἐννέα θογαῖρες μεγάλα Διὸς ἐκγεγαῖαι,
 Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλεια τε, Μελπομένη τε,
 Τερψιχόρη τ' ἔρατον τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε,
 Καλλιόπη τ'· ἡ δ' ὡροφρεσάτη ἐστὶν ἀπασίαν.
 Ἡ μὲν δ' βασιλεύουσιν ἅμ' αἰδείοισιν ἡπιδεῖ.
 Οὔπνα πμήνους Διὸς κῆρας μεγάλοιο,
 Γεινόμενόν τ' ἐσιδῶσι διοτρεφέων βασιλῆων,
 Τῶ μὲν ἐπὶ γλώσῃ γλυκερῶν χεῖρας ἀοιδῶν,
 Τῷ δ' ἐπὶ ἐκ σέματ' ὅς μ' εἰ μείλιχα· οἱ δὲ νῦν λαοὶ
 Πάντες ἐς αὐτὸν ὀρώσι, Διὸς κείνοισα θέμιστας
 Ἰθέησι δίκησιν· ὃ δ' ἀσφαλείως ἀγορεύων,
 Αἰψά τε καὶ μέγα νεῖκεν ἐπισταμένως κατέπαυσε,
 Τέκενα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, ἔνεγκε λαοῖς
 Βλαπτομένοις ἀγορήφιν μετὰ τεθνηῖ ἔργα τελευτῶσι
 Ρ' ἡϊδίως, μαλακοῖσι παρ' ἀφ' ἀνδρῶν ἐπίεσιν,
 Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὥς, ἐλάσκοντα
 Αἰδοῖ μείλιχόν· μὲν δ' ἢ πρὶν ἀγομένησιν.

65

70

75

80

85

90

Οἶα

quosdam esset scribendum κῆρας; | sentiuntur veteres codices.

quod ras corripiatur: sed non al- 61. Μίμνεσται.] Ald. edit. ha-
bet

*Cura est, in pectoribus securum animum habentibus ,
 Paululum à summo vertice nivosi cœli ,
 Vbi ipsis splendidique chori , & ades pulchra .
 Iuxta vero eas Gratia & Cupido domos habitant ,
 In conviviis : amabilem autem per os vocem emittentes ,
 Canunt omniumque leges , & mores venerandos
 Immortalium celebrant , amabilem autem per os vocem emittentes .
 Iste tum ibant ad Olympum exultantes voce pulchra ,
 Immortali cantilena : undique vero resonabat terra atra
 Canentibus hymnos : jucundus vero à pedibus strepitus excitabatur ,
 Euntium ad patrem suum . ille autem in cœlo regnat ,
 Ipse habens tonitru , atque ardens fulmen ,
 Vi superato patre Saturno . bene autem singula
 Immortalibus disposuit simul , & induxit honores .
 Hac sane Musa canebant , cœlestes domos tenentes :
 Novem filia magno è Iove prognata :
 Clioque , Euterpeque , Thaliaque , Melpomeneque ,
 Terpsichoreque , Eratoque , Polymniaque , Vraniaque ,
 Calliopeque : hac autem præstantissima est omnium .
 Hac enim & reges venerandos comitatur .
 Quemcunque honoratura sunt Iovis filia magni ,
 In lucem editumque aspexerint à Iove nutritorum regum ,
 Huic quidem super linguam dulcem fundunt cantilenam ,
 Hujus verba ex ore fluunt blanda : ceterum populi
 Omnes ad ipsum respiciunt , discernentem ius
 Rectis judiciis . hic autem tuto canteque loquens ,
 Statim etiam magnam contentionem scite diremit .
 Propterea enim reges prudentes , quod populis
 Damno affectis in foro res iterum integras restituum
 Facile , mollibus alloquentes verbis .
 Incedentem vero per urbem , veluti Deum , placant
 Reverentia blanda : eminet vero inter ipsos congregatos .*

Tak

bet μάλιστα : Germ. μάλιστα : Ve- | Homero , μεμάλιστα contrahi in
 det. μεμάλιστα . Sed potum est ex | μεμάλιστα .

Οἷα τοι Μυσαίων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.
 Ἐκ γὰρ Μυσαίων κ' ἐκητόλκι Ἀπόλλωνος
 Ἄνδρες αἰοῖδ' ἔασιν ἐπὶ χθόνα κ' καθαράται·
 Ἐκ δ' Ἰδίου, βασιλῆες, οἳ δ' ὄλβιοι ὄνεια Μῦσαι
 Φιλοῦνται· γλυκερὴ οἳ ἀπὲς τῶμας ῥέει αὐδή.
 Εἰ γάρ τις κ' πένθος ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ
 Ἀζηται κραδίῳ ἀνὰ χθονὶ, αὐτὰρ αἰοιδὺς
 Μυσαίων ἱερὰ πῶν κλειῖα πατέρων ἀνθρώπων
 Ὑμνήσῃ, μείγαράς τε θεὸς οἳ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν,
 Αἰψ' ὅγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται, ἐδὲ τι κηδέων
 Μένονται· ταχὺς δ' παρίτταται δῶρα θεῶν.
 Χαίρειε τέκνα Διός, δότε δ' ἱμερόεσσαν αἰοιδίῳ.
 Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γῆρ' αἶν' ἔόντων,
 Οἳ Γῆς ἐξεγέρουσι κ' Οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 Νυκτὸς κ' διωφερῆς, ἥς δ' αἰλμυρὸς ἔτρεφε Πόνιόν.
 Εἰπέτε δ' ὡς παρῶναι θεοὶ κ' γαῖα γῆρ' ὄντα,
 Καὶ πύλας, κ' Πόντος ἀπείρατος οἰδμαῖε θύων,
 Ἄστροι λαμπρότανοι, κ' ἐρατὸς οὐρὺς ὑψέθεν,
 Οἳ τ' ἐκ τ' ἐγέρουσι θεοὶ, διωτῆρες ἑῶν.
 Ὡς τ' ἀφενθ' δάσσαντο, κ' ὡς τιμαῖς διέλαντο.
 Ἡ δὲ κ' ὡς παρῶναι πολὺ πλὴν ἔχον Ὀλύμπῳ.
 Ταῦτά μοι ἑστίε Μῦσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι.
 Ἐξ δ' ὀρχῆς, κ' εἴπειθ' ὅ, π παρῶν γῆρ' αὐτῶν.
 Ἡ τοι μὲ παρῶναι Χάρι' ἔστι, αὐτὰρ ἐπειθεῖ
 Γαῖ' οὐρύστερ' ὅ, πάντων ἑδος ἀσφαλὲς αἶε
 Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νεφέεντος Ὀλύμπου,
 Τάλαρα τ' ἡερόεντα μυχρὴ χθονὸς Ὀρυοδείης·
 Ἡ δ' Ἐρὸς, ὅς κ' αἰετὸς ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 Λυσιμελής, πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων
 Δάμναται ἐν στήθεσσι νόον κ' ἐπίφρονα βελλῶ.
 Ἐκ Χάρι' δ' Ἐρεῖός πε, μέλαινά πε Νύξ ἐγέρουσι.
 Νυκτὸς δ' αὐτ' Αἰθήρ τε κ' Ἡμέρη ἐξεγέρουσι.
 Οὐς τέκε κυσσιμῶν, Ἐρεβὶ φιλοτῆρι μιγείσσει.
 Γαῖα δ' ἐτοι παρῶν μὲ ἐγείνατο ἴσση ἑαυτῇ
 Οὐρανὸν ἀστερόεντα, ἵνα μιν ὅδε πάντα καλύπτῃ,
 Ὅφρ' εἴη μακάρισσι θεοῖς ἑδος ἀσφαλὲς αἶε.

100

105

110

115

120

125

Γαῖα

Tale Musarum ingens munus hominibus.

A Musis etenim, & eminens feriente Apolline,

Viri cantores sunt super terram & citharædi:

Ex Iove vero reges. Ille vero beatus, quemcunque Musa

Amant: suavis ei ab ore fluit vox.

Quod si enim quis luctum habens recenti dolore saucio animo

Tristetur, animo dolens, cæterum Poëta

Musarum famulus res claras priscorum hominum

Laudibus celebraverit, beatosque Deos qui Olympum incolunt;

Statim hic sollicitudinum obliviscitur, nec quicquam dolorum

Meminit: cito enim deflexerunt eum alio dona Dearum.

Salvete nata Iovis, date vero amabilem cantilenam.

Celebrate quoque immortalium divinum genus, semper existentium,

Qui Tellure progenerati sunt, & Cælo stellato,

Noctæque caliginosa, quosque salsus nutrit Pontus.

Dicite insuper, ut primum Dii & terra fuerint,

Et flumina, & Pontus immensus, æstu furens,

Astraque fulgentia & cælum latum superne:

Et qui ex his nati sunt Dii, datores bonorum.

Usque opes dividerint, & quomodo honores distinxerint,

Atque quomodo primum multis implicitam sphaeris tenuerint cælum.

Hæc mihi dicite Musa, cœlestes domos inhabitantes

Ab initio: & dicite quodnam primum fuerit illorum.

Primo omnium quidem Chaos fuit, ac deinde

Tellus lato pectore prædita, omnium sedes tuta semper

Immortalium, qui tenent iuga nervosi Olympi,

Tartaraque tenebricosa in recessu terra spaciola:

Atque Amor, qui pulcherrimos inter immortales Deos,

Solvens curas, & omnium Deorum, omniumque hominum

Domat in pectoribus animum, & prudens consilium.

Ex Chao vero Erebusque, nigraque Nox editi sunt.

Ex nocte porro Ætherque & Dies progenerati sunt:

Quos peperit ubi concepisset, Erebo amore mixta.

Tellus vero primum quidem genuit parem sibi

Cælum stellis ornatam, ut ipsam totam obtegat,

Vique esset beatis Dii sedes tuta semper.

Genuit

Γείνασθ' ὅτ' ἔρρεα μικρὰ, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους
 Νυμφίων, αἵ ναίουσιν ἀν' ἔρρεα βροτοῦ γῆρας.

130

Ἡ δὲ καὶ ἀτρυγέτης Πέλαγος τέκεν οἰδμενικὸν θυῶν,
 Πόντον, ἄτερ φιλότητος ἱφιμέριον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Οὐρανὸν ἀνιηθείσα, τέκεν Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
 Κοῖον τε, Κρεῖον δ', Ὑπερίονά τ', Ἰαπετὶν τε,
 Θεϊάν τε, Ρ' εἰαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε,
 Φοῖβόν τε χρυσοστέφανον, Τηθύω τ' ἐρατεινῶν.

135

Τὸς δὲ μετ' ἀπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 Δεινότατος παίδων· θαλερόν δ' ἤχθηρε τοκῆα.

Γείνασθ' ὅτ' αὖ Κύκλωπας ὑπέρβριον ἦτορ ἔχοντας,
 Βρόντιόν τε, Στερόπιν τε, καὶ Ἀργίον ὄβριμον θυμῶν.

140

Οἱ Ζηνὶ βροντῆν τ' ἔδσαν, πεῖξάν τε κεραυνόν.
 Οἱ δὲ τοὶ τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίσκιοι ἦσαν,
 Μῆν' δ' ὀφθαλμοῖς μέσσα ἐπὶ κείτῳ μετώπῳ.

Κύκλωπες δ' ὄνομα ἦσαν ἐπὶ θυμῶν, ὅτεκ' ἄρα σφείων
 Κυκλοπέρης ὀφθαλμοῖς εἰς ἐνέκειτο μετώπῳ.

145

Ἰχθὺς τ' ἐδὲ βῆ καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔρρις.

Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανὸς ἐξεγόντο,
 Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄβριμοι, σὺν ὀνομασσί,
 Κοτῖος τε, Βερερεώς τε, Γύνης δ', ὑπερῆφανα τέκνα.

Τῶν ἱερὰ τὸν μὲν χεῖρας ἀπ' ὤμων αἰέσσοντο

150

Ἀπλάστοι· κεφαλὰ δὲ ἱερὰ πινθήγοντο

Ἐξ ὤμων ἐπίφυγον ἐπὶ εἰσαροῖσι μέλεισιν.

Ἰχθὺς δ' ἀπλάτῳ, κραιπρῇ, μεγάλῳ ἐπὶ εἶδι.

Ὅσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανὸς ἐξεγόντο,

Δεινότατοι παίδων, σφετέρῃ δ' ἤχοντο πεκῆι

155

Ἐξ ἀρχῆς· καὶ τὸ μὲν ὅπως τις πρῶτα γένετο,

Πάντας ἀποκρύπτεισκε, καὶ ἐς φάτος σὺν ἀνέσκε,

Γαίης ἐν κόρυθῳ· κακὰ δ' ἐπιέρπειτο ἔργα

Οὐρανὸς, ἥ δ' ἐντὸς στυγερῆς Γαίης πλώρη,

Στεινομήνη· δολίῳ δὲ κακῷ ἐπεφρόσαστο τέχνῳ.

160

Αἰψὰ δὲ ποιήσασα γῆτος πολὺν ἀδάμαντον,

Τεῦξε

140. Βρόντιον.] Hæc lectio Latini- | firmatur. Altera autem Ἀστειρόπιν
 norum Poetarum testimoniis con- | habet pro Στερόπιν.

Genuit praterea montes altos, Dearum gratas speluncas
 Nympharum, qua habitant per montes saltuosos.
 Atque etiam infrugiferum pelagus peperit astu furens,
 Pontum, absque amore suavi. ceterum deinde
 Coelo concumbens, peperit Oceanum profundos vortices habentem,
 Coeumque, Creumque, Hyperionemque, Iapetumque,
 Theamque, Rheamque, Themique, Mnemosynenque,
 Phæbenque aurea corona insignem, Tethymque amabilem.
 Hos vero post natu minimus natus est Saturnus vaser,
 Acerrimus inter liberos: floridum autem odio prosequabatur paren-
 Porro genuit & Cyclopes superbum cor habentes, (tem.
 Brontenque, Steropenque, & Argen forti animo praditum:
 Qui Iovi & tonitru dederunt, & fabricarunt fulmen.
 Qui sane per alia Diis similes erant,
 Vnus vero oculus media positus erat fronte.
 Cyclopes vero illis nomen è re erat, eo quod ipsorum
 Circularis oculus unicus inerat fronti:
 Roburque & vires, & molimina erant in operibus.
 Alii rursus è Tellure & Coelo prognati sunt,
 Tres filii magni, & prevalidi, non nominandi,
 Cottusque, Briareusque, Gygesque, superba proles.
 Quorum centum quidem manus ab humeris impetuose movebantur
 Inaccessa: capita vero unicuique quinquaginta
 Ex humeris prognata erant super robustos artus.
 Robyr autem immensum, validum, ingenti in statura.
 Quotquot enim Tellure & Coelo procreati sunt,
 Potentissimi filiorum, suo vero insensi erant parenti
 Ab initio. & horam quidem ut quisque primum nascebatur,
 Omnes occultabat, & in lucem non emittebat,
 Terra in latebris: malo autem oblectabatur opere
 Coelum. ipsa vero intus ingemiscebat Terra vasta,
 Arcata: dolosam vero malamque excogitavit artem
 Statim vero cum procreasset genus cani ferri,

Fabri-

145. Κυκλοπῆς.] Al. ἰών, al.
 147. patet autem legendum esse ἰόν,

pro eis per diarefin.

158. Καθμῶνι.] Nomina ap-
 pellativa in ὦν & εἰς significant
 locum.

Τόξες μέγα ἀρέπαιαν, καὶ ἐπιφρονὲς πασι φίλοιζιν.

Εἶπε δὲ θεροπύκτα, φίλον πλεῖμνόν ἔτορ·

Παῖδες ἐμοὶ καὶ πατρὸς ἀναισδάλα, καὶ ἐθέλητε

Πείθεισθαι, πατέρων γε κακῶν ποταίμεθα λώϊον

165

Ἵμετέρων· ὥστερ' ὃν αἰκία μήσατο ἔργα.

ὣς φάτο· τὴν δ' ἄρα πάντας ἔλιν δέσσει, ἐδὲ περ αὐτῶν

Φθιγγάτω· θεροπύκτα δὲ μέγας Κρόνον ἀβυλομήτης

Ἀψ' αὐτῆς μύθοισι θεροπύκτα μητέρα κεδνύει·

Μῆτερ, ἐγὼ κεν τὰτό γ' ὑποχόμενός τελέσαιμαι

170

Ἐργον· ἐπεὶ πᾶνός γε δυσανύμῃ σὺν ἀλεγίζω

Ἵμετέρων· ὥστερ' ὃν αἰκία μήσατο ἔργα.

ὣς φάτο· γήθησεν δὲ μέγα φρεσὶ Γαῖα πειλῶρη·

Εἶσε δὲ μιν κρύψασα λόχῳ· ἐνέθηκε δὲ καὶ

Ἀρπύην καρχαρόδοντα· δόλον δ' ὑπεθήκατο πάντα.

175

Ἦλθε δὲ Νύκτ' ἐπ' αἰῶνι μέγας Οὐρανός· ἀμφὶ δὲ Γαίῃ

Γμείρων φιλότλητος ἐπίατο, καὶ ῥ' ἐπαινόει

Πάντη· ὃ δ' ἐκ λοχόιο παῖς ὠρέξατο χεῖρ

Σκαίῃ, δεξιερῇ δὲ πειλῶρον ἔκλαβεν Ἀρπύην,

Μακρῶν, καρχαρόδοντα, φίλον δ' ἀπὸ μηδὲα πατρὸς

180

Ἐσσυμένως ἤμπεσε, πάλιν δ' ἔρριψε φέρεσθαι

Ἐξοπίσω· τὰ μὲν ὑπὲρ τῶσιν ἔκφυγε χεῖρός·

ὧσαυτ' ὃν ῥαδάμινος ἀπίσσυθεν αἵματόεσσαν,

Πάσας δέξατο Γαῖα· ὥρετο μὲν δὲ ἐν αὐτῶν,

Γαῖατ' Ἐρίνους τε κρατερὰς, μεγάλας τε Γίγαντας,

185

Τόχισι λαμπομένους, δέλιχ' ἔχοντα χερσὶν ἔχοντας,

Νύμφας δ' αἷς Μελίαις χαλκῆσ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·

Μηδὲά δ', ὡς τοπρεῶτον ἀπομήχας, ἀδάμαντον

Κάκωσθ' ἐπ' Ἠπείροιο πολυχλύσσα ἐνὶ Πόντῳ,

ὣς φέρετ' ἀμπέλαντος πάλιν χρόνον· ἀμφὶ δὲ λῶνός

190

Ἀφροδῆσ' ἀπ' ἀθανάτου χρόνος ὤρετο· τῷ δ' ἐνὶ κέρῳ

Ἐθρίφθη· πρῶτον δὲ Κυθήριοι ζαθέοισιν

Ἐπείετο· ἔνθεν ἐπειὶ ὥρετο ἰκέτο Κύπρον.

Εκ

188. Μηδὲά δ'.] Non video | plicari possit. Lege itaque cum ex-
quomodo ἀδάμαντον ad sensum ap- | emplari Venetijs excuso ἀδάμαντι,
& in

Fabricavit magnam falcem, edixit vero caris liberis.

Dixit autem animum addens, caro mœrens corde:

Filii mei & patris nefarii, si volueritis

Parere, patris malam ulciscemur contumeliam

Vestri. prior enim secula machinatus est opera.

(lorum

Sic dixit: illos vero omnes invasit metus, neque quispiam il-

Locutus est. confirmato animo tandem magnus Saturnus versutus

E contra verbis compellavit matrem castam:

Mater, ego certe hoc in me recipiens peragam

Facinus. patrem enim inauspicatum nihil curo

Nostrum. prior enim secula meditatus est opera.

Sic dixit: gavisus est autem valde animo Tellus ingens.

Collocavit autem ipsum celans in insidiis: indidit vero manui

Falcem asperis dentibus: dolo autem instruxit omni.

Venit autem Noctem adducens magnum Coelum: undique vero

Cupiens amorem imminebat, & sane extentum est

(Telluri

Passim. ex insidiis autem filius petiit manu

Sinistra, dextra vero immanem cepit falcem,

Longam, asperos dentes habentem, carique genitalia patris

Festinanter demessuit, rursusque abiecit ut ferrentur

Pone. illa quidem non incassum elapsa sunt manu:

Quotquot enim gutta proruperunt cruenta,

Omnes suscepit Terra. circumvolutis autem annis,

Produxit Erinnyasque validas magnosque Gigantes,

Armis nitentes, longas hastas manibus tenentes:

Nymphasque, quas Melias vocant super immensam terram.

Testiculisque ut prius resectis, ferrum

Projecit circa Epirum undis agitatum in pontum.

Sic ferebantur per pelagus longo tempore: circumcirca vero alba

Spuma ab immortalī corpore oriebatur: in ea puella

Innutrita est: primum vero ad Cytheras divinas

Vehebatur, inde tum circumfluam pervenit ad Cyprum.

Pro-

& in interpretatione Latina pro
ferrum, ferro, reponendum. Nam
καὶ βάλ', & quas sequatur, de

ipsis genitalibus omnino intelli-
genda sunt. Ibidem quoque, Ἡ πει-
ρὰ πύλ.

Ἐκ δ' ἔβη αἰδοίη καλὴ θεός· ἀμφὶ δ' ᾗ ποίη
 Πρῶτον ὑπὸ ραδινοῖσιν αἰετὶς· τὴν δ' Ἀφροδίτῃν,
 Ἀφροχρύσειά τε θεῶν, καὶ εὐστέφανον Κυθήρειαν
 Κικλήσκουσι θεοὶ τε καὶ ἄνδρες, ἕνεκ' ἐν Ἀφρῇ
 Θρίσθην· ἀπὲρ Κυθήρειαν, ὅπ' αὐτοσίκυρσε Κυθήροισι·
 Κυπρὸς ἁγίαν δ', ὅπ' ἦντο πολυκλύτῳ ἐνὶ Κύπρῳ·
 Ἡ δὲ φιλομμηθία, ὅπ' μμηθίων ἐξεφαάνθη.
 Τῇ δ' Ἑρῷ ἀμάρτησε, καὶ Ἰμερῷ ἑσπεῖον χαλὸς,
 Γεινομήν τε πρῶτα, θεῶν τ' ἐς φύλον ἔσση.
 Ταύτῃ δ' ἐξ ὀρχῆς πμῶν ἔχθ', ἣ δ' ἀέλοισιν
 Μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 Παρθενίης τ' ὁάρας, μειδήματα τ' ἐξαπάτας τε,
 Τέρψιν τε γλυκερίῳ, φιλότητά τε, μελιχλίῳ τε.

Τὰς δ' πατὴρ Τιτίλῳας ἐπὶ κλησὶν χαλίσσκειν,
 Παῖδας νεκρῶν μέγας Οὐρανός, ὅς τέκεν αὐτός.
 Φάσκει δ', πλάινοισιν ἀπαοθαλίῃ μέγα ῥέξαι
 Ἑρῶν, τοῖο δ' ἔπειτα πῶς μετόπισθεν ἴσταται.
 Νύξ δ' ἔτεκε συζυγὸν τι Μόρον, καὶ Κῆρα μέλαιναν,
 Καὶ Θάνατον· ἥ τις δ' ὕπνον· ἐπὶ κλησὶν φύλον Οὐρανόν·
 Οὐπνὶ χρημθεῖσα θεὰ τίς Νύξ ἐρεβεννή.
 Δάκτυρον αὖ Μῶρον, καὶ Οἰζυνὸν ἀλγινόεσσαν·
 Ἐσπερίδας δ', αἷς μῆλα πέρην κλυτῷ Ὠκεανοῖο
 Χρυσέα καλὰ μέλυσσι, φέροντά τε δένδρεα καρπέν·
 Καὶ Μοῖρας καὶ Κῆρας ἐγγεῖνατο νηλεοποίνους,
 Κλωθὴν τε, Λάχεσιν τε, καὶ Ἀτρεοπὸν· αἵ τε βροτῶσι
 Γεινομήνοισι διδύσκουσιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε,
 Αἵ τ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε ὧσθ' ὀφθαλμῶν ἐφίπυσσιν,
 Οὐδέ ποτε λήγουσι θεῶν δεινοῖο χρόοιο.
 Πρὶν γ' ἀπὸ τῶν δώσωσι κακῶν ὅπιν ὅσπερ ἀμάρτη.
 Τίς τις δ' καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτῶσι,
 Νύξ ὀλοή· μῦθ' οὖν δ' Ἀπάτιος τίς καὶ Φιλότης,
 Γῆρας τ' ἐλόμμενον, καὶ Ἑρὸν τίς καρτερόθυμον.
 Αὐτὰρ Ἑρὸς συζυγὴν τίς μ' Πόνον ἀλγινόεντα,

Λήθην

209. Φάσκει.] Τίτα'νοιας quidam | num potior sit interpretatio, exten-
 exponunt nocentes. sed iudicet lector | dentes, scilicet manum.

Prodiit vero veneranda formosa Dea : circum vero herba
 Pedibus sub mollibus crescebat : Aphroditem autem ipsam,
 Spuma progeneratam Deam, & decoram pulchris sertis Cytheream,

Nominant tam Dii quam homines : eo quod in spuma
 Nutrita fuit : Cytheream autem quod appulit Cytheris :
 Cyprigenam vero, quod nata sit undosa in Cypro :
 Atque amantem genitalia, quia ex genitalibus emerfit.
 Hanc vero Amor comitatus est, & Cupido sequebatur pulcher,
 Natam primum, & Deorum ad coetum euntem.
 Hunc vero ab initio honorem habet, atque sortita est
 Sortem inter homines & immortales Deos,
 Virgineas confabulationes, & risus, & deceptiones,
 Oblectationemque suavem, & amicitiam, blanditiasque.

Illos vero pater Titanias cognomento vocabat,
 Filios objurgans magnus Coelus, quos genuit ipse.
 Dictitabat porro, festinantes ex protervia magnifico patrasse
 Facinus, cujus deinceps ultio in posterum futura sit.
 Nox praterea peperit odiosum Fatum, & Parcam atram,
 Et Mortem : peperit etiam Somnium. peperit vero agmen Somniorum :

Qua nulli mixta Dea peperit Nox obscura.
 Rursum postea Molum, & Aërumnam dolore plenam,
 Hesperidesque, quibus mala ultra inclytum Oceanum
 Aurea pulchra cura sunt, ferentesque arbores fructus,
 Et fatales Deas, & Parcas genuit immites,
 Clothoque, Lachesisque, & Atropon : qua mortalibus
 Nascentibus dant habendum bonumque malumque,
 Quaque hominumque Deorumque delicta persequentes,
 Nunquam desinunt Dea à vehementi ira,
 Priusquam illi rependerint malam ultionem, quisquis peccarit.
 Peperit praterea & Nemesis, cladem mortalibus hominibus,
 Nox perniciofa : post hanc Fraudem enixa est, & Amicitiam,
 Seniumque noxium, & Contentionem peperit pertinacem.
 Taterum Contentio odiosa peperit quidem Laborem mole-
 stum.

Λήθλυ πει, Λαιμόν τε, ἔ Αἴλεια δακρυόεντα,
 Ὑσμίνας τε, Φόνους τε, Μάχας τ', Ἀνδροκλισίας τε,
 Νείκειά τε, Ψευδίας τε Λόγους, Ἀμφιλογίας τε,
 Δυσνομίην, Ἄτλυν τε, σιωήθεας ἀλλήλοισιν.
 Ὄρχον θ', ὃς δὴ πλείων ἐπιχθονίους ἀνθρώπους
 Πημαίνει, ὅτε κέν τις ἐκὼν ἐπίορχον ὁμόσῃ.
 Νηρέα τ' ἀψοῦδα ἔ ἀληθία γείνατο Πόντος,
 Πρεσβύτατον παίδων· αὐτὰρ καλίσσι γέροντα,
 Οὔνεκα νημερτὴς τε καὶ ἥπιος· ἐδὲ θεμιστῶν
 Λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἥπια δῶκεα οἶδεν.
 Αὖτις δ' αὖ θαύματα μέγαν, καὶ ἀγνώστα Φόρκυν,
 Γαίην μισγρόμεν, καὶ Κητώ καλλιπέρην,
 Εὐρυδίην τ' ἀδάμαντιον ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν.
 Νηρῆον δ' ἐγλήοντο μεγάροισι τέκνα θεῶν
 Πόντος ἐν ἀπυγίῳ, καὶ Δωρίδον ἠυκρόμοιο,
 Κέρης Ωκεανοῖο τελέηντιον ποταμοῖο,
 Πρωτόν τ', Εὐκρότην τε, Σαώ τ', Ἀμφιλείτην τε,
 Εὐδῶρην τε, Θέπιν τε, Γαλήνην τε, Γλαῶκην τε,
 Κυμοθῆν, Σπειώ τε Ἰσην, Θαλίην τ' ἐρόεσσα,
 Καὶ Μελίτην χαίρεσσα, καὶ Εὐλιμήν, ἔ Ἀγανῆ,
 Πασίτην τ', Ἐρατώ τε, ἔ Εὐνείκην ῥοδόπηχυν,
 Δωϊώ τε, Πρωϊώ τε, Φέρκσά τε, Δυναμῶρην τε,
 Νησαίην τε, ἔ Ἀκταίην, ἔ Πρωτομέδεια,
 Δωρεῖς, ἔ Πανόπην, ἔ Δειδῆς Γαλάτεια,
 Ἰσποθῆν τ' ἐρόεσσα, ἔ Ἰσπονόην ῥοδόπηχυν,
 Κυμοδόκην θ', ἢ κύματ' ἐν ἡεροειδέϊ πότῳ,
 Πνοιάς τε ζαθέων ἀνέμων, σὺν Κυματολήγῃ,
 Γ' εἴα περὶ νῦν, ἔ εὐσφύρα Ἀμφιλείτην.
 Κυμώ τ', Ἡϊόνην τε, εὐσέφανός θ' Ἀλιμήνη,
 Γλαυκονόμην τε φιλομμειδῆς, ἔ Ποντοπόρεια,
 Λαιαγῶρην τε, ἔ Εὐαγῶρην, ἔ Λαομέδεια.

230

235

240

245

250

255

Παλν.

227. Λήθλυ.] Alii legunt λιμόν, & fortasse non male. Sicut etiam vers. sequenti magis convenire videtur φόβος quam φόβος, quia

supra in Aspide vers. 155, conjunxit etiam Poëta hæc duo φόβος & ἀνδροκλισίην.

238. Κητώ καλλιπέρην.] Alii legunt

Oblivionemque, Pestemque, & Dolores lacrymabiles,
 Pugnasque, Cadefque, Præliaque, Stragesque virorum,
 Lurgiaque, mendacesque Sermones, Disceptationesque,
 Legum contemptum, Noxamque, familiares inter sese:
 Iuramentumque quod plurimum terrestres homines
 Ladit, quando quispiam volens pejeraverit:
 Nereumque alienum à mendacio, & veracem genuit Pontus,
 Maximum natu filiorum: sed vocant senem,
 Eo quod verus atque placidus: nec juris & aequi.
 Obliviscitur, sed iusta & mansueta consilia novit.
 Deinde rursus Thaumantem magnam & fortem Phorcyn,
 Terra commistus, & Ceto pulchris genis præditam,
 Eurybiamque, ferreum in pectore animum habentem.
 Ex Nereo porro prognata sunt perquam amabiles filia Deorum
 Ponto in infructuoso, & ex Doride pulchricoma,
 Filia Oceani rotundi fluvii,
 Protoque, Eucrateque, Saoque, Amphitriteque,
 Eudoraque, Thetisque, Galeneque, Glaucēque,
 Cymothoë, Spioque velox, Thaliaque jucunda,
 Et Melita gratiosa, & Eulimene & Agave,
 Pasitheaque, Eratoque, & Eunice roseis lacertis prædita,
 Dotoque, Protoque, Pherusaque, Dynameneque,
 Nesaaque, & Actæa, & Protomedia,
 Doris, & Panope, & speciosa Galatea,
 Hippothoëque lepida, & Hippone roseis lacertis prædita,
 Cymodoceque, quæ fluctus in obscuro ponto,
 Et flatus divinorum ventorum, una cum Cymatolege,
 Facile mitigat, & cum pulchros talos habente Amphitrite:
 Cymoque, Eioneque, pulchreque coronata Halimede,
 Glauconomeque hilaris, & Pontoporia,
 Liagoreque, & Euagore, & Laomedia:

Poly-

gunt Κητώ. ἐν πόντῳ γὰρ τὰ κήτη
 ἄγαν εἰσέδουσιν ἰχυρότατα ὄντα
 καὶ ὁμιλῶν.

240. Μισήρεια.] Alii legunt μισή-

εἶτα τέκνα, id est, μεγάλα, ἰπέρατα,
 ἢ ὑπερχάρηρα τέκνα, ἀπὸ τοῦ καλῆς.

243. Πρωτῶ τ'.] Quædam exem-
 plaria habent Εὐκράτην.

Πελυωόμεν τε, καὶ Αὐτονόη, καὶ Λυσιάνασσα,
 Εὐάρεη τε φυλὸν τ' ἐρατὴν, καὶ εἶδ' αἶμα μῦθον.
 Καὶ Ψαμψίδα χαρίεσσα δέμας, δῖη τε Μενίππη.
 260
 Νησώ τ', Εὐπύμνη τε, Θειμιστώ τε, Πρωϊόη τε.
 Νημερτής θ', ἣ τατρός ἔχ' νόον ἀθανάτοιο.
 Αὐταὶ μὲν Νηρηῶν ἀμύμονος ἐξιχθόντο
 Κῦραυ πινύχοντα, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν.
 265
 Θαύμας δ' Ὀκίανοιο βαθυρρεΐτας θύγατρα
 Ἡγάστ' Ἡλέκτρην. ἣ δ' ὠκείαν τέκιν' Ἴριον,
 Ἡὐχόμενος θ' Ἀρπύρας, Αἰλῶν τ', Ὀκυπύτῳ τε,
 Αἵ ῥ' ἀνέμων προΐησι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἐπονται,
 Ὀκείης περὺ γαστρί· μέλαχρόνια γὰρ ἴαλλον.
 270
 Φόρκυϊ δ' αὖ Κητὼ Γραΐας τέκε χαλκιπαρήγας,
 Ἐκ γαστρίης πολιὰς, τὰς δὲ Γραΐας καλέουσι
 Ἀθάνατοι τε θεοὶ, χαμαὶ ἐρχόμενοι τ' ἀνθρώποι.
 Περφρηδῶ τ' εὐπιπλόν, Ἐνυώ τε κροκόπιπλον,
 Γοργύς θ' αἰναίεσι πέρην κλυτῷ Ὀκίανοιο,
 275
 Ἐχάλην αὖθις θυκτός· ἔν' Ἐσπερίδης λιγύφωτοι,
 Σθαινῶ τε, Εὐρυάλη τε, Μέδυσά τε, λυγρὰ παρθῶσαι.
 Ἡ μὲν ἔλιν θνητῇ, αἱ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγῆραι
 Αἱ δύο· τῇ γ' οἱ μὴ παρελέξατο Κουανοχαίτης,
 Ἐν μαλακῷ λειμῶνι, καὶ ἀνθισιν εἰαρινοῖσι.
 280
 Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσίδες κεφαλῶν ἀπιδειροτόμησιν,
 Ἐξέβορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος.
 Τῷ μὲν ἐπ' αἰνυμένω ὦν, ὅτ' ἄρ' Ὀκίανος παρὶ πηγὰς
 Γαίης θ', ὅδ' ἄορ χεύσειον ἔχον μῆτι χερσὶ φίλῃσι.
 285
 Χ' αἱ μὲν δ' ὅτε παρ' αἰνυμένω, αἰολιπῶν χθόνα μητιέρεα μέλων,
 Ἰκετ' ἐς ἀθανάτους· Ζηνὸς δ' ἐν δόμοισι ναίει,
 Βροντῶν τε στεροπῶν τε φέρον Διὶ μελίκρονον.
 Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τριχάρκῳ Γηρυονῆα,
 Μιχθεῖς Καλλιρόη κέρη κλυτῷ Ὀκίανοιο.

260

265

270

275

280

285

Τὸν

269. Μέλαχρόνια.] In cælum volabant: cælum enim etiam χρόνον dici annotat Schol. Sed sunt qui legant μέλαχρόνια, ut sit relicta terra.

270. Καλλιπ.] Al. χαλκιπαρή.

288. Μιχθεῖς.] Versus hic in omnibus exemplaribus collocatus reperitur 9 vers. superius, post illum Εὐμαλακῷ, cum tamen eo pertinere nullo modo possit. Nam tres

olynomeque, & Autonoe, & Lysianassa,
 neque tam indolis gratum, quam inculpata forma.
 t Psamathe decora corpore, divinaque Menippe:
 Iesoque, Eupompeque, Themistoque, Pronoeque,
 Iemertesque, qua patris habet animum immortalis.
 Ia quidem ex Nereo inculpato procreata sunt
 filia quinquaginta, inculpata opera callentes.
 Thaumias vero Oceani profundiflui filiam
 Duxit Electram. hac autem celerem peperit Irim,
 Pulchricomasque Harpyias, Aelloque, Ocypetenque,
 Qua ventorum flamina, & aves assequuntur
 Pernicibus alis. in caelo enim degentes volitant.
 Phorco post hac Ceto Graas peperit pulchris genis pradtas,
 A partu canas, quas ob id Graas vocant.
 Immortalesque Dii, humique incedentes homines.
 Pephredoque pulchro peplo, Enyoque croceo peplo,
 Gorgonesque, qua habitant celebrem Oceanum,
 In extrema parte ad noctem: ubi Hesperides arguta,
 Sthenoque, Euryaleque, Medusaque, gravia perpeffa.
 Ipsa erat mortalis, ast aliae immortales, & senio non obnoxia
 Duae: cum una concubuit carulea casarie Neptunus
 In molli prato & floribus vernis.
 Ejus autem Perseus caput cum amputasset,
 Exiliit Chrysaor magnus, & Pegasus equus.
 Huic quidem cognomentum erat, quod Oceani apud fontes
 Natus esset: ceterum hic enssem aureum tenebat manibus caris:
 Et ille quidem cum avolasset, relicta terra matre pecorum,
 Pervenit ad immortales: Iovis vero in domo habitat,
 Tonitruque & fulgur ferens Iovi prudenti.
 Chrysaor porro genuit tricipitem Geryonem,
 Mixtus Calliroa filia nobilis Oceani.

Illum

tres tantum traduntur Gorgones,
 Stheno, Euryale, & Medusa, neque
 in his recensetur Calliroe. Quo-
 circa nos G. Canterum sequuti, ver-

sum illum huc transtulimus. Nam
 hoc cum historia plane convenit,
 quae tota reperitur Κέρν δ' Ὀκτα-
 νοίο. supra in Aspide, vers. 142.

Τὸν μὲν ἄρ' ἐξενάοιξε βίη Ἡρακλεΐη,
 Βυσὶ παρ' ἐλικοπόδοσι, παρέρυτον εἰν Εὐρυθείῃ.
 220 Ἡμεῖς τῷ, ὅτε παρ' βῆς ἤλασεν Ὀρυμειώπης
 Τίρῳθ' εἰς ἱερὴν, λαβρὰς πόρον Ωκεανοῖο,
 Ὄρθον τι κλείνας, καὶ βυκτόλον Εὐρυτίωνα,
 Σταθμὸν δ' ἐπ' ἡρώεσσι, πέρην κλυτὰν Ωκεανοῖο.
 225 Ἡ δ' ἔτεκε ἄλλο πύλωρον, ἀμήχανον, ἔδιν ἰοικῆς
 Θνητοῖς ἀνθρώποις, ἔδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 Σπῆϊ ἐνὶ γλαφυρῷ, θεῖον κρατερόφρον' Ἐχιδνα.
 Ἡμῖσι μὲν νύμφην ἐλικοπόδα, χαλκιπάρηον,
 Ἡμῖσι δ' αὖτε πύλωρον ὄφιν, δεινόν τε μέγαν τε,
 Ποικίλον, ὠμητὴν, ζαθέης ὑπὸ κόρυθι γαίης.
 300 Ἔνθα δ' οἱ σπείουσι κῆρυ, κρήνη ὑπὸ πέτρῃ,
 Τηλὺς ἀπ' ἀθανάτων τι θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων.
 Ἔνθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίων.
 Ἡ δ' ἔρυτ' εἰν Αἰμίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρὴν Ἐχιδνα,
 Ἀθάνατον νύμφη καὶ ἀγήρατον, ἥματι πάντα.
 305 Τῇ δ' Τυφάονα φασὶ μιγήμεναι ἐν φιλοτήῃ,
 Δεινὸν θ' ὕδατος ἔκαστον, ἐλικοπόδι κέρη.
 Ἡ δ' ὑποκυσαμένη, τέκετο κρατερόφρονα τέκνα.
 Ὄρθον μὲν πρῶτον κυῖα γείνατο Γηρυονῆϊ.
 310 Δούπερον αὖτις ἔπλεον ἀμήχανον, ἔπ' φαίδον,
 Κέρδερον ὠμητὴν, αἶψα κυῖα χαλκίοφانون,
 Πεντηκοντοχάρηον, ἀναιδία τε κρατερὴν τε.
 Τὸ τρίτον, Ὑδρὶν αὖτις ἐγείνατο λυγρὴν εἰδυῖαν
 Λεοναίην, ἣν θρήψε θεὰ Λαοκώλειον Ἡρή,
 315 Ἀπλητόν κρητίστον βίη Ἡρακλεΐη.
 Καὶ τέτληεν Διὸς υἱὸς ἐνὶ στήθεσσι νηλεὲς χαλκὸν
 Ἀμφιτρυωνιάδης, αὐτὸν δ' ἠφίλω Γολαῖον,
 Ἡρακλῆος, βελήσιν Ἀθηναίης ἀγαλῆος.
 320 Ἡ δ' Χίμαιραν ἔπλεε, πνέουσαν ἀμφιμακάρεσσιν
 Δεινὴν τε, μεγίστην τε, ποδώκεά τε, κρατερὴν τε.
 Τῇς δ' ἣν τέρεος κεφαλῇ μία μὲν, χαροπότοιο λέοντος,

H δ',

297. Σπῆϊ.] Alii rectius legunt
 σπείουσι, σπείουσι, πῆ, antrum.

321. Χαροπότοιο.] Χαροπὸς, læti-
 tiam cordis vultu prodens. Pec-
 liariter

Illum quidem armis exiit vis Herculana,
 Boves apud flexipedes, circumflua in Erythia :
 Die illo cum boves egit latus frontes habentes
 Irgythum in sacram, emensus iter Oceani,
 Orthoque interfecto, & bubulco Eurysione,
 Stabulo in obscuro, ultra inclytum Oceanum.
 Ipsa insuper peperit aliud monstrum, perplexum, nihil simile
 Mortalibus hominibus, neque immortalibus Diis,
 Specus in concavo, divinam animo infracto Echidnam:
 Dimidio nympham, nigris oculis, pulchris genis,
 Dimidio item ingentem serpentem, horrendamque magnumque,
 Varium, crudivorum, divina sub cavernis terra.
 Illic vero ei specus est in imo, cava sub petra,
 Procul ab immortalibusque Diis mortalibusque hominibus:
 Ibi sane ei destinaverunt Dii inclytas domos incolere.
 Atque coërcebatur in Arimis sub terra tetra Echidna,
 Immortalis nymphe & senii expers, diebus omnibus.
 Huic Typhaonem aiunt mixtum esse amore,
 Vehementem & violentum ventum, nigris oculis decora puella.
 Illa vero gravida facta, peperit fortes filios.
 Orthum quidem primo canem peperit Geryoni.
 Iterum secundo edidit partu immensum, minime effabilem,
 Cerberum crudivorum, Plutonis canem area voce,
 Quinquaginta capitum, impudentemque fortemque.
 Tertio, Hydram rursus genuit abominabilem
 Lernaam, quam enutrivit Dea albis ulnis Iuno,
 Insatiabiliter indignans virtuti Herculana.
 Ac illam quidem Iovis filius occidit saevo ferro
 Amphitryoniades, cum bellicoso Iolao,
 Hercules, ex consiliis Minervæ prædatrix.
 Tum ipsa Chimæram peperit, spirantem terribilem ignem,
 Trucemque, magnamque, pernicemque, validamque.
 Illius erant tria capita: unum quidem terribilis leonæ,

AL-

liariter autem *χæμνα* quoddam dicitur *χæμνός*, & *χæμνοί*, qui esse cæsius vel cæruleus, vel etiam fulvus: ut hic pro fulvo leone sumitur. Is color putatur

Η' ἧ χμαίρης· ἡ δ' ὄφι' κραιτέροιο δράκοντι.
 Πρόδ' ἐ λείων, ὅππην ἧ δράκον, μίαν δ' ἧ χμαίρα,
 Δεινὸν ἀπιπνέουσα πυρὸς· μὲν δ' αἰθομένοιο.
 Τὼ μ' Πήγασος εἶλε, καὶ ἐοδλὸς Βελεροφόντης.
 Η' δ' ἄρα Σφίγ' ὀλοῶν τέκε, Καδμείοισιν ὀλεῖσθον,
 Ὄρθ' ὑποδμηθεῖσα· Νεμειᾶδ' ὅν τε λείονα,
 Τόν ῥ' Ἡρὴ θρέψασα, Διὸς κυδνὴ παρθενίης,
 Γυνοῖσιν καλίνασε Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις.
 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' οἰκείαν, ἐλεφαίρε' οὖλ' ἀνθρώπων,
 Κοιρανίαν τεύχε' οὖλο Νεμείης, ἡ δ' Ἀπίσωνι.
 Ἀλλὰ ἐῖς ἐδάμνασε βίης Ἡρακλεΐης.
 Κητὼ δ' ὀπλότατον, Φόρκυι φιλότῃ μινγεῖσα,
 Γαῖαν, δεινὸν ὄφι, ὃς ἐρεμνῆς κρύβεται γαίης,
 Πείρασιν ἐν μεγάλοις παλῆχρυσέα μῆλα φυλάσσει.
 Τῷτο μ' ἐκ Κηλῆς καὶ Φόρκυος γένετο.
 Τηγυς δ' ὤκισαν πόταμ' ὅς τε δινήεντας,
 Νείλον τ', Ἀλφειὸν τε, καὶ Ἡρακλῆος βαθυδίνην,
 Στυγμένα, Μαίανδρόν τε, καὶ Ἰστρον καλλιρέεθρον,
 Φαῖσιν τε, Ῥήϊον τ', Ἀχελώϊον δ' Ἰστροδίνην,
 Νέεσσιν τε, Ῥοδίων θ', Ἀλκίονα θ', Ἐπὶ ποταμὸν τε,
 Γρήϊον τε, καὶ Αἰσηπον, Ἰῖον τε Σιμῶνα,
 Πωλείον τε, καὶ Ἐρμῶν, εὐρέϊν τε Κεῖνον,
 Σαργαδίον τε μέγαν, Λαδωναίαν τε, Παρθέμιον τε,
 Εὐλώϊον τε, καὶ Ἀρδισκον, Ἰῖον τε Σκαμάνδρον.
 Τίχτε δ' ἑνθαλίεων ἱερὸν γένος, αἷ' ἑνθαλίαν
 Ἀνδρας κελεύουσιν, Ἀπὸ πᾶσι ξυνὸν ἄνακτι,
 Καὶ ποταμοῖς· ταύτῃ δ' Διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσιν,
 Πειθῶ τ', Ἀδμήτη τε, Γαίῃ τ', Ἡλέκτρη τε,
 Δωρὶς τε, Πρυμνῶ τε, καὶ Οὐρανίῃ θεοειδῆς,
 Ἰππῶ τε, Κλυμένη τε, Ῥοδίᾳ τε, Καλλιρόῃ τε,
 Ζαυξῶ τε, Κλυτίῃ τε, Ἰδύᾳ τε, Πασιγῶν τε,
 Πληξαύρῃ τε, Γαλαξαύρῃ τε, ἱερῇ τε Διώνῃ,
 Μηλόβοσις τε, Θόῃ τε, καὶ Δειδῆς Πολυδώρῃ,

325

330

335

340

345

350

Κερ-

345. Εὐλώϊον.] In nonnullis exemplaribus est Ἀλδισκ., pro Ἀρδισκ.

356. Ἀλλὰ-

Alterum capella: tertium vero serpentis robusti draconis.
 Ante leo, pone vero draco in medio autem capra,
 torrende efflans ignis robur ardentis.

Hanc quidem Pegasus cepit, & strenuus Bellerophontes,
 la sane Sphingem exitialem peperit, Cadmeis perniciem,

Ab Ortho subacta: Nemeaumque leonem,
 Quem Iuno cum enutrivisset, Iovis veneranda uxor,
 in locis fertilibus collocavit Nemea, cladem hominibus.
 Ibi sane hic commorans, decipiebat tribus hominum,
 imperans cavernosa Nemea, atque Apefanti.
 Sed ipsum robur domuit virtutis Herculanæ.

Ceto vero minimum natu, cum Phorco amore mixta,
 peperit gravem serpentem, qui obscura in latibulis terra
 Finibus in amplis prorsus aurea mala custodit.

Hoc quidem ex Ceto & Phorco genus est.

Tethys autem Oceano flumina peperit vorticosa,
 Nilumque, Alpheumque, & Eridanum profundos vortices habentem,

Strymonem, Maandrumque, & Istrum pulchrisfluum,
 Phasinque, Rhesumque, Acheloiium argenti vorticem,
 Nessumque, Rhodiumque, Haliacmonemque, Heptaporumque,

Granicumque, & Æsopum, divinumque Simoënta,
 Peneumque, & Hermum, amœneque fluentem Caicum,
 Sangariumque magnum, Ladonemque, Partheniumque,
 Euenumque, & Ardescum, divinumque Scamandrum.
 Peperit quoque filiarum sacrum genus, quæ per terram
 Viros à teneris educant, una cum Apolline rege,
 Et fluminibus: hanc vero à Iove sortem habent,
 Pihoque, Admeteque, Ianthique, Electraque,
 Dorisque, Prymnoque, & Vrania forma Deam referens,
 Hippoque, Clymeneque, Rhodiaque, Calliroëque,
 Zeuxoque, Clythieque, Idyiaque, Pasithoëque,
 Plexaureque, & Galaxaure, amabilisque Dione,
 Melobosisque, Thoëque, & venusta Polydora,

Κερκῆϊς τε φυλὴ ἱερὰ τῇ, Πλυτὴ τε βοῶπις,
 Περσηῖς τ', Ἰάνιρός τε, Ἀκρίστη τε, Θάνη τε,
 Πείραχίη τ' ἐρώεσσα, Μεινοδά τ', Εὐρώπη τε,
 Μῆψις τ', Εὐρυνομὴ τε, Τειλοδά τ' ἐκροχέπεπλ^α
 Κελσίη τ', Ἀσίη τε, καὶ ἱμερόεσσα Καλυψώ·
 Εὐδῶρη τε, Τύχη τε, καὶ Ἀμφιρῶ, Ὀκυρόη τε·
 Καὶ Στυξ, ἣ δὴ σφίον αἰσφριεσμένη ἐστὶν ἀπασίων.
 Αὐτὰρ δ' Ὀκίανον καὶ Τηθύον ἐξεγρόοντο
 Πρεσβύταται κῆραι. πολλὰ γὰρ μὲρ εἰσι καὶ ἄλλα.
 Τρεῖς γὰρ χίλιαί εἰσι πανύσφυροι Ὀκίανίαι,
 Αἵ ῥα πολυαερίες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης
 Πάντη ὁμῶς ἐφίπυσσι, θάων ἀγλαὰ τέκνα.
 Τόσσοι δ' αὖθ' ἔπροι πόταμοι κραιναχιδὰ ῥέοντες,
 Υἱέες Ὀκίανον, τὲς γαῖαν ποτνια Τηθύς·
 Τῶν ὄνομ' ὀρυζαλίον πάντων βροτῶν ἄνδρα εὐίσσων·
 Οἳ δ' ἔχουσιν ἴσασιν οἳ ἂν εὖ ξιναιστιάωνται.
 Θεία δ' Ἡελίον τε μέγαν, λαμπρὸν τε Σελήνην,
 Ἡὺθ' ἣ πάντας ἐπιχθονίοισι φασίνη,
 Ἀθανάτοισι τε θεοῖς τοὶ ἕρκεον ὀρυζὸν ἔχουσι,
 Γαῖανθ' ὑπὸ δινηθεῖσ' Ὑπέρειον ἐν φιλότῃ.
 Κεῖν δ' Εὐρυδίη τέλει, φιλότῃ μιγεῖσα,
 Ἀστειῶν τε μέγαν, Πάλλαον τε, δία θάων,
 Πέριονθ' ὅς καὶ πᾶσι μελέπρεπιν ἰδμοσυών^{ει}·
 Ἀστειῶν δ' Ἡὺς ἀνέμους τέκε κραιναροθύμους,
 Ἀργεῖον Ζέφυρον, Βορέον τ' αἰψηροκέλευθον,
 Καὶ Νότον, ἐν φιλότῃ θεῶν θια δινηθεῖσα.
 Τὲς δ' μετ' ἀστὲρα τέλει Εὐσφόροι ἡελιοῖα,
 Ἀστὲρα τε λαμπυρίωντα τέ τ' ἕρκεον ἐσιφάνονται.

Στυξ

356. Ἀκρίστη.] Ab ἀκάζω acuo.
 accentus retrahitur, discriminis cau-
 sa, ἀκαστός, ἢ, ὄν. sic ἱεραστός amabi-
 lis: at quum est nomen viri, retrahi-
 tur accentus, Ἑραστός, Rom. 16. 23.
 vel ab ἀκαστός, ἢ, ὄν, non ornatus,
 ἀκάζω, orno. Ioh. Tzetzes: ἀκρίστη, ἢ

Θεραπεία sanatio. ἀκίωμα, medeor.
 ἀκιστής, ἢ, ὄ, Medicus. Verum pri-
 mum Etymon convenientius vi-
 detur.

370. Οἳ δ' ἔχουσιν.] Legitur etiam
 ὅσοι εὖ ξιναιστιάωνται.

375. Κεῖν.] Omnino legendum
 est

*Perceisque indole amabilis, Plutoque bovinis oculis,
 Perseisque, Ianiraque, Acasteque, Xantheque,
 Petraaque lepida, Menesthoque, Europaque,
 Metisque, Eurynomeque, Telesthoque croceo peplo:
 Criseisque, Asiaque & amabilis Calypso:
 Eudoreque, Tycheque, & Amphiro, Ocyroëque:
 Et Styx, qua ipsarum excellentissima est omnium.
 Atque ha Oceano & Tethyde prognatae sunt,
 Grandiores natu filiae. multa quidem sunt & aliae.
 Ter mille enim sunt celeres filiae Oceani,
 Qua sane dispersa terram, & profunditates lacus,
 Passim pariter incolunt, Dearum splendida proles.
 Tot rursus alii fluvii cum strepitu fluentes,
 Filii Oceani, quos peperit veneranda Tethys:
 Quorum nomina difficile omnium mortalem virum proloqui:
 Sed singulatim noverunt, quicunque circumhabitant.
 Thia praterea Solemque magnum, lucentemque Lunam,
 Auroramque, qua omnibus terrestribus lumen praebet,
 Immortalibusque Diis qui coelum latum tenent,
 Genuit, congressa cum Hyperione in amore.
 Crio autem Eurybia peperit, per amorem mixta,
 Astrumque magnum, Pallantemque, praestantissima Dearum,
 Persenque, qui etiam omnes praecebat peritia.
 Astra vero Aurora ventos peperit magnanimos,
 Argesten, Zephyrum, Boreamque rapidum,
 Et Notum, in amore cum Deo Dea congressa.
 Post hos vero Aurora stellam genuit Luciferum mane genita,
 Astraque fulgentia quibus coelum cinctum est.*

Styx

est & corrigendum, *Κρεῖα δ' Εὐρυ-
 βία*: ut sit sensus, Eurybiam pepe-
 rissē Creō, &c. Nam vir Creus re-
 censetur supra in Catalogo filiorum
 Coeli & Terrae, vers. 134. Eurybiae
 autem mulieris sit mentio, v. 239.
 ubi *Εὐρυβία* ex Ponto & terra pro-

gnata dicitur. Porro in hoc versu
 pro *πάλιν*, legitur etiam *τίκτει* ἐν φι-
 λότητι.

377. *Πέρσω δ'.*] Legitur etiam
ὅς παύται.

379. *Ἀργίστω.*] Alias *λαρνεγ-
 κία* δ' ὄν.

393. *Μά*

Στύξ ἢ τίς Ὀκίαν' ἠυζάτης, Πάλλαν' ἠμιγείσσι,
 Ζῆλον κ' Νίκην καλλίσφυρον ἐν μεγάροισι,
 Καὶ Κράτ', ἥδ' Βίην, ἀροδείκεθ' αἰνέεσθαι τέκνα,
 Τῶν οὐκ ἔσ' ἀπάνδρι Διὸς δόμοι, ἥδ' ἐπ' εἶρη,
 Οὐδ' ὁδὸς, ὅππῃ μὴ κείνοις θεὸς ἤγαγον ὁδόν.
 Ἀλλ' αἰεὶ παρ' Ζῆνι βαρυκλύπῃ ἰδρυμένῃ.
 Ὡς γ' ἰδὲ λάσει Στύξ ἄφθιτον, Ὀκίανίνην,
 Ἡμῶν τε, ὅτι πάντας Ὀλύμπου ἀστεροπητῆς
 Ἀθανάτης ἐκάλισσε θεὸς ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
 Εἶπε δ', ὅς κ' ἔτι εἶο θεῶν Τιτῆσι μάχῃσιν,
 Μὴ πν' ἀπορραίσεν μεράων, πρὶν ἢ ἔκαστι
 Εἰξέμεν ὡς τοπάρ' γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
 Τὸν δ' ἔφαθ' ὅς περ ἄπμ' ὑπὸ Κρόνῳ κ'δ' ἀγέρας,
 Τιμῆς κ' μεράων ἐπιθεσέμεν ἢ θέμις ἐστίν.
 Ἡλθε δ' ἄρα πρώτη Στύξ ἄφθιτον ἔλυμπόνδε
 Σκῶσφίσι παιδέεσσιν, φίλῃ δ' αὖ μὴδεα πατρός.
 Τῶν ἢ Ζῶς ἔμνησε, παλαιὰ δ' ὅδ' ὥρα ἔδωκεν.
 Αὐτὴν μὲν γ' ἔθηκε θεῶν μέγα ἔμμεναι ὄρκον,
 Παῖδας δ' ἤμαθ' αἰνέεσθαι μετ' ἀναιέτας εἶναι.
 Ὡς δ' αὖτως πάντες δ' αὖ μπερὲς, ὥσπερ ὑπέστη,
 Εἰξέτελιντο· αὐτὲς δ' ἔμμεναι κρατεῖ, ἥδ' ἀνάσσει.
 Φοῖβη δ' αὖ Κοῖν' πολυέχων ἦλθεν ἐς δῶνόν.
 Κυοσαμένη δ' ἤπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότῃ,
 Λετὴν κυανόπιπλον ἐγένεαθ' αἰεὶ μελίχον αἰεὶ,
 Ἡποῖο ἀνθρώποισι κ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 Μείλιχον ἐξ ὄρχης, ἀζανώπτερον ἐντὸς Ὀλύμπου.
 Γένεαθ' δ' Ἀστειλὴν δ' ὤνημον, λαὸν ποτὶ Πέρσης
 Ἡγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλῳ κεκλῆσθ' ἀκροῖον.
 Ἡ δ' ὑποκυοσαμένη Ἐκάτῳ τέκε, τῶν παρ' πάντων
 Ζῶς Κρονίδης ἔμνησε· πόρην δ' οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
 Μοῖραν ἔχεν γαίης τε κ' ἀπρυγέτοιο θαλάσσης.
 Ἡ δ' ἔκ' ἀστερόεντι ὑπ' ἔρῳ ἔμμεναι πρὸς,

Α'θα-

393. Μὴ πν'.] Α'πορραίσεν re-
 posuimus pro ἀπορραίσεν, Hesychium

illa pro vi spoliare, vel simpliciter
 pro adimere. Sunt tamen qui ma-
 lunt pro carere accipere.

417. Εἶρ-

Styx vero peperit Oceani filia, Pallanti mixta,
 Zelum & Nicen, pulchros Talos habentem in adibus,
 Et Robur, atque Vim, praeclaros genuit filios,
 Quibus non est seorsim à Iove domus, nec ulla sedes,
 Neque via, qua non illis Deus praeit:
 Sed semper apud Iovem graviter tonantem sedem habent.
 Sic enim consuluit Styx incorruptibilis, Oceani filia,
 Die illo, quando omnes Olympius fulgurator
 Immortales vocavit Deos ad altum caelum.
 Dixit autem, quod quisquis una secum Deorum contra Tita-
 nes pugnet,
 Nulli se ademturum pramia, sed honorem quemque
 Habiturum, quem antea inter immortales Deos.
 Illum etiam dixit qui honoris expers fuerit sub Saturno & im-
 munus,
 Ad honores ac pramia proVecturum, ut fas est.
 Venit autem prima Styx incorruptibilis ad Olympum
 Cum suis filiis cari per consilia patris.
 Ipsam vero Iupiter honoravit, eximia quoque dona dedit.
 Ipsam enim constituit Deorum magnam ut sit juramen-
 tum,
 Filii autem diebus omnibus sui cohabitatores ut sint.
 Similiter etiam omnibus prorsus, sicuti pollicitus erat,
 Perfecit: ipse autem praeptens est, atque regem agit.
 Phoebe porro Coeli peroptabilem venit ad lectum.
 Gravida vero facta deinde Dea Dei in amore,
 Latonam caruleo peplo peperit blandam semper,
 Mitem hominibus atque immortalibus Diis,
 Suavem ab initio, in primis hilarem intra Olympum.
 Genuit insuper Asteriam claram, quam olim Perses
 Duxit in amplam domum, cara ut vocetur uxor.
 Illa autem gravidata Hecaten peperit, quam super o-
 mnes
 Iupiter Saturnius honoravit: dedit vero ei splendida dona,
 Potestatem ut habeat terraque & infrugiferi maris.
 Imo etiam stelligero sub caelo sortita est honorem;

Ἀθηνάοις τε θεοῖσι τιμὴν δέησι μέλειται.
 Καὶ γὰρ νῦν ὅτε περὶ ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 ἔρδων ἱερὰ καλὰ κ' νόμον ἰλάσκηται,
 Κικλήσκῃ Ἐχέτιω· πολλὴ γὰρ οἱ ἴασις πρὸς
 ῥ' εἶα μάλ', ὃ πρὸ φρονέει θεὰ ὑποδείξεταί δι' χάς.
 Καὶ οἱ ὄλβον ὀπάζοι· ἐπεὶ δυνάμεις γὰρ πάρεσιν.
 Ὅσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανόθεν ἐξερχόμενοι,
 Καὶ πρὸς ἔλαχον, τῶν ἔχ' αἶσαν ἀπάντων.
 Οὐδὲ γὰρ Κρονίδης ἐδίδασκε, καὶ δὲ τ' ἀπηύρα
 ὅσ' ἔλαχον Τιτῆσι μὲν πρῶτοι θεοῖσιν.
 Ἀλλ' ἔχ' ὡς τοπρῶτον ἀπ' ὀρχῆς ἔπλετο δαίμων.
 Οὐδ' ὅπ' ἐμνησθῆς, ἥσσαν θεὰ ἔμμορε πρῆς,
 Καὶ γένος ἐν γαίῃ τε καὶ ἔρανος, ἥδ' ἐν θαλάσῃ.
 Ἀλλ' ἔπ' ἐν πολὺν μάλα, ἐπεὶ Ζεὺς τίεται αὐτῶν.
 Ὡς δ' ἐθέλει μεγάλας ᾠδὰς γίνεσθαι, καὶ ὀνύχῃ,
 Ἐν τ' ἀγρῷ λαοῖσι μετὰ πρῆς, ἥκ' ἐθέλησιν.
 Ἡ δ' ὅπ' ἐς πόλεμον φθισίωσθαι θνήσκοντα
 Ἀνέρες, ἔνθα θεὰ ᾠδὰς γίνεσθαι οἷς κ' ἐθέλησι,
 Νίκῃ πρὸ φρονέει ὀπάσσει, καὶ κῦδος ὀρέξαι.
 Ἐν τε δίκη βασιλεύσει παρ' αἰδομένοισι καὶ δίκῃ.
 Ἐὐδλή δ' αὖθ' ὅπ' ἄνδρες ἀγῶνι ἀεθλεύουσιν.
 Ἐνθα θεὰ καὶ τοῖς ᾠδὰς γίνεσθαι, ἥδ' ὀνύχῃ.
 Νικήσας δ' βίῃ καὶ κρείεϊ, καλὸν αἶθλον
 ῥ' εἶα φέρει, χαίρων τε τοκῶσιν κῦδος ὀπάσει.
 Ἐὐδλή δ' ἰσπῆσαι παρεστάντων οἷς κ' ἐθέλησι,
 Καὶ τοῖς οἱ γλαυκῶν δυνάμεφιλον ἐργάζονται,
 Εὐχονται δ' Ἐχέτι, καὶ ἐρκελὺς ἐννοσιγαίῃ.
 ῥ' ἡδὲ δὲ ἀγρῶν κῦδος θεὸς ὅπ' αἶσσε πολλῶν,
 ῥ' εἶα δ' ἀφείλετο φαινομένοισι, ἐθέλεισσι γὰρ θυμῶν.
 Ἐὐδλή δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν Ἐρμῇ ληϊδ' αἰῶνι,
 Βυχολίας τ', ἀγῶνας τε, καὶ αἰπύλια πλάττει αἰῶνι,
 Ποίμνας τ' εἰροπόκων γ' οἶον, θυμῶν γὰρ θέλεισσι,

417

420

425

430

435

440

445

Eξ

417. ἔρδων.] Vel ῥέζων.

430. Ἐν τ' ἀγρῷ.] Hic pro ἐνθ' ἔροψυμὸς ἐντ', & pro ἐν κ', ὡν κ'.

436. Ἐνθα.] Aut legendum est

πῶς pro τοῖσι, aut pro ᾠδὰς γίνεσθαι
aliud verbum reponendum vide-
tur:

Immortalibusque Diis honorata est maxime.

Atenim nunc quando alicubi aliquis terrestrium hominum

Faciens sacra honesta ex lege expiat,

Invocat Hecaten: ingens vero eum sequitur honor

Facillime, cujus benevola Dea suscipit preces:

Et illi divitias largitur; nam facultas ipsi adest.

Quotquot enim Terra Caeloque prognati sunt,

Et honorem sorte acceperunt, istorum habet sortem omnium.

Neque quicquam ipsi Saturnius per vim ademit, neque privavit

Eorum quacunque sortita est Titanas inter priores Deos.

Sed habet sicut prius ab initio facta est distributio.

Nec quia unigenita, minorem Dea sortita est honorem,

Et potestatem tam in terra ac caelo, quam in mari:

Sed insuper multo magis, quoniam Iupiter honorat ipsam.

Cui vero vult, magnifice praesto est, atque juvat,

Inque concione inter homines eminet, qua scilicet voluerit.

Atque quando ad bellum perdens viros armantur

Viri, tum Dea adest quibus voluerit,

Victoriam prompte ut praebeat, & laudem porrigat.

Inque iudicio reges apud venerandos sedet.

Bona insuper quando viri in certamine colluctantur;

Ibi Dea & illis praesto est, atque juvat.

Qui vero vicerit virtute & robore, pulchrum praeium

Facile fert, latusque parentibus gloriam dat.

Bona item equitibus adesse, quibus voluerit:

Et his qui glaucum mare tempestuosum secant,

Votaque faciunt Hecata, & valde sonanti Neptuno.

Facile etiam pradam incluta Dea dedit copiosam,

Facile vero abstulit apparentem, volens saltem animo.

Bona praeerea in stabulis cum Mercurio pecus augere,

Armentaue boum, gregesque, & greges latos caprarum,

Gregesque lanigerarum ovium, animo saltem volens,

Ex

tur: certe τοῖσι παρισταταῖς sensui
aptissimum esset.

438. Πεία.] Quidam malunt,

φίρξ χαίρων τε, τοκῶσι ὃ κῦδ'.

445. Βεκολλάς.] Fortasse pro βε-

κίλια meixi causa repositum.

480. Κρή-

Ἐξ ὀλίγων βεραῖα, καὶ πολλῶν μέγιστα θῆκεν.
 Οὕτω τοι καὶ μιννοχθὸς ἐκ μητρὸς ἔσται,
 Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τέπμηται χειρὶσι.
 Θῆκε δέ μιν Κρονίδης κυροτρόφον, οἱ μετ' ἐκείνῳ
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῖτο φαῖτον πολυδερκέα· ἦ ἔς.
 Οὕτως ἐξ ἀρχῆς κυροτρόφον· αἰδὼ τε πρῶτα·
 Ῥεῖη δ' αὖ δμηθεῖσα Κρόνον τέκε Φαίδιμον τέκνα,
 Γεῖον, Δήμητρα, καὶ Ἡρῶν χρυσοπίδλον,
 Ἰφιδιμόν τ' Αἰδών, ὃς ὑπὸ χθονὶ δώμαθ' αἰεὶ,
 Νηλεὺς ἦτορ ἔχων· καὶ ἐρίκλυπον Ἐννοσίγαιον,
 Ζηῶν τε μηλοῖντα, Ἰωὴν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 Τῷ καὶ ὑπὸ βροντῆς πλεμίζεται ὄρεϊα χθών.
 Καὶ τῷ μὲν κατέπινε Κρόνον μέγας, ὅπως ἔπασεν
 Νηδύν· ἐξ ἱερῆς μητρὸς παρὰ γένεα δ' ἴησιν·
 Τὰ φρονέων, ἵνα μή τις ἀγανῶν ἐρασιγόνων
 Ἄλλῃ ἐν ἀθανάτοισι ἔχη βασιληίδα πρῶτον.
 Πάθειτο γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανὸς ἀστερόεντος,
 Οὐνεγά οἱ πίπρωτο ἰὼ ὑπὸ παιδὶ δαμνῶντι,
 Καὶ καρτερὰ παρ' ἰόντι, Διὸς μεγάλῃς δ' αὖ βελαῖς·
 Τὰ ὅρ' ὅτε ἀλαστοκοπέων ἔχον, ἀλλὰ δοκῶν
 Παῖδας ἔς κατέπινε· Ῥεῖω δ' ἔχε πένθος ἄλυσον.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Διὶ ἔμελλε Ἰωὴν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
 Τέξιασθαι, τότε ἔπειτα φίλος λιζάνδρε τοκῆσσι
 Τῷ αὐτῆς, Γαῖάν τε καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 Μῆτιν συμφράσσασθαι ὅπως λιλαίοισι τεκῆσαι
 Παῖδ' αὖ φίλον, πῶσαίβ' οἱ ἐρηνυῖς πατρὸς ἴοισι
 Παῖδων, ἔς κατέπινε μέγας Κρόνον ἀσχυλομήτης.
 Οἱ δ' ἰδυαῖοι φίλην μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοοντο,
 Καὶ οἱ πεφραδέτιν ὅσῃ παρ' ἐπὶ πρῶτον ἡμέλῃ.
 Ἀμφὶ Κρόνον βασιλῆϊ καὶ ἡγεῖ καρτεροθύμῳ.
 Πέμψαν δ' ἐς Λύκον, Κρήτης ἐς πῖονα δῆμον,
 ὅς ποτ' ἄρ' ὀπλότατον παῖδων ἡμελλε τεκῆσθαι,
 Ζηῶν μέγαν· ὃ μὲρ οἱ ἐδέξατο Γαῖα πελώρη
 Κρήτη [ἐν] ὄρεϊν τραφέμεν ἀπ' ἀλλέμεναι τε.

450

455

460

465

470

475

480
Εἴη

ex paucis fecunda facit, & ex multis pauciora redat.

Ideo sane licet unigenita ex matre existens,
manibus inter Deos honorata est muneribus.

icit autem ipsam Saturnius alumnam juvenum, qui post ipsam
culis aspexerunt lumen multa contuentis Aurora.

c ab initio nutriens filios: atque hi sunt honores.

hea autem compressa à Saturno, peperit illustres liberos,
stam, Cererem, & lunonem aereis calcantiensis gaudentem;

rtemque Plutonem, qui sub terra domos incolit,

mitte cor habens, & valde sonantem Neptunum;

venaque sapientem, Deorum patrem atque hominum,

ejus & à tonitru concutitur lata terra.

que istos quidem deglutiebat Saturnus magnus, quicumque

: utero sacro matris ad genua venerat:

ic agitans, ne ullus clarorum filiorum Caeli

ius inter Immortales haberet regium decus:

udierat enim ex Terra, & Caelo stellis micante,

uod sibi fatale esset proprio à filio domari,

iantumvis robusto existenti, Iovis magni per consilia:

oque hic non cacam speculationem habuit, sed insidias

struens

ios suos devorabat: Rheam autem tenebat lactus gravis.

l quando jam Iovem erat Deorum patrem atque virorum

ritura, jam tum charis supplicabat parentibus

s, Terraque, & Caelo stellato,

nsilium ut suggererent, quo pacto lateret pariens

um charum, possetque ulcisci furias patris sui

tra filios, quos devorabat ingens Saturnus versutus.

Utro filia dilecta auscultarunt & morem gesserunt,

ei commemorarunt; quacunque fati constitutum esset

fieri

cà Saturnum regem, & filium magnanimum.

erunt autem in Lyctum, Creta ad pinguem populum,

n minimum nati filiorum esset paritura,

m magnum. hunc quidem ipsi suscepit Terra vasta

Creta lata, ad educandum & nutriendum ab infantia.

Εἴητα μὲν ἴκῃ φέρουσα θολὴν ἀλὰ νύκτα μέλαιναν,
 Πρώτῳ ἐς Λύκον· κρύψεν δὲ ἐν χειρὶ λαβῶσα
 Ἄντρα ἐν ἡλιβάτῃ, ζαΐης ὑπὸ κεύθεϊ γαίης,
 Ἀργαίῃ ἐν ὄρῃ πεπυγασμῶν ὑλήεντι.

Τῷ δὲ παρρησίῳτα μέγαν λίθον ἐγνώριξεν
 Οὐρανίδῃ μὲν ἄνακτι, θεῶν πατρίῳ βασιλῆϊ.
 Τὸν τῷ δ' ἐλὼν χεῖρσιν ἐκὼν ἐγκάτθετο νηδὺν,
 Σχέτλι· ἔδ' ἐνόησε μὲν φρεσὶν ὥς οἱ ὀπίσσω
 Ἀντὶ λίθου εἰς ὅς ἀνίκητο καὶ ἀκηδὴς

Λείπει, ὅ μιν τάχ' ἔμελλε βίη καὶ χερσὶ δαμνάσας
 Τιμῆς ἐξελεύσασθαι, ὅ δ' ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν.

Καρπαλίμως δ' αἶε' ἐπειτα μῦθον καὶ φαίδιμα γῆα
 Ἡὔξει τοιοῦτον ἄνακτι· ἐπιπλομῶν δ' ἐναιωτοῦ,

Γαίης ἐννεσίησι πολυφραδέεσσιν δδλωθεῖς,
 Οὐ γόνον ἄψ' ἀνέηκε μέγας Κρόνον ἀγκυλομήτης,
 Νικηθεὶς τέχνησι βίηφί τε παῖδες τοιοῦτοι.

Πρώτον δ' ἐξήμησε λίθον, σῦματον κρατερὸν πίνων.

Τὸν μὲν Ζεὺς φήραξε καὶ χθονὸς Ὀρυοδείης
 Πυθοῖ ἐν ἡγάθῃ, γάλοισι ὑπὸ Παρνητοῖο,
 Σῆμ' ἔμμεν ἐξοπίσω, θεῶμα θνητοῖσι βροτοῖσι.

Λῦσε δὲ πατριοσυγγνήτης ὀλοῶν ἀπὸ δεσμῶν
 Οὐρανίδας, ὅς δ' ἔπειτα πατὴρ αἰσιφροσύνην.

Οἱ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν Διερμοσίαν,
 Δῶκεν δὲ βροντῇ, ἣ δ' αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
 Καὶ στροπύλῳ τοπρὸν δὲ πλώρη Γαῖα κεκδύθη·
 Τοῖς πίσσω, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.

Κέρλῳ δ' Ἰάπετος καλλιόφυρον Σικανίῳ
 Ἡγάγετο Κλυμῶν, καὶ ὁ μὲν λείχον εἰσανέβαινε.
 Ἡ δὲ οἱ Ἀτλασὶα κρατερόφρονα γένετο παῖδα·
 Τίτιν δ' ὑπερκύδαντα Μενόιπον, ἣ δὲ Προμηθεῖα
 Ποικίλον, αἰολόμηλιν· ἀμαρτίνον τ' Ἐπιμηθεῖα,
 Ὅς κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνθρώποις ἀλφειῇσι.

Πρῶτον

493. Ἡὔξει.] Nonnulli codices
 habent ὀππλομῶν δ' ἐναιωτοῦ.

503. Οἱ οἱ.] Pro ἀπεμνήσαντο
 legitur & ἐπιμνήσαντο.

Tum quidem pervenit ferens celerem per noctem nigram,
Primum ad ipsam Lyctum: abscondit autem ipsum manibus
prehensum

Antro in excelso, divina sub latebris terra,
Argao in monte denso sylvofo.

Huic autem fasciis involutum magnam lapidem in manus dedit
Coeli filio, prapotenti Deorum priori regi.

Quem tum arreptum manibus, suam condidit in alvum,
Miser; nec cogitavit animo quod sibi in posterum

Pro lapide suus filius invictus & securus

Superesset, qui ipsum mox esset vi & manibus domitum

Ex honore expulsurus, ipseque immortalibus esset imperaturus.

Celeriter autem deinde robur & fortia membra

Crescebant illius regis: revoluta autem anno,

Terra consilio astuto circumventus,

Suam sobolem iterum emisit magnus Saturnus versutus,

Victus artibus ac vi filii sui.

Primum vero evomuit lapidem, ultimo devoratum.

Illum quidem Iupiter firmiter defixit in terram spaciosam

Pytho in divina, jugis sub Parnassi,

Monumentum ut sit in posterum, miraculum mortalibus homi-
nibus.

Solvit vero patruos noxiis à vinculis

Coeligenas, quos vinxerat pater ex amentia.

Qui ipsi retulerunt gratiam beneficiorum,

Dederuntque tonitru, atque candens fulmen,

Et fulgur; quae antea immanis terra occultaverat:

Quibus confisus, mortalibus atque immortalibus imperat.

Filiam porro Lapetus pulchros talos habentem Oceanidem

Duxit Clymenen, & eundem lectum conscendit.

Ipsa vero ei Atlantem magnanimum peperit filium:

Peperit praeterea gloria praesignem Menœtium, atque Prome-
theum

Varium, versipellem: stultumque Epimetheum,

Qui noxa statim ab initio fuit hominibus inventoribus re-
rum.

Πρῶτ' ὅ γάρ ῥα Διὸς πλάσιν ὑπὸ δίκῃ γυναικίῃ
 Παρθένῳ. ὑβρίσιν ἧ Μινόϊποι δ' ὕμνηται Ζεὺς
 Εἰς ἑρέτ' ἡγάγετο, βαλὼν ψολοῖν κεραιῶν.
 Εἶνεκ' ἀπαθ'alίης τε καὶ λυορέης ὑπερόπλη.
 Ἄτλας δ' ἐρατὸν δ' ὤρεον ἔχ' κραιπνῆς ὑπ' ἀνάγκης,
 Πείρασιν ἐν γαίῃς, πρὸ πάρε Εἰσείδων λιγυφάνων
 Εἰς ἡῶς, κεφαλῇ τε καὶ ἀγκυράσι χίμαιραι.
 Ταύτῃ γάρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο μητιέτα Ζεὺς.
 Δῆσι δ' ἀλυσκ' ἐπὶ Πρωμηθεῖα ποικιλόβελον,
 Δεισμῶς δ' ὀρκαλίοισι μίσσιν Διὶ κίον' ἐλάσας.
 Καὶ οἱ ἐπ' αἰετὴν ὤρεται πανύπτερον· αὐτὰρ ὅ γ' ἦ παρ
 Ἡΐδιον ἀθάνατον· τὸ δ' αἰετὶ ἴσον ἀπάντη
 Νυκτὸς, ὅσον πρὸς ἡμέραν ἔδδοι πανυσιπτερόν· ὄρνις.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήωνος καλλιφύρεα ἄλκιμον υἱὸς
 Ἡρακλῆος ἐκτείνει, κακὴν δ' ἀπὸ γένεσιν ἀλαλκεν
 Ἰαπίονίδην, καὶ ἐλύσκετο δυσφροσυνάων.
 Οὐκ αἰκνῆ Ζηνὸς ὀλυμπίῃς ὑψιμέδοντι,
 Ὄφρ' Ἡρακλῆϊ Θηβαίῳ κλέῃ εἴη
 Πλείον' ἔτ' ἢ τοπαροίην ἐπὶ χθόνα πελυγότειραν.
 Ταῦτ' ἄρα αἰζόμενον τίμω ἀεὶ δείκετον υἱόν.
 Καὶ παρ' ἡρώμενον, παύθη χόλος, ὃν πρὶν ἔχουσεν
 Οὐνεκ' ἐρίζετο βυλαῖς ὑπερμυγῇ Κρονίωνι.
 Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκείνοισι θεοὶ θυγῆσι τ' ἀνθρώποι
 Μηκύνῃ, τίτ' ἐπειτα μέγαν βῆν παρ' ὄφρονι θυμῷ
 Δασυάμενον πρὸς ἔθηκε, Διὸς νόον ἐξαπαπίσκων.
 Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔσχατα πίονι δημῷ
 Ἐν ῥινῷ ἡγάγετο, καλὴν ψας γαστρί βροσίῃ.
 Τῷ δ' αὖτ' ὅστις λούχῃ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
 Εὐθετίσας ἡγάγετο, καλὴν ψας δ' ὀρέει δημῷ.
 Δὴ τότε μιν παρ' αἰετὶ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Ἰαπίονίδην, πάντων ἀεὶ δείκετ' ἀνάκτιον,
 Ὡς πίπτον, ὡς ἐπεροζήλας διεδάσσατο μοῖρας.
 Ὡς φάτο κερταμέων Ζεὺς ἀφ' οἷα μῆδεα εἰδώς.

515

520

525

530

535

540

545

Τὸν

537. Δασυάμενον.] Finis hujus edition. Ζηνὸς νόον ἐξαπαπίσκων.
 verius sic legitur in Ald. & Flor. ubi Ζηνὸς nullo modo ferri potest.
 de

imus enim Iovis. fictam suscepit mulierem
 rginem. injurium vero Menœtium late videns Iupiter
 Erebum detrusit, feriens ardenti fulmine,
 opter improbitatem & fortitudinem insolentem.
 tlas vero coelum latum sustinet dura ex necessitate,
 nibus in terra, è regione Hesperidum argutarum
 ans, capiteque & indefessis manibus.
 anc enim ipsi sortem destinavit prudens Iupiter.
 igavit vero inevitabilibus compedibus Prometheus versutum,
 inculis duris mediam per columnam adigens.
 t ei aquilam immisit expansis alis: ceterum hac hepar
 omedebat aeternum: quoniam ipsum crescebat tantum ubique
 octu, quantum toto die edisset extensas alas habens avis.
 lunc quidem Alcmena pulchros talos habentis fortis filius
 ercules occidit, malum vero morbum profligavit
 lb Iapetionida, & liberavit ab agritudine:
 lon invito Iove Olympio in alto imperante,
 quo Hercules Thebis geniti gloria esset
 aior etiam quam antea, super terram multos pascentem.
 bid itaque veneratus honorabat praeclarum filium.
 t, licet succensens, remisit iram, quam prius habuerat,
 o quod contendisset consilio cum praepotenti Iove.
 tenim quando disceptabant inter se Dii mortalesque homines
 Aecone, ibi tum magnum bovem volente animo
 divisum proposuit, Iovis mentem fallens.
 am hac quidem parte carnesque & intestina cum pingui adipe
 & pelle deposuit, tegens ventre bovina:
 & altera rursus ossa alba bovis, dolosa arte,
 lite disponens recondidit tegens candida arvina.
 amque tum ipsum allocutus est pater hominumque Deorumque:
 pationida omnium illustrissime regum,
 & amice, quam inique partitus es portiones!
 Sic dixit latenter eum carpens Iupiter perpetua consilia sciens.

Hunc

le ἱερατικῶν autem (quod tan- | derur) lectori iudicium relinqui-
 quam ab ἱερατικῶ deducum vi- | mus.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Προμηθεὺς ἀχυλομήτης,
 Ἦκ' ἐπιμειδήσας· (δολίης δ' εἰ λήθεο τέχνης)
 Ζῶς κύνεισσι, μέγιστε θεῶν αἰεττοχόων,
 Ταῦν δ' ἔλκε' ὅπποτέρῳ σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγῃ.

Φῆρα δολοφρονέων. Ζῶς δ' ἀφθίζω μῆδεα εἰδώς
 Γνώρ' εὖδ' ἠγνοίησι δέλον· κακὰ δ' ὅσσε' οἷο θυμῷ
 Θνητοῖς ἀνθρώποισι, πᾶσι κὲν τελέεσθ' ἔμελλεν.
 Χερσὶ δ' ὄν' ἀμφοτέρησιν ἀνείλετο λάσχην ἀλειφαρ.
 Χάσσετο δὲ φρένας· ἀμφὶ γὰρ δὲ μιν ἔκτε' οἷο θυμὸν,
 Ὡς ἴδεν ὅστιά λάσχη βόες, δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.
 Ἐκ δ' αὖ δ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνθρώπων
 Καίεσθ' ὅστιά λάσχη θυμὸν ἐπὶ βωμῶν.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζῶς·
 Ἰαπετιονίδη, πάντων περὶ μῆδεα εἰδώς,
 Ὡς πίπῃ, ὅκ' ἄρα πῶ δολίης ἐπιλήθεις τέχνης.

Ὡς φάτο χαομόρῳ Ζῶς ἀφθίζω μῆδεα εἰδώς·
 Ἐκ τέγε δ' ἤπειτο, δόλε μεμνημόρῳ αἰεὶ,
 Οὐκ ἐδίδε μελέοισι πυρὸς μῦθον ἀκαμάτοιο
 Θνητοῖς ἀνθρώποις, οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.

Ἀλλὰ μιν ἐξαπάτησεν εὖς παῖς Ἰαπετιόιο,
 Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγλήν
 Ἐν κοίλῃ νάρηκι. δάκεν δ' ἄρα νεόδοι θυμὸν
 Ζῶν' ὑψιδρεμέτῳ, ἐχόλασε δὲ μιν φίλον ἦτορ,
 Ὡς ἴδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγλήν.
 Αὐτίκα δ' αἰνὴ πυρὸς τούξιν κακὸν ἀνθρώποισι.

Γαίης γ' ὁ σύμπλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
 Παρθένῳ αἰδομένη κελεον, Κρονίδεω δ' ἄρ' βελάς.
 Ζῶσι δὲ κὲν ἔσμεσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθηνῆ
 Ἀργυφείῃ ἐοῦσιν· κτ' κρήθεν δὲ καλύπτῳ

Δαιδαλέῳ χεῖρσιν κατέχευε, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Ἀμφὶ δὲ οἳ στεφάνους νεοθηλίας ἀνθεσι ποίης
 Ἰμερτὰς παρίθηκε καρήναι Παλλὰς Ἀθηνῆ.
 Ἀμφὶ δὲ οἳ στεφάνῳ χρυσεῖῳ κεφαλῇφιν ἔθηκε,

550

555

560

565

570

575

Τῷ

576. Ἀμφὶ.] Pro ποθηλίας qui- | gatur cum ποίης.
 dam reponunt νεοθηλίας, ut jun-

Hunc vicissim alloquutus est Prometheus uaser,
 Tacite arridens: (dolosa autem non immemor erat artis)
 Iupiter gloriosissime, maxime Deorum sempiternorum,
 Harum elige utram tibi in pectoribus animus suadet.

Dixit sane dolosa cogitans. Iupiter autem aterna consilia
 sciens

Cognovit certe nec ignorauit dolum: mala autem concipiebas
 animo

Adversus homines mortales, qua & perficienda erant.
 Manibus vero hic utrisque sustulit album adipem.
 Irascebatur autem mente: ira vero ejus occupabat animum,
 Ut vidit ossa alba bovis, dolosa arte.

Ex illo tempore Diis super terram genus hominum
 Adolent ossa alba odoratis in aris.

Hunc autem valde contristatus allocutus est nubicogus Iupiter:
 Iapetionida, super omnes sapiens,
 O amice, nondum sane dolosa oblitus es artis.

Sic dixit ira percitus Iupiter aterna consilia sciens.
 Ex illo tempore deinceps doli memor semper,
 Non dabat miseris ignis robur indefessi
 Mortalibus hominibus, qui super terram habitant.
 Sed ipsum decepit bonus filius Iapeti,
 Furatus indomiti ignis eminus apparentem splendorem
 In concava ferula. momordit vero imo animo
 Iovem in alto tonantem, ad iram vero ipsius animum com-
 movit,

Ut vidit inter homines ignis longe apparentem splendorem.

Prætinus autem pro igne struxit malum hominibus.

Et terra enim conformavit perquam celebris Vulcanus
 Virginis pudica simulacrum, Saturnii consilio.

Cinxit vero & adornavit Dea castis oculis Minerva
 Candida veste: à capite vero calyptram
 Ingeniose factam manibus detinebat, mirum visu:
 Circum vero eiserta recens florentis è floribus herba
 Optata imposuit capiti Pallas Minerva:

Circumque ei coronam auream caput posuit,

Τὼ αὐτὸς πύησι φεικλυτὸς Ἀμφιγυήης,
 Ἀσκήσεις παλάμῃσι, χειζόμεν· αἰὶ παρῇ.
 Τῇ δ' εἰ δαίδαλα πολλά τιδύχετο, γυῖμα ἰδύχῃ,
 Κράδαι' ὅτ' ἔπειρ· πολλά τρέφῃ ἡδὲ θάλασσα.
 Τῶν ὅγε πάδ' οὐδέκει· χείρας δ' ἀπιλάμπει· πολλά,
 Θωμμοσίη, ζῳοῖσι ἐοικότε φωνέουσιν.
 Αὐτῇρ ἐπειδὴ τέλει καλὸν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο,
 Ἐξάγαγ' ἔνθα παρ' ἄλλοι ἔσαν θοοὶ ἢ δ' ἀνθρώποι,
 Κόσμη ἀγαθορμήν γλαυκώπιδ· ὄφρα μὲν πάτερ·
 Θαῦμα δ' ἔχ' αἰθανάτης τι θεὸς θνητῆς τ' ἀνθρώπου,
 Ὡς εἶδον δόλον αἰπὺν, ἀμέχανον ἀνθρώποις.
 Ἐκ τ' ἡδ' ἡν· ἐπὶ γυναικῶν θηλυτέρων.
 Τῆς γὰρ ἐλαττοῖν ἐπὶ γλῶσσῃ, καὶ φύλα γυναικῶν
 Πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιεῖται,
 Οὐλομένης πίνυς ἔσμεφορ, ἀλλὰ κέραιο.
 Ὡς δ' ὅπῃ· ἐν σμῶνι κατ' ἐπὶ φέρεται μέλισσῃ
 Κηφύνας βόσκουσι, κακῶν ξυνήονας ἔργων,
 Αἰ μὲν τε πρῶτον ἡμῶν ἐς ἡέλιον κατὰ δυνάμει
 Ἡμέραι παρ' αὐτοῖσι, πθεῖσι τε κηρία λούχῃ,
 Οἱ δ' ἐνθεοὶ μῆροντες ἐπὶ φέρεται καὶ σίμβλῃς,
 Ἀλλότρεον καμῶν σφειτέρῃ ἐς γαστὴρ ἀμῶνται.
 Ὡς δ' αὐτὸς ἀνδρῶν κακὸν θνητοῖσι γυναικῶν
 Ζῶς ὑψιβρεμέτης θῆκε, ξυνήονας ἔργων
 Ἀρχαλίων. ἔπειρ· ὅπῃ κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο.
 Ὡς κε γάμον φάδων καὶ μέρμερ ἔργα γυναικῶν,
 Μὴ γῆμα ἰδέλῃ, ὅλοον δ' ἐπὶ γῆρας ἵκηται,
 Χήρῃ γηροκόμοιο, ὅδ' ἔβιοτε ἐπιδόχῃς
 Ζῶν, ἀπὸ φθιμῶν καὶ ἀπὸ κλῆσι δαπίονται
 Χηρωσά· ἢ δ' αὐτὴ γάμῃ μετ' αἰῶνι γῆρας,
 Κεδνὸν δ' ἔχειν ἀχρεῖν, δακρύων πρὸς πίδασι,
 Τὰ δ' ἀπ' αἰῶν· κακὸν ἰδὲ λαὸν ἀνελφερίδι

580

585

590

595

600

605

Εμ-

593. Οὐλομένης.] Mendose pro-
 fus legitur hic versus in nonnullis
 exempl. cum injuria tam metri
 quam sensus ipsius, hoc modo: Οὐ-

λομένης πάντας ἀσύμφοροι, ἀλλ' ἀκό-
 ροιο. Perperam etiam σύμφορ ex-
 ponitur in vulgat. interpr. Com-
 moda, cum significet, comitantia,
 ut in

Quam ipse fecerat inclytus Vulcanus ,
 Elaborans manibus , gratificans Iovi patri.
 In hac artificiosa multa calata erant , mira visis ,
 Bellua quas Continens plurimas alit , atque Mare ,
 Ex illis multas in ea posuit. gratia vero resplendebat magnus ,
 Mirabilis , animantibus enim similes erant vivis .
 Caterum postquam effecit pulcrum malum pro bono ,
 Eduxit ubi alii erant Dii atque homines ,
 Ornatu gestientem casia Palladis forti patre prognata.
 Admiratio autem cepit immortalesque Deos mortalesque homi-
 nes ,
 Vbi viderunt dolum arduum , inexplicabilem hominibus.
 Ex illa enim genus est mulierum foeminearum.
 Illius enim perniciosum est genus & sexus mulierum ,
 Nocumentum ingens mortales inter homines habitant ,
 Perniciosa paupertatis non comites , sed luxus.
 Ac veluti cum in alveariis tectis apes
 Fucos pascunt , malorum participes operum ,
 Illa quidem per totum diem ad solem occidentem
 Diurna festinant , & faciunt favos albos ,
 At illi intus permanentes coopertis in alveariis ,
 Alienum laborem suum in ventrem metunt :
 Similiter viris rem malam mortalibus mulieres
 Iupiter altitonans dedit , participes operum
 Molestorum. aliud vero praeiuit malum pro bono.
 Qui nuptias refugiens , & laboriosa opera mulierum ,
 Non uxorem ducere velit , gravem vero attigerit senectam ,
 Carens senectutis sua fomento , si non sine opibus
 Vivat , mortui possessionem inter se dividunt
 Remoti cognati. cui vero nuptiarum conditio contigerit ,
 Pudicam vero habuit conjugem , sapientem ,
 Huic perpetuo malum cum bono certat

Esse.

ut in illo ejusdem Poëtae loco in
 Εργ. vers. 300. Αἰμὸς γὰρ τοῖ παμπ. | Etantur paupertatem , sed luxus sunt
 &c. Est ergo sensus : quas non se- | afflēt.

Ἐμμεναι. ὅς δ' ἐκεῖ τίτμη ἀπὲρ ἡροῖο γυνήθλης,
 Ζῶν ἐνὶ γῆθεισιν ἔχον ἀλίσσων ἀνίλῳ •
 Θυμῷ κ' κραδίη, κ' ἀνήμερον καρπὸν ἔστιν.
 Ὡς σὺν ἔσι Διὸς κλέψαι νόον εἰδὲ παρελθεῖν.
 Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀπὸ κηλὸς Προμηθεύς
 Τοῖο γ' ὑπερξήλυξε βαρὺν χόλον, ἀλλ' ὑπὸ ἀνάγκης
 Καὶ πολυῖδρον ἰόντα μέγας κ' δεσμός ἐρύκει.
 Βελάρεια δ' ὡς πρῶτα πατρὸς ὠδύσασθαι θυμῷ,
 Κότῳ τ' ἠδὲ Γύγῃ, δῆσε κρατερῶν ἐνὶ δεσμοῖς,
 Ἡγορέλῳ ὑπὲρ ὀπλον ἀγῶνι • ἠδὲ κ' εἶδ' •
 Καὶ μέγαθ' • κατίνασσε δ' ὑπὸ χθονὸς Ὀρυοδείης,
 Ἐνθ' οἷγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
 Εἴατ' ἐπ' ἐχάμῃ, μεγάλης ἐν σείρασι Γαίης,
 Δητὰ μάλ' ἀχινύμενοι, κραδίη μέγα πίνθ' ἔχοντες.
 Ἀλλὰ σφίης Κρονίδης τε κ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Οὓς τέκεν ἠὲ γ' ἡμῶν • Ρ' εἴη Κρόνος ἐν φιλότῳ,
 Γαίης φραδμοσυνῇσιν ἀνήμερον ἐς φάθ' αὐτῆς.
 Αὐτὴ γάρ σφιν ἔπειν' ἀπὸ δῖου κέως κατίλεξε,
 Σὺν κείνοισιν ἐκλῶ τε κ' ἀγλαὸν δόχ' ὀρέσθαι.
 Δηρὸν γὰρ μάριναί τε, πόνον θυμὸν ἀλάλγε' ἔχοντες,
 Τιτῆνες τε θεοὶ, κ' ὅσοι Κρόνον ἐξεγμένους,
 Ἀντίον ἀπὸ δόχου Διὸς κρατερῶς ὑσμίναις •
 Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Ὀβρυῖ • Τιτῆνες ἀγανοὶ,
 Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ἐλύμποιο θεοὶ δωτῆρες εἰσὶν,
 Οὓς τέκεν ἠὲ γ' ἡμῶν • Ρ' εἴη Κρόνος ἀνιθεῖσθαι.
 Οἱ ῥα τίτ' ἀπὸ δόχου μάχῳ θυμὸν ἀλάλγε' ἔχοντες,
 Σωτήρας ἐμάρινα δίκῃ πλείους ἐναιεῖν.
 Οὐδὲ τις ἴσ' ἐρεδ' ἀλαλιπῆς λύσις, εἰδὲ τελευτὴ
 Οὐδὲ τίροις, ἴσ' ἢ τελευτὴ τίπτερ πτολέμοιο.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέχεσθαι ἄρμεμα πάντα,
 Νέκταρ τ' ἀμβροσίῳ τι, τίπτερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδωκεν,
 Πάντων ἐν γῆθεισιν αἰετῶν θυμὸς ἀγλῶνερ.
 Ὡς νίκτερ δ' ἐπάσαντο κ' ἀμβροσίῳ ἐρατεινῷ,
 Δὴ τότε τοῖς μετέπειτα πατρὸς ἀνδρῶν τι θεῶν τε •
 Κέκλυτέ μιν, Γαίης τε κ' Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
 Ὅφρ' αἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ γῆθεισι κελεύει.

610

615

620

625

630

635

640

645

H' δὴ

Esse. Qui vero adeptus fuerit nocentis generis faeminam:
 Vivit in pectore gestans perpetuum maerorem
 Animo & corde, & immedicabile malum est.
 Adeo non licet Iovis fallere mentem neque praterire.
 Neque enim Iapetionides nullo malo dignus Prometheus
 Illius evitavit gravem iram, sed necessario
 Quamvis multiscium existentem, magnum vinculum coërcet.
 Briareo vero ubi primum pater iratus est animo,
 Cottoque atque Gyga, ligavit forti vinculo,
 Fortitudinem immanem admiratus, atque etiam formam,
 Et magnitudinem: collocavit autem sub terram latam,
 Vbi illi dolores habentes sub terra agentes,
 Sedent in extremitate, magna in finibus Terra,
 Usque valde maerentes, corde magnum luctum habentes.
 Sed ipsos Saturnius atque immortales Dii alii
 Quos peperit pulchricoma Rhea Saturni in amore,
 Terra consiliis reduxerunt in lucem iterum.
 Ipsa enim eis cuncta prolixè recensuit,
 Cum illis victoriamque & splendidam gloriam accepturos.
 Dii enim pugnarunt, laborem animum cruciantem habentes.
 Titanesque Dii, & quotquot è Saturno nati sunt,
 Contra sese mutuo per validas pugnas:
 Hi quidem ab alta Othry, Titanes gloriosi,
 Illi vero ab Olympo, Dii datores bonorum,
 Quos peperit pulchricoma Rhea Saturna concumbens.
 Illi sane tum inter se pugnam animum excruciantem habentes,
 Continué pugnabant, decem totos annos.
 Neque ullus erat contentionis gravis exitus, neque finis
 Neutris: aqualiter autem extendebatur bellum.
 Sed quando jam illis apposuit congruentia omnia,
 Nectarque ambrosiamque, quibus Dii ipsi vescantur,
 Omnium in pectoribus augebatur animus superbus.
 Vbi vero nectar comederunt & ambrosiam amabilem,
 Iam tum ipsos sic affatus est pater hominumque Deorumque:
 Audite me, Terraque & Coeli inclyti liberi,
 Ut dicam qua me animus in pectoribus jubet.

Ἦδη γὰρ μέγα δὴρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι,
Νίκης κὺ κρατὶς· αὖτε βαρύνει δ' ἡμῶν πάντας,
Τιτλῶίς τε θεοί, κὺ ὅσσι Κρόνῳ ἐκχρυσόμεσθα.

Υμεῖς δ' ἐμὴν βίβλιν κὺ χεῖρας ἀάπτεις
Φαίνεσσι Τιτλῶεσσι ἐναντίοι ἐν δαΐ λυγρῇ,

659

Μνησάμενοι φιλότῃ· ἐντὶς, ὅσα παθόντες
Εἰς φάος ἀψ' ἀφίκεσθαι δυσηλεγέ· ἀπὸ δεισμῶν,
Ἡμετέρους ἀπὸ βυλάς, ἀπὸ ζόφου ἡρόεντι.

Ὡς φάτο. τὸ δ' ἐξαῦτις ἀμειλίχῃ Κότῃ· ἀμύμων·

Δαιμόνι, σὺν ἀδελφῷ πιφάσκειαι· ἀλλὰ κὺ αὐτοῖ
Ἰδμεν ὅπῃ παρὶ μὲν προπίδες, αὖτε δ' εἴ τι νόμος.

655

Ἀλλὰ τῇ δ' ἀθανάτοισιν ὄψεσθαι γόοιο κρυεροῖο.

Σὺς δ' ὑπερθεσθ' ὁμοσύνῃσιν ἀπὸ ζόφου ἡρόεντι.

Ἀψορρόν δ' ἐξαῦτις ἀμειλίχιον ἀπὸ δεισμῶν

Ἦλύθαμεν, Κρόνῳ ἢ ἄναξ, ἀνάελλ' ἀπαθόντες.

660

Τὰ κὺ νῦν ἀπινεῖ τι νόον κὺ ἐπίφρονι βυλῇ.

Γ' οὐ σέμειναι κρατὶς ὑμῶν ἐν αἰνῇ δηϊοτῇ,

Μαρναμένοισι Τίτῃσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας.

Ὡς φάτο. ἐπήνησαν δ' ἐν θεοῖσι δωτῆρες εἰάνων,

Μῦθον ἀκύνουσι. πολέμῳ δ' ἐλὶλαίῳ θυμῷ

665

Μάλλον ἔτ' ἢ τοπάρουσι· μάχῃ δ' ἀμείζοντα ἐγείρου.

Πάντες, θήλειά τε κὺ ἄρσενες, ἡμεῖς κείνη,

Τιτλῶίς τε θεοί, κὺ ὅσσι Κρόνῳ ἐκχρυσόμεσθα.

Οὓς τε Ζεὺς ἐρέδασσεν ὑπὸ χθονὸς ἥκε φάος δέ,

Δεινοί τε κρατεροί τε, βίβλιν ὑπέρωπλον ἔχοντες.

670

Τῶν ἐκατὸν μὲν χεῖρας ἀπ' ὤμων αἰώσαντο

Πᾶσιν ὁμῶς. κεφαλὰς δ' ἐκείνη πεντήκοντα

Εἰς ὤμων ἐπίφυγον ἐπὶ σιβαροῖσι μέλεισιν.

Οἱ τότε Τιτλῶεσσι κατίστανεν ἐν δαΐ λυγρῇ,

Πέτρους ἡλιβάτους σιβαρῆς ἐν χερσὶν ἔχοντες.

675

Ti-

650. Φαίνεσσι.] Pro ἐναντίοι potest etiam legi ἐναντίον.

652. Εἰς φάος.] Pro ἀπὸ legitur etiam ὑπὸ: & fortasse rectius, ut

ejus aspiratio fulciat præcedentem syllabam.

658. Σὺς δ' .] Est & alia lectio, Σῆσι δ' ὁπερθεσθ' ὁμοσύνῃσιν.

659. Ἀψορ-

*Jam enim admodum diu aduersi nobis mutuo,
Pro victoria & imperio pugnavimus dies omnes,
Titanesque Dii, & quotquot è Saturno sati sumus.
Vos vero magnamque vim & manus invictas
Ostendite Titanibus contrarii in pugna gravi,
Memores amicitia placida, quibus perpeffis
Ad lucem redieritis molesto à vinculo,
Nostra per consilia, à caligine obscura.*

*Sic dixit. illum vero rursus excepit Cottus irreprehensibilis:
Venerande, non ignota loqueris: sed & nos
Scimus, quod excellent quidem tibi præcordia, excellens vero est &
intellectus,*

*Depulsor immortalibus damni fuisti horrendi.
Tua vero prudentia ab caligine opaca
Retro iterum acerbis à vinculis
Venimus, Saturni fili rex, qua nollemus, passi.
Ideoque nunc intento animo, & prudenti consilio,
Vindicabimus vestrum imperium in gravi conflictu.
Pugnantes cum Titanibus per acris prælia.*

*Sic dixit. collaudarunt vero Dii datores bonorum,
Sermone audito. bellum vero cupiebat animus
Magis etiam quam antea: pugnam vero arduam excitarunt
Omnes, foeminaeque & mares, die illo,
Titanesque Dii, & quotquot Saturno prognati sunt,
Quosque Jupiter ex Erebo sub terra misit ad lucem,
Acres robustique, vires immensas habentes.
Horum centum quidem manus ab humeris promanabant
Omnibus simul. capita vero unicuique quinquaginta
Ex humeris enata erant in robustis artubus.
Qui tum Titanibus oppositi sunt in pugna luctuosa,
Saxa prærupta validis in manibus gestantes.*

Tita-

659. ΑΨόρον δ.] Conjunxi-
mus δ cum præcedenti voce αΨό-
ρον, ut videlicet sit adverbium mo-
tus, non autem conjunctio δ, quæ

jam est in præcedenti versu.

675. Πίτερος.] Pro σκαπῆς,
Steph. editio σκαπῆς, quæ minus
placet. vide vers. 715.

703. Πίλ-

Τιτῶνες δ' ἐπὶ τῷ ἑνὶ ἐκάρτῳ φάλαγγας
 Προφρονίως, χειρῶν τε βίης δ' ἄμμε ἔργον ἔφαινον
 Ἀμφότεροι. δεινὸν ᾗ φείαχε πόλιν ἀπείρων.
 Γῆ δ' ἤ μιν ἐσμερῶν ἔπίσανε δ' ἔργον δ' ὄρυς
 Σειόμεν, πιδόθεν δ' ἐπινάσσει μακρὸς ὄλυμπος
 Ῥ' ἢ ἔτι ἔτι ἀθανάτων. ἔνοχος δ' ἔχεται βαρεῖα
 Τάξεσσι ἡρώεσσι, ποδῶν αἰπεία τ' ἰσὴν
 Ἀσπίτεσσι ἰαχμοῖσι, βολαῶν τε κρατερῶν.
 Ὡς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοισι ἴσαν βέλεια σπένοντο.
 Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἔχεται ἔργον ἀστερόεντα
 Κικλομένη. οἱ δ' ἐξυῖστον μεγάλην ἀλαλητὴν.
 Οὐδ' ἄρ' ἐπ' ἑνὶ ἑνὶ ἑνὶ ἑνὶ, ἀλλὰ νῦν ἔτι
 Εἴθαρ μὲν ἑνὶ ἑνὶ ἑνὶ ἑνὶ, ἐκ δὲ τε πᾶσαν
 Φῶσι βίῳ. ἄμμι δ' ἄρ' ἀπ' ἑνὶ ἑνὶ ἑνὶ ἑνὶ
 Ἀσπίτων ἔστι σιωπῶν. οἱ δ' ἐκρυπτοῖ
 Ἰκλῆρ ἄμμε βροντῇ τε καὶ ἀστροπῇ ποτίοντο
 Χειρὸς δ' ἀπὸ πεισῆος, ἑρῶν φλόγα δ' εἰλυφόντις
 Ταρφέας. ἀμφὶ δ' αἰὲς φερίσσει ἐσμερῶν
 Καιομένη. λάμπε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλῃ ἀσπίτι ὕλη.
 Ἐξοὶ δ' ἑνὶ πᾶσι, καὶ ὧς κίαντο ῥέειδρα,
 Πόντι τ' ἀπὸ γῆς. τὰς δ' ἀμφοῖν θερμὸς αὐτμῆ
 Τιτῶνες χθονίους. φλόξ δ' ἑνὶ δῖαν ἔχεται
 Ἀσπίτι. ὅσπερ δ' ἀμφοῖν καὶ ἰφθίμων ὡς ἰόντων
 Αὐτὴ μαρμαίρεται κεραυνῶν τε στροπῆς τε.
 Καῦμα δ' ἡσπείστον κράτεσσι χάσσει. εἴσατο δ' αἶψα
 Ὀφθαλμοῖσι ἰδεῖν, ἡδ' ἔχεται ὅσων ἀκῆσται.
 Αὐτὸς ὡς ὅτε αἰὲς καὶ ἔργον δ' ὄρυς ὕψιστον
 Πίλνατο. πῶς γὰρ κε μέγιστον δὲ πᾶσι ὁρώμεν,
 Τῆς μὲν ἐρειπομένης, ἔτι δ' ὑψόθεν ἐξερεπνύμεν.
 Τόσος δὲ πᾶσι ἑνὶ ἑνὶ ἑνὶ ἑνὶ ἐξυῖστον.
 Σὺν δ' αἶνεσσι ἑνὸς τε κόνιν τ' ἐσφαρῶν, ἑνὶ
 Βροντῶν τε, στροπῶν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν,

680

685

690

695

700

705

Κεῖλα

703. Πίλνατο.] Legitur hic etiam, μέγας ὑπὸ δὲ π. aspiratione | syllabam præcedentis dictionis, ut præpositionis fulciente ultimam | jam antea vidimus vers. 652. Ἐς φά.

706. Σὺν

Titanes vero ab altera parte confirmabant phalanges
 Alacriter, manuumque virumque simul opus ostentabant
 Virique horrende vero insonuit pontus immensus.
 Terra vero valde stridebat: ingemiscebat vero latum coelum
 Quassatum, è fundo vero concutiebatur amplius Olympus
 Impetu à Deorum. concussio vero venit gravis
 Ad Tartarum tenebricosum, & pedum altus fragor,
 Immodici tumultus, ictuumque fortium.
 Ita sane in sese mutuo jaciebant tela gemebunda.
 Vox autem utrorumque pervenit ad coelum stellatum
 Adhortantium. at illi congregiebantur magno cum clamore.
 Neque sane amplius Iupiter cohibebat suum robur, sed ipsius
 Statim robore implebantur animi, & omnem
 Exeruit vim. simul etiam à caelo atque ab Olympo
 Fulgurans incedebat confertim: fulmina autem
 Celerrime una cum tonitru & fulgure volabant
 Manu à robusta, sacram flammam circumvolvuntia
 Crebra. circum vero terra alma reboabat
 Ardens: crepitabat vero undique igne valde magna sylvæ.
 Fervebat vero terra tota, & Oceani fluentia,
 Pontusque immensus. circumdedit autem calidus vapor
 Titanes terrestres: flamma vero ad aërem divinum pervenit
 Magna. oculos vero visu privabat quantumvis fortium
 Splendor radians fulminisque fulgurisque.
 Incendium autem immensum occupavit Chaos: videbatur autem
 Oculis aspicere, ac auribus vocem audire. (coram
 Itidem ut cum olim & terra & coelum latum superne
 Appropinquabat. talis enim maximus strepitus excitabatur,
 Hac quidem diruta, illa autem ex alto diruente.
 Tantus fragor erat Diis pugna confligentibus.
 Simul quoque venti motumque pulveremque cum strepitu excitabant,
 Tonitruque, fulgurque, & ardens fulmen.

Tela

706. Σὺν δὲ.] Quidam malunt ἰσπελάζον, quam dictionem Hesych. exponit ἰσδόν, id est, ja-

stabant, ciebant, movebant. Sed viderint quo pacto ita constet versus.

Κῆλα Διὸς μεγάλοιο. φέρον δ' ἰαχὴν τ' ἐνοπλίῳ τε
 Ἐς μέσσην ἀμφοτέρων· ὅτε δ' αὖτις ἄρ' ὀρώρε
 Σμερδαλέης ἱερὸν· κἀρ' ἰδὲ δὲ ἀνεφαίνετο ἔργον.
 Ἐκλίσθη δ' ἡ μάχη. πρὶν δ' ἀλλήλοισι ἐπὶ χερσὶν,
 Ἐμμελίως ἐμάχεοντο δὲ καὶ κρατερῶς ὑσμίνας.
 Οἱ δ' αὖρ' εὖ περ ὅτισι μάχῃ δαίμονα ἔγχεον,
 Κότιον τε, Βερέριον τε, Γύγης τ' αἰὲν πολέμοιο.
 Οἳ ῥα τελευτήσας πίτρες πατρῶν ἀπὸ χειρῶν
 Πέμπον ἐπαυυτέρως. καὶ δ' ἐοκίεσσιν βελείσσι
 Τιτῶναι· καὶ τὰς μὲν ὑπὸ χθονὸς Ὀρυοδείης
 Πέμψαν, καὶ δεσμοῖσιν ἐν δρυμαλίοισιν ἔδησαν,
 Νικησώλεις χερσὶν, ὑπὸ θυμῷ καὶ ἐόντας·
 Τόσσον ἔνιρ' ὑπὸ γῆς, ὅσον ἔρποντος ἔς' ἀπὸ γαίης.
 Ἰσσι γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἡρώεντα.
 Ἐννέα ῥ' ὑπὸ γῆς καὶ ἑμμελίως χαλκῷ ἀκμῶν
 Οὐρεσιόθεν καλῶν, δεκάτη ἐς γαίαν ἔκχετο.
 Ἐννέα δ' αὖ ὑπὸ γῆς καὶ ἑμμελίως χαλκῷ ἀκμῶν
 Ἐκ γαίης καλῶν, δεκάτη ἐς Τάρταρον ἔκχετο.
 Τὸν αὖτε χαλκῶν ἔκχετο ἐλῆλαται· ἀμφὶ δὲ μιν ὑπὸ
 Τραιοχέϊ κίχεται αὖτε δειρῶν. αὐτὰρ ὑπὸ θέν
 Γῆς ῥίζαν πεφυγμένη καὶ ἀπρυγέτοιο θαλάσσης.
 Ἐνθα θεοὶ Τιτῶναι ὑπὸ ζόφῳ ἡρώεντι
 Κεκρύφασται, βυλῆσι Διὸς νεφεληγερέτοιο,
 Χάριον ἐν δρυμένῳ, πελώρης ἔχοντα γαίης.
 Τοῖς σὺν ἱερίῳ ἐπὶ· πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν
 Χαλκείας· τεῖχος αὖτε κίχεται δὲ ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα Γύγης, Κότιον τε, καὶ ὁ Βερέριος μεχάνοιο
 Ναίεσσι, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
 Ἐνθα δὲ γῆς διοφερῆς, καὶ Ταρταρὸν ἡρώεντι,
 Πόντον τ' ἀπρυγέτοιο, καὶ ἔρποντος ἀπρυγέτιον,
 Ἐξείης πάντων πηγῶν καὶ πείρεται ἑσθλῶν
 Ἀρζαλί· δρυμένον, πᾶσι τε θυμῷ καὶ ἐόντι
 Χάσμεται μέγ'. ὑδὲ κε πάντα τελευσφόρον εἰς ἐν αὐτῶν
 Οὐδας ἔκχετο, εἰ περὶ πύλων ἐνθάδε γυνοίτο.
 Ἀλλὰ κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι παρ' ἑσθλῶν θυμῷ
 Ἀρζαλίη· δεινὸν τε καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι

710

715

720

725

730

735

740

Τὸν

Tela Iovis magni. ferebant autem fremitum, clamoremque,
 In medium utrorumque: strapitus autem ingens excitabatur
 Stupenda pugna: robur autem exerebatur operum.
 Inclinata vero est pugna. prius vero sibi mutuo imminentes,
 Fortiter pugnabant in forti pralio,
 Illi vero inter primos pugnam acrem excitantur,
 Cottusque, Briareusque, Gygesque insatiabilis belli:
 Hi sane trecentas petras robustis è manibus
 Mittebant frequentes: obumbrarunt autem jaculis
 Titanas: atque hos quidem sub terram longe patentem
 Miserunt, & vinculis molestis alligarunt,
 Vincentes manibus, magnanimos licet existentes,
 Tantum infra sub terram, quantum coelum distat à terra.
 Par enim spaciū à terra in Tartarum caliginosum.
 Novem enim noctes ac dies ferrea incus,
 Coelitus delapsa, decimo die ad terram perveniret:
 Novem rursus noctes & dies ferrea incus,
 Ex terra descendens, decimo die ad Tartarum perveniret.
 Quem circa ferreum septum ductum est. circum vero ipsum nox
 Triplici ordine fusa est circa collum. sed superne
 Terra radices creverunt & infructuosi maris.
 Illic Dii Titanes sub caligine opaca
 Absconditi sunt, consiliis Iovis nubicogi,
 Loco in squalido, vasta ultima terra.
 His non exitus patet: portas vero imposuit Neptunus
 Ferreas: murus etiam circumdatus utrimque.
 Illic Gyges, Cottusque, & Briareus magnanimus
 Habitant, custodes fidi Iovis egida habentis.
 Videm terra tenebricosa, & Tartari opaci,
 Fontique infructuosi, & caeli stelligeri,
 Ex ordine omnium fontes & fines sunt,
 Molesti, squalidi, quos oderunt etiam ipsi Dii:
 Hiatus ingens. nec vero toto integro anno
 Solum attingeret, ubi primum portas intra venerit.
 Sed sane huc & illuc ferret impetuosus procella
 Molesta: horrendumque etiam immortalibus Diis

Τὸτο πῖρος· κὴ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
 Ἔσθην, νεφέλης κεκαλυμμένην κυάθησι. 745
 Τῶν πρὸδ' ἰαπιθῖο παῖς ἔχ' ἔργον ἄριον
 Ἔσθης, κεφαλῇ τε κὴ ἀκαμάτῃσι χερσίν
 Ἀστυμφίως, ὅθι Νύξ τε κὴ Ἡμέρα ἀμφὶς ἴσται
 Ἀλλήλας προσείπον, ἀμειβόμεναι μέγαν ἔδον 750
 Χαλκείον. ἢ μ' ἴσται κατὰθήσεται, ἢ ᾗ θύραζιν
 Ἔρχεται, ἔδ' ἐποτ' ἀμφοτέρως δόμεθ' ἐντὸς ἔργῃ·
 Ἀλλ' αἰεὶ ἐτέρη γὰρ δόμεν' ἔκθωθεν ἔσται,
 Γαῖαν ἐπιστρίφεται· ἢ δ' αὖ δόμεν' ἐντὸς ἔσται,
 Μίμνῃ τλήν αὐτῆς ὄρῳ ὁδῷ, ἔσ' ἂν ἵκηται.
 Ἡ μ' ἐπιχθονίοισι φάθ' πολυδερκὲς ἔχουσα· 755
 Ἡ δ' ὕπνον καὶ χερσὶ κασίγνητον Θανάτοιο,
 Νύξ ὅλην, νεφέλη κεκαλυμμένη ἠεροειδέϊ.
 Ἔνθα ᾗ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
 Ὑπνὸς κὴ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· ἔδ' ἐποτ' αὐτῶς
 Ἡέλιος φαίδων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν, 760
 Οὐρανὸν εἰσπαιὼν, ἔδ' ἔργονόθεν κατὰβαινων.
 Τῶν ἑτέρῃ μ' γλῶττι κὴ ἄρεια νῶτα θαλάσσης
 Ἡσυχὸς ἀντρίφεται κὴ μείλιχος ἀνθρώποισι.
 Τῷ δ' οἰδηρὴν μ' κραδίη, χαλκείον δ' οἱ ἦτορ
 Νηλεῖς ἐν στήθεσιν· ἔχ' δ' ὅν πρῶτα λάβῃσιν 765
 Ἀνθρώπων· ἐχθρὸς δ' ᾗ κὴ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ἔνθα θεῶν χθοῖα πρὸδ' ἐν δόμοις ἡγήνῃς
 Ἰφδίμεν τ' Ἀΐδω κὴ ἐπαινῆς Περσεφοειῆς
 Ἔσθουσιν. δεινὸς δ' ἐκὼν ἀποπάραιθε φυλάσσει,
 Νηλεῆς. τέχνῳ δ' ἡρακλῆ' ἔχ'· ἐς μὲν ἰόντας 770
 Σαῖνδ' ὁμῶς ἔρῃ τε κὴ ἔασιν ἀμφοτέροισιν·
 Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἰᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκῶν
 Ἐδιδ' ὅνκε λάβῃσι πυλῶν' ἔκθωθεν ἰόντας
 Ἰφδίμεν τ' Ἀΐδω κὴ ἐπαινῆς Περσεφοειῆς.
 Ἔνθα δὲ ναιετάει συμερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,
 Δεινὴ Στύξ, θυγάτηρ ἀψορρόα Ωκεανοῖο
 Πρὸς βυπῆτι. νόσφιν δ' θεῶν κλυτὰ δώματα ναιέει

Μακρῇ

Hoc monstrum: & noctis obscura domus horrenda
 Stans, nubibus oblecta nigris. ●
 Has ante Iapeti filius sustinebat cælum latum,
 Stans, capiteque & indefessis manibus
 Firmiter, ubi Noxque & Dies circum euntes
 sese mutuo compellabant, alternis subeuntes magnam limen
 Ferreum. hac quidem intrat, illa vero foras
 Egreditur; neque unquam utraque domus intus cohibet:
 sed semper altera saltem domos extra existens,
 Terram super movetur: altera rursus in domo existens,
 Expectat ejusdem horam itineris, donec veniat.
 Hac quidem terrestribus multa cernens lumen habens,
 Illa vero Somnum in manibus, fratrem Mortis,
 Nox noxia, nube tecta atra:
 bi autem Noctis obscura filii domus habent,
 Somnus & Mors, graves Dii: neque unquam eos
 sol lucidus intuetur radiis,
 Cælum scandens, nec coelitus descendens. ●
 Horum alter quidem terramque & lata dorsa maris
 Quietus percurrit & placidus hominibus.
 Alterius vero ferreum quidem cor, arcum vero ei pectus
 Crudelis in prae cordis: habet autem quem primum arripuerit
 hominum: hostis vero etiam immortalibus Diis.
 Illic Dei inferi in anteriore parte ades resonantes,
 Fortisque Plutonis & gravis Proserpina
 Pant. Horrendus autem canis pro foribus custodit,
 Cerberus. artem autem malam habet. introeuntes quidem
 adulatur pariter caudaque & auribus ambabus:
 Circe vero non iterum permittit denuo, sed observans
 fervorat, quemcunque prenderit portas extra euntem
 Fortisque Plutonis & gravis Proserpina.
 bidem habitat abominanda Dea immortalibus,
 Horrenda Styx, filia reciprocantis Oceani,
 Maxima natu. seorsum vero à Diis inchoitas ades incolis

L 2

Ingen-

Μακρῆσι πίτῃσι καίηρεφέ'. ἀμφὶ δὲ πάντα
 Κίονιν δ' ὄρνυροις ὥς ἔρανον ἐσθλὰ καί.
 Παῦρα δὲ θαύμασι θεῶν πόδας ὠκεία ἴρις
 Ἀγέλιον πωλεῖται ἐπ' ὀρέα νῶτα θαλάσσης,
 Ὅπποτ' ἴρις καὶ νεῖκεν ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται.
 Καί ῥ' ὅσπιν ψεύδεται ὀλύμπια δώματ' ἐχέων.
 Ζῶς δὲ τι ἴριον ἐπιμύσει, θεῶν μέγα ὄρεον, ἐνείκα,
 Τηλόθεν ἐν χρυσῇ παρὰ πολυώνυμον ὕδωρ
 Ψυχρὸν, ὅ, τ' ἐκ πίτῃς καὶ λαλεῖσθαι ἡλιθάτοιο
 Ὑψηλῆς. πολλὸν δὲ ὑπὸ χθονὸς ὀρυοδείης
 Ἐξ ἱερῆ ποταμοῖο ῥέει Ἀχὺνὸν μέλαιναν
 Ὀκίαν οἷο κίρας. δεκάτη δὲ ἐπὶ μοῖρα δίδασται.
 Ἐνεία μὲν φεῖ γλῶττι καὶ ὀρέα νῶτα θαλάσσης
 Δίνης δ' ὄρνυρ ἐλίσσεται εἰς ἄλλα πίπτει,
 Ἡ δὲ μέγ' ἐκ πίτῃς παρὰ ῥέει, μέγα πῆμα θεοῖσιν.
 Ὅσπιν τὸν ἐπὶ ὄρεον ἀπολλείψας ἐπομόσθη
 Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσιν κάρη νιφόεντα Ὀλύμπου,
 Κεῖται νηῦτ' ἐπὶ πύλοισιν εἰς ἐνιαυτὸν.
 Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἄσπον
 Βρώσει, ἀλλὰ τι κεῖται ἀνάπνοος καὶ ἀναυδῆς
 Στρωτοῖς ἐν λειχέσσι, κακὸν δὲ ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
 Αὐτὰρ ἐπὶ νηῶσιν τελείη μέγα εἰς ἐνιαυτὸν,
 Ἀλλὰ δὲ ἐξ ἄλλης δέχεται χαλεπώτατον ἄθλον.
 Ἐνείατες δὲ θεῶν ἀπὸ μείρεται αἶν ἐόντων,
 Οὐδέ ποτ' ἐς βελῶν ἐπιμίσγεται, ἔθ' ἐπὶ δαΐτας,
 Ἐνεία πάντ' ἔτια· δεκάτῃ δὲ ἐπὶ μίσγεται αὐτῆς
 Εἰρίας ἀθανάτων, οἳ ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν.
 Τοῖον ἄρ' ὄρεον ἔθεντο θεοὶ Στυγρὸς ἄφθιτον ὕδωρ,
 Ὠγύγιον, τὸ δὲ ἔκκει καὶ σφύειτο Ἀχὺν ὠρεῶν.
 Ἐνθα δὲ γῆς δυοφερῆς, καὶ Ταρτάρου ἡρόεντα,
 Πόντον τ' ἀπρυγέτοιο καὶ ἔρανον ἄσπερον,
 Ἐξείης πάντων πηγὰς καὶ πείρατ' ἔαεν,

Αἴρεα-

- 781. Αἴρελιν.] Alii malunt Αἴρε-
 λίνης : quod videretur tum in foemi-
 nino genere poni, (quod durum est

sec) aut subintelligendum ἔνικα.
 Quid si vero Αἴρελίνης legeremus pro
 Αἴρελίνης? sed & hoc durum.

Ingentibus saxis superne tectas: circum vero quaque
 Columnis argenteis ad cælum firmata sunt.
 Raro vero Thaumantis filia pedibus velox Iris,
 Nuncia versatur super lata dorsa maris,
 Quando lis & contentio inter Deos exorta fuerit.
 Et sane quisquis mentiatur cœlestes domos tenentium,
 Iupiter tum Irim mittit, Deorum magnum iusjurandum, ut ferat
 E longinquo in aureo gutturnio celeberrimam aquam
 Frigidam, qua è petra destillat alta
 Excelsa. mukum vero subtus terram spaciosam
 E sacro flumine fluit per noctem nigram,
 Oceani cornu. decima vero pars attributa est.
 Novem quidem circa terramque & lata dorso maris
 Vorticibus argenteis intortus in mare cadit,
 Vna vero ex petra profluit, magnum damnum Diis.
 Quisquis perjurium libens iuraverit
 Immortalium, qui tenent verticem nivosi Olympi,
 Iacet spiritus expers integrum per annum:
 Neque ambrosia & nectaris accedit propius
 Cibum, sed jacet non respirans, & mutus,
 Stratis in lectis, malus autem veterius obtegit.
 Sed postquam morbo defunctus est magnum per annum,
 Alia ex alia excipit molestissima arumna.
 Novennio autem à Diis relegatur sempiternis,
 Neque unquam ad consilium ineundum cum iis versatur, neque
 ad epulas,
 Novem totis annis: decimo tandem versatur iterum
 Cum cœtibus immortalium, qui cœlestes domos incolunt.
 Tale itaque juramentum constituerunt Dii Stygis perennem aquam,
 Antiquam istam, qua tranat aridum locum.
 Ibi autem terra caliginosa, & Tartari obscuri,
 Pontique infructuosi, & cœli stellati,
 Ex ordine omnium fontes & fines sunt,

Molesti,

793. Ὅσκιαν.] Ἀπολείψας, ab | λείπω deducunt, & relinquentes ex-
 απολείω. Quidam tamen ab ἀπο- | ponunt.

Ἀρμαλὶ, Διόνειρα, τί τι τυγέουσιν οἱ σὺ.
 Ἐνθάδε μα· μαρίαι· τι πύλας, καὶ χαλκί· ἐδὲ
 Ἀσιμφῆς, ῥίζησιν διώκεισιν δρῆρως,
 Αὐτοφυῆς. σπύδι· ἦ, θεῶν ἐκθῶν ἀπάντων,
 Τιτῶναι· νάισι, πέρην· χαί· ζοφεροῖο.
 Αὐτὲρ ἐλσ· μαρά· Διὸς κλειθρὶ ἐπί· κρυ·
 Δώμα· ναι· ταῖσιν ἐπ' Ὠκεανοῖο θεμέθλοισι,
 Κότ· τ' ἡδὲ Γύγης. Βελάρεων γε μὲν ἦν ἐόν·
 Γαμῶ· ἐὼν ποιησὶ βαρύ· κλυπ· Ἐν· νασίζαι·
 Δῶκε ἦ Κυμοπύλαιαν ἐπύειν, θυγατέρα·
 Αὐτὲρ ἐπεὶ Τιτῶ· ἀπ' ἔργων ἐξέλασε Ζεὺς,
 Ὀπλότα·ν τίκε παῖδα· Τυφώ· Γαῖα· πελώ·
 Ταρ· ἐν φιλότῃ, ἀφ' χρυσῷ Ἀφροδίτῃ.
 Οὐ· χεῖρες μὲν ἴσιν ἐπ' ἰσχυρῷ ἔργμα· ἔχου·
 Καὶ· πύδ· ἀκρόμα·θι κρατερῶ· θεῶ· ἐκ δὲ οἱ ὤμων
 Ἦν· ἐκ· τὸν κεφαλῇ ὄφ·, δεινοῖο δρε·κονί·
 Γλώσση·σιν διοφειρῇ·σιν λει·κνύ·σιν· ἐκ δὲ οἱ ὄσων
 Θια·σι·σῆς κεφαλῇ·σιν ἔσ· ὄφρ·σιν πῦρ ἀμάρ·σιν·
 Πασί·σιν δ' ἐκ κεφαλῇ·σιν πῦρ καί·σιν δρε·κονί·σιν,
 Φωνῇ·σιν δ' ἐκ πά·σῃσιν ἔσων δεινῆς κεφαλῇ·σιν,
 Παν·θί·σιν δ' ἐπ' ἰεί·σιν, ἀθέρ·σιν. ἄλλοι·σιν μὲν γὰρ
 Φθί·σιν δ' ὥστε θεοῖσι σιω·σιν· ἄλλοι·σιν δ' αὐτὲ
 Ταύ·σιν ἐλ·σιν ὥστε, μὲν·σιν ἀχ·σιν ὄσων, ἀγ·σιν·
 Ἄλλοι·σιν δ' αὐτὲ λεί·σιν ἀναι·σιν θυμὸν ἔχον·σιν·
 Ἄλλοι·σιν δ' αὐτὲ σκυ·σιν ἰοι·σιν, ταύ·σιν ἀκ·σιν·
 Ἄλλοι·σιν δ' αὐτὲ ροί·σιν, ἔσιν δ' ἡ·σιν ἔρε·σιν μα·σιν·
 Καὶ·σιν νῦν κιν·σιν ἔρε·σιν ἔρε·σιν ἀμ·σιν ἔρε·σιν κεί·σιν,
 Καὶ·σιν κιν·σιν θνη·σιν καὶ ἀθανά·σιν ἀνα·σιν,
 Εἰ·σιν μὲν ἄρ' ἐξ·σιν νό·σιν πα·σιν ἀν·σιν τε θεῶν τε.
 Σκλη·σιν δ' ἐδ·σιν καὶ ὄ·σιν. ἀμ·σιν ἦ γαῖ·σιν
 Σμε·σιν ἀλ·σιν ἡγ·σιν, καὶ ἔρε·σιν δρ·σιν ὑπ·σιν,
 Ποί·σιν τ' Ὠ·σιν ὥστε ρο·σιν καὶ πέρ·σιν γαῖ·σιν.

810

815

820

825

830

835

840

Ποσι

811. Ἐνθάδε.] Legitur & λαίν·.
 825. Ἦν.] Nonnulli legunt κρα-
 τερῶ δρε·κονί·.

828. Πασί·σιν.] Legitur & πασῶν.

830. Παν·θί·σιν ἐπ' ἰεί·σιν.] Si in
 scribitur, cur non ἰεί·σιν hic scriptum
 est? (quod consentaneum est.) cur
 non ὅρ' ex ὅπ' factum est? Mihi quo-
 que

Molesti, squalidi, quos oderunt etiam Dii ipsi.
Illic splendidaque porta, & angustum limen
Immotum, radicibus longis compactum,
Sua sponte natum. ante illud vero extra omnes Deos
Titanes habitant, ultra Chaos caligine obductum,
Caterum valde tonantis Iovis inclyti auxiliarii
Domus incolunt in Oceani fundamentis,
Cottus atque Gyges. Briareum quippe bonum existentem,
Generum suum fecit graviter fremens Neptunus.
Dedit autem Cymopoliam, ut ducat in uxorem filiam suam.
Ast ubi Titanes è Caelo expulsi Iupiter,
Minimum natus peperit filium Typhoeum Terra magna,
Tartari in amore, per auream Venerem.
Cujus manus quidem sunt ob robur operibus apta,
Et pedes indefessi robusti Dei: ex humeris vero ei
Erant centum capita serpentis, horrendi draconis,
Linguis nigris lambentes: praeterea ex oculis ei
Admirandis in capitibus sub superciliis ignis micabat:
Omnibus autem ex capitibus ignis flagrabat cernentis.
Voces quoque in omnibus erant horrendis capitibus,
Omnigenum sonitum emittentes ineffabilem. interdum enim
Sonabant, ut Diis intelligere liceret: interdum rursus
Tauri valde mugientis, robore insuperabilem vocem, ferocis:
Interdum rursus leonis impudentem animum habentis:
Interdum rursus catulis similia, mira auditu:
Interdum vero stridebat, resonabantque montes alti.
Et sane evenisset res inevitabilis die illo,
Atque ipse mortalibus & immortalibus imperasset,
Nisi statim intellexisset pater hominumque Deorumque.
Graviter autem intonuit atque fortiter. circum vero terra
Horrende edidit fragorem, & caelum latum superne,
Pontusque & Oceani fluxus, & infima loca terra.

Pedi-

que id mirum videri fateor; sed ex
 consensu omnium quos vidi codi-
 cum hanc lectionem reliqui: præ-
 fertim quum jam antea in quodam

Homeri hymno eis Ἀπτεμν, idem
 iisdem in vocibus observassem. Ibi
 enim legitur, αἱ δὲ ἀμπεροίλω ὀπ-
 ῖεσσι, non ὅπ' ἰεσσι. Steph.

Ποσι δ' ἔω' ἀθανάτοισι μέγας περιμίζετ' Ὀλυμπῳ
Ὀρνυμένοιο ἀνακλῳ· ἐπιστράχζε ἦ γαῖα.

Καῦμα δ' ἔω' ἀμφοτέρων κατέχεν ἰοειδὴ πόντον,
Βροντῆς τε, σεροπῆς τε, πυρὸς δ' αὖτε τοῖο πελώρου,

845

Πρηστῆρων ἀνέμαν τε, κεραυνῷ τε φλεγέοντι·

Εἴξει ἦ χθών πάσῃ, καὶ ἕρως, ἥ δὲ θάλασσα.

Θυε δ' ἄρ' ἀμφ' ἀκῶς, παῖ τ' ἀμφί τε, κύματ' αὖ μακρὰ

Ῥίπῃ ἔω' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἄσβετος ἑρώρι.

Τρέω· Αἰδῆς δ' ἐνέροις καὶ φθιμένοισιν ἀνάσων,

850

Τιτῶν δ' ὑποβρυχταίῳ, Κρόνον ἀμφὶς ἑόντες,

Ἀσβέτῃ κελεύδοιο καὶ αἰνῆς δηϊότητι·

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὐκ ἔρρωεν ἐὼν μέγῳ, εἴσει δ' ὅπλα,

Βροντῶν τε σεροπῶν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,

Πλῆξεν ἀπ' ὑλύμποιο ἐπάλμῳ· ἀμφὶ ἦ πάσας

855

Εἴπρεσε θρασείας κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ μιν δάμασε πλεηγῆσιν ἰμάσας,

Ἦειπε γυνθεὶς, στενάχζε ἦ γαῖα πελώρη.

Φλῆξ ἦ κεραυνῷ· ἀπίσυντο τοῖο ἀνακλῳ,

Οὔρεσιν ἐν βήσῃσιν αἰδῆς παιπαλοέσσης

860

Πληγῷ· πολλὴ ἦ πελώρη καίει γαῖα

Ἀτμῇ θρασείῃ, καὶ ἐτήκετο κρυώτερον ὥς,

Τέχνη ἔω' αἰζηῶν ὑπὸ τ' ὀτρύνει χρόνιο

Θαλφθεῖς, ἥε σίδηρον, ὅπως κρυερῶτατός ἐστιν,

Οὔρεσιν ἐν βήσῃσιν δαμαζόμενον πυρὶ κηλῇ,

865

Τήκεται ἐν χθονὶ δῇ, ὑφ' Ἡφαίστου παλάμῃσιν.

Ὡς ἄρα τήκετο γαῖα σέλα πυρὸς αἰθεμένοιο.

Ῥίψει δέ μιν θυμῷ ἀκῶν ἐς Τάρταρον ὄρυον.

Ἐκ ἦ Τυφάει· ἐς ἀνέμαν μέγῳ ὑγρόν αἰνῶν,

Νόσφι Νότῃ, Βορέῳ τε, καὶ δρυγίστῳ Ζεφύροιο.

870

Οἳ γε μέν σ' ἐκ θεόφιν γλυεῖν, θνητοῖς μέγ' ὄνειαρ·

Αἱ δ' ἄλλα μὲν αὔραι ἐπιπνέουσιν θάλασσαν,

Αἱ

850. Τρίαν.] Melius fortasse sic quam ut alia exempl. habent, Τρίαν δ' αἰδῆς, cum qua lectione versus constare non potest.

870. Νόσφι.] Malim Ζεφύρῳ τε cum plerisque aliis. Nam superius vers. 379. separavit quoque Zephyrum ab Argeste. Aut igitur hic legen-

Pedibus vero sub immortalibus magnus contremuit Olympus

Insurgente rege: ingemiscebat autem tellus...

Ardor autem ab utrisque occupabat nigrum pontum,

Tonitruque, & fulguris, igne ab isto immani,

Igneorumque turbinum, & fulminis ardentis,

Fervebat autem terra omnis, & coelum, atque mare.

Æstuabant etiam circum litora, & circumcirca, fluctus longi

Impetu Deorum: concussio autem sedatu difficilis oriebatur.

Expavit autem Pluto inferis mortuis imperans,

Titanesque sub tartarum detrusi, à Saturno seorsum existentes,

Ob inextinguibilem fremitum, & gravem conflictum.

Iupiter vero postquam excitavit suum robur, sumpsitque arma,

Tonitruque fulgurque, & coruscans fulmen,

Percussit ab Olympo insiliens. circum vero omnia

Combussit ingentia capita savi portentis.

Caterum ubi ipsum vicit ictibus percutiens,

Cecidit mutilatus, ingemiscebat autem terra vasta.

Flamma autem fulmine icto prosiliebat à rege,

Montis in saltibus opacis asperis

Percussi. multa autem ac vasta ardebat terra

Ardore ingenti, & liquecebat stanni instar,

Quod arte juvenum & à fabrefacto catino

Calefactum; vel ut ferrum, quod solidissimum est,

Montis in saltibus victum ab igne quod omnia comburit,

Liquefcit in terra diuina sub Vulcani manibus.

Sic sane liquecebat terra fulgore ignis ardentis.

Abjecit autem ipsum animo mæstus in Tartarum latum.

Ex Typhoëo autem est ventorum vis humide flantium,

Excepto Noto, Boreaue, & celeri Zephyro.

Qui sane ex Diis sunt nativitate, hominibus magna utilitas.

At alii sine usu venti inspirant mare,

Qui

legendum Ζεφύροι τε, aut superius
conjungenda hæc duo Ἀργεῖον &
Ζεφύρον.

872. Αἱ δὲ ἄλλαι.] Multa exem-

plar. habent μεταίρῃ, quod voca-
bulum Hesych. exponit, αἱ μεταίρῃ
ἄμμοι, ἢ κέρῃ προαί.

Αἰ δὴ τοι πίπυσσιν ἐς ἡροειδέα πόντον,
 Πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ γύναι ἀλκή.
 Ἄλλοτε δ' ἄλλα αἴσι, Διὸς κτείναντι τέλει,
 Ναύτας τε φθείρουσι. κακῆ δ' ἔγνεται ἀλκή,
 Αἰδοῦσιν οἱ κείνοισι σιωπῶντων κ' ἔργον.
 Αἰ δ' αὖ καὶ κ' γαῖαν ἀπείρου ἀνθεμόεσσαν
 ἔργ' ἔραται φθείρουσι χαμαὶ γένον ἀνθρώπων,
 Πιμπλῶσιν κόνιός τε καὶ δρυγαλὴν χθλοσυρτή.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα πόνοι μάκαρες θεοὶ ἐξετέλεισαν,
 Τιτύνεσσι δ' ἔργων κρείων βίηφι,
 Δὴ ῥα τίτ' ἄτρυον βασιλεύμεν ὑδὲ ἀνάσσειν,
 Γαῖης φραδμοσιύησιν, ὀλύμπιοι δ' ὕμνηται Ζεῶν,
 Ἀθανάτων. ὃ δ' ἐπὶ τοῖσιν αὖ διεδίασατο πρῶτος.
 Ζεὺς δ' ἐπεὶ βασιλεὺς πρῶτον ἄλοχον ἔτετο Μῆνη,
 Πλείστα θεῶν εἰδῶν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ἀλλ' ὅτι δὴ ῥ' ἡμεῖς θεῶν γλαυκῶπιν Ἀθηνῆν
 Τέξιας, τότε ἔπειτα δέλα φρένας ἐξαπατήσας
 Αἰμυλίοισι λῆρσι ἐλὼ ἐσκάτθητο νηδυνί,
 Γαῖης φραδμοσιύησι, καὶ Οὐρανῷ ἀστερόεντι.
 Τὼς γάρ οἱ ἐφρασατόν, ἵνα μὴ βασιλῆϊδα τιμῶν
 Ἀλλ' ἔχη, Διὸς ἀντή, θεῶν αἰετλοτάτων.
 Ἐκ γάρ τ' εἴμερεθ' ἀείφρονα τέκνα γυναικῶν.
 Πρῶτον γὰρ κέρην γλαυκῶπιδα Τειχοχόειαν,
 Ἴσον ἔχουσαν παῖρ' ἰδὲ καὶ ἐπίφρονα βυλλήν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τ' ἄρα παῖδα θεῶν βασιλῆα καὶ ἀνδρῶν
 ἡμεῖς τεξίας, ὑπέρβιοι ἥτορ ἔχοντα.
 Ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς ἀράσσει ἐλὼ ἐσκάτθητο νηδυνί,
 ὧς δὴ οἱ φράσασθε θεὰ ἀγαθόν τε κακόν τε.
 Δούπεροι ἢ γὰρ λυπαρὴν Θέμιν, ἢ τέκεν Ὀρεας,
 Εὐνομίην τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρηνὴν τεταλῆαν.
 Αἴτ' ἔργ' ὠραίοισι χαλκῶσιν ἐσθλοῖσι βροτοῖσι.
 Μοίρας δ', ἧς πλείων τιμῶν πόρε μητιέτα Ζεὺς,
 Κλωθῶν τε, Λάχαιόν τε, καὶ Ἀΐετον· αἳ τε διδῶσι

875

880

885

890

895

900

905

Θιπ-

884. Γαῖης.] Versus hic est hy-

permetter in nonnullis exempl. quae

habent, αἰεὶ Ζεῶν.

903. Αἴτ'.] Quidam scribunt

ὠραίοισι,

Qui utique incidentes in obscurum pontum,
Clades magna hominibus gravi rapiuntur turbine,
Nuncque hi, nunc illi flant, dissipantque naves,
Nautasque perdunt. mali autem non est remedium
Viris qui illis occurrerint in ponto.

Iidem rursus per terram immensam floribus ornatam
Opera jucunda corrumpunt humo prognatorum hominum,
Replentes pulvereque & molesto palearum strepitu.

Sed postquam sane laborem Dii beati perfecerunt,
Cum Titanibus autem pro honore pugnarunt vi,
Iam tum jubebant regnare atque imperare,
Ex Terra consilio, Olympium late cernentem Iovem,
Immortalibus. Hic vero inter illos rite distribuit munia.
Iupiter autem Deorum rex primam uxorem suam fecit Metin,
Plurimum ex Diis edoctam, & mortalibus hominibus.

Sed cum jam esset Deam castis oculis Minervam
Paritura, tum demum dolis animo decepto
Blandis sermonibus in suam condidit alvum,
Telluris consiliis, & Cœli stellati.

Sic enim ei consuluerunt, ne regium honorem
Alius haberet Iovis loco, Deorum sempiternorum.

Ex hac enim in fatiis erat prudentes liberos nasci.

Primam quidem, virginem castis oculis apud Tritonem genitam,
Par habentem patri robur, & prudens consilium:

Caterum deinde sane filium Deorum regem & virorum
Erat paritura, magnum animum habentem:

Sed illam sane Iupiter ante in suum condidit ventrem,
Vt nempe ei indicaret Dea bonumque malumque.

Postea duxit splendidam Themis, qua peperit Horas,
Eunomiamque, Dicenque, & Irenen florentem:

Qua opera matura faciunt mortalibus hominibus:

Parcasque, quibus maximum honorem dedit prudens Iupiter,
Clothoque, Lachesisque, & Atropen: qua dant

Mor-

ægis Cæ, spiritu leni: nonnulli e- | faciunt: quod nimirum Horæ di-
tiam exponunt, decorant, speciosa | cantur pulchritudinis Deæ.

938. Zlwi.]

Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθὸν τε καὶ κακόν τι.
 Τρεῖς δὲ οἱ Εὐρυμύμη Χάριτες τέκε καλλιπαρήγες,
 Ωκεανὸς κῆρη, πολυήρατον εἶδ' ἔχουσα,
 Ἀγλαΐην κ' Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινὴν.
 Τῶν κ' ἀπὲ βλεφάρων ἔρ' εἶδε δερκιομήδων
 Λυσιμελῆς· χαλὸν δὲ ὑπ' ὀφρύσι δερκιοῦνται.
 Αὐτὰρ ὁ Δήμηρ' πολυφόρβης ἐς λείχ' ἦλθεν,
 ἥ τέκε Περσεφόνειν λουκώλενον, ὣς Ἀΐδωνός
 ἤρπασεν ἥς ὤρ' αὖ μνητρός, ἔδωκε δ' ἠμπίειν Ζεύς.
 Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐράσσατο καλλιόμοιο,
 Ἐξ ἧς αἱ Μῆσαι χρυσάμπυκες ἐξεγέρουτο
 Ἑνεία, τῇσιν ἄδον θαλία, κ' ἑρψις ἀοιδῆς.
 Λητώ δ' Ἀπόλλωνα, κ' Ἄρτεμιν ἰοχάρειαν,
 Γμερόνεια γένον ὥρ' αὖ πάντων ἑρατειῶν.
 Γείνατ' ἄρ', αἰγίοχοιο Διὸς φιλότῃ μιγείσας.
 Λοιοδοδάτην δ' Ἡρῇ θαλερὴν ποιήσατ' ἀκροῖν.
 Ἡ δ' Ἡΐδην, κ' Ἄρην, κ' Εἰλείθειαν ἔπλεε,
 Μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ θεῶν βασιλῇ κ' ἀνδρῶν.
 Αὐτὶς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τειροχρύσειαν,
 Δαϊνὴν, ἀρεκύνδομον, ἀγέερατον, ἀτρυτώνην,
 Πότνια ἧ κέλαδ' αὖ τε ἄδον, πόλεμ' αὖ τε, μάχην τε.
 Ἡρῇ δ' ἩΨαισιν κλυτὰν, ἐν φιλότῃ μιγείσας,
 Γείνατο, (κ' ἤμαρ ἦσε, κ' ἦρ' αὖ ὤρ' αὖ κηρίτη)
 Ἐκ πάντων τέχνησι κεκασμῶν ἑρατειῶν.
 Ἐκ δ' Ἀμφιλείτης κ' ἐρικλύπε Εὐνοσιγαίης
 Τρίτων ὀρυγίης γένετο μέγας ὅς τε θαλάσσης
 Πυθμὸν ἔχων, ὤρ' αὖ μνητὸρ Φίλην κ' πατρὸς Ἀνακτὸς
 Ναΐδ' ἀνέστα δῶ, δεινὸς θεός· αὐτὰρ Ἀρῇ
 Ρ' ἰνοτόρῃ Κυβέρεϊ Φόβον κ' Δεῖμον ἔπλεε
 Δεινὰς, οἳ τ' ἀνδρῶν θυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας
 Ἐν πολέμῳ κρυόεντι, σὺν Ἀρῇ πτολιπόρθῃ,
 Ἀρμονίην δ' ὣς, ὣς Κάδμ' ὑπ' ἐρ' αὖ μνητὸρ ἦεν ἀκροῖν.
 Ζῆνι δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαίη τέκε κύνδομον Ἑρμῇ.

210

215

220

225

230

235

Κη-

Mortalibus hominibus habere bonumque malumque.

Tres vero ei Eurythome Gætiæ peperit pulchras genas habentes,

Oceani filia, peroptabilem formam habens,

Aglaïam & Euphrosynen, Thaliæque amabilem:

Quarum è palpebris amor destillat contuentium

Solvens membra: jucundum vero sub superciliis aspiciunt.

Porro hic Cereris multa nutrientis ad lectum venit,

Qua peperit Proserpinam pulchris ulnis, quam Pluto

Rapuit sua à matre; dedit autem consiliarius Iupiter.

Mnemosynen vero deinceps amavit pulchricomam,

Ex qua Musa aurea mitra revincta nata sunt

Novem, quibus placent convivium, & oblectatio cantus.

Latona autem Apollinem, & Dianam sagittis gaudentem,

Desiderabilem prolem præ omnibus cœlicolis,

Peperit sane, Ægiochi Iovis amoris mixta.

Postremam vero Iunonem floridam duxit uxorem.

Hac autem Heben, Martem, & Lucinam peperit,

Mixta amore Deorum regi & hominum.

Ipse vero ex capite, cassis oculis præditam Tritogeniam,

Acrem, tumultum excitantem, ducem exercitus, indomitam,

Venerandam: cui clamoresque placuerunt, bellaque pugnaque.

Iuno autem Vulcanum inclytum, amoris indulgens,

Peperit, (& vires intendit, & contendit cum suo marito)

Præ omnibus, artibus ornatum, cœlicolis.

Ex Amphitrite autem & gravicrepe Neptuno

Triton late potens natus est magnus: qui maris

Fundum tenens, apud matrem charam & patrem regem

Incolit aureas ades, magnus Deus: sed Marti

Clypeos dissecanti Venus Timorem & Metum peperit,

Graves, quique virorum densas turbant phalanges

In bello horrido, una cum Marte urbes devastante,

Et Harmoniam, quam Cadmus magnanimus duxit uxorem.

Iovi vero Atlantis filia Maia peperit gloriosum Mercurium,

Præ-

Κῆρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λῆχ' εἰσπαυδαῖσα.
 Καδμεΐη δ' ἄρ' οἱ Σεμέλη τέκε φαίδιμον υἱόν,
 Μιχθεῖς ἐν φιλότῃ, Διώνυσον πολυγηθεῖα,
 Ἀθάνατον θνητῇ· νῦν δ' ἀμφοτέρωι τοί εἰσιν.
 Ἀλκμήνῃ δ' ἄρ' ἐπέτε βίβω Ἡρακλειῶν,
 Μιχθεῖς ἐν φιλότῃ Διὸς νεφεληγερέταο.
 Ἀγλαΐῳ δ' Ἡφαιστ' ἀγακλυτὸς, ἀμφιγυήεις,
 Ὀπλοζῶντιν Χαρίτων, θαλερῶ ποιήσας ἀγκῖν.
 Χρυσόχομος ἧ Διώνυσ' ξανθῶν Ἀριάδην,
 Κέρῳ Μίνω, θαλερῶ ποιήσας ἀγκῖν.
 Τῶν δ' οἱ ἀθάνατον κ' ἀγῆρα θῆκε Κρονίων.
 Ἡΐῳ δ' Ἀλκμήνης καλὰσφύρε' ἄλκιμον υἱόν,
 Γεῖ Ἡρακλῆ, τελέσας σπένοντος αἵματος,
 Παῖδ' αὖ Διὸς μεγάλοιο κ' Ἡῖρης χρυσοπιδῆα,
 Αἰδοίῳ θ' ἀγκῖν, ἐν Οὐλύμπῳ νιφόντῃ.
 Ὀλβι', ὅς μιν ἐργὸν ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσας,
 Ναΐδ' ἀπήμαντ' κ' ἀγῆρα ἤματι πάντα.
 Ἡελίῳ δ' ἀγκῖν τέκε κλυτὴν Ὠκεανίην
 Περσηΐς Κέρκῳ τε, κ' Αἰήτῳ βασιλῆα.
 Αἰήτης δ' υἱὸς φαεινὸς Ἡελίοιο,
 Κέρῳ Ὠκεανοῖο πλήντ' ποταμῶν
 Γῆρι, θεῶν βελήσιν, ἰδῆαν καλλιπάρηον.
 Ἡ δ' οἱ Μηδείαν εὐσφυρον ἐν φιλότῃ
 Γόναθ' ἐποδμηθεῖσα δ' αὖ χρυσῶν Ἀφροδίτην.
 Ὑμεῖς μὲν νῦν χαίρετ', Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Νῆστέ τ', ἡπειροί τε, κ' αἰλμυρὸς ἐνδοθι πόλις.
 Νῦν ἧ θεάων φύλον ἀείσαίε, ἡδυέπειαν
 Μῦθον Ὀλυμπιάδης, κ' ἔραυ Διὸς Αἰγυόχοιο,
 Ὅσας δὲ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν ὀνηθεῖσιν
 Ἀθάναται, γένεσθαι τοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
 Δημήτηρ μὲν Πλῆστον ἐγένετο, δῖα θεάων,
 Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγεῖς ἔραυ ἧ φιλότῃ,

940

945

950

955

960

965

970

Νεῖα

954. Ὀλβι'.] Legitur quoque
ἀθανάτοισι τελέσας.

961. Ἡ δ' οἱ.] ε in particula

de sustentatur aspiratione sequentis
dictionis.

Praconem Deorum, sacrum lectum conscendens.

Cadmi filia vero ei Semele peperit clarum filium,

Rem cum eo habens, Bacchum hilarem,

Immortalem mortalis: nunc vero ambo Dii sunt.

Alcmene vero peperit vim Herculanam,

Mixta in amore Iovis nubicogi.

Aglaïam vero Vulcanus percelebris, utroque pede claudicans,

Minimam natu è Gratiis, floridam duxit uxorem.

Sed aureo crine conspicuus Bacchus flavam Ariadnen,

Filiam Minois, floridam fecit conjugem.

Hanc vero ei immortalem expertemque senii fecit Saturnius.

Heben autem Alcmena pulchros talos habentis fortis filius,

Vis Herculis, peractis luctuosis certaminibus,

Filiam Iovis magni, & Iunonis aureis calceamentis utentis,

Pudicam duxit uxorem in Olympo nivofo:

Felix, qui magno facinore inter Deos confecto,

Habitat illasus & expert senii omnibus diebus,

Soli autem indefesso peperit inclytæ Oceanis

Perseis Circenque, & Æëtem regem.

Æëtes autem filius lucem hominibus dantis Solis,

Filiam Oceani perfecti fluvii

*Duxit, Deorum ex consiliis, Idyiam pulchris genis pradi-
tam.*

Hac autem ei Medeam pulchros talos habentem in amore

Peperit, subacta per auream Venerem.

Vos quidem nunc valete, cœlestes domos tenentes,

Insulaque, & continentes terra, & salsus insus Pontus:

Nunc autem Dearum cœtum cantate, blandiloqua

Musa Olympiades, filia Iovis Ægiocchi,

Quacunque, mortales apud viros cubantes,

Immortales, pepererunt Diis similem prolem.

Ceres quidem Plutum genuit, præstantissima Dearum,

Lasio heroi mixta jucundo amore,

Νειά' ἐνὶ τριπόλῳ, Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ,
 Ἐὐδλόν' ὃς εἶσ' ἐπὶ γλῶττι καὶ δὴρίῳ ὤτα θηλάσσης,
 Πᾶσαι· τὰ δ' ἔτι γένε', καὶ ἔτι κ' εἰς χεῖρας ἵκηται,
 Τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν τέ οἱ ἄπασιν ὄλβον.
 Καῖμα δ' Ἀργονίη, θυγάτηρ χρυτῆς Ἀφροδίτης,
 Ἰνὼ καὶ Σεμέλλῃ, καὶ Ἀγαυῷ καλλιπάρῃον,
 Αὐτονόῳ δ', ἰὼ γῆιδι Ἀρισταῖον βαθυχαίτης,
 Γείνατο, καὶ Πολύδωρον εὖστφάνα ἐνὶ Θήβῃ.
 Κέρη δ' Ὀκίανοιο Χρυσίοσσι χαρίερόθυμον
 Μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ πολυχρῦτον Ἀφροδίτης,
 Καλλιρόῃ, τίκε παῖδα βροτῶν χάριτον ἀπάντων,
 Γερυνῆα, τὸ κλῆιν βίῃ Ἡρακληεῖν,
 Βοῶν ἕνεκ' εἰλιπύδων, ἀμφιρρύτα ἐν Ἐρυθρίῃ.
 Τόθην δ' Ἡὺς τίκε Μίμνονα χαλκοχορυσλῷ,
 Αἰθιόπων βασιλῆα, καὶ Ἡμαθίωνα ἀνακτα.
 Αὐτὰρ τοι Κεφάλῃ φυτῆσατο φαίδιμον υἱόν,
 Ἰφθίμῳ Φαίθοντι, θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα.
 Τὸν ῥα γένον, τέκεν αἰὲς ἔχοντ' ἐρικυδέα ἥθεος,
 Παῖδ' ἀπαλά φρονέοντα, φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ
 Ὄρτ' ἀνερείψαμμένη, καὶ μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς
 Νηοπόλιν νύχθον ποιήσατο, δαίμονα δῖον.
 Κέρλῳ δ' Αἰήτεο διοτρεφέα βασιλῆα
 Αἰσυνίδης, βελῆσι θεῶν αἰετῶν τεταῖων,
 Ἡγετὰρ Αἰήτης, τελέσας συνόεντας αἰέθλους,
 Τὺς πελάγες ἐπὶ τελαμὲς μέγας βασιλεύς ὑπερλίωμ',
 Ὑδρευτῆς Πελίδης, καὶ ἀπείθαλτος, ὄβριμος ἐργῶς.
 Τὺς τελέσας εἰς ἰώληθον ἀφίκετο, πολλὰ μὲν γήσας,
 Ὄκειός ἐστι νηὸς ἄγων ἐλικώπιδα Κέρλῳ,
 Αἰσυνίδης, καὶ μιν θελερλῷ ποιήσατ' ἀχρίκιν.
 Καί ῥ' ἦγε δμηθεῖσ' ὑπὸ Ἰήσυνι ποιμνί λαῶν,
 Μήδειον τίκε παῖδα, τὸ ἔρπον ἔτρεφε Χείρων
 Φωκυρίδης· μεγάλῃ δ' Διὸς νότον ἐξείλετο.
 Αὐτὰρ Νηρτῶν κῆρα ἀλίοιο γέροντος,

975

980

985

990

995

1000

H^v τοι

Novali in ter proscisso, Cretæ in pingui populo,
 Bonam: qui vadit super terram, & lata dorsa maris,
 Omnem: qui vero obviam fuerit, & cujus ad manus ve-
 nerit,

Illum locupletem fecit, multamque ei præbuit felicitatem.

Cadmo præterea Harmonia, filia aurea Veneris,

Ino & Semelen, & Agavem pulchras genas habentem;

Autonoënque, quam duxit Aristæus densa casaræ præditus,

Peperit, & Polydorum, manibus pulchræ cinctis in Thebis.

Filia vero Oceani Chrysaori magnanimo,

Mixta amore abundantis auro Veneris,

Calliroë peperit filium mortalium præstantissimum omnium

Geryonem, quem interfecit vis Herculeana;

Boves propter flexipedes circumflua in Erythea.

Tithono vero Aurora peperit Memnona aræ gæla munitum,

Æthiopum regem, & Emathionem regem.

Verum Cephalo peperit inelytum filium,

Fortem Phaëthontem, Diis similem virum,

Quem sane juvenem tenerum florem habentem gloriosa puber-
 tatis,

Puerum juvenilia sapientem, amans risus Venus,

Incitavit, abripiens, & ipsum in templis

Ædituum nocturnam fecit, demonem divinum.

Filiam vero Aëtæ à Iove nutriti regis

Æsonides, voluntate Deorum sempiternorum,

Abduxit ab Aëtæ, peractis suspiciosus certaminibus,

Qua multa imperabat magnus rex superbus,

Injurius Pelias, & impitius fortium facinorum patrator.

Quibus peractis, ad Iolcum rediit, multa perpeffus,

Veloci in nave vehens nigris oculis præditam puellam,

Æsonides, & ipsam floridam fecit uxorem.

Et sanè hac domita ab Iasone pastore popularum,

Medeum peperit filium, quem in montibus educabat Chiron

Phillyrides: magni vero Iovis voluntas perficiebatur.

Ceterum Nerci filia marini senis,

Ἦτοι μὲν Φῶκος Ὑαμείδη τέκε δὴα θεῶν,
 Αἰακῷ ἐν φιλότῃ, ἀλλὰ χρυσῷ Ἀφροδίτῃ.
 Πηλεΐ δ' ἔδμηθεῖσα θεὰ Θέτις δ' ἄρ' ἑρπύρεσσιν
 Γένετ' Ἀχιλλῆα ῥηξέμενος, θυμολέοντα.
 Αἰνείαν ἄρ' ἐπὶ κλινῇ εὐσεφάνῃ Κυθήρεια,
 Ἀλχίση ἥρῃ μίγεισ' ἱερᾷ φιλότῃ,
 Ἰδὲς ἐν κορυφῇσι πολυπύχῃ, ὑληέσσης.
 Κίρκη δ' Ἡελίῃ θυγάτηρ Ὑπεριονίδαο,
 Γένετ' Ὀδυσσῆν τελασίφρον' ἐν φιλότῃ,
 Ἄγχιον, ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονα τε, κρατερὸν τε,
 Οἳ δὴ τοι μέλας τῆλε μυχῶν νηστῶν ἱεράων,
 Πᾶσιν Τυρρῶεσσιν ἀγακλυθῆσιν ἀνασσοί.
 Ναυσίθοον δ' Ὀδυσσῆϊ Καλυψὼ δῖα θεῶν
 Γένετ', Ναυσινόον τε, μίγεισ' ἱερᾷ φιλότῃ.
 Αὐτὰρ μὲν ἀνθρώποι παρ' ἀνδράσι ἀνιηθεῖσιν
 Ἀθάναται γένεοντο θεοῖς ἐπείκελα τέκνα.
 Νῦν δ' ἡ γυναικῶν φύλον αἰείσσει, ἠδυέπειαν
 Μῦθον Ὀλυμπιάδης, κῆρα Διὸς αἰγιόχοιο.

8005

1010

1015

1020

1013. Ἄγχιον.] In nonnullis | δὲ κρατερὸν, scribuntur ut propria
 codicibus hæc duo verba, ἀμύμονα, | nomina.

Τέλος τῆς Ἡσιόδου Θεογονίας.



Phocum quidem Psamathe peperit, praestantissima Dearum,

Æaci in amore, per auream Venerem.

A Peloo autem subacta Dea Thetis argenteos pedes habens,

Peperit Achillem prorumpentem per viros, leonis animo pradium.

Æneam porro peperit pulchre coronata Cytherea,

Anchisa heroi mixta iucundo amore,

Ida in verticibus, habentis multos anfractus, sylvoſa.

Circe vero, Solis filia, filii Hyperionis,

Peperit, Vlyſſis arumnosi in amore,

Agrium, atque Latinum inculpatumque, fortemque.

Qui ſane, valde procul in reſſu inſularum ſacrarum,

Omnibus Tyrrenis valde inclytis imperabant.

Nauſituum vero Vlyſſi Calypſo excellentiſſima Dearum

Peperit, Nauſinuumque, mixta grato amore.

Ha quidem, mortales apud viros cubantes

Immortales pepererunt Diis pares filios.

Nunc vero ſœminarum agmen cantate, ſuaviloqua

Muſa Olympiades, filia Iovis Ægiocchi.

Finis Theogoniæ Heſiodi.



De quorundam versuum dimensione, nec non de aliis.

Non contracta legenda sunt ceu contracta, metro id postulante. Verbi gratia. ε. 5. Ρ'ία μ' γδ βεραά, ρία ζ βεραάοντα χαλίπτρ. Hic prius ρία proferendum ρά. ε. 30. Ωρη γάρ τ' ὀλίγη πίλεται νεκίων τ' ἀγρόων π. Hic metrum postulat, ut pro νεκίων dicas νεκῶν, & pro Ionico ἀγρόων, ἀγρῶν. Iones nimirum non contrahunt. Et pro νεκία in dimensione (quam alii scausionem vocant) legendum νεκῆ. In dimensione, inquam, secus non. ε. 109. χρύσειον μὲν πρῶπτα μὲν. Legendum hic χρυσῆν. & sic in aliis. ε. 129. ἔτια, ubi τὸ ἄλφα per se breve in cæsura producit. Cæsura vocalem reddit ancepit. Sic Ovid. Si nihil attuleris, ibis Homere foras. ubi ultima in attuleris propter cæsuram est anceps. Sic α. 5. εἶδ' ἰ τε με γέθ' τε. ubi prius τε producit, & est quasi cæsura. τε enim prius, cum εἶδ' ἰ cohereret, tanquam pars illius vocis conjunctæ. α. 458. pro Ηερακλῆι lege, scil. in dimensione, Ηερακλῆ. θ. 93. pro Μυσαίων, lege Μυσῶν. pro ἀψόδῃα, lege ἀψόδῃ, nimirum in dimensione. Secus Ionismus passim retinendus, & singula legenda, sicut sunt scripta. θ. 196. pro Κυπεροχρύειαν, lege Κυπεροχρῦῃ. Sed inquires, cur ita legimus? Resp. Poëtarum morem esse, ut vocem perspicuè proponant, dimensionem lectori relinquentes. Sic Γ'λιαδ. α. 1. Πηληϊάδεω, Ἀχιλλῷ. Hic non legendum Πηληϊάδεω, sed Πηληϊάδῃ, vel Πηληϊάδῳ, per synopen Ἔ' ψιλῆ. Scilicet tanta est Poëtarum licentia, ut pro πηλειδης x, ὅ (ὅ ὅς ἔ Πηλέως) dicant per Ionicam Δ' αἰρσιν, Πηληϊδης, x, ὅ, & per novam Ἔ' α epenthesin, Πηληϊάδης, x, ὅ. pro Πηληϊάδῃ verò Ionicè Πηληϊάδεω. Tantopere luxuriantur αἰ, Δ' αλεχθι, adeo ut idcirco Græcanica seu Graja Poësis omnium facilissima, & Poëta judice, Musas videatur habere faventiores. Tum observandum Hesiodum usum esse Dialecto Ionica, & quæ illi dialecto propria sunt, accuratè è Grammaticis petendum. ex. gr. α mutant in η. dativum pl. formant à nominativo plurali. εργιο, pro ἔργα. rejiciunt fere ubique augmenta verborum, & alia similia. quæ usu facilius quam præceptis addiscuntur.



INDEX VOCABULORVM,
QVÆ IN
HESIODO
OCCURRUNT.

In Indice brevitatis ergo, literis quibusdam usi sumus. ut, Th. designat Thema. p. prateritum. a. aoristum. f. futurum. m. medii. f. g. foemini generis. ε. ἔργα καὶ ἡμίεργα designat. α. ἀσπίς, seu scutum. θ. θεογονίαν.



Quæ, nom. pl. n. g. ab ὅ, quod: articulus postpositivus. ε. 365.

Ἀσπίς, ἀσπίς, ab ἀσπίς, ε, ὅ, ἡ, non

tangendus; ex α priv. & ἀπτεω vel ἰάπτω, & perpleonasmum

ἔα, ἀάπτω. lēdo, noceo. f. ψω. ε. 147. α. 75. θ. 649.

Ἀάθη 3. sing. a. i. pass. ab ἄπτεω lēdo. F. ἄσω. quod fit ex αἰάω. hinc a. i. αἰάθω, pro ἡθω. tollitur augmentum, & ε poeticè reduplicatur. Th. ἀπείω, ὦ, f. ἡσω, lēdo, noceo. ε. 281.

Ἀῶσι, flant. 3. pl. ab ἄημι, flo, ut

ἴσημι, ἰσῶσι. Th. ἄω, flo, spiro. θ. 875.

Ἀσάται saturatur. 3. person. ab ἄημι. in pass. ἀσάται expleor, saturior, ad formam ἔισαται. Th. ἄω, f. ἡσω. flo, spiro. α. 101.

Ἀάθη, ε, ὅ καὶ ἡ. insatiabilis, innoxius. Th. ἀπείω, ὦ, f. ἡσω. lēdo. θ. 714.

Ἀέτω gen. Ionicus pro ἀέτε, ab ἀέτης, ε. bobus carens. ex α priv. & βῆς βοδὲς ὅ, ἡ, vacca, bos, taurus. ε. 449.

Ἀζαῶν, part. a. 2. Attice pro ἄζων, ab ἄζω, duco. f. ἄζω. p. ἡζα, a. 2. ἡζον, Att. ἡζαζον. ε. 164.

Ἀγαθός, ἢ, ὄν. bonus, a, um. dat. pl. **ἀγαθοῖσι**. paragoge Ionica, pro **ἀγαθοῖς**. comp. **ἀμείνων**, **βέλτερον**, **κρείσσον**, **δρεῖον**, **λαΐον**. Superl. **βέλτεσθ**, **κρεῖσθ**, **ἀριεσθ**, **λαΐεσθ**. s. 24. 234.
Ἀγασταί, 3. perf. ind. ab **ἀγασίωμαι**. *transcor*, *invideo*. s. 331.
 Th. **ἀγᾶν**, ὦ, f. ἡσῶ. demiror.
Ἀγακλυσθός, adjec. ex **ἀγᾶν** nimis & **κλυσθός** celebris. à **κλύω**, pro quo etiam **κλύμι** audio. **ἀγακλυσθῶσι**, dat. pl. Ion. s. 1015.
Ἀγανώτατος, superl. ab **ἀγανός**, ἔ, ὄ. placidus, ex α epitativo & **γάινεσθ**, τῶ, lætitia, gaudium. s. 408.
Ἀγαλλόμην, præf. part. passiv. ab **ἀγαλλᾶν**. f. **λάω**, p. **ησῶ**. *ornō*. **ἀγαλλόμεαι** exulto: ad formam **ἑξαγαλλιάομαι**, exulto, ab Hebræo **חלל**. **ἀγαλλόμηναι**, præf. part. f. g. pl. num. α. 86.
Ἀγανή, nomen foeminae, *splendida*, à masculino **ἀγανός** admirabilis, *splendidus*. Th. **ἀγᾶν** miror. s. 246.
Ἀγανύω, nomen mulieris. vide paulò ante **ἀγανή**. s. 976.
Ἀγανός, ἔ, ὄ. nobilis, admirabilis. ab **ἀγασίωμαι** admiror. **ἀγανῶν**, gen. pl. s. 461. 632.
Ἀγανεύς, *ferocis*, gen. sing. Th. **γαυεύς**, ἔ, ὄ, *superbus, elatus*: **ἀγανεύς** valde *superbus*. α non est privativum, sed intensivum. s. 832.
Ἀγᾶ pro **ἀγᾶ**, *vasa*, nom. pl. η. g. **ἀγᾶσι**, dat. pl. Th. **ἀγᾶ**, τῶ, *vas quodlibet*. s. 611.
Ἀγᾶ, ἔ, ὄ. nuntius. s. 45. **ἀγᾶ**

λίη, proprie res quæ nuntia-
 tur. s. 781. ab **ἀγᾶ**, *nun-
 tio*. f. **λάω**, p. **ἡγᾶ**. a. i. **ἡγᾶ**.
Ἀγᾶ, vide paulo ante **ἀγᾶ**. i.
 473. 598.
Ἀγᾶ, Adverb. hortantis, ab **ἀγᾶ**,
 præf. imperat. aet. verbi **ἄγω**,
 ago. α. 449.
Ἀγᾶ, 3. pl. a. i. aet. Ion. pro
ἡγᾶ, ab **ἀγᾶ**, *congrego*.
 Poëtæ metri causa tollunt
 augmentum. f. **ἡγᾶ**, p. **ἡγᾶ**,
 Att. **ἡγᾶ**. α. i. **ἡγᾶ**. i.
 650.
Ἀγᾶ, pl. num. *greges*. ἢ **ἀγᾶ**,
 grex. ab **ἄγω**. Grex agitur. sic
 Latine *agmen* ab *agendo*. pro-
 prie pecudes aguntur, homi-
 mines vero ducuntur. α. 168.
 s. 445.
Ἀγᾶ, pro **ἀγᾶ**, α, ἢ. Ion.
predatrix. ab **ἄγω** & **λεία** α, ἢ.
præda. α. 197. s. 318.
Ἀγᾶ, ἔ, ὄ, ἢ. *immunis*, *pre-
 mio carens*. ex α privat. & **γά-
 ρας**, τῶ, *præmium*, mu-
 nus. s. 395.
Ἀγᾶ, præf. inf. pro imper. ver-
 bi **ἄγω**, *duco*. f. **ἄγω**, p. **ἡγᾶ**, a.
 2. **ἡγᾶ**. s. 693. 798.
Ἀγᾶ, ὄ, ἢ. *dux exercitus*. Mi-
 nervæ epitheton. ab **ἄγω**, *du-
 co*, & **στᾶς**, ἔ, ὄ, *exercitus*. s.
 925.
Ἀγᾶ, acc. sing. *fortem*. ab
ἀγᾶ, ὄ, *strenuus*. com-
 positum ex **ἄγω** valde & **ἀνὴρ**
vir. s. 7. s. 641.
Ἀγᾶ, ἔ, ὄ, ἢ, *senii expertus*,
μη γᾶ, *compositum ex*
 α priv. & **γᾶ**, α, ἢ, *se-
 netus*

πεπλυσ. 9. 305. 955.

Ἀγῆρην, acc. sing. 4. simplicium, ab ἀγῆρως, ὡν, ὁ κῆρ, senii ex-
pers. Et ἀγῆρῳ, nomin. plur.
4. simpl. Ex α privat. & γῆρας,
αἶς, τὸ, senectus. 9. 277. 949.

Ἀγκια, pl. num. vallis, ab ἀγκῶ,
ἑῶ, τὸ, vallis. ε. 387.

Ἀγκυλομήτης, ε, ὁ, versipellis, qui
profert obliqua, non recta
consilia. compositum ex ἀγ-
κύλῳ obliquus, & μήτης, εως,
ῆ, consilium. ὁ ἀγκύλα, τε-
πέσι, σκολιὰ βελούδιον. ε. 48.
9. 19. 473. 495. &c.

Ἀγκυλοχείλαι, nom. pl. teran-
di rostri. ex ἀγκύλῳ inflexus,
curvus, & χεῖλῳ, ἑῶ, τὸ, la-
brum, à nominativo singulari
ἀγκυλοχείλης, ε, ὁ. pro quo e-
tiam legitur ἀγκυλόχειλῳ,
curva habens labra. α. 405.

Ἀγλαΐαι, nom. pl. voluptates,
gaudia. ab ἀγλαΐα. splendor,
ornatus. ab ἀγλαός, εῖ, ὁ, splen-
didus. α. 285.

Ἀγλαά, splendida. Th. αἴγλη, κς,
ῆ, fulgor, splendor. ε. 335. 9.
412.

Ἀγνῆ, dat. sing. ab ἀγνός, εῖ, ὁ, cā-
stus. ε. 463.

Ἀγνυτ' pro ἀγνύθ, 3. sing. imp.
passivi, ab ἀγνυμι frango, pro
quo etiam dicitur ἀγνύω. Th.
est ἄγω. F. ἄξω, &c. frango. α.
279. 348.

Ἀγνώς, caste, adverb. ab ἀγνός
castus. ε. 335. α. 203.

Ἀγῶ, portaret, præf. act. opt. ab
ἄγω, porto. ἀγῶν, acc. sing.
præf. part. act. vide supra α.

γῶν. α. 480.

Ἀγροῖα, f. ἄσῳ, p. ἄσῳ. publice
in foro dico, & per syn. spe-
ciei, aperte dico. ε. 278. 400.

Ἀγροῖ, αἶ, ῆ, forum, ab ἀγείρω
congrego. in præf. med. ἡγροῖα,
quia in foro homines congre-
gantur. ε. 686.

Ἀγροῖων, Genitivus pl. Ionice pro
ἀγροῶν. ε. 30. à nomine ἀγροῖ,
ῆ, forum. Th. ἀγείρω congrego,
ut supra, & ἀγροῖ, Ionice pro
ἀγροῖ. ἀγροῖφι, in foro, φι est
paragoge poetica, & reddit
vocem ἀκλίφῳ. α. 204. 9. 89.

Ἀγροῖοι, ruri seu in agro per-
noctantes : Epitheton pasto-
rum. compositum ex ἀγρός εἰ,
ὁ, ager, & αὐλή ῆς ῆ, atrium, hoc
est, locus subdialis, apertus &
vacuus ante ipsa s ædes, τὸ ὑπ-
αίθρον. item stabulum, septum.
hinc αὐλίζομαι, stabulor. item
pernoctio, unde est ἀγροῖα,
ruri pernoctio. 9. 26.

Ἀγροῖ, Ion. pro ἀγροῖ, ab ἀγροῖ,
ας, ῆ, captura, venatio. 9. 442.

Ἀγροῖα, neutrum plural. ponitur
pro adverbio. Th. ἀγροῖς, εἰ, ὁ.
ager. α. 236.

Ἀγροῖον, acc. est nomen proprium
viri. Ἀγροῖον, ε, ὁ. 9. 1013.

Ἀγροῖώτης, acc. pl. ab ἀγροῖώτης,
ε, ὁ. agrestis, agricola, pro ἀ-
γροῖτης. Th. ἀγρός, εἰ, ὁ. rus. α. 39.

Ἀγροκίδιμον, ε, ὁ. qui in agris
tumultuatur. ab ἀγρός, εἰ, ὁ, a-
ger, & κιδιμός, εἰ, ὁ. tumultus.
9. 925.

Ἀγροκίδιστον, dat. pl. part. præf.
Ion. syncope, pro ἀγροκίδιστον

ab αἰγείρω congrego. f. εἰρῶ. p. ἡγείρω & Attic. αἰγίζω. a. 1. ἡγείρω. §. 92.

Ἀγροίτης, fera, gen. cas. f. g. ab ἀγροίτη vel ἀγρώτη. Substantiva quandoque etiam comparantur. Th. ἀγρός, ἄ, ὁ. ager. α. 407.

Ἄγχι, pro ἄγχι prope. construitur cum Genitivo: est Adv. s. 637.

Ἀγχιμαχοὶ vel ἀγχίμαχοι, plural. num. cominus pugnantes. ex ἄγχι, prope, & μαχόμεαι, pugno. f. μαχισσομαι. p. μεμαχημαι. α. 25.

Ἀγχίμολον, adverbialiter hic accipitur hoc neutrum, ex ἀγχίμου, ἄ, ὁ κὴ ἡ, ἐ propinquo veniens, ex ἄγχι prope, & μόλις, seu μόλις, venio. α. 325.

Ἀγχισή, dativus singul. ab Ἀγχισῆς, ἄ, ὁ. nomen viri. ex ἄγχι & ἴσος. q. d. ἄγχι τ' ἴσότης. §. 1009.

Ἀζώμεν, præf. part. pass. verbi ἀζάομαι, ᾤμαι, demiror. Th. ἀζάω, ἦσα. idem. §. 619.

Ἄζων, vehens. part. præfens, ab ἄζω duco, veho. vide ἀζαζών. §. 998.

Ἄζω, duco, f. ἄζω, p. ἤξα. a. 1. ἤξα. a. 2. ἤζην. ε. 206.

Ἀζώνι, dat. sing. ab ἀζών, ᾤν, ὁ. certamen. §. 435. α. 205.

Ἄζωσι. 3. pl. subj. ab ἄζω duco, veho, traho. f. ζω. ε. 218.

Ἀδαίητα, indocta, acc. pl. n. g. ab ἀδαήτης, incognitus. Th. δαίω, scio, discio. §. 655.

Ἀδάμας, pro ἀδάμαντι. De-

clinatur duobus modis, vel ἀδάμαντος, ἄ, vel ἀδάμας, ἀν-τος, ὁ. nomen clarissimæ gemmæ. per metaph. ponitur pro ferro. ἀδάμαντος genitivus ab ἀδάμας αντος ὁ. ex a quod hic idem valet quod δύς, & δαμάω domo. ε. 146. α. 137. §. 188. 239.

Ἀδελτεπία, ε. 418. est superlativus, à positivo ἀδελος, ἄ, ὁ, ἡ. proprie morsui non obnoxius: hic vero cariem minime sentiens. à δάκνω mordeo. f. δήξομαι. a. 2. ἰδάκην. p. δέδηκα. unde etiam est nomen δῆξ vermis, qui lignum corrumpit. ἰψ (ab ἰψω noceo) vermis qui cornua lædit. ἰξ (ab ἰκω advenio) vermis, qui palmitibus obest. σῆς (à σήπω putrefacio) vermis qui vestes depravat. τρώξ (à τρώω) qui vitiat legumina. ψύω qui ficus arrodit, &c.

Ἀδελος, ἄ, ὁ κὴ ἡ. non manifestus, obscurus. Th. δῆλος, ἄ, ὁ. manifestus. ε. 6.

Ἀδικος, ἄ, ὁ κὴ ἡ. injustus. ἀδικάτις, comp. Th. δίκη, ἡ. iustitia. ε. 258. 270.

Ἀδμήτη, nomen mul. q. d. ἰνδάμιτα, à δαμάω, domo. §. 349.

Ἄδον, pro ἡδον. 3. pl. a. 2. act. ab αἰδέω, placeo, f. ἤσω, p. ἤγα. ac Ἄδω, saturo, expleo. §. 917.

Ἀδρυσίω, ἡ. ubertas, copia. ab ἀδρός, ἄ, ὁ. dives, crassus, magnus. ε. 471.

Ἀδῶτη, dat. sing. ἀδῶτης, ἄ, ὁ. qui nihil dat. Ratio compositionis

nis plane insolens, ex α priv.
 & δῶτης, &, ὁ, qui dat. Th. δῶ-
 δωμι do. ε. 353.

Ἀέθλον, &, τὸ, certaminis præ-
 mium, ab αἰθλῶ seu αἰθλῶ,
 &, ὁ. certamen. ε. 652. α. 94.

Ἀεθλόωσιν, colludentur. 3. plur.
 præf. subj. act. ab αἰθλόω. f.
 ἄω. p. κα. idem quod αἰθλέω,
 pugno, dimico. vide αἰθλον. θ. 435.

Ἀεὶ, adverb. semper. θ. 388.

Ἀειθερίζων, Genit. pl. Æolicus,
 ab αειθερίτης, &, ὁ. sempiternus.
 ex αεὶ & θεός, qui genitus
 est. Th. γείνομαι, nascor. f.
 θεύομαι. α. 2. m. ἐγθρόμην. θ. 548.

Ἀείδειν. præf. inf. αἰδόν, 3. pl.
 imperf. act. pro ἡείδον, ab αεί-
 δω canto. Metri causa abjicitur
 augmentum: in prosa αἰδῶ. f.
 ἄω. p. ἡκα. ε. 660. θ. 1.

Ἀείρω, α. 1. act. infinit. ab αείρω
 tollo. f. αἰρῶ. α. 1. ἡερω. hinc
 αἰρώς. α. 1. part. act. αἰρό-
 μεναι, plur. part. præf. f. g. ε. 759. 538.

Ἀεικέα, acc. sing. ab αεικής, ἔϑ,
 ὁ, ἡ, durus, asper. Th. εἶκω,
 cedo. f. ξω. θ. 166.

Ἀέκηκε, non invito, adverb. ab αέ-
 κων invitus. Th. ἐκῶν, ὄνϑ, ὁ.
 spontaneus. θ. 529.

Ἀείσατε, 2. pl. a. 1. act. imperat.
 ab αείδω, f. σω. p. κα. canto. θ. 965.

Ἀέλλη, dat. sing. ab ἄελλα, ης, ἡ,
 turbo, procella, ex ἄω spiro &
 εἰλέω convaluo. θ. 874.

Ἀελλῶ, nomen mul. q. d. procel-

losa. θ. 267.

Ἀεινῶντων, gen. pl. in nom. αει-
 νῶν, ὄνϑ, perpetuo fluens.
 alii legunt αεινῶν, ὄνϑ. ex
 αεὶ semper & νῶν, fluo. Them.
 νῶν, habito. ε. 548.

Ἀεναίς, genit. g. f. ab αἶναϑ, per-
 ennīs. Poët. pro αἶναϑ. ex
 αεὶ semper & νῶν fluo. αἶνῶν,
 gen. pl. ε. 593.

Ἀέντων, gen. pl. part. præf. acti-
 vi, ab ἄνμι, flo, ad formam
 πθείς, ἐνϑ. Sed quia est ab
 ἄω, potius juxta ἰσημι esset
 fleciendum. Notetur ergo
 hæc exceptio. ε. 623.

Ἀέξω, 3. præf. ab αἰξω augeo, pro
 quo in prosa, αὐξάνω & αὐξω.
 f. ἡα. p. ἡύξηκα. ε. 6. αἰξομαι,
 ἡεται, pass. αἰξίϑ. imperf. αἰξο-
 μέναι. gen. Iora part. præf. ε.
 6. 771. θ. 195. 444.

Ἀεργός, &, ὁ. iners. αεργῶ, dativ.
 hinc αεργία, inertia, Ionice,
 pro αεργία, ας, ἡ. pigritia. ab
 αεργός, pro qua in prosa ἀργός.
 Th. ἔργον, opus. Prosa dicitur
 quasi profusa. oratio vero li-
 gata, quæ certis numeris a-
 stricta est, quale est poëma. ε.
 301. 309. 310.

Ἀεριοπόται, nom. pl. alte volan-
 tes. Epitheton cygnorum,
 compositum ex αείρω, in al-
 tum tollo, & πέτομαι, volo. de-
 clinatur duobus modis. αε-
 ριότης, &, ὁ, prim. simplic. &
 in quinta simplicium, αεριο-
 πότης, ἡϑ, ὁ. in aëre suspen-
 sus. α. 316. ε. 775.

Ἀερίφρονα, acc. sing. solidum. ε.

- bulantur) non fuerit alita aliorum more. Ἀθῶναι ὡς αἱ. Athenæ, acceperunt nomen, à Minervæ fictitii hujus idoli ædō & cultu. Ἀθῶναι alio nomine Ἀκτὴ, ἥς, ἡ, litus, quod in litore maris fuerit condita, unde πολίτης Ἀττικὴ (pro Ἀκτικῇ) civis Attica. α. 126. ε. 428.
- Ἀθλ', pl. num. pro ἄθλα, à singul. ἄθλον, υ, τὸ. *præmiunt certaminis*. sed ἄθλα, υ, ὁ, est ipsum certamen. Vide supra ἄεθλα, υ, ὁ. ε. 754. θ. 800.
- Ἀθόλωτος, υ, illimis, limpidus. ex α priv. & θελός, υ, ὁ, limus, *fax, sordes*: unde est θολόν turbo: θολώτος turbatus. ε. 593.
- Ἀθρό, υ, ὁ, confertus, in unum collectus. α. 246.
- Αἰ, art. præpos. ab ἡ, hæc, ὁ, τὸ. ε. 36. 767.
- Αἰ, artic. postp. ab ἡ, ὅς, ὁ, quæ, qui, quod. θ. 268.
- Αἶακς genit. ab Αἶακος, υ, ὁ. Æacus. ab Αἶαξ Αἶακ, υ, ὁ, vel Αἶας Αἶαν, υ, ὁ, quæ idem significant. nomen Herois, Ajax. θ. 1005.
- Αἶαν, pro γαῖαν, terram, Poëtice, à γαῖα, seu γαῖη, ἡ. ε. 124. 253.
- Αἶα, acc. ab Αἶε, αἶεός, ὁ, ἡ. *caprer, capra*. ε. 514. α. 407.
- Αἰγείδω, acc. à nominativo, Αἰγείδης, υ, ὁ, ab Αἰγός, υ, ὁ, nomen viri. Αἰγείδης ergo est patronymicum, sicut à Πηλός dicitur Πηλείδης. α. 182.
- Αἰγείροι, pl. nom. à sing. Αἰγείρο, υ, ἡ. *populus nigra*. Alii etiam vertunt *alnus*. ἀπὸ τ'

ἐγείρω. α. 377.

- Αἰγός, acc. sing. pro αἰγίδα. per apostrophum α abjicitur. ab αἰγίς, ιδ, ἡ. *pellis caprina*, munimentum pectoris. Alii putant *scutum* fuisse pelle ista obductum. Th. αἶε, αἶεός, ὁ, ἡ. *caprer vel capra*. α. 344. 444.
- Αἰγίοχοιο, gen. Ionic. pro αἰγίοχα, à nominativo αἰγίοχος, υ, ὁ, epitheton Iovis. Sic dictus, quod generatus, in Creta nutritus fuerit à capra (ὅχι sonat alimentum) ut lateret patrem Saturnum, qui pueros mares devorabat. ε. 481. 659. α. 322. θ. 13. 1021.
- Αἰγυπιοί, ab αἰγυπιός, υ, ὁ. *vultur*, avis prædatrix & rapax. à γύψ, γυπός, ὁ, *vultur*. α. 405.
- Αἰ εἴ, sunt duæ voces. αἰ est art. præpositivus, εἴ per apostroph. pro ἡ *vero*. ε. 821.
- Αἶδω, Genitivus Æolicus pro αἰδῶ, à nominativo αἰδῶς, υ, ὁ. *orcus, inferni*. q. d. αἰδῶς, υ, ὁ, *obscurus*. ex α non, & εἶδω video. ε. 152. θ. 455.
- Αἶδι, à nominativo αἶδι, ἡ, ὁ, α. 280. 300.
- Αἶδις, obscurum, adject. generis neutrius, ab αἰδῶς, υ, ὁ. Th. εἶδω, video, f. εἶσομαι, 2. 2. εἶδον & ἶδαν. α. 477.
- Αἶδω, Genit. Ionicus pro αἰδῶ ab αἰδῶς, υ, ὁ. *infernus*. in prosa dicitur, αἰδῶς, υ, *orcus, tartarus*. θ. 311. 768. 850.
- Αἶδηλα, acc. pl. arcana, ab αἰδῶλα, υ, ὁ. *tenebrosus*. Th. αἰδῶς, υ, ὁ. *infernus*. ε. 754.

Αἶδιον,

Αἶδιον, ab αἶδι, perpetuus. Th. αἶς *semper*. α. 310.
Αἰδῆς, dat. pl. Ionic. pro αἰδῆαις, ab αἰδῆς, ἡ, ὄν. *tenebrosus*. ab εἶδω, *video*. θ. 860.
Αἰδοῖ, dat. sing. *reverentia*, ab αἰδῶς, ὁ, ἡ. *pudor*. θ. 92. hinc
Αἰδῖα, πῆ. *puddenda*. α. 354. ε. 731.
Αἰδοίη, ἡς, ἡ. *veneranda*. ε. 71.
αἰδείοισι, dat. pl. Ionic. Th. αἰδῶς, ὁ, ἡ. *pudor*. ε. 255. θ. 80.
Αἰδῶ, gen. sing. ab αἶς αἰδῶ, ὁ. *orcus*. idem quod αἰδῆς, ὁ. vide supra. αἰδῶς δὲ, *ad orcum*. Subintelligitur δῦμν. α. 151. 254.
Αἰδρεῖσθαι. ε. 683. dat. pl. Ion. pro αἰδρεῖαις, ab αἰδρεῖα, ἡ. *inscitia*. ab ἰδεῖν, ὡς, ὁ καὶ ἡ. *sciens*. Th. ἴσθμι, *scio*. hinc
Αἰδρῖς, *ignarus*. vide Th. ἴσθμι. *scio*. α. 410.
Αἰδῶ, *pudorem*. acc. sing. αἰδῶα, αἰδῶ, ab αἰδῶς, *pudor*. ε. 322.
Αἰδωνόος, ἑ, ὁ. idem quod αἰδῆς, ὁ. *Pluto*. θ. 913.
Αἰδῶς, *pudor*. ex α priv. & εἶδω *video*. quorum nos pudet, ea non aspiciamus. ε. 190. 198. 319.
Αἰετῶν. θ. 893. *sempiternarum*. gen. pl. Æol. pro αἰετῶν. ab αἰετῶν, ὡς, ὁ. *sempiternus*. ab αἶς, *semper*, & γείνομαι, *nascor*. θ. 893.
Αἶς pro αἶς *semper*, poëtice. & αἶεν. ε. 114. & 296. θ. 21. &c.
Αἶετο, ex αἶς *semper*, poët. pro αἶε, & αἶω, *fluo*. ε. 548.
Αἰετῶν, *aquilam*, pro αἰετῶν *metri*

causa. αἶετος, ὁ. θ. 523.
Αἰζήριος, *juvenilis*, ab αἰζήριος, ὡς, ὁ. *juvenis*, q. d. αἶς ζῶν, *semper fervens*. α. 408. ε. 493.
Αἰζήριον, *juvenum*. gen. pl. ab αἰζήριος, ὡς, ὁ. pro quo & αἰζήριος, *juvenis*. θ. 863.
Αἰήτιος, Æolice pro Αἰήτις, ab Αἰήτις, ὡς, ὁ. *nomen viri*. θ. 992.
Αἶη, dat. Ion. ab αἶα, pro γαῖα, *terra*. α. 153.
Αἰήτις, Αἰήτις, Αἰήτις. Vide Αἰήτιος. θ. 958. 994.
Αἶθ, quæ, pro αἶτε quæque, ab ὅς, ἡ, ὁ. *articuli postp.* θ. 2.
Αἶθλοος, ἐν, ὁ. *ardens*. αἶθλοος, acc. sing. ab αἶθω, *uro*, *incendo*. θ. 72. 504.
Αἶθρῃ, ἐν, αἶθρῃ, ὁ. *æther*. ε. 18. θ. 124.
Αἰθίοπων, gen. pl. ab Αἰθίοψ, ὁ, ὡς, ὁ. *Æthiops*. q. d. αἶθρων τῶν ὄψιν. ab αἶψ, *vultus*, Th. ὁπθωμαι, *video*, & αἶθω, *uro*. imperf. ἦθον. *ardebant*. θ. 985.
Αἶθροισι, *ardentis*, præf. part. gen. Ion. ab αἶθω, *ardeo*. αἶθροισι, αἶθρων, *num. plur.* part. præf. ε. 753. α. 60. 275.
Αἶθρα, acc. sing. ab αἶθω, ὁ, ὡς, ὁ. *niger*. ab αἶθω, *uro*, & αἶψ, *vultus*. th. ὁπθωμαι, f. ὄψωμαι, p. ὀμμαι. ε. 36.
Αἶθρῃ, dat. ab αἶθων, ὡς, ὁ. *niger*. Th. αἶθω, *uro*. ε. 741.
Αἶς, pro αἶς. Dorice pro εἰ μὴ. αἶς δύνῃαι *si quidem possis*. ε. 207. 348.
Αἶμα, αἶμα, pro αἶμα, τῶ, *sanguis*. α. 174. 159. 252. 256.

Αἱμαΐσσαι, *cruentæ*. pl. num.
ab αἱμαΐσαι, ὅσαι, ὅν. Th. est
αἱμα, ατ, τὸ, sanguis. §. 183.
α. 384.

Αἱμυλίοισι, dat. pl. Ion. αἱμύλ, ὁ, ἡ, *blandus*. αἱμύλι, idem.
ε. 78. Thema, αἱμύλλω. ε. 372.
§. 890.

Αἰνᾶ, pl. f. g. αἰνὸς *gravis*. dif-
fert ab αἶν, laus, accentu.
ε. 800.

Αἰνεῖ, *laudat*, ab αἰνέω, laudo. f.
ἦσω vel ἴσω. p. ἦνκα. aor. i.
ἦνσα. aor. i. imperat. αἰνεσον.
Th. αἶν, ε, ὁ, laus. ε. 822.

Αἰνείας, ε, ὁ, *Æneas*. §. 1008.

Αἰνῆ, pro αἰνῆμι, *probo*. & hoc
pro αἰνέω, laudo. f. ἴσω, vel ἦσω.
p. εἶγα. Th. αἶν, laus. ε. 681.

Αἶνον, acc. fabulam. ab αἶν, ε, ὁ.
ε. 200. α. 227.

Αἰνῆ, *gravis*. à masculino, αἰνὸς, ἡ,
ὄν. *gravis*, *horribilis*. ε. 160.
hinc αἰνοβάτω. dat. sing. superl.
α. 397. §. 852.

Αἶνυθ, 3. sing. imperf. medii, à
Th. αἰνυμαι. capio. α. 41.

Αἰολίδε, acc. singul. ab Αἰολίς,
ιδ, nomen regionis, ab αἰό-
λ, ε, ὁ. *varius*. hinc, αἰόλλω.
vario. ε. 634.

Αἰόλονται, mutant colorem. 3.
pl. ind. præf. pass. ab αἰόλλω,
vario. f. λῶ. p. κα. αἰόλ, ε, ὁ,
varius. α. 399.

Αἰπόλιον, ε, τὸ. grex caprarum. ab
αἰπόλ, ε, ὁ. *caprarius* ἀπὸ
τῆς αἰγᾶς πολῶν. Them. πολίω
verso, proprie qui versatur cir-
ca capras. Nam αἰ prima syl-
laba est ex αἰξ αἰγῶς, ἡ. *capra*.

§. 446.

Αἶπυ, acc. sing. ab αἶπυς, εἶ, ὁ.
altus. f. ἡ αἶπεια, τὸ αἶπυ. ε. 83.
§. 589. 682.

Αἶρῃ, *ceperit*. 3. sing. præf. act.
subj. ab αἶρέω capio. f. ἦσω. p.
κα. α. 2. εἶλον. ε. 616.

Αἶς, *quibus*. dat. plur. ab ἡ, quæ.
§. 215.

Αἶσα, ἡ, *parca*, *fors*: item *fatam*,
officium. quasi αἰείων, *semper*
equalis. §. 422. ε. 576.

Αἶσηπος, nomen fluvii. §. 342.

Αἶσιμον, αἶσιμ, ε, ὁ. *fatalis*. ab
αἶσα *fatum*: idem quod μέ-
σιμον, à μέρ, ε, ὁ. α. 336.

Αἰσωνίδης, Filius Æsonis. cogno-
men viri. §. 993. 999.

Αἶσοςθ, 3. plur. imperf. med. à
verbo αἶσω, impetu feror, agi-
tor. f. ξω. p. χα. §. 150. 671.

Αἶχρεον, dat. pl. ab αἶχ, εἶ, τὸ,
turpitudine. ex α privat. &
ἴχω *contineo*. Qui se non con-
tinent, sunt turpes. ε. 209.

Αἶτ', ε. 92. αἶτε. §. 218. 220.

Αἶτῃς, 2. person. sub. ab αἶτέω.
peto. f. ἦσω. p. ἦτηκα. ε. 406.

Αἶχμη, ἥς, ἡ. *cuspis*. die spitze.
αἶχμῃς, dat. pl. Ion. pro αἶ-
χμῆς. α. 289. 193.

Αἶχμητῶν, gen. pl. Æolice pro
αἶχμητῶν, ab αἶχμητής, ε, ὁ.
bellator. Th. αἶχμη, ἡ. *cuspis*.
α. 178.

Αἶψ' pro αἶψα *celeriter*. α. 370.
ε. 45.

Αἶψηρακέλαθον. epitheton Bo-
rex. αἶψηρακέλαθ, ε, ὁ, ἡ.
celeriter viam conficiens. ex
αἶψηρὸς *velox*. Th. αἶψα, ci-
to.

- to. & κίλλω, ε, η. *via*. §. 379.
- Αἶον, præf. part. verbum poeticum, ab αἶω audio. ε. §. 9.
- Αἶων, gen. sing. ab αἶων, ὦν, ὅ, *evum*. item in f. g. η αἶων *vita*. α. 331.
- Ἀσάμει, dat. sing. ab ἀσάμας αὐ, ὅ, indefessus. compositum ex α privativo, & σάμας defasigor, f. σάμα, p. κίκμησα. α. 2. ἐσάμει. §. 956.
- Ἀσάμει, §. 824. ε, ὅ, η. indefessus. ἀσάμας pro ἀσάμας, gen. Ion. ἀσάμας, dat. pl. Ionic. f. g. Th. σάμα. §. 566. 747.
- Ἀσάμη, nomen mulieris, ab ἀσάμας acu. Th. ἀσά, ἥς, η, cuspis. §. 356.
- Ἀσάμει, ex animo dolens. præfens med. part. ab ἀσάμας pro ἀσάμας, tristitia afficio. Th. ἀσά, ἥς, η, dolor. §. 99.
- Ἀσάμει, acutam. part. præf. pass. ab ἀσάμας acu. ἀσάμει pro ἀσάμας. augmento abjecto & syncope facta ἀσάμει. Th. ἀσά, ἥς, η, cuspis, vel ἀσά, ἥς, dolor. α. 135.
- Ἀσάμας, animo mæstus. ab ἀσάμας dolore afficio, ex Th. ἀσά, ἥς, η, dolor. §. 868.
- Ἀσάμας, ἥς, η, negligens. ex α privat. & σάμας, ἥς, η, cura. §. 489. ἀσάμας, acc. sing. ε. 112. §. 61.
- Ἀσάμας, pl. sine sorte. ex α priv. & σάμας, κηρός, η. *sors*, *fatum*. ε. 821.

- Ἀκνήτουσι, dat. pl. Ion. ab ἀκνήτης, qui non movetur. Sepulcra non sunt movenda & refo-dienda, sed corporibus mortuorum concedenda quies. Them. κινήω, ὦν, f. ἥσω, moveo. ε. 748.
- Ἀκνήτουσι, firmissimæ. pl. num. & superl. grad. ab ἀκνή, incorruptus, ex α privat. & κνή, κινῶ, ὅ, vermis, qui in ligno oritur illudque rodit. Vide supra ἀκνήτουσι. ε. 433.
- Ἀκνήτουσι, ὅ, incus. Th. σάμας, q. d. ἀσάμας, quod nullis ictibus defatigetur. §. 722.
- Ἀκνήτουσι, accus. ab ἀκνήτης, ε, ὅ. maritus. α. 9. ἀκνήτουσι, ab ἀκνήτης, ἥς, η. *marita*. ex α quod est non privativ. sed conjunctiv. ab ἀκνή, simul, una, & κνήτης, η, lectus, ἀκνήτουσι jaceo, cubo. ε. 798. §. 410. 921.
- Ἀκνήτουσι, apud Poetas idem quod ἀκνήτης insatiabilis. cum genit. ex privativa part. α, & κνήτης. ἀκνήτουσι, pro quo etiam dicitur κνήτουσι, ὦν, *satio*. α. 346. 433. 459.
- Ἀκνήτουσι, audi, præf. imperat. ἀκνήτουσι, 2. sing. aor. I. act. opt. au-diveris. ε. 211. 719.
- Ἀκνήτουσι, plur. num. α. I. part. verbi ἀκνήτουσι, audio. f. σά. p. κνή. p. m. ἥκνήτουσι & Att. ἀκνήτουσι. §. 665.
- Ἀκνήτουσι, Ionicè pro ἀκνή, summa, neut. ἀκνήτουσι. ἀκνήτουσι, in superl. ε. 231. 679. α. 33. §. 7. 62.
- Ἀκνήτουσι, ε, ὅ, κνή η. *anceps*, *dubium*. Th. κνήτουσι, secerno, judico.

dico. α. 311.

Ἀκροκίφαις, *vespertinus*. comp. ex ἄκρ, α, ον, *summus*, & κίφας, αἶ, τὸ, *caligo*. item *crepusculum*. ε. 565.

Ἀκροίη, nomen proprium mulieris. 9. 249.

Ἀκτὴ, *litus*. ἀκταῖς, dat. pl. *litoribus*. ab ἄκω frango, quod ibi fluctus frangantur. & ἀκτὴν, *manus*, *domum*. ε. 32. 464. quod Junius & Constantinus derivant ab ἀκτῆς, ὁ, *cibus*.

Ἀκτίνος, dat. plur. Poëticus, ab ἀκτὴν, ἰ, ἡ, *radius solis*. ab ἄκνωμι frango. *radiorum solarium* est *refractio*. 9. 760.

Ἄλα, acc. sing. *mare*, ἡ ἄλς, *mare*: ὁ ἄλς, *sal*. solo genere differunt. 9. 791.

Ἄλας, pro ἄλαδι *ad mare*. 3 postpositum accusativo, valet *ad*. ε. 629. 755.

Ἀλάληται, *errant*. 3. sing. verbi passivi, a verbo ἀλάομαι, ὦμαι, *vagos*, *erro*, pro quo etiam dicitur ἄλημι, ἄλημαι, & per reduplicationem ἀλάλημι, in pass. ἀλάλημαι, σαι, ται, ε. 100.

Ἀλαλητὴ, dat. sing. ab ἀλαλητὸς, ὦ, ὁ, *clamor militum*, dicentium ἀλαλή. Gallice *alarme*. Th. ἀλαλή, ἥς, ἡ, ἀλαλα. α. 382. differt ab ἀλάλη, ἡ, inenarrabilis.

Ἀλαλεω, *profligabat*, *arcebat*, imperf. Ion. ab ἀλάλω. Th. ἀλαλή, ἥς, ἡ, *robur*, *vire*. 9. 527.

Ἀλασκοπιῶν, *speculationem*, proprie *cacat speculationem*. comp. ex ἀλαός, *cacus*, & σκέ-

πτομαι, f. ψομαι, *circumspicio*. unde est σκοπή & σκοπία, αἶ, ἡ, *specula*. 9. 466.

Ἀλαπιδίων, *imbecillium*. ab ἀλαπίδω, ἀτιρίο, *vasso*. Th. λαπάζω, & λαπίσσω, *evacuatio*. ε. 435.

Ἄλας, ε, ὁ, κ, ἡ, *gravis*, *non oblivioni tradendus*. Doricè, pro ἄλης, ἀ λήω, f. σω, *lateo*. 9. 467.

Ἄλγῃ, pro ἄλγος, ab ἄλγος, εἶ, τὸ, *dolor*, unde Latinorum *algeo*, *frigeo*. ε. 132. 198. 209.

Ἀλγινόει, acc. sing. ab ἄλγος, εἶ, ὁ, *molestus*. Th. ἄλγος, εἶ, τὸ, *dolor*. ἄλγινόσσω, f. g. acc. cas. 9. 214. 226.

Ἀλία, ας, ἡ, Ionicè ἀλίη, ας, ἡ, *calor*, seu *tempus* qui est ex Sole. Th. ἀλία, λέγλυ, ε. 491.

Ἀλίσσασθαι, *vitare*. α. 1. med. infinit. pro ἀλίσσασθαι, pro quo ἀλίσσασθαι & ἀλίσσασθαι, per geminam syncopen. (sic Rom. 3. v. 15. ἐκχία pro ἐκχυῖσαι.) ab ἀλίσσω *molio*, f. ἴσω, p. κω. item *vito*, *caveo*. ε. 732. 444. 778. pro ἀλίσσω dicitur etiam ἀλίσσω, itemque ἀλίσσω, effugio. 826. est versus ultimus.

Ἀλίζω, f. σω, p. κω. *curo*. ab ἀλίσσω. hinc ἀλίζοντες. ε. 249. 9. 171.

Ἀλίσσω, *evito*. Vide in ἀλίσσασθαι.

Ἀλίω. Vide paulo ante ἀλία.

Ἀλεξίαρη, *imprecationum expultrix*. ex ἀλίσσω vel ἀλεξίω *arceo*, *depello*, & ἀρεῖ, αἶ, ἡ, *diva imprecatio*. est vox media, quæ modo in bonam partem accipitur & vertitur *precatio*, mo-

modo in malam, ut hic. ε. 462.
 Ἀλειφωρ, αἰϙ, τὸ, pinguedo. α-
 λείφω. f. ψω. a. 2. ἡλιφον. θ. 553.
 Ἀλέασθαι. Vide paulo ante α-
 λείασθαι. ε. 503. 796.
 Ἀλδούρφοι. Vide in ἀλέασθαι. ε.
 533.
 Ἀλωρῆ, Ionicè pro ἀλωρῶ, αῖ, ἡ.
 civitatio. Them. αἰέω, vito.
 ε. 402.
 Ἀληθία, acc. sing. ab ἀληθῆς, ve-
 ritas. hinc ἀληθειῶ, Ion. pro
 ἀλήθειαν. θ. 28. ε. 766. 816.
 Ἀλιᾶμενα, acc. sing. ab Ἀλιᾶ-
 κμων, ονϙ, ὁ. nomen fluvii, ex
 ἁλς ἁλός, ἡ, mare, & ἀκμή ἡς, ἡ,
 cuspis, vigor, incrementum.
 θ. 343.
 Ἀλίαςϙ, ε, ὁ, κ, ἡ, non desinens.
 Th. λιάζω, f. σω. agito. θ. 611.
 Ἀλιός, ιϙ, ὁ, piscator. proprie
 qui in mari piscatur. per syn-
 ecd. spec. piscator qui vivit. Th.
 ἁλς, ἁλός, ἡ, mare. α. 214.
 Ἀλιμῆδη, nom. mul. q. d. quæ cu-
 rat mare. ex ἁλς ἁλός, ἡ, mare,
 & μῆδϙ, ιϙ, τὸ, cura. θ. 255.
 Ἀλίοιο, Poëtice, pro ἁλῖς, ex ἁ-
 λιϙ, marinus. Thema ἁλς.
 θ. 1003.
 Ἀλιτηρόν, part. præter. pass. Ion.
 ab ἀλιτέω, pecco. α. 91.
 Ἀλιτράινεται, 3. præf. pass. male
 agit. ab ἀλιτράινω, pecco, quod
 est ab ἀλιτρός, peccator. Th.
 est ἀλιτέω, pecco. f. ἥσω. vel
 ἀλείτω, cuius aor. 2. ἡλίσθην. ε.
 239. & 328.
 Ἀλχαίοιο, Ion. pro Ἀλχαίς, ab
 Ἀλχαίϙ, ε, ὁ. nomen viri.
 Th. est ἀλκή robur. α. 26.

Ἀλκείδαι, pro Ἀλκείδης, Æolice,
 à nominativo Ἀλκείδης, ε, ὁ.
 nomen viri, ab ἀλκή, robur.
 α. 112.
 Ἀλκιμϙ, ε, ὁ, κ, ἡ, robustus, for-
 tis. Them. ἀλκή, ἡς, ἡ, robur.
 α. 320. θ. 526.
 Ἀλκιμύη, nomen fœminæ, q. d.
 robur Luna. Luna singulares
 habet influxus in fœminam,
 nec non in Oceanum, qui est
 quasi mundi uterus. α. 3. 467.
 θ. 526. 950.
 Ἀλκτῆρα, acc. sing. ab ἀλκτῆρ, ἦρος,
 ὁ, defensor, propugnator. Th.
 ἄλκω, ab ἀλκή, unde ἀλάλκω
 profligo. α. 29. 128. θ. 657.
 Ἀλλ', pro ἀλλὰ. ε. 11. 15. 35. θ.
 98. &c.
 Ἀλλα, nom. pl. ab ἄλλη, alia. ε.
 821. θ. 363. 872.
 Ἀλλίων, aliarum, pro ἄλλων, Æo-
 lice. α. 260. ἄλλω. α. 28. ἄλλη.
 ε. 260.
 Ἀλλήλων, gen. pl. ε. 134. ἀλλή-
 λοις dat. pl. Ion. pro ἐν ἀλλή-
 λοις inter se. α. 347. 379. ἀλλή-
 λας, acc. pl. α. 375. 262. Fle-
 ctitur tantum per Genitivum,
 Dativum & Accus. pluralem,
 idque in tribus generibus. ε.
 134. 249. 276.
 Ἀλλο. ε. 142. 156. ἄλλοι. θ. 147.
 ἄλλον. ε. 406. 711.
 Ἀλλοίω, acc. ab ἄλλϙ. ε. 822.
 Ἀλλοίϙ, ε, ὁ. diversus. ab ἄλλϙ,
 alius. ε. 481.
 Ἀλλϙ, ἄλλη, ἄλλο, alius, α, ud.
 ε. 339. 443.
 Ἀλλοτε, interdum, alias. adverb.
 ε. 243. 723.

Ἀλλοτριός, α, ο. Th. est ἄλλος, alienus, non proprius. ε. 34. §. 599.

Ἀλμυρός, ὤ, ο. *salsus*. epitheton Oceani. Th. ἄλς ἁλός, ἡ. mare. §. 107. 964.

Ἀλόχης, α, ἡ. ἡχορ. ἀλόχω, dat. α. 87. ex α conjunctivo, quod est ex ἄμα, & λείχ, ε, το, *lectus*, quod sit in eodem lecto cum marito. §. 886. ε. 327.

Ἄλσος, ε, το, *lucus*. ex ἄλλαραι *salio*, quod arbores veluti e terra profiliant. α. 70. 99.

Ἀλυκτοπίδης, dat. pl. Ion. ab ἀλυκτοπίδης, vinculum indissolubile, q. d. ἀλυκτος πίδα, indissolubilis pedica. ἀλυκτος, metri caussa, pro ἄλυτος, ex α privat. & λύω, dissolvo. §. 521.

Ἀλύξεται, *vitabit, fugiet*. fut. 1. med. ab ἀλύσκω *vito*. f. ξω. Th. est αἰέω *molo*: item *vito*. ε. 361.

Ἄλφειον, ab Ἄλφει, α, ο. nomen fluvii. §. 338.

Ἀλφειῶν, dativ. pl. Poëticè & Ionicè pro ἀλφειαῖς, ab ἀλφειῆς, ὤ, ο, *inventor*. ab ἀλφίω *invenio*. Th. ἄλφα, primæ alphabeti Græci literæ nomen. ε. 82. α. 29. §. 512.

Ἄλω, ἥς, ἡ. Th. ἄλως, ω, ἡ, *areæ*. Spiritus mutatur in ortu. ε. 597. α. 291.

Ἄμ', pro ἄμα, ὑπὰ, cum. Dat. ἄμα βροντῇ cum tonitru. §. 80. 268. 691. ε. 217. α. 23. ἄμυδς Æolice pro ἄμυδς. idem quod ὠμα, simul. §. 689.

Ἀμαιμάκετος, ἰπιδόμιτι. ἀμαμακέτος, α, ο, ex α intensivo. quod est ex ἄζαν, valde, & μαίμω, vehementer cupio, impetu feror. qui animo est in prælia admodum prompto. ἀμαμακέτην πῦρ. Th. μῶω, cupio. α. 207. §. 319.

Ἀμαξα, ἡς, ἡ, currus, planstrum, quasi dicas, ἄμα ἄξον, cum axe. ε. 424.

Ἀμαξαν, pro ἄμαξαν, Æolic. ε. 451. 690.

Ἀμαρῆ, peccaverit. 3. sing. a. 2. act. sub. ab ἀμαρῆναι *pecco*. f. ἀμαρῆσαι. p. ἡμαρῆται. α. 2. ἡμαρῆν. ex α, priv. & μαρῆναι, assequor. §. 222.

Ἀμαρῆνός, cujus mens est prava, ex ἀμαρῆναι *pecco*, & νός, ὤς, *mens*. qui mente peccat. §. 511.

Ἀμαρύνει, imperf. pro ἡμαρύνει, *splendebat*, verbi ἀμαρύνω, f. ξω, *fulgeo*, *splendeo*. ex α ἐπιγαλκώ, & μαίρω *splendeo*. §. 827.

Ἀμαρῶτα, præf. infinitivi medii, *metere*. Th. est ἄμα ὦ f. ἡσσω *meto*. Metere instar fornicæ, nihil aliud est, quam colligere, comportare. Est assiduitatis magistra. Prov. 6. ε. 776. 390. 773.

Ἀμαυροτέρη, Ionicè pro ἀμαυροτέρα, obscurior. ab ἀμαυρός, α, ὄν, *obscurus*. ex α priv. & μαίρω *splendeo*. ε. 282.

Ἀμαυροβαίη, intercant, a. 1. opt. pass. verbi ἀμαυρόω, ὦ, *obsuico*, *obscurus*. Th. ἀμαυ-

- ρὸς, ὤ, ὁ. obscurus. ε. 691.
Ἀμβάλῳ, pro ἀναβάτις, scansil-
 lis, pervius. sic ἀμβάινω, pro
 ἀναβαίνω. Th. est βαίνω, co. f.
 βήσονται. a. 2. ἔβλιν. ε. 679.
Ἀμβολιερῆς, ὤ, ὁ. dilator ope-
 rum. ex ἀναβάλλομαι, differo,
 procrastino. μηδὲν ἀναβάλλο-
 μῳ. & ἔργον, ὤ, τὸ, opus. ε. 411.
Ἀμβροσίη, dat. sing. Ion. pro ἀμ-
 βροσία. ἀμβρόσιῳ immortalis,
 ex α priv. & βροτός, ὤ, ὁ, mortu-
 lis. καὶ ἐπὶ τῇσι μὴ τρεπλῷ
 τῷ εἰς σίγμα. θ. 69. 796.
Ἀμρότῳ, ὤ, immortalis, pro
 ἀβρότῳ. Th. βροτός, mortu-
 lis. θ. 43.
Ἀμείχατος, ardua. invidia carens.
 Th. μεζαίρω, invideo. θ. 666.
Ἀμειόμην, præf. part. respon-
 dens, ἀμειόμηναι, mutantes.
 ab ἀμείβω, f. ψω. commuto.
 In dialogis verba commuta-
 mus. construi solet cum Ἀν-
 cuf. α. 117. θ. 654. 749.
Ἀμειλίκτην, gen. pl. ab ἀμειλί-
 κτος, ὤ, ὁ, ἡ, asper, durus. Th.
 μειλίσσω, mellitum reddo. θ.
 659.
Ἀμεινον, melius, comparativus
 ab ἀγαθός, bonus. ε. 312. 700.
 Ceteroquin ἀμεινων ex α επι-
 ratico & μῆρῳ robur: sic δρείων
 est ex ἄρης. ἀμεινονα, ἀμεινω,
 acc. sing. m. g. α. 51. ε. 19.
 292. 318. 283. Vide ἀγαθός.
Ἀμειλίωσιν, 3. pl. sub. negligent.
 ab ἀμελίω, negligo. hinc ἀμει-
 λής, ex α priv. & μέλῃ curæ
 est. ε. 398.
Ἀμείστης, 2. sing. a. i. act. subj.

- à verbo ἀμείρω, privo. f. ὤ.
 • ἀμείρῃ pro ἡμείρῃ, imperf.
 Ionic. Th. μείρω, ὤ, privo.
 α. 331. θ. 698.
Ἀμνηχανίη, Ionice, pro ἀμνηχανία
 difficultas, ab ἀμνήχανῳ mi-
 nime cautus, perplexus. ex α
 priv. & μνηχανή, machina. ἀμνή-
 χανεν, inexplicabilem. ε. 494.
 83. θ. 295. 310.
Ἀμνησεῖς, f. i. ind. ab ἀμνήω, me-
 to. Vide paulo ante ἀμνησάτω.
 ε. 478.
Ἀμνητός, ὤ, ὁ, messis tempus : sed
 ἀμνηῖ, ὤ, ὁ, messis. ab ἀμνήω
 meto. ε. 382. 573.
Ἀμμις, pro ἡμεῖς, Æolice, nos.
 ab ἐγώ, ego. α. 87.
Ἀμμίον, pro ἀνά μίον, in me-
 dio. α. 209.
Ἀμμιώω, talionem, proprie, mu-
 tationem, ab ἀμείβω muto. f.
 ψω. præf. med. ἡμμιώω. ε. 332.
Ἀμυλγαῖν, lactea. ab ἀμείλω. f.
 ξω. mulgeo. ich melde. ἀμυλ-
 γῆς, ὤ, ὁ, tempus, quo mulgen-
 tur vaccæ. ε. 588.
Ἀμυγόν, adverb. insatiabiliter, in-
 cessanter, ex α priv. & μγός,
 ὤ, ὁ, linteum carptum quod
 vulneribus inditur. α. 361.
Ἀμπαυμα, solatium. pro ἀνά-
 παυμα, αἰ. n. g. ab ἀνα-
 παύομαι. quiesco. Th. παύω.
 finio, cesso. a. 2. ἔπαον. θ. 55.
Ἀμπέλας, per pelagum, per
 syncop. pro ἀνά πέλαγῳ. ἡ-
 λαοσα mare. sed πέλας, εἰ,
 τὸ, maris profunditas. θ. 190.
Ἀμπυκίδην, acc. à nominativo
 ἀμπυκίδης, ὤ, ὁ, Ampyci fi-
 lius.

Ἰνυς. Ἀμπυκ, ε, ο. nomen viri, ab ἄμπυξ, υκ, ο. idem quod τὸ καλλιωνίδιον, *calien-dram, reticulum muliebri.* ab ἀμπύχω *circundo.* α. 181.
Ἀμυδῖς, Æolic. Adverb. idem, quod ἄμα, *simul, cum.* α. 345.
Ἀμύμων, acc. sing. ab ἀμύμων, ον, ο, η. irreprehensibilis. idem quod ἀμώμητις, ab Ἀμύμων ον, ο. nom. viri. θ. 654. & valet idem quod ἄμωμ, qui nihil commisit τ' μυγμῆς h. e. derisione dignum. ἀ μύζω, f. ξω. *derideo.* Sic dicitur per syncopen ἔ γάμμε, pro ἀμύγμων. θ. 264. α. 65. 112.
Ἀμυνοῖς, præf. part. ab ἀμύνω, μνω. item *arceo, propello.* f. νῶ, a. 1. ἡμύν. p. γη. α. 240.
Ἀμφ' pro ἀμφὶ idem quod περί, *circa.* ε. 203. α. 128. 200.
Ἀμφαγαπάντες, præf. part. pl. num. ab ἀμφαγαπᾶν ex ἀμφὶ & ἀγαπᾶν, *valde diligo.* ε. 58.
Ἀμφαράβιζον, imperf. Ion. *circumstrepabant.* ab ἀμφαράβιζω, *circumstrepo.* compositum est ex ἀμφὶ & ἀράβιζω, quod est à Th. ἀράβ, ε, ο. *strepitus.* α. 64. alii legunt ἀμφαβάριζον, ex ἀβαρίζω. quod etiam ab ἀράβ. ibid.
Ἀμφικάλυψι. a. 1. act. ab ἀμφικαλύπτω *circumtego,* ex ἀμφὶ *circa,* & καλύπτω, *tego,* f. ψω, p. κα, a. 2. ἐκάλυτον. ε. 165.
Ἀμφίπι, imperf. act. Ion. verbi ἀμφίπιν, *persequor, foveo.* Th. ἵπιν, *operor, sequor.* θ. 696.
Ἀμφὶ præpositio *circa,* per τμή-

σιν *separatum circum.* ε. 73. 539. α. 172.
Ἀμφίς Adverb. ε. 699. *circum, seorsim.* θ. 851.
Ἀμφιδάλη, aor. 2. med. subj. ab ἀμφιδάλλω. *circumjicio, circundo.* f. λῶ. p. βέδληκα. a. 2. ἔδαλον. p. m. βέβολα. Th. βάλλω, *jacio.* ε. 543. ἀμφιδάλειν. ε. 785.
Ἀμφι--βάλλ. α. 253. per τμήσιν, βάλλ' pro ἔβαλλε. Imperf. Ion. Th. βάλλω. α. 254.
Ἀμφιδόλησπον, ε, τὸ, rete quod à duobus utrimque projicitur in aquam. ex ἀμφὶ, *circum,* & βάλλω, *jacio.* α. 215.
Ἀμφιγυῖεις, ἑῖς, ο, utroque pede claudus. Vulcani epithetum. ex ἀμφὶ utrimque, & γυῖον, ε, τὸ, *membrum.* qui claudicat ex utroque pede. ἀμφοτέροις γυίοις ἢ ποσὶ χλωός. ε. 70. α. 219. θ. 571. 945.
Ἀμφιδάμαντος, genit. ab Ἀμφιδάμας, nomen viri. q. d. qui utrimque domat. ex ἀμφὶ & δαμάζω, *domo.* ε. 652.
Ἀμφιδόδῃς, est 3. singul. plusq. perfecti medii, à δαίω *divido, convivor, scio, comburo.* in a. 2. act. ἔδασον. Hinc est præf. med. δέδῃς. Sicut à γάλλω τέθηλα, ἀκαίω κέκηκα, &c. α. 62.
Ἀμφικαλύνῃς, 3. sing. a. 1. act. subj. ab ἀμφικαλύπτω. Th. καλύπτω *tego,* f. ψω, p. φα, a. 2. ἐκάλυτον. ε. 553.
Ἀμφιλογίας, acc. plur. *discepciones, quæ fiunt verbis.* ab

ἀμφιλογία, ubi ex utraque parte contenditur. ex ἀμφι & λίζω, dico. §. 229.

Ἀμφιπολόω. f. ἄσσω. obambulo, comitor. Th. πολέω, verso; pro quo Poëtice πολόω, verso. s. 801.

Ἀμφιρύνω, dat. ab ἀμφίρυνος, circumfusus, ex ἀμφι, & ῥύνω pro ῥίω, fluo. f. ἄσσω, p. ἔρρω. §. 983.

Ἀμφιρῶ, nomen mulieris. 4. contractorum. ex ἀμφι & ῥίω, fluo, &c. §. 360.

Ἀμφιρέω, nomen mulieris, ex ἀμφι & ῥέω strido, fut. ῥέσω. à circumstrependo. §. 243. 254. 930.

Ἀμφιτεύων, ὄντων, ὄντων. Nomen viri, ex ἀμφι circum, & τεύω, attiro, mactero, vexo. τεύω proprie foramen. item veterator. α. 2. 37. 54. 80. hinc

Ἀμφιτευνιάδης, &, ὁ, filius Amphitryonis: per epenthesein & α metri causa pro Ἀμφιτευνιάδης, &, ὁ. α. 165. 416. §. 317.

Ἀμφιχέω, α. 1. 2α. infinit. ex ἀμφι & χέω fundo. f. χέσω. Aëol. aorist. 1. 2α. ἔχουσα. & per syncopen ἔσ, ἔχουσα & per novam ἔ υ syncopen, ἔχα. p. κέχουσα. perf. pass. κέχυμαι. α. 1. pass. ἐχέθην. s. 65.

Ἀμφοτέρω, α, ον. ambo. dat. pl. ἀμφοτέροισιν, Ionic. α. 177. 382. §. 771. hinc

Ἀμφοτέρωθεν, utrimque, adverb. Th. ἄμφω, ambo. §. 733.

Ἀμφω. s. 772. α. 171.

Ἀμώμητος, inculpatus. ἄμω-

μω, qui est absque omni labe. ex α priv. & μῶμητος, &, ὁ, probum, dedecus. item detorsor. ab Hebr. מוּמָא macula. Hinc verbum μωμίομαι, ἔμαα, cavillor. proverb. paronomasticum, ῥᾶν μωμίομαι ἢ μωμίομαι. α. 102.

Ἀμύνται, 3. pl. ind. pass. verbi ἄμυνω, ὦ, f. ἔσσω, meto. §. 599.

Ἄν, vocula seu particula potentialis. Poëtæ alioquin pro ea ponunt κε, κε. s. 179.

Ἄν, præpositio, pro diversa significatione varios casus regens. s. 226. 26. §. 91.

Ἀναβάλλω, præf. inf. differre, procrastinare. Them. βάλλω, f. λῶ. jacio. ἀναβάλλομαι. s. 408. 410.

Ἀνάγκη, ης, ἡ, necessitas. ἰσὺ ἀνάγκης necessario. s. 15. §. 517. 615.

Ἄναγον, ducebant, 3. pl. imperf. Poët. pro ἀνῆγον. ab ἄγω duco. f. ἔω. p. ἤγα. α. 2. ἤγον. α. 280.

Ἀνάελπις, pl. insperata. ab ἀέλπις, insperatus. Th. ἐλπεις, ἰδω, ἡ. §. 660.

Ἀναιδέα, ex α priv. & αἰδώς, ὅς, ἡ, pudor. §. 312. 833. ἀναιδής, ἑός, ὁ, ἡ. ἀναιδείη, dat. sing. Ionice, ut & ἀναιδείηφι. φι enim per paragogen additur. ab ἀναιδεία, impudentia. hoc ab ἀναιδής, ἑός, ὁ, ἡ, impudens, ex α priv. & αἰδώς, ὅς, ἡ, pudor. αἰδώς vero ex α priv. & εἶδω video, ab intuendi fuga. s. 357. & 322.

Ἀναιδής, inculpatus. ex α priv. & αἰ-

ἔκ αἰτίας, ἡ. causa. s. 825.

Ἀναλί, acc. sing. ab ἀνάξ, rex,
ἀναλί. s. 69. §. 347. α. 197.
226. §. 493.

Ἀνάξεν, fut. 1. act. infin. ab ἀ-
νάσσω, regno. f. ἀνάξω. p. 2α.
2. 1. ἡνάξω. & Ionic. ἀνάξα,
ἀνάξεν. §. 837. Distinguitur ab
ἀνάγω f. ἀνάξω ex sola con-
textus serie. §. 491.

Ἀνάπνους, non respirans. ex α
priv. & πνέω, spiro, f. πνέω.
§. 797.

Ἀνάσσει, præf. ind. Vide ἀνάξεν.
§. 506.

Ἀναστρέφω, quatens, est f. g.
part. a. 1. act. Poët. ab ἀνα-
στρέω, quatens. Th. est. στρέω, mo-
ueo. f. στρέω, p. στρέω. α. 344.

Ἀναστον, Ionic. & Poëtice pro
ἡναστον, 3. pl. imperf. act. ab
ἀνάσσω, regno. vide ἀνάξεν.
§. 1015. α. 328.

Ἀναστροφῆν, converte. præf. in-
fin. act. pro imperat. Helle-
nismus. ab ἀναστροφῆν. verto.
Th. est στροφήν, verto. f. ψω. p.
ἐστροφή. α. 2. ἐστροφή. hinc σπο-
φή, ἡς, ἡ. versio, flexus. & hinc
στροφῆν verso, circumago, Poë-
tice στροφῆν, idem α. 121.

Ἀναυδός, ὁ, ἡ. mutus, idem
quod ἄφωνος. Th. ἡ αὐδή,
vox. §. 797.

Ἀναυρός, nomen viri, sine aura,
vento. Th. αὐρός, aura, ven-
tus. item torrens, & tum est
ex α valde & ῥάω fluo. α. 477.

Ἀναχαισάμεναι, a. 1. med. infinit.
Poëtice, pro ἀναχαισάμεναι, ab
ἀναχάζω, recedo. Th. χάζω.

f. ἀνῶ. recedo. α. 336.

Ἀναφυσιάωντες, præf. part. vide-
tur oriri à φυσίω, inflo, hinc
φύσα, ἡς, ἡ, follis, blas-balg.
Th. φυσίω sufflo. Sed esse à
φυσίαν, anhele, patet ex decli-
natione hujus part. Nam pro
ἀναφυσιάωντες, dicunt Poëtæ
ἀναφυσιάντες, ab ἀναφυσίαν ὦ:
Poëtice ἀναφυσίαν: sicut pro
ὀρεῖν ὀρῶ dicunt ὀρόω, ubi ο μι-
χρόν præponunt præcedente
syllaba brevi, ω vero præce-
dente syllaba longa. ἀναφυσ-
ιάντες vero ab ἀναφυσίαν,
contracte ἀναφυσιάντες, neque
ω habet, neque ο ante se ferre
potest. α. 211.

Ἀναψύξαι, a. 1. act. infin. ab
ἀναψύχω refocillo, recreo. Sic-
ut ventus æstuantem reficit,
ita quies laboribus exhau-
stum. Th. ψύχω, f. ξω, refri-
gero. s. 606.

Ἀνδιχα, pro ἀνάδιχα, divisim,
Adv. à διχα dupliciter. Them.
δς, bis. s. 13.

Ἄνδρα, acc. sing. s. 269. ἄνδρασι,
dat. pl. ut & ἄνδρασι, sed hic
est Poët. & Ion. ab ἀνής, ὁ, vir.
g. ἄνδρς. pl. ἄνδρες. s. 269. 19.
482. 300.

Ἀνδρογόνος, viripara, quæ pa-
rit masculinum. Sermo est de
tempestate seu de die Lunæ.
Componitur ex ἀνής, ὁ, vir, &
γενέσθαι, nascor, quod in præf.
med. habet γέννα. inde γέ-
νῃ, generatio. s. 781.

Ἀνδρογασίας, accus. pl. strages.
seu cædes virorum. ab ἀνδρο-
γασία,

κλίσια, ας, ἡ, in dat. ἀνδροκλίσῃ,
Ion. ab ἀνῆρ, vir, & κλέω occi-
do. f. κλέω. act. ἐκλίσκα. præ-
med. ἐκλίσκα. §. 228.

Ἀνδρομέης, genit. ab ἀνδρόμεος,
virilis. per syn speciei, hu-
manus, idem quod βρότεος,
ἀνθρώπινος. Th. ἀνῆρ, ἀνδρὸς,
vir. α. 256.

Ἀνδροφόνου, genit. Ion. ab ἀνδρο-
φόνος, qui virum occidit. ab
ἀνῆρ, vir, & φένω, occido,
quod in præ- med. πέφονα.
α. 98. 420.

Ἀνέης, perfect. Act. pro ἀνῆκε,
Attice. ab ἀνίημι, remitto, re-
laxo, f. ἀνήσω. a. 2. ἀνῆλ. Th.
ἡμι. mitto. §. 495.

Ἀνέθηκα, a. 1. act. ab ἀνατίθημι,
impono & dico. Th. τίθημι,
pono. ε. 656.

Ἀνελόντα, acc. part. a. 2. act. ab
ἀναίρειν aufero, tollo. in a. 2.
act. ἀνείλον, in part. a. 2. act.
ἀνελών, ὄντιος, ὁ. ἀνείλετο, sustu-
lit. a. 2. med. ab ἀναίρειν, ἔμα,
aufero. Th. αἰρέω, ᾤ,
capio, f. ἔσω, p. ἤρηκα. a. 2. εἰ-
λον. ε. 746. §. 553.

Ἄνεμος, ας, ὁ, ventus. ἀνέμιο.
gen. Ion. ἀνέμοισι, dat. plur.
Ion. ε. 549. 619. 643. 669.

Ἀνεπίξες, ας, ὁ, ἡ, impolitus, im-
perfectus. ab ἐπιξίω, in super-
ficie rado, seu scalpo; inde ἀνε-
πίξες, scalpendo aut dolan-
do non perfectus. Th. ξίω,
rado & polio. f. ξίσω. ε. 744.

Ἀνεπιρέκτων, genit. pl. nondum
confectis, vel libatis, h. e. in
mensa appositis. ab ἐπιρέζω,

sacrifico. Th. ρίζω, facio. f.
ρίζω, & ἔρξω. p. ἔρρεχα, præ-
pass. ἔρρεγμα, &c. a. 1. part.
ρεχθείς. p. m. ἔροχα & ἔοχα.
ε. 746.

Ἀνέ, acc. pro ἀνέρα. Vide in
ἀνδρα. ε. 749. 752.

Ἀνερειψαμένη, abripiens, a. 1.
med. part. à verbo ἀνερείπω-
μαι, ex ἀνὰ & εἰρίπω, everto,
attraho. f. ψω. §. 990.

Ἀνεφαίνετο, imperf. ab ἀναφαίνο-
μαι, appareo, manifestus red-
dor. Th. φαίνω, f. αὐῶ, in lu-
cem profero, p. πέφαγκα,
a. 1. ἔφηνα, a. 2. ἐφανον, p. m.
πέφηνα. §. 710.

Ἀνήγαγον, 3. pl. a. 2. Att. sub-
dixerunt. pro ἀνῆζον, verbi
ἀνάγω, subduco, f. ἀνάξω, p.
ἀνῆχα, a. 1. pass. ἀνήχθην. Th.
ἄγω. duco. §. 626.

Ἀνήκεις, ας, ὁ, κῆ, ab ἀκίω fa-
no, vel ἀκίομαι, ἔμα, f. ἔσο-
μαι, & ἡσομαι. §. 612.

Ἀνήνορα, accus. sing. ab ἀνήνωρ,
iners, ex α priv. & ἀνῆρ vir.
ε. 749.

Ἀνῆρ, vir, ἀνδρὸς, ἀνδρῆ, &c. ε. 263.

Ἀνθεῖ, 3. person. præsent. ab ἀν-
θῆω, floreo, f. ἦσω, p. ἦκα. ab ἀν-
θος, εος, τὸ, flos. ε. 580.

Ἀνθεα, ἡ. nomen proprium lo-
ci. α. 381.

Ἀνθεμίσσαν, acc. sing. f. g. ab
ἀνθεμῆς, εσσα, εν, floridus. ab
ἀνθεμον, ας, τὸ, flos. Th. ἄνθος,
εος, τὸ, flos. §. 887.

Ἀνθεσιν, dat. pl. ab ἀνθος, εος, τὸ,
flos. ε. 75. §. 279.

Ἀνθεῦσι, 3. person. pl. ind. Do-
rice

rice pro ἀνθήσῃ, & hoc pro ἀν-
θήσῃ, florent. ab ἀνθίω, ὦ, ὦ.
ἥσω. floreo. Th. ἀνθός, ἑ, τὸ,
flos. s. 225. §. 928.

Ἀνθη, ης, ἡ, nomen urbis. α. 474.
quidam scribunt Ἀνη.

Ἀνθρωπῶν, ο, ὁ, κὶ ἡ, homo. apud
Platonem in Cratylo, ἐν μὲν
λογεῖται, quasi ὡς ἀνθρώπων ἂν
ἀσπύπῃ, attente considerans,
quæ vidit. vel ita dictus. ὡς δὲ
τὸ ἄνω ἀσπείν, à sursum aspi-
ciendo. s. 49. 470.

Ἀνίσκει, Poëtice, pro ἀνίη, 3. perf.
imperf. ex ἀνὰ & ἵημι : in im-
perf. ἀνίλω, ης, η. & Poëtice,
ἀνίσκων, ες, ε, ut ἐτύπῃσκων pro
ἐτύπῃσκον. Sicuti pro ἦν erat
Poëtæ dicunt, ἴσκων, ες, ε. Th.
ἵημι, vel ἴω, mitto, f. ἥσω.
p. εἴχα. aor. 2. ἦν. aor. 2. im-
perat. ἴε. §. 157.

Ἀνίλω tristitiam, acc. ab ἀνία,
Ionice ἀνίη, ἡ, mæror. §. 611.

Ἀνίκητος, ο, ὁ, κὶ ἡ, invictus. à
νίκαω νίπο, f. ἥσω. p. ννίκη-
χα. a. 1. ἐνίκησα. §. 489.

Ἀνιόντα, aor. 2. part. proprie sur-
sum euntem, h. e. orientem,
ab ἀνίημι : ex ἀνὰ, ἄνω & εἶμι,
eo, seu ἵημι, idem quod εἶμι.
hinc a. 2. act. ἴον, ες, ε. tan-
quam ab εἶω, sicut à λείπω est
ἐλῖπον, &c. s. 726.

Ἀνιπῖσιν, dativus pl. Ionic. ab
ἀνίπῃ, ο, ὁ, κὶ ἡ, ex α priv.
& νίπῃ, ψω, lavo. s. 723.

Ἀνίσταμαι, præf. part. ab ἀνί-
σταμαι, exurgo. Th. ἵστημι,
ἵτο, f. ἵσσω. p. ἵσταμαι, a. 2.
ἵστω. s. 575.

Ἀνολβίη, dat. Ion. pro ἀνολβία,
miséria. ex α priv. & ὀλβίῃ,
beatus. Th. ὀλβίῃ, ο, ὁ. felici-
tas. q. d. ὀλβίῃ βίῃ. s. 317.

Ἀνόσσι, inoffis, ex α privat. &
ὀσίων, ὤν, τῶ, ὅς, offis, s. 522.

Ἀνσπίφεται, pro ἀνασπίφεται, per-
currit. ab ἀνὰ, & σπείρω, verro,
f. ψω. p. φα. a. 2. ἵσπρω. §.
763.

Ἀντ', pro ἀντὶ, è regione. & pro-
inde accentus in prima non
debet esse. s. 725.

Ἀντὶ, contra. Adv. Poët. item
coram. hinc ἀντὶ, obviam ve-
nio, f. ἥσω. ἀντίον, idem quod
ἀντὶ. α. 432. §. 630.

Ἀντεβόληται, a. 1. act. ab ἀντιβό-
λέω, occorro, item πανσisco-
cum Genit. f. ἥσω. præf. ἀν-
τιβόληται. Th. βάλλω, jacio,
percutio. α. 439.

Ἀντὶ, præpositio. pro, loco. s. 57.
§. 893.

Ἀντίω. Adverb. è regione, idem
quod ἀντίον. ab Adj. ἀντίῳ, α,
ον, ex adverso stans. Th. ἀντὶ,
pro. s. 479.

Ἀντιβίω, obviam, Adv. ab ἀντι-
βίῃ, adversus. ex ἀντὶ & βία,
α, ἡ. vis. α. 150. 163.

Ἀντιβόληται, a. 1. act. infinit.
vide ἀντεβόληται. s. 782.

Ἀντίη, Ion. pro ἀντίῃ, ex ἀντίῃ,
adversus. Th. ἀντί. α. 444.
ἀντίῃ. α. 361.

Ἀντιφείζειν. præf. inf. proprie
obvium se offerre, item con-
tendere, f. ἵσω. p. χα. ex ἀντὶ,
& φέρω, fero. f. οἶσω. a. 1. ἡ-
νεύω. §. 609.

Ἄντρον, dat. sing. ab ἄντρον, ε, τὸ, antrum. §. 483.

Ἄντρος, pl. num. ab ἄντρος, υγ, η, proprie, ambitus rotæ in curru: item orbita. α. 64.

Ἀνύσας, part. a. i. aēt. pro ἀνύσας, Poët. ab ἀνύω vel ἀνύτω & ἀνύτω, perficio. a. i. ἥνυσαι. Notetur τμήσις ἀνύσας pro ἀνύσας, metri causa, emensus. ε. 633. §. 954. ἀνύσας. ε. 393.

Ἄνωγα, i. sing. præter. med. ab ἀνώγω jubeo. f. ἀνώξω, a. i. ἥνωξα. præter. med. ἥνωγα seu ἄνωγα. ε. 365. 401. 685.

Ἄξαις, 2. sing. a. i. aēt. opt. ab ἄγνυμι, seu ἄγω, frango. f. ἄξω. a. i. ἥξα. ἄξαις, pro ἄξαις, 3. pl. a. i. aēt. opt. Æol. ἄξαις, ας, ε. in 3. pl. ἄξαις, pro ἄξαις, ας, ας. ε. 432. & 438.

Ἄξειν, ε. Poëtice pro ἄξειν, sine hospite. Th. ξείν, ε, ο, hospes, peregrinus. ε. 713.

Ἄξονα, acc. sing. ab ἄξων, ον, ο, axis. circa axem rota agitur, & circumagitur, axe immoto manente. ε. 422. 691.

Ἀοιδή, ἡς, η, cantus. §. 60. α. 282. à præter. med. ἡοίδα. Th. αείδω canto. αοιδῆσι, dat. pl. Ion. ε. i. Ἀοιδῆς, ε, ο. cantor. Vide supra αοιδή. ε. 26. αοιδῆ. §. 95.

Ἀοικος, ε, ο κῆ η. domo carens. ex α priv. & οἶκος, ε, ο, domus. ε. 600.

Ἀοκν, ε, ο κῆ η, impiger. ex α priv. & οκν, ε, ο, pigritia. ex ε & κινέω moueo. quia pigri sunt veluti trunci, & vix se

movent. ε. 483.

Ἀε, ἄρ, τὸ, ensis. ab αἰεῖω tollō, suspendo. α. 221. 457.

Ἀεθός, ε, ο. illæsus. ab εἴλω, vulnere. f. ἥσων. α. 157.

Ἀπ', pro ἀπ'. ab. ε. 28. 313. 546. α. 30.

Ἀπαί, præposit. pro ἀπ', ficut ἀπ' for ἀπ', &c. poëtice. Alia exemplaria habent ἀπ'. α. 409.

Ἀπαλά, mollia. h. e. juvenilia. ab ἀπαλός, ε, ο, tener, mollis, quasi ἀφ' αλός, ab ἀφ' tactus, quia mollia facile tanguntur. hinc ἀπαλόισιν, dat. pl. Ion. pro ἀπαλόις. §. 3. & 989. α. 279.

Ἀπαλάμην, iners. pro ἀπαλάμην, ex α priv. & παλάμη, η, unde Latinorum palma, manus. ε. 20.

Ἀπαλήσεται, vagabitur. fut. i. med. ab ἀλῆμι vel ἀλάομαι, ὦμαι, vagor, erro. in fut. ἀλῆσομαι. & in compos. ἀπαλήσεται. α. 409.

Ἀπαλόχρως, genit. ab ἀπαλόχρως, ο, ο κῆ η. quæ tenellum seu molle corpus habet. ex ἀπαλός, ε, ο, tener, mollis, & χρῶς, οὖς, ο, cutis. Th. χρῶς color. ε. 517.

Ἀπάνδρε, adverb. idem quod ἀνδρ, sine, absque. §. 386.

Ἀπανήκοθα, recusare. a. i. med. infinit. ab ἀπαναίνομαι recuso. a. i. ἀπληγνῶμαι. ex ἀπ' & ἀναίνομαι recuso. quod est ab αἰνέω, laudo; item assentior. ε. 452.

Ἀπαν

Ἀπανῶ acc. sing. ab ἀπαι, ἀπα-
σαι, ἀπαν, omnis. & in genit.
ἀπανίῳ, ἀπαισος, ἀπανίῳ,
&c. gen. pl. ἀπασίων, Ion.
pro ἀπασῶν. dat. pl. ἀπασιν.
ex ἅμα, simul, & πᾶς, om-
nis. ε. 687. θ. 79. 361.

Ἀπάντη, ubique. adverb. Them.
πᾶς, ὅ, omnis. θ. 524.

Ἀπασίων, gen. pl. Ion. pro ἀπα-
σῶν. Vide in ἀπανῶ. θ. 79.

Ἀπάτη, ἡ, fraus. ex α priv. &
πάτος, κ, ὅ. via, quum à vera
via abducimur. Th. ἀπατάω,
decipio. hinc, ἀπατεῶν, ὦνῳ,
ὅ, impostor. θ. 224.

Ἀπατήσῃ, f. i. verbi ἀπατάω,
fallo, f. ἦσω. p. ἡπάτησα. ε. 46.

Ἀπιδειροθμήσειν, caput amputaf-
set, a. i. act. indicat. ex ἀπὶ &
δειροθμείω cervicem abscindo,
ex δέρη,ης, seu δειρή,ῃς, ἡ, cer-
вика, collum, & τέμνω seco, in
præter. med. τέθμεα, refecui.
θ. 281.

Ἀπείροτος, κ, infinitus. ex α priv.
& πέρας, αῖος, τὸ. finis. α. 204.
θ. 878.

Ἀπείρονα, acc. sing. ab ἀπείρων,
ονῳ, ὅ, ἡ. infinitus. ex α priv.
& πέρας, αῖος, τὸ. terminus.
ε. 159. α. 472. θ. 187.

Ἀπικῶν, 3. sing. a. 2. act. indic.
ab ἀπικτίνω, occido. Them.
κτείνω, occido, f. κτενῶ, p. ἐ-
κτενω. a. i. ἐκτενα. a. 2. ἐκτενοί.
p. m. ἐκτενα. α. 11.

Ἀπιδάμπω, imperf. pass. Th.
λάμπω, splendo. f. ψω, p.
φα. a. i. ἐλαμψα. α. 72.

Ἀπιδείβειτ', 3. sing. imperf. med.

ab ἀπιδείβομαι, destillo. Th.
λείβω, libo, fundo, f. ψω. p.
λείβω. α. 174. 268.

Ἀπινμήσας, 3. pl. a. i. med. ab
ἀπομνήσκω, recordor, seu
ἀπομνήσκομαι. Them. μνήσκομαι,
memoro, f. μνήσκω, p. με-
μνημαί, a. i. ἐμνήσθην. θ. 503.

Ἀπίοντος, gen. part. pro ἀπὶος,
Ion. ab ἀπειμι, absum. part.
ἀπὶων, ἔσσι, ὄν. ε. 365.

Ἀπίουτος, ab Ἀπίους, αὐτός, ὅ.
nomen viri. q. d. qui non ce-
cidit. θ. 331.

Ἀπίουθεν, 3. pl. a. i. pass. Æol.
vel Boeot. pro ἀπισθῆσαν,
proruperunt. sic ἐτυφθεν pro
ἐτύφθησαν Æol. Poëtice σ du-
plicatur & s abjicitur. Them.
σείω, vel σάω, moueo, agito.
f. σω. p. κα. a. i. ἐσθω. θ. 183.

Ἀπίουθεν, 3. singul. plusq. perf.
pass. pro ἀπισθῆσαν, ἀσάω, in
præter. pass. σέσθωμαι, poëtice
ἔσθωμαι, item ἔσθωμαι. θ. 859.

Ἀπίχων, omittant, abstineant.
3. pl. præf. sub. ab ἀπίχω, ab-
tineo. inf. ἀπίχειν. f. ἀφίξω.
Th. ἔχω, habeo. ε. 134. 643.

Ἀπῆμινος, ὁ καὶ ἡ. illæsus. Th.
πῆμα, τῳ, τὸ, ποκα. unde πη-
μαίνω, ἀναῶ, nocco. hinc & ἀπῆ-
μων, ονῳ, ὁ καὶ ἡ, illæsus.
θ. 955. ε. 668.

Ἀπὸ--ἡμῶν demessuit, a. i.
Ind. ab ἀμείνω. f. ἦσω. Vide
in ἡμῶν. θ. 180.

Ἀπῆνης, gen. ab ἀπήνη, ἡ, rheda,
vehiculum mulare. α. 273.

Ἀπῆρας, abstulit. 3. sing. imperf.
act. ab ἀπαραίω eripio. Th.

αὔρει, aura. ἀπαιρέω ergo est quasi τὴν ἀνάπνοσιν ἀφαιρέμα, aufero respirationem, h. e. occido. α. 428.

Ἀπηρεῦντ', pro ἀπηρεῦντο, suspensi erant, 3. pl. imperf. med. indic. Doricè pro ἀπηρεῦντο, ab ἀπαιρέω, ᾧ, ex sublimi dependeo. Th. ἐστὶ ἀνείρω, ᾧ. sursum tollo. f. ἦσω. α. 234.

Ἀπισία, ἡ, diffidentia. ἀ πῖσις, fides. Th. πείθω, σω, persuadeo. ε. 370.

Ἀπλάσ@, pro ἀπίλας@, cui appropinquare tutum non est. ἀ πῖλας, adverb. prope. intractabilis. Alii vertunt, ineffigiatus, informis. ex α priv. & πλάσος fictus, ἀ πλάσσω, fingo. & Att. πλάττω. ε. 147. 9. 151.

Ἀπλά@, Doricè pro ἀπλη@, & hoc pro ἀπλης@ magnitudine immensus, inaccessus. per syncopen ῥ σ. Th. πλήγω, πλέ@, plenus. vel quidem ἀπλά@, idem esse dicunt cum ἀπλάς@, cui appropinquare tutum non est. Th. πῖλας (adverb.) prope. 9. 153. & 709. α. 147. 230.

Ἀπό, ἀ, ab, præpositio, genit. regens. ἀπὸ δαΐθης, ἀ convivio, h. e. post convivium. ἀπ' ἀρχῆς, ab initio. ε. 195. 740.

Ἀπογυμνωθεῖς, part. a. 1. pass. ab ἀπογυμνῶω, nudo. f. σω. Th. γυμνός, ἔ, ὁ. nudus. ε. 723.

Ἀποδέναι, a. 2. act. infinit. ab ἀποδίδωμι, reddo. Th. δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα. 2. 2.

ἰδῶν. ε. 347.

Ἀποδρίπει, præf. imperat. decerpe. ab ἀποδρίπω, decerpo. f. ψω. hinc ἀρίπαιον, & τὸ. falx. ε. 609.

Ἀπο--δύσai, exuere, spoliare, a. 1. act. infinit. ab ἀποδύω exuo. Thema, δύω. Linca hæc--solet τμήσιν notare. Vide in δύσai. α. 329.

Ἀπο--ἐληται, 3. sing. a. 2. med. subj. ab ἀφαιρέμα. Vide in ἐληται. ε. 603.

Ἀποθέσai, a. 2. med. infinit. ab ἀποθέμι, depono. Th. πῆμι. ε. 760.

Ἀποθρῶσκων, desiliant. 3. plur. præf. subj. Th. θρώσκω, salio. α. 375.

Ἀποθῦμιον, invisum, alienum ab animo. ex ἀπὸ & θῦμός, ἔ, ὁ, animus. ε. 708.

Ἀπο--κίρει, incidit, 3. sing. a. 1. act. ab ἀποκίρω detondeo, item decutio, spolio. Th. κίρω. f. κερῶ, & κίρω. Vide in κίρει. α. 419.

Ἀποκρύπτειν, vel ἀποκρύπτειν, Ion. pro ἀπικρύπτει, 3. sing. imperf. act. α, pro ε, ἀνώμαλον. ab ἀποκρύπτω. occulto, abscondo, f. ψω, p. κέκρυφα, a. 2. ἐκρύβον. Th. κρύπτω, abscondo. 9. 157.

Ἀπολείψας, part. a. 1. act. ab ἀπολείπω, relinquo, f. ψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, p. m. ἔλοιπα. 9. 793.

Ἀπολήγῃ, 3. sing. præf. act. opt. ab ἀπολήγω, desino. Th. λήγω, cessare facio. ε. 486.

Ἀπόλ-

Ἀπολλύται, 3. person. singul. ab ἀπώλωμαι, *perco*, a. 2. med. ἀπώλωμι, *perii*. Th. ὄλωμι, *perdo*, f. ὄλιον, p. m. ὄλα & Att. ἄλλα, a. 2. m. ὀλώμι. s. 761.

Ἀπόλων, ὠν, ὁ, Sol, eo notatur, prout Latini dicunt, *Non semper ridet Apollo*. Plato in Cratylo derivat τὸ ἀπώλω, quod nos liberet à malis, nempe à frigore, & sterilitate, quæ Soli tribui queunt, ceu Dei organo. α. 68. i. 769. §. 14. 347.

Ἀπόλοιτ', 3. sing. a. 2. med. optat. Vide paulo ante ἀπώλωται. i. 46. 346.

Ἀπό--λύω, a. 1. act. infinit. verbi λύω solvo. vide λύω. α. 447.

Ἀπομείρεται, fortitur, 3. præsent. Th. μείρω, *partior*, seu potius *μείρομαι*. præter. med. ἔμμερε, pro μέμερε. præter. pass. μέμεραμαι, & Att. εἰμεραμαι. i. 576. §. 801.

Ἀπνοστήσῃ, acc. part. a. 1. act. ab ἀπνοστήω, *alicunde revertor*. Th. νστήω, *redeo*. ἔσῃ. i. 733.

Ἀποπέμπειν, remittere. præf. inf. Th. πέμπω, *mitto*. f. ψω. p. φα. i. 87.

Ἀποπνέουσα, part. præf. f. g. ab ἀππνέω, pro πνέω poet. πνέω, f. πνέω, *fio*, *spiro*. §. 324.

Ἀπόπροδι, adverb. procul. Th. ὦν ante. i. 388.

Ἀποπλάμῃ, a. 2. med. part. ab ἀφιπλάμαι, *avolo*. ex ἀπὲ & ἵπλάμαι *volo*, *as*, f. πλῆσμαι,

a. 2. ἵπλω. a. 2. m. ἵπλωμι, part. πλάμῃ. §. 285.

Ἀποπλύουσι respuunt, 3. pl. ind. præf. Th. πλύω, *spuo*. f. πλύω, p. ἵπλυνται, a. 1. ἵπλυνται. i. 724.

Ἀπορρώμμαι, concitatur, præf. pass. part. f. g. pl. num. Th. ὀρρωμι, ὀρρωμαι. pro ὀρω, *excito*, f. ῥῶ, vel ῥω. §. 9.

Ἀπορραίσειν, fut. 1. act. inf. ab ἀπορραίω, *destruo*. item *careo*. Th. ραίω, *profligo*. *destruo*. f. σῶ. p. ῥραίνω. §. 393.

Ἀπορίψοντε, projecturo. dativ. sing. f. i. part. Them. ῥίπτω, *projicio*, f. ψω, p. φα, p. m. ῥρίπτω. α. 215.

Ἀπορύντε, gen. sing. ab ἀπορύν-τος, *deorsum fluens*, ἀπορύνω. Th. ῥύνω idem cum ῥέω. fut. ῥέσω, *fluo*. i. 593.

Ἀπό--πέμνω, 2. sing. a. 2. med. opt. ab ἀποπέμνω. Vide in πέμνω. i. 423.

Ἀποκινύται, 3. person. singul. ἀπινύμι & πινύμαι, idem quod Th. πίνω, *punio*, *honoro*. f. σῶ. i. 245.

Ἀποκίση, luat. a. 1. sub. 3. pers. Th. πίνω, *punio*. i. 258.

Ἀπομήξας, part. a. 1. act. ab ἀπομήγω, *abscindo*, f. ξω, a. 2. pass. ἐτμήγην. pro ἀποτέμνω. Th. τέμνω, *feco*. i. 188.

Ἀπερσάμενοι, privati, per syncopeν pro ἀπερσάμενοι, part. a. 1. med. à verbo ἀπερρίζω, *proprie abduco in montem*, Ion. pro ἀφορίζω, *extermino*. ab ὄρ, & terminus, vel ab ὄρ,

ὄρ,

- ἄρῳ, ἰῳ, τῷ, & Ion. ἄρῳ, ἰῳ, τῷ, πῶς, α. 173.
- Ἀπρῳδῖμος, genit. singul. part. præf. ἀπρῳδῖμος, mortuus, per syncop. pro ἀπρῳδῖμος, verbi ἀπρῳδιω, perdo. à φθίω, ἰω, perdo. Th. φθίω, corumpo. §. 606.
- Ἀπρῳδῖνοι, 3. pl. præf. ind. à φθινύθω, perdo. Th. φθίω. ε. 241.
- Ἀπρῳδίσαι, perdiderit, 3. sing. a. i. aët. opt. Æol. pro ἀπρῳδίσαι, à φθίω, perdo, pro quo etiam dicitur, φθινύθω, φθείρω. Th. φθίω. ε. 664.
- Ἀπύρῳ, dat. sing. ἄπυρῳ οἴκος, frigida domus. Th. πῦρ, πυρὸς, τῷ, ignis. ε. 523.
- Ἀπώλειν, perdidit, a. i. aët. indic. Th. ὀλῶμαι, perdo. f. ὀλέσω, p. ὀλέσθαι. Att. ὀλώλῃ. a. 2. m. ὀλώλῃ. p. m. ὀλῶ, Att. ὀλῶλα. ε. 244.
- Ἀρ, per metathesin pro ῥά particula expletiva, certe, utique. §. 838.
- Ἀρ pro ἄρα. Differunt ἄρα, utique, ἄρα ἀν, & ἄρα, αἶ, ἡ, precatio: item imprecatio. sæpe redundat, & est μέλειον συμπληρωματικόν. Vide ε. 49. α. 36. 46.
- Ἀρά, execratio, noxa, damnum. Ion. δρῆ, ἡς. §. 657.
- Ἀραβῖσται, pl. num. part. præf. f. g. concutientes non sine stridore, Doricè pro δραβῖσται, ab δραβῖω, ᾧ, strepitum seu fragorem edo. f. ᾠσω. p. ᾠσθαι. Th. ἀραβῖ, α, ὁ, strepitus,

- proprie armorum cadentium in terram. δρῆ πῶς sonus corporum, aut fragor aquarum delabentium. φλοῖστος sonus fluctuum in mari. ἦχος, sonus reciprocus. φθῶγος sonus vocis humanæ. βρόμος sonus ignis crepitantis. τόνος sonus fidium. κτόπος sonus ex percussione ortus, &c. α. 249. 404.
- Ἀραιῖς, acc. pl. f. g. ab ἀραίος, α, ὄν, rarus, α, ut. &c. πυκνός densus. ε. 807.
- Ἀραξῆ, a. i. Ion. pro ἡραξῆ, & ἀραξῆν pro ἡραξῆν. a. i. ind. Ion. ab ἀράσσω. f. ξω. amputo, abscindo. α. 364.
- Ἀραξῆαι, pl. n. f. g. part. præf. m. ab ἄρα ἀρα. fut. Æolicum est ἄρῳ (pro δρῶ.) unde ἄρῳας, δρῳαῖος. in præf. med. ἡρα & facta reduplicatione ἄραρα, poëtice ἄραρα, adaptatus fui. α. 271. 137. §. 608.
- Ἀραῖς, acc. pl. ab ἄρα, αἶ, ἡ. precatio, diræ. ε. 724.
- Ἀράχτης, α, ὁ, araneus, & ἀράχτιον, tela aranearum. ε. 473. 775.
- Ἀργαῖος, η, ὄν, Argæus, ab Ἀργῷ, ἰῳ, τῷ. nomen urbis in Peloponneso. §. 484.
- Ἀργαλῆς, pro δρῳαλῆς, ab δρῳαλίῳ, α, difficilis. pro ἀλγαλίῳ, ab ἀλγῷ, ἰῳ, τῷ, dolor, priori λ mutato in ρ, ad vitandam κακῳφωνίαν. Th. ἔργον, opus. §. 739. 880. ε. 482.
- Ἀργεῖον. Vide paulo ante Ἀργαῖον.

ζαιⓈ. §. 12.

Αργειφόρος, Argi occisor, epitheton Mercurii. ex **Αργ**, nomen canis, & **φόρος** per syncopen pro **φονήτης**, occisor, à **φονή** occido, ὅτι **Αργον** τὴν κίνα ἀνείλε, τῷ τῆσι τὰ λυσσάδια καὶ ἀπὸ τῆς ἐνθυμήσεως. Est interpretatio Tzetis, quia Argum canem sustulit. h. e. cogitationes furiosas. Th. **φίω** occido. s. 77

Αργίστω, Genit. Ionicus pro **δργ**, ab **δργέτης**, s, o, piger. ab **δργς**, s, o, κ, η, otiosus. idem quod **αεργς**, ex eoque factum per crasin. Th. **εργον** opus. §. 870. 379.

Αργπ, pro **δργπ**. dat. sing. ab **δργς**, ἦτⓈ, ἦπ, ἦπε, per μεταβολὴν & συστολὴν, o, candidus. Thema **δργς**, albus. §. 541.

Αργλω, à nominativo **Αργης**, s, o. nomen proprium Cyclopi. §. 140.

ΑργυρίⓈ, ἐν, τον, argenteus, ab **αργυρ**, argentum; ab **δργς**. est album metallum. **δργυρέης**, dat. pl. Ion. pro, **δργυρέαις**. a. 295. 225. §. 779. s. 127.

Αργυροδίνω, accus. à **δίνω**, κς, η. vortex, gyrges, h. e. argenteos vortices habentem, & **αργυρ**, s, o, argentum. §. 340.

Αργυρόπεζα, κς, η, argenteos pedes habens. ex **αργυρ**, argentum, & **πέζα**, Dorice pes, vel malleolus pedis. §. 1006.

Αργυρί, dat. sing. contractè pro **δργυρίω**, ab **αργυρ**, s, o, argentum. s. 143.

Αργυφεί, pro **δργυφείη**, dat. sing. ab **δργυφειⓈ**, pro **αργυφ**, alba textura constans. ex **δργς**, albus, & **ύφ** textura, ab **ύφαινω**, vel **ύφάω**; ὦ, texo. §. 574.

ΑρδισκⓈ, s, o, nomen fluvii. §. 345.

Αρείον, compar. n. g. ab **δρείων**, masculino, melior in praelio. ab **Αρης**, Ⓢ, o, Mars. Them. **αγαθός**, bonus, **αρείων**, **αρείος**. s. 157. 191. 205. a. 120.

ΑρειⓈ, gen. sing. ab **Αρης**, Mars. varie flexitur. in Gen. **ΑρειⓈ** & **ΑρηⓈ**, item **Αρης**, **Αρε**, Ion. **Αρειω**. **Αρεις**, vocativi casus, ubi η mutatur in ι in 1. contractorum. a. 98. s. 144.

Αρίστω, 3. pl. a. 1. med. ab **αρίσσω**, placeo. f. **αρίσω**, a. 1. act. ἤρισται. **placo**, item **placeo**, p. ἤρηκα. **αρίσκομαι** in a. 1. med. ἤρισάμην, & poetice **αρίσάμην**, ω. **placavi**. a. 255.

Αρίσται, a. 2. med. inf. ab **αίρω**, tollo, capio. f. **αίρω**. p. ἤρηκα. a. 1. ἤρα. a. 2. ἤρον. a. 1. pass. ἤρθην. f. 1. pass. **δρήσουμαι**. §. 628.

Αρετή, η, virtus. quasi ab **αρίσσω**, quia per virtutem placemus. s. 311.

Αρη, pro **Αρηω**, acc. ab **Αρης**, Ⓢ, o, Mars. a. 457. §. 922.

Αρηαι, s. 630. a. 107. 2. person. sing. a. 2. med. Ionice pro **αρη**. **αρημαι**, **αρη**, **αρηται** pro **αρη**.

ἀρη secunda perf. ἀρηαι. Th. αἶρω. ε. 630. α. 107.
 Ἀρηγεῖν, Ionice pro δρήγειν, præf. inf. ab δρήγω, auxiliior. α. 121.
 Ἀρηί, dat. sing. ab Ἀρης. Ἀρηίφιλο, bellicosus. ab Ἀρης, Mars, & φίλος, amicus. §. 317.
 Ἀρηία, acc. pl. adject. Μαυορτία. ab Ἀρης, η, ο, Mars. α. 108.
 Ἀρῶ, pro Ἀρηα. Sic in N. T. legimus Σωθῶν for Σωθῆν. Vide Lexicon N. T. α. 59. 333. 425.
 Ἀρηως, p. med. ab ἡρω. Vide supra ἀρω. §. 812.
 Ἀρης, Mars, genitiv. Ἀρηος, &c. ὡς τὸ ἀραι, à tollendo. Teutonice trieg von triegen. Vide in Ἀρηος. α. 192.
 Ἀρης, gen. Ion. pro ἀρεῖς, ab ἀρεῖς, αῖ, η, dire, damnum : item preces. α. 29. 128. §. 657.
 Ἀρηιάδην, ab ἀρηιάδης, α, ο, nomen patronymicum. α. 57.
 Ἀρεις, a. i. pass. part. ab αἶρω, tollo, f. p. p. α. i. ἡρω. ε. 549.
 Ἀραιόνη, acc. ab Ἀραιόνη, ης, η, nomen mulieris. §. 947.
 Ἀρειδεία, acc. pl. ex ἀρεῖ, quod in compositione valet valde, & δείκω pro δεικῶ, ex δεικνυμι ostendo. ἀρειδεία, præclarum. ἀρειδεία vocativ. pro ἀρειδεία. §. 385. 543.
 Ἀρειζήλο, quem valde æmulamur, ex ἀρεῖ, valde, & ζήλο, α, ο, æmulatio. Sunt tamen qui malint pro ἀρειζήλο accipere, verso δ, in ζ, clarus,

præclarus. ε. 6.
 Ἀρειμοισιν, dat. pl. Ion. nomen loci, Ἀρειμοι. §. 304.
 Ἀρειται, nomen viri. §. 977.
 Ἀρειος, superl. proprie bellicosissimus, per syn. sp. vero optimus in re quavis. ab ἀγαθος bonus. in comp. ἀρειων melior. Th. Ἀρης, Mars. ε. 583. 692.
 Ἀρειος, arcebit. f. i. ab ἀρειω, f. εἶω. propulso. p. ἡρεκα. α. 358.
 Ἀρειος, α, ο, η, promptus, utilis, sufficiens. ab ἀρειω. ε. 368. 349. 499.
 Ἀρειος, Nomen proprium, acc. ab ἀρειος, α, ο, η, ur̄sa. per meton. adj. pars mundi borealis. α. 186.
 Ἀρειος, α, η, ur̄sa cauda, ab ἀρειος, αῖ, η, cauda, & ἀρειος, α, η, ur̄sa. ε. 608.
 Ἀρειος, τ, τὸ currus, ab ἀρειω, adapto. α. 97. 324. 342.
 Ἀρειοσιν, acc. sing. Ion. ab ἀρειοσιν, αῖ, & Ion. ἀρειοσιν, η, cibis, demensum. Th. ἀρειω, adapto. ε. 558. 765.
 Ἀρειος, apta, pro ἀρειος, sic & ἀρειος, præf. part. pass. pro ἀρειος. α. 84. ab ἀρειω, apto, fut. ἀρειω & ἀρειω. Sic ἰαρειος pro ἰαρειος. ubi est syncope & spiritus mutatio Æolica. ε. 405.
 Ἀρειος, compages, ab ἀρειος, f. σω, concinnum reddo. Vide Th. ἀρειω. §. 937. 975.
 Ἀρειος, acc. pl. ab ἀρειος, ἀρειος, ο, η, agnus. §. 23.

Ἀρνη, nomen urbis. Ἀρνη. α. 475.

Ἀρνηται, pro ἀρνηται, 3. singul. præf. med. sub. ab ἀρνηομαι ἔμαι. f. ἡσμαι, recuso, nego. s. 406.

Ἀρξαομαι, a. 1. med. infin. ab αρχω, incipio. f. ξω. p. ἤξα. a. 1. ηξα. s. 779.

Ἀρως, οἷς, 2. sing. præf. act. subj. ab ἀρῶν, ᾧ, aro. in fut. ἀρώσω, p. ἤρωσ, a. 1. ἤρωσι. s. 477.

Ἀρῶμυαι, Poet. pro ἀρῶμυαι, hoc Doricè, pro ἀρῶεν, arare, præf. inf. ab ἀρῶν, aro. f. ὄσω. s. 22.

Ἀρῶσ, a. 1. act. subj. ab ἀρῶν, aro. f. ὄσω. a. 1. act. ἤρωσι. s. 483.

Ἀρῶτης, ἡρ, οἷς, arator. Th. ἀρῶν, aro. s. 403.

Ἀρῶτιο, genit. Poet. pro ἀρῶτι, ab ἀρῶς, & οἷς, aratio: sed ἀρῶς, & οἷς, tempus arandi. Th. ἀρῶν, aro. s. 382. 448.

Ἀρῶτα, pl. n. g. ab ἀρῶτον, & τῷ, aratrum. Th. ἀρῶν, aro. s. 430.

Ἀρῶν, præf. inf. pro ἀρῶεν extra crasin. ἀρῶν, præf. part. ab ἀρῶν. aro. s. 427.

Ἀρῶτα, ἡ, arvum, h. c. terra arata, culta. Th. ἀρῶν, aro. s. 117. 171. 426.

Ἀρπαζων, præf. part. ab ἀρπαζω, rapio. f. σω. & Dor. ξω. p. ἤρπαξα. a. 1. ἤρπασε. hinc ἀρπαχθῶς, raptus, rapax. s. 38. & 682. 318.

Ἀρπαξ, αγ, οἷς, rapax. Th. ἀρπαζω. Hinc per metathesin,

est Latinorum rapax. s. 354.

Ἀρπας, acc. pl. ab ἀρπη, ης, ἡ, falx, idem quod ἀρπαιον. Th. ἀρπαζω, rapio. s. 571.

Ἀρπας, acc. pl. rapaces quædam Deæ. ab ἀρπα, ας, ἡ, raptrix. hoc ab ἀρπαζω, rapio. s. 267.

Ἀρρηκθῶσι, infractis, dat. pl. Ion. ab ἀρρηκθῶ infractus. Them. ῥήσω vel ῥήγνυμι, frango, f. ξω, a. 2. ῥήραζον, p. m. ῥήρηα. s. 96.

Ἀρρηγῶ, plur. num. obscuri, qui non sunt in ore hominum. ex α priv. particula, & ῥηγῶς. Th. ῥέω, dico, f. ῥήσω, p. ῥήρηα. s. 4.

Ἀρρῶμυ, ἡ, Æolic. pro ἀρῶμυ, part. a. 1. med. ab ἀρῶν, apto. f. ῶν, a. 1. ἤρα. α. 320.

Ἀρρῶς, masculos. dualis numeri, ab ἀρῶν, vel ἀρῶν mas. ἀρῶν. s. 435. s. 667.

Ἀρτεμις, ἡ, Diana, ab Ἀρτεμις, ἡ, nomen Idoli, q. d. ἀρτεμις perfectus. vel, ut alii volunt, ἀρτεμις τὸ τ' ἀρτεμις. s. 14. 918.

Ἀρτεμια, ex ἀρτεμις perfectus, integer, & ἡ, sermo. Th. ἡ, dico. ἀρτεμιας, ἡ, οἷς, ἡ, verborum concinnator. Sic & ἡ ἀρτεμια, veridica dicitur. s. 29.

Ἀρῶς, & οἷς, panis. s. 440.

Ἀρῶμυ, part. a. 1. med. ab ἀρῶμαι, haurio. Th. ἀρῶν, vel ἀρῶν, f. σω, haurio. s. 548.

Ἀρχω, impero, f. ξω. p. ἤξα. Ἀρχομαι, incipio, imperf. ἤρχομαι.

ἀρχόμενος. perf. ἤρξατο a. i.
 ἀρχομαι. a. i. m. ἡρχομαι Ἀρ-
 χιδ' , pro ἀρχιδαι, incipe.
 Hellenismus, ubi Infinitivus
 præs. ponitur pro imper. Ἀρ-
 χόμεθ', præs. sub. med. pro ἀρ-
 χόμεσθαι. Th. Ἀρχὴ, ἥς, ἡ, princi-
 pium. s. 382. & 707. θ. i. 36.

As, acc. pl. ab òs, ù, ò, qui, quæ,
quod, Art. subjunct. æ. 6.
§. 187.

Α' σβες, ὁ κ' ἡ, qui extingui ne-
quit. ex α priv. & σβες, ex
σβινυμι. f. σβισω, *extinguo*.
p. ἱσβισα, a. ἱσβισα. 9. 849.
852.

ἈσάλⓈ, *α, ι*, nomen proprium
auguris. *α.* 185.

A'σιν, limosa, Ionice, pro αἰσιν,
αἰς, η, ab αἰσιν, σαις, η. limus. ab
αἰς exsiccor §. 359.

Ἀσκήσις, ἡ, ὄν, nomen verbale,
exercitatus, elaboratus, ab
ἀσκήν exerceo. ε. 544.

Ἄονα, dat. pro Ἄονα Ion. nomen proprium pagi montani, in quo Hesiodus fuit educatus. ἄονα, ar, s, quercus sterilis. s. 638.

ἄσπον, Adverb. *propius*, pro ἱζύς,
prope. in comparativo ἱζίων,
ἔξ' ἱσίων, quod etiam dicitur
ἄσπων. in neutro genere ἱσίων
ἔξ' ἄσπον. §. 796.

Ἀσπασίως, Adverb. *libenter, cum*
amplexu : ab ἀσπάζομαι, f.
ἀσπασίως, amplexor. α. 45.

Ἀπαρτὸς, ὁ, amplectendus, optatus, ab ἀπαρτίζωμαι, amplector. α. 42.

Ἄσπερος, & , ὁ καὶ ὁ, quem assequi

nequeas, immensus, ut αἰετὶς
• ὄλβον, ingentes opes. ex a
priv. & ἵατομαι, pro ἵκτομαι,
sequor, consequor, assequor.
s. 377. g. 694.

Aarid ♂, gen. ab *aar* is, id ♂, i, *scutum*, hinc *aariz* ♂ *scuto* defendo. α. 417.

Ἀντιφῶς, φέω, ὁ, ἡ, pro ἀντι-
φῶς, *immutatus* : utrumque est
usitatum. Th. σῦμω, *assidue*
moveo. item *contumelia affi-*
cia hinc ἀντιφῶς firmiter.
D. 812, 748.

A'stege, accusat. ab ἀστέγῃ, ἐργον, ὁ,
ein stern. 9. 381.

Asseilu, η, ης, η, nomen mulieris proprium, q. d. *Stellatam*. S.
409.

Ἀσπερίδ', pro ἀσπερίδα, stellis or-
natum, θ pro τ obsequentem
spiritum asperum, ab ἀσπερίδα,
ισσα, σ, stellis plenus, α, um.
§. 127. 470. §. 546.

Ἀστροπή, dat. sing. ab ἀστροπή, fulgur. Poëtis idem quod ἀστροπή, ab ἀστροπῆν, fulguro. f. ψ. in a. 2. ἡστροπῶν. præf. med. ἡστροπῶν. Hinc est ἀστροπή, & Poëtice ἀστροπή, & ἀστροπήτης, fulgurator. ab ἀστροπή. α. 322. δ. 390. 691.

Αἵμα, ἐπὶ, ὁ, Stella. s. 415. *

ἄσπερ, pl. ab *ἄσπερ*, τὸ, astrum, fidus. Th. *ἀσπερ*, ἐπὶ, ὁ, Stella. 9. 110. 382

Aspēti ♂, s. o, nomen proprium
viri. S. 376. 378.

Ἄστὺ, αἶϛ, τὸ, *urbs*, quintæ simp-
plicium. Hinc Latinorum
astutus. hinc ἀστέϊα, *elegans*,
bet-

gans, bellus, scitus. §. 91.
 Ἀσύμφορον, incommodus, noxius,
 à σύμφορον, commodus. Th.
 φέρω, f. οἶσω, fero. ε. 780.
 Ἀσφαλές, tutum, n. g. hinc ἀσφα-
 λείας, tutò. Adv. Th. σφάλλω,
 everto. §. 128. 86.
 Ἀσφοδέλα, dat. ab ἀσφοδέλῳ, &
 ὁ, genus plantæ. ε. 41.
 Ἀχθεῖν, acc. ab ἀχθεῖς, & ὁ, qui
 coerceri non potest. ex α priv-
 vat. & ἰχῶ seu χέω, contineo,
 coërcéo. Them. ἔχω, habeo.
 §. 332.
 Ἄταισι, dat. pl. Ion. pro ἄταις,
 ab ἄτη, ης, ἡ, damnum, ab
 ἄτῳ, lædo. ε. 411.
 Ἀτάλλων, præf. part. ab ἀτάλλω,
 cresco, delicate more pueri alor.
 Th. ἀταλὸς, ἔ, ὁ, tener, juve-
 nilis. ε. 130.
 Ἀτὰρ, conjunctio, vel αὐτὰρ
 Poëtice, idem quod in prosa
 ἀλλά, sed, vel δέ. α. 470.
 §. 198.
 Ἀτάρβητες intrepidus, à τάρβειν,
 perterrefacio. Them. τέρβῃ,
 εἴ, τὸ, terror. α. 110.
 Ἀτάρηρος, noxius, pro ἀτῆρος,
 ἔ, ὁ, per pleonasmum syllabæ
 τὰρ. Gen. Ion. ἀτάρηροιο.
 Th. ἄτη, damnum, & hoc ab
 ἄτῳ, ὦ, f. ἴσω, lædo. §. 610.
 Ἀπαθάλῳ, & ὁ κῆ ἡ, improbus,
 ὅπῃ γὰρ ἡ ἄτη, ubi viget
 noxia. hinc ἀπαθαλία, pecca-
 tum, protervia, stultitia. εἵνεκ'
 ἀπαθαλίας propter improbi-
 tatem. §. 996. ε. 259. 133.
 §. 209. 516.
 Ἀπενεί, intento, ab ἀπενής, in-

tentus, ex α intensivo, quod
 est ex ἄλαν valde, & τείνω,
 tendo, f. τενῶ, p. τέπεινα. §. 661.
 Ἀτεκνῖν, ὁ κῆ ἡ, carens sobole.
 à τέκνον, &, proles. Th. πίκτω
 f. τέξω, pario. α. 2. ἔτεκον, p.
 m. τέπεινα. ε. 600.
 Ἀτερ, sine, absque, idem quod
 ἄνδρ, χωρὶς, δίχα. ε. 91. α. 15.
 Ἀπερπῆ, acc. sing. ab ἀπερπής,
 εἴ, ὁ κῆ ἡ, injucundus. Th.
 τέρω, deleō. ε. 645.
 Ἀτη, ης, ἡ, non tantum damnum
 significat, ut est proverb. ἐς γῶα,
 ὡς δ' ἄτη, sponde, præsto
 noxia est: sed etiam peccatum.
 Ἰλιάδ. ἰῶται. v. 115. ἄτησιν. dat.
 pl. Ion. pro ἄταις. Th. ἄτῳ,
 ἴσω, lædo. ε. 229. 214. 350.
 α. 93.
 Ἀπμήσουσι, dehonorerabunt, ab ἀ-
 πμῶν, f. ἴσω. hoc ab ἀπμῳ,
 inglorius. quod est à πῶ, ho-
 noro. f. πῶν, præter. act. τέπ-
 ηα. præter. pass. τέπμαι, unde
 est πμῆ. ε. 183. §. 395.
 Ἀπιδάιδμα, Dorice pro ἀπ-
 τάλειν, per epenthesein ἔ π,
 ἀπάλειν, præf. inf. delicate
 nutrire. Vide paulo ante ἀ-
 τάλων. §. 480.
 Ἀτλαγυῖων, gen. pl. ab Ἀτλαγι-
 νῆς, εἴ, ὁ, ἡ. Atlante natus.
 ab Ἀτλας, αὐτῳ, ὁ, & γείνομαι,
 nascor. §. 509. 517. ε. 381.
 Ἀτλανίς, δῃ, ἡ, filia Atlantis.
 §. 938.
 Ἀτμῆ, dat. sing. ab ἀτμή, ἡ, va-
 por. Th. ἀτμός, ἔ, ὁ, flatus.
 ab ἄω spiro. epenthesis literæ
 τ. §. 862.

Ἄτον πολέμοιο, insatiabilem bello, ab ἄτος, ὁ, ἡ, ex α privat. & ἄδω, satio. α. 58.

Ἀτρεμέωσι, 3. pl. præf. subj. ab ἀτρεμέω, immotus maneo. f. ἦσω. Th. τρέω. f. τρέσω. tremo. ε. 537.

Ἀτροπος, Nomen proprium Parcæ, quæ sic dicitur à *minime parcendo*, κατ' ἀνέφερα-σιν. ex α privat. & τρέπω *verto*, quod non possit verti & averti. α. 259.

Ἀστρύγαιο, gen. Ion. pro ἀστρύγετη. ἀστρύγος, sterilis, non fructuosus, ex α privat. & τρυγή, *trititum*, *vindemia*, ubi nullus est fructuum proventus. 9. 413. 808. 241. 131.

Ἀστυνάινη, idem quod ἀστερής, ἡ ἀστεύς, inſomita, q. d. nullis laboribus exhausta: Epitheton Minervæ. Th. τρύω, *terro*. 9. 925.

Ἀῦ, iterum: adverb. ε. 293. α. 51.

Ἀυαλίῳ, ε, ὁ, ficcus, idem quod αὔῳ. Th. αὔω, *ficco*. ε. 586.

Ἀυγάσται, respicies. Ionice pro αὐγάση, 2. sing. fut. 1. med. indic. ab αὐγάζομαι, *video*, *illustror*. Them. αὐγή, ἡς, ἡ, *splendor*, *lux*. ε. 476.

Ἀυδή, ἡς, ἡ, *vox*, quasi ab αὔω, *clamo*. 9. 39. ε. 61. α. 278.

Ἀύλω, acc. ab αὔῳ, η, ον, *siccus*. Th. αὔω, *ficco*. ε. 458.

Ἀῦθ', pro αὐθι, *rursus*, ab αὔ, *rursus*. αὔθις, idem quod αὔθι, *iterum*. Attice scribitur per 9. Ionic. vero per τ. α. 181.

ε. 50. 35. 9. 435.

Ἀύλακ', acc. sing. pro αὐλακα, ab αὐλαξ, ακῶ, ἡ, *sulcus*, Doricè ᾠλαξ. ε. 441.

Ἀύλης, genit. sing. ab αὐλή, ἡ, *caula*, *domus*, *aula*. ε. 730.

Ἀύλητῆρα, dat. sing. ab αὐλητῆρ, ἦρῶ, ὁ, *tibicen*, ab αὐλός, ε, ὁ, *tibia*. α. 283.

Ἀυλίδῳ, genit. ab Αὐλῖς. Nomen loci. αὐλίω, *tibia cano*. ε. 649.

Ἀυλῆ, genit. sing. ab αὐλός, ε, ὁ, *tibia*. α. 181.

Ἀῦον, acc. sing. Vide αὔλω. ε. 741.

Ἀύρα, nom. pl. ab αὔρα, ας, ἡ, *aura*, *ventus levior*. ε. 668. 9. 872.

Ἀύριον, *cras*, adverb. μεζώριον *perendie*. ε. 408.

Ἀῦσαλέη, *sicca*. idem quod αὔη. vide paulo ante. α. 265.

Ἀὔτε, adverb. *rursus*. αὐτ' pro αὔτε, *iterum*, *porro*. αὔτις, *rursus*. Th. est αὔ, *rursus*. 9. 47. ε. 295. 9. 654.

Ἀὔται, pl. num. f. g. ab εὔτος, αὔτη, τῆς, *hic*, *hæc*, *hoc*. 9. 263. 362.

Ἀὔτις, *sed*. Vide supra ἀτίς. ε. 63. 82. 89. 120. &c.

Ἀὔτε, pro αὔ, *rursum*. adv. ε. 126. 243.

Ἀὔτεω, pro ἡὔτεν. *resonabant*. Doricè 3. pl. imperf. act. ab αὔτεω, *clamo*, ab αὔτη, ἡς, ἡ, *clamor*. Th. αὔω, *clamo*. α. 309.

Ἀὔπιον, Ion. pro αὐπῖον, in f. g. ab αὐτός, *ille*, τῇ, τὸ. α. 237.

Ἀὔτης, Ion. pro αὐταῖς. α. 237. 9. 64. 470.

Αὐτῆς, gen. sing. ab αὐτῇ, clamor. Th. αὐῶ, clamo. α. 346. 433. 459.

Αὐτίκα, adverb. statim. Th. αὐτός, ipse. ε. 70. 217.

Αὐτίς, adverb. rursum. Th. αὐ, rursus. ε. 384. α. 257.

Αὐτόγονοι, α, τὸ, est pars aratri, quod vocatur *dentale*. est lignum, cui *Vomer* includitur. *Vomer* est qui terram scindit, & liras ducit. *Buris* est curvamen aratri, quod vomerem excidit: *στῖνα* vero est aratri manica. cæteroquin *dentale* est etiam veluti *cratis dentata*, qua semina arvo injecta obruuntur, liræque æquantur. Th. γὰρ & γῆα, ας, ἡ, arvom. ε. 431.

Αὐτίθι, ibi, adverb. ab αὐτός, ipse. ε. 96.

Αὐτομάτη, sc. ἄρραξα, spontaneum arvum. h. e. ager inaratus ferebat fruges, αὐτόμαλος spontaneus. ex αὐτός, & μάττω frustra, temere. item *sine consilio*, quod sponte sua provenit. αὐτομάτοι, non accersiti, sponte venientes. ε. 103. 118.

Αὐτοόμη, nomen mulieris. Latine libera, sui juris. θ. 253.

Αὐτονόη, acc. ab Αὐτονόη, nomen mul. q. d. quæ ipsa intelligit. αὐτό, ἔς, mens. θ. 977.

Αὐτός, ipse. ε. 268. 331. α. 69. θ. 72.

Αὐτοχρῶδες, prope, idem quod χρῶδες. Adv. α. 190.

Αὐτοφυής, ἐϑ, ἔς, ὁ, ἡ, sua sponte enatus. ex αὐτός, & φύω, gigno. θ. 813.

Αὐτῷ, dat. sing. ab αὐτός, ipse. Αὐτῷ pro ἑαυτῷ. ε. 56. 291. 294.

Αὐτίως, Adv. frustra, item *stmiter*. pro ὁσάντως. Th. αὐτός, ipse. θ. 402. 600.

Αὐχένα, acc. sing. ab αὐχλή, ἐνϑ, ο, cervix. ε. 813.

Αφ, pro ἀπ, ab. α. 374. 392.

Αφαῖς, pl. num. non clari, qui non volant per ora virorum. ex α priv. & φαῖς, dicendus. φημί, dico. ε. 3.

Αφαυρότατοι, imbecillissimi. Th. ἀφαιρός, ἔ, ὁ, imbecillis. ε. 584. φαῦρ Dorice pro φαῦλος vilis, nullius pretii. Atticè φλαῦρ. α est intensivum ἐπιβαλὼν ex ἄζαν.

Αφείλετο, abstulit. 3. sing. a. 2. med. ab ἀφαιρέω, aufero. hinc Αφείλεται, f. g. part. a. 2. act. ab ἀφαιρέω, aufero. Th. αἰρέω, capio, f. ἔσω, p. ἤρηκα, a. 2. εἶλον. θ. 443. ε. 94.

Αφεν, ὁ, vel τὸ, divitiæ ex uno anno collectæ, πλεῖστον ex multis annis. ε. 24. 635. θ. 112.

Αφθίς, incorruptibilis, idem quod ἀφθαῖς. Th. φθίω, f. ἔσω, vel φθίω corrupto. hinc ἀφθίς μέδω perpetua consilia. θ. 545. 389. 397.

Αφθόν, α, invidia carens, copiosus. Th. φθόν, α, ὁ, invidia. ε. 118.

Αφίκετο, rediit, 3. sing. a. 2. med. & ἀφίκεσθαι, 2. pl. a. 2. med. sic ἀφίκωται, 3. pl. a. 2. med.

med. subj. verb. ἀφικνέομαι.
pervenio. Th. ικνέομαι, ve-
nio, f. ἵζομαι, præt. ἵγμαι,
a. 2. med. ἰκνέω. α. 38. 378.
§. 652.

Ἀφνειός, dives, poetice pro ἀ-
φνειός. Th. ἀφειός, divitiar.
ε. 453. 306. §. 974.

Ἀφροδῖαις, stultitiis. ab ἀφροδῖς,
inconsultus. Hinc regulariter
ἀφροδῖαις, pro quo Ion. ἀφρο-
δῖα & ἀφροδῖη, imprudentia,
inopia consilii. Th. φροζώ, di-
co. ε. 133. 328.

Ἀφροχρῖαις, ex spuma proгна-
tam, ab ἀφρός spuma, & γένω.
hoc à γεινομαι, nascor. Epi-
theton Veneris. Sed omnino
metrum videtur postulare ut
sit ἀφροχρῖαις. §. 196.

Ἀφροδίτη, ης, ἡ, Venus, ita dicta
quod è maris spuma ortum
habuerit. ε. 65. §. 989.

Ἀφρός, ὅ, ὁ, spuma. α. 389. §.
197.

Ἀφρων, ονός, ὁ, ἡ, amens. ex α
priv. & φρέω, ενός, ἡ, mens. ε.
208.

Ἀφύσσαι, pro ἀφύσαι, a. 1. act.
infin. ab ἀφύω haurio, f. σω.
pro quo etiam dicitur ἀφύο-
σω, ξω. ε. 611.

Ἀχαιοί, Achivi, quasi ab ἄχός,
εός, τὸ, mæror, sollicitudo. ε.
649.

Ἀχλαΐός, ε, ὁ, nomen fluvii.
§. 340.

Ἀχόων, præf. part. dolens. ab ἀ-
χόω, idem quod ἄχέω, f. ἥσω,
doleo. Th. ἄχός, εός, τὸ, do-
lor. ε. 397.

Ἀχίων, præf. part. ab ἄχέω & ἀ-
χόω, idem significant. α. 93.

Ἀχθος, εός, τὸ, pondus. ε. 690.

Ἀχιλλῆα, pro Ἀχιλλῆα poetice, ab
Ἀχιλλεύς, Achilles. q. d. ἄχός
& λαός, sollicitudo pro popu-
lo. §. 1007.

Ἀχλὺς, ύός, ἡ, caligo. α. 264.

Ἀχύνω, part. præf. ab ἄχυν-
μαι idem quod ἄχέω, doleo.
Th. ἄχος, εός, τὸ, dolor, mœ-
ror. α. 435. §. 623.

Ἀχός, εός, τὸ, dolor. α. 457.

Ἀχρεΐός, inutilis. Th. χρεία, ας,
ἡ, necessitas, utilitas. ε. 401.

Ἀχρεΐα, pro ἀχρεΐα poetice,
facta dialysi & ε in ηι. ε.
295.

Ἀψ. retro: item statim. Adverb.
ἀψ ἵνα, retroire. α. 257.
§. 169.

Ἀψόδῃς, acc. sing. ab ἀψόδῃς,
εός, ὁ, ἡ, mentiri nescius, ve-
rus. Th. ψάδω, fallo, facio
mentiri. f. σω. propter di-
mensionem metri hic legen-
dum est ἀψόδῃ. §. 233.

Ἀψιν, acc. sing. ab ἀψίς, ἰδός, ἡ,
curvatura in rota. Th. ἀπίνω,
necto. ε. 424.

Ἀψόρρος, reciproci, refluentis,
ab ἀψόρρος. Dicitur, etiam
ἀψόρρος, ex ἀψ, adverbio
rursus, & ῥός fluxus, à verbo
ῥέω fluo. in fut. ῥέσω. in præ-
terito medio ῥέρον, unde est
ῥός, ε, ὁ, & contractè ῥός,
fluxus. ῥόν, ης, ἡ. idem. item
fluentum. §. 776.

Β Ἀζοντ', præf. part. alloquentes, pro βάζοντε, & hoc pro βάζοντες, à βάζω, loquor. f. σὺ & ξω, p. χα. atque ita ponitur accusativus dualis pro accusativo plurali. Sed videri posset mendum, quia præcedit τες, non τῶ. Tum pro ἐπίσσι esse potest ἐπίσσι, quod æque usitatum est. confer Οδυσ. δ. 597. Nulla est hic hujus anomalie necessitas, s. 184. 786.

Βαθὺς, εἶα, ὦ, profundus, a, um. Th. βάθης, εἶα, τὸ, profunditas. α. 288.

Βαθυδίνῳ, acc. sing. βαθυδίνης, α, ὦ, habens vortices profundos. Th. δίνη, ης, ἡ, aquarum vortex, gurges, & βαθὺς, profundus. s. 169. 9. 133. 338.

Βαθυρρέϊτας, Æolicè pro βαθυρρέϊτα, à βαθυρρέϊτης, α, ὦ, profunde fluens. ex βαθὺς, profundus, & ρέω, fluo, ῥέω. 9. 265.

Βαθυχαίτης, α, ὦ, quidensam habet casariem. à χαίτη, ης, ἡ, propriè juba in equo. per metaph. cρηα, casaries. & βαθὺς, εἶα, ὦ, profundus, densus. 9. 977.

Βαίνοι, ascenderit, præf. opt. βαίη. 3. præf. sub. verbi βαίω, eo. f. βήσομαι, p. βέσσηκα, a. 2. ἐβῶ. s. 326. 569.

Βαινυσίων, euntibus, Ionicè pro βαινυσίων, gen. pl. part. præf.

f. g. à βαίνω, κατα, βαῖνον. Th. βαίνω, eo. α. 232.

Βαῖον, paulisper, à βαῖος, ἔ, ὦ, παυνός. prov. χάρις βαῖοισιν ὀπηδεῖ, gratia compendiosa consequitur. confer. s. 141. h. c. brevia sunt grata. s. 416.

Βαλάνας, acc. pl. à βάλας, α, ὦ, glans. s. 231.

Βάλεν, demisit. 3. sing. a. 2. αἶ. à βάλλω, jacio. f. λῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἐβάλον. & βάλλοις, 3. sing. a. 2. med. opt. βάλλω, præf. imperat. pass. pro βάλλω, Ion. p. m. βέβολα. βάλλ'. α. 254. α. 384. s. 432. 107. 295.

Βαρῆαν, accus. sing. βαρὺς, εἶα, ὦ, gravis. Th. βαρῆ, εἶα, τὸ, pondus, onus. s. 16.

Βαρύθῃ, gravatur. à βαρύθω idem quod βαρύνομαι, gravor. à βαρὺς, gravis. Them. βαρῆ, onus. s. 213.

Βαρύκλυπος, α, ὦ, gravistrepus, graviter fremens. à κτυπῶ, factum ex τυπῶ, resono. Th. τῆπῳ, verbero. s. 79. 9. 818.

Βασιλεύειν, præf. inf. Ion. pro βασιλεύειν. a βασιλεύω, impetro. f. σὺ. Th. βασιλεύς, εἶα, ὦ, Rex. 9. 883.

Βασιλεύς, εἶα, ὦ, Rex, q. d. βάσις ἔλας, fundamentum populi. βασιλῆς, poetice pro βασιλέ. 9. 886. βασιλεύς. dat. pl. s. 200.

Βασιλῆον, regale, pro βασιλείον, poetica dialysi, à βασιλεύς, Rex. s. 125.

Βασιλῆα, acc. sing. à βασιλῆς, ἰδὸς, ἡ, regius, a, um. adjecti-

vè capitur. §. 462. 892.

Βιβαῶτες, stantes. à βίω (pro βάινω, eo) præt. βίβαια. part. præt. βιβαῶς per syncopen & καίπα, vel crasin, pro βιβαῶς. Vide in βάινωι. α. 307.

Βιβεῖθυια, ingravescens, præt. med. part. g. f. à βείθω, sum gravis, f. βείσω, præt. med. βιβεῖθω. α. 160.

Βίλεια, τέλα. acc. pl. à Βέλῳ, εῳ, τὸ, telum. §. 684.

Βέλτερον, melius, à βέλτερῳ. poëtice pro βελτίων, comp. ab ἀγαθός, bonus. superl. βέλτεσθ, optimus. ε. 363.

Βιλλεροφόντης, fuit Glauci regis Ephyræ filius, inclyto decore conspicuus, & virtute maxima. Vide supra Ἀργεῖφόντης. §. 325.

Βένθηα, acc. pl. à βένθῳ, εῳ, τὸ, profunditas. Th. βάθῳ, εῳ, τὸ, idem. §. 365.

Βῆσαν, descenderunt, pro ἔβησαν, 3. pl. a. 2. act. à βάινω, eo. Vide βάινωι. ε. 152.

Βήσῃς, vallibus, & βήσῃσιν, dat. pl. Ionic. Them. βήσῃς, αἱ, valles. hinc βησῆεις, εἰῳ, ο, saltuosus. ε. 503. 387. §. 860. 865.

Βίβας, ingrediens. part. a. 2. act. à βίβημι. Th. βάινω, eo. Vide βάινωι. α. 323.

Βίβλην οἶνον, vinum Biblinum, posset videri vinum Theologicum. Tzetzès ait, ἀπὸ βιβλίας ἀμπέλκας Θρακίας, à vite Thraciæ, quæ dicta fuit βιβλία. ε. 587.

Βίη Ion. pro βία, vis fortitudo.

• Fortitudo Herculis, h. e. fortis Hercules. βιηφι, φι est paragoge poëtica & reddit vocem ἀκλίσον, quamvis in dativo ἰῶτα subscriptum maneat. ε. 147. α. 75. §. 496. 882.

Βίῳ, βίω, ο, vita. ε. 31. 314. 599.

Βιότιο, victus, gen. Ion. pro βιότῃ, à βιότῳ, ε, ο, vita. Th. βίῳ, vita. ε. 299. 474. §. 605.

Βλαβερός, ε, ο, nocivus, à βλάπτῳ, ψω, lædo. ε. 363.

Βλάπτῃ, 3. perf. præf. sub. verbi βλάπτῳ, f. ψω, lædo, noceo. p. φα. α. 2. ἔβλαβον. α. 1. ἔβλαψα, hinc α. 1. part. βλάψας. ε. 256. 281. 191. §. 89.

Βλεφάρων, gen. pl. à βλέφαρον, ε, τὸ, palpebra. α. 7. §. 910.

Βλοσυροῖο, terribilis, gen. Ion. pro βλοσυρῷ, à βλοσυρός, ε, ο, terribilis aspectu, ο τὸ βλέμμα ὑποσώρων. Th. σύρω, ρῶ, traho. α. 147. 175.

Βοᾷ, reboat, nempe echo in sylva. 3. fing. præf. à βοάω, f. ἦσω, clamo. ε. 509.

Βοιωτοῖ, Bœotii, nomen gentile, à βουτῇ παστῇ. α. 24.

Βολάων, ἰκτυμ. gen. pl. Æol. pro βολῶν, à βολῇ, ἦς, ἡ, ictus. Th. βάλλω, jacio. §. 683.

Βορέας, pro Βορέε. Æolice, à Βορέας, Latine, Boreas, Βοιρῶνδι & βορέω, Ion. pro Βορέε, acc. βορίῳ, pro αν. ε. 504. §. 379. 870.

Βόσκει, pascunt, à βόσκω, f. ἦσω, p. βεβόσκηκα. §. 595.

Βότρυς, υῳ, ο, botrus, νῦν, acc. pl.

pl. βότρυς. i. 609. α. 294.
 Βυχάλα, υ, & Doricè βυχάλα, bubulcus, hinc βυχάλας, armenta boum. 9. 445. ex βύς, bos, & χάλον, τὸ, cibus. 9. 293.
 Βύδρα, bobus nocentes, à sing. βύδρα, ὁ κῆ. boves excorians, ex βύς & δῖρα excorio. i. 502.
 Βυλάσσει, dat. sing. a. i. part. à βυλάω, consilium do, f. δῖσω. Them. βυλή, consilium. i. 264.
 Βύληα, 2. sing. præf. medii. Iones formant secundam singularem à tertia βύληται ex trito ῥ τ. atque ita pro βύλη usurpant βύληα, à βύλομαι, βύλῃ, volo, f. ἥσομαι, p. βεβύλημαι, a. i. pass. ἐβυλήθην. i. 645.
 Βυλήσιν, βυλήσι, dat. pl. Ion. à βυλή, ἥς, ἡ, consilium. i. 16. 79. 9. 318.
 Βύς, Doricè, βῶς, ὁ, ἡ, bos, vacca, g. βῶς, acc. βῶν, bouem, dat. pl. βῶν, & βόεσσιν. gen. pl. βῶν, pro una syllaba, acc. pl. βύς & βόας. i. 346. 404.
 Βόων, clamabant. pro ἐβόων, 3. pl. imperf. act. à βοάω, ὦ. clamor. f. ἦσω. α. 243.
 Βόωπις, ἰδῶ, ἡ. cui bovini sunt oculi & magni, ideoque venusti. ex βύς, & ὦψ, ὦπός, ὁ, oculus. Th. ὀπίζομαι, video. p. m. ὦπα. 9. 355.
 Βοώειν, præf. inf. à βοώϊω, bobus agitatiss. aro. à βύς, βοός, bos, & ὠθίω, f. ἦσω, & ὠσω, trudo, pello. i. 389.

Βραδύον, tardius, à βραδύς, ἑῶ, ὁ, tardus. Comp. βραδύτερον & βραδέων. pro βραδίων. Superl. βραδύναιον & βραδίστος. i. 526.

Βράχη, 3. sing. a. 2. act. βράχω, sonum & strepitum edo, verbum ἀπομαζωπιποιημένον. α. 423.

Βραία, 3. pers. ind. verb. βραίω, f. αῶω, robustum reddo, potens sum. i. 5. 9. 447.

Βραίριος, ω, ὁ, Attice pro Βραίριος, υ, ὁ, nomen viri, quartæ simplicium. ex βρα particula intensiva valde, & Ἄρης Mars. q. d. valde martius. 9. 714. 817.

Βραῖν, implere. Vide supra βεβραῖα. βραῖνιδυ, ab eodem verbo derivatur. i. 464. α. 300.

Βραῖνιδυ, υ, ὁ, qui gravat currum, ex βραῖν, gravo, & ἄρμα, τῶ, currus. α. 441.

Βραῖνι, ἡ, tonitru. Βραῖνις, υ, ὁ, nomen viri, vel Cyclopi. hinc βραῖνις, ἦσω, tono. 9. 72. 458. 140. 845.

Βρότι, υ, humanus, hinc & βρότῃσι, idem. Th. βρότις, υ, ὁ, mortalis. i. 15. 414.

Βρότῃσι, acc. sing. à βρότῃσι, fanierespersus, à βρότῃ, fanics, tabum, cruor, quod est mutato accentu ob mutatam significationem à βρότις, quod sæpius legitur in plurali numero βρότι, mortales. α. 367.

Βρότῃσι, dat. plur. à βρότις, υ, mortalis. i. 24. 212. 9. 218.

Βροχλαῖον, hominum pestem, à
λαῖος, ὅ, perniciosus, pestis,
& βροτός, ὅ, mortalis. α. 333.
425.

Βρώσις, εἶς, ὅ, cibus. à βρώσκω,
βιβρώσκω *consumo*, comedo.
f. βρώσκω. p. βίβρωκα. præf.
pass. βίβρωμαι. unde est βρώ-
μα αὐλῆον, hofsbistlein. à βέ-
βρωται est βρώσις, εἶς, ὅ, esca.
item tinea. βρώσις. ὁ. 797.
α. 395.

Βυσσοδομέων, mentibus altis
meditans, à βυσσοδομέω pro-
prie profunde struo, fundamen-
ta probejacio, quod inprimis
architecti faciunt in locis pa-
lustribus. Deinde per metaph.
profunde cogito, machinor.
compositum ex βυσσός, ὅ, ὅ,
Ionice pro βύθός, ὅ, ὅ, fundum,
pars ima; & δομέω, pro δο-
μέω, ædifico. Th. δόμω struo.
in præf. med. δέδομαι, unde
est δόμος, ὅ, ὅ, domus, &c.
α. 30.

Βωμός, ὅ, ὅ, ara. ab Hebr. **במזבח**
altare in excelsis extructum
ab idololatriis. prov. φίλῳ
μυχεῖ βωμῶν, amicus usque ad
aras. α. 70. ε. 135. ὁ. 4.

Γ.

Γαῖ, pro γαῖα, seu γαῖη ἡ, ter-
ra, tellus. gen. γαῖης Ion.
pro γαίας. ὁ. 117. ε. 19. 70.
161. ὁ. 147. 427.

Γαῖήοχος, ὅ, ὅ, terram conti-
nens. Dicitur & pro eodem
contracte γαῖ᾽ ὅχος, & γαῖ᾽ ὅχος.

ex γαῖα, terra, & ἔχω, conti-
neō. ὁ. 15.

Γάλα, γάλακτος, τὸ, lac. ε. 588.

Γαλαξία, nomen proprium
mul. ὁ. 353.

Γαλάτεια, nomen mul. ὁ. 250.

Γαλλίω, nomen mul. ὁ. 244.

Γαμβρόν, acc. sing. à γαμβρός, ὅ,
ὅ, gener. ὁ. 818.

Γαμεῖν, præf. inf. verbi γαμέω,
f. ἔγω, uxorem ducō. ε. 697.

Γαμήτη, uxor, nuptia; at γαμήτης,
ὅ, ὅ, maritus. Th. γαμέω, ὅ,
uxorem ducō. ε. 404.

Γαμεῖν, γαμέοις γαμῶν, nuptia.
præf. opt. pass. à γαμέω. ε. 696.

Γάμος, γάμος, ὅ, vel γάμοι, οἱ,
nuptiae. ε. 695. ὁ. 603.

Γαμψώνυχες, nom. pl. à γαμ-
ψύων, cui curvi sunt ungues.
ex γαμψός, idem quod καμ-
ψός, incurvus, inflexus, Th.
καμπύω, f. ψω, p. φω, flecto,
incurvo, & ὄνυξ, ὅχος, ὅ, πι-
guis. α. 405.

Γάρ, enim, nam, namque. Con-
junct. ε. 5. 14. 21. &c.

Γαστήρ, ἐρῶ, ὅ. γαστρίς; ventres
fruges consumere nati. ὁ. 26.

Γ, pro γ, quidem, certe. sylla-
bica adjectio. ε. 736. 185.
244.

Γελασι, 3. pl. præf. med. à γαῖν.
in præf. med. γέλαα. Th. γεί-
νομαι, gignor. ε. 108.

Γέναι, pro γείνασθαι, produxit. a.
1. med. in prima persona, ἐγει-
νάμεν. & γείνασθαι, a. 1. med.
infinit. γεινόμεν & γείνεσθαι im-
perf. med. Thema γείνομαι,
nascor. ὁ. 185. & 82. ε. 769.
α. 88.

α. 88. 49. &c.

Γείτων, ον, ὁ, καὶ ἡ, quasi ex γῆς
terra, & ἑτης, α, ὁ, sodalis, ami-
cus. q. d. γείτονες, sodales ejus-
dem telluris. acc. sing. γείτονα,
& γείτοσι, dat. pl. ε. 23. 398.
699.

Γελαῖ, 3. pers. præf. à γαλάω, ri-
deo, f. αἶσω. γαλόωντες, pl. num.
præf. part. Poëtice pro γαλῶν-
τες. posito ο ante ω, & retracto
accentu. 9. 40. α. 283.

Γενεή, generatio, ἡ, Ionice pro
γενεᾷ. Th. γείνομαι, gignor.
ε. 282. 9. 871. α. 55.

Γενέθλη, ης, ἡ, idem, & ab eo-
dem Themate derivatur. 9.
610.

Γένο Ionice pro γένε, & hoc pro
ἐγένε, a. 2. med. fuisti, ab
ἐγένόμεν, α, ερ. Th. γείνομαι,
sum, nascor, f. 2. pass. γηνή-
σομαι. p. γηγήνημαι. a. 1. m.
ἐγενάμην. 9. 657.

Γενεᾶ, acc. pl. à γένειον, α, τὸ,
mentum, maxilla. Th. γένους,
ον, ἡ, mentum. α. 167. 418.

Γενετ', pro ἐγένετο, fuerit, a. 2.
med. ἐγένόμεν. Th. γείνομαι,
sum, nascor. 9. 115.

Γενεῖτο, 3. sing. a. 2. med. opt. γήντο,
pro γήντο, a. 2. m. & hoc pro
ἐγήντο, metri causa abjicitur
augmentum. γήντο, 3. per-
son. pl. a. 2. m. verb. γείνο-
μαι. 9. 199.

Γενετή, ης, ἡ, partus, generatio.
Th. γείνομαι, nascor. 9. 271.

Γένηται, fieret, a. 2. med. sub.
γηνέσθαι, a. 2. m. inf. à γείνο-
μαι, sum, fut. 1. pass. γηνηθήσο-

μαι, p. m. γήνηται. ε. 88. 342.
Γένος, εος, τὸ, genus. à γείνο-
μαι, nascor. ε. 11. 109.

Γεράσι, dat. pl. Ion. & Poët.
à γέρας, γέρας, α, & ως, τὸ,
munus. 9. 449.

Γέρας, α, ἡ, grus. ε. 446.

Γέρας, ατος, α, & ως, τὸ, do-
nuum, munus. gen. pl. γεράων.
ε. 125. 9. 393.

Γέροντι, gen. & acc. γέροντα, à
γέρων, ον, ὁ, senex. 9. 1003.

Γῆ, gen. γῆς, ἡ, terra, ex γῆα.
circumflectitur in omnibus
casibus, & in prosa usurpatur
pro terra. 9. 679. ε. 561.

Γηθήσας, a. 1. part. à γηθίω, f. ἡσσω,
gaudeo, lætor. Doricè γαθίω,
unde Latinorum gaudeo. hinc
γῆθησεν, a. 1. ind. aët. Ion. α.
116. 9. 173. ε. 474.

Γῆμι, duxit. 3. sing. a. 1. aët. in-
dic. γῆμι, γῆμας, γῆμι. Ion.
& Poët. ab ἐγῆμι, pro ἐγάμη-
σα. Th. γαμέω, ἡσσω, uxorem
duco. γῆμαι, a. 1. aët. infin.
γῆμις, a. 1. sub. 9. 604. 960.
ε. 699.

Γηραιός, ὅς, ὁ, senex, à γῆρας,
ατος, α, & ως, τὸ, senectus. ε.
376.

Γηράντεσι, dat. pl. Poëticus, à
γῆρας, γηράντος, senescens. vel
γῆρας, est a. 1. part. pro γηρά-
σας à γηράω, senesco, unde
ἐγηράσα. est & hinc per syn-
copen ἐγηρα, sicut pro ἐγάμη-
σα, ἐγῆμα. Th. γῆρας, ατος, τὸ,
senectus. ε. 186.

Γῆρας, ατος, τὸ, senectus. ἐπὶ
γῆρας ἐκίεσθαι, ad senectutem
per-

pervenire. dat. γήραϊ. ε. 703.
92.

Γηράσκοντες, fenefcentes, acc. pl.
præf. part. à γηράσκω, confe-
neſco, f. άστω, p. γιγήρασκα. Γη-
ράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκό-
μεν. Th. γήρας, αἰῶν, τὸ,
ſenectus. ε. 183.

Γηροκόμιο, gen. Ion. à γηροκό-
μεν, qui curat & alit aliquem
in ſenectute. à γήρας, αἰῶν, τὸ,
ſenectus, & κομέω, ὤ, ε. ἵστω,
curam gero. θ. 605.

Γηρυονῆα, acc. ſing. à Γηρυονῆς,
ἑῶν, ὅ, nomen viri. θ. 287.
309.

Γηρύετ', conqueritur, pro γηρύε-
ται, à γηρύομαι, conqueror.
Th. γήρυς, υῶν, ἡ, vox, gut-
tur. ε. 258.

Γῆς. θ. 106. 807.

Γιγάντων, g. pl. à γίγας, αἰῶν, ὅ,
gigas. à γῆ & γαίω. Nam ter-
ræ filii dicuntur. θ. 50. 185.

Γίνασθαι, præf. inf. active capi-
tur generare ſcil. debet. Alii
legunt γίνασθαι, a. 1. m. inf. à
γίνομαι, gignor. Vide γίγνεται.
ε. 791.

Γίγνεται, imperf. paſſ. Ion. à γίνο-
μαι. Vide γίγνεται. α. 414.

Γινομῆης, γινόμενον, præf. part. à
γίνομαι, naſcor. ε. 819. 490.

Γινώσκω, cognoſco, f. γινώσκω.
p. ἔγνων. a. 2. ἔγνων, ως, ω.
a. 2. imperat. γινώθι. præf. paſſ.
ἔγνομαι. ε. 279.

Γλαύκη, nomen proprium mul.
θ. 244.

Γλαυκῶν, accuſ. ſingul. ab Adj.
γλαυκός, ἡ, ὄν, cæſius, glaucus.

θ. 440.

Γλαυκίον, Poëtice pro γλαυ-
κιάων, præf. part. à γλαυκιάω,
ὤ, & Poëtice γλαυκίω, glau-
cis oculis terribiliter intueor,
ſicut pro ὀρέω, ὀρώ, Poëtice
dicitur ὀρόω. Them. γλαυ-
κός, ἔ, ὅ, glaucus, cæſius.
α. 430.

Γλαυκονόμη, nomen proprium
mul. θ. 256.

Γλαυκῶπις, ιδῶν, ἡ, cæſios ha-
bens oculos, epitheton Mi-
nervæ, ex γλαυκός, cæſius,
& ὤψ, ὠπός, ὅ, vulgus, acc.
γλαυκῶπιν, & γλαυκῶπιδα.
Them. ὀπτομαι, video. ε. 72.

θ. 13.

Γλάφω, 3. præf. ind. verbi γλά-
φω, f. ψω, cavo, excavo. α.
431.

Γλαφυρός, ἔ, ὅ, cavus: à γλάφω,
f. ψω, cavo, excavo. θ. 297.

Γλάφυ pro γλαφυρόν, antrum.
Th. γλάφω. ε. 531.

Γλυκερός, ἡ, ὄν, dulcis. à γλυκὺς,
ἑῶν, ὅ, dulcis. θ. 97. α. 331.

Γλώσση, & Att. γλωττή, lingua,
ἡ. dat. pl. Ion. γλώσσησι, pro
γλώσσαις. θ. 83. & 826.

Γναμπτοῖσι, dat. plur. Ionic. à
γναμπτός, incurvus, hoc à
γναμπτήω, incurvo. Th. γναμ-
πτήω, flecto. ε. 203.

Γνώ, pro ἔγνων, cognovit. 3. perf.
a. 2. ind. à γινώσκω, cognoſco,
f. γινώσκω, p. ἔγνων, a. 2.
ἔγνων. θ. 551.

Γόμφοισιν, dat. pl. Ionic. à γόμ-
φος, ἡ, ὄν, cuneus, clavus. ε. 429.

Γονεῖσιν, dat. pl. à γονεύς, ἑῶν, ὅ,
pa-

parens. γονή, dat. sing. à γονή, ἡ, genitura. Th. γείνομαι, gignor. ε. 233. & 731.

Γόνος, s, soboles, generatio. Th. γείνομαι, gignor. θ. 495.

Γοργῆς, acc. plur. à γοργῆς, ἡ, ο, *velox*. θ. 274. α. 237.

Γοργῆς, gen. sing. pro Γοργόῃ, à Γοργῶ, ὁ, ἡ, nomen mul. α. 224.

Γοργόνες, dictæ sunt Phorci filiae, Medusa, Sthenyo & Euryale, à γοργών, ὄν, ὁ, nomen animalis noxii in Africa. α. 230.

Γέναια, acc. pl. & γέναια, pro γέναια, à γέννυ, τὸ, genu. in genit. ἡ γέννυ & γέναια, & γένος. ε. 585. θ. 460.

Γενεῖσιν, dat. pl. à γένος, *fertilis*, Ionica epenth. pro γέννυ, hoc à γονή, ἡ, genitura. Th. γείνομαι, gignor. θ. 54.

Γενοπαχῆς, ἑ, ὁ, ἡ, *genua pinguis*. ex γέννυ genu, & παχὺς, ἑ, ὁ, *crassus*. α. 266.

Γραῖας, nomen mul. à γραῖα, ας, ἡ, *anus*, *vetula*. idem quod γραῦς, αὐς, ἡ. θ. 270.

Γελώκηον. Nom. propr. θ. 342.

Γυάλοις, dat. pl. jugis. à γυάλον, s, τὸ, *cavitas*. θ. 499.

Γύγης, ἡ γύγη, nomen mul. θ. 149. ε. 66.

Γύλω, *dentale*, à γύης, s, ὁ, *dentale* in aratro. at γύα seu γύη, Ion. jugerum. ε. 425.

Γυῖα, pl. num. membra, à γυῖον, s, τὸ, membrum. θ. 592.

Γυόγορος, s, ὁ, *membra depascens*, ex γυῖον, s, τὸ, mem-

brum, & κερῖον, item κερέννυμι, *satio*, item *depascor*. Qui depascitur, ille satiatur. ε. 66.

Γυωθεῖς, mutilatus. a. i. part. pass. à γυῖον, f. ὠσω, *claudum reddo*, membra frango. Them. γυῖον, s, τὸ, membrum. θ. 838.

Γυμνόν, acc. à γυμνός, ἡ, ὁ, *nudus*. ε. 389.

Γυμνωθέντα, acc. sing. a. i. part. pass. à γυμνῶω, *denudo*. Th. γυμνός, ἡ, ὁ, *nudus*. α. 334. 460.

Γυναικεία, muliebri, dat. sing. à γυναικεῖα, s, ὁ, muliebris. hinc & γυναικεῖον, s, τὸ, *gynæceum*, locus interior in ædibus, in quo solæ mulieres versabantur. Th. γυνή, ἡ, *mulier*. ε. 757.

Γυνή, ἡ, *mulier*, *adolescentula*, genit. γυναικός, dat. γυναικί, accus. γυναικῆ, voc. ὦ γυναι, dat. plur. γυναιξί. ε. 94. 700. θ. 513.

Δ.

Δαί, dat. sing. pro δαίδι per apocopen, à δαῖς, ἰδ, ἡ, *puigna*. Th. est δαίω, *uro*. θ. 650.

Δαιδαλέσιο, Gen. poëticus pro δαιδαλέας, à δαιδάλεα, *artificiosus*; derivatur à Δαίδαλα, s, ὁ, qui fuit ingeniosissimus & scientissimus Cretensium artifex. Videtur nomen accepisse à δαίω, *scio*. α. 334. 460. 137.

Δαί-

Δαΐδων, gen. pl. à δαΐς, ἰδός, ἡ. fax. Them. δαΐω propriè uro. α. 275.

Δαίετο, imperf. Ion. à δαίομαι, divido, partior. Th. δαίω, divido. α. 165.

Δαίμων, οὐρανός, ὁ καὶ ἡ, Deus. quasi δαήμων. α. 94. δαίμωνα. 9. 991. hinc δαίμονι, venerandus, unde δαίμονι, pro δαίμονι in vocat. 9. 655. & δαίμονιν, pro δαίμονια, Ionicè. 9. 655.

Δαΐται, acc. sing. à δαΐς, δαΐς, ἡ, cibus, epulum. δαΐτη. in acc. plur. δαΐτας. à δαίω, epulum præbeo. ε. 340. 720. 740. 9. 802.

Δαΐφρων, prudens, bellicosus. gen. δαΐφρονος, ex δαίω, disco, vel divido, & φρόν, εὐός, ἡ, mens. α. 119. ε. 652.

Δάκνυ, 3. sing. a. 2. Ion. pro ἔδακνυ, momordit. à δάκνω, mordeo. f. δάκνομαι. p. δέδνηκα. a. 2. ἔδακνον. a. 1. pass. ἐδάχθην. a. 2. pass. ἐδάκην. 9. 567.

Δάκρυσι, dat. pl. à δάκρυ, ὕδωρ, τὸ, lacryma: hinc δακρυόεις, εν-ός, lacrymosus. α. 132. 270. 9. 227.

Δαλῆ. genit. à δαλῆς, ἕ, ὁ, titio. Th. δαίω, uro. ε. 703.

Δαμνάζω, præs. part. à δαμνάζω, εἰσομο. δαμνάζας, poëtice pro δαμνάζας. part. a. 1. αἶ. Th. δαμνῶ, domo. 9. 865. 490. α. 11.

Δάμνασι, a. 1. Ion. à δαμνῶ, domo, f. αἶσω. ε. 857.

Δαμνῶντες, part. a. 2. pass. domi-

ti. à δάμνω vel δάμνω, pro δαμνῶ. δαμνῶναι, a. 2. pass. infin. δάμναται, domat. præs. à δάμναμαι. Th. δαμνῶ, domo. ε. 151. 9. 464. 122.

Δαναῖος, ἡ Δαναή, ης, nomen mul. α. 216.

Δαναΐδης, filius Danaï. Nomen patronymicum. Filii à patribus sua acceperunt nomina. à Δαναός, Danaus. α. 229.

Δαπάνη, ης, ἡ, sumptus. Them. δαπανῶ, ὦ, f. ἤσω, consumo. ε. 721.

Δάσασθαι, 3. pl. a. 1. med. indic. poëtice pro ἰδάσασθαι. augmentum abjicitur & σῆμα duplicatur. à δαΐζομαι, divido. f. σῆμα, a. 1. m. ἰδασαίνω. hinc δασαίνω & δάσασθαι. hinc δασμός distributio. item tributum, quod penditur ab hostibus, brand-schatzung. Th. δαίω, divido. 9. 112. 537. 425. ε. 444.

Δασυτέρων, gen. pl. à δασύς, ἔ, ὁ, hirsutum pectus habens, ex δαύς densus, & τέρον, ε, τὸ, pectus. ε. 512.

Δατέαθαι, præs. inf. pass. dividi, pro δατέαθαι, exemplaria habent δατέαθαι, α pro ε. à δατέομαι, dividor. Th. δαίω, divido. ε. 765. 9. 606.

Δάφνης, genit. à δάφνη, ης, ἡ, laurus. ε. 433. 9. 30.

Δαφνίς, valde funestus, ruber, seu δαφνίος, ἡ, ὄν, cædis avidus. ex δα, quæ particula per se nihil significat, sed in compositione auget, & φένω, occido.

do. α. 159. & 250.

Δ', vel δ', autem, vero. Sæpe subjungitur particulæ μὲν, vim adversativam habens. ε. 10. 13. 24. 34. 37. &c.

Δίδασται, attributa est, perf. pass. ind. à δίζομαι, divido, partior. f. δίσσεται. præter. pass. δίδασμαι. Th. δαίω, divido. 9. 789.

Διδῆ, ardebat. 3. sing. plusq. perf. med. pro ἐδιδῆ, à δαίω, ura. præter. med. δίδῃα. pl. perf. ἐδίδῃεν. α. 155.

Διδμημῆροι. præter. part. pass. domiti, à δέμω domo. f. δέμω. p. δίδμηκα, præter. pass. δίδμημαι. aor. 2. ἐδάμην. hinc in infinit. δαμῶμαι, & δαμήμην. ε. 116. Them. δαμῶμαι, domo.

Διδκομημῶ, observans. à δοκῶ observo, f. ἵστω. Th. δοκῶζω, f. ἄστω, observo. α. 214.

Διδρεκῶς, intuens, præter. med. part. à δέρεω, video. f. 2. δρεκῶ. aor. 2. ἴδρεκον. 2. 1. pass. ἐδέρεκθην. p. m. δέδρεκα. α. 145.

Δειδίζεται, perterrebit. 3. sing. fut. med. poet. à δειδίττομαι, terreo. f. ἴξομαι. Th. δείδω. f. σω. timeo. α. 111.

Δειδιότες, metuentes, part. præter. med. à δείδω timeo, præterito med. δίδα & δείδα, poetice, unde part. δειδιῶς. α. 248.

Δεικνύ, 3. indicat. δείκνυ, per apocopen pro δείκνυσι. 3. perf. sing. ind. à δείκνυμι, idem quod δεικνύω. f. δείξω. p. χα. ε. 449. 524. 500.

Δειλός, ὤ, ὁ, timidus. à δείδω, timeo. ε. 711. 183. 212.

Δεῖμ, ὤ, ὁ, nomen viri, à δείδω timeo. α. 195. 463. 9. 934.

Δεινός, ἡ, ὄν, terribilis, gravis. δεινοῖο poetice pro δεινῷ. δεινῆς pro δειναῖς. 9. 829. δεινοῖσι, dat. pl. Ion. hinc δεινότατ', acerrimus. superlat. ε. 367. α. 71. 129. 9. 138. 155.

Δεινωπὸι, nom. pl. graves aspectu. ex δεινός gravis, & ὤψ ὀπός, ὁ, facies. Th. ὀπίζομαι, video. At ὀψ, ὀπός, ἡ, vox. α. 250.

Δείξω, f. 1. δείξα. a. 1. inf. à δείκνυμι, ostendo, f. ξω. p. χα. ε. 646. 610.

Δειπνήσας, a. 1. part. à δειπνίω, cæno. f. ἵστω. Th. δειπνον, ὤ, τὸ, coena. ε. 448.

Δειπνολόχης, comessatricis. gen. sing. g. f. pro δειπνολόχῃ. Adjectiva enim composita sunt g. c. δειπνολόχ', ὤ, ὁ, ἡ, proprie qui conviviiis insidiatur, h. e. qui convivia captat, commessator, vel qui accurate illa observat, aut loco suo curat. ex δειπνον coena, convivium, & λόχ', ὤ, ὁ, insidia. ε. 702.

Δείπνον, ὤ, τὸ, convivium. ε. 207.

Δειρῶ, acc. sing. à δειρή, ἡς, ἡ, collum, vel δέρη. α. 391. 9. 727.

Δείξα, unde est δειχάτ', decipimus. f. g. δειχάτη. ε. 610. 9. 726. 789. 803.

Δειχαδῶρ, dat. sing. à δειχαδῶρ', qui decem palmarum est,

- est, ex δέκα *decem*, & δῶρον, &, τὸ, *palmus*, donum. ε. 424.
- Δελφίνες, nom. pl. à δελφιν, seu δελφίς, ἴν, delphin. α. 210. & 212.
- Δέμας, corpus, τὸ ἀκλίον, & indeclinabile. ϑ. 260.
- Δέμνια, πὲ, *cubilia maritorum*, à δέμνιον, &, τὸ, stratum, lectus. à δέμω, *edomo*. ε. 326.
- Δένδρεα, pl. num. à δένδρεον, &, τὸ, arbor, lignum poetice pro δένδρον. sic ἀδελφεὸς pro ἀδελφός, frater. ϑ. 216. ε. 581.
- Δέξατο, a. i. med. Ion. pro. ἐδέξατο, à δέχομαι, recipio, f. δέχομαι. p. δέδεγμα. a. i. m. ἐδέξαμεν. ϑ. 185. ε. 87. 711.
- Δεξιτερὸς, α, ὄν, Δεξιτερῇ, dat. sing. pro δεξιτερᾷ. Ionicè à δεξιά, *dextra manus*: ὡς τὸ τὸ δέχομαι fut. δέχομαι. ϑ. 179.
- Δέω, δέω, τὸ, timor. Th. δέω, f. σω. timeo. p. δέδωκα, δέδια, δέδια. ϑ. 167.
- Δέον, 3. pl. imperf. act. pro ἔδεον, ligabant, à δέω, vincio. f. ἦσιν. α. 291.
- Δεσπόωνται, pro δεσπιῶνται, aspiciunt, à δεσπιάομαι, ὤμαι, & poetice δεσπιῶμαι. Th. δέσπω, video. α. 236. ϑ. 911.
- Δεσπομόν, tuentes, præf. part. dualis numeri, à δεσπομόν. δεσπομόνιο, gen. Ion. δεσπομόνων, f. g. pl. num. Æolice pro δεσπομόνων, à δεσπομόνη, præf. part. idem quod δέσπω, seu δέχομαι, videor. ϑ. 910. 828. α. 236. 169.
- Δέρμα, αἶ, τὸ, cutis, à δέρω,

- excorio. Th. δέραι, αἶ, τὸ, pellis, corium. ε. 511.
- Δεσπόων, manipulans, præf. part. à δεσποῶ, idem quod δεσμίω & δεσμάω, ligo. à δεσμός, &, ὁ, vinculum. Th. δέω, ligo. ε. 479.
- Δεσμῶ, gen. sing. à δεσμός, &, ὁ, vinculum, & in pl. δεσμοῖν vel δεσμά. hinc δεσμάω vincio. Th. δέω, ligo. α. 43. ϑ. 501.
- Δόση, 3. sing. a. i. act. subj. à δάω, humectio, rigo. f. δώσω. ε. 554.
- Δότε, huc, agite. adverb. hortantis, à sing. δάρο, huc, hunc in locum. ε. 2.
- Δώτερ, &, ὁ, secundus. ε. 126. 141. ϑ. 47.
- Δέχεται, 3. sing. à δέχομαι, capio, f. δέχομαι, p. δέδεγμα. ϑ. 800.
- Δή, sane, jam. in carmine modo postponitur, modo præponitur. ε. 2. δή τότε, jam tum. ϑ. 643.
- Δητὲ, diu, adverb. à δῶ, diu. ϑ. 623.
- Δηιοτήτ, genit. à δηϊότης, ἦτος, ἦ, pugna. à δηῖο hostilis: & hoc à δαίω, uro. ϑ. 662. 852.
- Δημήτης, ἦ, nomen idoli, q. d. γῆ μήτης, Ceres. Δημήτερος, Δημήτερος, Δημήτερος, Δημήτερος. ϑ. 454. 912. ε. 298.
- Δήμος, &, ὁ, adeps, pinguedo. Vide in δῆμος, &, ὁ, populus. ϑ. 538. 541.
- Δῆμος, &, ὁ, populus. ε. 259. ϑ. 971.

Δήμη, acc. pl. *consilia*. à δῆμι, ἡ, τὸ, *consilium*, *vastramentum*. Chaldaice *dema*, meditari. alii habent μέδαι. §. 236.

Δήρ. §. 888.

Δήρα. Jam. §. 883.

Δῆεν, acc. sing. à δῆεις, ἡ, ἡ, *lis*, *contentio*. hinc δηεῖω, *pugno*. §. 14. 33. α. 241. 251.

Δηρον, *diu*, adverbialiter usurpatur pro δῶ. §. 629.

Δῆσε, a. i. ind. Ion. pro ἔδησε, *ligavit*, δῆσαι, a. i. med. inf. à δέω, *ligo*. §. 618. §. 540.

Δήτε, fanè. §. 1014.

Δηώσεν, fut. i. activ. infinit. à δηῶω *populor*, *occido*. pro quo Poëtæ etiam δηῶω, à δῆμι vel δαίμι, *hostilis*. Th. est δαίω, *uro*, *vasto*. α. 67.

Δία, *Iovem*, acc. sing. à Ζεύς, Διὸς, Διί, Δία, vocat. Ζεύς, *Iupiter*. Δι. §. 468. §. 52.

Διά, *præpositio*, ἀβλας, ex *consiliis*, ἀβλας, *per Thraciam*. §. 13. 505. §. 398.

Δῖα, *divina*, h. e. *præstantissima*. à Ζεύς, Διὸς, *Iupiter*. α. 338. §. 376.

Διαβάς, part. a. 2. act. *emensus*. à διαβαίνω, *transseo*, f. βήσομαι, p. βέθηκα, a. 2. ἔβην, a. 2. part. βας. §. 292.

Διαβῆ, transferit. a. 2. act. subj. διαβῶ. Th. βαίνω, eo. §. 738.

Διάησι, 3. pers. ind. sing. perflat. ex ἀγ, & ἀημι, *flō*. Th. αῖω, ἦσω, *flō*, *spiro*. §. 512. 517.

Διάκτορ, &, ο, *numtius*. Dicitur etiam ἀγκλωρ, ο, à

ἀγζω, *traduco*, *transmitto*. §. 77. 68.

Διακρινώμεθα, i. pers. pl. præf. sub. à διακρίνω, *discerno*. Th. κρίνω, f. νῶ, *discerno*, *judico*, p. κέκρινα, a. i. ἔκρινα. §. 35. §. 85.

Διαμπρῆς, *adverb. perpetuo*, ex ἀγ, ἀνὰ, & πρῆς, αἰ, τὸ, *terminus*. q. d. *penitus* (ἀγ intendit *significationem*) ad finem. §. 234. §. 402.

Δῖαν, acc. à Δι, α, ον, *divinus*, *bonus*. Th. Ζεύς, Διὸς, *Iupiter*. α. 287. §. 477.

Διασκιδαῖσι, *dissipant*. 3. pl. præf. act. à διασκιδνμι, *dissipo*; ad formam ἵσμι. Th. est, σκεδάω, σκεδάζω, & σκεδύννμι *dispergo*, f. αῶω. §. 875.

Διδάξῃς, a. i. sub. à διδάσκω, *doceo*, f. διδάξω, p. δέδωχα, a. i. ἔδωχα, a. i. pass. ἐδιδάχθην. §. 697.

Διδασκῆσαι, a. i. act. infin. verbi διδάσκω, idem quod διδάσκω, *doceo*. §. 64.

Δίδω, dat. pro δίδωσι, à δίδω. Th. δίδωμι, *do*, f. δώσω, p. δέδωκα, a. 2. ἔδωκ, ως, ω. α. 328. §. 279. 636. §. 219.

Διδυμάων, *geminos*, *dualis num.* à διδυμάων, ον, pro δίδυμι, &, ὅς, ἡ, *geminus*. α. 49.

Διεδάσατο, *distribuit*, 3. sing. a. i. med. à διαδάζω. σ poeticè duplicatur. sic διεδάσας, *divisisti*, 2. sing. a. i. med. pro διεδάσω, *Ionice* ω mutatur in αο. Th. δαίω, *divido*. §. 544.

§. 544. 885.

Διέκειθ, constitutum erat, imperf. med. à Διέκειμαι, constitutus sum. Th. κείμαι, f. κείσομαι, jaceo. α. 20.

Διέλονθ pro διείλονθ, p. 3. pl. a. 2. med. à Διαιρέω, ω, divido, f. ησω, p. διήρηκα, a. 2. διείλον. Th. αιρέω, eligo. §. 112.

Διερύω, humidam, acc. à διερὸς, humidus. Th. δαίρω, f. ανώ, humecto. ε. 458.

Διέταξε, disposuit a. 1. ind. verbi Διτάσσω, vel τίω, ordino. Th. τάσσω, vel τίω, f. ξω. p. τέταξα, a. 1. έταξα. ε. 274. §. 74.

Διτεκμήρανθ, destinarunt. 3. pl. a. 1. med. Διτεκμαίρω, certis signis probo, f. αρώ, a. 1. έτεκμηρα. Th. τέκμαρ, αἶθ, τὸ, signum. ε. 395.

Δίξομαι, inquirere, praef. med. infinit. à διζήμαι, quæro, fut. διζήσομαι. Th. δίξω, quæro. ε. 601. 426.

Δίη, divina, à Ζεύς, Iupiter. §. 260. 866.

Διωυκέων, longis, dativ. pl. poeticus, à διωυκής: ex Δι & ηνεκής, έθ, ο, κη ή, perpetuus. διωυκέως, prolixè. §. 627. 812.

Διί, dat. sing. à Ζεύς. vide suo loco. ε. 69. 257. 463. &c.

Δίκαιθ, justus. ε. 268. & δίκαι per apostrophē. ε. 278.

Δικαιότερον, justius, comp. à δίκαιθ, justus. Th. δίκη. ε. 157.

Δίκας, acc. pl. à δίκη, ή, jus, fas. δίκησι, dat. pl. pro δίκαις. inde δίκαιθ, ε, justus. & δίκαι per apostrophē, pro δι-

καί. ε. 123. 217. 278.

Διγίοςαι, a. 1. act. infin. pro δι-κίσαι, à διγίζω, jus dico. Th. δίκη, jus, ή. ε. 39.

Δινέμεν, vertere, praef. inf. Ion. pro Αἰολico δινεμδμαι, communiter δινείν, à δινέω, moveo, f. ήσω, à δίνη, ης, ή, vortex. ε. 596.

Δινήενθας, acc. pl. à δινήεις, εσσα, εν, vorticosus, a, um, à δίνη, ης, ή, vortex, gurgēs. §. 337.

Δίνης, dat. pl. Ionic. pro δίναις, à δίνη, vortex. §. 791.

Διόθεν, adverb. è loco, à Iove. Th. Ζεύς, Διός, Iupiter. ε. 763.

Διός, Iovis. gen. à Ζεύς, Iupiter. vocat. αἶ Ζεύ. ε. 4. 36. &c.

Διόν, διθ, δια, διυης, α, um. Th. Ζεύς. §. 991.

Διόγνηθ, à Iove generatus, generosus, ex Διός & γνήθς pro γνηθς. Th. γίνομαι nascor, f. γήσομαι, p. γηγήμαι. α. 340.

Διοτρεφέθ, à Iove nutriti, à διοτρεφής, έθ, ο, κη ή, ex Διός, & τρέφω, alo, f. ψω, p. πέτρεφα, a. 2. έτρεφον, p. m. πέτρεφω. §. 992. 82. α. 118.

Δις, his, adverb. ε. 709. 299.

Διφεθ, gen. sing. à διφεθ, (α διφορθ) ε, ο, locus in curru, ubi auriga & parabates sedebant. per syn. memb. currus. α. 321. 324. 109. &c.

Διφῶσαι, inquirens, pr. part. f. g. à διφάω, quæro, f. άσω. ε. 377.

Δίχ, pro, δίχα seorsim. Th. est δις, his. ε. 166.

Διώνοςθ, Bacchus, quia, quum nasceretur, femur Διός ενυξεν, ut

ut habet fabula gentilis. Propter metrum τὸ σ duplicatur & ο mutatur in ω. α. 400. ε. 612. ϑ. 941.

Διώνη, nomen Idoli Ethnici, qd. d. Διὸς ἀνασσα, Iovis regina. ϑ. 17. 353.

Δμηθεΐσα, & per apostroph. δμηθεΐσ', a. 1. part. f. g. domitα, à δέμω, (pro δαμώω, domo.) fut. δέμω. præt. act. δέδμηκα. præt. pass. δέδμημαι, σαι, ται. Hinc a. 1. pass. ἐδμήθην, ης, η. Vide supra δαμύντες. α. 48. ϑ. 1000.

Δμῶας, acc. pl. à δμῶς, ὠός, ὅ, servus domitus, in dat. pl. δμῶσι & δμῶεσσι, & δμῶος, ἔ, ὅ, idem quod δμῶς. Th. est δαμώω domo. ε. 428. 457. 595. 764. α. 39. 276.

Δνοφερός, ἡ, ὄν, tenebrosus, δνοφερῇσι, dat. pl. (Ion.) à δνόφῳ, ἔ, ὅ, tenebræ, caligo. ϑ. 107. 736. 807. 826.

Δοῖα, & δοῖω, & δοῖοι, pluralis & dual. numeri tantum. Poëtica pro δύο, vel δύω, duo. ε. 430. Δοῖεν, 3. pl. a. 2. opt. pro δοῖουσιν, à δίδωμι, f. δώσω, do. ε. 186. Δοῖω dual. num. Vide δοῖα. α. 234.

Δοκδύων, insidiatus, part. præf. verbi δοκδύω, observo, f. δύσω. Th. δοκάζω, f. ᾠσω, observo. α. 333. 480.

Δολίλιν, acc. sing. à δόλιῳ, dolosus. δολίη ἐπὶ τέχνῃ, dolosa arte. Them. δόλῳ, ἔ, ὅ, dolus, fraus. ϑ. 160. 540.

Δόλιχ', longas, per apost. pro δολίχῃ, acc. pl. n. g. à δολίχῃς, ἡ, ὄν, longus. ϑ. 186.

Δολοφρονέω, f. ἥσω, cogito fraudes, à δόλῳ, & φρένῳ, mens. ϑ. 550.

Δόλω, dat. sing. à δόλῳ, ἔ, ὅ, dolus. ε. 83. ϑ. 889.

Δολωθεῖς, a. 1. part. à δολόω, dolo machinor, circumvenio. ϑ. 494.

Δόμην, dare. a. 2. act. infin. Hoc' ut & δίδωμαι, Dorice pro δέναι. Th. δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα, a. 2. ἔδων, ὡς, ὦ. ε. 352.

Δόμῳ, ἔ, ὅ, domus, à δέμωμαι. ædifico. præt. med. δέδομα. ϑ. 386. hinc δέμονδε, domum versus. ε. 96. α. 38.

Δορυασόω, hastarum concussori, à δορυασόῳ, ex δόρυ, lancea, & σίῳ, à σείω, quatio, movco, qui lanceam vibrat. α. 54.

Δός, a. 2. imperat. ut & δότι date, à δίδωμι, do. f. δώσω. a. 2. ἔδων. ε. 451. hinc δόσις, δέσω, munus. ϑ. 93. 104.

Δότερα, datrix, à δότηρ, ἡρῳ, dator, ὅ. Th. δίδωμι. ε. 354. α. 131.

Δῶπος, ἔ, ὅ, fragor, strepitus. ϑ. 70. 703.

Δῶρα, ligna, acc. pl. pro δέρεσσι per apocopen, & hoc pro δέρεσσι, à δόρυ, δόρατι, & δέρος, lignum, dat. δέρεσσι, δέρεσι. ε. 454. 805. α. 362.

Δοχμωθεῖς, sese obliquans, a. 1. part. pass. à δοχμῳ. Th. δοχμῶς, ἡ, ὄν, obliquus. α. 389.

Δράκοντι, gen. à δράκων, ὄντι, ὅ, draco. α. 144. ϑ. 322.

Δράκοντες, aspiciabant, pro ἑδράκοντες, α. 144. ϑ. 322.

κην, 3. pl. a. 2. act. à δέκω, video, in a. 2. ἔδακην, facta metathesi ἔδρακην, p. m. δέδορα. α. 262.

Δράκοντες, dracones, dual. num.

à δράκων, ὄφας, ὁ, draco. α. 233.

Δράκων, ὄφας, ὁ, draco. dat. pl.

δράκονσι. 9. 323. α. 166.

Δρεπάνας, acc. falces, à δρεπάνη.

idem δρέπανον, κ, τὸ, à δρέπω,

carpo, f. δρέψω. hinc δρέψα-

σται, a. 1. med. inf. α. 292.

9. 31. 162.

Δρέψασθαι. Vide in Δρεπάνας.

Δειμύειαν, acerbam, à δειμύς,

εἶα, ὦ, proprie acris gustu seu

sapore. per metaph. gravis,

molestus. α. 261. 457.

Δρύαλον, acc. à δρύαλῶ, est no-

men viri, qui quercuum satis

habet. α. 187.

Δρύαντα, acc. sing. à δρύας, αν-

τῶ, ὁ, nomen viri, à δρύς, υὸς,

ἡ, quercus. tam durus ut quer-

cus. α. 179.

Δρύς, υὸς, ἡ, quercus. in acc. δρυῶ.

hinc δρύα, acc. à δρύον, κ, τὸ,

nemus, quercetum. ε. 230. 528.

9. 35. α. 376.

Δύαμδρη, ης, ἡ, nomen pro-

prium mul. 9. 248.

Δυναμῖς, εως, ἡ, potentia. dat.

δυναμῖ, à δύναμις, possum. in

2. sing. δύνασαι, ad formam

κρίμαμαι. f. δυνήσομαι,

Δύνηαι, Ionice pro δύνη, 2. sing.

præs. med. subj. usitate δύνη.

a. 1. pass. ἰδυνάωθαι. 9. 420.

ε. 348. 213. α. 121.

Δύνει, 3. pers. ind. præs. pro

δύνεισι, ingrediuntur, à δύνω,

δύνω, & δύνει, subeo, f. δύσσω,

p. δέδωκα, a. 2. ἔδυνω, υς, υ. α.

151. ε. 614.

Δύη, 3. pers. præs. sub. verb.

δύνω, subeo. ε. 726.

Δύο, communiter. δυο, δύνω Atti-

ce. gen. dual. δυῶν, f. δυῶν, duali-

τυ, dat. pl. δυσὶ. α. 112. ε. 12.

Δύσσω, a. 1. inf. act. verbi δύνω,

subeo. f. σω, p. δέδωκα. a. 1.

ἔδυσσι. a. 1. inf. act. δύσσω, pro

ἀπιδύσσω, per τμήσιν. α. 329.

Δισηλεγῆς, molestæ. pl. num. à

δισηλεγής, ἐϑ, molestus. ex δυς,

quæ particula in compositio-

ne tantum legitur, significat-

que difficulter, & ἀλέγω, curo,

f. ξω. ε. 504. 9. 652.

Δυσκέλαδῶ, κ, ὁ, ἡ, ταucus. Th.

κέλαδος, κ, ὁ, sonus, voc. ε.

194.

Δυσνομίω, acc. Ion. à δυσνομία,

Ion. α mutatur in η. proprie

mala legum institutio. item li-

centia, qua qui utuntur, diffi-

culter se legibus subjiciunt,

jugum legum excutunt. ex

δύς, & νόμος, lex. hoc à νέμω,

tribuo. 9. 236.

Δυσσέμφιλῶ, gravis accessor.

proprie trajectu difficilis. ex

δύς & πέμψω, verbi πέμπω,

f. ψω, mitto. ε. 720. 9. 440.

Δύσσω, induere, Poëtice pro

δύσσω, Ionice, & hoc pro δύ-

σσω, ἰδύω, præs. med. imperat.

à δύνω. fut. med. δύσομαι. unde

formant novum verbum, δύ-

σομαι, induo. ἰδυσόμενω, κ, εἶθ,

induebam. Th. δύνω, vel δύνω,

subeo. α. 108.

Δυσομύρων, gen. pl. Æol. g. f. pro δυσομύρων. præf. part. à δύσμαι, mergor. idem quod δύνα & δύω, subeo. ε. 382.

Δυσφήμιος, ominoso, gen. sing. Ion. à δυσφημι, mali ominis. ex δύς, & φημι, vel φημι, dico. ε. 733.

Δυσφρονίαν, præf. part. à δυσφρονίαν, animum abjicio, ægrè ferro. ex δύς, & φρέν, εὐός, mens. ε. 102.

Δυσφροσυνάων, gen. pl. Æol. à δυσφροσυνή, animi ægritudo, ex δύς, & φρέν, εὐός, i, mens, animus. ε. 528.

Δυσανύμης, gen. sing. à δυσάνυμης, inauspicatus. ex δύς, & ονομα, nomen, cui est infestum nomen. ε. 171.

Δωδεκάτη, duodecima, δωδεκαταΐ, duodecimus, & duodecim annorum, à δωδεκαΐ, duodecimus. ex δύο, & δέκα, decem. ε. 749. 774. 789.

Δωδεκάμηνιον, ex δωδεκα, duodecim. & μῆν, μῆνός, o, mensis. ε. 750.

Δώ, (δῶ δῶς, δῶ) 3. sing. 2. 2. act. subj. à δίδωμι, do. ε. 352. ε. 933.

Δώδεκα, duodecim. Th. δέκα, decem. α. 162.

Δῶν, dederit, Attice, pro δῶν, a. 2. opt. act. à δίδωμι, do. Vide δῶν. ε. 355.

Δῶν, dedit, pro δῶν, & hoc pro ἔδωκε, apocope Poetica, δῶσαν, pro ἔδωσαν, 3. pl. a. 1. act. indicat. ab ἔδωκε. Th. δίδωμι, do. α. 400. ε. 739. ε. 504.

Δῶμα, αἶμα, τὸ, domus, pro δῶμα, à δέμα, exstruo. ε. 410. ε. 8. 81. δῶματ', pro δῶματι. ε. 114.

Δῶρα, acc. pl. à δῶρον, ε, τὸ, donum, δῶροις, dat. pl. ε. 612. α. 47.

Δωρεῖς, δωρεῖδ, η, nomen mul. ε. 250. 241.

Δωροφάγης, acc. pl. à δωροφάγῃ, donivorus. Duo turpissima vitia in iudice, ἡ δωροφάγια καὶ ἡ προσωποληψία. dicitur δωροφάγης, qui devorat dona, qui bovem habet in lingua. Active capitur, & proinde acutus est in penultima. Tzerzes intelligit τὸς ἐκ τῶν λαμβάνοντες δῶρα δωροφάγας, qui ex illis largitionibus vivunt. ad quam pestem è medio tollendam stipendia erant constituenda illis iudicibus digna. ex δῶρον, donum, & φάγω, edo, comedo. ε. 39. 219. 262.

Δῶς, donum, indeclinabile Poët. idem quod δῶς. Th. δίδωμι, do. ε. 354.

Δώσω, dabo, fut. 1. act. à δίδωμι. Vide in δέμα. ε. 57. 176.

Δῶτη, datori, dat. cas. usitatus δῶτης, ε, o, dator. Th. δίδωμι, do. ε. 353.

Δωτῆρες, nom. pl. à δωτῆρ, donator, à δίδωμι, do. δωτῆρες εἰσιν, datores bonorum. malo δωτῆρες εἰσιν. εἰσιν, scil. δωρεῶν, ubi εἰσιν est gen. pl. g. f. pro εἰσιν. Vide infra εἰσιν. ε. 46. 111. 633.

Δωπῶ, ὁⓈ, ἡ, nomen mul. ♀.
248.

Δώωσι, a. 2. sub. pro δῶσι, Poë-
tice, nova ἔω μεγάλας ἐπιθί-
σθ, verb. δίδωμι, do. ♀. 222.

Ε.

Εἶ, *ipsum*, acc. ab εἶ, οἶ. εἰδὲ ἐ λήθῃ,
neque ipsum lateret. ε. 266.

α. 359. ♀. 332.

Εἶ, 3. perf. ind. ab εἶω, fino,
permitto, f. εἶσω, p. εἶσθαι.
ε. 340. ♀. 772.

Εἶων, *bonorum*. vitiose videtur
quibusdam scribi εἶων pro εἰων
Æolice, ab εἶος, ἡ, ὄν, *suus*. Ma-
gis attridet iis analysis, qua
deducitur ab εἶος, εἶα, εἶον, idem
quod εἶος, vel ἡὺς, *bonus*, sub-
intelligi potest δωρεῶν, à δωρεῶν,
donum. Sed pace illorum,
subintelligi etiam potest in
εἶων (pro εἰων Æolic.) τὸ δωρεῶν.
Nam omne donum per se in-
telligitur esse bonum. Deus
vero *dator* & largitor dono-
rum *suorum*, h. e. quæ ab ipso
proveniunt & non aliunde.
Deinde dubitamus etiam, u-
trum εἶος, α, ὄν, pro εἶος sit vox,
proba, nec ne. Desideramus
hic autoritatem: εἶος, vero
εἶ, εἶον, *suus, a, um*, esse usita-
tissima, nemo, qui Græcas
Bibliothecas vel per transen-
nam inspexit, ignorare po-
test. Verius ergo per spiri-
tum asperum scribitur εἶων,
quam per spiritum tenuem.
♀. 46.

Εἶα, 3. sing. præter. med. pro
ἦα, *tractus fuit*, verbi ἄγνυμι,
vel ἄγω frango, p. m. ἦα &
εἶα, solutione η in εα. aor.
1. ἦα & εἶα, aor. 2. pass.
ἦγλυ & εἶαγλυ. Errant ergo
Grammatici, qui affirmant
præter. med. item a. 1. & 2.
med. nec non futurum med.
active tantum capi, non pas-
sive. ε. 532.

Εἶαρ, εἶαρⓈ, τὸ, ver, contracte
ἦρ, unde Latinorum *ver*. ε.
475. 567.

Εἶσω, *relinque*, a. 1. inf. act.
ab εἶω. ε. 340.

Εἶσιν, Ion. pro εἰσὶ, sunt, ab εἶ-
μι, sum. ε. 728. ♀. 95.

Εἶαυτῇ, dat. *sibi*, ab εἶαυτῇ, εἶαυ-
τῆς *sui*. ♀. 126.

Εἶδδμη, εἶδδμη ἐσθὺν ἡμαρ, septi-
ma dies, sacra dies. ab ἐπῆ,
septem. ε. 768.

Εἶδδμη, Poët. pro εἶδδμη.
ε. 803.

Εἶβη, 3. sing. a. 2. act. à βαινῶ,
eo, incedo, f. βήσομαι, p. βέ-
βηκα, a. 1. med. εἶβησέμην. ἐκ
δ' εἶβη, pro ἐξέβη, per tmesin.
α. 338. ♀. 194.

Εἶβησατο, *per vim ademit*, a. 1.
med. à βιάω. Them. βία, ἡ.
♀. 423.

Εἶβλασε, a. 1. ind. à βεβλάω,
consilium agito. f. σω. Them.
βεβλή, consilium. ♀. 389.

Εἶβρόντισε, a. 1. ind. à βρονταίω, το-
νο. Th. βρόντη, tonitru. ♀. 839.

Εἶψυάλιξεν, 3. sing. a. 1. act. in-
dic. ab εἶψυαλίζω, f. ἴσω, vel
ἴξω, in manus do, à γνάλον, ε,
τὸ,

- τὸ, *cavitas manus*, seu *υἰδα*.
idem quod ἐγχειρίζω. §. 485.
- Ἐξῆς, & ἐξῆς, Poët. comp. ἐξ-
ῆς, superl. ἐξῆς, proximus. ε. 247. 286.
- Ἐγείνομαι, 3. pl. imperf. à γείνο-
μαι, gignor, nascor. ἐγείνατο,
3. sing. a. 1. med. a. 2. m.
ἐγείνομαι, ε, 3. plur. ἐγείοντο.
ε. 17. §. 46. 111. 240.
- Ἐγείρω, *excitat*. 3. perf. præf.
ind. ab ἐγείρω, excito. ἐγείρε-
σθαι, 2. dual. imperf. pass.
Poëtic. augmento abjecto pro
ἡγείρεσθαι, f. εἰρω. p. ἡγήρεα,
& Attice ἐγήγηρα. a. 1. ἡγει-
ρα. ε. 20. α. 176.
- Ἐγίλασσι, pro ἐγίλασι. a. 1. act.
à γιλάω, *video*. ε. 59.
- Ἐγκύβη, πῆ, *intestina*. §. 538.
- Ἐγκάτθετο, condidit, per syn-
copen, pro ἐγκάτθετο. 3. perf.
sing. a. 2. m. verbi ἐγκάτθε-
σθαι, condo, depono, in Th.
πῆθαι, pono. a. 2. med. ἐθί-
μι, σθ, το. §. 487. 899.
- Ἐγκαταλείπων, *relinquens*, præf.
part. Th. λείπω, linquo, f. ψω,
p. φα, p. m. λείλοιπα, a. 2. m.
ἐλιπόμην. ε. 376.
- Ἐγκύρσας, illapsus, a. 1. part.
ab ἐγκύρω, incido, f. ἐγκύρω,
a. 1. act. ἐνέκυρσα. Th. κύρω,
f. Ἄεol. κύρω, incido, ε. 214.
- Ἐγνων, 3. perf. ind. a. 2. *sapuit*.
tanquam à γνώμι. Th. γνώσκω,
fut. 1. γνώσομαι. a. ἔγνων, ως, ω,
p. ἔγνωκα. ε. 216.
- Ἐγχεύω, ε, τὸ, *lancea*, dat.
ἐγχεύει, dat. pl. ἐγχεύουσιν. α. 135.
190.

- Ἐγχέριον, domesticum, in eo
loco ubi habitas, ex ἐν, & χῆ-
ριον, ε, ο, locus. ε. 342.
- Ἐγὼ, ego, ἔγωγε, Attice, & ἐγὼν,
Dorice. ε. 10. 652. 680.
- Ἐδάκ', *rodit*, pro ἔδακε, 3. sin-
gul. a. 2. act. à δάκνω, *rodo*,
tordeo, f. δήξομαι, p. δέδηχα,
a. 2. ἔδακον. ε. 449.
- Ἐδάμασι, a. 1. act. Poët. pro
ἔδάμασι, à δαμάω, *domo*.
α. 408. §. 332.
- Ἐδασάμεθ', *divisimus*, 1. plur.
aor. 1. m. pro ἔδασάμεθα.
Poëtæ duplicant σ, metro id
postulante. à δάζομαι, *divi-*
do. ἔδασατο, *destinavit*. Th.
δαίω, *divido*. ε. 37. §. 520.
- Ἐδῶ, *edit*, 3. perf. præsent. ab
ἔδω. §. 525. •
- Ἐδέξατο, *suscepit*, a. 1. med. à
δέχομαι, *capio*, f. δέξομαι, p.
δέδεγμαι. §. 479.
- Ἐδήσαν, *alligarunt*, a. 1. à δένω,
ligo, f. δήσω, & δέσω, præf.
pass. δέδεμαι. §. 718.
- Ἐδίδαξαν, *docuerunt*, 3. perf.
pl. a. 1. act. verbi διδάσκω, *do-*
ceo, f. ξω, p. διδίδαχα, a. 1.
ἔδίδαξα. ε. 660. §. 22.
- Ἐδίδαν, 3. perf. pl. imperf. pro
ἔδιδου, à δίδω, pro δίδωμι,
do. Vide δέμην. ε. 138.
- Ἐδόν, pro ἔδουσιν, a. 2. 3. plur. à
δίδωμι, *do*. §. 30.
- Ἐδονεῖτο, *agitabatur*, imperf. pass.
Th. δονέω, f. ἦσιν. ε. 237.
- Ἐδῶ, ε, τὸ, *fedes*. Th. ἔζο-
μαι, f. ἔδεμαι, *fedeo*. α. 203.
§. 117.
- Ἐδῶσι, *edunt*, præf. ind. ἔδω,
P 3 edo,

edo, p. ἰδῆδον. cætera temporan non sunt in usu. §. 640.
 Ἐδρη, Ion. pro ἰδεα, sella, η. Th. ἕζομαι, sedeo. §. 386.
 Ἐδελώνται, *sedem habent*, 3. pl. ind. pass. pro ἰδελώνται, ab ἰδελών, ᾧ, Poëticè ἰδελώ. Th. ἕζομαι, f. ἰδῆμαι, sedeo. §. 388.
 Ἐδύναντο, 3. pl. imperf. à δύναιμι, possum. Vide supra δύναμις. §. 133.
 Ἐδωκε, imperf. induit, à δύνω. Vide in ᾤει-ἰδωκε. α. 124.
 Ἐδωδης, gen. sing. ab ἰδωδῆ, cibus. Th. ἰδω, edo. §. 591.
 Ἐδωκε, dedit. a. 1. verbi δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκε. a. 2. ἰδων, ως, ω. §. 277. 92. α. 125.
 Ἐδώρησαν, a. 1. ind. à δώρεω, f. ἦσω. dono. Th. δῶρον, ε, τὸ, donum. §. 82.
 Ἐεπι, a. 1. vel 2. pro εἴπι, prosthesei poetica. ἑεπαι, 3. pl. a. 1. Th. ἑπω, dico. a. 1. εἴπα. a. 2. imperat. εἴπί. §. 86. §. 24.
 Ἐεις, unus, pro εἷς, per ᾤεσθαισιν poeticam, f. μια, n. ἑν. §. 145.
 Ἐέλδεται, appetit, præf. ind. verb. ἑλδομαι, cupio. hinc ἑλδωρ, τὸ, desiderium. §. 379. α. 36.
 Ἐεγ', præf. imperat. pro, ἑεγε, cohibe, ab ἑεγω, pro εἰεγω, arceo, f. ξω. §. 333. §. 751.
 Ἐέση, pro ἑση, ros. α. 395.
 Ἐζεε, *fervebat*, 3. pers. imperf. act. à ζέω, ferveo. §. 695. 847.
 Ἐζούμον, *sedentem*, part. præf. verbi ἕζομαι, sedeo. f. ἰδῆμαι. §. 591. 724.

Ἐζων, *vivebant*, 3. pl. imperf. act. à ζάω, poet. pro ζάω, ᾧ, vivo, f. ζήσω. p. ἕζηκα. §. 112.
 Ἐῶ, *erat vel fuit*, poet. pro ἦν, imperf. verbi εἰμι, sum, §. 111. 117.
 Ἐῶ, suam, acc. ab εὖς, ἡ, ὄν, suus, α, ut. ab ε, sui. §. 487. 890.
 Ἐῶθα, poetica prosthesei, pro ἦθα, & hoc pro ἦς, & est a. 2. sub. ᾧ, ἦς, & poet. ἑω, ἑης. ἦα est Æolica paragoge. Th. εἰμι, sum. §. 312. 515.
 Ἐθ', pro ἔπ, ob seq. aspiratam. Et est adverb. significans, adhuc. α. 50.
 Ἐθέλω, vel θέλω, volo, f. θελήσω, p. τεθέληκα. ἑθέληθα, 2. pers. præf. sub. pro ἑθέλης per paragogen Æol. ἑθέλησι, vel ἑθέλησιν, 3. pers. sing. sub. præf. Ion. pro ἑθέλη. §. 207. 266. 390. 666. §. 432.
 Ἐθελήμους, voluntarius, ab ἑθέλω. volo. §. 118.
 Ἐθεντο, *ponunt*, 3. pl. a. 2. m. ἑθέμην, σσ, τσ. à πῆμι, pono. §. 510. α. 261. §. 805.
 Ἐθίσαν, 3. pl. a. 2. ind. ab ἑθίω, posui, ἑθηκα, a. 1. ind. à πῆμι. §. 74. 287. §. 400. 974.
 Ἐβλασε, *comminuit*, a. 1. ind. 3. pers. sing. à βλάω, αῶσω. *frango*. α. 140.
 Ἐθόιναν, *depascebant*, 3. pl. imperf. à θοινάω, epulor. f. ἥσω. Them. θοίνη, ης, ἡ, epulum. α. 212.
 Ἐπρίφθη, *innutrita est*. a. 1. pass. pro ἐπρίφθη, quia formatur à πέρφεται: alioqui τ scribitur, quo-

quoties sequitur litera aspira-
ta, prout in voce ἐτράφην vi-
dere est. à τρέφω, alo, f. ψω.
p. φα. a. 2. ἐτράφον. p. m. τί-
τροφα. §. 192.

Εἰςον, furebat. imperf. à θυτίω.
idem quod Th. θυώ, impetu
feror. f. ύσω. α. 210. 256.

Εἰ, si. ε. 106. 270. α. 358.

Εἶαε, verc. dat. sing. pro ἔαε,
ab ἔαε, ρε, τε, ver. ε. 460.

Εἶαρινός, vernus, a, um. dat. pl.
εἶαρινοῖσι, ab ἔαε, ver. ε. 680.
§. 279.

Εἶασε, reliquit. a. 1. act. ab εἶάω,
fino. f. εἶασω. p. εἶαση. α. 424.

Εἵκται pro ἥνται Ion. sedent. 3.
pl. ind. præf. verbi ἥμαι, ἥ-
σαι, sedeo. Imperf. ἥμιω, ἥσο.
§. 622.

Εἵεται, distillat. 3. præf. ind.
Poëtice pro λείβεται. εἵετο,
Ion. pro λείβετο. Them. λείβω,
f. ψω. libo, fundo. §. 910.

Εἶδε, εἶδε, τε, forma, dat. εἶδει,
εἶδε. Th. εἶδω, video, f. εἶσο-
μαι, aor. 2. εἶδον & ἴδον. ε. 63.
α. 5. §. 153.

Εἶδως, εἶδω, pro εἶδωκώς, ἦα,
perf. part. act. εἶδέν, vel εἶδη-
μι, scio, f. εἶδήσω. p. εἶδησα.
ε. 54. 519. §. 313. 887.

Εἴλω, εἴης, εἴη, præf. opt. ab εἰμί,
sum. ε. 269. 346. §. 128.

Εἴθαε, statim. adverb. Poëticum.
§. 688.

Εἰκάδι, viginti, dat. sing. Th.
εἴησι, viginti, unde est εἴησις,
ἀδω, ἦ, numerus comple-
ctens viginti, acc εἰκάδα. ε.
790. 818.

Εἶπ', siquidem. ε. 643.

Εἵπαι, præf. imperat. cede, ab εἵκω,
similis sum. item, cedo. f. ξω.
α. 353.

Εἵκελ, ε, ο, similis. Them.
εἵκω, f. ξω, similis sum. εἵκτω
pro εἵκέτω, 3. dual. imperf.
act. ab εἵκω, f. ξω, similis sum.
α. 390. 322. 451.

Εἵκτω, similes sunt, Poëtice pro
εἵκέτω, ab εἵκω, similis sum.
α. 390.

Εἵκηαι, similes. part. præf. act.
g. f. ab εἵκω. f. εἵξω. p. εἵκη,
(pro εἵχα.) inde εἵκως, ἦα, ος.
α. 206.

Εἵλε, cèpit. a. 2. act. ab αἵρέω, ca-
pio, f. ἤσω, p. ἤρηκα, a. 2. εἵ-
λον, a. 2. med. εἵλόμην, ε, ιρ.
ε. 154. α. 139. §. 325.

Εἵλειθα, ας, ἦ, Lucina, Dea quæ
parientibus opituletur. eadem
etiam vocatur Εἵλσθω, ab εἵ-
λσθω, venio. §. 922.

Εἵλιγμυρ, intortus, perf. part.
ab εἵλίττω, volvo. Th. εἵλιω,
f. ἥσω, verso. §. 791.

Εἵλιποδας, curvipedes, ab εἵλί-
πας, οδω, flexipes, ex ἔλω pro
quo usitatum αἵρέω flecto, &
πας, ποδός, pes. dat. pl. εἵλι-
πόδεσσιν, Ion. ε. 793. §. 290.
983.

Εἵλυφαζε, resplendebat, imperf.
ab εἵλυφάζω, verso. Dicitur
etiam εἵλυφάω, ᾧ, circumvol-
vo, in volvo. εἵλυφάοντες Poë-
tice pro εἵλυφῶντες, & hoc pro
εἵλυφάοντες. Th. εἵλιω, verso.
α. 275. §. 692.

Εἵμαρτο, fato decretum erat,

3. perf. pl. perf. pass. Att. à
μεῖρω, *divido*, *partior*, f. *μερῶ*.
 p. *μέμμερα*, præt. pass. *μέμμερ-
 μαί*, Att. *εἰμμερμαί* cum spiri-
 tu aspero, quæ suum cuique
 distribuit. in plusq. perf. *εἰ-
 μμερμῶ*, *σο*, *το*. hinc *εἰμμερμῶν*,
ης, *η*, *fatum*. §. 894.
- Εἰμα*, αἰ, *το*, vestis, ab *έννυμι*,
 vel *ένω*, induo. s. 554. a. 159.
- Εἰμῶρ*, *sumus*, pro *ένμῶρ*, Poëtice,
 1. pl. ab *εἰμι*, *sum*. a. 351.
- Εἰν*, in, pro *έν*, Poëtice. s. 362.
 405.
- Εἶναι*, præf. inf. esse, ab *εἰμι*, *sum*.
 s. 363. 614. §. 401.
- Εἶνας*, pro *έννας*, αἰ, *το*, *η*, nona-
 rius numerus. Hesiodo est no-
 na dies mensis. Th. *έννέα*, no-
 vem. s. 808. 809.
- Εἶνεκα*, pro *ένεκα*, propter, causa,
εἶνεκ ἀπαιθαλῆς, propter im-
 probitatem. §. 516.
- Εἶο*, pro *έν* Poëtice, *μῦ* *εἶο*, se-
 cum. §. 392.
- Εἶπεν*, dixerat, 3. perf. sing. a. 1.
 vel 2. ind. verbi *ένπω*, *dico*.
 a. 116. §. 163. 392.
- Εἶπυτε*, a. 1. imperat. ab *ένπω*, *dico*,
ένπω, pro *ένπυτε*. §. 108. 115.
- Εἶεθον*, *coercens*, præf. part. n. g.
 ab *ένεζω*, f. *ένω*, arceo. s. 492.
- Εἰςέας*, acc. pl. *cætus*, conciones,
 ab *ένέρη*, *ης*, *η*, *concio*, *cætus*, ab
ένρω *πέζω*, vel potius *dico*.
 §. 804.
- Εἰρόσσαι*, *enumerantes*, pro *ένρῶ-
 σαι*, Dorice *έν* pro *έν*, præf.
 part. f. g. pl. num. ab *ένέρω*,
dico, quod est ab *ένρω*, in fut.
ένρῶ, unde suppullulavit no-

- vum verbum *ένέρω*, Poëtice *έν-
 έρώ*, *dico*. §. 38.
- Εἰρημῶ*, *constituta*, perf. part.
 a *ένέρω*. f. *ένέρω*, *dico*, præt. pass.
ένέρημαι, & Attice, *ένέρημαι*.
 s. 368.
- Εἰρῶν*, *ης*, *η*, *pax*. s. 226.
- Εἰροπόκων*, *lanigerarum*, à *ένέρω*,
 vel *ένέρω*, *πέζω*, f. *ένέρω*, p. m. *έν-
 έπω*, hinc *ένέρω*, *έν*, *ο*, *vellus*,
 & *ένέρω*, *έν*, *το*, *lana*. s. 232.
 §. 446.
- Εἰρύμμεναι*, præf. inf. Dorice pro
ένέρω, *trahere*, ab *ένέρω*, *traho*,
 pro quo etiam dicitur *ένέρω*.
 Sic & *ένέρω*. 3. sing. plusquam-
 perf. pass. s. 816. a. 138.
- Εἰς*, ad. *ένέρω* *έν* *ένέρω*, *venit-
 que ad Cræontem*. s. 21. §. 71.
- Εἰσαναβαίνων*, *conscendens*, præf.
 part. m. g. *ένσαναβαίνω*, a. 2.
 part. act. f. g. verb. *ένσαναβαί-
 νω*. Th. *ένβαίνω*, *incedo*, f. *ένέσο-
 μαί*, p. *ένέσκη*, a. 2. *ένέσω*, a. 2.
 opt. *ένάσω*. §. 57. 508. 939.
- Εἰσινιῶν*, *scandens*, a. 2. part. ex
έν, *έν*, & Them. *έν*. eo. §.
 761.
- Εἶσατο*, *videbatur*, a. 1. med. ab
ένίδω, *video*, f. *ένίσωμαι*, a. 2.
ένίδω, & *ένίδω*. §. 700.
- Εἰσαφίγανέ*, *reversus est*, ex *έν*,
έν, & *ένέρω*, *venio*. Th. *ένέσο-
 μαί*, *venio*. f. *ένέσωμαι*. vel *ένέρω*,
ένέρω, *venio*. a. 45.
- Εἶσεν*, a. 1. ind. act. verbi *ένέρω*, col-
 loco, induo, f. *ένίσωμαι*, a. 1.
 m. *ένίσωμαι*, p. *ένίσωμαι*. §. 174.
- Εἶσεν*, pro *ένίσεν*, *Vadit*, ab *ένέρω*, eo.
 §. 972. *ένίσεν*, *eunt*, (ut vertunt)
 ab *ένέρω*, eo, *vado*. quamvis hoc
 in

in loco commode εἶσι ab εἶμι
esse possit. Nam εἶμι, eo, in
3. pl. non format εἶσι, sed in
tertia singulari. α. 113.
Εἶσι, sunt. ab εἶμι, sum. ε. 12.
36. 121. §. 363.
Εἰσιπέρησαι, transivi, a. 1. act. ab
εἰσιπέρω. Th. πέρω, transeo,
f. ἦσω, & ᾠσω. ε. 753.
Εἴσκειν, assimilare, præf. inf.
pro εἰσκειν, Poëtice. Th. εἰκω,
f. ξω, similis sum. ε. 62.
Εἴσκειν, donec, ex εἰς, vel ἐς, ad,
& ὅκε. ε. 560. 628.
Εἴσκη, stabat, 3. singul. plusq.
perf. ab ἴσκημι, sto. f. ἴσσω. p.
ἴσκησθαι, ubi spiritus asper ex
præsenti repetitur ceu initia-
lis litera. a. 2. ἴσχω. α. 264.
268.
Εἴσω, pro ἴσω, intra, Poëtice. cum
Gen. Th. εἰς, vel ἐς, ad. α. 151.
Εἶχ' & per apostrophum εἶχ' ha-
bebat, imperf. verbi ἔχω, f. ἔξω,
& ἔχῃσω, p. ἔχῃσθαι. a. 2. ἔχον.
ε. 89. α. 132. 214.
Εἴως, Poët. pro ἕως, donec, Ad-
verb. Th. ὡς, sicut. α. 378.
Εἷ, ex, præposit. regit genit.
ε. 70. 104. α. 222. §. 46. &c.
Εἵκνυτο, superabat, imperf. à
καίνυμι. Th. καίνω, proprie
occido. item vinco. per syn.
speciei. α. 4.
Εἵκαλεσε, vocavit, a. 1. pro
ἐκάλεσε Poëtice, à καλέω. f.
ἴσω. p. κέκληκα. §. 391.
Εἵκαρτυνασθαι, confirmabant, 3. pl.
a. 1. med. à καρτύνω, confir-
mo. Th. κάρτῃ, & per me-
tathesin καρῇ, ἴ, τῇ, το-

bur. §. 676.
Εἵκαρ, procul, longe, cum Genit.
α. 217.
Εἵκαρ, singuli, ἔκαρτεν, ἔκαρτω,
ἔκαρτε. α. 283. §. 151. 370.
Εἵκαρ, Hecataë, dat. sing. no-
men mul. §. 411. 441.
Εἵκαρ, ὅλ, & ὅ, qui procul tela
ejaculatur. Epitheton Apol-
linis, ab ἔκαρ, procul, & βάλλω,
jacio. α. 58.
Εἵκαρ, ὅλ, gen. Æolic. pro
ἔκαρ, ὅλ, ab ἔκαρ, ὅλ, &
ὅ, ex βέλ, ἔ, τῇ, telum, &
ἔκαρ, Adv. procul. α. 100.
Εἵκαρ, ὅλ, ἔκαρ, ὅλ, ἡς, ἡ,
sacrificium solenne, constans
centum bobus, h. e. centum
nummis argenteis, in quibus
bos pictus erat. ex ἔκαρ, cen-
tum, & βῆς, Dorice βῶς, bos.
ὅ, ἡ. α. 479.
Εἵκαρ, centum. ε. 129. §. 150.
Εἵκαρ, prognata, præf. med.
part. f. g. ab ἐκάρω, præf.
med. verbi ἐκάρω, pro ἐκ-
κάρω, nascor. Th. γίνομαι,
gignor. f. 1. γήσσωμαι,
p. γήσσωμαι, a. 2. m. ἐκάρωμαι,
a. 1. m. ἐκάρωμαι. p. m. γή-
σσω. ε. 254. §. 76.
Εἵκαρ, ὅλ, nati sumus, a. 2.
m. pl. num. Ion. pro ἐκάρω-
μαι. Th. γίνομαι. §. 648.
Εἵκαρ, ὅλ, ἔκαρ, ὅλ, ἡς, ἡ,
Ille, a, ud. α. 72. §. 450.
Εἵκαρ, jacebat, imperf. à καίμαι,
jaceo, f. καίμαι. α. 172. 221.
Εἵκαρ, ὅλ, acclamavit, seu accla-

- maverat, imperf. à κέκλωμαι, pro κέλωμαι, cum clamore iubeo. α. 341.
- Ἐκίλῳσι, α. 1. ind. à κελῶ, iubeo, f. ὄσω. Th. κέλω, iubeo. ε. 60.
- Ἐκηβόλῳ, α, ὁ, eminus jaculans, ab ἑκασ, procul, eminus, & βολή, jaculus, mutato α in η. Th. βαλλω, jacio. θ. 94.
- Ἐκῆ, dativus, qui Poëticè ponitur adverbialiter. Th. ἑκῶν, ὀνῖ, ὁ, voluntarius. ε. 4.
- Ἐκιοι, imperf. à κίω, eo, accurro, ex ικω per metathesin. α. 277. ε. 343.
- Ἐκκρυφώσω, summam & breviter perstringam, f. 1. verbi ἐκκρυφῶ, f. ὠσω. Th. κρυφῆ, ἥς, ἡ, vextex. q. d. *summa capita indicabo*. ε. 106.
- Ἐκλεψ', pro ἔκλεψε, surripuit, α. 1. ind. verbi κλέπτω, furor, f. ψω, p. κέκλεφα, p. med. κέκλοπα. ε. 51.
- Ἐκλίνῃ, inclinata est, α. 1. ind. pass. verbi κλίνω, inclino, f. νῶ. p. κέκλιχα, α. 1. ἐκλινα, p. m. κέκλινα. θ. 711.
- Ἐκλονέοντο, imperf. pass. à κλονέω, commoueo, f. ἥσω. Them. κλόνῳ, α, ὁ, motus. α. 317.
- Ἐκλυε, imperf. à κλύω, audio, f. ὠσω. α. 68.
- Ἐκπάγλης, stupendos, pro ἐκπλάγης, per metath. ab ἐκπλήσσω, f. ξω, p. χα, attentum reddo, in α. 2. act. ἐξέπλαθον. ε. 153.
- Ἐκπλείη, expleto, gen. ab ἐκπλείῳ, pro ἔκπλειῳ. Them.

- πλήῳ, plenus. ε. 776.
- Ἐκρίνοντο, litigabant, imperf. pass. eodem sensu accipitur hoc verbum 1 Cor. 6. 1. Th. κρίνω, judico, f. νῶ, p. κέκριχα. θ. 535.
- Ἐκρύψε, abscondit, α. 1. ind. verbi κρύπτω, occulto, f. ψω, p. κέκρυφα. α. 2. ἐκρύβον. ε. 47.
- Ἐκτελέα, proventum, acc. ab ἐκτελής, ἑῳ, ὁ, ἡ, perfectus. Th. τέλῳ, ἑῳ, τῷ, finis. ε. 464.
- Ἐκτελέσῃ, perfecit, α. 1. sub. verbi ἐκτελέω, perficio. α. 1. inf. ἐκτελέσαι. Th. τέλῳ, finis. ε. 563. α. 22. 38.
- Ἐκτενε, occidit, α. 1. act. à κτείνω, occido, f. κτενῶ, p. ἐκτεκα. α. 2. ἐκτενον. θ. 527.
- Ἐκτη, sexta, ἐκτῷ, α, ὁ, sextus. Th. ἑξ, sex. ε. 611. 730.
- Ἐκθλήσεις, α. 1. part. à τολμάω. Th. τολμα, ἥς, ἡ, audacia. Alii legunt ἐκθλυπώσεις, cum exanilasset: quæ lectio est melior. Th. τολύπη, ἥς, ἡ, lana carpta, & πεχα, & operi parata. α. 44.
- Ἐκθς, vel ἐκθῶθεν, extra. Th. ἐκ, vel ἐξ, ex. ε. 727. 115. θ. 813.
- Ἐκτυπε, intonuit, α. 2. à κτυπέω, resono. à κλύπος, α, ὁ, fragor. ficut à φιλέω, ἑφίλον. Th. τύπῳ, f. ψω, verbero. α. 383. 61.
- Ἐκφυγε, elapsa sunt, α. 2. ind. pro ἐξέφυγε, ab ἐκφύγω, effugio. f. ἐκφύγομαι, p. m. ἐκπέφυγα. Th. φύγω. θ. 182.
- Ἐκῶν, ὀνῖ, ὁ, voluntarius. θ. 232.

Ἐλαίω,

Ε'λαίῳ, dat. sing. ἐλαία, ας, ἡ, olea: nomen arboris. ἔλαιον, α, τὸ, fructus, oleum. ε. 520.

Ε'λασται, Ion. pro ἔλασαν, 3. pl. a. 1. ab ἐλάω, ἀγίτο, incito, pro quo usitatum, ἐλαύνω, f. ἐλάσω. ἐλάσεις, a. 1. Æol. opt. ἐλάσας, adigens, part. a. 1. αἶ. pro ἐλάσας metri causa. θ. 522. α. 372. ε. 473.

Ε'λάτης pro ἐλάταις, dat. pl. Ion. ἡ ἐλάτη, abies. sic dicta à ventorum agitatione. ε. 507. α. 190. 188.

Ε'λάφοιο, gen. Ion. ab ἐλαφῶ, ὁ κῆ, cervus, quasi ἐλαφρός. cervus est levis. α. 402.

Ε'λαφρότερον, levius, comparat. ab ἐλαφρός, α, ὁ, levis. ε. 415.

Ε'λαῖνοι, ducat. præf. opt. ab ἐλαύνω, f. ἐλάσω, ἀγίτο. ε. 441.

Ε'λαχον, sortita est, à λαχάνω, sortior. in a. 2. αἶ. ἐλαχον, f. λήξομαι, λάξομαι, & κληρώσομαι. perf. Att. ἐλήξα. p. med. λέλογχα. θ. 424 422.

Ε'λεγχοι, εῶ, τὸ, probrium, dedecus. Th. ἐλέγχω, ξω, arguo. θ. 26.

Ε'λεῖν, capere, pro ἐλεῖν, dialys. Ion. a. 2. inf. ab αἰρέω, capio. α. 337.

Ε'λεκε, 3. sing. plusq. perf. pro ἐλέκετο, concubuerat, verbi λέξομαι, cubo, f. ξομαι, p. λέλεγμαι. α. 46.

Ε'λεν, invasit, a. 2. ind. pro εἶλεν, ab αἰρέω, capio. Vide ἐλίομαι. θ. 167.

Ε'λένης, gen. ab Ε'λένη, ἡ, nomen speciosissimæ mulieris. ε. 164.

Ε'λεον, pro ἐλεεινόν, per syncopen, miserè. ἐλεεινός, miser. ἐλεέω, misereor. Th. ἐλεῶ, α, ὁ, misericordia. ε. 203.

Ε'λίομαι, capere, a. 2. med. infinit. ab αἰρέομαι, f. 1. αἰρεθήσομαι, p. ἤρημαι, a. 2. med. εἰλόμην. ε. 285. 364.

Ε'λῶ, elige, Dorice pro ἐλῶ ad formam τυποῦ, ἐδῶ, a. 2. med. imp. ab αἰρέομαι. θ. 549.

Ε'λῶθη, ἐλῶθη, ἡρῶ, ἡ, nomen proprium urbis in Boeotia. θ. 54.

Ε'λεφαίρετο, imperf. decipiebat. Th. ἐλεφαίρω, decipio. θ. 330.

Ε'λέφαντι, ebore, dat. sing. ab ἐλέφας, αὐτῶ, ὁ, elephas. α. 141.

Ε'λήλαται, ductum est, 3. sing. præf. pass. ab ἔλαχα, in præf. pass. ἔλαμαι, & facta Attica reduplicatione ἐλήλαμαι. Th. ἐλαύνω, ἀγίτο, f. ἐλάσω, p. ἔλαχα. θ. 726.

Ε'ληται, 3. sing. ab ἐλωμαι, ἡ, κται, a. 1. med. subj. ab αἰρέομαι, capio, f. 1. pass. αἰρεθήσομαι. p. ἤρημαι, a. 2. m. εἰλόμην. ponitur & ἔληται, per τμησιν pro ἀφ' ἔληται. ε. 319. & 603. 357.

Ε'λθεις, a. 2. opt. αἶ. venerit, ἔλθεις, sub. ἐλθεῖν. inf. ἐλθόντι, gen. part. ab ἔρχομαι, venio, f. ἐλδύσομαι, a. 2. ἔλυσον, & per syncopen ἔλθον, ες, ε. p. m. ἔλυσται, Att. ἐλήλυθα. ε. 541. 337. 662. α. 432.

Ε'λικας, acc. pl. ἐλίκεσσιν, dat. pl. κυρτας, q. d. anfractuofas,

fas, ab ἔλιξ. Th. εἰλίω, verso.
ε. 450. 793. α. 295.

Εἰλίκη, nomen urbis. α. 475.
381.

Εἰληβλίφαρ, α, ὁ κ, η, cui pal-
pebræ sunt volubiles, tortiles
aut nigræ. ab εἰληος, ε, volubi-
lis. hoc ab εἰλίω, volvo. Th.
εἰλίω, verso, & βλέφαρον, α, τὸ,
palpebræ. θ. 16.

Εἰλικών, ὦν, ὁ, nomen mon-
tis. qui nomen habuit ab an-
fractuosis viis. ε. 637. θ. 2. 23.
hinc

Εἰλικονιάδες, Musæ. Εἰλικονιά-
δης, dat. pl. Ion. ε. 63. 656.
θ. 1.

Εἰλικώπιδι, dat. ab εἰλικῶπις,
ιδ, η, *limis oculis contuens*.
ex εἰλιξ, quæ vox etiam Ad-
jective capitur, pro *intortio*,
hoc ab εἰλίω, verso, & ὦψ,
oculus. Th. ὀπθμαι, video.
θ. 307. 998.

Εἰλιπον, *liqueunt*. 3. pl. a. 2. act.
à λείπω, linquo. f. ψω. p. φα.
p. m. λέλοιπα. ε. 154.

Εἰλε, trahebat, imperf. Ion. pro
εἰλκον, ες, ε, ab εἰλω, traho,
f. ἐλξω. α. 152. ἐλκέμεν, pro
ἐλκειν præf. inf. ε. 629.

Εἰληδόν, Adverb. *luctando*, at-
trahendo, ut supplantetur, vel
sublimis sternatur. Th. ἐλκω,
ξω, traho. α. 302.

Εἰλαβέν, a. 2. ind. Poët. pro ἔλα-
βέν, verb. λαμβάνω, capio,
f. λήψομαι, p. λέληθα, & At-
tice, εἰληθα, a. 2. ἔλαβον, ες, ε.
θ. 179.

Εἰλάδ, genit. ab Εἰλας, αἰδ,

η, Græcia. ε. 651.

Εἰλαδωοῖσι, dat. pl. Ion. *maní-
pulis*. Th. εἰλίω, convolvo.
α. 291.

Εἰλοπας, *mutos*, acc. pl. q. d. ἔς
ἐλαίπῃ ἢ ὦψ, quos deserit vox,
ab ἐλωψ, οπ, qui vocem
edere nequit, ab ὦψ, ὀπός, η,
vox, & λείπω, linquo. α. 212.

Εἰλπίς, ἐλπίδ, η, spes. ε. 96.
ἐλπίδα. acc. ε. 496.

Εἰλπίδην, sperans, præf. part.
ab ἐλπομαι, Poët. pro ἐλπίζω.
Th. ἐλπίς, ιδ, η, spes. α. 66.

Εἰλυμα, τ, τὸ, *tepo*, ab εἰλω,
traho. Thema, εἰλίω, verso
ε. 428. 434.

Εἰλύσατο, *liberavit*, a. 1. med. à
λύω, solvo, f. σω, p. λέλυχα.
θ. 528.

Εἰλὼν, *arriprens*, a. 2. part. ab
αἰρέω. θ. 487.

Εἰμ', pro ἐμὲ, acc. ab ἐγώ, ego.
ε. 394.

Εἰμαρνάσθην, 3. dual. imperf.
med. à μάχοναμην, *pugno*. α. 238.

Εἰμας, acc. pl. f. g. ab ἐμός, η,
όν, meus, a, um. ε. 55.

Εἰμάχοντο, dimicabant. imperf.
verbi μάχομαι, *pugno*, f. μα-
χήσομαι, p. μεμαχήμα. α. 301.

Εἰμῶλε, conjicit, 3. imperf.
pro ἐνέβαλε. Th. βάλλω, λῶ,
jacio, p. βέβληκα, a. 2. ἐβαλον,
p. m. βέβολα. α. 414. 453.

Εἰμῶσιλδον, ες, ε, imperf. pro
ἐνέβασιλδον, verbi ἐμῶσι-
λδύω, regno in. Th. βασιλδύς
ἐ, ὁ, rex. ε. 111. θ. 71.

Εἰμῶσαως, insistens, ἐμῶσαωχ,
f. g. pluriq. perf. part. act. per
cra-

crasin, pro ἐμβέτηκως, verb.
ἐμβαίνω, ingredior. Th. βαί-
νω, eo. α. 195. 324. §. 12.

Ε' μέο, Ion. & poet. pro ἐμέο, &
hoc pro ἐμῷ, ab ἐγώ. α. 361.

Ε' μέλλω, imperf. à μέλλω, f. μελλή-
σω, futurus sum. α. 126. §. 552.

Ε' μέλει, imperf. à μέλει, imper-
son. curæ est, p. μέμελῃς. ε.
145.

Ε' μῆν, Ionicè pro εἶναι, præf. inf.
ab εἶμι, sum. §. 500.

Ε' μῆροίνα, curabat, imperf. à
μῆροινάω, curo. Them. μῆρῳ,
εἶ, τὸ, animus. α. 368.

Ε' μῆσάῳ, paravit, a. 1. m. à
μῆσδμα, f. ἡσδμα, cogito,
machinor. à μῆδῳ, εἶ, τὸ,
cura. ε. 49. 95.

Ε' μιμνῇ, manfit, imperf. à μίμνω,
maneo. Th. μῆν, νῶ, maneo.
ε. 97.

Ε' μίσγῳ, imperf. pass. verb.
μίσγμαι, idem quod μίγνυ-
μαι, misceor. f. 1. μιχθήσο-
μαι, præf. perf. μέμιγμαι, a. 1.
ἐμίχθην, a. 2. ἐμίγην. §. 56.

Ε' μισγάως, adverb. dicto citius.
q. d. ἄμα τῷ ἐπεί, ab ἐπεί,
εἶ, τὸ, verbum. Th. ἔπω, di-
co. α. 442.

Ε' μιμνῶν, f. g. p. m. part. à
μῆν, curio. α. 439.

Ε' μῆναι, esse, Æol. pro ἔμναι,
Dor. pro εἶναι. ab εἶμι, sum.
ε. 270. §. 400. 610.

Ε' μῆνός, fortiter, adverb. μέ-
νῳ, εἶ, τὸ, robur. α. 429.
§. 712.

Ε' μῆνός, sortitus est, per meta-
thesis pro μένός, præf. med.

à μείρω, dividō, sortior, præf.
pass. μέμωμαι & Att. εἰμω-
μαι. ε. 345. §. 414. 426.

Ε' μός, ἡ, δν, meus, a, um, ab ἐμῷ.
Th. ἐγώ, ego. ε. 269. §. 164.

Ε' μῆναι, retro, adverb. Them.
πάλιν, rursus. ε. 145.

Ε' μῆναι, juxta. Adverb. Th.
πῆλαι, prope. ε. 732.

Ε' μῆναι, inter se commit-
tentēs, a. 1. part. pl. num. ab
ἐμῆναι, appropinquo. Th.
πῆλαι, prope. α. 109.

Ε' μῆναι, inciderat, pro ἐνέπιπτε,
a. 2. ab ἐμπίπῳ, incido. Th.
πίπῳ, cado, f. πίπῳ, p.
πίπῳ, a. 2. ἐπίπῳ, a. 2. part.
πίπῳ. α. 420. 509.

Ε' μῆναι, tamen, Ionicè pro ἔμ-
πῳ. ε. 141. α. 259.

Ε' μῆναι, prope, adverb. ab ἐμ-
πῳ, appropinquo. Th. πῆ-
λαι, prope. α. 371.

Ε' μῆναι, inspirans, a. 1. part.
Th. πνέω, flo, spiro, f. πνέω,
p. πνέω. ε. 506.

Ε' μῆναι, acc. Ion. ab ἐμῆναι,
ἡ, mercatura. Th. πείρω, transf-
eo. p. m. πείρω, unde est πῆ-
ρῳ, ε, ο, via. hinc ἐμῆρῳ,
mercator. ε. 644.

Ε' ν, in, præposit. regit. dat. pro
ἐντα, ibi. ε. 202. 379. α. 204.

Ε' ναι, habitabat, imperf. à νάω,
habito. α. 14.

Ε' ναι, similem, ex εἰ &
ἀλίζῳ, similis, q. ex α &
λίζῳ resono, non absonus, vel
q. d. ἄλλος ἔστιν. ε. 128. α. 88.

Ε' ναι, hostes, ὅ, ἀντί, ad-
versus. Th. ἀντί, contra. α. 184.

Ε' ναι

- Εὐαποψύχειν, *alvum exonerare, excernere*, præf. inf. ex εὐ, ἀπὸ, & ψύχω, f. ξω, *refrigero*. ε. 757.
- Εὐαργα, τὰ, *spolia*, ab εὐαίρω, *occido*. α. 367.
- Εὐαρίζω, f. ξω, *idem quod εὐαίρω, occido*. α. 194.
- Εὐαεφόρῳ, *spoliator*, pro εὐαρηφόρῳ, *spolia ferens*, ab εὐαργα, τὰ, *spolia*, & φέρω, *fero*. α. 192.
- Εὐάτη, *poëtice pro ἐννάτη, nona*, ab ἐννέα, *novem*. ε. 770.
- Εὐαυλῶ, ε, ὁ, *stabulum*. Them. αὐλὴ, ἡ, *aula, atrium*. θ. 129.
- Εὐδέκατη, *undecima*, ab ἐν, *unum*, & δέκα, *decem*. ε. 772. 774.
- Εὐδήμοισι, *popularibus*, dat. pl. Ion. ab ἐνδήμος, *qui in populo est*. hinc ἐνδήμιος νόσος, *est morbus cuidam populo peculiaris*. Them. δῆμος, ε, ὁ, *populus*. ε. 223.
- Εὐδον, *intus*, adverb. hinc ἐνδοθεν, *ex interiori loco*. ἐνδοθεν, *intus*. θ. 964. ε. 31. 521.
- Εὐδουκίως, *adverb. valde accurate*. ab ἐνδουκῆς, ἐϞ, ὁ, ἡ, *promptus, accuratus*. α. 427.
- Εὐδρυον, ε, τὸ, *cor & medulla arboris*, καεὶ δὲ τὸ δένδρε καὶ τὸ μέσον, *der Kern vom holze*. Th. δρυς, υὸς, ἡ, *quercus*. ε. 467.
- Εὐέθηκε, a. 1. ind. verbi ἐνέθημι, *impono*, f. θήσω, p. τέθεικα, a. 2. ἔθλω. θ. 174.
- Εὐείκη, *ferat*, a. 1. sub. ἐνείκα, a. 1. act. infinit. ab ἐνείκω, *idem quod ἐνέγκω, vel à φέρω, fero*, f. οἶσω, a. 1. ἤνεγκα, *Poëtice ἤνεκα, & abjecto au-*

- gmento, εὔεκα, as*. ε. 561. θ. 784.
- Εὐείμαν, *distribuerunt*, a. 1. ind. à νέμω, f. μῶ, *tribuo*, præf. νενέμηκα, a. 1. εὔεμα, p. med. νένομα. ε. 222.
- Εὐεκα, *propter, causa, adverb.* ε. 162. ἐνεκ'. θ. 983.
- Εὐέκειθ, *inquit*, 3. sing. imperf. ab ἐγκειμαι, f. κείσμαι. Th. κείμαι, *jaceo*. θ. 145.
- Εὐέπιδσαν, a. 1. act. ab ἐμπνέω, *inspiro, aspiro*. Th. πνέω, f. πνέσω, *flo, spiro*. α. 131.
- Εὐεποίησανθ, *duxerunt*, a. 1. med. verbi ἐμποίω, *facio in*. Th. ποιέω, ὦ, *facio*. θ. 7.
- Εὐέπων, *alloquens*, præf. part. Them. ἔπω, *dico*. a. 1. εἶπα. ε. 192. 260.
- Εὐερεθε, *infra, adverb.* Th. ἔρε, as, ἡ, *terra*. θ. 720.
- Εὐέροισι, *inferis*, dat. pl. Ion. *idem quod καὶ ἄχθονιοις*. Th. ἔρε, as, *terra*. θ. 850.
- Εὐη, ης, ἡ, *novilunium*. Th. ἐνϞ, seu ἐνϞ, *annus*. ε. 768.
- Εὐνιῶ, *placide*, gen. ab ἐννης, ἐϞ, ὁ, *bonus, placidus*. Th. *est εὐς, ἐϞ, ὁ, bonus*. θ. 65.
- Εὐήρεθ, a. 1. m. ab εὐαίρω, *occido*. f. ἀρῶ. a. 1. εὔηρα. θ. 316.
- Εὐ'θ', *pro ἐνθα, hic, ibi*. ε. 165. 493. hinc ἐνθάπερ, *idem quod ἐνθα*. θ. 586.
- Εὐ'θάδε, *hic, huc, adverb.* Th. ἐνθα. ε. 652. θ. 775.
- Εὐ'θεν, *hinc, adverb. de loco*. Th. ἐνθα, *hic, illic*. α. 28. θ. 9.
- Εὐ'θρεψαοθα, *inserere*, a. 1. inf. m. ab ἐντρέψω, *alo in*. Th. τρεῖ-

τρέφω, alo. f. θρέψω. p. πέτρε-
φα. a. 2. ἔτρεφον. p. m. πέτρε-
φα. ε. 779.

Εὔνι, pro εὔνι, est. ε. 747.

Εὔνι, in, poet. pro εὔνι. a. 276. θ. 297.

Εὐναύσια, quotannis, ab εὔναι-
σι, ε, ὁ κ, ἡ, annuus. Th.
εὔναιστος, annuus, q. d. εἰς εἰω-
θὺν ἐπανελθὼν. ε. 447. θ. 58.
a. 87.

Εὐνικήθεο, repono, pro ἐγκαθίσ-
τεω, 2. sing. a. 2. med. imperat.
ab ἐγκαθίστημι. Th. τίθημι,
pono. ε. 27.

Εὐίασεν, praloqui, præf. inf. pro
ἐνέπειν. Th. ἔπω, dico, a. 1.
εἶπα. θ. 369.

Εὐνάστες, novennio. εὔναστῆς, no-
vennis. Th. ab εὔναια. novem,
& ἔτ, ε, τὸ annuus. θ. 801.

Εὐναστήρω, dual. num. ab εὔναι-
στη, ε, ὁ, novennis, ab εὔναια,
novem, & ἔτ, annuus. ε. 434.

Εὐνέα, οἱ, αἱ, τὰ, novem, ἀκλι-
τον. θ. 56. 60. 76.

Εὐνέπετε, poet. dicite, pro ἐνέπι-
τε, præf. imperat. ab ἐνέπω.
Th. ἔπω, dico. a. 1. εἶπα. a. 2.
εἶπον. ε. 2.

Εὐνεσίησι, dat. pl. Ion. & poet.
pro ἐνεσίαις, ab ἐνεσία, confi-
lium. sicut σύνεσις, intelligen-
tia, est ἀσυνήμι, ita ἐνεσία ab
ἐνήμι, immitto. Th. ἔω, mit-
to. θ. 494.

Εὐνηφιν, perendinum, ab ἔνῃ, seu
ἐνῃ, vel ἐννῃ, seu ἐννῃ, vetus,
(sub. ἡμέρα.) φιν, est paragoge
poetica. Th. εἶν, seu ἐν, annuus.
ε. 408.

Εὐνοσίχθων, Neptunus, ab ἐνώω,

moveto, & γαῖα, terra. a. 104.
θ. 441.

Εὔνυχος, ε, ον, seu ἐνυχος, no-
cturnus, adject. Th. νύξ, κῆρς,
ἡ, nox. θ. 10. a. 32.

Εὐνόησε, sensit, ut & ἐνόησαν, a. 1.
ind. ἀνοέω, cogito. Th. νόος,
νῆς, mens. ε. 89. a. 410. θ. 488.

Εὐνοπῶ, clamorem, ab ἐνέπω, di-
co. Th. ἔπω, dico. θ. 708.

Εὐνεσις, εως, ἡ, motus, ab ἐνώω, mo-
veto. Th. εἰς, ἐνός, unus. θ. 681.
849.

Εὐνοσίχθων, terræ quassator, ex
ἐνώω, moveto, inde ἐνοσις, mo-
tus, & χθών, terra, quod ter-
ram moveat. Neptuni Epi-
theton. ε. 665.

Εὐνός, intus, adverb. ε. 267. a.
312.

Εὐντοσθε, & ἐντοσθι, intus : idem
quod ἐντός. ε. 540. 518. θ. 598.

Εὐνύνασθαι, a. 1. med. infinit. ab
ἐντύνομαι, apparere. Th. ἐντια
ἐντη, τὰ, arma. ε. 630.

Εὐναλίοιο, gen. Ion. ab Εὐνά-
λιος, ε, ὁ, Mars. Th. Εὐνώ, ἡ,
Bellona. a. 371.

Εὐνώ, ὁ, ἡ, Bellona, ab ἐνώω,
perimo. θ. 273.

Εξ, ex, præposit. reg. gen. ε. 148.
306. a. 76.

Εξάδιος, ε, ὁ, nomen viri.
a. 180.

Εξαλαπάξῃ, diripiet, f. 1. Th.
λαπάξω, sive λαπάσσω, f. ξω.
evacuo. ε. 187.

Εξαλέασθαι, evitare, a. 1. med.
infin. Vide supra ἀλέασθαι.
ε. 105. 756. 800.

Εξαμείβετο, imperf. Ion. abje-
cto

Εἰς αὐγμένο, verbi ἐξαμεί-
βομαι, imputo. Th. αἰμείβω,
f. ψω, commuto.

Εἰς ἀπάτης, blanditias, acc. pl.
ab ἀπάτη, dolus. Th. ἀπατάω,
decipio. §. 205.

Εἰς ἀπάτησι, pro ἐξηπάτησε, a. 1.
ind. Th. ἀπατάω, f. ἦσω, de-
cipio, proprie πᾶσι ἀπάγω, à
via aliquem abduco in devia,
hinc ἐξαπατήση, a. 1. sub.
ε. 321. 371. §. 889.

Εἰς ἀπαρισκων, (alii legunt ἐξα-
παρισκων, fallens, quod ab
ἀφάω, παρῶ) poet. idem quod
ἐξαπατάω. §. 537.

Εἰς αὐτίς, denovo, Adv. Th. est αὐ,
rursus. §. 915.

Εἰς ἐγόντο, procreati sunt, a. 2.
m. cum Genit. verbi ἐκγίνο-
μαι, enascor, hoc à γείνομαι,
nascor. Vide in γείνατο. §. 106.
126. 147. 263.

Εἰς ἐθορε, a. 2. act. ab ἐκθορέω, pro-
filio. Th. θορώ, vel θορέω, salio.
§. 281.

Εἰς ἔ, habebit, f. 1. Th. ἔχω, ha-
beo. a. 2. ἔχον. ε. 270.

Εἰς ἐίης, poetice pro ἐξῆς, deinceps,
ordine. §. 738. 809.

Εἰς ἑξήκοντα, sexaginta. ε. 562.

Εἰς ἐλάαν, poetica Ἔα epenthesi,
pro ἐξελαῶν: ab ἐξελάω, f. αἶσω,
expello, p. ἐξήλασα. Th. ἐλαύνω,
f. αἶσω, agito. §. 491.

Εἰς ἐλάασι, expellunt. præf. verbi
ἐξελάω, ἐξέλασε, a. 1. act. ver-
bi ἐλαύνω, f. αἶσω, p. ησα. ε. 222.
§. 820.

Εἰς ἐίλειτο, exemit. a. 2. m. ab ἐξαι-
ρῶμαι. Th. αἰρέω, capio, f. ἦσω,

p. ἤρηκα, a. 2. εἶλον. ε. 104.
α. 89.

Εἰς ἐλθεῖν, exire, a. 2. inf. ἐξελθεῖν-
σα, a. 2. part. f. g. Th. ἐρχομαι,
venio, f. ἐλθόσομαι. a. 2. ἤλ-
θον. p. med. ἐλήλυθα. ε. 216.
§. 772.

Εἰς ἐρῶ, f. 1. inf. pro ἔξεν Ionice.
Th. ἔχω, habeo, f. ἔξω, p. ἔχη-
κα. a. 2. ἔχον. §. 394.

Εἰς ἐνέρεξι, a. 1. ind. verbi ἐξενε-
ρίζω, f. ξω. Th. ἐναίρω, occi-
do. α. 329. §. 289.

Εἰς ἐπῆ, a. 2. indic. act. ab ἐξέπῃη-
μι. f. ἐκπῆήσω, a. 2. act. ἐξέ-
πτω. ε. 98.

Εἰς ἐκπόντες, a. 2. part. act. Th.
ἐρείπω, f. ψω, cado. in a. 2. act.
ἤρπον. α. 174. §. 704.

Εἰς ἐρύσαι, a. 1. part. ab ἐξερύω,
extraho. Th. ἐρύω, f. ὑσω, tra-
ho. ε. 624.

Εἰς ἐτέλεισιν, & ἐξέτελεισ', pro
ἐξετέλεισιν, perfecit, a. 1. ab
ἐκτελείω, perficio. ἐξετελείτο,
imperf. pass. Th. τέλειον, fi-
nis. ε. 83. §. 403. 881. 1002.

Εἰς ἐφαάνη, emerfit, a. 1. pass. ab
ἐκφαίνω, emergere facio, pro
ἐξεφαάνη, per epenthesin Ἔα.
Th. φαίνω. f. νῶ. p. πέφαγκα.
a. 1. ἐφηνά. ostendo. §. 200.

Εἰς ἐήμεσε, a. 1. ind. evomuit, ab
ἐξέμειω. f. έσω, vel ἦσω. Them.
ἐμείω, ᾧ, f. έσω, vomo. §. 497.

Εἰς ἐήρχον, incipiebant, duces erant.
3. pl. imperf. act. ab ἐξάρχω.
Th. ἀρχομαι, incipio. α. 205.

Εἰς ἐίκετ', pervenit, a. 2. med.
ἐξικόμενω, ε, ετο. verbi ἐξικνέο-
μαι, pervenio. Th. ικνέομαι,
ve-

- venio, f. ἵζομαι, p. ἵγμαι, a. 2. med. ἱγμῖν. α. 471.
- Εξίτην, verbale, οἷς ἐκ ἐξίτην ἐστὶ, quibus non exire licet. ab ἐξείμι, exeo. Th. εἶμι, eo. 9. 732.
- Εξόπιθεν, poet. pro ἐξοπιάθεν, adv. à tergo. ἐξοπίαω. ε. 88. Th. ὀπίσω, retrorsum, retro. α. 130.
- Εἶζοχ', adv. pro ἑζοχα, excellenter, ab ἐξίχω, excello. Th. ἔχω, f. ἔζω & ἔχσω, habeo. ε. 771.
- Εοικώς, ὅτι, part. præt. med. ab εἶκω, similis sum. hinc εοικχα dicitur pro οἷχα, sicut εώεχα pro ὠεχα. ε. 233. α. 215.
- Εὐοίπα, præt. med. ab εὐπομαι, spero. Th. ελπὶς, ἰδ, ἦ, spes. ε. 271. 473.
- Εὐν, ἰόν, ἰόντα, gen. dat. & acc. ab εὖν, poet. pro ὦν, ab εἶμι, sum. ε. 29. 361. 474. 9. 32.
- Εὖς, suus. hinc genit. ἰόν. εἶο, pro εἶ. 9. 472.
- Εὔσαι, præs. part. f. g. ab εἶμι, sum. ε. 206. 290.
- Εὔπ', pro ἐπὶ, in, præposit. ε. 34. 43.
- Εὔπαρ, adduco. f. ἄζω, p. ἤχα, a. 2. ἤρην & Attice ἤχαρην. Th. ἄζω, Juco. 9. 176.
- Εὔπαινος, probaverit, a. 1. act. opt. Æol. ab ἐπαινέω. Them. εἶν, ε, ὁ, laus. ε. 12.
- Εὔπαινης, gen. ab ἐπαινῆ, gravis. Th. αἶν, ε, ὁ, laus. 9. 768. 774.
- Εὔπαυς, animum adjice, præs. imperat. ab ἐπαύω, f. ὤσω, præt. ἐπήκω, a. 1. ἐπήκωσα, hinc in sub. ἐπαύω, ης, η. p. m. ἐπήκω. ε. 273. 446.

- Εὔπαυον, auscultatorem. ε. 29.
- Εὔπαιλιν, insiliens, præs. part. ex ἐπὶ & αἰλόμιν, poetice αἰλιν. sic ἐκμιν, ἀρμιν, pro ἐκμιν, ἀρμιν. Th. αἰλομαι, f. ἔμαι, salio. 9. 815.
- Εὔπαρμον, sufficientem, præs. part. Vide ἀρμιν. ε. 599. 625.
- Εὔπαιον, 3. pl. a. 1. med. comederunt. à πᾶν, vel πᾶμαι, possideo, vescor. præt. pass. πῆπαμαι. 9. 642.
- Εὔπαιρε, fruitur, ab ἐπαιρέω. qui fruitur aura, qui respirare potest. Th. αὔρα, ας, ἦ. ε. 238. 417.
- Εὔπαχυν, a. 1. ind. vexavit, constrinxit. Th. παχυν, ης, ἦ, pruina. unde παχυνώ, ὦ. ε. 358.
- Εὔπ', pro ἐπὶ, acc. pl. ab ἐπ, ε, verbum, ab ἐπώ, dico. α. 117. 326. 9. 84.
- Εὔπεισι, ingredi fecit. a. 1. act. activè capitur, verbi ἐπιβαίνω, ex ἐπὶ & βαίνω, eo, f. βήσωμαι. p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. ε. 578. 657.
- Εὔπεισι, dat. pl. Ion. pro ἐπείσι, & forte ita legendum: ab ἐπ, ε, τὸ, verbum. Th. ἐπώ, dico. ε. 184. 9. 90.
- Εὔπεισιν, a. 1. verbi ἐπιτίθημι, impono. f. ἤσω, a. 2. ἔθην, α. 332.
- Εὔπει, postquam, quoniam. ε. 120. α. 110. 336.
- Εὔπει, festinabat, imperf. Th. ἐπειρω, urgeo, f. ἔω. α. 21.
- Εὔπει, ἐπειτ' deinde. Th. εἶπε, postea. ε. 614. α. 332. 9. 193.
- Εὔπει, imperf. verbi ἐπείκει, μαι,

μαι, *jaceo*, *superimprobitus sum*.
τ. κείσμαι. Th. κείμαι, *jaceo*.
§. 143.

Ε'πιμέδαις, *injecit*, a. 2. act. pro
ἐπιμέδαις, ab ἐπιμέδαιω, *su-*
perinjicio. Th. βάλλω, αἰῶ, *ja-*
cio, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον,
p. m. βέβολα. §. 98.

Ε'πιμεδεδάως, *insistens*. perf. part.
ab ἐπιμεδαινῶ. Th. βαίνω, eo.
α. 324.

Ε'πιμψι, *misit*, a. 1. ind. verbi
πέμπω, *mitto*, f. ψω, p. φω.
§. 784.

Ε'πίπλων, ως, ω, *navigavi*, i. ling.
a. 2. act. vel imperf. ab ἐπί-
πλωμι, pro ἐπιπλέω, ad for-
mam ἔδω, ως, ω, vel ἰδίδω, ως,
ω, à δίδωμι, do. Th. πλέω, f.
πλάσω, *navigo*. §. 684.

Ε'πὶρρώσανθ, 3. pl. a. 1. med. ind.
ab ἐπὶρρώνυμι. Th. ῥώννυμι,
confirmito, *corroboro*. f. ῥώσω. p.
ῥώσωκα. a. 1. ῥώσσει. §. 8.

Ε'πισυναχίζε, *ingemiscebat*. imperf.
à συναχίζω, f. σω. Th. στενός, ἔ, ὁ,
angustus. §. 843.

Ε'πίστει, *ingemiscebat*, imperf.
à στενω, *gemo*, f. νῶ. Th. στενός,
ἔ, ὁ, *angustus*, *arctus*. §. 679.

Ε'πίχεθ, 3. ling. a. 2. med. ab
ἐπιχω, *animum attendo*, f.
ἐφίξω, a. 2. ἔπιχον. Th. ἔχω,
habeo. f. ἔξω & ἔχισω, p. ἔχη-
κα. a. 2. ἔχον. §. 177.

Ε'πειται, *sequitur*, præf. ind. Th.
ἔπομαι, vel ἔπω. §. 220.

Ε'πέτελλε, *imperabat*, imperf. act.
ut ἐπιτέλλετ', imperf. pass. Th.
τέλλω, *inulitatum verbum*.
§. 995.

Ε'πιτέρπε, imperf. verbi ἐπιτέρ-
ω πομαι, *delector*. Them.τέρπω,
f. ψω. *delecto*. §. 158.

Ε'πίφανθ, *apparebant*, 3. plur.
plusq. perf. poet. pro πίφα-
σμεθ'οἱ ἦσαν, à φαίνομαι, *appa-*
reo. f. 2. φανήσομαι, præf. pass.
πίφαμεναι, & Att. πίφασμαι,
a. 2. ἐφάνην. α. 166.

Ε'πίφην, *occidit*, imperf. à πίφην,
idem quod φένω, *occido*. p. m.
πίφονα. §. 148. α. 57.

Ε'πίφραδι, a. 2. ind. act. ἐπιφρά-
ζω, *induco*, *indico*. f. σω. p. φω.
a. 2. ἔφραδον, p. m. πίφραδα.
Th. φράζω, *dico*, *memoro*.
§. 74. 162.

Ε'πιφραόσαθ, *excogitavit*, a. 1.
m. Poët. pro ἐπιφραόσαθ. Th.
φράζω, *dico*. §. 160.

Ε'πίφυγον, *enata erant*, imperf.
verbi πύφω, idem quod φύω,
nascor. f. σω. a. 2. ἔφυω. α. 76.
§. 673.

Ε'πέχειν, *abstinere*, præf. inf. Th.
ἔχω, f. ἔξω. §. 134.

Ε'πίων, gen. pl. ab ἐπῶ, εῶ, τῶ,
verbum. Th. ἔπω, *dico*. §. 401.

Ε'πήγαγε, *adduxit*. Atticè pro
ἐπήγε, præf. m. vel a. 2. act.
Th. ἄγω, *duco*, f. ξω. §. 240.

Ε'πηεῖανός, ἔ, ὁ, *apnuus*. Th. ἔτος,
εῶ, τῶ, *apnuus*. §. 31. 515. •

Ε'πλώ, *aderat*, imperf. ab εἰμί,
sum. §. 114. 598. §. 799.

Ε'πλώ, *postquam*, ex ἐπὶ, & ἦν, pro
αὖν, & hoc pro ἰάν. §. 239.

Ε'πήνησαν, *laudavunt*, aor. 1.
Poëtice, pro ἐπήνησαν, ab αἰνέω.
Th. αἰνῶ, laus. §. 664.

Ε'πλώνθη, *completa erat*. a. 1.
pass.

pass. ind. ab ἐπυνύω, *expedio*.
Th. ἀνύω, item, ἀνύτω, *persu-*
cio. α. 311.

Ε' πῆρατ, *amabilis*. Th. ἐράω,
άσω, *amo*. ε. 63. θ. 67.

Ε' πηροφείας, *coopertis*, ab ἐπηρ-
φῆς, *teclus*. & hoc ab ἐρέφω,
ψω, *tego*. θ. 598.

Ε' πῖ, *præposit.* regit gen. dat. &
acc. ε. 250. α. 76. 306.

Ε' πῖδῃδμαι, *conscendere*, α. 2.
inf. Ἄολ. pro ἐπιβῆναι. Ε' πῖδῃ-
σέμεν, Ion. pro ἐπιβῆσιν, f. 1.
inf. Ε' πῖδάντες, ἐπιβῆσα, aor. 2.
part. ab ἐπιβῆναι, *conscendo*,
f. βῆσμαι, p. βέβηκα, aor. 2.
ἔβην. α. 40. θ. 396.

Ε' πῖδεῖλα, *adv. post meridiem*,
à δέῖλῃ, ης, ἡ, *tempus pomeri-*
dianum, q. à δέω & ἔλῃ, *quum*
solis splendor deficere incipit.
Malo ἐπὶ δέῖλα, *circa po-*
meridianum tempus. ε. 808.
819.

Ε' πῖδερεται, *inspicit*, *præf. ind.*
Th. δέρεω, *video*. f. 2. δρεκῶ,
α. 2. ἔδρεκον. ε. 266.

Ε' πῖδώσω, *dabo*, f. 1. verbi δίδω-
μι, *do*, α. 2. ἔδων, ως, ω. ε. 394.

Ε' πῖκειλ, *similis*. Th. εἰκω,
ξω, *similis sum*. α. 182. θ. 207.

Ε' πῖθεις, *imponens*, α. 2. part. act.
Them. πῖθημι, πο. το, α. 2. ἔθην.
ε. 695.

Ε' πῖθηκη, ης, ἡ, *accessio, additio*.
Th. πῖθημι. pono. ε. 378.

Ε' πῖθοντο, *obtemperarunt*, 3. pl.
α. 2. med. à πειθομαι, *assentior*,
α. 2. m. ἐπιθόμεν, p. m. πεποι-
θῆ. *præf. pass. πειπείσμαι*, f. 1.
pass. πεισθήσμαι. ε. 69. θ. 474.

Ε' πῖ--θῶρε, α. 2. act. à θῶρέω, *salio*.
α. 321.

Ε' πῖθῶσκα, *insiliens*, *pr. part.*
f. g. Th. θῶσκα, *salio*. α. 438.

Ε' πῖκλησιν, *acc.* ab ἐπῖκλησις,
cognominatio, ab ἐπῖ, & κηλέω,
f. ἦσιν, *voco*. θ. 207.

Ε' πῖκλοπ, *furax*. Th. κλέπω,
ψω, *furor*, p. m. κέκλοπα.
ε. 67. 78.

Ε' πῖκτροι, *auxilarii*, ab ἐπῖκτ-
ρ, & ὁ, *auxiliator*. θ. 815.

Ε' πῖκράτεον, *pl. num. part. præf.*
ab ἐπικράτω, *prævaleo*. Th.
κράτ, *robur*. α. 308.

Ε' πῖκράτως, *Poët. pro ἐπικρά-*
τῶς, adv. valide. Th. κράτ, &
ς, τὸ, *robur*. ε. 204.

Ε' πῖκυρτώντε, *attollentes*, *Poë-*
tice dualis num. part. præf.
ab ἐπικυρῶ, ὡς *incurvo*. Th.
κυρῶς, & ὁ, *curvus*. α. 234.

Ε' πῖλήθω, *obliviscere*, Ion. pro
ἐπιλήθω, *præf. imper. verbi*
ἐπιλήθμαι, obliviscor. Th. λή-
θω, f. σω, *lateo*, α. 2. ἔλαθον, p.
m. λέληθα. ε. 273. θ. 102.

Ε' πῖμάρτυροι, *testes*. Th. μάρτυρ,
& ὁ κῆ ἡ, *testis*. α. 20.

Ε' πῖμειδῶς, *arridens*, α. 1. part.
act. Th. μειδῶ, f. ἦσιν, *rideo*
leniter. θ. 547.

Ε' πῖμετρέσω, *mutuo dabo*, f. 1. ab
ἐπιμετρέω, *in mensura addo*.
Them. μετρέω, τὸ, *mensura*.
ε. 395.

Ε' πῖμῆθας, *nomen viri*. ε. 85.

Ε' πῖμίσγεται, *commiscetur*, *præf.*
ind. à μίσγω, *pro μίγνυμι*,
misceo, f. ξω. θ. 802.

Ε' πῖμωμεντῶ, *vituperabilis*, ἡ. Th.

- ρῶμ[Ⓢ], α, ὁ, *dedecus*. s. 13.
 Ε'πιόν[Ⓢ], *accedentem*, a. 2. a. part.
 ab ἐπειμι, *accedo*. Th. εἰμι, εἶ.
 s. 673. α. 333. 425.
 Ε'πίορκον, *perjurium*. Th. ὄρκ[Ⓢ],
 α, ὁ, *jusjurandum*. s. 280. 802.
 9. 232.
 Ε'πιπύγην, *prorsus*, adv. πύγην,
 pro πᾶν, *valde*. s. 262.
 Ε'πιπειθόμην[Ⓢ], *obtemperans*,
 præf. part. à πείθομαι. Vide
 in ἐπίθορος. α. 369.
 Ε'πιπλομήνιοι, gen. Ion. *voluente*,
 ἐπιπλόμην[Ⓢ], pro ἐπιπλό-
 μην[Ⓢ]. Th. πείλομαι, *sum*. α.
 87. 9. 493.
 Ε'πιπλον, *implebant*, 3. pl. a. 2.
 a. à πινάω, pro πινυάω,
 vel πινυάημι, *impleo*. a. 2.
 ἐπιπλον, sicut à πινύω, ἔπινον.
 Them. πλῆ[Ⓢ], α, ὁ, *plenus*.
 α. 291.
 Ε'πιπνέουσιν, *inspirant*, præf. ind.
 Them. πνέω, f. πνέω, *spiro*.
 9. 872.
 Ε'πίρροθι, ex ἐπὶ, & ῥόθ[Ⓢ], α, ὁ,
undarum fremitus. ἐπίρροθος,
 α, ὁ, ἡ, *auxiliator, utilis*. s.
 558.
 Ε'πισμυγρὴ, *arumposa*, ἡ. Th.
 σμύχω, *vasto*, f. ξω. α. 264.
 Ε'πισπορεύω, *iteratam sationem*.
 Th. σπείρω, f. εἶρω, *sero*. s. 444.
 Ε'πισυμδρῶς, *scienter*, adverb. ab
 ἐπίσυναμι, *scio*, ex ἐπὶ & ἴσθμι,
scio. α. 107. 9. 87.
 Ε'πισπλάδην, Adv. *ornate, suc-*
cincte. Th. σπλάω, *mitto*. item,
oratio, f. σπλάω, p. ἑσπλάω, a. 1.
 ἑσπλάω, p. m. ἑσπλάω. α. 287.
 Ε'πιστρέφεται, *convertitur*, præf.

- ind. à στρέφω, *verto*, f. ψω, p.
 ἑστρέφω, a. 2. ἑστρέφω. 9. 753.
 Ε'πίχαι, præf. a. imperat. *cohi-*
be, inhibe, ab ἴχω, pro ἴχω, *in-*
hibeo. α. 446. hinc ἐπίχαιον,
 in dual. α. 350.
 Ε'πιτίλλεται, *exoritur*, præf. ind.
 hinc ἐπιτιλλομένων, Aol. pro
 ἐπιτιλλομένων, part. præf. gen.
 pl. f. g. Th. τίλλω, *verbum*
inusitatum. s. 381. 565.
 Ε'πίφρονα, acc. sing. ab ἐπίφρων,
 οἷ[Ⓢ], ὁ, ἡ, *prudens*. Th. φρίω.
 9. 122. ἐπιφροσύνησι, dat. pl.
 Ion. pro ἐπιφροσύναις, ab ἐπι-
 φροσύνη, *prudencia*. 9. 122.
 661. 896.
 Ε'πιχθόνιοι, in *terris versantes*.
 idem quod ἐπίγειοι, οἱ ἐπὶ τῇ
 χθονὶ ὄντες. ἐπιχθόνιοις, dat.
 pl. Ion. ex ἐπὶ & χθών, ὄντος, ἡ,
 terra. s. 122. 9. 372.
 Ε'πιψάων, præf. part. ab ἐπι-
 ψάω, *contingo*. Th. ψάω,
 idem quod ψάω, *tango*. α.
 217.
 Ε'ῶλεθ, per syncopen, pro ἐπί-
 λειψ, *facta est*, à πείλομαι, *sum*.
 item, ἑῶλεθ, imperf. pro
 ἑῶλεθ. 9. 425. 836.
 Ε'ῶπλιν, Adv. *prope*, ab ἐμπαλά-
 ζω, *appropinquo*. Th. πίλας,
prope. α. 372.
 Ε'ποίησεν, a. 1. ind. ἔχ[Ⓢ] ποιῶ,
vestigium facere. à ποίω, *fa-*
cio. s. 678.
 Ε'πομήσθη, 3. sing. a. 1. a. subj.
 Poëtice, pro ἐπομήσθη, *jura ve-*
rit, ab ἐπομνυμι f. ἐπομήσθη.
 Th. ὁμνυμι, *juro*, f. ὁμῶσθαι,
 p. ὁμῶσθαι. 9. 793.

Ε'πονται, 3. pl. præf. ἑποντο, *sequē-*
bantur, pro εἰποντο abjecto au-
gmento, imperf. Ion. ab ἔπω,
sequor. s. 403. α. 277.

Ε'ποπιδέειν, *inspicere*. Th. ὀπτο-
μαι, *video*, p. m. ὀπτα, α. 1.
ὀφθλῶ. s. 765.

Ε'πόρουσιν, α. 1. ind. *irruit*, ex ἐπὶ,
& ὀρέω, f. σῶ, *impetu feror*.
Th. ὀρω, *concito*. f. ρῶ vel ρσω,
α. 442. 452.

Ε'πῶ, εἶπῶ, τὸ, *verbum*. Them.
ἔπω, *dico*. s. 451. α. 330.

Ε'ποῦρ, *volabat*, 3. sing. imperf.
med. à πούρομαι, *volo*, à ποτῆ,
ἦς, ἡ, *volatus*. Th. πέτομαι,
vel πιτόρομαι, *volo*. α. 222.

Ε'ποτρυώνει, *instigare*, præf. inf.
act. Th. ὀτρυώνω, f. ὠῶ, *incito*,
p. γηῶ. s. 595.

Ε'πρῖσι, α. 1. ind. pro ἑπρῖσι, à
πρήθω, *incendo*. 9. 856.

Ε'πῖ, *septem*. α. 272.

Ε'πῖπυδῶ, *septempedalem*, acc.
ab ἐπῖπυδῆς, ex ἐπῖ, & πύς,
πυδῆς, *pes*. s. 422.

Ε'πῖπυρον, acc. sing. nomen flu-
vii, q. d. *habens septem vias*.
9. 341.

Ε'πῖπυλῶ, *septem portas ha-*
bens, à πύλη, ης, ἡ, *porta*, &
ἐπῖ, *septem*. s. 161. α. 49.

Ε'πῖπνται, *evolat*, 3. sing. præf.
pass. à πῖν, Poëtice πῖναι,
terrefacio, *attonitum reddo*.
πῖναι, *attonitus sum*.
item, *animo specto attento*.
quæ significatio huc quadrat.
s. 445.

Ε'πῖνυμν, ε, τὸ, nomen è re im-
positum, ex ἐπὶ, & ὄνομα,

αἶθε, τὸ, nomen. 9. 144. 282.

Ε'πῶρεσι, *concitavit*, 3. sing. a. 1.
act. ab ἐπόρω, *concito*. Them.
ὀρω, ρῶ, & ρσω, *concito*. α. 69.

Ε'ργῶ, pro ἑργῶ, Adv. ad locum,
in terram, humi. Th. ἔργ, *ergo*,
ἡ, *terra*. α. 174. 268.

Ε'ργῶσι, *humi*. in prosa χαμγαί.
adverb. s. 419. 471.

Ε'ργάσασθαι, α. 1. m. *amavit*, pro
ἐργάσασθαι Poëtice; ab ἐργάω,
amo, f. ἀσῶ. hinc ἐργάος, *ama-*
bilis, jucundus, & ἐργάεινός, ἡ, ὄν,
amabilis. 9. 70. 136. 915.

Ε'ργατή, ὄν, ἔς, ἡ *Erato*, nomen
mulieris vel Musæ, ab ἐργάω,
amo. ἑργατή, *amabilis*. 9. 78.
247.

Ε'ργάζονται, *operantur*, ἐργάζονται,
imperf. pro εἰργάζονται, abj.
augmento. ἐργάζεσθαι, pro ἐργα-
ζῆναι, Dorice, præf. imperat. ἐρ-
γασαί, α. 1. med. opt. εἰργα-
σμαι, p. pass. Th. ἑργον, *opus*.
s. 43. 150. 297. 312.

Ε'ργυμῶ, *operi*, dat. sing. pro
ῥέγμῶ, per metathesin, à ῥέ-
ζω, ῥέξω, & per metathesin
ἑξω, *facio*. s. 799. 9. 823.

Ε'ργον, *opus*. ἑργον, gen. Ion. pro
ἑργυ. ἑργ, pro ἑργα. s. 20. 21.
389. 9. 146.

Ε'ρδεν, *facere*, præf. inf. ab ἑρδῶ,
idem quod ῥέζω. s. 35. 9. 417.

Ε'ρεῶ, εἶρεῶ, τὸ, *Erebus*, est no-
men gehennæ, *caligo*. ἐρεῶσ-
φιν, *ex orco*, ἐρεῶς, pro ἐρέ-
ως, φιν, est paragoge Poëtica.
ἐρεῶν, *caliginosa*, ab ἐρεῶ,
εἶρεῶ, τὸ, *caligo*. s. 17. 9. 125.

Ε'ρειπομένης, *diruta*, præf. part.
pass.

- pass. ab ἐρείπω, diruo. f. ψω. §. 704.
- Ἐρεμνῆς, gen. sing. quasi ἐρεμνῆς, ab ἐρεμνῇ, obscura. Th. ἐρε-
ῖ, εἰ, τὸ, orcus. α. 444. §. 334.
- Ἐρδόμενον, per syncopen, pro
ἐρδόμενον, vel potius pro
ἐρδόμενον, à Themate ἐρδῶ, in-
vestigō. Vide Th. ἐρδῶ, f. ξω,
ructio, a. 2. ἔρδον. Alii ἐρδόμενον,
Doricè, pro ἐρέμενον, ab εἶρω,
seu ἐρέω, dico. s. 474.
- Ἐρέω, dico. Th. εἶρω, dico. s. 200.
284. α. 330.
- Ἐερέυχω, valde mugientis, Ion.
pro εἰερέυχω, ab εἰερέυχης, ε,
ὁ, valde mugiens, ex εἰ quod
in compositione valet valde,
& βερέυχω, ξω, strideo, frendeo.
§. 832.
- Ἐεργάπιο, gen. Ion. ab εἰεργά-
πῳ, ε, ὁ, ἡ, Poëtice pro εἰ-
εργάπῳ, valde sonans. Th. εἰ-
εργάπῳ, ε, ὁ, sonitus. §. 41.
- Ἐερίζε, certabat, imperf. pro
ἔερίζε, ab εἰερίζω, certo. Them.
εἰε, lis. α. 5. §. 534.
- Ἐερίηλης, εἰ, ὁ, ἡ, Ion. pro
εἰερίηλης, valde virescens, ex
εἰ, intensiva particula, &
ἡρίη, vireo. §. 30.
- Ἐεῖβῳ, ἡ, ancilla, famula, ab
εἶβῳ, εἰ, τὸ, lana. hinc εἰ-
εῖβῳ, ε, ἡ, ancilla, quæ lanifi-
cium exercet. s. 600.
- Ἐεῖκλυπον, valde sonantem, ex
εἰε valde (quæ est particula in
compositione tantum usitata,
intendens significationem) &
ἐκ κτύπῳ, ε, ὁ, sonus pulsu fa-

- lus, per prosthesin ἔκκλυπον,
ἀτύπῳ, ε, ὁ. Th. τύπῳ, pul-
so, verbero. §. 456. 930.
- Ἐεῖκλῆς, εἰ, valde gloriosus.
Th. κῖδῆς, εἰ, τὸ, gloria. §. 988.
- Ἐεῖμυγον, valde mugientem,
ἀμυγῶ, mugia. boum pro-
prium. s. 788.
- Ἐεῖνυς, ὕ, ἡ. Furia, peccato-
rum ultrix. in acc. pl. εἰεῖνυας,
εἰεῖνυς. s. 801. §. 185.
- Ἐεῖω, cecidit, a. 2. Ionic. Th.
ἐρείπω, evertō, f. ψω, item,
cado. α. 423.
- Ἐεῖς, ἰδῶ, ἡ, lis. acc. τὴν εἰ-
δα, & εἰε. s. 28. α. 148.
- Ἐεῖσαντες, antecedentes, a. 1.
part. ab εἰεῖω, f. ἰω. contendo,
certo. Th. εἰε, ἰδῶ, ἡ, lis.
s. 437.
- Ἐεῖσῆς, εἰ, ὁ, ἡ, valde po-
tens. ab εἰε, particula in com-
positione tantum usitata, in-
tendens & augens significa-
tionem eorum quibuscum
componitur: & εἰε, εἰ, τὸ,
robur, vis. Th. εἰε, να-
leo, possum. s. 414. §. 4.
- Ἐεῖσμεργάπιο, gen. Ion. valde
tonantis. Th. σμεργάπῳ, ἡ, ὡ,
magnos strepitus edo. §. 815.
- Ἐεῖφω, gen. pl. ab εἰεφῶ, ε, ὁ,
hædus, q. εἰε φανόμενῳ,
quod vere nasci soleat. s. 541.
- Ἐεῖμῃ, dat. sing. ab Ἐεῖμῆς, ε, ὁ,
Mercurius. ab εἶρω, dico, nun-
tio. Ἐεῖμῃ, acc. Ion. pro Ἐεῖ-
μῃ. Ab Ἐεῖμῃς, dicitur
etiam Ἐεῖμῃς, Poëtice, pro
Ἐεῖμῆς. s. 68. §. 444.
- Ἐεῖξ, f. 1. ab ἐξω. Th. ἐξω, f. ἐξω,
& per

- & per metathesin, ἐρεῖω. hinc
 ἐρεῖας, a. i. part. ε. 325. 708.
 Ἐρεῖσα, f. g. in masc. ἐρεῖεις, εἰρεῖς,
 amabilis: ἐρεῖς, ὠλεῖ, ὁ, in ma-
 lam partem accipitur; ἐρεῖω
 vero in bonam. Them. ἐρεῖω,
 amo. 9. 120. 245.
 Ἐρεῖω, & ὁ, Amor. Th. ἐρεῖω, amo.
 9. 120. 201.
 Ἐρρηξ, perrupit, a. i. act. à ῥήσσω,
 vel ῥήγνυμι, frango, f. ξω, a. 2.
 ῥήσσω, p. m. ῥήρῃα. α. 140.
 415.
 Ἐρρίζω, formidanti, præf. part.
 act. ab ἐρρίζω, formido, quod
 est ab ῥρίζα, præf. med. ver-
 bi ῥιζάω. Th. ῥιζῶ, εἶ, το,
 rigor, frigus. α. 228.
 Ἐρρίψ, a. i. ind. verb. ῥίπτω,
 abjicio, f. ψω, p. ῥρίφα, a. i.
 ῥρίψα, a. i. part. ῥίψας, a. 2.
 ῥρίπον, p. m. ῥρίπα. 9. 181.
 Ἐρρώοντο, ruebant, 3. pl. plusq.
 Poëtice, pro ῥρώοντο, à ῥώννυμι,
 roboro, f. ῥώσω, à ῥάω, hujus
 passivum ῥάομαι, roboror. item
 fluo, ruo. in imperf. ῥρῶοντο,
 festinabant, ruebant. α. 230.
 Ἐρυτήν, dat. sing. nomen pro-
 prium loci, ab Ἐρυθεία, ας, ἡ.
 9. 290. 983.
 Ἐρύγι, abducatur. præf. act. opt.
 ab ἐρύκω, inhibeo, f. ἐρύξω.
 ε. 28.
 Ἐρύσαι, a. i. act. infin. ponitur
 pro imperativo, ἔρυτο, pro ἐρύε-
 το, & ἔρυτ', pro ἔρυτο, ab ἐρύομαι,
 quod idem est cum ῥύομαι,
 libero. hinc ἔρυμα, το, το,
 munimentum, ab ἐρύομαι, cu-
 stodip. ε. 534. 622. 9. 304.

- Ἐρυσσάμενοι, currum trahentes,
 pro ἐρυσσεμαίτες, per meta-
 plasmum, ut ait Eustathius, in
 Ἰλιάδ. π. ex ἐρύω, ἐρύσω, traho,
 & ἄρμα, το, το, currus. α.
 369.
 Ἐρυσσάμενος, extrahens, Poëti-
 ce, pro ἐρυσσάμενος, a. i. part.
 med. ab ἐρύω, f. ὑσω, traho.
 α. 457.
 Ἐρχεται, præf. ind. ἔρχομαι, venio,
 f. ἐλδύσομαι, a. 2. ἤλθον, p. m.
 ἤλυθα. ε. 417. α. 439. 9. 91.
 Ἐς, Poëtice, pro εἰς, in. ες φάος,
 in lucem. 9. 626.
 Ἐσαν, 3. pers. pl. imperf. per sy-
 stolen Poëticam, pro ἦσαν, ab
 εἶμι, sum. α. 161. 245. 9. 586.
 Ἐσθαι, præf. inf. ab ἐσθω, come-
 do, & hinc ἐσθίω, idem. ε. 276.
 9. 773.
 Ἐσθλός, ἡ, ὄν, bonus, a, um. dat.
 pl. Ion. ἐσθλοῖσιν. ε. 119. 212.
 Ἐσίδῃ, inspexerit, poëtice pro εἰσ-
 ἰδῃ. 3. singul. a. 2. act. subj.
 ab εἰσεῖδω, intueor. Th. εἶδω,
 video, f. εἶσομαι, aor. 2. εἶδον,
 & ἰδον. ε. 608. 9. 82.
 Ἐσκάτητο, condidit, pro εἰσκα-
 τέτο. a. 2. m. 3. pers. sing.
 verbi εἰσκατέλλομαι. Th. πῆ-
 μι, pono. a. 2. m. ἐθέμην, σο, το.
 9. 890.
 Ἐσκε, poëtice pro ἦ, erat, ab εἶ-
 μι, sum. ε. 150.
 Ἐσκέδασ', dispersit, pro ἐσκέδασι,
 a. i. ind. à Th. σκεδάω, vel
 σκεδάινυμι, dissipio, f. σω. ε. 95.
 Ἐσκομίσαι, importare, a. i. inf.
 act. à κομίζω, porto. Th. κο-
 μέω. curo. ε. 604.

Ε'σμερῶνται, *striduit*, a. i. aet. à σμερῶν, *fragorem edo.* & ἐσμερῶν, imperf. à σμερῶν. Th. σμερῶν. §. 679. 693.

Ε'σπερίδες, *Hesperides*, ab ἑσπερίῳ, ὅ, *vesper.* *Hesperides*, h.e. Tzetze interprete, *vespertinae horae.* quibus curae sunt poma, h.e. *quo tempore stellas in caelo videmus*, tanquam poma. §. 215. 275.

Ε'σπερῶ, poëtice pro εἴπερ, *sequebatur*, imperf. pass. ab ἑσπερῶ, *sequor.* poëtice pro ἑπομαι. ἑσπετε, pro ἑπτε, praef. imperat. verb. ἑπω, *sequor.* §. 114. 201.

Ε'σπερῶν, a. i. m. part. f. g. ἑσπερῶ ἐσπερῶν, *aëre involuta.* pro ἐσπερῶν. τὸ σίγμα poëtice duplicatur. ab ἐννυμι, f. ἐσνυ, *induo.* Th. ἐσνυ, *induo.* ε. 124. 221. 534.

Ε'σσεται, *erit*, & ἐσσεῖται, pro ἑσσεται, f. i. ex εἰμι, *sum.* ε. 182. 501. ἑσσεται, *eris*, pro ἑσση. ε. 308.

Ε'σσομένη, & ἐσσομένησι, fut. i. part. verbi εἰμι, *sum.* ε. 56. §. 32.

Ε'σσυρῶν, *certatim*, *cum impetu*, adv. pro σισυρῶν, per metathesin. Th. σείω, σείω, poëtice σύν, *concutio.* α. 340. §. 181.

Ε'σσυτ', perf. pass. pro ἑσσυται, *irruit*, pro σισυται, per metathesin. à σείω, f. σείω, p. σείω, praet. pass. σισύμαι, ubi abjecto i & facta metathesi est ἑσσυμαι. Th. σείω, f. σείω, *concutio.* α. 458.

Ε'ται, *erit*, per syncopen pro ἑσσε-

ται, f. i. verbi εἰμι, *sum.* ε. 34. 191. 476.

Ε'σπλάτ', *succinctas habebant*, pro ἐσπλάται, 3. pl. praeterit. pass. Ion. pro ἐσπλάττοι εἰσι. Th. σπλάω, orno. σπλάωμαι, *vestibus orno.* f. 2. σπλάω, p. ἑσπλάω, a. i. ἑσπλά. praet. pass. ἑσπλάωμαι, p. m. ἑσπλά. α. 282.

Ε'σπῶτ', pro ἑσπῶτε, *stantes*, part. aet. dualis num. ab ἑσπημι, *sto.* f. ἑσπῶ. praet. ἑσπῶ. in part. praet. ἑσπῶς, & per syncopen ἑσπῶ, ἑσπῶς, ὅτῳ. pro quo ἑσπῶς. §. 519. item ἑσπῶς, ὅτῳ. α. 61. 747.

Ε'σπῶν, *stabant*, 3. pl. imperf. aet. ab ἑσπημι, *sto.* α. 196.

Ε'σπῶσι, *stant*, 3. pl. praef. aet. ab ἑσπημι, quod poëtis idem est quod ἑσπημι, *sto.* §. 796.

Ε'σπῶνται, *cinclum est*, praet. perf. pass. ἐσπῶνται, *ται.* hinc in pl. perf. ἐσπῶνται, à σπῶν. Them. σπῶ, *corono.* α. 204. §. 382.

Ε'στη, *stetit*, a. 2. ab ἑσπημι, f. ἑσπῶ, p. ἑσπῶ. α. 361. §. 745.

Ε'στηκται, *firmatae sunt*, 3. sing. praet. hinc ἑσπῶ, in pl. perf. à σπῶ, f. ἑσπῶ, *statuo.* α. 218. §. 779.

Ε'στη, dat. Ion. pro ἑσπῶ, ab ἑσπῶ, α. ἡ, *foculus.* item *Vesta*, quae vox hinc orta est. Dicitur & Ion. ἑσπῶ. ε. 732. §. 454.

Ε'σι, ἑσιν, *est, licet.* ab εἰμι, *sum.* ε. 36. ἑσ'. §. 720.

Ε'σφαιρίζον, *sonum excitabant*, imperf. verbi σφαιρίζω. Th. σφαιρίζω, ὅ, *sonus.* §. 706.

Ε'χα-

- Ἐχάλη, *extrema*, dat. ab ἑχαπᾶ, *extremitas rei alicujus*. Th. ἑχάλῳ, υ, ὀ, *ultimus*. §. 275.
- Ἐχον, *obtinuerint*, a. 2. ab ἔχω, *habeo*, f. ξω. ε. 125. §. 113.
- Ἐστω, *esto*. 3. sing. præf. imperat. ab εἰμι. *sum*. ε. 368.
- Ἐπαῖρον, *amicus*, acc. ἐπαῖρον, & ἑταρον, *poëtice*. ε. 181. 705. 714.
- Ἐπενυόθῃ, *extentum est*, a. 1. pass. à πενύω. f. σω. p. κα. Th. τείνω, *tendo*. §. 177.
- Ἐπια, acc. ἑπες, pro ἑπεῖ, gen. sing. ab ἑτῷ, *annus*. ε. 129. 171. 694. §. 803.
- Ἐπικ', pro ἑπικι, *reperit*, a. 2. act. verb. πικτω, *pario*. f. πέξομαι, a. 1. pass. ἐπέχθω. p. m. τέτοκα. §. 60. 211. 287. 295.
- Ἐπλίοθῃ, 3. person. a. 1. pass. à τελίω, *ad finem perduco*. f. ἑσω. Them. τέλῳ, εῷ, *finis*. §. 59.
- Ἐπεροζήλως, *inique*, adverb. ab ἐπεροζήλῳ, *qui alio zelo ducitur*. ab ἑτερῷ, *alius*, *diversus*, & ζήλῳ, υ, ὀ, *emulatio*. §. 544.
- Ἐπερῷ, ἐτέρῳ, *alter*, *alius*. ἐτέρῳφι, pro ἑτέρῳ, *nominat*. f. g. φ. per paragogen additur. ε. 187. 214. ἐτέρῳ γα. §. 752.
- Ἐπέρωθε, *θεν*, *ex altera parte*, adverb. ab ἑτερῷ. α. 184. 281. §. 676.
- Ἐπέπυκθῃ, *factus erat*, 3. singul. plusq. perf. *poëtice*, pro ἐπέτρυκθῃ. à τρύχω. f. ξω. *fabricor*. α. 208.
- Ἐπέπυκθῃ, *liquefcebatur*, imperf. ver-

- bi πέπω, & Dor. πέπω, f. ξω. *liquefacio*. p. med. πέπηκα. §. 862.
- Ἐπέπυκα, *vera*, pro ἑπυκα, per poeticam epenthesein syllabæ τη. Th. ἑπυκῷ, *verus*. ε. 10.
- Ἐπικλιν, *genuit*, imperf. verb. πικλω, *pario*. f. πέξομαι, a. 2. ἑτερον. a. 2. sub. πέκω. 2. 1. pass. ἐπέχθω. p. m. τέτοκα. §. 45. & c.
- Ἐπ, *adhuc*. ε. 156. α. 176. §. 428.
- Ἐπνάσσετο, *concutiebatur*, imperf. à πνάσσω, *quatio*, f. ξω. §. 680.
- Ἐπσι, *coluit*. a. 1. ind. à πῶ, *honoro*. α. 10.
- Ἐπτείνετο, *extendebatur*, imperf. à πτείνω, *quod à τείνω, tendo*, f. νῶ, p. τέτακα. α. 229.
- Ἐτλη, *sustinuisset*, 3. sing. a. 2. à τλήμι, *tolero*, f. τλήσω, p. τίτληκα, a. 2. ἑτλλω. Th. τελάω, αῖσω, *suffero*, hinc per syncopen τελάω & τλήμι. α. 73.
- Ἐτραπ', *evertit*, a. 2. act. à τρέπω, *verto*. a. 2. ἑτραπον, f. ψω, p. φα, p. m. τέτροπα. α. 456. §. 58.
- Ἐτραπτον, imperf. *uvæ calcabant*, à novo verbo τραπίω, *formatum à fut.* 2. τραπῶ, verb. τρέπω, *verto*. α. 301.
- Ἐτρεφε, *nutrivit*, imperf. act. ἑτρεφετ', pro ἑτρεφετο, imperf. pass. à τρέφω, f. θρέψω, αῖω, p. τέτρεφα, a. 2. ἑτρεφοι, p. m. τέτρεφα. ε. 130. §. 107.
- Ἐτρεύων, *vindemiabant*, 3. pl. imperf. pro ἑτρεύοντων, à τρυγᾶν. Thema τρύγη, ης, ῆ, τρι-

- ticum, vindemia.* α. 292.
Εὔμυσις, *veris*, dat. pl. Ion. ab *εὔμυ*, α, ο, κ, η, *verus*. Vide paulo ante *εὔμυς*. §. 27.
Εὔμυθος, *fuit*, a. i. pro *εὔμυθος* Poet. à Th. *τῶμυ*, f. *ξω*, *sum*, *fio*. p. pass. *πῶμυ*. α. 366.
Εὔμωσις, *inania*, acc. pl. ab *εὔμωσι*, hoc ab *εὔωσις*. Adv. *frustra*. Th. *εἰμι*. ε. 438.
Εὔμωσις, *qui in cassum laborat*, ab *εὔμωσις*, *inane*, & *εὔωσις*, *opus*. ε. 409.
Εὔω, *belle*, adverb. ab *εὔω*, *bonus*. ε. 107. α. 355. §. 73.
Εὔωρη, nomen mul. §. 257.
Εὐαί, dat. sing. ab *εὐαί*, ε, ο, η, *qui bene à ventis perflatur*. Th. *αῶ*, vel *ἀημι*, *spiro*. ε. 597.
Εὐαίρη, nomen mul. §. 259.
Εὐβοία, est nomen loci, seu insulæ maris Ægæi. ex *εὐ* bene, & *βόω*, *pasco*. ε. 649.
Εὐδαίμων, *beatus*, hinc *εὐδαιμονία*, *felicitas*. Th. *δαίμων*, ον, ο, κ, η, *Deus*. ε. 824.
Εὐδμήτων, gen. pl. ab *εὐδμητ*, *bene edificatus*. Thema *δέμω*, f. *δέμω*, præter. *δέμμηκα*. α. 242.
Εὐδωρη, nomen mul. §. 244. 360.
Εὐδ, *torret*. præf. ind. idem quod *φλογίζει*, ab *εὐδ*, vel *εὐδ*, *uro*, f. *σω*. ε. 703.
Εὐειδής, ε, ο, η, *speciosus*. ex *εὐ*, & *εἶδ*, ε, ο, τδ, *forma*. Th. *εἶδω*, *video*. §. 250. 354.
Εὐεργής, *fabrefactum*, n. g. ab *εὐεργής*, *bene fabricatus*. Th. *εὔργον*, *opus*. ε. 627.

- Εὐεργασία**, Æol. pro *εὐεργασίᾳ*, ab *εὐεργασία*, α, η, *beneficentia*. Th. *εὔργον*, *opus*. §. 503.
Εὐεργής, ε, ο, κ, η, *benefectus*, ab *εὔργω*, *septum*. Th. *εὔργω*, *includo*. ε. 730.
Εὐήριον, nomen fluvii. §. 345.
Εὐήριος, αὐτ, ο, a. i. part. *qui rite disposuit*, ab *εὐήριος*, *concinne dispono*. Th. *πῶμι*, *pono*. f. *ῥῶμι*. §. 541.
Εὐήριος, *concinna rerum dispositio*, quæ cadit in industrios, ab *εὐήριος*, ον, ο, *concinus*. Them. *πῶμι*, *pono*. ε. 469.
Εὐκλήτειος, *placatrix*, à *κλήτω*, ῥῶμι, *mulceo*. ε. 462.
Εὐκλήτ, *tranquillus*. ex *εὐ* & *κλήτ*, *mitis*, *pacificus*. ε. 669.
Εὐκλείσθαι, *bene recondere*. a. i. med. infin. Th. *κρύπτω*, unde *κρύπτω*. ε. 598.
Εὐκρίως, adv. *concinne*, *recte*. Th. *κρίνω*, α, ο, *ordo*. ε. 626.
Εὐκράτης, gen. ab *εὐκράτης*, ε, ο, η, *temperatus*. Th. *κράττω*, *misceo*. f. *αῶμι*, vel *εὐκράτης*, per syncopen pro *εὐκράτης*. ε. 592.
Εὐκράτης, nomen mul. §. 243.
Εὐκρίνεις, pl. num. *sunt ventitescii*, q. d. puri, non confusi, ubi nullæ sunt nebulæ, ab *εὐκρίνεις*, *purus*, *liquidus*. Th. *κρίνω*, *discerno*. ε. 668.
Εὐκρίδης, *bene extructum*, perf. part. pro *εὐκρίδης*, à *κρίνω*, f. *ῥῶμι*, *condo*. α. 81.
Εὐκρίδης, nomen mul. *bonus portus*. §. 246.

Εὐμελίας, *ε, ο*, Ion. pro *Δμελίας*,
ε, ο, *fraxini peritus*. Th. *μελία*,
ας, η, *fraxinus*. α. 368.

Εὐνάκη, *cubitus ieris*, præf. sub.
 pass. ab *Εὐνάω*, *sopio*, f. *άσω*.
 Th. *Εὐνή, ης, η*, *cubile*. ε. 337.

Εὐνείκη, nomen mul. *bene liti-*
gans. θ. 247.

Εὐνή, *ης, η*, *cubile*. α. 40.

Εὐνηθεῖσα, *concumbens*, a. 1. part.
 pass. f. g. ab *Εὐνάω*, f. *ήσω*, *so-*
prio. Th. *Εὐνή, ης, η*, *cubile*, *Εὐνή*,
Εὐνών. ε. 327. α. 6.

Εὐνομίλω, nom. mul. *legitimat*.
 θ. 902.

Εὐξη, *oraveris*, 2. sing. a. 1. med.
 subj. *Εἴξομαι, η, ηται*, ab *Εἴχο-*
μαι, *precor*, f. *Εἴξομαι*, p. *Εἴ-*
γμα. ε. 736.

Εὐξοον *benefasam, politam, dola-*
tam, idem quod *Εἴξω*. Th.
ξέω, *polio*, f. *έσω*. α. 352.

Εὐορκῶ, qui iusjurandum reli-
 giose colit. Th. *όρκω, ε, ο*, *ju-*
ramentum. ε. 188. 283.

Εὐορκῶ, *tutus*. ab *όρκω, ε, ο*,
stationarium. α. 207.

Εὐοχίαν, *convivans*, præf. part.
 ab *Εὐοχίω*. ab *όχέω, ω*, *porto*.
 Th. *όχω*, *currus*. Alii legen-
 dum esse contendunt *Εὐο-*
χίαν, *letus & victu abundans*,
 ut sit ab *όχῃ*, id est, *τρεφῇ*; in-
 terposito θ. Vide in *όχθίω, ω*,
indignor. ε. 475.

Εὐπύκλον, Th. *πέπλω, ε, ο*, *pe-*
plum, vestis muliebris. θ. 273.

Εὐπλεκέων, gen. pl. ab *Εὐπλεκῆς*,
έω, ο, η, *bene iunctus*. Th.
πλέκω, ξω, *plecto,necto*. α. 306.
 370.

Εὐποίησα, *fabrefacta*, nom. pl. n. g.
 ab *Εὐ*, & *ποιέω*, *facio*. α. 64.

Εὐπόμνη, nomen mul. *ή μὲν με-*
γάλης Φαντασίας. θ. 261.

Εὐπυργῶ, *bene turrita*. à *πύρ-*
γῶ, ε, ο, *turris*, etn burg. α. 270.

Εὕρε, *invenit*, 3. sing. a. 2. act.
 ab *Εὕρισκω*, *invenio*, f. *Εὕρησιν*,
 p. *Εἴρηκα*, a. 2. *Εἶρον*. inde in
 sub. *Εύρω, ης, η*. ε. 349. α. 58.

Εὕρεϊτης, *ε*, ex *Εὐ* & *είω*, *fluo*,
 f. *είσω*, p. *κα*. θ. 343.

Εὐρύαλη, nomen proprium mul.
 θ. 276.

Εὐρυδής, Ionicè pro *Εὐρυδίας, ε, ο*,
cujus vis se late extendit. Hinc
Εὐρυδία, nomen proprium
 mul. *Εὐρυδίλω*. Ex *Εὐρύς, έω, ο*,
latus, & *βία, ας, η*, *vis*. θ. 239.
 375. 931.

Εὐρυμέτωπον, *ε, ο*, *latam fron-*
tem habens. à *μέτωπον, κ, τδ*,
frons. Th. *όπθωμαι*, *video*. α.
 82. 291.

Εὐρυνόμη, nomen mul. θ. 358.
 907.

Εὐρυοδείης, gen. Ion. *spatiofa*. ex
Εὐρύς, έια, *latus*, & *όδός, via*.
Εὐρυόδει, ο, η, & in f. g. etiam
Εὐρυοδεία, Ion. vero *Εὐρυοδείη*.
 ε. 195. α. 464. θ. 119.

Εὐρύοπα, *late sonans*, vocat. cas.
 ab *Εὐρύοπης, ε, ο*. Th. *όψ, όπός*,
ή, vox, & *Εὐρύ*, *late*. Poëtice
 vocativus ponitur pro nomi-
 nativo. Item accentus nomi-
 nativi manet in vocativo. Alii
 scribunt *Εὐρύοπα*. ε. 227. 237.
 279.

Εὐρύοπα, accusat. casus ab *Εὐ-*
ρύωψ, οπῶ, *latum habens*
 ocu-

- oculum, ab ὤψ. Th. ὀψομαι, video. §. 514. 884.
- Εὐρύς, *latus*. Ὀρεῖν, Ionicè pro Ὀρεῖα. Ὀρύ. §. 45. 480.
- Εὐρυδής, acc. pro Εὐρυδία, Poëtica; ab Εὐρυδάς, ἑ, ὅ, nomen viri, cuius robur longe lateque patet. α. 91.
- Εὐρύς, qui habet latum pectus. à στεῖνος, σ, τὸ, pectus, &c. Ὀρύς, εἰα, ὕ, *latus*, α, κτ. §. 117.
- Εὐρύτιαν, nomen viri. Εὐρυτίαν, acc. §. 293.
- Εὐρώϊα, *amplum*, ab Ὀρώϊα, squalidus. ab Ὀρώς, ὠτ, ὅ, *caries*, *mucor*. ε. 152. §. 731. 739.
- Εὐρώπη, nom. prop. §. 357.
- Εὕς, ἑ, ὅ, *bonus*. ε. 50. α. 26.
- Εὐσεφῶ, *bene coronatus*, ex Ὀδ & σέφω, *corono*, f. ψω. ε. 298. α. 80. §. 978.
- Εὐσφυρ, ὅ, κ, ἡ, cui est elegans pedum forma, à σφύρα, ας, ἡ, *malleus*, hinc σφυρὸν, σ, τὸ, *malleolus*. item *pes*, qui habet pulcros talos. α. 16. §. 254.
- Εὐσώτης, *bene fabrefactus*. Epithet. ἀπλῆς currus. α. 273. ὅ, κ, ἡ, εὐσώτης, vel Ὀσώτης, *bene instructus* σῶταις. σῶταις τὸ est lignum orbiculare rotæ radios in se continens. Th. σείω, *quatio*, *agito*.
- Εὐτ' pro Ὀπε lequente ἄν. Ὀτ' ἄν, *postquam*, adv. temporis. ε. 179. 428. 596
- Εὐτέρπη, nomen mul. & Musæ, ab Ὀ bene, & τέρω, *delecto*. §. 77.

- Εὐτερί, ὅ, *bene perforatus*, Poët. ἑ, τερί, accipitur & pro Ὀ-ρύτη, *lato ore hians*. Th. πύρεω, *perforo*, *terebro*, f. τεήσω. §. 863.
- Εὐτροχάλα, dat. ab Ὀτροχάλα, *bene currens*, *æquabilis*, *planus*, à τροχάλος, *citus*, *velox*. Th. τεύχω, *curro*, f. ἡρέω. p. δίδραμνα, α. 2 ἑδραμον, p. m. δίδραμα. ε. 597. 804.
- Εὐτροχ, ὅ, *agilis*. ab Ὀ & τεύχω, *curro*. α. 463.
- Εὐτυχῶν, *bene fabricatam*. Th. τεύχω, *fabricor*. α. 136.
- Εὐφρων, ὄν, *hilaris*. Th. φελῶ, *enos*, *mens*. ε. 773.
- Εὐφρόναι, *poëtes*, à nomin. ἡ Ὀφρόνη, *nox*. ὠφρὸν τὸ, Ὀφροίν-δαι, *oblectari*. Th. φελῶ, *mens*. ε. 558.
- Εὐφροσύνη, ης, ἡ, *lætitia*. Them. φελῶ, *mens*. §. 909.
- Εὐχάς, acc. pl. ab Ὀχῆ, ἡς, ἡ, *precatio*. hinc & Ὀχ, ἑ, τὸ, *honor*. Th. Ὀχομαι, f. Ὀξομαι, p. Ὀγμαι. §. 419. 628.
- Εὐχομαι, *precor*, Ὀχῶμαι, *præf. inf.* hinc Ὀχῶλειον, Ion. pro Ὀχῶλῶν, ab Ὀχῶλη, idem quod Ὀχῆ, *precatio*. Th. Ὀχομαι, *precor*. α. 62. §. 463.
- Εὐώνυμ, σ, *clara*, quæ bene audiebat. Th. ὄνομα, αἰ, *nomen*. §. 409.
- Εὐωχίον, *convivans*, *lætus*, *præf. part.* ab Ὀνχίω. Th. Ὀνχία, ἡ, *convivium*. ε. 475.
- Ε'φ', pro ἐπὶ, *præposit. in, super*. ε. 161. α. 406. 458.
- Ε'φατ', pro ἑφαθ, *dixit*, 3. sing. α. 2.

- α. 2. med. ad formam, ἱστῆμιν, ἱστῆσαι, ἱστῆσαι. s. 59. 210. α. 368.
- Ε'φανον, ostendebant, imperf. à φάινω, f. φανῶ, p. πῆφαρχα, α. 2. ἴφανον, α. 1. ἴφηναι, f. 2. pass. φανήσομαι. §. 689.
- Ε'φασαν, dixerunt, pro ἴφησαν, Doricè 3. pl. α. 2. verbi φημί. Vide ἴφατ'. §. 19.
- Ε'φελούμην, infidens, præf. part. ab ἴζομαι, sedeo, f. 2. ἰδύμαι. s. 581.
- Ε'φίπυσι, incolunt, 3. person. plur. ab ἴπω, ἴπομαι, sequor. hinc ἰφίπυσι, præf. part. §. 366.
- Ε'φειρον, es, e, ferebam. Th. φέρω, f. οἶσω, α. 1. ἠνέγχε. s. 117. α. 342.
- Ε'φίστασιν, instabant, 3. pl. imperf. act. ab ἰφίστημι pro ἰφίστημι, iusto, urgeo. f. ἰπιστήσω, p. ἰφίστηκα, α. 2. ἰπίστω. α. 258.
- Ε'φειτμῆς, gen. ab ἰφειτμή, præceptum. ab ἰφίημι, immitto. Th. ἰώ, mitto. s. 296.
- Ε'φῆμεσι, adaptavit, α. 1. ind. ab ἰφαρμόζω. Th. ἄρω, ἀρτο. s. 76.
- Ε'φίσουν, immittebant, 3. pl. imperf. ab ἴημι. Th. ἰώ, mitto. α. 307.
- Ε'φίμωρος, s, o, amabilis, ab ἴμωρος, desiderium. Th. ἰμείρω, desidero. α. 15. §. 132.
- Ε'φορεῖς, ferebas, imperf. à φορέω, fero. Th. φέρω. Differunt proprie, φέρω, fero, & φορέω, gesto. s. 38.
- Ε'φῶρειν, ferebant, imperf. Doricè pro ἰφῶρειν, à φορέω. Th. φέρω. α. 293.

- Ε'φορμήσασθαι, aggredi, α. 1. m. inf. ab ὀρμῶ, impetu feror. hinc ἰφορμήσασθαι, α. 1. inf. Th. ὀρμή, impetus. α. 127.
- Ε'φροσάβ', cogitavit, α. 1. m. ind. ἰφροσάπτω, 3. dual. α. 1. α. 2. à φράζω, eloquor, cogito, consulto, f. σῶ. s. 85. §. 892.
- Ε'χ', contine, pro ἴχε, præf. imperat. ab ἴχω, teneo, habeo. f. ἴξω. α. 95. 159.
- Ε'χαίρασιν, infrendebant, 3. pl. imperf. à χαράσσω, ξω, sculpo. α. 235.
- Ε'χισκε, pro εἴχε, imperf. Poëticum ab ἴχω. §. 533.
- Ε'χίτη, ης, η, στήνα, ὡς δὲ τὸ ἴχμα, quia manu tenetur. s. 465.
- Ε'χίφρονες, pl. ab ἰχίφρων, σῶ, i, cordatus. Th. φρέν', mens, & ἴχω, habeo. §. 88.
- Ε'χθαίρη, oderit, præf. sub. ab ἰχθαίρω. Th. ἰχθῶ; σῶ, τὸ, odium. s. 298.
- Ε'χθρὸς, hostis, ab ἰχθῶ, σῶ, τὸ odium. s. 340. §. 766.
- Ε'χιδνα, vipera, in masc. ἴχης, σῶ. & Ε'χιδνα, nomen mul. §. 297. 304.
- Ε'χέλωσι, ad iram commovet. α. 1. ind. act. à χελέω. Th. χελή, bilis. §. 568.
- Ε'χω, habeo, possum, habito. Imperf. εἶχον, & Ion. vel Poëtice ἴχον, f. ἴξω & χησῶ, p. ἴχνηκα, α. 2. ἴχον, α. 2. sub. χῶ. Præf. inf. ἴχην, & Ion. ἰχέμην. s. 146. 205. 455. §. 75.
- Ε'ω, suo. dat. ab εὖς, ἡ, ὄν, suus, α. um. α. 385. §. 464.
- Ε'ων pro ὦν, ens. Ionica prosthesis,

fis, ab εἶμι, sum. ε. 512. α. 73.
 Ἑωσφόρος, *luciferum*, ab ἑως, ω, η,
 4. simpl. *aurota*, & φέρω, *affe-*
ro. *phosphorus* hinc dicitur.
 Th. est, ἡώς, ὅ, εἰς, η, *auro-*
ta, q. d. aurea aura. ϑ. 381.

Z.

Ζ Ἀΐσις, gen. Poëtice pro Ζα-
 ῖσις, à Ζάσις, *valde divi-*
mus, admirandus. Ζα particula
 in compositione intendit si-
 gnificationem. Th. Ζῆς, *deus*.
 ϑ. 6. 23. 192. 253.

Ζαμύησι, a. i. Ion. *vires intendit*.
 à Ζαμύειν, quod est à Ζαμύης,
 εἰς, *vehemens*. & hoc ex Ζα &
 μύρ, εἰς, τὸ, *robur*. ϑ. 928.

Ζείδωρ, *fertilis*, pro Ζηδωρ,
ubertim proferens ad vitam
sustentandam. ex Ζη, quod ex
 Ζῆν, & δῶρον, *munus*. ε. 117.
 171.

Ζεύς, ὅ, η, *nomen proprium*
mul. q. d. conjugans, à Ζεύνυ-
 μι, *jungo*. ϑ. 352.

Ζεύς, *Iupiter*, gen. Διός, Διί, Δία,
vocat. Ζεῖ. Dicitur & Ζεῶ,
 Ζεῶς, Ζεῶν, Ζεῶνα, & Dor. Ζαν,
 Ζανός, &c. ε. 8. 47. ϑ. 47.

Ζεφύροιο, Gen. Poët. pro Ζεφύρος,
 Ζεφύρ, ex Ζέω, *caleo*, & φέρω,
fero. Est ventus humidus &
calidus, qui facit ut plantæ
germinent. ϑ. 379. 870.

Ζηλοῖ, 3. sing. præf. à Ζηλόω, *emu-*
lor. Th. Ζῆλος, *livor, invidia*.
 ε. 23.

Ζηῶς, genit. à Ζεῶ. Vide Ζεύς,
Iupiter. ε. 86. 243, 251.

Ζητύης, *queras*, præf. sub. Poë-
 tice pro Ζητίω dicitur Ζητεύω.
 ε. 398.

Ζόφος, ε, ὁ, *caligo*, inde Ζοφεροῖς,
 gen. Ion. à Ζοφερός, εἰς, ὁ, *cali-*
ginosus. α. 227. ϑ. 814.

Ζυγός, *jugum*, in plurali numero,
 Ζυγά. Th. Ζεύγνυω, f. Ζεύξω,
jungo. ε. 579. 813.

Ζῶι, *vivebat*, 3. sing. imperf.
 à Ζῶω Poëtice pro Ζάω, Ζῶ.
 Ζῶισκον, imperf. Poëtice, pro
 ἔζων. ε. 90. ϑ. 606.

Ζῶν, *vivat*. (differt à Ζωῇ vitæ.)
 3. sing. præf. subj. Vide in Ζῶι,
 ε. 302.

Ζώνησι, dat. pl. pro Ζώναις, Ionic.
 ἰῶναι in fine est paragoge Io-
 nica. à Ζώνη, η, *zona*. Them.
 Ζωννύω, f. Ζώνω, *cingo*. α. 233.

Ζῶος, Ζωή, Ζῶον, *vivus*, α, υπ.
 Ζωῆσιν pro Ζωαῖσιν, Ion. dat.
 pl. Th. Ζάω, *vivo*. α. 157.
 194. 244.

Ζῶσι, a. i. Ion. *cinxit*, pro ἔζωσι, à
 Ζώννυμι, *cingo*. Ζῶσαις, *cinxe-*
runt se, 3. pl. a. i. med. pro ἔζω-
 σαις. ε. 72. 343. ϑ. 573.

H.

H Art. præpos. ut, ὁ, ἡ, τὸ,
hic, hæc, hoc. ε. 13. 14.
 220. &c.

H art. postp. ut ὅς, ἡ, ὅ, *qui, quæ*,
quod. ε. 277. α. 4. ϑ. 262.

Hι, *cui, quatenus*. ε. 136. α. 85.
 ϑ. 430.

H, sequente μὲν, *profecto, ta-*
men, adverb. α. 103.

H, *erat*, 3. imperf. ab εἶμι, sum.
 α. 11.

α. 11. 101.

Η' κ', dixit, & η̃ pro φη̃, φη̃ pro
• εφη̃, duplex aphæresis. α. 2.
ind. à φημι, dico.

Η, aut. ε. 173. §. 6. 35.

Η̃εν, η̃, pubes. ab Hebr. *Ebbh*. vi-
ror. quod flos est in arbore re-
virescente, id pubes in homi-
ne. est & Η̃εν, Dea pubertatis.
ε. 131. §. 17. 950.

Η̃εν̃εις, annos pubertatis atti-
gisset, 3. sing. a. 1. Æol. opt. ab
η̃εν̃άω, α̃, & Poëtice, η̃εν̃άω. Th.
η̃εν̃, η̃ς, η̃, pubes. ε. 131.

Η̃εν̃η, 3. sing. præf. act. opt. At-
tice, communiter η̃εν̃άοιμι, α̃μι,
Attice, η̃εν̃άω, η̃ς, η̃, ab η̃εν̃άω,
f. η̃εν̃ω, pubesco. ε. 696.

Η̃ζαζερ, duxit, (3. sing. a. 2. med.
pro η̃ζερ, est, η̃ζαζερ per Atti-
cam reduplicationem) η̃ζα-
ζερ̃, pro η̃ζαζερ, duxit, verb.
α̃ζω, duco, f. α̃ζω, p. η̃ζα, a. 1.
η̃ζα, a. 2. η̃ζον̃, & Att. η̃ζαζον̃.
§. 266. 901.

Η̃ζαζην̃, divina, η̃ζαζην̃, q. d.
α̃ζαν̃ θε̃ον̃. Th. θε̃ος, deus.
§. 499.

Η̃ζα, a. 2. act. ind. abduxit. Atti-
ce, η̃ζαζι, ab α̃ζω, f. α̃ζω. §. 994.

Η̃ζαμιν̃άω, præf. ind. præeo, sum
dux. Th. η̃ζαμι̃ομαι, f. η̃ζαμι̃ομαι,
• duco. §. 387.

Η̃ζαρέθον̃, congregabantur, 3. pl.
imperf. pass. indic. ab α̃ζαρέ-
θομαι, Poëtice, pro α̃ζαείρομαι,
congregor, hinc imperf. η̃ζαίρε-
το. α. 475. Th. α̃ζαίρω, con-
grego, f. επ̃ω, p. η̃ζαρε̃το. α. 184.
473. 475.

Η̃ζη̃τ̃, 3. sing. præf. med. subj. pro

η̃ζη̃ται, praeueniat. (pro α̃ζη̃-
ται.) si precibus te antevertat.
præt. pass. η̃ζη̃μαι. ε. 710.

Η̃ζοι̃νησε, ignoravit, a. 1. act. ab
α̃ζοι̃νω, Poëtice α̃ζοι̃νω, ex α,
& νο̃ι̃νω, ν̃ες, mens. §. 551.

Η̃ζον̃τ̃, pro η̃ζον̃το, ducebant
(3. sing. imperf. med.) ab α̃ζω.
Vide η̃ζαζην̃. α. 274.

Η̃δ̃ε, &. ε. 22. cum η̃δ̃ε, pro η̃δ̃ε.
ε. 316. 381.

Η̃δ̃ε̃ια, f. g. ab η̃δ̃ε̃ς, suavis, neut.
η̃δ̃υ. Comp. η̃δ̃ιαν̃, Superl.
η̃δ̃ις̃. §. 40.

Η̃δ̃η, adverb. nuper, tum. ε. 37.
α. 172. At η̃δ̃η̃ πο̃νις, pro η̃δ̃ε̃ς.

Η̃δ̃υ̃ε̃πει̃α, suavi loquar, ab η̃δ̃υ̃,
suave, & επ̃ω, dico. §. 965.

Η̃ε̃, aut, pro η̃. ε. 207. α. 345.

Η̃ελι̃, sol, Poëtice, pro η̃λι̃, Hebr. *El*, splendor, Græc. *ελη*,
German. *hell*. η̃ελι̃ο̃ιο, Ion. pro
η̃ελι̃ς. ε. 154. 524.

Η̃εν̃, erat, scil. licitum, pro η̃ν̃, η̃ς,
η̃, Poëtice, η̃α, η̃ας, η̃ε̃, ab ει̃μι̃,
sum. α. 15. 22.

Η̃ε̃ρ̃, dat. pro α̃ε̃ρ̃, aëre, caligi-
ne, in mascul. genere α̃ε̃ρ̃, sed
in f. g. caligo. Th. α̃ε̃ρ̃ς, α̃ε̃ρ̃, ο̃,
aër. ε. 124. §. 9.

Η̃ε̃ρο̃ειδ̃ε̃ι, obscuro, ab η̃ε̃ρο̃ειδ̃ης,
ε̃, ο̃ κ̃ η̃, obscurus, ab η̃η̃ρ̃,
η̃ε̃ρ̃, pro α̃η̃ρ̃, apud Poëtas,
pro caligine & tenebris, & ει̃-
δ̃, forma. Th. ει̃δ̃ω, video.
§. 252.

Η̃ε̃ρο̃εις, tenebrosus, η̃ε̃ρο̃ν̃ι̃, ab
η̃η̃ρ̃, pro α̃η̃ρ̃, α̃ε̃ρ̃, ο̃, α̃ε̃ρ̃.
§. 119. 294. 807.

Η̃θ̃ε̃α, mores, acc. pl. ut & η̃θ̃ε̃ι̃,
domicilia. η̃θ̃ε̃σι, habitaculis.
ε. 166.

ε. 166. 523. 9. 66.

Ηθεί, πατριus, ήθεις, vocat. pro ήθεις, à ήθεις, πατριus. Th. ήθεις, Deus. α. 103.

Ηθεις, ήθεις, το, mores, επίκλοπον ήθεις, furaces mores. ε. 67.

Ηθελον, volebant, imperf. ab ήθελω, volo. ήλω, idem. f. ήλυσαν. p. ήλυσαν. ε. 135.

Ηιονη, nomen mul. 9. 255.

Ηισαν, incedebant, 3. pl. plusq. ab ήισαν. Alii volunt esse 3. pl. imperf. pro ήισαν, quia η initio aliquando abundat. Sunt qui volunt esse 3. person. pl. aor. i. inusitat. ήισαν, & Poet. ήισαν. Th. ήισαν, ε. 170.

Ηις, immissit, 3. sing. a. i. aet. ab ήμι, mitto. α. 343. 9. 669.

Ηλασεν, percussit, a. i. aet. ab ήλαυνω, f. ήλασεν, a. i. ήλασεν, pro ήλασεν, vulneravit, p. ήλασεν. α. 363. 419. 9. 291.

Ηλεκτρα, nomen mul. 9. 266.

Ηλεκτρούνη, nomen mul. α. 86.

Ηλεκτρών, nomen viri. α. 3. 82.

Ηλεκτρον, ε, ή, & ήλεκτρον, ε, το, electrum, à ήλεκτρον, lectus. Th. ήλεκτρον, cubo. α. 142.

Ηήλαντο, 3. pl. imperf. pass. ab ήλημι, erro, vagor. Attica reduplicatione, pro ήλαντο. Th. ήλαιομαι, ήμαι, vagor. Alii volunt esse pl. perf. pass. per Atticam reduplicationem ab ήλαύνω, f. ήλυν, in pl. perf. ήληλάμην, ε, π, & cum augmento temporali in pl. ήληλάμην, ε, π, discurrebant. α. 143.

Ηλθεν, venit. a. 2. Vide ήλυθεν. ε. 633. α. 81. 9. 404.

Ηλίβατος, gen. Ion. ab ήλίβατος, τε, ο, ή, tam altus locus, ut Soli uni sit pervius, ab ήλιος, sol, Acol. ήλιος, & βαίνω, ε. 9. 422. 483.

Ηλιπεν, peccavit, a. 2. aet. ab ήλιπεν, vel ήλιπεν. ήλιπεν, ε, ε. α. 80.

Ηλυθην, venimus, praet. mod. ab ήρχομαι. Vide ήλυθεν. 9. 660.

Ηλυθεν, venit. a. 2. & per syncopeν ήλθεν, ab ήρχομαι, venio, f. ήλδυστομαι, p. m. ήλυθεν, a. 2. m. ήλδυστομαι. α. 2. 435.

Ημαθίων, αν, nomen regis. 9. 985.

Ημαθισεν, arenoso, genit. ab ήμαθεις, Ion. pro αμαθεις, αν, Idem quod ψαμαθιδης, arenosus. Th. ψαμμαν, ε, ή, arena. α. 360.

Ημαρ, dies, gen. ήμαρ, ήμαρ. hinc ήμαρ, diurnus. Th. ήμαρ, αν, ή, dies. ε. 174. 417. 776. 9. 597.

Ημελλεν, imperf. augmentum Atticum. sic ήμελλεν, pro ήμελλεν. à μέλλω, futurus sum, f. ήμελλεν. 9. 478. 888.

Ημερ, ε, sequente plerumque, ήμερ, ε. α. 337.

Ημερον, part. praes. ab ήμαι, sedeo. ε. 478. 499.

Ημερην, Ionic. pro ήμερην, dies. ε. 102. 820. 823.

Ημερόνυχος, ε, qui tota die dormit, epitheton furis, ab ήμερην, dies, & νύχτης, ή, lectus. ε. 603.

Ημετερον, nostrum, ήμετερον. ήμετερον, dat. pl. Ion. Th. ήμερην, ε. 296. α. 367.

Ημη-

- Η^μησε, a. i. ind. act. ab αἰμάω, *meto*, f. ἤσω, p. ἤμηναι. hic per tmesin, pro ἀπημῆσε. §. 181.
- Η^μιθεοι, *semidei*, ab ἡμισυς, εἰς, *dimidius*, & θεός, *Deus*. ε. 159.
- Η^μιονων, gen. pl. ἡμιόνοισι, dat. pl. ab ἡμιον, ε, ὁ κὶ ἡ, *mulus*, q. d. semiasinus, ab ἡμισυς, *dimidius*, & ὄν, ε, *asinus*. ε. 46. 605.
- Η^μισι, *dimidium*, in mascul. ἡμισυς, in f. ἡμίσεια. ε. 40. §. 299.
- Η^μι, εἰς, *quando*, adverb. ε. 418.
- Η^μων, *metebant*, 3. pl. imperf. act. ab αἰμάω, *meto*, f. ἤσω. α. 288.
- Η^ν, *erat*, 3. pers. imperf. ab εἶμι, *sum*. ε. 149. α. 178.
- Η^ν, *quam*. acc. ab ὅς, ἡ, ὅ. α. 93. 408. §. 409.
- Η^ν, *si*, pro ἂν: ἂν vero per aphæresin, pro εἰαν. ε. 399.
- Η^νια, ας, ἡ, *habena*. α. 95.
- Η^νιοχη, nomen mul. *agitatrix*. α. 83. ἡνιοχ, α. 323.
- Η^νιοχ, ε, *auriga*, q. d. τὴν ἡνιάντων, qui manu habenas tenet, equosque quo libet inflectit. α. 323.
- Η^νορέης, *fortitudinis*, gen. ab ἡνορεα, idem quod ἀνδρεία. Th. ἄνῃς, *vir*. §. 516.
- Η^νινα, *quapro*, acc. ab ἡπης, ὅσις, ὅπι, gen. ἡπιν, επιν. ε. 761.
- Η^νωξε, *jussit*, imperf. vel præter. med. ab ἀνώγω, *jubeo*, ἡνώξ, pro ἡνώξει, *jussit*, a. i. act. fut. ἀνώξω. ε. 68. α. 479.
- Η^ς, gen. ab ἡώς, *aurora*. Vide in ἡώς. ε. 722. 819.

- Η^παρ, αἰς, τὸ, *jecur*. §. 523.
- Η^πει, εἰς, ἡπείροισι, pro ε, ἡ, *Epirus*, terra continens. ε. 622. §. 189.
- Η^πείλα, *Poëtice*, pro ἡπείλα, *deinde*, ex ἐπὶ, & εἶπε, *postea*. ε. 290. §. 405.
- Η^περοπδύσας, part. a. i. act. *qui decepit*. ab ἡπεροπδύω, *decipio*, q. d. ἀπείρω ὅπι, infinitis vocibus. impostores sunt verbosi. Th. ὁψ, ὁπός, ἡ, *vox*. ε. 55.
- Η^πι, ε, *placidus*. ε. 785. §. 235.
- Η^πε, *profecio*. α. 92.
- Η^πυον, imperf. *clamabant*. Th. ἀπύω, f. ὑσω, *sono*. α. 316.
- Η^ρακλῆης, ἡ, ἡ, *Hercules*, propter carminis dimensionem legendum est hîc, τὸ ἡρακλῆϊ, tanquam ἡρακλεῖ. hinc ἡρακληεῖν, *Herculeæ*. Them. κλειώ, *celebro*. α. 74. 115. 448. §. 318. 332.
- Η^ρειον, imperf. *proscindebant*, ab ἐρείκω, *scindo*, f. ξω. α. 287.
- Η^ρείσατο, *sustinuit se*, a. i. med. ab ἐρείδω, f. εἶσω, *fulcio*. α. 362.
- Η^ρδον, pro θήρεω, *Dorice*, *venantur*, ἀθηρόδω, *venor*. Th. θῆρ. Alii scribunt, ἡρεω, imperf. Doric. esse, pro ἡρεν, ab αἰρέω, *capio*, f. ἤσω, p. ἡρήκα, imperf. ἡρεον, ἡρεν, a. 2. εἶλον. α. 302.
- Η^ρη, *Iuno*, pro ἡρα, *Ionice*. ἡρα vero videtur per metathesin dici, pro ἀῆρ. §. 314.
- Η^ρελχία, *mane genita*, proprie *vere nata*. Metaph. ver ad annum se habet, sicut matutinum tempus ad diem. §. 381.

- Η'ελδανός, nomen fluvii. §. 338.
 Η'ελσεν, contendit, a. 1. act. ab
 ε'ελζω, rixor, f. ίσω. Th. ε'ελς,
 ιδ@, η, contentio. §. 928.
 Η'ελπι, a. 2. ind. cecidit. Them.
 ε'ρειπω, f. ψω, evertō. α. 421.
 Η'ε'πασεν, rapuit, a. 1. ind. ab
 α'ε'παίζω, rapio, f. σω, & Dor
 ξω, p. η'ε'παγα, a. 2. pass. η'ε'
 παγλω, p. m. η'ε'παγα. §. 914.
 Η'ρυον, hauriebant, imperf. ab
 δ'ρύω, f. ύσω. α. 301.
 Η'ε'χε, ducebat. imperf. ab α'ε'χω,
 f. ζω. α. 26.
 Η'ρως, ω@, ο, heros. α. 37.
 Η'ς, sua, gen. ab ος, η, ον, suus, a,
 um, ης ω@ μητρὸς, à sua
 matre. α. 18. 40.
 Η'σαν, erant. 3. pl. imperf. ab
 ε'ίμι, sum. ε. 111. α. 20.
 Η'ςλω, pro η'νλω, per pleonaf-
 mum ε'ς, est, 2. dual. imperf.
 ab ε'ίμι, sum. α. 50.
 Η'θα, fuisti. 2. sing. imperf. ab
 ε'ίμι. Ita est paragoge Aëolica.
 α. 119.
 Η'διον, imperf. edebant, η'διεν,
 comedebat, ab ε'δίω, edo, f. ίσω,
 p. η'διγα. Th. ε'δω, edo. ε. 146.
 Η'σιόδον, nomen auctoris, ex η'σις,
 εως, η, delectatio, & οδὸς, via,
 q. d. via delectationis. Face-
 tus comes est in via pro vehi-
 culo. §. 22.
 Η'ς, pro α'ς, quibus, Ionice, ab η,
 quæ. §. 904.
 Η'σιν, suis, pro α'ς, ab ος, η, ον,
 suus. ε. 47.
 Η'σιν, sint. 3. sing. præf. subj. pro
 η. σιν, est Paragoge Poëtica. ab
 ε'ίμι, sum; sic Homerus ε'γέλη-

- σιν, pro ε'γέλη, ίλιάδ. α. 408.
 Η'σά'ζοντο, 3. plur. imperf. ab
 α'σά'ζομαι, f. σωμα, ample-
 ctor. α. 84.
 Η'σον, Attice, η'σλον, minus. ab
 η'σαν, ον@, minor. à positivo
 μικρός, parvus, caret superl.
 §. 426.
 Η'το, poëtice pro η'το, sedebat,
 3. sing. imperf. ab η'μαι, sedeo.
 α. 214.
 Η'συχαι, quieti, ab η'συχ@, quie-
 tus. ε. 119. §. 763.
 Η'τε, hæcque. η, est articul. præ-
 pos. accentum habet ob seq.
 dict. encliticam τε. sic & η'τ',
 ε. 20. 316.
 Η'π, verè, certè, adv. α. 79.
 Η'πς, quæ, όπς, ο, π. Vide η'π-
 να. ε. 404. 698.
 Η'τοι, sive, seu, Th. η, aut. ε. 165.
 α. 413. §. 1004.
 Η'τορ, τ@, cor. ε. 358. α. 429.
 Η'υ'κρομ@, pulchricoma, genit.
 η'υ'κρομς, & η'υ'κρομς, poëtice
 η'υ'κρομιο, ex α' & κρομη, ης, η,
 coma. ε. 164. §. 625.
 Η'υ', accus. ab η'υς, bonus. Th.
 ε'υς, ε@, ο, bonus. §. 817.
 Η'υ'ξετο, 3. sing. imperf. pass. ab
 αυ'ξομαι, pro αυ'ξάνομαι, αυ-
 γεο, perf. η'υ'ξημαι, a. 1. pass.
 η'υ'ξηθλω. f. 1. med. αυ'ξησομαι.
 Th. α'ιξω, augeo. §. 493.
 Η'φαις@, ε, ο, Vulcanus, sic di-
 citur, ab α'πλω, accendo, &
 α'ιττω, destruo, fabrorum me-
 tallicorum Deus. α. 319. 244.
 Η'χ'ει, 3. person. præf. act. verb.
 η'χίω, f. η'σω, sono. Th. η'χ@,
 ε, sonus. §. 42.

Ἡ χῆτα, pro ἡ χῆτα, vocativus, ab ἡ χῆτης, ε, ο, canporus. Th. ἡχος, ε, ο, sonus, unde ἡ χῆ, fragor. ε. 580. α. 438.

Ἡ χῆς, εἰς, ο, sonorus, ab ἡ χῆ, sonus. ε. 767.

Ἡ χῆρης, a. i. act. ab ἐχθαίρω, odio prosequor. f. ρῶ, p. ἡχθαρη. Th. ἐχθῆ, εἰς, το, odium. ε. 138.

Ἡ χῆρος, 3. p. imperf. ab ἄχθομαι, succenseo. f. ἐσομαι, vel ἥσομαι. Th. ἄχθῆ, εἰς, το, pondus. ε. 155.

Ἡ χῶ, οἷ, ες, ἡ, sonus reciproctis, Echo, ab ἡ χῆ, sonus. α. 279. 348.

Ἡ ὥς, οἷ, ες, ἡ, aurota, acc. ἡ ὥ, ἡ ὥ, ἐπ' ἡ ὥ, circa auroram, & ἡ ὥ θ', auroramque, pro ἡ ὥ τε. vel ἡ ὥ τε. ε. 548. ε. 18. 372. ἡ οἷ, matutinus. ε. 546.

Θ.

Θ', pro τε, ε. 554. α. 109.

Θλαμηῖα δῆρα, ligna thalamo vel ædibus struendis apta. Th. θάλαμη, ε, ο, thalamus. ε. 805.

Θαλίη, nomen mul. (pro Θαλία, ες, ἡ, Ionic.) à θάλλω, vireo. ε. 245.

Θαλία, convivium, θαλίησι, dat. pl. Ion. Them. θάλλω, vireo. ε. 115. 229. ε. 65.

Θάλασσα, ης, ἡ, mare. ε. 163.

Θάλεια, nomen Musæ, ut Poetæ finxerunt. ε. 740. ε. 77.

Θαλαρὸς, η, ὄν, in flore existens, à θάλλω, f. λῶ, floreos, vireo.

ε. 138. 946. 999.

Θάλλω, florent, præf. ind. à θάλλω, f. αλῶ, vireo, floreos. ε. 234. θάλλοντα, florentem. ε. 171.

Θαλφθεῖς, calefactus, a. i. part. pass. à θάλλω. f. ψω. ε. 864.

Θαμὰ, frequenter, crebro, adv. ε. 360.

Θανάτι, ε, & θανάτιο, Ion. mors. Th. θνήσκω, f. θανῶμαι, morior. ε. 153. 354.

Θανεῖν, mori, a. 2. inf. θάνοιο. a. 2. opt. med. à θνήσκω, morior. f. 2. θανῶμαι. f. 1. med. θνήσκω. p. τέθηκα. a. 2. ἐθανον. p. m. τέθναα. ε. 173. 376.

Θάπτεν, sepelivit, imperf. Ion. verbi θάπτω, sepelio, f. ψω, p. τέταφα, aor. 2. ἐταφον, præf. med. τέθηκα. α. 472.

Θάρο, εἰς, το, animi præsentia, (fiducia) θράσος, audacia. Hinc θαρσύνω, a. i. part. verb. θαρσύνω, fiduciam habeo. ε. 317. ε. 162.

Θαρσύνω, f. υνῶ, fiduciam affero. θαρσύνω, pro θαρσύνω, præf. part. Th. θάρσος, εἰς, το, fiducia. α. 326. ε. 163.

Θάσσοι, celerius, comparat. pro τάχον, ex ταχὺς, celer. α. 95.

Θαῦμα, το, res mira, θαῦμα ἰδέσθαι, mirum visu. Th. θαυμάζω. f. σω, miror. α. 140. 224. ε. 834.

Θαύμαντι, gen. à θαύματος, αἰσ, ο, nomen viri. ε. 237. 265.

Θεά, αῖ, Dea. Θεάν, gen. Dor. pl. num. & Θεάων, Æolicè. α. 338. ε. 41. 103.

Θέε, imperf. pro ἔθε, ferebatur, à θέω, curro, f. θέω.

μα. α. 224.

Θεῖς, Ionicè pro Θεῖς, *Deabus*.

Vide Θεῖ. ε. 62.

Θεῖος, ὁ, cum admiratione spectandus, à Θεῖω, cum admiratione spectro. Th. Θεάομαι, spectro, contemplor. f. ἀσέομαι, Ionicè ἡσέομαι.

Θεῖ, patrue, voc. à Θεῖ. α. 103.

Θεῖα, nomen mul. & Θεῖον, divinam, Ionicè pro Θεῖαν, à Θεῖ. α, ον, adject. Th. Θεός, Deus. ρ. 32. 135. 371.

Θεῖν, 3. pers. præf. sub. ponat. h. e. faciat, more Hebræorum, à Θεῖω, pono, pro quo Poëtæ Θεῖω, sicut pro πνέω, πνέω. vel est aor. 2. Poët. pro Θεῖ, à τίθημι, pono, α. 2. ἔθλω. ε. 554.

Θεῖναι, α. 2. act. infinit. à τίθημι, pono, f. ἦσθω, α. 2. ἔθλω. ε. 813.

Θεῖον, divinus, gen. ε, vellon. Θεῖοιο. α. 138.

Θέλῃσα, volens, præf. part. f. g. à θέλω, f. ἦσω. ρ. 446.

Θεμέθλοις, dat. plur. à Θεμέθλον, idem quod Θεμελλον, fundamentum. ρ. 816.

Θέμειν, ponere, Ionicè pro Θεῖναι, α. 2. inf. à τίθημι, pono. ε. 61.

Θέμις, ἡ, vel ἰδὲ, ἡ, jus, acc. Θεμιν. Θεμισέων, gen. pl. pro Θεμιστων, Ionismus enim ille non habet locum in Genitiv. declin. 5. simplicium, nisi dicamus Θεμισέων, esse à Θεμισῇ, ἥς Θεμιστός, ἡ, ον, legibus consentaneus. ε. 136. ρ. 235. Est & Θεμῖς, nomen Deæ. ρ. 16.

Θεμιστονόμῃ, nomen mul. quæ sapit ex legibus. α. 356.

Θεμιστῶ, ὁ, ἡ, nomen mul.

ρ. 261.

Θεοειδής, forma Deum referens. ex Θεός, & εἶδον, forma. Th. εἶδω, video. ρ. 350.

Θεοδότῃ, divinitus data, à δίδωμι, do. ε. 318.

Θεός, Deus, gen. Θεῶ, & Θεοῖο, Ion. α. 415. dat. pl. Ion. Θεοῖσι, Θεοῖσιν. ε. 334. α. 28. Θεόφιν, adverb. ex Deo. ρ. 871.

Θεράπδῃ, præf. inf. act. à Θεράπδω, famulor, servio. f. δίσσω. Th. Θεράπων, ὁ, minister. ε. 134.

Θεράπων, ὁ, minister, famulus. ρ. 100.

Θέρῃ, ἡ, τὸ, æstas. ε. 500. 501.

Θερμός, ὁ, ἡ, calidus. Th. ἴρω, f. ἴρω, & Æol. ἴρω, calefacio. ρ. 696.

Θέω, α. 2. med. infinit. à τίθημι, pono. ε. 23. 430.

Θεοεικέλα, divina, per syncop. pro Θεοείκελα, Deo similia, ex Θεός, & εἰκώ, similis sum. α. 34.

Θεωρεσία, ἡ, divina. à θεωρεῖσθαι, ὁ, ἡ, divinus. Them. Θεωρεῖς, ἰδὲ, ὁ, ἡ, vaticinus. α. 383.

Θέπς, nomen mul. ρ. 244.

Θέτο, fecit, & Θετ', pro ἔθετο. ab ἐθέμην. α. 2. med. verbi ἄθημι, pono. ρ. 886. 953.

Θεώντων, gen. pl. part. Alii Θεόντων, à Θεῖω, curro. At illi, à Θεάω, exhibeo me videndum. α. 146.

Θήνη, ἡ, nomen urbis. Ἡῆνης, &c. α. 49. 105. ρ. 978.

Θηβαρχὺς, ὁ, ex urbe Theba-

- barum oriundus, à γείνομαι, nascor. §. 530.
- Θήκη, acuit, 3. perf. præf. ind. à θήγω, f. ξω, acuo. α. 388.
- Θηήον, mirandum. à θηέομαι. Th. θεάομαι, ὤμαι, specto. θηέονται, suspicient, f. i. à θηέομαι. ε. 480. §. 31.
- Θήκων, a. i. ind. θήκατο, a. i. med. verbi τίθημι, pono, f. θήσω, a. i. έθηκα, a. 2. έθλω. α. 465.
- Θήλυς, εἶ, ὅ, vel ἡ, foemineus. θήλειαι faeminae. §. 667. θηλυτέρων, gen. Aëolic. à θηλυτέρη, comparat. à Th. θήλυς, εια, faemineus. α. 4. 395.
- Θησαυρός, εἶ, ὅ, thesaurus. ε. 717.
- Θήρ, ρός, ὅ, fera, in pl. θήρες, dat. θηροῖ. ε. 275. 510.
- Θηρότης, pro θηρόταῖς, dat. pl. Poët. à θηρότης, venator. θηρόται, in pl. à θηρόω, venor. Th. θήρ, fera. α. 303. 388.
- Θησέα, acc. à θησός, nomen viri. α. 182.
- Θήτ', pro θήτα, accus. sing. servum, à θής, θήτης, ὅ, servus, θήσα, ης, ἡ, ancilla. ε. 600.
- Θνήσκον, moriebantur, pro έθνησκον, 3. pl. imperf. verbi θνήσκω, morior. Vide in θανείν. α. 116.
- Θνητός, εἶ, ὅ, mortalis, θνητή, θνητοῖσι, à θνήσκω, morior. ε. 88. 103. α. 73.
- Θόη, nomen propr. §. 354.
- Θάινη, ης, ἡ, epulum. hinc θοινάω, epulor. α. 114.
- Θόος, εἶ, ὅ, celer. α. 97.
- Θόρε, defiliit, a. 2. act. à θορίω, vel θόρω, salio. α. 392.
- Θόρον, defilierunt, imperf. pro έθορον, à θόρω, salio. α. 370.
- Θοώς, adv. celeriter. Th. θοός, εἶ, ὅ, celer. α. 418.
- Θρασεία, f. gen. à θρασύς, audax. Th. θάρεσθαι, εἶ, τὸ, fiducia. α. 263.
- Θρασυγέδιον, audaci præditus corde, à θρασύς, audax, hoc à θάρεσθαι, εἶ, fiducia, & καρδία, ας, ἡ, cor. α. 448.
- Θρεπτήρια, educationis præmia. Th. τρέφω, f. θρέψω, alo. ε. 186.
- Θρέψη, a. i. pass. Ion. à τρέφω, alo, f. ψω, p. φα. a. 2. έτρεφον, p. m. τέτρεφα. hinc & θρέψασα, a. i. part. θρέψε, pro έθρέψε, a. i. §. 198. 314. 328.
- Θρηίκις, gen. à θρηίκιον, Thracius, à θρήξ, ηκς, Thrax; nom. gentile. ε. 551.
- Θρήκη, ης, ἡ, Thracia, nomen regionis. ε. 505.
- Θυγάτηρ, ἡ, filia, acc. θυγατέρα, & θυγάτρε Poëtice, vocat. ὦ θυγάτερ. α. 3. §. 265. 346.
- Θυε, aestuabant, imperf. Ion. à θυώ, maëto, & impetu feror. §. 848.
- Θύλλα, ης, ἡ, procella. ε. 549. α. 345. §. 742.
- Θύεσι, victimis, dat. pl. Ion. à θυέ, εἶ, τὸ, vittima, à θυώ, immolo. ε. 336.
- Θυήεις, ενί, redolens, ὅ, à Th. θυώ, f. ύσω, maëto. §. 558.
- Θυμαλγία, & θυμαλγία, accus. à θυμαλγής, afferens dolorem in animo, ex θυμός, animus, & ἄλγος, εἶ, dolor. §. 629.
- Θυμύνασσι, a. i. part. f. g. pl. succen-

- consentes*, à θυμαίνω, irascor, f. θυμῶν, a. i. act. ἐθύμνηα, hinc part. a. i. act. θυμῆνας, α-σα, αν. Th. θυμός, ira. α. 267.
- Θυμθροεῖν, præf. inf. à θυμθρο-
ρέω, animum exedo tristitia,
ex θυμός, animus, & θροεῖν, ra-
bulum, esca. ε. 797.
- Θυμθλέοντα, acc. sing. à θυμθ-
λέων, leonino animo præditus,
ex θυμός, animus, & λέων, ον-
τις, leo. θ. 1007.
- Θυμθρόρον, acc. à θυμθρόρον,
animum labefaciens, ex θυμός,
animus, & φθείρω, corrumpo.
Th. φθίω, corrumpo. ε. 715.
- Θυμός, ἔ, ὁ, animus, ira. ε. 379.
- Θύον, furens. part. præf. act. g. n.
à θύω, μακτο, cum impetu fe-
ror. ε. 618. θ. 131.
- Θύραζε, adv. foras, θύρηφι, foris,
adv. aut dativus adverbialiter
positus, à θύρα, janua. ε. 97.
363.
- Θυσανοί, οἱ, villi, seu nodi, quales
dependent à crumenis, fim-
briae. α. 225.
- Θύων, præf. part. à θύω, sacrifico.
sumitur & θύω, pro ὀρμῶ, im-
petu quodam feror: item furo.
hinc μεθύω, q. d. μετὶ τὸ θύειν, à
sacrificiis enim solebant epu-
lari. θ. 109.
- Θῶκον, acc. à θῶκον, ὄ, sedile, pro
θῶκον, εἶ, τὸ, à θαλάσσω, se-
deo. Th. θῶς, ἔ, ὁ, celer. ε. 491.
572.
- Θῶμισυ, pro τὸ ἥμισυ, medium.
ε. 557.
- Θώρακα, thoracem, acc. pro θῶ-
ρεκα, Ion. à θώραξ, ακον, ὁ.

- Ionice mutatur α in η, θῶρηξ,
pectus: unde θαρήσσω, ξω, pe-
ctus armis seu lorica munio,
per syn. speciei αρμο, θαρήσ-
σονται, armanitur, præf. ind.
α. 124. θ. 431.
- Θῶντα, nom. pl. θαῦντα ἔργα, ad-
miranda opera. θαῦμα, Ioni-
ce, idem est quod θαῦμα, &
hinc θαῦντα, pro θαυμάσια, Ion.
Th. θαυμάζω, f. αἶσω, miror.
α. 165.

I.

- Ἰάλλον, volitabant, 3. pl. im-
perfect. pro præf. enallage
temporis, ab ἰάλλω, mitto, vo-
lo, f. αἶω. θ. 269.
- Ἰάνειρα, ας, ἡ, nomen mul. ex
ἰα, sola, & αἶνερ, quæ sola ani-
mo virum imitatur. θ. 356.
- Ἰάνθη, nomen. mul. ab ἰαίνω, ca-
lescio. item, exhalo, letitia
perfundo. θ. 349.
- Ἰαπετιό, gen. Ion. ab Ἰαπετιός,
nomen viri, ab ἰάπτω, mitto.
item, maledictis lacesso. Ἰαπι-
τιονίδη, voc. casus. ab Ἰαπετιόνι-
δης, filius Iapeti. ε. 54. θ. 528.
- Ἰασίω, dat. nomen viri, ab ἰάω,
f. ἰάσω. θ. 970.
- Ἰάχε, & ἰάχουε, 3. sing. imperf.
activ. verb. ἰάχω, vociferor,
clamo. hinc in part. ἰάχων, ον-
τις, hinc ἰαχή, clamor. α. 232.
441. θ. 69.
- Ἰαωλῆς, ἔ, ἡ, nomen urbis. α.
380. 474.
- Ἰδάλιμ, sudorificus, ab ἰδον,
ἰδον, τὸ, sudor. idem quod
ιδρώς,

ιδρῶς, ὠτῶ, ὁ. ε. 413.

Ἰδῆ, a. 2. act. imperat. ab εἶδω, video, f. εἶσμαι, a. 2. εἶδον, & ἰδον, in part. ἰδὼν, ὄντι, & ἰδῶσ', pro ἰδῶσα. α. 445.

Ἰδῆ, idem quod ἰδῆ, εἶ, atque. α. 19. 9. 19.

Ἰδῆ, aestu, dat. sing. ab ἰδῶ, εἶ, το, sudor. α. 397.

Ἰδεῖν, a. 2. act. infinit. ἰδέσθαι, a. 2. med. infinit. ab εἶδω, video. Vide ἰδῆ. α. 166. 224.

Ἰδης, genit. ἡ Ἰδῆ, Mons Creta, sic dictus, quod ex eo longe lateque licuerit circumspicere. 9. 1010.

Ἰδης, videris, 2. sing. a. 2. act. subj. ab εἶδω, video. α. 335.

Ἰδμεν, pro ἰσμεν, & hoc per synopen, pro ἰσμεν, scimus, ind. præs. 1. pl. Th. ἰσμεν, scio. Imperat. ἰσθε, & ἰσθι. 9. 27. 656. Hinc ἰδμεν, peritus & ἰδμοσύη, peritia, dat. pl. Ion. ἰδμοσύησιν. 9. 377.

Ἰδοντες, 3. pl. a. 2. med. ind. aspexerint, ab εἶδω, video. α. 445. 9. 451.

Ἰδεως, periti, ab ἰδεως quod est ab ἰσμεν, scio. α. 351.

Ἰδεω, ἰδῶ, ὁ, ἡ, provida. sic κατ' ἐξοχὴν dicitur formica. Th. ἰσμεν, scio. ε. 776.

Ἰδρῶτα, acc. ab ιδρῶς, ὠτῶ, ὁ, sudor, per metonym. effecti, labor molestus. Th. est ἰδῶ, εἶ, το, sudor. ε. 287.

Ἰδῶα, ας, ἡ, nomen mul. quasi εἰδῶα, gnara. 9. 352.

Ἰδῶν, videns, a. 2. part. ab εἶδω, video. Vide ἰδῆ ε. 9. 21. 699.

Ἰεῖναι, emittentes, part. præs. g. f. pl. num. ab ἵημι, mitto, alii scribunt ἰεῖναι, idque Æolic. imperf. ἵλω, ης, η, 3. pl. ἵσων, f. ἵσων, p. εἶναι, a. 1. ἵηται, a. 2. ἵηται, ἡ, præt. pass. εἶμαι, a. 1. pass. ἵθλω. 9. 10. 43. 65. 830.

Ἰέμεν, Ion. pro ἰέμεναι; Att. præs. inf. ab ἵεναι, ubi Iones αἱ, in fine abjiciunt, accentu in sua sede relicto, ab ἵημι, mitto. ε. 594.

Ἰέμενοι, cupientes, part. præs. m. ab ἵεμαι, cupio. Verba desiderii regunt Genitivum, ἵεντο, cupiebant, imperf. med. 3. pl. α. 23. 251.

Ἰέναι, ire, ab εἶμι, eo, pro quo etiam dicitur ἵημι, ὠτ' ἵέναι, perrexit ire. α. 40. 353.

Ἰερός, ὅ, ὁ, sacer. item, magnus, immensus, ἱερά, Ionice, pro ἱερά. ἱερά, g. n. pl. num. intelliguntur sacrificia, ἱερ', pro ἱερά, ἱερεῖν ἱερ', facere sacra, h. e. sacrificare, ἱεράων (pro ἱεράων, in f. g.) Dorice. ε. 334. α. 201. 9. 417. 1014.

Ἰήσι, tranat, ab ἵημι, mitto, spiritu differt, ab ἵημι, eo, de quo paulo antè. 9. 806.

Ἰήσων, dat. sing. nomen viri, ab ἵησων. 9. 1000.

Ἰθεῖαι, ab ἰθὺς, εἶα, ὃ, idem quod εὐθύς, rectus, ἰθειῖος, dat. pl. Ionic. ε. 36. 222. 9. 86.

Ἰθι, præs. imperat. accede, ab εἶμι, vel ἵημι, eo. ε. 491.

Ἰθυδῖκαισι, justos, dat. pl. Ion. paragoge, ab ἰθυδῖκας, ε, ὁ, cujus judicia sunt recta, ab ἰθὺς, ἰθεῖα, ἰθὺ, rectus, α, um, & δῖ-

& δίκη, jus. ε. 228.

Ἰθύνη, *dirigit*, 3. sing. præf. ab ἰθυῶ, *dirigo*. Th. ἰθύς, ἐϑ, ὁ, *rectus*. ε. 7. 9. 261.

Ἰκάνειν, *pervenit*, ab ἰκάνω. Th. ἰκω, 1. ἰξω, α. 1. ἰξα, *venio*. 9. 681. 697.

Ἰκελϑ, *similis*, & ἐκελϑ, b ἑκω, *similis sum*. ε. 302. α. 193.

Ἰκστ', pro ἰκερ, *pervenit*, α. 2. m. ab ἰκνέομαι, *venio*. f. ἰξομαι. 9. 285.

Ἰκέτδουσι, α. 1. ind. ab ἰκετδω, *supplico*. Th. ἰκέτης, & ὁ, *supplex*. α. 13.

Ἰκέτησι, *supplicibus*, dat. pl. Ion. ab ἰκέτης, & ὁ, *supplex*. ε. 325. α. 85.

Ἰκῆαι, *attigeris*. 2. sing. α. 2. med. sub. Ionice pro ἰκη, ab ἰκνέομαι, *venio*, f. ἰξομαι, p. ἰγμαι, α. 2. m. ἰχόμεν, & εἶθ, & in 3. pl. ἰχοντ, in aor. 2. sub. ἰκωμαι, η, ηται. ε. 466.

Ἰκπερ, Adverb. *celerrime*, ἀπὲρ ἰκίω. Th. ἰκνέομαι. 9. 691.

Ἰκρ, per ἰνκοπην pro ἰκερ, *pervenit*, α. 2. med. ἰκνέομαι. Vide in ἰκηαι. 9. 481.

Ἰλαδόν, *cateruatim*. ε. 285.

Ἰλαον, ab ἰλαϑ, *propitius*, Atticè ἰλεως. ε. 338.

Ἰλάσκομαι, *placo*. Th. ἰλάω. ε. 336.

Ἰμείσας, Poërice pro ἰμείσας, part. α. 1. act. à verbo ἰμείζω, *loris cædo*. f. ἰμείσω. Th. ἰμείς, ἀνιϑ, ὁ, *lorum*. 9. 857.

Ἰμείρω, *desidero*, *cupio*. f. ρῶ, hinc ἰμερϑ, *desiderium*, & ἰμερόντες, acc. plur. *desiderabiles*, ab

ἰμερόεις, εἶσα, εν. Th. ἰμείρω. ε. 616. α. 31. 9. 359.

Ἰν', pro ἰνα, ut. ε. 544. ἰνα. ε. 459.

Ἰνώ, ὁϑ, ἡ, *valida*, nomen mul. ab ἰς, ἰός, ἡ, *robur*, *fibra*: 9. 576.

Ἰξε, 3. sing. α. 1. act. indic. Th. ἰκω, *venio*, f. ἰξω, α. 1. ἰξα. α. 32.

Ἰξεαι, *pervenies*, 2. sing. fut. 1. med. Ionice pro ἰξη, ab ἰκνέομαι, ἔμαι, f. ἰξμαι. Præt. pass. ἰγμαι, α. 2. med. ἰχόμεν, & εἶθ. ε. 475.

Ἰοειδέα, acc. sing. in nom. ἰοειδής, ἐϑ, *niger*, ab ἰον, & τὸν, *violæ purpurea*, *nigricans*, & εἶδϑ, εϑ, *forma*, & hoc ab εἶδω, *video*. 9. 3. 844.

Ἰόλαϑ, κ, nomen peritissimi aurigæ. *Iolaus*, q. d. ἰός & λαῦ, *jaculum seu telum populi*. α. 74. 102. 9. 317.

Ἰόντα, *euntem*, α. 2. act. part. ab εἶμι, eo. part. α. 2. act. ἰών, ἰῶσα, ἰόν. ε. 718. α. 257. 9. 773.

Ἰοχάισα, ας, ἡ, *sagittis gaudens*. ex ἰος, ἔ, ὁ, *telum*, & χαίρω, *gaudeo*. 9. 14. 918.

Ἰππόδαμϑ, *equorum domitor*. ex ἵπϑ, & δαμῶν, *domo*. α. 346.

Ἰπποθή, nomen mul. *celer instar equi*. vel *valde celer*. Nam ἵπϑ in compositione quandoque auget, sic & βε quod est ex βῆς, ut βύλιμϑ. 9. 251.

Ἰππορόν, nomen mul. *valde intelligens*. 9. 251.

Ἰπϑ, *equus*, dat. pl. Ion. ἵπποι-

ποιον. ε. 814. α. 341.

Ἰππότα, vocativi casus. ab ἵπ-
πότης, ε, ὁ, eques, vocativus
pro nominativo ponitur Poë-
rice, & Attice. α. 216.

Ἰπποτρόφος, gen. sing. equorum
altricis, Thraciæ epitheton.
ε. 505.

Ἰππικρήνη, equi fons. Nomen
fontis, in Boeotia, non pro-
cul ab Helicone monte. θ. 6.

Ἰρηξ, ηκ, ὁ, Ionicè, pro ἱέραξ,
ακ, ὁ, accipiter. ε. 201.

Ἰρις, ιδ, ἱερ, & ἱριως, ἡ, iris,
in accus. ἱερν. θ. 780.

Ἰς, ινός, ἡ, vis, ἰς ἀνέμω, vis venti.
ε. 516. θ. 332.

Ἰσ', pro ἴσα, ab ἴσ, par. ε. 350.

Ἰσων, ibant, 3. pl. imperf. act. ab
εἶμι, eo. imperf. εἶν. α. 2. ἴον,
pl. perf. m. ἦεν. θ. 68.

Ἰσαιο, & ἴσασιν, 3. pl. ab ἴσημι,
scio. ε. 40.

Ἰσων, parem, æqualem, ab ἴσ,
par. ε. 325. θ. 126.

Ἰσων, æquale, scilicet prima in
ἴσ est anceps, & proinde
scribitur etiam ἴσ, quum
prima corripitur. ε. 750.

Ἰσᾶλ, pro ἰσῖαλ, præf. med. in-
fin. æquare, ab ἴσσω, ὦ, æquo.

Th. ἴσ, ε, ὁ, par. ε. 560.

Ἰσοφαρίζει, æquiparat. q. d. ἴσον
φέρει. ε. 428.

Ἰσάμενος, part. præf. pass. ἰσά-
μενος, stans, genit. Ion. ἰσα-
μέμοιο, ab ἴσασμαι. ε. 567.

Ἰσας, pro ἴσασ, 2. sing. præf.
pass. imperat. ab ἴσημι, ἴστο, f.
εἴσω, α. 2. εἴλω. α. 449.

Ἰσίλω, Ionicè pro ἰσίαν, ab ἰσία,

ας, ἡ, Vesta, focus. θ. 454.

Ἰσοβοῖι, ἴρινα, dat. sing. ab ἴσο-
βοδός, temo, ἴρινα. ab ἴσας, τε-
λα, quod ab ἴσημι, ἴστο, & βῆς,
bos. ε. 433.

Ἰσόν, telam, acc. ab ἴσας, ε, ὁ, tela,
& malus navis. Th. ἴσημι, ἴστο.
ε. 64. 777.

Ἰσος, ab ἴσως, ὁ, ἡ, gnarus,
sciens. ε. 790.

Ἰσπον, acc. ab ἴσ, nomen fluv.
Germanici, Danubius. θ. 339.

Ἰχάνει, detinet, ab ἰχάνω, idem
quod ἰχῶ, habeo. Th. ἔχω, ha-
beo. ε. 493.

Ἰχῶ, εις, ει, idem quod ἔχω, ha-
beo. ἰχῶς, 3. pl. præf. sub.
act. ε. 623. θ. 687.

Ἰχὺς, ὕ, ἡ, robur. dat. ἰχὺι, acc.
ἰχὺν, fremitum. Hinc ἰχὺς,
robustus sum. θ. 146. 823.

Ἰσῶσυντο, exæquabant, α. 1. m.
ab ἴσσω, ὦ, æquo. Th. ἴσ, ε,
ὁ, par. α. 263.

Ἰτῶν, abierunt, 3. dual. præf. acti-
vi, ab εἶμι, eo, ponitur verò
præfens, pro α. 2. ἴον, qui
3. dual. format ἰτῶν enallage
temporis. ε. 197.

Ἰτῶν, extremam oram. ab ἴτος,
ὕ, ἡ, extremus ambitus, cir-
cumferentia. α. 314.

Ἰφθίμω, genit. fortis, ab ἴφθι-
μος, & hoc ab ἴφι, fortiter,
quod est ex ἰς, ινός, ἡ, vis, ro-
bur. ἰφθίμων. α. 136. θ. 768.

Ἰφι, adverb. fortiter, ab ἰς, ινός, ἡ,
vis, fibra. ε. 539.

Ἰφικλείδω, nomen viri. α. 111.

Ἰφικλῆα, nomen viri. ad for-
mam ἡρακλῆα. à nominati-
vo

νο ἰφικλῆς contractè ἰφικλῆς,
q. d. *valde honoratus*, glorio-
sus. α. 54.

Ἰχθυόοντες, piscibus inhiantes,
præf. part. ab ἰχθυάω, ὦ, pis-
cor. Th. ἰχθύς, ὦ, ὁ, piscis.
α. 210.

Ἰχθύς, ὦ, ὁ, piscis, ἰχθύς, pro
ἰχθύας, acc. pl. sicuti ὄρως pro
ὄρως, &c. α. 212.

Ἰχνῶ, & τὸ, vestigium. ε. 678.

Ἰῶ, dat. sing. ab ἰός, ἔ, ὁ, sagitta.
quod est ab ἰημι mitto. item
ærugo, quæ in metallo serpit,
venenum quod transmittitur
in venas. At ἰῶ, ἰα, ἰον, idem
quod οἶ, α, ον, solus, α, um.
α. 409.

Ἰων, ἦς, ἡ, clamor, vociferatio.
θ. 682.

Ἰωλὺν, acc. ἰωλὺς, ἔ, ἡ, urbs
Thessalie. θ. 997.

Ἰωχυῖο, tumultus, genit. Ion.
ab ἰωχυός, ἔ, ὁ, persecutio
hostilis, idem quod ἰωκη. Th.
διώκω, f. ξω, persequor. θ. 683.

Κ.

Κ' pro κ' & ὅ. ἢ κ' dixit ὅ. ε. 44.
θ. 547.

Κάββαλε, & κάββαλ', prostravit,
a. 2. ind. pro κατέβαλε, à κα-
τεβάλλω dejicio, κατέβαλετ',
a. 2. m. 3. perf. sing. Th. βάλλω,
f. βαλῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβα-
λον, p. m. βέβολα. α. 130. 462.
θ. 189.

Καδδυνάμειν pro κ' δύναμειν, pro
virili, à δυνάμις, εως, ἡ, poten-
tia. Th. δυνάμειν, f. ἦσμαι,

possum. ε. 334.

Καδδ', καδδ' ὁ βάλει pro κατέβαλε
&, deficit vero. α. 384.

Καδμῶ, &, nomen viri. hinc
καδμείῳ, καδμείοισι, dat. pl.
& in f. g. καδμείῳ, & καδμῆς,
ἰδῶ, Cadmea. ε. 161. θ. 937.

Καθαπ' ὀμῶ, præf. part. à κα-
θαίρω, ἰνυαδο. Th. ἀπ' ὀμῶν,
tango, f. ψομαι. ε. 330.

Καθαρῶς, pure, adverb. à καθα-
ρός, ἔ, ὁ, purus. Th. καθαίρω,
purgo. ε. 335.

Καθεζόμενῳ, præf. part. residens.
à καθεζομαι, sedeo. Th. ἕζο-
μαι, f. ἐδῶμαι, sedeo. ε. 257.
α. 34.

Καθίζῃ, 3. perf. præf. ind. sedet.
καθίζειν, præf. inf. collocare. à
καθίζω. Th. ἕζω, f. ἰσώ, sede-
re facio. ε. 748. θ. 434.

Καὶ, sed etiam, τε καὶ, quæ duo
simul juncta sunt distributi-
va, ὁμοῦ καὶ, simul etiam. ε. 43.
241.

Καίειν, præf. inf. Vide καίω.

Καίην, Caicum, Nom. propr.
θ. 343.

Καίωσ', adolent, pro καίωσι, καίω-
μένη, ardens, præf. part. à καίω,
uro, accendo, f. καύσω, p. κέ-
καυκα, a. 2. pass. ἐκαίην, f. i.
pass. καυθήσομαι. ε. 335. θ. 557.

Καινέα, à Καινός, ἔ, ὁ, nomen
proprium regis. α. 179.

Καιρός, ἔ, ὁ, tempus opportunitum,
occafio. ε. 692.

Καί, pro καὶ & ὅ, ex. θ. 447.

Καίκεῖν, ille : ex καὶ & ἐκεῖν.
ε. 293.

Κακκρύπλων, pro κακὰ κρύπλων,
abscon-

abscondens, præf. part. à κρύ-
πτω, *abscondo*. f. ψω. p. φα.
a. 2. ἐκρύβον. ε. 469.
Κακῶθημοσύνη, *ignavia*, εκ κα-
κῶν, *malum*, & θήμων, ον, ὁ,
acervus rerum simul conge-
starum. Th. πύθημι, ρονο. ε. 470.
Κακὸς, *malus*, proprie piger, à
χαίρω, *cedo*. κακῆ, ἡ, neut. κα-
κῶν. κακ' pro κακῶ. dat. pl. κα-
κῶϊσιν. ε. 177. κακῶν, pro κα-
κῶς, adv. ε. 325. comp. κακίων,
κακίς. ε. 264. 344. 502.
Κακότης, dat. sing. à κακότης,
ητ, ἡ, improbitas. α. 42. 93.
Κακὸχαρῆς, *alienis malis gau-
dens*, εκ κακῶν, *malum*, & χαί-
ρω, *gaudeo*. ε. 28. 194.
Κακῶμυς, *occidere*, Dor. pro
Κακῶκταμυς, & hoc pro κα-
τακτεῖναι, a. 1. inf. act. à κα-
τέκλειμι, pro κατεκλείνω. Th.
κλείνω, f. κλειῶ, *occido*, p. ἐκτα-
κα, a. 2. ἐκτανον. α. 453.
Κάλα, *ligna*. à καλον, & τὸ, li-
gnum. ε. 125.
Καλεῖν, *vocare*, *invitare*, à κα-
λέω, *voco*, f. έσω, p. κέκληκα,
καλέεσκεν. 3. perf. imperf. Io-
nice, pro ἐκαλεε, ει, καλέεσ',
pro καλέεσι, *vocant*. ε. 340.
9. 187. 207. 234.
Καλικῶ, *horrea*, καλια, αἶ, ἡ, pi-
dus ex virgultis; καλιῶ Ion.
pro καλιάν. Th. καλον, & τὸ,
lignum. ε. 305.
Καλιγυνώαικα, acc. à καλιγύναιξ,
αικ, ὁ, ἡ, *pulchris mulieri-
bus abundans*. εκ καλλ, ε, τὸ,
pulchritudo, & γυνή, mu-
lier. ε. 651.

Καλινόμεο, genit. Ion. καλί-
νομ, *pulchricoma*. à καλός,
η, ὄν, *pulcher*, & κόμη, ης, ἡ,
coma. ε. 35. 9. 915.
Καλιπάρη, Æol. seu Boeoti-
ce pro καλιπαρε, *pulchras*
habens genas, εκ καλός, ἡ, ὄν,
pulcher, & παρειά & Æol. πα-
ρηά, αἶ, ἡ, *mala*, gena. 9. 238.
270. 907.
Καλιρέεθρον, *pulchrifluum*, à κα-
λός, ἡ, ὄν, *pulcher*, & ῥέω, *fluo*,
f. ῥόσω. p. ῥωκα. 9. 339.
Καλιόπη, ης, ἡ, nomen Musæ, cu-
jus est elegans eloquium, *facun-
da*, εκ καλλ, ε, τὸ, *pulchri-
tudo*, & ὄψ, ὀπός, ἡ, *vox*. 9. 79.
Καλιρόη, nomen mul. 9. 288.
Καλίτεχας, *pulchricomos*. καλ-
λίβεξ, ὁ, ἡ, *pulchros crines*
habens, εκ καλός, ἡ, ὄν, *pulcher*,
& τελεξ, τελεός, ἡ, *pilius*. α.
372.
Καλιρρόον, *limpidam*, εκ καλός,
pulcher, & ῥέ, *fluentum*.
Th. ῥέω, f. ῥόσω, *fluo*. ε. 735.
Καλίσφυρ, *pulchros talos ha-
bens*. εκ καλός, & σφύρον,
malleolus. Th. σφύρα, ρας, ἡ,
malleus. 9. 384. 526.
Καλός, ἡ, ὄν, *pulcher*, *bonus*.
Comp. καλίων, ον, ὁ, ἡ, &
καλλιον, τὸ, Superl. καλίσ, *optimus*,
pulcherrimus. 9.
384.
Καλυπτόμεοι, *contectæ*, præf.
part. pass. à καλύπτω, *tego*,
f. ψω, p. φα, a. 1. ἐκάλυψα,
ας, ε, a. 2. ἐκάλυβον. ε. 139.
196. α. 134. 9. 541.
Καλύπτειν, acc. Ion. à καλύπτειν,
tegmen

- tegmen capitis muliebre. Th. καλύπτω, tēgo. §. 574.
 Καλυψών, nomen mul. §. 359.
 Κάμαξι, dat. pl. palis, pedamentis, à κάμαξ, ακ, ὅ, ἡ, palus. α. 223.
 Κάμαξι, α, ὁ, labor. hinc κάματιδης, ε, ὅ, ἡ, laboriosus. Th. κάμνω, μῶ, p. κέκμηκα, lassescō. ε. 175. 582.
 Κάμηρ, pro κῆρ. ε. 437.
 Καμπύλα καῖλα, curva ligna. à καμπύλ, α, ὁ, Th. καμπίω, f. ψω, p. φα, fleō. α. 324.
 Κᾶν, quamvis, etsi, ex κῆ & ἄν, si. ε. 335. 355.
 Καναχή, crepitatio, sonitus. hinc καναχιδά, adverb. cum strepitu. Th. ἤχ, α, ὁ, sonus. α. 160. 164. §. 267.
 Καναχίς, imperf. substrepebat, à καναχίζω & καναχίω, resono, hinc καναχή, crepitatio, καναχῆσι, dat. plur. Ion. Th. ἤχος, α, ὁ, sonus. α. 373.
 Καπνός, ε, ὁ, fumus. ε. 45. 627.
 Κάπρ, α, ὁ, aper, item verres, quo sensu accipitur. ε. 788.
 Κάρη, τὸ, indeclinabile, caput, per apocopen pro κάρῳ, α. ε. 532. α. 223. §. 42.
 Καρπαλίμως, cito, raptim, adv. q. d. ἀρπαλίμως, ab ἀρπάζω, f. σω, & ξω, rapio. α. 432. §. 492.
 Καρπός, ε, ὁ, fructus. ε. 170. 235.
 Κάρεϊ, robore, pro ἐν κρείτῃ. h. e. κρείττω, more Hebræorum, κρείς, pro κρείτος, ε, τὸ, robur. §. 73. 710.

- Κατεροθύμω, dat. κατεροθύμην, à κατεροθύμας, α, ὁ, pertinax, qui toleranti animo est, ex κάρης, per metathesin literarum pro κρείς, ε, τὸ, robur, & θυμός, ε, ὁ, animus. §. 378. 476.
 Κατερόφρων, acc. à κατερόφρων, ον, ὁ, ἡ, praeferacius, item magnanimus, à κρείτος, ε, τὸ, robur, & φέρω, animus.
 Κάεξον, praestantissimum, pro κρείττον, ab ἀγαθός, bonus, κρείσων, κρείστος. §. 981.
 Κάεφ, siccāt. Th. κείφω, sicco, arefacio, f. ψω. ε. 7. 573.
 Καρχαρόδοντα, acc. sing. dentibus asperum, à καρχαρ, α, ὁ, asper. Them. χαρῶσω, f. ξω, sculpo, & οδός, ὄντος, ὁ, dens. ε. 602. 694. α. 303.
 Κασίγνητος, α, ὁ, ex κασίς, ε, ὁ, ἡ, frater, soror, & γείνομαι, nascor. ε. 182. §. 756.
 Κασίτερ, κασιτέροιο, genit. Ion. ὁ, statum. §. 862.
 Καῖ, cum Genitiv. per. Cum Accus. ad, secundum. καὶ ὄρος, in monte, καὶ οἶκον, domi. καὶ ὥρην, ad tempus, idem quod πρὸς καιρόν. ε. 100. 615.
 Καταβέβηκασι, onusta sunt. 3. pl. praet. medii, à βείβω, oneror, sum gravis, f. σω, p. κα. ε. 232.
 Καταβήσεται, intrat, f. 1. à καταβαίνω, f. βήσομαι, descendo. Th. βαίνω, εο, α. 2. εἶλω. §. 750.
 Καταγροσκάσκει, praef. ind. à καταγροσκάω, senesco. Th. γήρας, αἶς, τὸ, senectus. ε. 93.

Καλαδύνη, 3. præf. sub. *humefiat*,
à δάω, *riro*, f. δάσω. ε. 544. ●

● Καλαδύμμαι, Att. & Dor. *ingredi*,
pro καλαδύναι, a. 2. act.
infin. à καλαδύνω, a. 2. act.
κατέδλω, υς, υ. Th. δύνω, &
δύω, *subeo*. α. 196.

Καλαδύνω, *occidentem*, part. a. 2.
act. Th. δύνω, *subeo*, vel δύνω.
θ. 596.

Καλαθεῖο, *poneres*, 2. sing. a. 2.
med. opt. καλαθήαι, *deposueris*.
2. sing. a. 2. med. subj. καλα-
θωμαι, καλαθη, & hoc pro καλα-
θηαι, Ion. à τίθημι, *pono*. ε. 45.
599.

Κατθεο, poet. pro κατῶθαι, & κα-
ταθεῖο, *reconde*, a. 2. imperat.
med. à καλατίθημι, *terpono*. Th.
τίθημι, f. ἴστω, a. 2. ἐθλω. ε. 625.

Καλακείμωρον, præf. part. à καλα-
κειμαι, *jaceo*, *decumbo*. ε. 362.

Καλαλείσεται, *distillat*. præf. ind.
à καλαλείσομαι, *destillo*. Th.
λείσω, f. ψω, *libo*. θ. 786.

Καλαλείπειν, præf. inf. à λείπω,
linquo, f. ψω, p. φα, a. 2. ἐλι-
πον, p. m. λείλοιπα. ε. 744.

Καλαλέζεται, *cubat*. fut. ind. à
λέγωμαι, *cubare facio*. ε. 521.

Καλαμάρεψη, *opprimat*, a. 1. sub.
à καλαμάρεπλω, *comprehendo*.

● Them. μαρέπλω, f. ψω, *capio*.
ε. 494.

Καλαπιπλήχῃα, *exterrita*, perf. part.
activi. per syncopen ἔχ, pro
καλαπιπλήχῃα. à verbo καλα-
πλήσσω, f. ξω, *perterrefio*, præf.
act. καλαπιπλήξα. Th. πλέω,
ῶ, f. ἴστω, *exterreo*. α. 265.

Καλαπινε, *deglutiebat*. imperf.

Ion. Th. πίνω, *bibo*, f. πώσω,
p. πίπωκα, a. 2. ἔπιεν, inde in
imperat. πῖθι & πίε. θ. 459.
497.

Καλασκιῶ, *opacus*, à σκιά, αἷ, ἡ,
umbra. ε. 511.

Καλασύφελῶ, υ, à συφέλος, *du-
rus, asper*. Th. σύφω, *astringo*,
f. ψω. θ. 806.

Καλαφθιμύροιον, *mortuis*, dat. pl.
perf. part. Ion. à φθίω, idem
quod φθίω, f. ἴσω, *corrumpo*.
θ. 850. perf. pass. ἐφθίμα. in-
de φθιμύρῳ. Ion. vel per syn-
cop. pro φθιμόμῳ, præf. part.

Καλαφλέξαι, *combussisset*, 3. sing.
a. 1. act. opt. à φλέγω, *uro*,
f. ξω, p. χα. α. 18.

Καλαφράζοιτε, præf. imperat.
pass. à καλαφράζομαι, *conside-
ro*. Them. φράζω, *dico*, f. σω.
p. κα. a. 2. ἐφραδον. p. m. πῖ-
φραδα. ε. 246.

Καλαχάουε, *effundit*, 3. imperf.
à καλαχάομαι. Them. χέω, f.
χάσω, *fundo*. ε. 581.

Κατεῖεν, *descendebat*, ex κτ̃ &
εἶμι, *eo*, est 3. sing. præf. med.
εἶα, & Attice ἦα, ας, ε. κατῶν,
part. a. 2. à κατεῖμι. α. 254.
θ. 723.

Κατελεγχέτω, *redarguat*, præf.
imperat. à κατελέγχω. Them.
ἐλέγχω, f. ξω, *arguo*. ε. 712.

Κατέλεξε, *recensuit*, a. 1. ind. à κα-
τάλέγω. Them. λέγω, ξω, *dico*.
θ. 627.

Κατενανήκον, adv. *ex adverso*, *co-
ram*. Th. ἀντί, *pro*. α. 73.

Κατέναασε, a. 1. ind. pro κατένασσε,
ab inusitato verbo, κατέναάω,
h. a.

habitandum do. Them. *καίω*, *habito*. ε. 167. §. 538.

κατενώθεν, *constraverat*. præt. med. à *κατενέω*, *ἐνέω* ex *ἐν* & *νέω*, *pono*. per metathesin *ἐνέω*, in præt. med. *ἤνοθα*, & per reduplicationem *ἐνήνοθα*, præposita præpositione *κτ*, fit hinc *κατενώνοθα*, *constravi*. Errant qui à *κατανέω*, derivant. Sic n. reduplicatio foret *κατανωνώοθα*, &c. Malo ita resolvere, ut dicam, *κατενώνοθα*, esse duntaxat præt. medii, & carere præsentii. Præsens, si usitatum foret, esset *κατενέω*. α. 269.

κατέπαυσι, *diremit*, *sedavit*, a. 1. act. ind. verb. *καταπαύω*, *desisto*, Them. *παύω*, *finio*, *cesso*. §. 87.

κατέπιμψι, *detrusit*, a. 1. à *πέμψω*, *mitto*. f. *ψω*. §. 515.

κατέπινε, imperf. *devorabat*, à *πίνω*. §. 467.

κατέσταθεν, *oppositi sunt*, pro *κατέσταθισαν*, Æolice, a. 1. ind. pass. à *καθίσταμαι*, *constituor*. Them. *ἵστημι*, f. *ἵστω*, *statuo*. §. 674.

κάτεχεν. imperf. ut & *κατέχευε*, *detinebat*. pro *ἔχω*, dicitur *χέθω*. §. 575. 700.

κατήρεφέ, pro *κατηρεφέα*, à *κατηρεφής*, *ἐφ*, *ὁ* *κτ* *ἡ*, *teſtus*, dat. pl. Ion. *κατηρεφέεσσι*. Th. *ἑρέφω*, f. *ψω*, *tego*. §. 594. 778.

καίηωρδυντο, *suspensi erant*, 3. pl. imperf. pass. Dor. pro *κατηωρδυντο*, à verbo *καταιωρέομαι*, *pendeo*, ex *κτ* & *αἰωρέω*, f. *ἵστω*,

in sublime tollo. α. 225.

καὶ παίζῃ, *expulerit*, præf. sub. ab *παίζω*, f. *σω*, *persequor*. ε. 322.

κάτω, *infra*, *deorsum*. §. 301.

καυάξαις, *fregeris*, a. 1. opt. act. à *καυάξω*, *contero*, *frango*. sic Æoles pro *αἶε*, dicunt *αῶε*, vel pro *καταίξαις*, poet. sublato, *τ*, & inserto, *υ*, Æol. ab *αἶω*, *frango*. ε. 664. 691.

καῶμα, *αἶϑ*, *τὸ*, *incendium*, à *καίω*, *uro*, f. *καύσω*. ε. 413. §. 844.

Κι, & *κιν*, particula potentialis, sicut in prosa *ἂν*, vel expletiva. ε. 10. 12. 33.

Κίαϑ, *jacebant*, pro *ἐκινϑ*, Ion. & *κίαϑ* pro *κείαϑ*, à *κείμεαι*, *jaceo*. α. 241.

Κέγγροις, dat. pl. Ion. à *κέγγρος*, *milium*, genus leguminis. α. 398.

Κεδῆ, *castæ*, dat. sing. à *κεδνός*, *ἡ*, *ὄν*, *castus*, *probus*. Th. *κηδ*, *ἐφ*, *τὸ*, *κατα*. ε. 69. 129.

Κείνω, *illo*, pro *ἐκείνω*, peraphræsin. *κείνοις*, *κείνοισι*, dat. pl. Ion. ab *ἐκείν*, *ἡ*, *ὄν*. §. 628. 836.

Κεῖται, *jacet*, *κεῖτ*, pro *ἐκείτ*, imperf. Ion. à *κείμεαι*, *jaceo*. α. 227. §. 795.

Κεκαλυμμένη, perf. part. pass. à *καλύπτω*, *operio*, *tego*, f. *ψω*. p. *φα*, a. 2. *ἐκαλύβον*. §. 9. 745. 757.

Κεκασμένη, perf. pass. à *κάζω*, *orno*, f. *σω*. §. 929.

Κεκάλθη, *occultabat*, Ion. plusq. perf. med. à *κάλθω*, f. *κάλω*, p. *κα*. in præt. med. *κείκαλθη*. sicut;

sicut, πωλήσω πώληται, γηθήω
γηθήται, &c. §. 505.

Κεκλήροντες, præteritum medii. Æolice
pro κεκληροτες, à κλάζω. ve-
rior analysis hæc est: ex præ-
terito κεκληρα, novum ver-
bum κεκληρώ, quod Græcis est
usitatissimum, unde in part.
præf. κεκληρών, ονί, in pl.
οί κεκληρόντες. α. 379. 412.

Κεκληώς, vociferans, præteritum medii.
à κλάζω, clamo, in f. κλάζω,
a. 2. ἐκλαζον, p. m. κέκληρα,
hinc in part. f. g. κεκληγύη.
ε. 447. α. 99.

Κεκλήσῃ, vocari. perfectum. infinitum. passivum.
à κηλέω, f. έστω, p. κέκληται.
§. 410.

Κέκλυτε, audite, à κλύμι, (The-
ma κλύω audio.) Hinc κλύθι,
& poetica redupl. κέκλυθι, in
2. pl. κλύετε, & κέκλυτε, audite,
correpta penultima. §. 644.

Κεκοιμῆσθαι, pulverulentus, Atti-
ce, pro κεκοιμισθῆσθαι, à κοιρίζω,
pulvere impleo, quod est à
κοιρίς, εως, ή, pulvis. ε. 471.

Κεκορημῆρον, satiatum, à κορέω, sa-
tio. f. έστω, & ήστω, p. κεκόρηται.
ε. 591.

Κεκεκοιμῆσθαι, diversam. Th. κεί-
νω, f. κῶ, secerno, p. κέκεκοι.
α. 55.

Κεκρύφαται, latet, 3. pl. præteritum.
passivum. Ionice, pro κεκρυμῆσθαι
είσι. à κρύπτω, abscondo, f. ψω,
p. φα. a. 2. ἐκρύβον. ε. 384.

Κεκτῆσθαι, comparare, præteritum passivum.
infinitum. à κτίζω, acquiro, f.
κτῆσθαι, p. κέκτηται. ε. 435.

Κελαάδιο, genit. Poeticus, pro

κελαάδης, à κέλαδος, ε, ο, stre-
pitus. §. 852. 926.

Κελανεφέι, nubium offuscatori,
dat. sing. à κελανεφής, ex κε-
λαινός, niger, idem quod μέ-
λας, & νεφός, ε, ο, τὸ, nubes.
α. 53.

Κελαινή, nigra, dat. Th. est μέ-
λας, μέλαινα, μέλαινα, niger,
pro με, ponitur κ, κελαινόν.
α. 173. 429.

Κελεύθω, genit. κέλευθος, ε, η,
via. ε. 578. α. 352.

Κελεύω, jubeo, præf. ind. à κέλο-
μαι, Poëtice, κέλομαι, κέλονθ',
pro κέλονθ', 3. pl. imperf.
ε. 314. §. 33. 686.

Κενέω, Poëtice, pro κενών, à κε-
νός, ε, ο, vacuus. ε. 496.

Κένταυροι, Centauri, ex κεντέω, sti-
mulo, pungo, & ταῦρος, Lati-
ne, taurus. α. 184.

Κεραμύς, ε, ο, figulus, à κέρα-
μος, ε, ο, urceus, vel terra fi-
gularis. ε. 25.

Κεραὶ, cornuta, à κεράς, ε, ο, hoc à κέρας, cornu. ε. 527.

Κεραυνός, gen. sing. à κεραυνός,
ο, fulmen, q. à κείρω, scindo, &
αῖω, ιρο. hinc κεραυνώω, ful-
mino, fulmine percutio. κεραυ-
νήντ', a. 1. part. pass. gen.
§. 846. 859.

Κέρας, αἶ, τὸ, cornu. §. 789.

Κέρβερος, Cerberus. §. 311.

Κέρδ', ε, ο, τὸ, lucrum. hinc
κερδαίνειν, lucrari, à κερδαίνω.
ε. 321. 350.

Κερκῆς, nomen mul. §. 355.

Κέρε, 3. pers. a. 1. ind. Ionice,
verbi κείρω, tondeo, f. κῶ, &
Æol.

Æol. κέρσω, a. i. ἔκειρα, & ἔκερσα. hinc κέρσε, per τμήσιν, pro ἀπέκερσε. α. 419.

Κέρβωμα, convicia, quasi dicas convocia, à κέρβωμος, mordax, cavillatorius. hinc κερβόμεω, convicior, ex κείρω, tondeo, & & τομή, sectio, quod est à τέμνω, seco, p. m. τέτομα. ε. 786. §. 545.

Κρύβεισι, dat. pl. à κρύβω, εἶ, τὸ, caverna profunda. à κρύψω, occulto. unde etiam est κρύβμων ὠν, ὁ, locus qui occultat. Regula. Nomina appellativa in ὠν, & εἶον, significant locum. ut, ἀμπέλων, ὠν, ὁ, vineetum. §. 300. 334.

Κεφαλή, ἥς, ἡ, caput, gen. pl. κεφαλέων, Ionic. pro κεφαλῶν, dativ. κεφαλῆσι. ε. 416. 543. §. 827.

Κεφάλω, dat. sing. in nom. κεφαλῶ, &, nomen viri. §. 986.

Κεχαίρη, lætatur est, 3. sing. a. 2. med. ut, ἐχαρόμην, &, εἶ, & per reduplicationem Poeticam, κεχαρόμην. Dicitur vero, κεχαίρητο, per συσπλῶν, ut vocant. Mallem à plusq. perf. formare, ἐκεχαρήμην, ποσ, ητο, à χαίρομαι, lætor. perf. κεχαρμαι, & κεχαίρημαι, quasi à χαίρω. α. 65.

Κεχαρισμῶ, grata est, perf. part. à χαρίζομαι, rem gratam facio. Th. χάρις, ἱός, ἡ, gratia. ε. 681.

Κεχημῶ, indigus, præter. perf. part. à χεῶμαι utor, f. χεήσομαι, p. κέχημαι, a. i. m. ἐχεησάμην. ε. 476. 491.

Κέχυνται, fusa est, 3. perf. perf. pass. à χύνω, f. ύσω, p. pass. κέχυμαι. Th. χέω, χέσω, fundō. §. 727.

Κήδῃ, ledit, 3. perf. præter. à κήδω, ango. Th. κήδος, εἶ, τὸ, cura. ε. 362. §. 102.

Κήδεα, acc. pl. à κήδος, εἶ, τὸ, cura, damnum. ε. 49.

Κῆλα, tela, n. g. pl. num. à κῆλον, Ion. pro κῆλον, lignum. §. 708.

Κηλέω, dat. à κήλε, calidus. Th. κηίω, f. καύσω, uro. §. 865.

Κῆρ, κηρὸς, ἡ, Parca. mendose scribitur, κῆρ. α. 156.

Κῆρ, pro κέαρ, ἄθος, τὸ, cor. (sicuti pro ἔαρ, ἡρ, dicitur.) κῆρα, κῆρες. α. 249. 435.

Κηρόθι, ex corde, adverb. à κῆρ, τὸ, cor. α. 85.

Κηρίον, &, τὸ, fauvus, à κηρὸς, &, ὁ, cera. §. 597.

Κηρυτρίφω, gen. pl. à κηρυτρίφης, εἶος, ὁ, ἡ, morti obnoxius. q. d. facto nutritus. à κῆρ, fatum & τρίφω, alo. ε. 416.

Κῆρυξ, υἱος, ὁ, præco. ε. 80. §. 939.

Κητι, ὅ, ἡ, nomen mul. forte sic dicta à prodigiosa crassitie, qualis est in balæna seu ceto, monstro illo marino. Κητῆς, gen. contract. §. 270. 336.

Κῆυνξ, acc. sing. à Κῆνξ, υἱος, ὁ, nomen regis. α. 354. 476.

Κηφλώσι, dat. pl. Poeticus, pro κηφῆσι, à κηφλῶ, ἡν, ὁ, fucus, ex apum genere. ε. 302. §. 595.

Κίσις, ἡ, pera, sacculus, ubi κείνται βόσις, ubi victus reconditur.

conditur. α. 224.

Κιθαρίζειν, *personabat*, imperf. abjecto augmento à κιθαρίζω, f. ἴσω, *cithara cano*. Th. κιθάρα, ας, ἡ, *cithara*. est organon musicum. α. 202.

Κιθαρίσῃς, εἰς, ὁ, *citharista*, pl. οἱ κιθαρίσται. à κιθάρα, ας, ἡ, *cithara*. §. 95.

Κικλήσκω, *vocat.* 3. person. ind. à κλέω, *voco*. Poet. κικλήσκω. ε. 816. §. 418.

Κίον, *columnis*, dat. pl. à κίων, ον, ὁ, ἡ, *columna*. κίων, acc. pro κίονα. §. 522. 779.

Κίρκη, *Circe*. nomen sagæ. §. 957. 1011.

Κλαίοντε, præf. part. dual. num. à κλάζω, *clamo*. Vide supra κεληγῶς. α. 406.

Κλαίοντα, *flens*, præf. part. à κλαίω, *fleo*, f. κλαύσω, p. κέκλωκα. ε. 220.

Κλεία, pro κλέα, & hoc ex κλέα, *res præclare gesta*. à κλείω, εἰς, τὸ, *gloria*. Th. κλείω, *celebro*. §. 100.

Κλείετε, præf. imperat. *celebrate*, κλείεσθαι, *celebres*, præf. part. f. g. pl. num. à κλείω, *celebro*. hinc κλείεσθε, εἰς, *inclutus*. ε. 1. §. 105.

Κλείω, ὅ, ἡ, nomen mul. & Musæ. §. 77.

Κλείω, εἰς, τὸ, *gloria*, pro quo etiam dicitur κλείω, εἰς, τὸ, *gloria*. Them. κλείω, *celebro*. α. 107. §. 530.

Κλέψας, *furatus*, a. 1. part. à κλέπτω, *clepo*, *furor*. fut. κλέψω, p. κέκλεφα, p. pass. κέ-

κλεμμαι, p. med. κέκλοπα. ε. 55. §. 613.

Κλῆρον, acc. à κλῆρ, εἰς, ὁ, *sorts*, *patrimonium*. ε. 37.

Κλόνον, acc. a κλόν, εἰς, ἡ, *turbatio*, *tumultus*. hinc κλονέω, ὦ, *commoueo*, f. ἤσω. ε. 551. §. 935.

Κλυζομένη, *inundanti*, dat. præf. part. à κλύζω, *eluo*, f. σω, p. κέκλυκα. α. 209.

Κλυμένη, nomen mul. & pro κλυομένη. §. 351. 508.

Κλύοιμι, præf. opt. *audirem*, à κλύω, *audio*. κλύθι, præf. imperativi est à κλύμι, & κέκλυθι, & κέκλυτε, per reduplicationem, pro κλύθι, & κλύτε, in præf. imperat. hinc κλυθεῖς, κλυτῆ, *inclutus*. ε. 9. 70. §. 32. 644.

Κλυπή, nom. prop. §. 352.

Κλωθῶ, nomen *Parcæ*. Vide *Calpin*. α. 258. §. 218.

Κνήμησι, dat. pl. Ion. pro κνήμαις, Ionice, à κνήμη, *tibia*, *fura*, *crus*. α. 123.

Κνημίδας, acc. pl. à κνημῖς, ἰδ, ἡ, *oscrea*. Them. κνήμη, ης, ἡ, *tibia*. α. 122.

Κοθύροις, à κέθυρ, epitheton fuci, ὡς τὸ κούθειν τὴν ἔραν, quod aculeum non exerat more apum, à κούθω, *occubo*, & ἔρα, *cauda*. ε. 303.

Κοίλ, *cavus*. κοίλη, dat. pl. κοίλησι. ε. 52. 687.

Κοιμηθεῖσθε, a. 1. part. pass. à κοιμάω, *sorpio*, *facio dormire*. κοιμησάμαι, ὦμαι, *dormio*. f. i. pass.

1. pass. κριμνηθήσομαι. a. i. m. κκοιμησάμεν. §. 214.
 Κοινῶ, gen. à κρινός, ὦ, ὅ, communis. ε. 721.
 Κοῖϑ, Κοίϑ, nomen viri. §. 134.
 404
 Κοιρανέων, præf. part. imperans, à κείρανϑ, κ, ὅ, rex. hinc κειρανέω, ὦ, dominor. §. 331.
 Κοῖτον, accus. à κείτης, κ, ὅ, idem quod κείτη, ης, ἡ, cubile. ε. 572.
 Κοκκύζι, canit. 3. pers. præf. à κηκκύζω, κοκκυζο, à κήκκυξ, υγϑ, ὅ, cuculus. ε. 484.
 Κολληέντα, ferruminati, nom. pl. à κηλλάς, εσσα, εν, glutinatus. Th. κηλλα, ης, ἡ, gluten. α. 309.
 Κολοσυρίϑ, palearum strepitu, à κηλοσυρίϑς, ὦ, ὅ. Schol. ἡχϑ Φρυγίων στρομφίων. h. c. strepitus farmentorum, quum trahuntur. ex σύρω, τραχο, & κηλον, lignum, seu κηλϑ, mutilus. Est enim farmentum, lignum defractum. §. 880.
 Κομείν, nutrito, præf. inf. à κημέω, ἡσω, nutritio. & curam gero. hinc κημίζω, & κημίσταϑ, a. i. m. inf. ε. 315. 602.
 Κονάβησι, edidit fragorem, a. i. ind. Ion. à κηναβίω, ὦ, resono. Them. κηναβϑ, κ, ὅ, sonitus. §. 840.
 Κονίησι, dat. pl. Ion. pro κονίασι, à κηνία, ας, ἡ, idem quod κήνις, εως, ἡ, pulvis, acc. κηνιν. α. 365. §. 706.
 Κονίοντες, pulverem excitantes, præf. part. à κηνίω, vel κηνίζω. Them. κήνις, εως, ἡ, pulvis. α. 342.

- Κοπῖσμεν, excitatus, præf. part. à κήπῖσμαι, pulsor, scindor. Them. κήπῖω, f. ψω, scindo. α. 63.
 Κορεσάμενϑ, satiatu, a. i. m. part. Poët. pro κηρεσάμενϑ. Vide κηρέσταιϑ. ε. 33.
 Κορίσταιϑ, saturato, a. i. infin. m. pro imperativo, Hellenismus. à κηρέννυμι, vel κηρίω, saturo. §. 366.
 Κόρεθιν, collegit, imperf. act. pro κήρεθιν, verbi κηρήνω, vel κηρήννω, coacervo. Th. κηρήνυς, υϑ, ἡ, aceruus. §. 853.
 Κόρϑ, κ, & Ion. κήροιο, satietas. Th. κηρίω, satio. §. 593.
 Κόρυθϑ, genit. à κήρυς, υϑϑ, ἡ, galea. α. 417.
 Κορύσσει, præf. inf. à κηρύσσω, ατμο, q. d. galea munio. κηρύσσει, præf. part. f. gen. Thema, κήρυς, υϑος, ἡ, galea. α. 148. 198.
 Κορυφῆς, genit. §. 62. κηρυφῆσι, dat. pl. Ionic. à κηρυφή, ἡς, ἡ, vertex. §. 1010.
 Κορώνη, ης, ἡ, cornix. hinc κηρωνιώντα, acc. rostrata, Poëtice, pro κηρωνιάοντα, à κηροιαω, ὦ, incurvus & lunatus sum. à κηρώνη, summitas, curvatura. ε. 677. α. 289.
 Κοσμεῖν, præf. inf. sic κήσμησι, ornavit, a. i. pro κήσμησε, à κησμέω, f. ἡσω. Th. κήσμεϑ, κ, ὅ, ornatu, ordo. ε. 72. 76. §. 573.
 Κοτίϑ, 3. præf. ind. est infestus. κητίσσει, præf. part. f. g. κητίοντι, dual. num. part. à κητίω, ἰσω,

- ἰσω, & ἦσω, *itascor*. Th. κῆτος, ὅ, *ira vetus*. ε. 25. 9. 315.
- Κότις, ὅ, nomen viri, seu gigantis. 9. 714. 817.
- Κόρη, ἡ, *puella*, idem quod κῆρη, ex eoque factum Poëtica epenthesi 9 v. pl. κῆραι. Th. κῆρις, *verro*. α. 126.
- Κελεύθρον, à teneris educant, 3. pl. præf. verbi κεύθω, à puerili ætate educo. à κῆρ, idem quod κόρ, puer. Th. κῆρις, *verro*. 9. 347.
- Κερότερος, *junior*. Etiam substantiva apud Græcos præsepe comparantur. à κῆρ, idem quod κῆρ, *juvenculus*. Th. κῆρις, f. ἰσω, & ἦσω, *verro*. ε. 445.
- Κροτέφρον, ὅ, *juvencularum nutritor*. à κῆρ, hoc à κῆρη, *juvencula*. κῆρις, *oruo*. quædum se comit, *annus it*. ε. 226. 9. 450.
- Κεφίζω, præf. part. f. g. à κεφίζω, f. ἰσω, *levo*. à κῆφ, *levis*. ε. 461.
- Κῆφ, ὅ, *levis*. ut, κῆφ ἑλπίς, *levis spes*. ε. 759. Κῆφα, *leviter*. α. 323.
- Κεράδη, ἡ, pro ficu sylvestri. ε. 679.
- Κεράδιον, acc. sing. Ion. à κεράδιον, per metathesin, pro κεράδιον, α. ἡ, *cor*. ε. 338. 448.
- Κράτει, dat. sing. *imperio*, à κράτος, ε. τὸ, *robur*. hinc κρατερός, *validus*. κρατερώων, gen. plur. *Æolice*. κρατερώπις, *superl. validissimus*. α. 101, 9. 403. 683. 684.

- Κρατεῖ, *præpotens est*, 3. perf. præf. ind. à κρατεῖν, ὦ, *impetium obtineo*. f. ἦσω, p. κεκράτηκα. Th. κράτ, ε. τὸ, *robur*. 9. 403.
- Κρατερόφρονι, dat. sing. à κρατερόφρων, in fracto animo sum, ex κράτ, *robur*, & φῆν, *animus*. α. 458. κρατερόφρονα. ε. 146. 9. 509. κρατερόφρον. 9. 297. 308.
- Κράνι, capiti, dat. sing. à κράς, κράς, ὅ, vel τὸ. Them. κῆριον, ἡ, τὸ, *caput*. unde per apocopen, κῆρη, τὸ, ἀκλίον. Pro κῆρη, dicitur κῆρα, *Dorice*. & per novam apocopen κῆρ, pro κῆρη. item, pro κῆρ, per metathesin κράς, αἶος, & κράς, κράς. unde etiam descendunt, κῆριον, ὅ, τὸ, & diminutivum κῆριν, ὅ, τὸ, *calvaria*. α. 136. 328.
- Κράτ, ε. τὸ, *robur*. α. 328.
- Κράς, αἶος, & Attice, κῆρας, τὸ, *caro*. ε. 589.
- Κρείον, acc. à Κρεί, ὅ, nomen viri. 9. 134.
- Κρείοντα, acc. sing. nomen viri. à Κρείον, οὐτ, ὅ. α. 83.
- Κρείων, vel κρείων, οὐτ, ὅ, ἢ, *præstantior vel melior*. à positivo ἀγαθός, *bonus*. Th. κράτ, ε. τὸ, *robur*. ε. 208. 211.
- Κρεμάσας, a. i. med. infin. à κρέμασθαι, *suspendor*. conjugatur ut ἵσταμαι. Th. κρεμάω, & κρεμάννυμι, f. ἄσω, *suspendo*. ε. 627.
- Κρήδεμνον, ὅ, τὸ, *proprie capi-*

ris ligamentum. ex κεῖς, & δέω, ligo. per metaph. *pinnæ murorum*, & ponitur pro *membris*. α. 105.

Κεῖθεν, adv. à capite, ex κεῖς, αἶψα. Them. est, κεῖρων, & τὸ, caput. α. 7. §. 574.

Κελύης, gen. à κελύη, ης, ἡ, fons, à fundendo, quia fundit aquas. κελυῖαν, Æolice, pro κελυῶν, genit. plur. ε. 756. §. 6.

Κρήτη, Κρήτης, nomen Insulæ. §. 477. 480.

Κρητῆρ, genit. Ionic. κρητῆρ, Ionice, pro κρητῆρ, ἦρ, ο, Latine, crater. à κροάννυμι, f. αἶσω, misceo, tempero; quia in eo merum diluitur; ne noceat. ε. 742.

Κεῖναι, pugnarunt, 3. pl. a. 1. med. à κείνω, discerno. f. νῶ. Κεῖναισι, 3. pl. a. 1. act. sub. κείνας, part. a. 1. act. ε. 799. §. 882.

Κεῖσιν, nomen mul. §. 359.

Κεῖω, nomen mul. §. 375.

Κρόκη, *tramam*, per syncopen, pro κροκίδα, à κροκίς, ἰδ, ἡ, vel tanquam à κρόξ. Th. κρόκη, ης, ἡ, *tramam*. ε. 536.

Κροχόπιπλον, croceo perlo. à κρόκῃς, & ο, croceus, & πίπλον, & τὸ, perlo, vestis muliebris. §. 273. 358.

Κρονίδης, & ο, filius ὧ Κρόνῃ, h. e. Saturni. Sic vocatur ὁ Ζεύς. Κρονίδεω, Ionic. pro Κρονίδῃ. ε. 18. 53. §. 450.

Κρονίων,ων, idem quod Κρονίδης. à Κρόνῃ, & ο, Saturnius.

Qui sic videtur dictus à splendore. Hebr. *karán*, splendere. Fr. Iun. Aliis quasi χρόνῳ tempus: plurimum enim temporis conficit in emetiendo suo orbe. ε. 274. §. 949.

Κροτάφοισι, dat. pl. Ion. à κρότῃ-φῳ, & ο, *tempus*, pars capitis. αἶψα τὸ κροτεῖν τὴν αἶψαν, quod ibi evidens sit venarum pulsus. α. 226.

Κρύ, & ο, τὸ, *frigus*. hinc κρυρός, & & Ionice κρυροῖο, *frigidus*. hinc κρυόεις, σίλ, ο, Poëtis idem quod κρυρός. ε. 492. §. 657. 936.

Κρυπτάδης, *secreti*, genit. à κρυπτάδῃ, apud Poëtas idem quod κρυπτός, *occultus*. hinc & κρύφῃ, *abditus*. Th. κρύπῃ, ψω, *occulto*, abscondo. α. 2. ἐκρυβον. ε. 327. 787.

Κρύψῃ, a. 1. Ion. à κρύπτῃ, *occulto*. hinc κρύψας, a. 1. part. κρύψασα, f. g. ε. 50. 402. §. 174.

Κρώζῃ, præf. sub. à κρώζω, *croceo*, quod est cornicis. ε. 745.

Κταμύρης, *occisæ*, part. a. 2. med. ab indic. ἐκτάμῃ, ad formam ἰσάμῃ, ab a. 2. act. ἐκτίω. pro quo Dores ἐκταν. à κτῆμι, *occido*, f. κλήσω. Th. κτείνω. ε. 539. α. 402.

Κτεάνων, gen. pl. à κτεάνον, & τὸ, *possessio*. Poëtis idem quod κτεῖμα, & κτεῖα, αἶψα, τὸ, *idem*. Th. κτεάομαι, f. ἡσσομαι, *acquirō*. ε. 313.

Κτείναντα, acc. à κτείνας, αἶψα, part. a. 1. act. à κτείνω, *occido*, f. κτενῶ, p. ἐκτενῶ, a. 2. ἐκτε-

τον. α. 1. ἔκτεινα. κτεινέμεναι,
Doricè pro κτείνειν, præf. inf.
αἶ. α. 414. 448.

Κτήμας, dat. pl. pro κτήματα,
per apocopen, à κτῆμα, pos-
sessio. Th. κτίζομαι, ὦμα, ac-
quiro. ε. 34.

Κτητὴν, famulam, acc. à κτήτης,
acquisibilis. Th. κτίζομαι, f.
ἵσσομαι, acquiro, ε. 404.

Κτύπος, sonitus, à τύπω, pul-
so. α. 98.

Κυανόπεπλος, caeruleo peplo. à
κύανος, caeruleus, & πέπλον,
replum. θ. 406.

Κυανόπτερος, nigras alas habens.
ex κύανος, caeruleus, & πτερόν,
α, τὸ, ala. α. 393.

Κυάνη, genit. à κύανος, caeru-
leus, hinc κυάνηα, nigra. dat.
pl. κυανήησι pro κυανήαις, &
κυανηάων, Æolicè, pro κυαν-
ηέων. α. 7. 143. 249.

Κυανοχαίτης, α, nom. ex κύανος,
α, ο, caeruleus, color niger, &
χαίτη, ἡ, juba, coma. α. 120.
θ. 278.

Κυανῶπιν, nigroculam, acc. à
κυανῶπις, ἡ, caerulea aspectu,
à κύανος, caeruleus, & ὤψ, ὠ-
πος, ο, oculus. Th. ὀφθαλμῶν,
video. p. m. ὠπα. α. 356.

Κυδαλίμω, idem quod κύδω-
μος, gloriosus. à κύδος, ε, ο,
τὸ, gloria. α. 74. 467.

Κύδος, ε, ο, τὸ, gloria, in com-
par. κυδίων, gloriosior, superl.
κείδιστος, α, ο, gloriosissimus.
ε. 311. θ. 548.

Κυδαίων, illustrans, præf. part. à
κυδαίνω, gloriosum reddo, f. νῶ,

p. κα. Th. κύδω, ε, ο, τὸ, glo-
ria. ε. 38.

Κυδίων, exultans, jactabundus,
præf. part. pro κυδίων, à κυ-
διάω, glorior, jactito. Th. κύ-
δω, ε, ο, τὸ, gloria. α. 27.

Κυδῖος, ἡ, ὄν, inclytus, celebris.
Th. κύδω, ε, ο, τὸ, gloria.
ε. 255.

Κυδῖμος, ε, ο, tumultus. q. à κύων,
ραγιο, & δέιμος, timor. α. 156.

Κυθήρεια, ας, ἡ, Venus. ὅτι κούθη,
τῆς ἑρώτας, occultat amorem
venereus. Tenebras amat,
propter opera tenebrarum.
θ. 934. 1008.

Κυθήρας, κυθήροις, dat. pl. à Κύ-
θηρος, α, ο. Th. Κυθήρα, ἡ, urbs
Cypri. θ. 192.

Κυκλοτερής, ε, ο, ὅς, ἡ, tornando
rotundus factus. ex κύκλος,
α, ο, circulus, & τέρας, terebro.
α. 208. θ. 145.

Κύκλωψ, ὠπ, ο. οἱ Κύκλωπες,
Cyclopes. ex κύκλος, α, ο, orbis,
circulus, & ὤψ, oculus. Th.
ὀφθαλμῶν, video. θ. 139. 144.

Κύκνος, α. 65. 346. 368. 413. κύ-
κνον. α. 57. 329. 331. 466. 472.
κύκνη. α. 350. κύκνοι. α. 316.

Κυλινδεται, præf. ind. pass. à κυ-
λίνδω, volvo. hinc κυλινδύ-
μος. Th. κυλίω, ίσω, volvo.
α. 378. 438.

Κυμαίνοντι, genit. præf. part. à
κυμαίνω, fluo. Th. κύμα,
ατ, τὸ, fluctus. ε. 388.

Κύμαλα, nom. pl. à κύμα, αλς, τὸ,
fluctus. q. à κυκλάω, misceo, un-
de est κύκλωμα, pro quo κύμα.
κύματα. ε. 685. θ. 252.

- Κυμαθλήγη, nomen mul. ♀. 253.
 Κύμην, acc. casus, à Κύμη, ης, ἡ, nomen urbis. ε. 634.
 Κυμπολείαν, nom. mul. ♀. 819.
 Κυμοδόκη, ης, ἡ, nomen proprium mul. ♀. 252.
 Κυμοθῶν, nomen proprium mul. ♀. 245.
 Κυνίη, ης, ἡ, (sub. δοῦν,) pellis canis. galea. Th. κύων, κυνός, canis. α. 227.
 Κυμῶν, nomen mul. ♀. 255.
 Κυπερλύσια, epitheton Veneris, quæ nata dicitur in insula Cypri. Cuprum quoque ceu scortum, metallis omnibus misceri dicitur. Verum metri dimensio videtur postulare, ut hîc legatur Κυπερλυῖ. ♀. 199.
 Κύπερ, α, nomen insulæ Veneri sacræ: unde & Κύπερις *Venus*. ♀. 193.
 Κυρήσας, α. 1. part. à κυρίω, *incido*. Th. κύρω. fut. Æol. σῶ, *incido*. ε. 753.
 Κύρσαι, α. 1. inf. *incidere*. à κύρω, f. κύρω. κύρσας, α. 1. part. ε. 689. α. 426.
 Κυοσαμνή, α. 1. part. med. f. g. pro κυοσαμνή, quæ concepit, verbi κύομαι, in utero gestor. Th. κύω, osculor. ♀. 125. 405.
 Κύων, κυνός, ὁ, vel ἡ, canis. κυῶα, acc. κυνέ, nom. & acc. dual. κυσὶ, dat. plur. α. 303. ♀. 769.
 Κῶμα, τῷ, τὸ, *veterius, sompnus profundus*. ♀. 798.
 Κῶμαζον, imperf. Ion. pro κῶμαζον, verbi κῶμαζω, *comessor*.

Th. κῶμος, α, ὁ, *comestatio*. α. 181.

Κώμη, ης, ἡ, *vicius*. ε. 637. α. 18.
 Κῶλλισσα, præf. part. f. g. à κῶλλω, *garrus*. ε. 372.

Λ.

Λάβησι, *prehenderit*, α. 2. αἶ. subj. σι est *paragoge* Ion. à λαμβάνω, *accipio*, f. λήψομαι, p. λείψα, Att. εἴληφα, aor. 2. ἔλαβον, inde in part. λαβών, ἔσται, ὄν. ε. 466. ♀. 765.

Λαγῆς, acc. pl. Dor. pro λαγῆς *leporis*. à λαγῶς, α, ὁ, *lepus*: Att. λαγῶς, ὦ, ex λα, particula quæ intendit significationem, & ῆς, ὡς, τὸ, *auris*, quia habet longas aures. Alii à λάω, τὸ βλέπω, *video*, quia dormit apertis oculis. α. 302.

Λάδωνα, nomen fluv. acc. sing. ♀. 344.

Λάθοιθε, *obliviscimini*. 2. pl. α. 2. med. imperat. à λανθάνομαι, f. λήσομαι, præf. pass. λείψομαι, α. 2. αἶ. ἔλαθον, præf. m. λείληθα. ε. 262.

Λαδιφθέζω, *facientis oblivisci vocem*. gen. Ion. à λαδιφθέζω, vocis oblivionem inducens. à λάθω, εἶθω, τὸ, *oblivio*, Th. λήθω, *lateo*, & φθέζω, *sonus*. hoc à φθέζομαι, f. γέσομαι, *loquor*. α. 131.

Λαῖτμα, *magnus maris fluctus*. ex λα. *valde*, & ἵνα, *ire*. Vel dictum quasi λαίτμεμα. Nam quum universum distributum esset in partes duas, terram & mare,

δε mare, λαῖον τμήμα vocabatur ἡ θάλασσα. Vide in πέμψ, seco. ε. 163.

Λαυψηροκέλευθον, *rapidum*, acc. ex λαίλαψ, απϙ, ὅ, *tempestas*, δε κέλευθϙ, υ, ἡ, *via*. §. 379.

Λάκι, *crepitabat*, pro ἔλακε, α. 2. acc. à ληκίω, *crepitum cieo*, α. 2. ἔλακον, *præt. med. λέλακα*. §. 694.

Λακέρυζα, ης, ἡ, *loquax, stridula*. ε. 745.

Λάμπιν, *collucebat. imperf. Ion.* pro ἔλαμπιν, à λάμπω, *luceo*, f. ψω, p. φα. α. 71.

Λαμπέζωντα, *fulgentia. Poëtice* pro λαμπιτῶντα, à λαμπίζω, *luceo*. dat. λαμπιζώντι. à Th. λάμπω, f. ψω, *luceo*. §. 110.

Λαμπρόμυρον, *splendens. λαμπρόμυροι*, dat. pl. Ion. part. *præt. Th. λάμπω*. α. 145. §. 186.

Λαμπρός, ἡ, ὄν, *splendidus, clarus*, à λάμπω, *luceo*. §. 18.

Λαομέδεια, *nomen propr. mul.* §. 257.

Λαός, *populus*, λαοῖσι, dat. plur. Ion. Attice λαῶς, ὦ, ὅ, *populus*. ε. 225. 241. §. 430.

Λαοσόϙ, *populorum defensor. vel agitator.* ex λαός, υ, ὅ, *populus*, δε σώω, *servo*. Th. σῶϙ, *salvus*. Vel ex λαός, δε σείω, *moveo*. α. 37.

Λαπιθάων, pro Λαπιθῶν, gen. pl. Dorice, à nominativo Λαπίθης, υ, ὅ, *Lapitha*. Vide in Callepino, *Lapithæ*. α. 178.

Λαλινϙ, *nomen viri*. §. 1013.

Λάχσις, in Gen. Atticè λαχίστης

ἡ, *Lachesis*, *nomen Parcae*. à λαγχάνω, *sortior*. α. 258. §. 218.

Λάχνη, ης, ἡ, *lanugo, vellus*. ε. 511.

Λέγειν, *dicere*, *præt. inf. verbi* λέγω, *dico*. f. λέξω, p. λέλεχα, *præt. m. λέλοχα*. §. 27.

Λειαζόρη, *nom. prop. mul. suavitiloqua*. ex λείϙ, υ, ὅ, *levis*, δε ἀγροόμαι, *concionor*. Th. ἀγροῦ, ἡ, *forum*. §. 257.

Λείβεται, *stillat*. à λείβω, f. ψω. ε. 722. α. 390.

Λειμῶνι, dat. à λειμὼν, ὦνϙ, ὅ. Latine, *pratium*, q. d. *paratum*, ubi non opus est satione. Namque injussa virescunt gramina. §. 279.

Λείπει, pro λείπτω, *imperf. pass. Ion. verbi* λείπω, *linquo, relinquo*. f. ψω, p. φα, p. m. λείλοιπα, α. 2. πλ. ἐλιπόμην. ε. 198. §. 490.

Λειροίωση, dat. sing. *floride*. Th. λείριον, υ, τὸ, *lilium*. Hinc est λειρόεις, ὦνϙ, ὅ, in f. g. λειροίωση, *liliaceus, α.* δε per synecd. sp. *floridus, suavis*. §. 41.

Λελάθειν, poët. *lateret*, pro λήθω, α. 2. med. opt. à λανθάνομαι, *lateo*. Mutuatur sua tempora à λήθω, f. λήσω. α. 2. med. ἐλαθόμην, hinc in opt. λαθούμην, οιο, οιν. p. m. λέληθα. §. 471.

Λέλακας, *strepis*, p. m. à ληκίω, *resono, crepo*. in α. 2. ἔλακον, unde est *præt. med. λέλακα, strepui*. accipitur hic in significatione *præsentis*, cujus generis apud Græcos sunt plurima. ε. 205.

Λέλειπται, *relictus est*, præt. pass.
λέλειμμαι, ψαί, πταί, à λείπω,
linguo. ε. 282.

Λελειχµότες, *lambentes*, part.
præf. act. per syncopen, &
epenthesein ἔθ, pro λελιχµα-
χότες, à λικµαίνω. Th. est λείχω,
lingo, f. ξω. §. 826.

Λέλογχε, *consecuta est*, 3. singul.
præf. med. indic. (tanquam à
λέγγω.) Th. est λαγχαίνω, *for-*
tior, f. κληρώσσομαι, a. 2. ἔλαχον,
p. m. λέλογχα. §. 203.

Λέοντες, pl. num. à λέων, ὄνι, ὁ,
leo. in dual. λέοντε. λέεσι, dat.
plur. α. 175. 402.

Λεπτή, *macilentâ*, dat. à λεπτός,
ἔ, ὁ, *tenuis, exilis, viribus desti-*
tutus. ε. 495.

Λερναίῳ, acc. Nomen hydræ. à
Λέρνη, ης, ἡ, *palus Argivorum,*
ubi erant sordium confluges.
prov. Λέρνη κακῶν, *Lerna ma-*
lorum. Dicitur hydra seu ser-
pens Λερναίῃ, quod in illa ver-
sata fuerit palude; à loco. §.
314.

Λέχη, dativ. sing. à λέχη, ης, ἡ,
sermocinatio: & pro loco pu-
blico sumitur, ubi confabu-
lantur. ε. 499.

Λόχαλέοισιν, dat. pl. Ion. *tristi-*
bus. h. e. in casulis pauper-
culorum, à λοχαλέ, ε, ὁ,
perniciosus. Th. λοιγός, *perni-*
cies. ε. 523.

Λόκρες, ἔ, ὁ, *candidus, albus.*
affine τῷ λούσσω, *video*. alba
sunt lucida. λόκρεσσιν, Ionic.
dat. pl. pro λόκρεϊς. ε. 196.

Λούκωλεν, ὄ, *pulchris ulnis. ex*

λολυή, *alba, & alēnē, ulnas.*
quæ habet candida brachia.
§. 314. 914.

Λόσσω, *vident*, 3. persf. pl.
præf. ind. à λούσσω, *video.*
poëticum est. ε. 248.

Λέχθ, εθ, τὸ, *lectus*, dat. plur.
λεχέοσι, poëtica pro λέχουσι.
Th. λέγω, vel λέγμαι, *cubo,*
dormio. §. 57. 798.

Λέων, leo. Vide paulo ante λέον-
τες. §. 323.

Λήγῃ, *cessat*, 3. persf. præf. à λήγω,
cesso, desino. f. λήξω. ε. 412.
§. 48. 221.

Λήθῃ, *latet*. præf. ind. à λήθω, *la-*
teo, f. λήσω, a. 2. ἔλαθον, p. m.
λέληθα. ε. 266. 489.

Λήϊδι, pro ληίδα, acc. à ληϊς, ἰδός,
ἡ, *pecus*. à λεία, ας, ἡ, *præda.*
ληϊς, proprie *præda*. item *pe-*
cus, quia pecudes à prædoni-
bus rapi & abigi solent. §. 444.

Λήϊζει, *sortitur*. imperf. Ionic.
verbi ληίζομαι, *panscor*. f.
ίσομαι. hinc ληίσσεται, f. ι.
pro ληίσσεται. Th. λεία, ας, ἡ,
præda. ε. 320. 700.

Λήϊον, ε, τὸ, *seges*. α. 288.

Ληωαῖῶνα, acc. à Ληωαίων, ὦν, ὁ,
Ianuaris. quo Ethnici vina
libabant idolo Baccho. Th.
ληωός, ἔ, ὁ, *lacus pralitorcularii.*
hinc Ληωαῖος, *Bacchus*. ε. 502.

Λησμοσύνη, ης, ἡ, *oblivio*. à λήθω,
seu λανθάνω, *lateo*. §. 55.

Λητοῖδης, ε, ὁ, *Latona filius*. α.
479.

Λητώ, ὄ, ἔς, ἡ, *Latona*, acc.
Λητώα, λητώ. ε. 769. §. 19.

Λιγύς, *stridule*, adverb. à λιγύς,
εῖα,

εἶα, λιγύ. α. 206. à λίγῳ, *strideo*. Hinc λιγυρὸς, *sonorus*. λιγυρῶ. ε. 581.

Λιγυφῶνοι, *argutæ*, nom. pl. quibus vox erat gracilis, & acuta, αῖς ἢ φωνὴ λιγεῖα. Th. λίγῳ, f. ξῶ, *strideo*, & φωνή, ῆς, ἡ, vox. θ. 275. 518.

Λίθον, acc. à λίθῳ, ὅ, ὁ, lapis. θ. 485. hinc λίθοισι, dat. pl. Ionicus. ε. 622.

Λιλαίομυροι, *cupientes*, præf. part. à λιλαίομαι, apud poetas idem quod γλίχομαι, *cupio, desidero*. Verba desiderii regunt Genitivum. α. 113.

Λιμῶν, ἐνῳ, ὁ, portus, q. ex λίαν μῶν, quod ibi naves tutæ à fluctuum agitatione conquiescunt. α. 207.

Λίμνη, ῆς, ἡ, stagnum, palus, lacus. ὅθι τὸ λίαν μῶν. θ. 365.

Λιμὸς, ὅ, ὁ, fames. ε. 228. 300.

Λιπαρῶν, Ionicè pro λιπαρῶν, *splendidam*, acc. sing. λιπαρὸς, ὅ, ὁ, proprie *pinguis*, à λίπῳ, εἶ, τὸ, *pinguedo*. θ. 63.

Λίπ', pro λίπῃ, (ut vult Tzetzes,) dativus sing. à λίπος, εἶ, τὸ, *pinguedo*. Per apostrophum etiam diphthongum abjicit, patet ex Ἰλιάδ. α. 117. βέλομ' ἐγὼ, pro βέλομαι ἐγὼ. Eset ergo appositio, *pinguedine*, nempe *oleo*, sicut dicimus, *urbs Roma*. At alii λίπ', pro λιπαρῷ. ε. 520.

Λίπειν, dialysi poëtica pro λιπεῖν, a. 2. aët. infin. Λίποιν. 3. pl. a. 2. aët. opt. à λείπω, linquo, f. ψω, p. φω, a. 2. ἐλι-

πον, hinc in opt. λίποιμι, & in 3. pl. λίποιν. a. 2. part. λιπὼν, ἔστω, ὄν. ε. 435. α. 332.

Λίς, leo, acc. λῖν. Poëticum est, pro λέων, ὄν, ὁ. α. 172.

Λίχμαζον, 3. pl. imperfect. aët. lingeant, à λιχμάζω, lingo, lambō. quod est à Th. λείχω, f. ξω. α. 235.

Λόγον, *sermonem*, acc. à λόγος, ὅ, ὁ, dat. pl. Ion. λόγῳσιν. Th. λέγω, dico, f. ξω, præf. med. λέλογα. ε. 106. θ. 890.

Λοισαμένη, *lotæ*, poëtice pro λυσαιμένη, part. a. 1. med. ubi & resolvitur in εο, & τὸ σῆμα duplicatur, *lotæ*. λόισα, λυαρι, poët. pro λυσάσθαι, præf. inf. pass. Poëtæ abjiciunt τὶν, metri causa. Th. λῶ, f. σω, λυο. ε. 520. 748.

Λοιγὸς, ὅ, ὁ, perniciēs. α. 240.

Λοιμὸν, acc. à λοιμὸς, ὅ, ὁ, pestis. ε. 241.

Λοισοτάτῳ, *postremam*, à λοισῶ, pro quo etiam λεισῶ, ὅ, ὁ, *postremus*, *ultimus*. θ. 921.

Λοκροί, nomen nationis, Locri. α. 25.

Λατρώ, *balneo*, dat. à λατρὸν, ὅ, τὸ, *lavacrum*. λατρεῖν vero, *aqua sordida*, qua nos lavimus. Accentu differunt. Them. λῶ, f. σω, λυο. ε. 751.

Λοφιῶ, *dorso*, Ionicè pro λοφίῳ, dat. sing. à λοφία, ἡ, *cernix*. Th. λόφῳ, ὅ, ὁ, *cernix*, *collum*. α. 391.

Λόχῳ, dat. pro ἐν λόχῳ, in *insidiis*, ellipsis præpositionis ἐν.

ἀλόχῳ, ὅ, *insidia*, ἀλέγμαι τὸ κείμαι, *jaceo*, quod soleant καὶ ἡδὲ οἱ λοχῶντες, federe infidiantes. hinc λοχαίω, ὦ, *insidior*. §. 174.

Λοχεῖο, gen. sing. Ion. ex *infidiis*. ubi additur præpositio. ἀνλοχεός, ὅ, idem quod λόχος, ὅ, *insidia*. §. 178.

Λυγῆ, gen. ἀ Λυγῶς, ἑ, ὅ, nomen gentis. α. 327.

Λυγὴ, pro λυγῶ, Ionicè, *gravis*, λυγὴ εἰδύαν, pro λυγῶ, *odiosa edoctam*. §. 313.

Λύχρον, acc. ἀ Λύχρῳ, ὅ, nomen urbis in Creta. §. 477. 482.

Λυπῆς, *molestus sis*, 2. pers. præf. sub. ἀ λυπῶ, ὦ, f. ἡσῶ, *dolore afficio, contristo*. Th. λυπη, ης, ἡ, *dolor*. ε. 399.

Λύσαι, α. 1. ἀλ. infin. & λύσι, pro ἔλυσαι, α. 1. ind. *solvit*, h. e. liberavit. ἀ λύω, *solvo*, f. λύσω, p. λέλυσκα, α. 1. ἔλυσκα. ε. 606.

Λυσιάνασσα, nomen mul. §. 258.

Λυσιμελής, *solvens membra*. somni epitheton est. ἀ λύω, *solvo*, & μέλῳ, ἑ, τὸ, *membrum*. Alii tamen dictum putant, διὰ τὸ λύνειν τὰ μελεδήματα, id est, curas. §. 911.

Λύσιν, *solutionem*, ἀ λύσις, ἑως, ἡ. Th. λύω, *solvo*. ε. 402.

Λώβη, ης, ἡ, *contumelia*. πτωχὸς λώβην, *ulcisci contumeliam illatam*. §. 165.

Λωβήτης, ὅ, *infamia notatus*. ἀ λωβόμαι, ὦμαι, *contumelia afficio*. Th. λώβη, ης, ἡ, *injuria*. α. 366.

Λώιον, *melius*, comparat. ἀ positi-

tivo ἀγαθός, comp. λωῖον, superl. λωῖτος. Th. λῶ, λῆς, *volo*. ε. 348. 431.

M.

Μάζα, ης, ἡ, *libum*. Hinc Latinum *massa*. ε. 588.

Μαίανδρος, ὅ, nomen fluvii §. 339.

Μαίη, proprie *obstetrix*. Hic vero nomen mul. quæ fuit soror Atlantis. §. 938.

Μαίονδροι, *inquirentes*, præf. part. ἀ μαίομαι, *cupio*. item pro ζητῶ, *quæro*. Th. μάω, ὦ, *vehementer cupio*. ε. 530.

Μάκκαρις, *beati*. nom. pl. ἀ μάκκαρ, αρῶ, ὅ, καὶ ἡ, καὶ τὸ, *beatus, felix*. in dat. pl. μακκαρσι, & Ionicè μακκαρσι. Μάκκαρ, sic videtur dici, quasi μὴ κηρὶ, (Doricè μὴ κηρὶ) ὑποκείμενον, morti non subjectus : hinc μακκαρίτης, ὅ, dicitur ὁ ἐν τοῖς ἀγίοις. ε. 138. 140.

Μακίλλω, acc. *ligonem*, ἀ μακίλλα, ἡ, *ligo*. ἀ μία, & κίλλω, *moveo*. Poëta propter metrum hic λ abjicit. ε. 468.

Μακρός, ὅ, *longus*, κύμαρ μακρὸν, *fluctus decumani*. h. e. *magni*. in acc. μακρὸν, Ion. μακρὸν. μακρῆσι, dat. pl. pro μακροῖς, Ionicè. Th. μήκῳ, ἑ, τὸ, *longitudo*. Dor. μακρός. ε. 288. 778. §. 180.

Μαλακῶ, acc. f. g. & μαλακῶσι, dat. pl. Ion. μαλακός, ὅ, *mollis*. Th. μαλάσσω, *mollio*, f. ξω. ε. 534. §. 90. 279.

Ma-

Μαλάχη, ης, ἡ, *malua*, sic dicta quia alvum natura sua μαλάσσει, *mollit*. Th. *μαλάσσω*, vel *τῶ*, f. *ζω*, *mollio*. ε. 41.
Μάλα, *valde*, adv. & *μάλ'*, pro *μάλα*. in comparat. *μᾶλλον*, sup. *μάλιστα*, maxime. ε. 202. 308. 341. α. 176. θ. 666.
Μαλερώ, *flagranti*, dat. sing. à *μαλερός*, ἔ, ὁ, *ustivus*, *perniciosus*. Th. *μαλός*, pro *ἀμαλός*, ἔ, ὁ, *tener*. α. 18.
Μάλιστα. Vide in *μάλα*, *valde*. ε. 341.
Μαλλοῖς, *velleribus*, dativ. plur. à *μαλλός*, ἔ, ὁ, *vellus*, *lana* promissa. ε. 232.
Μαπτεῖν, *apprehendere*, per syncopen *ε* ε, pro *μαρεπτεῖν*, à *μαρεπῶ*, *apprehendo*, in a. 2. infinitiv. *μαρεπεῖν*, & poetice *μαπεῖν*, Ionicaque diæresi *μαπτεῖν*, & poetica reduplicacione *μεμαρεπτεῖν*, præter. med. *μέμαρεπε*. α. 231. 252. & 304.
Μαρμαίρειαι, *splendide*, pl. f. g. à *μαρμαίρει*, *splendidus*. Th. *μαρμαίρω*, *splendo*, f. *αῤῷ*. hinc in part. f. g. *μαρμαίρουσα*. θ. 699. 811.
Μαρεναμύνης. Vide in *μαρενώμεσθ'*. ε. 162.
Μαρενώμεσθ', pro *μαρενώμεσθα*, Ion. pro *μαρενώμεθα*, *rugnetus*, i. pl. sub. medii. *μαρεναυῶ*, & *μαρεναυῶ*, 3. plur. imperf. pro *ἐμαρεναυῶ*, Ion. Th. *μαρεναμαῖ*, *rugno*. ε. 162. α. 110. 401.
Μαρετυρα, accus. sing. à *μαρετυρῶ*, ὁ, *testis*. hinc *μαρετυρείη*

σιν, dat. pl. Ionic. pro *μαρετυρείαις*, à *μαρετυρία*, ας, ἡ, *testimonium*. ε. 280. 369.

Μασιτίλω, *flagellaverunt*, 3. dual. imperf. vel a. 2. act. à *μασιῶ*, poetice pro *μασιζῶ*, *flagello*. duo illa tempora hinc coincidunt. *μασιῶν*, *flagellans*, per syncopen pro *μασιζῶν*. Th. *μασιξ*, ιγς, ἡ, *flagellum*. α. 431. 466.

Μασιχρώνη, *mandenti*, dat. sing. part. à *μασιχάω*, ῶ, & poetice *μασιχῶ*, *μασιχάωνη*, ῶντι, & poetice *μασιχρώνη*. Sed de hac voce altum est silentium in omnibus Lexicis, quæ quidem videre licuit. α. 389.

ΜαΨ, *sine usu, frustra*, Adverb. θ. 872.

Μαυρῶσι, *obscurant*. 3. pl. præf. ind. per aphæresin pro *ἀμαυρῶσι*, ab *ἀμαυρόω*, *obscurus, offusco*. Th. *ἀμαυρός*, ἔ, ὁ, *obscurus*. ε. 323.

Μάχη, ης, ἡ, *pugna*, à *μάχομαι*, f. *μαχῶμαι*, & *μαχίσσομαι*, p. *μεμαχίμαι*, *ugno*, præter. *μαχίδλω*, 3. dual. imperf. med. Ion. *μαχίσσαδ'*, a. i. inf. m. α. 176. 361. 387. 406.

Μαχλόταται, *salacissima*. à *μαχλῶ*, *libidinosus*. ε. 584.

Με, & *μ'* pro *ἐμὲ*, acc. ab ἐγώ, c-go. ε. 660. θ. 24.

Μέγας, *μεγάλη*, *μέγα*, *magnus*, α, ut, *multus*, α, ut. *μέγα*, *valde*. ε. 58. *μέγα νήπιε*, *valde stulte*, h. e. *stultissime*, *μέγ'* pro *μέγα*. *μέγ' αἰετών*, *multo melior*. ε. 774. item pro

μεγάλως. *ibid.* Comp. μείζων, *ον*, superl. μέγιστος, *ον*, maximus. ε. 41. 147. α. 237.

Μεγαθαρσεί, dat. sing. à μεγαθαρσής, magna fiducia prædictus. ex μέγας, μεγάλη, μέγα, magnus, α, *ι*τ, & θάρσος, ε, *ο*, τὸ, fiducia. α. 335.

Μεγαθυμοι, magnanimitas, acc. à μεγαθυμος, μεγαθύμων, ex μέγας, & θυμος, ε, *ο*, *ο*, animus. α. 17. 57.

Μεγαλήτορα, acc. sing. à μεγαλήτωρ, magnanimitas. à μέγα, magnus, & ἦτορ, cor, animus. α. 450. Th. ἦτορ, μεγαλήτορες. ε. 654.

Μεγαροισι, dat. pl. Ion. à μέγαρον, ε, τὸ, magnitudo. Th. μέγας. ε. 375. 9. 49.

Μεγίστη, dat. à μέγιστος, ε, *ο*, τὸ, magnitudo. Th. μέγας. α. 5.

Μεγήμελα τέκνα, perquam amabiles liberi. ex μέγα, valde, & ἱεμα, απο. alii legunt μεγήμελα. 9. 240.

Μέγιστος, superlat. maximus. à μέγας. μείζων, major. 9. 49.

Μεδίσσα, nomen mul. à μέδω, *κυ*ρο. Μεδίσσα, præf. part. f. g. à μέδω, idem quod μέδω, impero. 9. 276.

Μέζ, pro μέζη, ex μέζα, τὰ, prudenda. Thema, μέσος, ε, *ο*, medius. ε. 510.

Μεθ, pro μετ, præposit. cum gen. cum. cum. acc. post. ε. 442. 445. 9. 137.

Μεθήσω, dimittam, f. i. Thema *ι*μι, f. ἔσω, p. εἶχα, a. 2. ἦν.

unde μεθήμι, dimitto. ε. 207.

Μειδάσαι, a. i. à μειδάω, subrideo. μειδήματα, acc. pl. à μειδήμα. α. 115.

Μείζων, major, comparat. à μέγας, magnus. in superl. μέγιστος, maximus. in acc. sing. μείζω, ex μείζονα, μείζοα, ω. ε. 270. 370.

Μείλιχος, ε, *ο*, ἦ, blandus. hinc μελίχιος, *η*, *ον*, idem. Th. μελίσσω, f. ξω, p. χα, delinio, demulceo. 9. 92. 206. 406.

Μείναντες, part. a. i. Thema, μένω, *μα*νεο, exρεξο, f. μένω, p. μεμνήκη, a. i. ἔμεινα. hinc in aor. i. part. μείνας, *ων*, *ο*. ε. 650.

Μείονα, acc. ex μείων, minor, in gen. μείονος, *ο* *κ* *η*, & τὸ μείον, est comparativus irregularis, nominis μικρός. ε. 688. 9. 447.

Μεῖς, mensis, Æolicè pro μῶν, μῶνός, *ο*, mensis. ε. 555.

Μελαγχαιίτην, acc. sing. à μελαγχαιίτης, ε, nigram caesariem habens. ex μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, *τα*, *ι*τ, & χαιίτη, *ης*, ἦ, juba, caesaries. α. 186.

Μελαίνδετον, nigro illigatus capulo. ex μέλας, & δέω, ligo. α. 221.

Μελαίνθησαν, 3. pl. a. i. pass. ind. Ion. nigrescebant. à μελαίνω, denigro, f. *αν*ω. Them. μέλας, *ων*, niger. α. 167. 300.

Μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, *τα*, *ι*τ. ε. 150. 634. 9. 69.

Μελιδάνας, acc. pl. *κυ*ρας. à μελιδών, *ων*, ἦ, *κυ*ρα. à μελιδάινω, *κυ*ρο. ε. 66.

Μελέεσσιν, & μέλεσσιν, membris, dat. pl. Ion. & Poët. à μέλος, *ος*,

⊙, τὸ, *membrum*. ε. 148.

Μελέοισι, dat. pl. *miseris*. Them. μέλε⊙, ε, ο, *vanus*, *infelix*. §. 563.

Μελετᾶς, 2. pers. ind. præf. aët. à μελεῖσθαι, ὦ, *cura m gero*. f. ἦσθ.

Th. μέλῃ, *cura est*. ε. 314. 441.

Μελέτη, *meditatio*. Them. μέλῃ. ε. 78. 410.

Μελία, ας, ἡ, *fraxinus arbor*. hinc Μελίαι, pro *Nymphis*, ita dictis. α. 420.

Μελίαις. *Nymphæ creditæ sunt dictæ Μελίαι, διὰ τὸ ἐν ὄρεσι δένδροφόροις ἀνασπείρεσθαι*. Epitheton hoc ergo est à μελία, ας, ἡ, *fraxinus*, Ionice μελίη, μελιᾶν, Dorice pro μελιῶν, gen. pl. ε. 144. §. 187.

Μελιηδία, *dulcem*, acc. à μελιηδής, *dulcis instar mellis*. ex μέλι, & ἡδύς, *suavis*. ε. 170.

Μελισσῶν, gen. pl. Æol. pro μελισσῶν, à μέλισσα, vel τίς, ἡ, *apis*. ε. 303.

Μελίτη, ης, ἡ, *nomen proprium mul.* §. 246.

Μελίφρονα, *dulcem*, acc. sing. à μελίφρων, qui mellea dulcedine animum perfundit. à μέλι, *mel*, ac φρέων, *ens*, *animus*. α. 428.

Μέλκσι, *cura sunt*. à μέλῃ, impersonali, *cura est*. §. 216.

Μελπομένη, *nomen Musæ*. à μέλπομαι, *cano*. §. 77.

Μεμῶποιιν. Vide paulo ante μεμῶπειν. α. 252.

Μεμῶρεσις, præf. med. à μῶρεσις, *corripio*. Vide supra μεμῶπειν. Μέμωρεπον, a. 2. aët. ini-

tialis litera repetitur, prout in præterito fieri solet, pro ἔμωρεπον. Præt. med. μέμωρεπα. ε. 202. α. 245.

Μεμῶς, μεμῶντες, *studentes*. perf. part. aët. pro μεμῶκως. à μῶς, ὦ, *vehementer cupio*. α. 240. 414.

Μεμβλομαι, η, εται, *curo*, pro μεμύλημαι, per syncopen & pleonasmum β, ad euphoniā: & denique η Attico more in o mutato. à μέλῃ, impersonali, *cura est*. §. 61.

Μέμηλε, *cura est*, per syncopen pro μεμύληκε, præf. aët. Th. μέλῃ. Μεμηλότα, acc. pl. part. præf. ε. 229. 529.

Μεμίξει, *admiscebantur*. 3. sing. futuri paulo post, à μίγνυμι, f. μίξω, p. μέμιχα, præf. pass. μεμιγμαι, μέμιχα. ε. 177.

Μεμνηται, *meminit*. præf. perf. pass. à μνάσμαι, ὦμαι, *recordor*. f. μνήσμαι, præf. μέμνημαι, a. 1. pass. ἐμνήσθην. ε. 296. 420. §. 103.

Μέμνονα, *nomen viri*. acc. sing. à μέμνων. §. 984.

Μέμνηε, *remugit*. præf. med. à μνηαίω, *πηγίο*, in a. 2. aët. ἔμνηεν, sicut à πηγίω est ἔπημεν. Hinc præf. med. μέμνηε. ε. 506.

Μέμψονται, f. 1. m. à μέμφομαι, *accuso*. ε. 184.

Μέν, *quidem*. ε. 5. 12. 17. &c.

Μεναιών, *furens*. præf. part. à μναιάω, *cupio*, ira percitus sum. Them. μνῶ⊙, ε⊙, τὸ, *animus*. α. 361.

μεγάλως. *ibid.* Comp. μέζων, ον, superl. μέγιστος, η, ον, maximus. ε. 41. 147. α. 237.

Μεγαθυροῦν, dat. sing. à μεγαθυροῦς, magna fiducia præditus. ex μέγας, μεγάλη, μέγα, magnus, α, υμ, & θυροῦς, ε, ο, τὸ, fiducia. α. 335.

Μεγαθυμῶν, magnanimitas, acc. à μεγαθύμος, μεγαθύμων, ex μέγας, & θυμός, ε, ο, animus. α. 17. 57.

Μεγαλήτορα, acc. sing. à μεγαλήτωρ, magnanimitas. à μέγα, magnus, & ἥτορ, cor, animus. α. 450. Th. ἥτορ, μεγαλήτορες. ε. 654.

Μεγαροῖσι, dat. pl. Ion. à μέγαρον, ε, τὸ, magnitudo. Th. μέγας. ε. 375. 9. 49.

Μεγάλη, dat. à μέγας, ε, ο, τὸ, magnitudo. Th. μέγας. α. 5.

Μεγέλα τέκνα, perquam amabiles liberi. ex μέγα, valde, & ἰσάω, amo. alii legunt μεγέλα. 9. 240.

Μέγιστος, superlat. maximus. à μέγας. μέζων, major. 9. 49.

Μεδέσσει, nomen paul. à μέδω, curo. Μεδέσσει, præf. part. f. g. à μεδέω, idem quod μέδω, impero. 9. 276.

Μέσος, pro μέση, ex μέζω, τὰ, pudenda. Thema, μέσος, ε, ο, medius. ε. 510.

Μεθ', pro μετ', præposit. cum gen. cum. cum. acc. post. ε. 442. 445. 9. 137.

Μεθίστω, dimittam, f. i. Thema ἱσμι, f. ἵσσω, p. εἶσθαι, a. 2. ἥν.

unde μεθίστημι, dimitto. ε. 207.

Μεῖδῃσεν, a. i. à μεῖδῃω, subrideo. μεῖδῃσεν, acc. pl. à μεῖδῃσεν. α. 115.

Μεῖζων, major, comparat. à μέγας, magnus. in superl. μέγιστος, maximus. in acc. sing. μέζω, ex μεῖζονα, μεῖζονα, ω. ε. 270. 370.

Μεῖλιχος, ε, ο, ἥ, blandus. hinc μελίχιος, η, ον, idem. Th. μελίσσω, f. ξω, p. χα, delinio, demulceo. 9. 92. 206. 406.

Μείναντες, part. a. i. Thema, μένω, maneo, exρεθω, f. μένω, p. μεμνήκη, a. i. ἔμεινα. hinc in aor. i. part. μείνας, αἶ, ο. ε. 650.

Μείονα, acc. ex μείων, minor, in gen. μείωνος, ο, κ, ἥ, & τὸ μείον, est comparativus irregularis, nominis μικρός. ε. 688. 9. 447.

Μεῖς, mensis, Æolicè pro μῆν, μῆνός, ο, mensis. ε. 555.

Μελαγχαιῖτις, acc. sing. à μελαγχαιῖτης, ε, nigram caesariem habens. ex μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, α, υμ, & χαιῖτης, η, ἥ, juba, caesaries. α. 186.

Μελαίνετον, nigro illigatus capulo. ex μέλας, & δέω, ligo. α. 221.

Μελαίνθησαν, 3. pl. a. i. pass. ind. Ion. nigrescebant. à μελαίνω, denigro, f. αἶ. Them. μέλας, αἶ, niger. α. 167. 300.

Μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, α, υμ. ε. 150. 634. 9. 69.

Μελεδῶνας, acc. pl. curas. à μελεδῶν, ὦν, ἥ, cura. à μελεδῶναι, curo. ε. 66.

Μελέεσθαι, & μέλεσθαι, membris, dat. pl. Ion. & Poët. à μέλος, ε, ο,

εἶς, τὸ, *membrum*. ε. 148.

Μελέοισι, dat. pl. *miseris*. Them. μέλει, ε, ο, *vanus*, *infelix*. §. 563.

Μελετᾷς, 2. pers. ind. præf. act. à μελεῖσθαι, ὦ, *curam gero*. f. ἦσω.

Th. μέλῃ, *cura est*. ε. 314. 441.

Μελέτη, *meditatio*. Them. μέλῃ. ε. 78. 410.

Μελία, ας, ἡ, *fraxinus arbor*. hinc Μελίαι, pro Nymphis, ita dictis. α. 420.

Μελίαις. Nymphæ creditæ sunt dictæ Μελίαι, διὰ τὸ ἐν ὄρεσι δένδροφόροις ἀνασπρέφειν. Epitheton hoc ergo est à μελία, ας, ἡ, *fraxinus*, Ionice μελίη, μελιᾶν, Dorice pro μελιῶν, gen. pl. ε. 144. §. 187.

Μελιηδέα, *dulcem*, acc. à μελιηδής, *dulcis instar mellis*. ex μέλι, & ἦδύς, *suavis*. ε. 170.

Μελισσᾶν, gen. pl. Æol. pro μελισσῶν, à μέλισσα, vel τῆα, ἡ, apis. ε. 303.

Μελίτη, ης, ἡ, *nomen proprium* mul. §. 246.

Μελίφρονα, *dulcem*, acc. sing. à μελίφρων, qui mellea dulcedine animum perfundit. à μέλι, *mel*, ac φέρω, ἐνός, *animus*. α. 428.

Μέλκσι, *cura sunt*. à μέλῃ, impersonali, *cura est*. §. 216.

Μελπομένη, *nomen Musæ*. à μέλπομαι, *cano*. §. 77.

Μεμποιιν. Vide paulo ante μεπίειν. α. 252.

Μεμψεσώς, præf. med. à μείψω, *corripio*. Vide supra μεπίειν. Μέμψετον, a. 2. act. ini-

tialis litera repetitur, prout in præterito fieri solet, pro ἔμψετον. Præt. med. μέμψε-πα. ε. 202. α. 245.

Μεμψῶς, μεμψῶτες, *studentes*. perf. part. act. pro μεμψικῶς. à μείψω, ὦ, *vehementer cupio*. α. 240. 414.

Μεμβλομαι, ἡ, εταί, *cupio*, pro μεμέλημαι, per syncopen & pleonasmum β, ad euphoniā: & denique ἡ Attico more in o mutato. à μέλῃ, impersonali, *cura est*. §. 61.

Μέμηλε, *cura est*, per syncopen pro μεμέληκε, præf. act. Th. μέλῃ. Μεμηλότα, acc. pl. part. præf. ε. 229. 529.

Μεμίξε, *admiscebantur*. 3. sing. futuri paulo post, à μίγνυμι, f. μίξω, p. μέμιχα, præf. pass. μεμιγμαι, μέμιχα. ε. 177.

Μεμνηται, *meminit*. præf. perf. pass. à μνήσμαι, ὦμαι, *recordor*. f. μνήσομαι, præf. μέμνημαι, a. 1. pass. ἐμνήσθην. ε. 296. 420. §. 103.

Μέμνονα, *nomen viri*: acc. sing. à μέμνων. §. 984.

Μέμνηκε, *remugit*. præf. med. à μνησθαι, *negio*, in a. 2. act. ἐμνηγον, sicut à πείσσω est ἐπιμην. Hinc præf. med. μέμνηκε. ε. 506.

Μέμψονται, f. 1. m. à μέμφομαι, *accuso*. ε. 184.

Μέν, *quidem*. ε. 5. 12. 17. &c.

Μενεαίνων, *furens*. præf. part. à μενεαίνω, *cupio*, *ira percitus sum*. Them. μενέω, εἶς, τὸ, *animus*. α. 361.

Μένειν, pro ἑμεῖν, *expecta*,
præs. inf. à μένω, *maneo*, ex-
specto, f. μένω, p. μεμνήκα,
a. 1. ἔμεινα. s. 672.

Μενιδά, ὀ, ὤ, ἦ, nomen mul.
s. 357.

Μενίππη, nomen mul. q. d. *val-
de robusta*. s. 260.

Μενότιων, Nom. propr. s. 514.

Μένω, ὀ, τὸ, *animus*, ira. s.
412. α. 235.

Μερίμνα, ἡ, ἦ, *cura*. s. 176.

Μερόπων, gen. pl. à μέρω, divi-
sam vocem habens, ex μέρ
pars, & ὄψ vox. s. 109. 142.

Μερμερα, sollicita, acc. pl. à μέρ-
μερ, ὀ, ὤ, *anxius*. Th. μερ-
μαίρω, *anxie cogito*. s. 603.

Μερμηραίων, gen. pl. Æol. pro
μερμηρῶν, à μέρμερα, ἦ, *cura*.
Them. μερμαίρω, vel μερμέρω,
curo. s. 55.

Μεσάβω, loro, dat. sing. à μέσαι-
βω, ὀ, τὸ, *medium lignum in-
ter boves*, ex μέσ, ὀ, ὤ, *me-
dius*, & βῶς, *bos*. s. 467.

Μέσ, ὀ, ὤ, *medius*, μέσση, *me-
dia*. μέσση, pro μέσση, Poëtice,
μεσσοῖ, adv. *in medio*, μεσσοῖ-
θεν, *è medio*, μεσσηγός, pro με-
σσηγός, adv. *inter*. s. 231. 500.
α. 367. 417.

Μεσσηγός, à μέσ, *medius*. α. 417.

Μετὰ, & μετ', præposit. regit.
gen. & acc. s. 137. 449.

Μεταδύποι, *intermedia*, *incerta*.
à δύνω, ὀ, ὤ, *sonus aquarum
ex alto ruentium*. μεταδύπος, ὀ,
ὤ, *cataracta*, quod est ab δύνω-
σιν. s. 821.

Μετῶναιες, *cohabitatores*, acc.

pl. à μετῶναιες, ὀ, ὤ. Them.
μετῶναι, *habito*. ultima per natu-
ram longa, hîc licentia Poëti-
ca corripitur. s. 401.

Μετῶν, idem quod μεσσηγός,
inter. Th. μετῶν. s. 392.

Μετῶν, *eminet*, 3. perf. ind.
à μετῶν, *decorus sum in-
ter*. μετῶν, *præcellebat*,
imperf. Th. μετῶν, *decorus
sum*. s. 430.

Μετῶν, *ingemiscebat*, 3.
sing. imperf. medii. Th. μετῶν,
ὀ, ὤ, *angustus*. α. 92.

Μετῶν, *qui potest converti*,
mutabilis. Hinc

Μετῶν, *res in in-
tegrum restituitur*. ex μετῶν &
μετῶν, *verto*. s. 89.

Μετῶν, ὀ, τὸ, *tergum*, q. d.
post pectus. Th. μετῶν, ὀ, ὤ,
mens. α. 223.

Μετῶν, *in caelo degentes*, à
μετῶν. Sed sunt qui hic
legant μετῶν, ut sit reli-
cta terra, à χθών, *terra*. Est &
μετῶν, *caelum*, vel, μετῶν, *trans*,
q. d. quæ sunt trans tempus. à
μετῶν, ὀ, ὤ, *tempus*. s. 269.

Μετῶν, *interlocutus est*, pro με-
τῶν, a. 1. ind. Th. μετῶν, *dico*.
a. 1. imperat. εἰπὼν, ἄνω. aor.
2. ind. εἰπὼν, ὀ, ὤ. s. 643.

Μετῶν, præf. inf. cum dat. *in-
teresse*, ex μετῶν, *inter*, & εἰμι,
sum. s. 172.

Μετῶν. Vide in μετῶν-
μετῶν. α. 92.

Μετῶν, & μετῶν, *pone*,
post, adv. Th. μετῶν, *retro-*
sum. s. 283. s. 210.

Με-

Μεῖπωρον, in autumnno. Adv.
 à μεῖπωρος, autumnalis.
 Th. ὁπώρα, as, ἡ, autumnus.
 s. 413.

Μετρεῖσθαι, præf. inf. pass. à με-
 τρέωμαι, ἔμαι, mensuram ad-
 mitto. Th. μέτρον, & τὸ, men-
 sura. s. 347.

Μέτρον, & τὸ, mensura. hinc μέ-
 τεσθαι, & ὁ, modum non ex-
 cedens. s. 131. 304.

Μετώπῳ, genit. à μέτωπον, & τὸ,
 frons, ab ὀπρῶμαι, video. α. 147.
 s. 145.

Μού, pro με, me, Dorice, gen.
 ab ἐγώ. s. 644.

Μή, Adverbium prohibendi, ne.
 s. 350. 405.

Μή, Adverbium negandi, non.
 s. 21. 31. 352.

Μηδέ, neque, & μηδέ. s. 486.

Μήδεα, consilia, genitalia, à μῆ-
 δει, & τὸ, cura, consilium,
 & significat etiam, τὰ αἰδοῖα,
 pudenda. s. 180. 398.

Μήθ', pro μήτε, idem quod μηδέ.
 s. 294. ut & μήτ'. s. 268.

Μήδειον. s. 1001. μῆδει, nomen
 viri, & μήδεια, nomen mul.
 s. 961.

Μηδὲν, nihil, q. d. μηδὲν. s. 98.
 393.

Μηδέποτε, & μηδέποτε, nunquam,
 ex μηδέ, neque, & ποτέ, ali-
 quando. Them. ὅτε, quando.
 s. 715. 742.

Μηδέρ, pro ἐμῆδέρ. Vide μή-
 σαί, versabat, imperf. ver-
 bi μῆδωμαι, f. μῆσωμαι. Th.
 μῆδω, & τὸ, cura. α. 34.

Μηδαί, gen. pl. Vide in μῆδεα.

genitalia. s. 200.

Μηδω, & τὸ, cura, consilium:
 & significat etiam τὰ αἰδοῖα,
 pudenda. s. 180.

Μηκέπ, idem quod ὅτε ἐπ, non
 amplius. Thema, ἐπ, adhuc.
 s. 172. α. 21.

Μῆλα, oves, à μῆλον, & τὸ. s. 793.
 Sic & μῆλον, & Doricè, μῆ-
 λον, & τὸ, pomum. Th. μηλιά,
 α, ἡ, malus arbor. s. 284. 335.

Μηλόβοσις, nomen mul. q. d. o-
 vium custos. s. 354.

Μῶ, ἢ μῶ, quanquam. α. 11.
 101.

Μῶν, à μῶνις, & ἡ, ira inve-
 terata. α. 21.

Μῶνός, gen. à μῶν, mensis, μῶνα,
 acc. μῶν φθινόντων, men-
 sibus decrefcentibus. s. 764.
 s. 59.

Μήποτε, ne quando, ex μή, ne,
 & ποτέ, aliquando. Th. ὅτε,
 quando. s. 86. 397.

Μήπω, ne quando. Th. πῶς, (adv.
 interrog.) quomodo? s. 392.

Μηρίον, in Μηρόν.

Μηρόν, femur, crus, à nom. ὁ μη-
 ρός, ἔ. Dicitur & μηρίον, & τὸ,
 idem quod μηρός, femur. α.
 335. 363.

Μηρύσσειν, a. i. med. infinit. à
 μηρύω, revolveo, intexo, agglome-
 ro, f. ὕσω. s. 536.

Μήσωρ, pro ἐμῆσωρ, a. i. m. à
 μῆδωμαι, curam gero. Them.
 μῆδω, & τὸ, cura. s. 166.

Μήτηρ, ἡ, mater, μητρες, μητρίαι,
 & μητρίαι, acc. μητρίαι, tantum.
 hinc μητριά, & Ion. μητριά,
 nouerca. s. 561. 823. s. 170.

Μη-

Μητίετα, *consultor*, vocativus pro nominativo, μελέτης, &, ὁ, μετίης, Ⓢ, ἡ, *consilium*, à μετδομαι. item §. 358. Nomen mul. μετήν. ε. 104. α. 33. §. 886.

Μηκόεν Ⓢ, genit. Ⓢ Ⓢ μελήοντ Ⓢ, à *consulto*, *consilio* pollente, à μελήοις, εν Ⓢ, ὁ. Thema, μετίης, Ⓢ, ἡ, *consilium*. ε. 51. §. 457.

Μηχανά Ⓢ, *machinatur*, 3. præf. ind. m. pro μηχανάται, per Poeticam novi & ἄλφα epenthesin. Sic pro ἀποτροπαῶς, *aversari*, dicunt metri causa ἀποτροπαῶς, à μηχανάω, *machinor*. Th. μηχανή, ἡς, ἡ, *artificium*. ε. 239.

Μηχανή, ἡ, ἡ, *artificium*, *machina*. pl. αἱ μηχαναί. §. 146.

Μία, ας, una, ἐν dat. μιᾷ, & Ionice, μιῇ, in masc. εἷς, unus §. 321. 792.

Μιγεῖσθαι, a. 2. part. pass. f. g. à μίγνυμι, *misceo*. f. μίξω, p. μέμιχα, a. 2. pass. ἐμίγλω, a. 2. part. μιγεῖς, præf. pass. μέμιγμα, ξαι, κται, a. 1. pass. ἐμιχθῆναι, &c. μιγῆμεναι, Dorice, pro μίγλωμαι, a. 2. pass. infinit. paulo post fut. μίμιξομαι. §. 53. 305. 970.

Μιμνῶ, acc. μίμας, αν Ⓢ, ὁ, nomen viri. α. 186.

Μίμνη, *manet*, 3. perf. præf. ind. à μίμνω, verbum Poetic. pro μέμνω, f. νῶ, *maneo*. ε. 518.

Μιν, ipsam, Poët. pro αὐτὸν, αὐτῶν. ε. 18. 48. §. 127.

Μινύθῃ, *minuit*, 3. præf. ind. ut, μινύθῃ, sub. *minuatur*. à μινύ-

θω, *minuo*. Them. μινύς, &, ὁ, *parvus*. ε. 6. 407.

Μινω Ⓢ, genit. à μίνω, ω Ⓢ, ὁ, nomen viri. §. 948.

Μισγῆμ Ⓢ, præf. part. à μίσγω, idem quod μίγνυμι, *misceo*, f. μίξω, p. χα, a. 2. ἐμίσην. §. 238.

Μισθός, &, ὁ, *merces*, μισθός δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημνῶ ἀρχῆς ἔστω, ein wort ein wort / ein man ein man. ε. 368.

Μιχθεῖς, & μιχθεῖς, a. 1. part. pass. Vide paulo ante μιγεῖσθαι. §. 288. 923.

Μνημοσύνη, nomen Deæ, & idem quod μνήμη, ἡ, *memoria*. Th. μνάομαι, f. ἡσάομαι, *memoro*, *commemoro*. §. 54. 915. hinc a. 1. med. μνησάμενοι, *memores*. §. 651.

Μογήσας, *perpassus*, a. 1. part. à μόγιω, ὦ, *arumnas* patior. Th. μόγ Ⓢ, &, ὁ, *labor*. §. 997.

Μόθον, acc. pugnam, à μόθω, &, ὁ, q. Ⓢ Ⓢ τὸ ὁμῶς εἶναι, à *concurrando*. α. 158.

Μοῖ, pro ἐμοῖ, *mibi*, peraphæresin, ab ἐγώ, *ego*. §. 30.

Μοῖρα, ρας, *fatum*, à μείρω, *divido*, in præf. med. μέμερα, unde est μόρ Ⓢ, &, ὁ, *fatum*, *mors*, & μοῖρα, ας, ἡ, proprie, *portio*. item *fatum*, idem quod εἰμαρμένη, quæ omnia ejusdem sunt etymologiæ. Sic enim dicitur *fatum* quasi *effatum*, quod Deus prout decrevit & in se ipso q. effatus est, distribuat sua, & cuique suam assignet sortem, in qua acquiesce-

quiescere debet. Secus qui-
gunt, dicuntur μεμψίμοιροι.
s. 743. §. 204. 607.

Μολπή, dat. sing. à μολπή, can-
tilena. hoc à μέλπομαι, cano,
in præf. med. μέμολπα. §. 69.

Μόρϕ, s. Vide in μοίρα.

Μορφῶς, nigrae, gen. Ion. à μορ-
φῶς, obscurus. ab ὁρφή, caligo.
α. 134.

Μονομήτης, unicus, à μῶνϕ, pro
μόνϕ, solus, & γίνομαι, na-
scor. s. 374. §. 426.

Μῶνϕ, pro μόνϕ; solus, Poëtic.
s. 96. §. 143.

Μῶσα, nom. pl. & in gen. pl. μῶ-
σῶν, Æol. pro μωσῶν, à μῶσα,
ης, ἡ, Musa, dat. pl. μῶσησ',
pro μῶσαισι. s. 1. 656. §. 100.

Μόχθος, s, ὁ, labor. α. 306.

Μόψον nomen viri. α. 181.

Μυδαλέον χρώτη, madidum cor-
pus. Th. μυδαίω, destillo, f. ἴσω.
s. 554. α. 270.

Μυθησιμῶ, dixero, a. i. m. opt.
Vide in μῦθϕ. s. 10. §. 28.

Μῦθϕ, s, ὁ, verbum, sermo, dat.
plur. μῦθοισι. Ionic. Hinc est
verbum μυθέμαι, dico, μυθη-
σάμην, dixero, a. i. med. opt.
μυθήσασθαι, a. i. inf. m. s. 10.
§. 24.

Μυλιόωντες, præf. part. pro μυ-
λιῶντες, ex μυλιάω, ὦ, dentibus
frendeo, epenthesis Poëtica, ἔ
ο μικρῶ. Scilicet præcedenti
syllaba brevi interponitur ο
μικρὸν, ut, ὀρέω, ὀρώ, ὀρώ, ac
præcedenti syllaba longa, in-
terponitur ω μέγα, ut, ἡδῶω ὦ,
Poëtice, ἡδῶω, ζῶω ζῶ, ζῶω.

Th. μύλη, ἡ, ἡ, mola, molaris
dens. s. 528.

Μύξα, nom. pl. à μύξα, ας, ἡ, mu-
cor, mucus, ἡ ἡ μὲ ῥινῶν μύξα
ῥίον, cuius quidem ex naribus
mucosores fluebant. α. 267.

Μύρεσ, imperf. Ion. med. luge-
bat, à μύρω, propriè fluo, at
μύρομαι, lugeo, ubi lacrymæ
per genas defluunt. s. 204.

Μύριοι, mille, ci μύριοι, infiniti,
innúmeri, à μύριϕ, s, ὁ, infi-
nitus. s. 100. 250.

Μυρμιδόνων, gen. pl. Græcorum, à
μυρμιδῶν, ὄνϕ, Græcus. Vi-
de μύρμις, s, ὁ, formica. α.
380. 474.

Μύρον, prima longa, 3. pl. imperf.
act. pro ἔμυρον, à μύρω, ma-
deo, fluo, unguentis imbuo,
à μύροι, s, τὸ, unguentum. α.
132.

Μυχῶ, dat. sing. in recessu, in pe-
netrali, à μυχῶς, s, penetrale,
à μύω, claudio, f. σω. §. 116.
1014.

Μῶλον, bellum, stragem, à nom.
μῶλϕ, pro quo etiam μῶ-
λϕ. α. 257.

Μῶμος, ὁ, Mōmus, Deus quidam
reliquorum omnium Deorum
irrisor & reprehensor. sumi-
tur & pro dedecore. §. 214.

N.

N Aἰδ, incolit, à ναίω, habito,
incolo. s. 8. ναῖον, pro
ἵναον, imperf. Hinc ναίεται,
idem quod ναίω, ναίεταισ',
3. pl. ind. præf. Hinc ναίσατο,
ha-

- habitavit*, a. i. m. pro *ἐνάστα-*
το, & hoc pro *ἐναστέτο*, à *νάω*,
habito. in Themate, *ναίω*. s.
 637. 9. 387. 775.
- Ναόντων*, *fluentium*. gen. pl. part.
 præf. à *νάω*, *fluo*. Them. *ναίω*.
 s. 548.
- Νάεθκι*, dat. singul. à *νάεθκῆ*,
ηκ, ο, *ferula, bacillus*. s. 52.
- Ναυσίπυον*, nomen viri, *qui navi*
currit. Navem Plautus vocat
ligneum equum. 9. 1016.
- Ναυσίπυον*, nomen viri, *cujus ani-*
mus est in navibus. 9. 1017.
- Ναῦταις*, acc. pl. à *ναῦτης*, σ, ο,
nauta, à *ναῦς*, *ναὸς*, ἡ, *ναυίς*.
 9. 876.
- Ναυηλίνης*, gen. Ion. à *ναυηλία*,
αι, ἡ, *navigatio*. Th. *ναῦς*, *na-*
vis. s. 616. 640.
- Νίαις*, *naves*, acc. pl. pro *νήαις*, &
 simpl. *ναῦς*, à *ναῦς*, *ναυίς*, gen.
ναὸς, & Att. *ναῖς*, & Poët. *νηὸς*,
 dat. *νηὶ*, acc. *ναῦν*. s. 245.
- Νέοθαι*, præf. inf. *redire*, à *νέο-*
μαι, vel ex *νέω*, eo, *redeo*. s. 552.
 671.
- Νεῖ, nef*, *spinet* à *νέω*, f. *ήσω*, *no-*
neo. s. 775.
- Νείκια*, acc. pl. à *νείκῃ*, ε, το, *τὸ*,
contentio, *νείκη*, pro *νείκια*, *li-*
tes. *νείκειν*, *probris affecerit*, pro
νείκειν, 3. sing. præf. act. subj.
 à *νείκω*, ᾧ. Th. *νείκῃ*, ε, το, *τὸ*,
jurgium, lis. Quidam compo-
 nunt ex *νι*, *non*, & *είκω*, *cedo*.
 hinc *νείκεσθῆναι*, *conviciatorem*,
 acc. à *νείκεσθῆναι*. Th. *νείκῃ*.
 s. 33. 35. 714. 9. 87. 208.
- Νεῖλ*, σ, ο, nomen fluvii ma-
 ximi. 9. 338.

- νεῖοθι*, adv. loci, pro *νεῖοθι*, in
imo fundo, *νεῖοθεν*, *ex ima parte*,
 à *νείθῃ*, *novellus*. Th. *νείθῃ*, σ,
 ο, *novus*. 9. 567.
- Νεῖος*, σ, ἡ, Ion. pro *νέος*, σ, ἡ,
novulus. s. 461. 9. 971.
- Νεῖοσπονται*, *navigant*, 3. pl. præf.
 à *νείοσπονται*, eo, *navigo*. Th.
νέω, eo, *redeo*. s. 235.
- Νέκταρ*, gen. à *νέκταρ*, αρ, το, *τὸ*,
potus generosus. 9. 640. 796.
- Νεμείης*, nomen regionis, sic
 dictæ à *nemoribus*, *νέμεθῃ*, ε, το,
τὸ, *nemus*. à *νέμω*, *pasco*. hinc
νιμειῶν, *Nemeius*. 9. 327.
 329. 331.
- Νέμεσις*, εις, ἡ, *indignatio*, à *νε-*
μεσιῶν, *indignor*. Est & nomen
 certæ Deæ, quæ præ cæteris
 insolentiam hominum repri-
 mere, & de injuriis poenas
 sumere solet. s. 198. 9. 223.
- Νεμεσᾶν*, *indigne fert*, Poëtice,
 pro *νιμειῶν*, 3. præsent. ind. à
νιμειῶν, ᾧ, *irascor, succenseo*.
 s. 739. 754.
- Νέμενται*, *fruantur*, 3. præf. pass.
νέμενται. Th. *νέμω*, f. *μῶν*, *possi-*
deo, tribuo, p. *νιμειῶν*, a. i.
νιμειῶν. s. 119. 229.
- Νεοθηλής*, ε, ο, ἡ, *nuper virens*,
 ex *νέθῃ*, σ, ο, *novus*, & *θῆλω*,
vireo. 9. 576.
- Νεοκηδής*, ε, ο, *recentem dolorem*
habens, *νεοκηδῆναι*, dat. Th. *κῆ-*
δῆναι, ε, το, *cura*, & *νέθῃ*, σ, ο,
novus, recens. 9. 98.
- Νέον*, *recens, nuper*. Th. *νέθῃ*, *no-*
vus. s. 567. 672.
- Νεῖπλος*, *recens vulneratus*, à
νέθῃ, *novus*, & *ἐπείω*, ᾧ, f. *ήσω*,
vul-

vulnere. α. 157.

Νέστον, nomen fluvii. §. 341.

Νόουσιν, nutabunt, vergent, præf. ind. opt. à νόω, innuo, nuto, f. νόω. ε. 471.

Νόρον, dat. à νόρον, nervus. hinc νόρῃς, gen. Ion. à νόρῃ, ῥῆς, ἡ, nervus arcus. ε. 542. α. 409.

Νεφέλη, nubes, in dat. pl. νεφελῶν. §. 745.

Νεφέληγαρέτω, gen. Æol. à νεφέληγαρέτης, ὅ, nubes excitans, ex νεφέλη, nubes, & ἐγείρω, excito. ε. 99. §. 944.

Νέφῳ, ἰῳ, τῷ, nubes, dat. pl. Ion. νεφέων. ε. 202.

Νεωμῶν, iterata, præf. part. f. g. scil. γῆ, à νεώ, renovo. Th. νέῳ, novus. ε. 460.

Νεώτερον, junior, comp. in superl. νεώτερον, à νέῳ, novus. ε. 443.

Νῆ, pro νῆα, acc. Poët. pro ναῦν, ναυετ, à νῆς, νῆος, dat. plur. νῆων. ε. 163. 641. §. 641.

Νηδυν, acc. à νηδύς, ὅ, ἡ, venter. §. 460. 487. 890.

Νῆα, navalia. à νῆῳ, ὅ, ἡ, navalis. Th. ναῦς, navis. ε. 806.

Νήκτροι, sine cornibus. à νήκτρον, ὅ, ἡ, ex νῆ, & κέρας, αἶον, τῷ, cornu. ε. 527.

Νήκετον, insanabiliter, ex νῆ, negandi particula & ἀκίω, sano. ε. 281.

Νηλεὺς, ἰῳ, ὅ, ἡ, crudelis. νηλεῖ, per sync. pro νηλεῖ, dat. sing. ex νῆ, & ἔλῃ, ἰῳ, τῷ, misericordia. Sic & νηλεὺς, servus, pro νηλεὺς. §. 765. 770.

Νηλεόποιος, immitis, crudeli sup-

plicio puniens, à ποιῆ, παῖς, & νηλεὺς, immitis. §. 217.

Νήματ, pro νήματι, φίλα, à νῆμα, τῷ, filum. Th. νῆα, neo. ε. 775.

Νημερτῆς, verus. Th. ἀμμερτῆς, aberro, f. ἦσω, α. 2. ἡμερτον, & νημερτῆς, nomen proprium mul. §. 234. 262.

Νηοῖς, templis, pro ναοῖς, à ναός, ὅ, ἡ, templum. §. 990.

Νηοπολον, aedituum, à νηοπόλῳ, ὅ, ἡ, aedituus, qui circa templum versatur, ex νῆος, pro ναός, & πολίω, versor. item, versor. §. 991.

Νηός, navis, gen. Poët. dat. pl. νηυσί. Vide in νῆας. ε. 626. 632.

Νήπιον, ὅ, ἡ, infans, vocat. νήπιον. ε. 130. 284.

Νηρῶν, pro νηρέως, à νηρῶς, νηρέα, nomen viſi. §. 233. 240.

Νηελῖον, ex νη negativo, & ἔλῃ, ἰῳ, ἡ, lis, tanta, ut adversus eam non integrum sit sese opponere. Epitheton sylvæ. ε. 509.

Νησιῶν, nomen mul. à νῆος, ἰνσῶ, q. d. in salo. §. 249. 964.

Νησιον, ἰνσῶ, q. d. in salo. §. 249. 964.

Νησιον, ἰνσῶ, q. d. in salo. §. 249. 964.

Νησιον, ἰνσῶ, q. d. in salo. §. 249. 964.

Νησιον, ἰνσῶ, q. d. in salo. §. 249. 964.

Νησιον, ἰνσῶ, q. d. in salo. §. 249. 964.

Νησιον, ἰνσῶ, q. d. in salo. §. 249. 964.

- ἵσσω, *vinco*. s. 209. α. 311.
 Νικηθεὶς, *viduus*, part. a. i. pass.
 νικῆσας, part. a. i. act. à νικάω,
 ᾧ, *vinco*, f. ἵσσω, p. νενίκηκα.
 §. 73. 496.
 Νίσοιεντ', imperf. pro νίσσοντο, re-
 vertebantur. Vide νίσσομαι, re-
 deo, pro quo, νίσσομαι, seu
 νείσομαι. α. 469.
 Νίφα, accus. per apocopen pro
 νιφάδα, à νιφάς, ἀδός, ἡ, *nix*.
 à νίφω, *ningo*, f. ψω, p. φα.
 s. 533.
 Νιφούσας, g. sing. à νιφάεις, *nivo-*
sus, à νίφω, f. ψω, p. φα, *nin-*
go. §. 42. 62. 118.
 Νιψάμενον, *lotus*, a. i. part. m.
 à νίπλω, *lavo*, f. ψω. s. 737.
 Νοῆν, *sapit*, 3. præf. sub. à νοίω, ᾧ,
 νοῶντες, Doricè pro νοῶντες, co-
 gitantes, præf. part. Th. νόϙ, νῆς,
 mens. s. 259. 294.
 Νόημι, pro νόημα, τὸ, *intellectus*,
cogitatio. Them. νόϙ, νῆς. α.
 222.
 Νοῆσας, a. i. part. νοῆσαι, inf.
 νόησε, pro ἐνόησε, Ion. a. i. ind.
 Th. νόϙ, νῆς, mens. s. 12. 482.
 §. 838.
 Νομῶν, *pabulum*, acc. à νομέας, ἔ,
 ο, *pabulum*. Th. νέμω, *pasco*.
 s. 401. 524.
 Νόμος, *lex*, νόμος, *leges*, à νέμω,
tribuo. s. 274. §. 66.
 Νόϙ, νῆς, ὁ, *mens*, νόσις, gen. Ion.
 s. 481. 683. §. 661.
 Νόσφι, *absque*, ut & νόσφιν, *seor-*
sum. s. 91. νόσφιν ἄτερ τι κα-
 κῶν, hoc est, *plane absque ma-*
lis. Adverbia quæcunque in-
 geminata, sunt ἐμφατικὰ. s. 91.

- §. 870.
 Νόστος, α, ὁ, νόστιος, gen. Ion. πο-
 τος, *auster*. s. 673. §. 380.
 Νῆσος, α, ἡ, Ionic. pro νόσος, α, ἡ,
morbus. s. 102. §. 527.
 Νυ, apud Poetas est particula ex-
 pletiva. s. 205. 262.
 Νύκτα, *noctem*, acc. à νύξ, *nox*.
 νύκτ', pro νύκτα. s. 102. §. 166.
 Νύκτωρ, adv. *noctu*, à νύξ, *νυκτός*,
 ἡ, *nox*. s. 175.
 Νύμφη, ης, ἡ, *Nympha*, νυμφίων,
nympharum, Ion. pro νυμφῶν,
 à νύμφη, *sponsa*, h. e. *promissa*,
nempe foedere promissa, *foe-*
derata. §. 298. 305.
 Νῦν, *nunc*, adv. temporis. s. 174.
 200. α. 99.
 Νύξ, *νυκτός*, ἡ, *nox*. νύκτ', pro νύκ-
 τα, acc. sing. s. 17.
 Νυχίν, *nocturna*. Th. νύξ. νυχίν,
nocturna, pro *noctu*. Sic Ver-
 gil. Georg. 3. *lupus nocturnus*
obambulat. s. 521.
 Νύσσοντες, præf. part. à νύσσω,
pungo, f. ξω. α. 62.
 Νῶθ' pro νῶτα, à νῶτος, α, ὁ, *dor-*
sum. in pl. τὰ νῶτα. α. 286.
 Νῶϊ, & νῶϊν, in gen. & dat. dua-
 li. Th. ἐγώ, *ego*. α. 358.
 Νωμῆσας, *vibrans*, a. i. part. à
 νωμάω, *agito*, *moveo*, à νέμω,
sicut σπρώφω, à σπείρω. α. 465.
 Νώνυμος, *ignobilis*, ex νῆ, & ὄνο-
 μα, Æol. pro ὄνομα, *nomen*.
 s. 153.
 Νῶτα, plur. num. à νῶτος, α, ὁ,
dorsum, & in plur. τὰ νῶτα.
 s. 532. α. 167. §. 762.

Ξ.

Ξ Ἀθή, nomen mul. ♀. 356.
 & ξανθή, ἥς, ἡ, flava. ♀.

947.

ΞεῖνⓄ, Poëtice pro ξένⓄ, & per-
 egrinus. ε. 181. dat. pl. ξεῖνοι-
 σι. ε. 223.

Ξεινοδόκω, hospiti, dat. à ξεινοδ-
 ος, Ion. pro ξεινοδόχος, & ὁ, qui
 recipit peregrinos, hospes publi-
 cus, ex ξένⓄ, & δέχομαι, f.
 δέχομαι, capio. ε. 181.

Ξιστοί, rasiles, à ξιστός, ὅ, ὁ. Them.
 ξίσω, f. ἴσω, rado. α. 133.

Ξύλα, ligna, à ξύλον, & τὸ, lignum.
 ε. 806.

Ξύμπασα, uniuersa, in m. g.
 ξύμπας. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν,
 omnis. ε. 238.

Ξυνὸ, Atticè pro συνὸ, cum, prae-
 posit. dativum solum regens.
 ♀. 347.

Ξυνήοντας, participes, acc. plur. à
 ξυνήων, οἱⓄ, ὁ κὴ ἡ, à ξυνός,
 pro κοινός, communis, unde
 ξυνήων, οἱⓄ, ὁ ἔ. ἡ. ♀. 595.

Ξυνιόντων, configentibus, part. a.
 2. aet. gen. à ξυνίημι, congre-
 dior, configo, vel ξυνίεμι. Th.
 ἴημι, & εἴημι, eo. illud in a. 2.
 ἴον, ες, ε. ♀. 705.

Ο.

Ο, Ille. ε. 89. α. 135. & ὁ poni-
 tur pro ὅπ. α. 22.

Οἶαρος, confabulationes, acc. pl.
 nam pro ὁαρος, dicimus &
 ὁαροι. Th. ὁαρ, αρⓄ, ἡ, uxor.

♀. 205.

Οἷεμην, terribilem, fortiter, po-
 nitur adverbialiter, ab ὀέε-
 μος, validus, hoc à βελέω, for-
 tis sum. α. 135. ♀. 839.

Οἷεμνιζός, fortium facino-
 rum patrator. composita cum
 voce ἴεζον sunt ὀξύτονα. ♀. 996.

Οἷεμνιζός, & ὁ, ab ὀέεμνος,
 robustus; & hoc à βελέω, robu-
 sum reddo, & θυμός, animus.
 ♀. 140.

Οἷεμνιζός, forti patre natus,
 genit. sing. ab ὀέεμνιζός.
 Epith. Palladis, ab ὀέεμνος,
 fortis, & πατήρ, ἴρⓄ, pater.
 ♀. 587.

Οἷδατος, dat. ab ὀγδάτος, poët.
 pro ὀγδοⓄ, octauus. Th. ὀκτώ,
 octo. ε. 770. 788.

Οἷα, g. m. ε. 355. ὀγα, g. n. ε. 244.
 & ὀδῖ, pro ὀδῖ. ε. 361.

Οἷδατος, dentem, acc. ab ὀδῖς, ὄν-
 τος, ὁ, dens. α. 146. 235.

Οἷδατος, ὀδῖς, ἡ, via. ε. 577. 727.

Οἷδατος, dativ. & ὀδυσεῖνⓄ, pro
 ὀδυσεως, gen. Ion. ab ὀδυσεως,
 Ulysses. ♀. 1012. 1016.

Οἷδατος, 3. sing. a. 1. med. ira-
 tus fuit, ab ὀδύζομαι, f. ὀδύσ-
 μαί, a. 1. med. ὀδύσσεμην. Th.
 ὀδύσσω. irascor. ♀. 1012.

Οἷδατος, & ὁ, proprie significat ra-
 musculum, stolonem. Metapho-
 ricè, homo bellicosus. Οἷδατος
 ἈρηⓄ dicitur, quasi ramus
 è Martis stirpe prognatus. α.
 181.

Οἷδατος, genit. ab ὀδύς, ὕⓄ, ἡ,
 nomen montis. ♀. 632.

Οἷ, illi. ε. 69. 77. 86. 118.

Οἰ, qui. ε. 39. 123. α. 84.

Οἰδ', bi. ε. 118.

Οἰ, an οἰ, legend. illi. ϑ. 503. h.e.

αὐτῷ, illi, ab οἰ, ε. 69. 73.

76. 77. 263. α. 20.

Οἰα. α. 288. 301.

Οἰα, qualia, ab οἰα, ε, ο, qualis.

α. 400. ϑ. 93.

Οἰα, aperi, præf. imperat. act.

ab οἰω, aperio, f. οἰω, p. οἰω,

& οἰω, præf. med. οἰω. ε.

817.

Οιδιπόδης, genit. Æol. pro οἰ-

διπόδης, ab οιδιπόδης, ε, ο, no-

men viri. ε. 162.

Οιδ', pro οιδε, novit. præf. med.

οιδεα, pro οιδεα, nosti. ϑα,

Æolica paragoge, præf. med.

οιδεα, ας, ε. ab οιδεω, vel οιδε-

μυ, scio, f. οιδεω, p. οιδεμυ.

ε. 454. α. 355.

Οιδμυα, dat. sing. ab οιδμυα, per

syncopen pro οιδμυα, ας, n.

g. tumor. Th. οιδεω, vel οιδεα,

f. οιδεω, tumeo, inflatus sum.

ϑ. 109. 131.

Οἰζύς, genit. ab οἰζύς, οἰζύς, η,

erumna, in acc. οἰζύς, hinc

οἰζυρὸς, calamitosus, οἰζυρῇ,

Ionice pro α. ε. 113. 193. 637.

ϑ. 214.

Οἰκείων, poetice pro οἰκείων, præf.

part. habitans, commorans, f.

οἰκω, p. οἰκω, ab οἰκω. Th.

οἰκος, ε, ο, domus. ϑ. 330.

Οἰκῆια, τὰ, res domestica, ab οἰ-

κῆια, Ion. pro οἰκῆια, dome-

sticus. Th. οἰκος, ε, ο, domus.

ε. 455.

Οἰον, acc. ab οἰος, ε, οἰον, pro

οἰον, à singul. οἰον, ε, τὸ,

domuncula, οἰον δὲ & οἰον
δὲ, domum. ε. 521. 574. ϑ. 64.
758.

Οἰμος, ε, ο, η, semita, idem quod

οἰμη, ης, η, via, semita. ε.

228.

Οἰνών, gen. pl. Ion. pro οἰνών, ab

οἰνη, ης, η, vitis. Th. οἰνη, ε,

οἰνη, vinum. ε. 570.

Οἰνοπι, dat. sing. nigro. οἰνοπι,

acc. ab οἰνοψ, οἰνοπος, qui vi-

nei coloris est, q. οἰος & οἰος,

niger instar vini. Vina illa

Græcorum calidissima subni-

grum imitantur colorem. Th.

οἰνη, vinum, & οἰνη, oculus.

Th. οἰνομα, video. ε. 620. 815.

Οἰνη, οἰνη, vinum. ε. 594.

Οἰνοχην, ης, η, patina libatoria,

trulla, ex qua vinum fundeba-

tur, ex οἰνη, & χέω, fundo.

ε. 742.

Οἰος, pro οἰος, similis. ε. 312.

α. 386.

Οἰος, pro οἰος, similis, οἰος

ergò qualis, item, similis, sed

οἰος, ε, ο, solus. Neut. οἰον,

solum. ε. 311.

Οἰον, tantummodo, adv. ab οἰος,

οἰνη, οἰον, solus, α, um. ϑ. 386.

Οἰς, contractè pro οἰας, oves, acc.

pl. Th. est οἰς οἰας, vel οἰς, οἰος.

η, οvis. ε. 232. 773.

Οἰς, & οἰον, dat. pl. Ion. ab οἰς,

qui. ε. 144. ϑ. 432.

Οἰδα, pro οἰδα, nosti. Vide

in οἰδ'. α. 355.

Οἰως, feras, f. 1. à φέρω, f. οἰω.

ε. 480.

Οἰσὶ, sagittæ. ab οἰσος, ε, οἰσος, sagit-

ta. ab οἰω, fero, f. οἰω. α. 130.

Οἰω,

Οἶπ, & οἶτ', nom. plur. ab ὄσι
ε. 303. α. 351. §. 46.

Οἶπης, nom. pl. ab ὄσις, ἥπις, ὄπι,
quicunque. α. 150. 163.

Οἶωνοις, dat. pl. ab οἶωνος, ὤ, ὀ,
avis. hinc οἶωνισῆς, ὤ, ὀ, au-
gur. ε. 799. α. 185.

Οἶω, five οἶω, puto. item fero.
α. 111.

Οἶων, ovium, gen. pl. Vide supra
οἶς. §. 446.

Οἰκτέλωμεν, οἰτο morsum. à
βλωμός, ὤ, ὀ, pro panis portio-
ne, buccella, & οἰκτῶ, οἰτο. ε. 440.

Οὔτε πόδιω, οἰτο pedalem, accus.
ab οἰκτεπόδης, à πῦς ποδῆς, res.
ε. 423.

Οὔλο, α, ὀ, beatitudo, felicitas.
q. d. ὄλο βίλο, hinc ὄλοισ, ὀλοισ,
beatius. ε. 324. 824.

Οὔλοισ, perniciem. ab ὄλοισ, per-
do, f. ὄλοισ, a. 1. act. infin. ὄλοισ-
σαι, præf. m. ὄλοισ, & Att. ὄλο-
λα. ε. 178. 666. §. 326.

Οὔλοισ, paucillum, adv. ab ὄλο-
ισ, α, ὀ, paucius. ε. 478. hinc

Οὔλοισ, superl. paucissimus. ε.
721.

Οὔλοισ, α, ὀ, fluvius in Helico-
ne Boeotiae, sic dictus ab Hol-
meio Sisyphe filio. §. 6.

Οὔλοισ, α, ὀ, mortarium. ε. 421.
§. 96.

Οὔλοισ, perniciofa. ab ὄλοισ, ὤ, ὀ,
hinc & ὄλοισ, idem. Them.
ὄλοισ, f. ὄλοισ, perdo. ε. 743.

Οὔλοισ, quasi ὄλοισ, α, ὀ,
totius lucens, Thessaliae mons
altissimus, & pro ipso caelo
ponitur. Hinc ὄλοισ, ca-
lestis, & ὄλοισ, Musæ di-

ετα, tanquam Olympias do-
mos inhabitantes. α. 203.
§. 25. 52. 390.

Οὔλοισ, similia, ab ὄλοισ, similis.
α. 50.

Οὔλοισ, α, ὀ, tumultus, multitu-
do. Them. ὄλοισ, ὤ, ὀ, similis.
α. 155.

Οὔλοισ, secutus. a. 1. part.
ab ὄλοισ, ὤ, sequor, f. ὄλοισ.
Th. ὄλοισ, idem quod ὄλοισ,
simul. ε. 194. 674.

Οὔλοισ, pluviosus. Alii ὄλοισ-
ρι. est adject. g. n. ab ὄλοισ,
imber. hinc ὄλοισ, pluvio-
sus. ε. 449.

Οὔλοισ, robustus. Vide supra
ὄλοισ. ε. 144.

Οὔλοισ, α, ὀ, imber. ὄλοισ τὸ
ὄλοισ εἶν simul fluere, ubi aqua
copiose fluit, quod in imbre
(quæ ipsa vox hinc orta est)
fieri solet, hinc ὄλοισ, plu-
ente. a. 1. part. ab ὄλοισ,
ὤ, pluo, ὄλοισ. a. 1. part.
ε. 413. 490.

Οὔλοισ, jurabit, 3. sing. fut. 2.
med. verbi. ὄλοισ, juro, f.
ὄλοισ, f. 2. med. ὄλοισ, ὤ,
εἶται, p. ὄλοισ, a. 1. ὄλοισ.
ε. 192.

Οὔλοισ, coetaneos, acc. pl. ab
ὄλοισ, ιος, coetaneus. Th.
ὄλοισ, similis, & ὄλοισ, α, ὀ,
statura. ε. 442.

Οὔλοισ, pro ὄλοισ, præf.
part. f. g. pl. num. ab ὄλοισ,
in unum convenio. Th. ὄλοισ,
α, ὀ, obses. q. ex ὄλοισ, si-
mul, & εἶρω, loquor. §. 39.

Οὔλοισ, turmatim, Adverb.

- Th. ὄμιλος, s, ὁ, *turba*. α. 170.
 Οἰχεῖν, *meiere*, praef. inf. ab
 οἰχέω, q. d. ὁμῶς χεῖν. ε. 725.
 Οἰμοῖσι, *oculis*, dat. pl. ab ὀψομα,
video. f. ὀψομα. p. ὀψομα.
 hinc est ὀμμα, ἄλς, τὲ,
oculus. α. 262.
 Οἰσθῆν, *simul*, ab οἰσθ. Th. ὀμῶς,
 s, ὁ, *similis*. ε. 108.
 Οἰσθῆ, sive ὀμῶς, s, ὁ, *similis*,
 Poet. ὀμῶς. Th. ὀμῶς, s, ὁ,
similis. ε. 143. 180.
 Οἰσθῆς, gen. ab οἰσθῆ, ἡ, *horta-*
tamentum, comminatio. q. δὲ
 ὀμῶς κέκλεσθαι. Eustath. Th.
 κέλομαι, *hortor, jubeo*. α. 341.
 Οἰσθῆ, *eundem*. ab οἰσθῆ, unde est
 ὀμῶς. θ. 508.
 Οἰσθῆ, *jura verit*. α. 1. sub. ὀ-
 μῶσας. α. 1. part. pro ὀμῶσας.
 ab ὀμῶμι, f. ὀμῶσας. α. 1. act.
 ὀμῶσας. ε. 280. θ. 232.
 Οἰσθῆ, *simul*, ab οἰσθῆ, *similis*. ε.
 241.
 Οἰσθῆς, nom. pl. q. ὀμῶς ἐς τὸ
 φαγεῖν, *crudi ad vescendum*,
 ab ὀμῶξ, αλς, ἡ, *υνα acerba*.
 α. 399.
 Οἰσθῆ, ὀμῶς. ὁ κὶ ἡ, *concors*,
 acc. pl. ὀμῶσας, ab οἰσθῆ, *si-*
milis, & φελῶ, ἐνός, ἡ, *mens, a-*
nimus. θ. 60.
 Οἰσθῆ, *tamen*. sed ὀμῶς, *simul*.
 Th. ὀμῶς, s, ὁ, *similis*. ε. 3. 20.
 Οἰσθῆ, ἀφίκεσθαι ὅν δὲ δῶμι δὲ,
redit domum suam. δὲ post-
 positum acculativo, valet *ad*.
 α. 38.
 Οἰσθῆ, *quemque*. ε. 3.
 Οἰσθῆ, ἄλς, τὲ, *utilitas, emolu-*
mentum, ab ὀμῶμι *profum*, f. ὀμῶμι.

- ε. 41. 344.
 Οἰσθῆ, ἄλς, τὲ, *probrum*. hinc
 ὀμῶσας, *exprobrare*. ε. 309.
 716.
 Οἰσθῆ, *somniorum*, gen. pl. ab
 ὀμῶς, s, ὁ, *somnium*. Th.
 ὀμῶς, *somnium*, nomen inde-
 clinabile. θ. 212.
 Οἰσθῆ, *jura verit*. 3. praesent. ind.
 sing. ab ὀμῶμι seu ὀμῶμι, f. 1.
 ὀμῶσας, α. 1. ὀμῶσας. ε. 316. θ.
 429. 436.
 Οἰσθῆ, ἄλς, τὲ, nomen, *Æol.*
 ὀμῶς, ὀμῶς pro ὀμῶς. hinc
 ὀμῶσας, *celebres, nominandi*.
 θ. 148. 369.
 Οἰσθῆ, *appellavit*, α. 1. act. ab
 ὀμῶσας, *nomino*, f. ὀμῶσας, α. 1.
 ὀμῶσας. Th. ὀμῶς, *nomen*.
 ε. 80.
 Οἰσθῆ, praef. part. *convicians*,
 ab ὀμῶσας, *vitupero*, f. ὀμῶσας. Th.
 ὀμῶμι, *vitupero*. ε. 256.
 Οἰσθῆ, *quemcunque*, ab ὀμῶς, s, ὁ,
 ὀμῶσας, ὀμῶσας. ab ὀμῶς, & πς, *quis*. θ.
 82. 96.
 Οἰσθῆ, *angues*. ab ὀμῶς, ὀμῶς, ὁ,
unguis. pro ἐξ ὀμῶς λείοντα, ex
 ungue leonem. ὀμῶσας, dat.
 pl. Ion. ε. 202. α. 266.
 Οἰσθῆ, *acutum*. In plur. pro ὀμῶς
 capitur, & metri gratia pro
 ὀμῶς, ab ὀμῶς, ἄλς, ὁ, *acutus*.
 ὀμῶσας, dat. pl. Ion. ut ὀμῶσας
 αἰχμῶς, *mucronibus acutis*. α.
 289. 335. 348.
 Οἰσθῆ, pro ὀμῶς, *vocem, sonum*, acc.
 ab ὀμῶς, ὀμῶς, ἡ, *vox*, q. ab ὀμῶς,
dico.
 Οἰσθῆ, 3. pers. praef. ind. ὀμῶσας,
 α. 1. act. inf. ab ὀμῶσας, *perse-*
quor,

quor, sequi jubeo, præbeo. ὀ-
πίσας, pro ὀπίσας, part. a. i.
act. s. 166. §. 433.

Ὅπις, quod. §. 864.

Ὅπηδαι, comitatur, 3. perf. præf.
ind. ab ὀπηδῶ, comitor. Th.
ὀπίσσω, f. ἄσω, persequor, co-
mitem do, s. 141. §. 80.

Ὅπι, voce, dat. ab ὀψ, ὀπὸς, ἡ,
vox. Vide ὅπα. §. 41. 68.

Ὅπιζεν, curabat, imperf. ab ὀπί-
ζομαι, curo, ab ὀπίς, ἰδὸς, ἡ, ul-
tio, cura. α. 21.

Ὅπιθεν, metrical causa, pro ὀπίθεν.
Th. ὀπίσω, retrorsum. §. 323.

Ὅπιπιδόντ', pro ὀπιπιδόντα,
spectantem, præf. part. accus.
casus, ab ὀπιπιδῶ, ab inusi-
tato ὀπιδῶ. Th. est ὀπιπιδόντ',
video. s. 29. 804.

Ὅπιν, acc. sing. ab ὀπίς, ἰδὸς, ἡ,
ultio, vindicta, cura. s. 249.

Ὅπιθεν, adverb. pone, à tergo. ab
ὀπίσσω, Poët. pro ὀπίσω, re-
trorsum, retro. s. 467.

Ὅπλα, instrumenta, ab ὄπλον, &
τὸ, arma. s. 625.

Ὅπλια, acc. ab ὄπλις, ἑῶ, ὁ,
nomen viri. α. 180.

Ὅπλις, ungulam, ungulâ pecus
est armata, ab ὄπλη, ἡς, ἡ. Th.
ὄπλον, & τὸ, & in pl. τὰ ὄπλα,
arma. s. 487.

Ὅπλιότερος, minimus natu, su-
perlat. grad. in comp. ὄπλιότε-
ρος, & ὁ, junior, ab ὄπλον, & τὸ,
arma. §. 137. 333.

Ὅποτε, quando, cum, ex ὅτε, ὅπ'
ῥηκίης π, ut liquet ex ὀπός, ὀπῶ,
ὀπῶ, &c. sicut & ληκίης
sunt complura, quorum alia

ratio reddi nequit, ut ποτήριον-
τα, &c. ὅποτε idem quod
ὀποτε. π duplicatur metri cau-
sa, ὀπὸταν ex ὀπὸτε & ἂν, ubi.
s. 541. α. 397. §. 782.

Ὅπη, Poët. pro ὀπη, ubi. §.
387.

Ὅποτέρω, utram, accus. f. g.
Poët. ab ὀπότερῳ, uter. Th.
πότερῳ, & ὁ, uter. §. 549.

Ὅπρινος, ἡ, ὁ, autumnalis, ex
ὀπρινός, ας, ἡ, autumnus, q. d.
ὥστε ὀπρινός, tempus succi. s. 672.
675.

Ὅπως, ut, quo pacto. §. 156. 471.

Ὅραται, spectat, 3. perf. præf. ind.
verb. med. ἡρῆ δ' εἰς ἔδρας ὀ-
ραται, caput pavimenti spectat,
est senis descriptio. ab
ὀράω, video. imperf. ἑώραν,
perf. ἑώρακα. §. 532.

Ὅριχαλκιο, genit. Ion. ab ὀρε-
χαλκός, orichalcum, æs mon-
tanum, ab ὄρε, ἑῶ, τὸ, mons,
& χαλκῶ, & ὁ, æs. α. 122.

Ὅρίζαι, porrigere, a. i. infinit.
ὀρίζαμην, part. f. g. a. i. med.
ab ὀρίζομαι, porrectis manibus
prendo. Th. ὀρίζω, f. ξω, por-
rigo, extendo. §. 433. 456.

Ὅρε, montis, gen. sing. à τὸ
ὄρε, mons. α. 374. §. 484.

Ὅρεσινόμεν, in montibus pascen-
tis, gen. ex ὄρε, ἑῶ, τὸ, mons.
& νέμω, pascō, in præf. m. νέ-
νομαι. α. 407.

Ὅρηται, orta fuerit, 3. sing. a. 2.
med. sub. ab ὄρω, in med. ὀρο-
μαι, ἡ, ἦται, præfens & aor. 2.
coincidunt. in subj. Hinc est
Latinorum orior. §. 782.

- Ὀρθός, *rectus, erectus*. ε. 725.
hinc
Ὀρθαί τεύχε, *erecti pili*. α. 391.
Ὀρθός, g. com. *arduus*, ex ὀρθός, ὤ, ὁ, *rectus*. ε. 288.
Ὀρθορρή, ης, ἡ, *manè lugens*. ab ὀρθός, ὤ, ὁ, *tempus matutinum*. & ῥαῶ, f. ῥῶ, *gemo*. ε. 566.
Ὀρρη, gen. ab ὀρρον, τὸ, *diluculum*, ὀρρη ἀνίσταμαι, ἵνα τοῖς βίῃ ἀρκυῖ εἴη. *Diluculo surgens, ut tibi victus sufficiens sit*. ε. 275.
Ὀρθῶ, dativ. sing. nomen proprium viri, ὀρθός, ὤ, ὁ. §. 293. 309.
Ὀρκος, ὤ, ὁ, *juramentum*. ε. 217.
Ὀρμησῶσι, *impetum faciunt*, 3. pl. a. 1. act. subj. ab ὀρμῶν, ὦ, *impetu feror*, f. ῥῶ, ὀρμηθῆναι, a. 1. pass. infin. Them. ὀρμη, ἡς, ἡ, *impetus*. ε. 524. α. 73. 403.
Ὀρμυς, *monilia*, acc. pl. ab ὀρμυς, ὤ, ὁ, *monile*, colli ornamentum. ε. 74.
Ὀρνις, ἰθὺς, ὁ, ἡ, *avis*, dat. pl. ὀρνίθισσι, Ion. & Poët. ε. 210. 468.
Ὀρῶ, εἶ, τὸ, *mons*. At ὀρῶ, ὤ, ὁ, *terminus*. ε. 326. §. 2.
Ὀρυσαν, *irruerant*, pro ὀρυσαν, 3. p. a. 1. act. indic. ab ὀρύω. ab ὀρῶ formatum est, sicut & ὀρίνω, & ὀρύμι. item, ὀρώρω, à præter. med. ὤρορα per metathes. ὀρώρα. ὀρύσσει, pro ὀρύσσει, α, *præcipitans*, part. a. 1. act. f. g. ab ὀρύω. α. 412. 437.
Ὀρπηξ, *stimulum*, acc. ab ὀρπηξ,

- ηκός, ὁ, *virga aculeata è ramo*. ε. 466.
Ὀρφανὰ, *orphanos*, ab ὀρφανός, ὤ, ὁ, *orphanus, pupillus*, q. ab ὀρφνός, *obscurus*, q. d. ὁ ἐν σκότειν, negligitur enim & veluti in tenebris versatur. Flectitur more adjectivorum. ε. 328. Vide Manuale N. T.
Ὀρχομαι, ὤμαι, *salto*, 3. perf. pl. num. ὀρχοῦνται, *tripudiant, saltant*, Dorice, pro ὀρχῶνται, f. ῥομαι, a. 1. med. ὀρχομένη. Hinc ὀρχημὸς, ὤ, ὁ, *choorea*. α. 282. §. 4.
Ὀρχος, κ, ὁ, *pulvinus, ordines vitium*. α. 296.
Ὀρώ, *excitabatur*, 3. plusq. perf. med. verbi ὀρῶ, *excito*, f. ῥῶ, & ὤ, præter. m. ὀρώρα, & ὤρορα, quod activè & passivè usurpatur. α. 274. §. 703.
Ὀρών, *videns*, præter. part. ab ὀρέω, ὦ, f. ὀρώ, p. ὤρορα. Att. ἰώρορα. α. 426. §. 5.
Ὀς, *qui*. ε. 8. 22. 208. &c.
Ὀς, *suus*. πατὴρ εἰς ὄν, *ad patrem suum*. α. 38. §. 71.
Ὀσα, *quanta*, & ὅσα, ab ὅσος. & Poët. ὅσος, ὤ, ὁ, *quantus*. §. 475. 651.
Ὀσα, ης, ἡ, *vox*. §. 10. 43. ε.
Ὀσαι, pro ὅσαι, *quotquot*, pl. n. f. g. ὅσος, pro ὅσα, *quæcunque*, ab ὅσος, & Poëtice, ὅσος, ὤ, ὁ, *quantus*. §. 183.
Ὀσσε, *prævidebat*, imperf. verbi ὀσσομαι, *video*, Æolic. pro ὀπτομαι, f. ὄψομαι, p. ὤμμαι. §. 551.
Ὀσθ, ὤ, ὁ, & ὀσθ, τὸ, *oculus*. ὀσθός,

- ὄσσοις, *oculis*. ὄσσε, 'dualis numeri, pro ὄσσει, per apocopen ὄσσε ψιλῶ. α. 426.
- ὄσον, *quantum*, Poëtice, pro ὄσσον. ῥ. 41. 49.
- ὅσκειν, *quicumque*, Poëtice, pro ὅς αὐ. ὅσκει, *quotquot*. ὄσσοι, pro ὄσσει. ε. 301. ῥ. 154.
- ὄσσια, *ossa*, pl. num. ab ὄσσειον, ἔν, ἔσ, ἔ, *os ossis*. ῥ. 540.
- ὄτ', pro ὅτε, ut & ὅθ'. ε. 111. 337.
- ὅτε, *quando quum*. Notetur discrimen. ὅτε, *quando*, extra interrogationem. πότε, *quando* ? in interrogatione. ε. 89. ῥ. 58. 291.
- ὄττω, ὤ, ὄ, *sonus*. ῥ. 709.
- ὄτρωλίως, *celeriter, ocissime*, adverb. Th. ὄτρωύω, f. ὠώ, incito, instigo. α. 410.
- ὅτι, *quia, quoniam*, ὅτι, *ταχιστα, quam celerrimè*, Poëtice, pro ὅπ, *quod*. ε. 48. 60. α. 428.
- ὄν, *non*, ὄ δίκη, pro ἀδικία, more Hebræorum ε. 242.
- ὄν, *non*, Poëtice, pro ὄ. ῥ. 182.
- ὄναρ, accus. plur. *ures*, ab ὄας, ἄρς, τὸ, Poëtice, pro ὄς, ὠτς, dativ. plur. ὄσσον. ε. 544. ῥ. 702.
- ὄνδ', *neque*, ὄδ', pro ὄδ', per apostrophum. ε. 40.
- ὄνδαμῃ, *nisquam*, adv. ab ὄδαμῃς, ex ὄ, & ἀμῃς, ὤ, ὄ, *unus*. α. 218.
- ὄνδας, τὸ, *paupimentum*, idem quod ὄδδς, α, τὸ, hoc in nom. inusitat, illud in nom. & acc. tantum usitatum. ε. 532.
- ὄνδεν, *nullum*, ab ὄδεις, ὄδμια, ὄδεν, *nullus, a, un*. ε. 309. ῥ. 295.
- ὄνδ' ἐποτ', *numquam*, ex πότε, *quando*. Th. ὅτε, *idem*. ε. 174. ῥ. 759.
- ὄνδ' ἐπερ, *neuter*, ex ὄδ', & ἐπερ, *alter*. α. 171. ῥ. 638.
- ὄνδ' ἐπ', *neque ullum*, ex ὄ, & π', *quid*. ε. 145.
- ὄνδδς, ὤ, ὄ, *limen*, ab ὄδδς, α, τὸ, *solum*. ε. 329. ῥ. 749.
- ὄνκ, *sequente tenui, non: ἔχ, sequente vocali aspirata*. ε. 11. 318.
- ὄνκίπ', *non amplius*, ex ὄνκ, & ἐπ', *adhuc*. ε. 34. α. 118.
- ὄνλι, *idem quod ὄλοος, ὤ, ὄ, sic ἔλιος ἄρης, perniciosus Mars*. Them. ὄλνμι f. ὄλίω, *perdo*. α. 192. 441.
- ὄνλομδρῶν, Poët. pro ὄλομδρῶν, *miseram*, accus. ab ὄλόμδρος, factum ex aor. 2. ὄλόμδρος, interpositὸ ν, metri causa. Th. ὄλνμι, f. ὄλίω, a. 2. med. ὄλόμδρῶν. ε. 715.
- ὄνλυμπος, *olympus*, quasi ὄλόλαμπος, *totus lucens*, ὄλύμποι, gen. Ion. ὄλύμπον δὲ, *ad olympum*. hinc ὄλύμπιος, *olympius*, vel *caelestis*, ο, mutatur in ε Poëtice. ῥ. 855.
- ὄντιχα, pro ὄντιχα, *cujus rei gratia*, ὄντιχ', per apocopen ὄντιχα. ε. 137. 515.
- ὄν, *igitur*, τοιγαρῶν. α. 299.
- ὄνποτε, *numquam*, ex ὄ, & πότε, & hoc ab ὅτε, *quando*. ε. 811.
- ὄνπω, *pondum*, ex ὄ, & πω, (enclitic.)

- (enclitic.) *quodammodo*. hoc ab ὅς. ε. 271. α. 10.
- Οὐρανίῃ, dat. sing. ab ὑρανίδης, α, ὁ, *caelestis*. Th. ὑρανός, ὤ, ὁ, *cælum*. ε. 486.
- Οὐρανός, ὁ, *cælum*. Hinc ὑρανίη, Ion. pro ὑρανία, *Urania*, una ex *Mufis*, ὑρανόθεν, *è cælo*, *cælitus*. ε. 240. ὑρανίωνων, *cælicolarum*, gen. pl. ab ὑρανίων, αν, ὁ. ε. 45. 78. 939.
- Οὐρεῖν, *meiere*, præf. infin. pro imperativo, more *Hebræorum*. Vide in ὑρήνης. ε. 756.
- Οὐρεῖ, pro ὄρεῖ, montis, ὄρεα, pro ὄρεα, *Poëtice*, *montes*. dat. pl. ἄρροι, ab ὄρ, ε, τὸ, *mons*. ε. 230. 508.
- Οὐρή, Ion. pro ὄρε, dat. sing. ab ὄρε, ας, ἡ, *cauda*. α. 431.
- Οὐρήας, *mulos*, acc. pl. ab ὄρε, Ion. pro ὄρε, ε, & Ionic. ἄρε, ὁ, *mulus*, ab ὄρ, ε, τὸ, *mons*, quod hujus jumenti magnus sit usus circa montana opera. ε. 789. 794.
- Οὐρήνης, *meias*, 2. sing. a. i. act. subj. ab ὄρε, *meio*, f. ἦσω. Th. ὄρον, α, *urina*. ε. 727.
- Οὐρεον, seu potius, ὄρον, nomen viri. α. 186.
- Οὓς, *quos*, ab ὅς, ἡ, ὁ. At ὓς, *suos*, ab ὅς, ἡ, ὄν. ε. 45. 473.
- Οὐράμι, Ion. pro ὕπναι, præf. inf. ab ὕπναι, seu ὕπναι, *vulnere*. hinc part. ὕπναι, *vulneratus*. nisi velis in præter. pass. per syncopen dici, pro ὕπναι, ab ὕπναι, ἄσω. idem quod ὕπναι, ὦ, f. ἦσω. α. 335. 363.

- Οὐτασ, pro ὕπναι, *vulneravit*. ab ὕπναι. α. 461.
- Οὐτε, *neque*, & ὕτ, pro ὕτε, ut & ὕτ. ε. 128. 782. α. 217.
- Οὗτ, *cujusque*, gen. ab ὅς, *qui*. ε. 532.
- Οὐπς, ὁ, & ἡ, *nullus*, non aliquis, h. e. *nullus*. ε. 15. ὕπ, *nusquam*. ε. 105.
- Οὐτ, αὐτῇ, τῷ, ex ὁ αὐτῷ, *hic*. ε. 291. 386.
- Οὐτως, sequente vocali, *sic*, ὕπ, sequente consona. ε. 422.
- Οὐρα, *auget*, 3. præf. ind. verbi, ὄρε, *adaugeo*. in præf. imperat. ὄρε, *fove*. ε. 14. 211.
- Οὐραλμῶς, ὤ, ὁ, *oculus*, ὄρε, dat. pl. Ion. Th. ὄρε, *video*. ε. 265. ε. 451.
- Οὐρε, *serpentis*, gen. ab ὄρε, ὄρε, acc. ὄρε. α. 161. ε. 334.
- Οὐρε, adv. *Poët.* pro ὕπ, ut. ε. 258. ὄρε, *ut dicam*. ε. 339.
- Οὐρε, dat. pl. ab ὄρε, ὕπ, ἡ, *supercilium*. ε. 827.
- Οὐρήας, a. i. part. act. *contristatus*, ab ὄρε, ὦ, *gravate fero*. ε. 558.
- Οὐραρός, α, ὁ, *qui fero arat*, ex ὄρε, *are*, & ὄρε, *fero*, ad verb. ε. 488.

Π.

- Παλαστής, gen. pro παλαστής, Doricè, à πάλαστος, α, ὁ, *Pegasus*, alatus *Persei equus*. Them. παλῆ, ἡς, ἡ, *fons*. α. 70.
- Παλαστής, *omnino malus*, ut παλαστής ἡμεῖς, *infaustissimus*

mis dies. ex πᾶς, πᾶσαι, πᾶν, *omnis, e, & καὶ* ἅς, ὅ, *malus.* s. 811.

Παῖρος, α, ὁ, collis ubi multi lapides sunt quasi compacti, & in unam coaluerunt caudem. Th. πηγνύω, vel πήγνυμι, *compringo*, f. ξω. α. 439.

Παγχεύσα, *prorsus aurea*, quasi dicas, πάντως χεύσα, à χεύσας, ὅ, ο, *aurum.* θ. 335.

Παῖων, *passus*, in f. g. παθεῖν, a. 2. part. act. à πάχω, *patior*, f. πείσμαι, a. 2. ἑπαῖον, *præt. med.* πίπειν. s. 216. θ. 276. 660.

Παῖς, *puer*, & Ionica dixeret, παῖς, παιδός, in acc. παῖδι, pro παῖδα, in dat. plur. & Ion. παῖσι, παῖδες. s. 50. 129. 376. 397.

Παίζοντες, *ludentes*, præf. part. à παίζω, f. παίξω, & σω, *ludo.* α. 277.

Παιπαλοῖστος, dat. pl. Ionicus, *asperis*, à παιπαλόεις, εἶσα, εν, *asper*, *præruptus*. Th. παῖπαλα, τὰ, *locæ præruptæ.* θ. 860.

Παλαίφ, *lucatur*, à πάλῃ, ης, ἡ, λαῖα, hinc παλαίω, *lucior.* s. 411.

Παλάμαις, *manibus*, dat. pl. à παλάμη, *palmæ*, παλάμησι, dat. pl. Ion. pro παλάμαις. α. 320. θ. 866.

Πάλιν, *adv. iterum, rursum.* s. 671. θ. 181.

Παλιναρξέως, *reusocabilis*, ex πάλιν, & ἀγείρομαι, *colligor.* Th. ἀγείρω, f. ρῶ, *congrego.* α. 93.

Παλιώξεις, pro παλιθώξεις, q. d.

post infecutio. Thema δῶκω, *persequor*, *insecior*, f. ξω, p. ὤξα. α. 15.

Παλλάς, ἄδης, ἡ, *Pallas*, *Sapientiae Dea*, quæ & *Minerva* dicitur. s. 76. α. 126.

Πάλλων, dat. à πάλλας, *nomen viri.* πάλλωνε, acc. θ. 376.

Πάλλει, *jaculabat*, imperf. pro ἑπαλλει, à πάλλω *vibro*, *agito*, f. αλώ. α. 321.

Πάμπαν, *adverb. prorsus*, q. d. πάντως πάντως. s. 273. 300.

Παμφαῖνον, *præf. part. à παμφαίνω*, *totus appareo.* μετ' ante φ, quæ literæ sunt cognatæ, & ut ita dicam, *consanguineæ.* ex πᾶς, πᾶσαι, πᾶν, *omnis*, & φαίνω, *appareo*, f. αῶ, p. πῆφαγη, a. 1. ἑφανα, a. 2. ἑφαρον. s. 565.

Παναίολον, *omnino varius*, ex πᾶς, & αἰόλον, α, ὁ, *varius.* α. 139.

Παναπήμων, *prorsus innoxia*, ex ἀπήμων, ον, ὁ καὶ ἡ, *illæsus.* Th. πῆμα, αἶς, τὸ, *damnum.* s. 809.

Πανάριστος, *longe præstantissimus*, ex πᾶν, & ἀριστος, *præstantissimus.* Th. ἀρης, εἶ, ὁ, *Mars.* s. 291.

Πανδιονίς, *Fabula de filia Pandionis.* s. 566.

Πανδῶρα, *nomen mul. videtur epitheton telluris*, quæ omnis generis fruges profert. ex πᾶν, & δῶρον. s. 81.

Πανιπλῦσι, dat. pl. Ion. omnibus ad unum Græcis, à πανίπλυνσι, ex πᾶν, & ἑπλυν, ην,

- ενθ, ὁ, *Hellen, Græcus*. ε. 526.
 Πανέφθ, gen. à πάνεφθ, *omni ex parte coctus*. Th. έψω, *coquo, elixo*, f. έψήσω. α. 208.
 Πανήμερ, *toto die*. ex πᾶν, & ἡμέρ, seu ἡμέρα, *dies*. α. 396.
 Πανύχι, *tota nocte, elegantia poetica*, ubi nomen ponitur pro adv. Th. νύξ, νυχθς, ἡ, *nox*. α. 46.
 Πανόπη, nomen mul. q. d. pro omnibus loquens. ε. 250.
 Πάντοθεν, *undiquaque*, adv. à πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis*. ε. 623.
 Πανθίλν, acc. f. g. πανθίων, gen. pl. à πανθί, ε, ὁ, *omnigenus, varius*. Th. πᾶς, *omnis*. ε. 619. ε. 830.
 Πανθς, πᾶνθ, πᾶντες, &c. Vide in πᾶσα.
 Παπταίνων, præf. part. à παπταίνω, *circumspicio*. ε. 442.
 Παρ, cum gen. à, *ab*. ε. 51.
 Παρ, pro παρ. ε. 27. Cum dat. apud. ε. 129. Cum acc. *trans, præter, &c*. ε. 169. πάρα, pro παρει, *urgent*. ε. 452.
 Παράγινται, 3. perf. præf. *adeſt*. Th. γίνομαι, seu γέινωμαι, *sum*, f. i. pass. γηνηθῆσμαι, p. γηγήνημαι, α. 2. m. ἐγνώμην. ε. 432. 436.
 Παραχάερα, *importuna*, à παραχαίει, seu παρὰκαρ, *intempestivus*. Th. καρὸς, ε, ὁ, *occasio, tempus*. ε. 327.
 Παραμείβεται, *prætereat*. 3. præf. sub. à παρὰμείβω, *prætereo*. Th. ἀμείβω, f. ψω, *commuto*. ε. 407.
 Παραβάσια, *delictum, transgres-*

- sio, idem quod παρὰβάσις, ex παρὰ, & βαίνω, eo, incedo*. ε. 220.
 Παραφάμναι, *appellantes, metri gratia inserto i, vel per epenthesin Poetic. est aor. i. part. med. à παρὰφῆμι, hortor*. Th. φῆμι, seu φάω, *dico*. ε. 90.
 Παρακρίτη, dativ. à παρὰκρίτης, ε, ὁ, *maritus, παρακρίης, ἡ, marita, uxor, συν αἰδοίη παρακρίη, ex παρὰ, juxta, & κρίτη, ης, ἡ, cubile, lectus*. ε. 328. 928.
 Παραφαίνεσθαι, *Ionic. pro παρὰφαίνειν, revelare, præf. inf. pro imper. Th. φαίνω, f. φῶ*. ε. 732.
 Παραχέειν, est. a. 2. act. infin. à παρίχω, *efficio, præsto, παρέχεν*, 3. pl. imperf. act. Th. έχω, *habeo*, f. έξω, & χήσω, p. έχηχα, α. 2. έχον. ε. 710. α. 84.
 Παρειῶν, gen. pl. παρειά, αἶς, ἡ, *gena, maxilla*. α. 267.
 Παραβάινουσι, *exorbitant*. 3. pl. ind. præf. ex παρὰ, εἰν, & βαίνω, *eo*, f. βήσομαι, p. βέβηκα, α. 2. έδω. ε. 224.
 Παραλαύνω, *aveho, præterveho*. Th. έλαύνω, *agito*, f. έλάσω, p. κα. α. 353.
 Παραλέξασθαι, *concupivit, cum dat. a. 1. m. ind. à λέξωμαι, cubo*, f. λέξομαι. ε. 278.
 Παραλθεῖν, *pervenire*, α. 2. inf. Th. έχωμαι, *venio*, f. έλδύσομαι, α. 2. ήλυθον & ήλθον, p. m. ήλυθα. ε. 214.
 Παρέξ, *extra*, dicitur & παρέκ. Th. εἰν vel έξ, *ex, è*. α. 352.

ΠαρίωνⓈ, *præsentis*, Ionicè pro
παρόντⓈ, genit. *præf. part.*
 à **παρὼ** & **εἰμι**, *sum.* ε. 364.
Παρεῖναι, *adesse, adstare.* Ion.
 pro **παρεῖναι**, *præf. act. inf.*
 à **παρίστημι**, pro **παρίστημι**.
 Non solum **ἵστημι**, sed etiam
ἵστημι usitatum est, f. **στήσω**, a.
 2. **στήσω**. §. 439.
Πάρεσσι, à **παίρειμι**, *adsum.* Th.
εἰμι, *sum.* §. 420.
Παρίσχευ, *apposuit.* 3. perf. *præf.*
imperf. à **παρίσκειν**, idem
 quod **παρίχω**, *præbeo.* Them.
ἔχω, *habeo.* §. 639.
Παρέτεγον, *deflexerunt*, a. 2. act.
 à **παρὰτείνω**, *diuerto, defle-*
cto, f. **ψω**, p. **φω**. a. 2. **ἔτεγον**,
 p. m. **πέτεγον**. §. 103.
ΠαρθένⓈ, ε, η̃, *virgo*, hinc **παρ-**
θενⓈ, & **παρθενικός**, η̃, ὄν, *vir-*
gineus, virginalis. ε. 63. 254
 §. 344.
Παρκλίνουσι, *deflectunt*, pro **παρὰ-**
κλίνουσι, 3. perf. pl. ind. *præf.*
 à **κλίνω**, f. **κλίνω**, *reclino*, p. **κίκλι-**
κα. ε. 260.
Παρήσαιο, gen. Ion. à **παρή-**
σαςⓈ, ε, ὄ, *nomen montis in*
Delphis. §. 499.
Πάροιθεν, seu **παρόιθε**, idem quod
παρⓈ, *ante.* §. 531.
ΠαρⓈ, *antè.* Adverbium vel
 temporis vel loci. α. 119.
Πᾶσι, f. g. à **πᾶς**, *omnis*, g. **παν-**
τός, in acc. **πάντα**, **πᾶσι**, **πάν**,
 gen. pl. **πάντων**, Ion. pro **πα-**
σῶν, dat. pl. **πᾶσι**, & **πᾶσιν**, &
 Ion. **πάντας**. **πᾶσιν**, pro
πᾶσι, **πάντ**, pro **πάντα**, **πάν-**
τη, adv. *passim.* ε. 76. 124. 509.

§. 372. 828.

Πασίην, *nomen mul.* §. 247.

Πασίην, *nomen mul. quæ ad o-*
mnes currit. §. 352.

ΠάχⓈ, *patitur.* à **πάχω**, f. **πέσ-**
μαι, *præf. med.* **πίπνημι**, aor.
 2. **ἔπαθον**. ε. 209.

Πατήρ, *pater*, gen. **πατέρ**Ⓢ, **πα-**
τρός, dat. **πατρί**, acc. **πατέρα**
 tantum. vocat. **ὦ πάτερ**. hinc
πατρίς, **ἰδ**Ⓢ, η̃, *patria.* ε. 5:
 α. 1. §. 73.

Πατρὸς, *patruos.* ex
πατήρ, *pater*, & **χρῶσιν**Ⓢ,
frater. Th. **χρῶσις**, *frater*, &
γείνομαι, *nascor.* §. 502.

ΠατρῶνⓈ, ε, ὄ, κ, η̃, *paternus.*
 Th. **πατήρ**, *pater.* ε. 374.

Παῦς, *desiste*, *præf. imperat. act.*
παύθη, 3. singul. a. 1. pass. f.
παύσω, p. **πέπαυμαι**, aor. 2.
ἔπαυον. α. 449. §. 533.

Παῦρον, *exiguum.* **παῦρον** δ' *ἐπὶ*
χρόνιον, *ad exiguum tempus.*
 à **παῦρος**, ε, ὄ, *Poët. paucus.*
 Hinc **παῦρα**, neut. pl. adverb.
raro. hinc & **παυρόδιον**, *rau-*
xillum. Th. **παύω**, f. **παύσω**,
cesso. ε. 132. 324. §. 780.

Παχείας, *densas*, acc. pl. à **πα-**
χὺς, εἶα, ὄ, *densus, crassus*, in
 gen. **παχέ**Ⓢ, in acc. **παχυν**.
 ε. 495. 507.

Πέδιλον, ε, τό, *calceus, talare.* §.
 12.

Πεδίον, ε, τό, *campus.* **πεδίον**, gen.
 Ion. **πέδον**, adv. *ex fundo.* Th.
πέδον, ε, τό, *solum.* α. 342. 378.
 §. 680.

Πείθ, pro **ἑπείθ**, *persuasit*, im-
 perf. à **πείθω**, *persuadeo.* **πει-**
θῶ,

- ῥῶ, *Suada*, Dea eloquentiæ præfes. Th. πείθω, f. πείσομαι, a. 2. m. ἐπιθόμην, præf. med. πέποιθα. ε. 73. α. 450.
- Πείκειν, *tondere*, præf. inf. à πείκω, vel πίκω, recto, f. ξω, a. 1. pass. ἐπὶ χθλῶ. α. 773.
- Πείραζω, pro πέρωζω, *termini*. dat. pl. πέρωσιν. à πέρω, αῖος, το, finis. ε. 167.
- Πειρηθῆναι, *periculum fecisse*, a. 1. inf. pass. à πειρώω, ᾠ, conor, nitor, f. ᾠσω, vel ἦσω, p. πιπείρωμαι. Th. πῖρα, ας, ἡ, conatus. α. 359.
- Πειρίβοον, *nomen viri, ardelio*. α. 179.
- Πέλαιος, εἶ, τὸ, *profunditas maris, pelagus*, πέλας τ' ἀκτῆς κατ' ἀντιφρασον, vel quia πέλας ἀγλ. α. 131.
- Πελάσας, *accedens*, a. 1. part. à πελάζω, f. σω, *appropinquo*. Th. πέλας, adv. propè. ε. 370.
- Πελεμίζετ', pro πελεμίζετο, *imperf. pass. contremuit, quassatus fuit*, πελεμίζεται, *concutitur*, 3. præf. ind. pass. à πελεμίζω, f. ξω, *moveo, quasso*. θ. 458. 842.
- Πέλῃ, 3. perf. ind. à πέλω, *sum*. πέλων pro ἐπέλεν, 3. imperf. act. πέλομαι, *idem quod πέλω*. ε. 806. α. 164.
- Πελίης, α, ὁ, *nomen viri*. θ. 996.
- Πελώρη γαῖα, *terra vasta*, πέλωρη, α, ὁ, *ingens*, πέλωρη, *idem quod πέλωρη*, à πέλω, ᾠ, τὸ, *monstrum*. θ. 159. 295.
- Πέμπι, pro ἐπέμπι, *misit*, im-

- perf. πέμψαν, pro ἐπέμψαν, a. 1. ind. act. à πέμπω, f. ψω, *mitto*. ε. 84.
- Πέμπη, *quinta*, dat. cas. πέμπῃ, acc. pl. πέμπῃσι, dat. pl. ἰον. à πέμπῃς, α, ὁ, *quintus*. Th. πέντε, *quinque*. ε. 800. 801.
- Πένωθαι, præf. inf. à πένωμαι, *ago, efficio*. unde est ἡ πένια, *paupertas*, ἰον. πένιη. ε. 495. 771.
- Πένθῃ, εἶ, τὸ, *luctus, mætor*. κραδίη μίχα πένθῃ ἔχοντες, *prementes altum corde dolorem*. θ. 98.
- Πέντε, *quinque*. ε. 611.
- Πεντήκοντα, *quinquaginta*. ε. 661.
- Πεντηκοντακάρων, ex πενήκοντα, *quinquaginta*, & κάρων, α, τὸ, *caput*. θ. 312.
- Πεῖθεοιο, gen. ἰον. à πένθεο, α, ἡ, *manus*. ex πέντε, *quinque*, & ὄζῃ, *ramus*. Digni sunt veluti quinque ramusculi, & homo est quasi arbor inversa. ε. 740.
- Πεπαλαγυδρῷ, *pollutus*. perf. part. pass. à παλάσσω, *inquino, fædo*. f. ξω. p. πεπαλάχα. 2. 1. ἐπαλάξα. Th. πάλλω, αλῶ, *vibro*. alii à πηλός, εἰ, ὁ, *lutum*. ε. 731.
- Πεπαεμδρῇ, *confixa*, perf. part. pass. à πείρω, *transadigo*, f. ᾠξῶ, perf. pass. πέπαεμαι, p. m. πίπορα. ε. 203.
- Πεπείρωμαι, *expertus sum*, perf. pass. Doricè pro πεπείρημαι, à πειρώω, ᾠ, *tento*, f. ᾠσω & ἦσω. Th. πείρα, ας, ἡ, *conatus*. ε. 658.
- Πεπνυδρῶ, *sapientia*. perf. part. Th.

- Th. *πύω*, *flo, spiro*: unde *πνύμι* seu *πύω*, f. *σω*, præf. pass. *πνύμαι*, *sapiens sum*. ε. 729.
- Πέπειθ', pro *πίποιθε*, præf. m. *confidit*. à *πείθω*, *persuadeo*, f. *πείσω*, p. *πίπεικα*, a. 2. *ἔπιθον*. ε. 373.
- Πέπτον, *mollis*, vocativi casus, à *πίπων*, ον, ὅ, ἡ, *mansurus, mitis*. Th. *πέπιω*, *coquo*, f. *ψω*, præf. pass. *πέπειμαι*. α. 350.
- Πεπότῃς, *volabat*. 3. sing. plusq. perf. pass. à *ποτάμαι*, *ᾠμαι*, *volo*. Th. *πέτῃς*, unde est *πότης* *volatus*, & hinc *ποτάομαι*. α. 148.
- Πέπρωτο, *fatis constitutum esset*, 3. sing. pl. perf. pass. per syncopen pro *πεπερώτωτο*. à *περάω*, *determino*, f. *ώσω*, perf. pass. *πεπερώτημαι*, & per syncopen *πέπρωμαι*. Th. *πέρως*, αἶ, τῷ, *terminus*. θ. 464. 475.
- Πεπυκασμένον, præf. perf. part. pass. hinc *πεπυκασμένον* *κόον*, *prudens, callidus*, à *πυκάζω*, *denso*. Thema *πύκν*, *dense*. ε. 791. θ. 484.
- Περῶν, præf. inf. Th. *περάω*, ᾠ, f. *ήσω*, & *άσω*, *transfeo*. ε. 736.
- Περ in fine, *quamvis*. *θεοί* *ω*, *quamvis sint Dii*. θ. 739.
- Πέρην, *ultra*, Ionicè pro *πέραν*, idem quod *πέρα*, *ultra*. θ. 215.
- Περὶ-ἔδυνε, *induit, imperf.* à *περιδύω*, *induo*. Th. *δυνώ*, & *δύω*, f. *δύσω*, a. 2. *ἔδυν*. α. 124.
- Περὶ-ἔθηκε. Vide in *ἔθεσιν*. α. 123.
- Περγλώχης, *cuspidulosa folia*,

- per syncopen pro *περγλώχης*. Th. *γλώχην*, vel *γλώχης*, ἰ, ῥ, *cuspis, acies*. α. 398.
- Περὶ, cum Genitivo præ, *circa*. *πᾶσι* *πᾶντων*, *super omnes*. Cum Dativo, *circa*, *πρὸς* *ἐν*, *propter*. Cum Accusativo, *circa*, *πρὸς* *ἐν*. ε. 817. α. 129. 247. 279. θ. 3.
- Περὶ, *valde*. ε. 54.
- Περὶ-ἔστι, *excellit*. θ. 656.
- Περὶ τ' ἀμφότε, *circumquaque*. θ. 848.
- Περ, particula est, quæ annexi aliis orationis partibus solet, & plerumque significat, *quamquam, quatenus*. Sæpe etiam vacat. ε. 20. 153. 206.
- Περὶαχε, *insonuit*, a. 2. act. à *περιήχω*, Doricè *περιαχίω*, ᾠ, *circumsono*, f. *ήσω*. Th. *ήχ*, ῥ, ὅ, *sonus*. θ. 678.
- Περὶάσασθαι, *circuminduito*, a. 1. med. infin. à *περιέννυμαι*. Th. *ἔω*, *induo*, pro quo *έννυμι*, f. *ἔσω*, p. *είμαι*, a. 1. m. *έσάμην*. ε. 537.
- Περὶαλλία, accus. singul. f. g. à *περιαλλίς*, *perpulcher*. *πρὸς* enim augeat significationem. Th. *καλὸς*, λῆ, λόν, *pulcher*. θ. 10.
- Περὶκεται, *circumdat*, 3. perf. præf. à *κείμαι*, *jaceo*, f. *κείσομαι*. θ. 733.
- Περικλυτός, *celebrem*, accus. à *περικλύω*. Th. *κλύω*, *audio*. ε. 60.
- Περμαίνεται, *circumquaque furit*. 3. perf. præf. ind. *πρὸς* intendit significationem, à *μαίνομαι*,

- ρομαί, *furo*, f. *μαίνεμαι*. α. 99.
Περικυρναίμεν, *propugnauimus*,
 pro *περικυρναίμεθα*, 1. pl. præf.
 ind. verbi *κυρναίμαι*, *pugno*.
 §. 647.
Περικηδία, nomen viri. α. 187.
Περικηκίς, *prælongæ*, pl. num.
 à *περικηκίης*, ιϞ, ο, η. Th. *μη-*
κίς, ιϞ, τὸ. *longitudo*, *περὶ* in
 compositione auget significa-
 tionem. α. 133.
Περικυαίῳσι, *circumhabitant*.
 3. pl. præf. subj. à *περικυαίῳ*,
circumhabito. Th. *καίῳ*, *habito*.
 §. 370.
Περικυλοῦμαι, *circumvoluto*, pro
περικυλοῦμαι. Th. *κύλω*, *mo-*
ueo, *sum*. ε. 384. §. 184.
Περικύρῃ, *circumfluis*.
 Th. *κύω*, pro *ρέω*, *fluo*. §. 193.
Περικύρῃ, *eximia*, plur. num. à
περικύρῃς, ε, ο, *excellens*. à *περὶ*,
 præpositione, variam habente
 constructionem & significa-
 tionem. §. 399.
Περικυαίῳσι, *circumquaque in-*
gemiscebat, 3. persona im-
 perf. à *περικυαίῳσι*, idem
 quod *περικύρῃ*, *circumcirca*
gemo. Th. *κύρῃς*, ε, ο, *angustus*.
 α. 344.
Περικυαίῳσι, *incidito*, Ion. præ-
 sentis act. infin. pro *περικύρῃ*,
 à *περικύρῃ* pro *περικύρῃ*,
circumcido. Th. *κύρῃ*, *seco*,
 f. *κύρῃ*, p. *κύρῃ*, aor. 2. *κύ-*
ρῃ, præf. med. *κύρῃ*. ε. 568.
Περικύρῃ, *prudentis*, genit. à
περικύρῃ, ον. Them. *κύρῃ*,
mens. α. 297.
Περικύρῃς, ε, & Ion. *κύρῃς*, ο, *flu-*

- vius Boeotiae ex Helicone*,
Phoebo & Musis sacer.
Περικύρῃς, ιϞ, ο, nomen viri.
Περικύρῃς, & *Περικύρῃς*, ας, η,
Proserpina, filia Iovis & Ce-
reris. Them. *κύρῃ*, *occido*.
 §. 768. 913.
Περικύρῃς, ιϞ, η, nomen mul.
 §. 356. 957.
Περικύρῃς, nomen viri. Frater He-
liodi etiam ita appellatus fuit.
 à *Περικύρῃ*, vocativi casus. ε. 27.
 211.
Πέσῃ, cecidit, pro *έπεσῃ*, 3. sing.
 α. 2. act. à *πέπῃ*, *cado*, f. *πέ-*
πῃ, p. *πέπῃ*, α. 2. act. *έ-*
πεσῃ, inde in part. *πέπῃ*, *έ-*
πεσῃ, α. 365. 375.
Πέπῃ, folia, à *πέπῃ*, folium,
 in dat. pl. *πέπῃ*, à *πέπῃ*,
 seu *πέπῃ*, *expando*, f. *έ-*
πέπῃ, præf. pass. *πέπῃ*. ε. 678.
Πέπῃ, volucris, dat. pl. pro
πέπῃ, per epenthesein Poëti-
 cam, à *πέπῃ*, ε, τὸ, *volatile*,
avis, & Poëtice *πέπῃ*, à *πέ-*
πῃ, *volo*, in imperf. *έ-*
πέπῃ, & in 3. plurali, *έ-*
πέπῃ. ε. 276. α. 308.
Πέπῃ, Ion. pro *πέπῃ*. Vide
πέπῃ. α. 289.
Πέπῃ, nomen proprium. §.
 357.
Πέπῃ, Ion. pro *πέπῃ*, *petra*, *tu-*
pes, *cautes*. Differunt, *πέπῃ*,
 & *πέπῃ*, quod *πέπῃ*, sit *gran-*
de saxum, *rupes*. *πέπῃ* vero,
lapis manu tractabilis, *πέπῃ*,
 dat. pl. Ion. §. 728. *πέπῃ*.
 §. 7. Hinc *πέπῃ*, *saxatilis*.
 ε. 587. & *πέπῃ*, *saxosum*, à
 mascul.

mascul. πηγῆς, ὄψ, ὁ. ε. 531.

Πάσχω, imperf. à πάσσομαι, idem quod πυνθάνομαι, interrogo, sciscitor, f. πάσσομαι, præter. pass. πέπυσμαι, aor. 2. med. ἐπυνθόμην.

Πάχη, abietes, à πάχη, ης, ἡ, abies. α. 376.

Πάκιδας, acc. à πάκιδης, υς, ὁ, nomen gentile. α. 187.

Πεφραδέντιν, commemorarunt. 3. dual. a. 2. act. pro ἐφραδέντιν. π, initialis litera præponitur à Poëtis, prout in præterito fieri solet. Th. φράζω, dico, memoro, f. φράσω, a. 2. act. ἐφραδέν, υς, ε. & Poët. πεφραδέν, υς, ε. πεφραδέντιν, Ion. pro φραδέντιν, a. 2. act. infin. p. m. πεφραδέν. ε. 764. 9. 475.

Πεφρηδῶ, ὄψ, ἡ, nomen mul. à πέφραδα. Th. φράζω, dico. 9. 273.

Πεφύασσι, nati, seu producti sunt, 3. plur. perf. act. Poët. pro πεφύκασσι, à φύω, f. ύσω, gigno, p. πέφυκα, a. 2. ἐφυσον, & ἐφύω. 9. 728.

Πεφυλαγμένῳ, observans, perf. part. πεφύλαξο, esto cautus, 2. singul. præter. pass. imperativi • modi, à φυλάσσω, f. ξω, custodio, p. χα. ε. 704. 795.

Πηγάδαι, acc. pl. à πηγάς, αἶδῳ, ἡ, glacies. Them. πηγνύω, seu πηγνυμι, f. ξω, compingo. ε. 503.

Πήγασῳ, υς, ὁ, Pegasus, alatus Persei equus, ita dictus quod circum Oceani fontes natus

esset. Th. πηγῆ, ἡς, ἡ, fons. 9. 281.

Πηγῶν, plur. à πηγῆ, ἡς, ἡ, fons. ὡς τὸ πηγνυάδαι, quia circa fontes domicilia struxerunt, unde Latine pagi, acceperunt nomen. Erymol. quasi πηδῆ, à πηδῶ, salio, quod scaturiat è terræ visceribus, πηγάς, acc. pl. 9. 809.

Πηδαλίον, υς, τὸ, temo, gubernaculum. Th. πηδῶ, υς, ὁ, ligni species. ε. 45.

Πηκῶν, compactum, à πηκῶς, υς, ὁ, compactus. Th. πηγνύω, vel πήσσω, f. ξω, compingo. ε. 431.

Πηλεῖ, dat. sing. à πηλῶς, ἰῶ, ὁ, Peleus, nomen viri. 9. 1006.

Πήμα, αἶψ, τὸ, dampnum, noxa. ε. 56.

Πλωκίος, nomen viri. 9. 343.

Πήξας, infigans, part. a. 1. act. à πητίω, πήσσω, pro quo etiam dicitur πηγνύω, & πηγνυμι, pangō, compingo, f. πήξω, a. 1. ἐπήξα. ε. 428.

Πήξαδαι, fabricare, a. 1. med. infin. à Th. πήσσω, vel πητίω, vel πηγνυμι, compingo, f. ξω, a. 1. m. ἐπήξάμην. ε. 453.

Πηοί, Ion. pro παοί, cognati, affines, à παῖς, υς, ὁ. Th. πείω, ὦ, vel potius πέομαι, possideo, præter. pass. πέπαμαι. ε. 343.

Πιέν, bibere, pro πείν, (a. 2. act. infin.) dialysi Ionica, à πίνω, bibo, f. πῶσω, p. πέπωκα, a. 2. ἔπιον, a. 2. imperat. πῖθι. α. 252.

Πιέζοις, premas, præf. opt. Th. πίεζω,

πιέζω, f. έσω, premo. i. 495.

Πιερίη, ης, ή, nomen regionis in finibus Macedoniae, quae ob summam amoenitatem credita fuit Musarum sedes. Hinc est *Πιερίηθεν*, Adv. e loco, ad formam, *Θήκηθεν*, *κλισίηθεν*, ex tentorio, *Ιλιάδ.* λ. 653. à *κλισίη*, Ion. pro *κλισία*. *Πιερίδες*, *Pierides*, pl. num. à *Πιερίς*, *ιδ.* i. 1. α. 206. §. 53.

Πιθήσας, *fretus*, a. i. part. act. à *πιθίω*. Th. *πιθώ*, persuadeo, f. *πίσω*, p. *πίπεικα*, a. 2. *έπιθον*. i. 357.

Πίθη), *paruerit*, 3. sing. a. 2. med. subj. Th. *πέθω*, f. *πέσω*, a. 2. *έπιθον*, p. m. *πίποιθι*. i. 293.

Πίθυ, *vasis*, gen. à *πίθ.* u, ó, *dolium*, *πίθοιο*, poëtice pro *πίθυ*. i. 93.

Πίλνα, *dejicit*, 3. præs. ind. à *πιλνάω*, idem quod *πιλάω*, appropinquo, *πίλναθ*, imperf. pro *έπίλναθ*, à *πίλναμαι*, ab act. *πίλνημι*, quod est à *πιλνάω*, *appropinquo*. Th. *πέλας*, prope. i. 508. §. 703.

Πίλον, *πίλεις*, à *πῖλ.* u, ó, *pileus*. i. 540.

Πιμπλάσται, *replentes*, præs. part. f. g. pl. num. pro *πιμπλάσται*, Æolicè, à *πίμπλημι*, ης, ησι, idem quod *πλήθω*, impleo, hinc in pass. *πίμπλάμαι*, *σαι*, *ται*, expletur. Them. *πλή.* u, ó, *plenus*. i. 299. α. 429. §. 880.

Πινέμν, Ionic. pro Dorico *πινέμναι*, abjecto *αι*, & retento accentu in loco sub, pro *πίνειν*,

bibere, præs. inf. à *πίω*, f. *πίσω*, p. *πέτωκα*, a. 2. *έπιον*. i. 590.

Πιον, gen. Th. *πίων*, *ον*, u, ó, *ringuis*. §. 538. Hinc in comp. *πιστερ*, superl. *πίστει*. i. 583.

Πίπλωσται, *incidentes*, pl. num. f. g. præs. part. à *πίπλω*, *cadō*, f. *πιπύμαι*, p. *πέπλωκα*, a. 2. *έπισυν*. subj. *πίπλωσιν*, in præs. i. 618. §. 873.

Πίσεις, nom. pl. à *πίσις*, *εως*, i, *fides*. Th. *πέθω*, f. *σω*, persuadeo. i. 370.

Πίσσω, *fretus*. Th. *πέθω*, f. *σω*. p. *κα*, persuadeo, a. 2. *έπιθω*, p. m. *έπιποιθα*. §. 506.

Πιφάσκεαι, Ion. pro *πιφάσκει*, *loqueris*, 2. pers. præs. sub. à *πιφάσκομαι*, pro *φάσκω*, *jaclito*, dico, à *φημι*, dico, & hoc à *φάω*, dico. §. 655.

Πλάσσει, *finxit*, a. i. ind. pro *πλάσει*, Poëtice, & rursus *πλάσει*, pro *έπλασει*, Poëtæ duplicant, literam, ut syllaba possit produci, & abjiciunt augmentum, ne syllaba redundet. Th. *πλάσσω*, *fringo*, f. *άσω*, p. *πέπλακα*, a. i. pass. *έπλασθην*, hinc *πλαστής*, η, *όν*, *fiētis*, u, *ut*. i. 70. §. 512.

Πλάσσω. Vide in *πλάσει*. §. 513. *Πλατέ*, *λατα*, pro *πλατίς*, plur. num. g. n. à *πλατύς*, *εἶα*, u, *latius*. §. 445.

Πλείη, Ion. pro *πλεία*, hoc pro *πλεία*, *plena*: à mascul. *πλή.* u, *plenus*, Poëtice *πλή.* u. Attice, *πλέως*. i. 101.

Πλείη, plurima, & *πλείστον*, plu-

ῥιμνῶν, superl. à *πολύς*, multus. Vide in *πλέων*. s. 718.

Πλείων, *major*, & pro *πλείων*, Poëtice *πλείων*: unde est *πλείωνες*, & dat. pl. Poëticus *πλείονας*, & pro *πλείονα*, *plura*, Poëtice *πλείονα*, nec non per syncopen & crasin, *πλείω*. s. 377. 378. 688.

Πλείων, ὢν, ὁ, *apertus*, sic dictus quod eo compleantur tempora. Them. *πολύς*, multus. s. 615.

Πλεκῶσιν, *plicatis*, dat. pl. Ion. à *πλεκῶς*, ὅ, *plexus*. Them. *πλέκω*, *necto*, f. *ξω*, præf. act. *πέπλεκχα*, a. 2. *ἐπλεχον*, p. m. *πέπλεχα*. α. 63.

Πλείων, *plus*, dicitur & *πλείων*, n. g. Neutra, ut hic, sæpe adverbiascunt, à *πλείων*, & *πλείων*, ὄν, ὁ, ἢ, *amplior*. in superl. *πλείστῳ*, *plurimus*. Th. *πολύς*, *πολλή*, *πολύ*, multus, a, um. s. 40.

Πλάγος, acc. pl. à *πλάγος*, αἶ, ἦ, *latus*, *costa*. α. 430.

Πλείω, *pleno*, in dativ. à *πλείῳ*, *plenus*. s. 790. & *πλείω*, *plura*. Vide in *πλείων*.

Πληγύτῳ, *percussi*, gen. part. a. 2. pass. pro *πληγῶτῳ*, *πληγείσθαι*, ejusdem temporis & modi. f. g. à *πλήσσω*, vel *πληγίσσω*, *percutio*, f. *ξω*, a. 2. *ἐπληγον*, & *ἐπλεγον*, p. m. *πέπληχα*. s. 861. Hinc *πληγῆς*, ἦ, *plaga*, Doricè, *πλαγὰ*, *πληγῆσιν*, dat. pl. Ion. s. 857.

Πλήθωσι, *impleantur*, præf. sub. à *πλήθω*, *impleo*, f. *ήσω*, sed

quum de mari aut fluviis dicitur, *inundo*. Th. *πλείῳ*, ὅ, *plenus*. s. 306. 459.

Πληιάδες, Poëtice pro *πλειάδες*, *vergilæ*, *fidus in dorso iauri*, à *πλειάς*, ἀδ, & hoc à *πλείωνες*, quod ibi sint stellæ complures. Them. *πολύς*, multus. s. 613.

Πλήμναι, nom. pl. f. g. à *πλήμνη*, *rotæ modiolus*. Sunt fistulæ, quæ axi inferuntur. Eustath. ὡς τὸ πλῆθεισθαι ἤτοι πληρῶσθαι ὑπὲρ ἃ ἔχον. Them. *πλείῳ*, ὅ, *plenus*. α. 309.

Πλὺ, cum Genit. *præter*, adv. α. 74.

Πληξάωρη, nomen mul. *quæ multiloquio aërem verberat*. s. 353.

Πληξεν, *percussit*, a. i. ind. Th. *πλήσσω*, *percutio*, f. *ξω*, p. m. *πέπληχα*. s. 855.

Πληξίπποι, nom. pl. à *πληξίππος*, *agitator equorum*, ex *πλήσσω*, f. *ξω*, *percutio*, & *ἵππος*, ὅ, *equus*. α. 24.

Πλήτε, *implebatur*, 3. sing. plusq. perf. pass. Poëtice, pro *ἐπιπλήθω*, à *πλήθω*. Sic & *πλῦτο*, in plurali. Verum malim derivari ab imperf. verbi *πλημῶμι*, à *πλήθω*. Th. *πλείῳ*, *plenus*. α. 146. s. 688.

Πλόῳ, & contractè, *πλέες*, *navigatio*, à *πλείω*, f. *πλόσσω*, *navigo*. s. 663.

Πλέσι, *dives*, à *πλέσθω*, ὅ, *divitiæ*. s. 22.

Πλετεύνῳ, Dorice, pro *πλετεύνῳ*, præf. part. acc. à *πλετεύνω*, *τίω*,

- πίω, *ditesco*. Th. πλῆτ, υ, ο, *divitiæ*. s. 311.
- Πλατῶ, ο, η, *nomen mul. q. d. opulenta*. s. 355.
- Πλατοδοται, *orum datores*, nom. pl. à πλάτοδος, υ. ex πλάτος, *divitiæ*, & δίδωμι, do. s. 125.
- Πλῆτ, υ, ο, q. ex πολὺ, & ἔτ, *divitiæ*, ex multis annis collectæ. at ἀφ' ἑνὸς ἐνὸς ex uno anno superflites. s. 375.
- Πλωίζοντες, *plavigabat*, 3. pers. sing. imperf. act. Poëtice, à πλωίζω. Th. πλίω, f. πλώσω, *navigo*. s. 632.
- Πνείοντες, *anhelantes*, præf. part. Poët. pro πνέοντες, πνέουσιν, acc. f. g. præf. part. πνέουσιν, part a. i. act. Th. πνέω, f. πνέσω, flo. s. 504. α. 24
- Πνοιαί, *flatus*, acc. pl. à πνοή, quod est à πνέω, flo, *spiro*, f. πνέσω, in præf. med. πέννοα, unde est πνοή, ης, η, *flatus*, Poët. πνοή, πνοήσι, dat. pl. Ion. pro πνοιαίς. s. 253. 268.
- Πόδα, acc. sing. à πῆς, *pes*, in dat. duali, ποδῶν, & Poët. ποδῶν. s. 495. α. 158. ποδῶν, gen. pl. s. 70.
- Ποδώκεια, acc. sing. q. ὠκύς τοῖς ποσὶ, *pedibus celer*, à ποδώκης, ο, κ, η, *pedibus celer*, à πῆς, ποδός, *pes*, & αἰκός, *celer*. s. 320.
- Πόθ, υ, ο, *desiderium*. α. 41.
- Ποιεῖ, *facit*, 3. præf. à ποίω, ω, *facio*, ποιήσ, & ποιήσ', a. i. pro ἐποιήσ, s. 100.
- Ποίη, Ion. pro πόα, ας, η, *herba*.

- hinc ποιήσας, *herbosa*. α. 381. s. 194.
- Ποικιλόβηλ, *versutus*, qui animo suo agitat varia consilia, à ποικίλ, υ, ο, *varius*, & βηλή, ης, η, *consilium*. s. 521.
- Ποικιλόδειρον, *canorant, variantem vocem*, à δειρὴ, ης, η, seu δειρὴ, *collum*, & per metonym. causæ, vox, & ποικίλ, ο, *varius*. s. 201.
- Ποικίλ, υ, ο, *varius*. s. 300.
- Ποιμαίνονθ', *pascentem*, acc. sing. præf. part. verbi ποιμαίνω, f. αἰώ, *pasco*, aor. i. ἐποίμωα. Th. ποιμῶν, ἐν, ο, *pastor*. s. 23.
- Ποιμῶν, dat. sing. à ποιμῶν, ἐν, ο, *pastor*. Hinc ποίμνη, ης, η, *grex ovium*. s. 785. s. 100. 446. hinc & ποιμνή, ο, ad ovium gregem pertinens.
- Ποινή, ης, η, *paena*. s. 753.
- Πολεμῆι, Ionica dialysi, pro πολέμει, *bellicus*. Th. πολέμ, υ, ο, *bellum*. α. 238.
- Πολίας, *multos*, acc. pl. Poët. pro πολλὰς, (differt à πολίας, *urbes*, solo accentu.) Th. πολὺς, in genit. usitate πολλῶν à πολλός, sed Poëtice etiam πολί, s. 578.
- Πολεῖν, *verte*, præf. inf. à πολίω, ω. *verto*, εἰαεῖ πολεῖν, *verte*. Hic in dimensione legendum ἦε πολεῖν. s. 460.
- Πόλεμ, υ, & Ionic. πολέμω, acc. πολέμω, *bellum*. s. 14.
- Πόλις, η, *urbs*. in Gen. πόλι, πόλις, & Poëtice, πόλη, in acc.

acc. πάλω, & πόληα, Poët. dat. plur. πολέων, Ionic. & Poët. ε. 119. 238. α. 105. 285.

Πολιοκρόταφοι, *cani circa tempora*, κρόταφον, υ, ο, pars capitis dicta tempus. Homo proprie canescit. Vide κρόταφον. ε. 179.

Πολλακι, Poët. pro πολλάκις, sæpc. Th. πολύς. ε. 238.

Πολλή, πολύς, & πολλός, & πολύν, multus, a, um, dat. pl. πολλοῖσι. πολύν, adverbialiter accipitur, pro multo, πολὺ μᾶλλον, multo magis. πολλόν, pro πολλῶν ponitur & accipitur adverbialiter. ε. 19. πολλὸν αἰεῖναι, multo meliora. πολλὰ, adv. valde, multum. Comp. πλείων, ου, Superl. πλείους, η, ου, plurimus, a, um. ε. 9. 19. 126. α. 92. 274. θ. 9.

Πολυγηγίον, gen. à πολυγηγής, multum letitiæ afferens. Th. πολύν, multum, & γηγίω, f. ήσω, letor. ε. 612.

Πολυγύμφων, multos clavos habentium, ex πολὺς, multus, & γύμφον, υ, ο, clavus. ε. 652.

Πολυδαίδαλον, multo artificio elaboratus. ex πολὺς, multus, & Δαίδαλον, υ, ο, Dædalus, ingeniosus ille artifex Cretensis. ε. 64.

Πολυδερκίον, genit. à πολυδερκής, multos intuens, ex πολὺς, multus, & δερκω, video. θ. 451.

Πολυδύρη, nomen mul. θ. 354.

Πολύδωρος, nomen viri. θ. 978.

Πολυήρατος, peroptabilis. Them. ήρα, ω, f. έστω, amo. θ. 404.

Πολύιδεω, multiscium, idem quod πολυίστρα, à πολὺς, multis, & ίδεω, εως, ος, ή, sciens. Th. ίσημι, scio. θ. 616.

Πολυκλήϊδα, accus. sing. à πολυκλής, multis transitis instructa, vel multa compage juncta, à κλής, sedes nautica. vel à κλής, pro κλείς, δός, ή, clavis. Th. κλείω, f. σω, claudio. ε. 815.

Πολυκλύσω, in dat. à πολύκλυς, υ, ο, undis agitat. à κλύω, abluo, f. σω. θ. 189.

Πολύμηλοι, recrofi, ex μήλων, υ, τὸ, ovis. Th. μηλῖα, ας, ή, malus arbor. ι. 306.

Πολύμνια, ας, ή. Nomen Musæ, à πολὺς, multis, & ὕμνον, ο, hymnus, carmen, & hoc ab ὕδω, celebros, cano. θ. 78.

Πολύξενον, multorum hospes, à ξίνον, η, & Poët. ξένον, hospes. ε. 713.

Πολύπλυνον, υ, multiplex, implicatus sphaeris, à πλύσσω, f. ξω, complico. θ. 113.

Πολὺς. Vide in πολλή.

Πολυσπερίεις, dispersæ, à πολυσπερής, ές, ο, έ ή, multum sparsus. Them. σπείρω, dissemino, f. ρω. θ. 365.

Πολυφλοίσβοιο, multisoni, gen. Ion. à φλοῖσβον, υ, fremitus undarum. ε. 646.

Πολυφόρος, gen. casus, multos pascentis. Th. φέρω, ψω, pascō. θ. 912.

Πολυφροδίωσι, astutis, dat. pl. à

- πολυφραδής, valdè consultus. Th. φράζω, f. σω, dico, a. 2. ἐφραδον. §. 494.
- Πολύχρυσος, affluens auro. Th. χρυσός, ὅ, aurum. α. 8.
- Πολύωνυμος, multa habens nomina, celebris, ab ὄνομα, αἶος, τὲ, nomen. §. 715.
- Ποντομέδον, laborans, part. a. 1. med. verbi πονέω, ὦ, f. ἦσω, laboro. Them. πίνωμαι, facio, p. m. πίπνω. α. 430.
- Πόνος, α, labor, πόνος, gen. Ion. Th. πίνωμαι, facio. α. 91.
- Πόντος, α, ὁ, mare. α. 668.
- Ποντοπόρος, nomen mul. ποτι-
ναγᾶ. Sic ποτιπορεύομαι, ἀ πόν-
τος, α, ὁ, mare, & πορεία, ας, ἡ, iter. Th. πεῖρω, transco. α. 626. §. 256.
- Πόρον, acc. ἀ πόρος, α, ὁ, iter. Th. πεῖρω, f. πεῖω, transco. §. 292.
- Πόρε, dedit, a. 2. act. ἀ πόρος, Poet. pro πορίζω. πόρεν, pro ἔπορεν, a. 2. act. πόρε, praebuerit, a. 2. opt. act. Th. πεῖρω, f. πεῖω, transadigo, pertransco, praet. m. πίπρω. α. 377. §. 412. 904.
- Ποσειδάων, & contractè, ποσει-
δῶν, gen. ὦνος, ὁ, Neptunus. α. 665.
- Πόσις, εως, ἡ, f. g. ποτις. idem quod πόμα, τὸ. Th. πίνω, f. πίνω, bibo. α. 395.
- Ποσ', pro ποσὶ, pedibus, & ποσ', pro ποσὶ, & hoc pro ποσὶ, dat. pl. Poet. ἀ ποσὶ, ποδὶς, ὁ, pes, vocat. α. 539.
- Ποταμῖος, gen. Ion. ἀ ποταμός, ὅ, ὁ, fluvius. §. 242.

- Ποτὶ, ποτ', & ποθ', quando. α. 86. 228. §. 22.
- Ποτίοντο, volabant, imperf. Ion. ἀ ποτίομαι, f. ἴσομαι, idem quod πείσομαι, volo, ας. §. 691.
- Ποῦ, Doricè, pro ποῦς, ad. α. 550.
- Πότνια, veneranda, ἀ πότνι, α, ὁ, venerandus. α. 73.
- Πῦ, ubi, adv. ab ὕ. Th. ἄς, qui. α. 88.
- Παλυδότειρα, multorum alimna, epitheton terræ, ex παλὺς, Poet. pro πολὺς, multus, & βόσκω, f. ἴσω, pascō. ἀ Th. inu-
sitat. βόω, ὦ, f. ὄσω, pascō. α. 156. §. 531.
- Παλῶν, accus. sing. m. g. pro παλῶν. Vide in παλὺς. §. 190. 258.
- Πραΐειν, vastare, Ion. pro πρα-
ΐειν, a. 2. inf. verbi πέρω, va-
sto, f. πέρω, f. 2. πέρω, & per
metathesin πέρω, hinc a. 2. ἔπρω. α. 240.
- Πραπίδες, dat. pl. ἀ πραπίδες, αἱ, praeordia. §. 608.
- Πρίπι, 3. praef. ἀ πρίπι, deco-
rsum. μέλι πρίπι, decorus
sum intor. §. 92.
- Πρεσβῆτες, seniores, Ion. ἀ πρε-
σβῆτες, εως, ὁ, idem quod πρε-
σβύς, υῶ, ὁ, senex. α. 245.
- Πρεσβύτατος, maximum natu,
superl. grad. ἀ πρεσβύς, senex. §. 363.
- Πριωνίς, ἰος, ὁ, ἡ, pronus. α. 365.
- Πρίζεις, facies, f. 1. ind. Ion. pro
πρίζεις, ἀ πρίζω, facio, f. ξω, p. 2α. α. 400.
- Πρητηρων, valdè spirantium, gen. pl.

pl. à πρηνής, ἥρῳ, ὁ. Th. πρηνέω, incendo. §. 846.
 Πρηνής, *mitigat*, 3. singul. præf. Ion. pro πραινής. Th. πραινής, vel πρᾶνῳ, η, ὁ, lenis. §. 254.
 Πρηνῶν, *præcipitio*, gen. à πρηνών, ὦνῳ, ὁ, *eminentia montis*. α. 437.
 Πρην, *prius*, adv. ε. 90.
 Πρηνινον, *ilignum*, à πρῆνῳ, η, ἡ, *ilex*, arbor. ε. 427.
 Πρηνς, genit. πρῆνῳ, η, ἡ, *ilex*. ε. 434.
 Πρὸ, *juxta*, una. πρὸ τ' ἰόντω, *præteritæ*. α. 303. §. 32.
 Προβάδν, adv. *in progrediendo*, à προβαίνω, *progredior*. Them. βαίνω, eo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, α. 2. ἔβην. ε. 727.
 Προβάλλω, *proponat*, α. 2. med. opt. à προβάλλω, *profero*, *propono*. Th. βάλλω, f. αλώ, *jacio*, p. βέβληκα, α. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. ε. 777.
 Προβάτεις, dat. pl. à προβάτων, η, τῶ, *ovis*, *pecus*. ε. 556.
 Προβέβηκε, *antistat*, perf. ind. act. Th. προβαίνω, *anteo*, *supero*. Vide in προβάδν. α. 355.
 Προβήνont, *procedebant*, pro προβήνont, & hoc pro προεβήνont, 3. pl. α. 2. med. indic. Th. γίνομαι, *sum*, *nascor*, f. γήσομαι, p. γέγηκα, α. 2. m. ἔγνων, p. m. γέγονα, α. 1. m. ἔγενετόν μεν. α. 345.
 Προθύελλα, *impetuosæ*, à θύελλα, ης, ἡ, *procella*. videtur hæc vox dividenda, & τὸ πρὸ per τμήσιν referendum ad τὸ φέρει. §. 742.

Προδιδέσθαι, α. 2. med. infinit. à προείδω, *prævideo*. Th. είδω, *video*, f. είσομαι. α. 2. είδοι & ίδον. α. 386.
 Προίωξις, *ews*, ἡ, *persecutio*, pro προδιώξις, per syncopen, à προδιώκω. Th. διώκω, f. ξω, p. χα, *persequor*, *abigo*. α. 154.
 Προλιπών, *relinquens*, α. 2. part. act. & inf. g. προλιπῶσα, προλιπόντ', pro προλιπόντι, nom. dual. α. 2. part. Th. λείπω, *linquo*, f. λείψω, f. φα, α. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα. ε. 197. 564. α. 1.
 Προλόχος, *nomen viri*, q. d. *primus insidiator*. α. 180.
 Προμηθεύς, *Prometheus*, *nomen viri*. Th. μῆδῳ, εῳ, τῶ, *citra*, sed in composito προμηθῆς, εῳ, ἡ, *providus*, *mutatur* ὁ in ρ, quæ sunt literæ cognatæ. ε. 48.
 Προνόη, *nomen mul.* §. 261.
 Πρόπαν, *universum*. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis*, ε. §. 525.
 Προπαροιῆ, pro πρὸ, *ante*, cum Gen. vide πάρῳ, *ante*. πρῶπε, per apocopen, pro προπαροιῆ, *è regione*. α. 285. §. 518.
 Προπιφραδύρα, *prædeliberata*, Doricè pro προπιφρασύρα, perf. part. à φράζω, *dico*, f. σω, in α. 2. ἔφραδον, p. m. πῆφραδα, perf. pass. πιφρασμαι ε. 653.
 Προρίδ, præf. ind. *profluit*, προρίοντων, *influentium*, præf. part. gen. pl. Th. ρέω, *fluo*, f. ῥόσω, p. ῥρόσκη. §. 792.
 Πρὸς, cum Dativo, *ad*, cum Ac-

cul. *ad*, *πρὸς ἰσθμὸν*, *ad caelum usque*, *præter*, *adversus*. s. 208. 317.

Προσαρτῆται, adaptaverit, est 3. sing. præf. pass. indic. à *προσάρηται*. A præterito enim medio formatur præsens, significans idem quod primitivum. Sic ab *ἄρω*, *ἄρω*, *congruo*, f. *ῥῶ*, præter. m. *ἤρω* & Atticè *ἄρω*, unde præsens hoc *ῥήρωμαι*. s. 429.

Προσέησεν, accessit, a. 1. med. à *προσβαίνω*, accedo. Them. *βαίνω*, co. m. 33.

Προσέειπε, alloquebatur, imperf. vela. 1. vel 2. à *προσέπω*. Vide Th. *ἔπω*, dico. a. 1. *εἶπα*, a. 2. *εἶπον*. α. 349. §. 546.

Προσείναυ, adesse, juvare, præf. inf. ex *πρὸς*, & *εἶμι*, sum. s. 351.

Προσέκυρσεν, appulit, a. 1. act. à *προσκύρω*, appropinquo. Th. *κύρω*, f. *Ἄολ.* *κύρω*, incido. s. 198.

Προσελίξατο, versat, a. 1. m. Th. *λίρω*, dico, f. *ξω*, p. *χα*. s. 497.

Προσέφη, a. 2. act. ind. à *προσφημι*, alloquor. Th. *φημι*, dico, vel *φάω*. s. 53.

Προσηύδα, alloquebatur, imperf. act. à *προσηυδάω*, f. *ἤσω*. Th. *αὐδή*, vox. α. 117. 326.

Πρόθεν, prius, ante, & *πρόθεν*, pro *πρόθεν*. Th. *πρὸ*, ante. s. 98. α. 277.

Προσιόνει, dat. sing. part. a. 2. act. à *προσείμι*, accedo, in aor. 2. *πρόσισεν*, s. *αἶμι*, ex *πρὸς*, *ad*, & *εἶμι*, co, a. 2. *ἰόν*. s. 351.

Πρόσωπον, τὸ, vultus, ex *ὤψ*, ocu-

lus. Th. *ὀπταμαι*, video. s. 592.

Προτέρωσιν, dat. pl. Homer. *ἀνδράσι ἢ προτέρωσιν ἐλεζὶ μὲν ὅκα ἰδύμεσθαι*. Cum viris me majoribus contendere nolui. Hic locum habet illud, *cedere majori*. & Rom. 13. 7. *honorem, cui honor*. *πρότερον*, prior. Th. *πρὸ*, ante. §. 424.

Προὔθηκε, proposuit, pro *πρόθεν*, a. 1. ind. à *προϋθίσθηναι*, propono, f. *θήσω*, p. *τίθεινα*, a. 1. *έθηκα*, a. 2. *ἴθην*. §. 537.

Προὔκειτο, propositus erat, pro *πρόθεν*, imperf. verbi *κείμαι*, f. *κείσμαι*. α. 312.

Προφέρω, promouet. 3. sing. præf. Th. *φέρω*, fero, f. *οἶσω*. s. 577.

Προφερής, *ἔσθ*, ὁ καὶ ἡ, præstans, in comp. *πρόφερεται*, superl. *πρόφερεται*, à *πρόφέρω*, præsto. Th. *φέρω*. α. 260.

Πρόφρων, *όν*, prudens, *πρόφρονος*, adv. s. 665. §. 433.

Προφυγεῖν, a. 2. act. infinit. à *πρόφυγω*, effugio. Th. *φύγω*, fugio, f. *φύξομαι*, a. 2. *ἔφυγον*, p. m. *πέφυκα*. s. 645.

Προχέειν, infunde, præf. inf. Th. *χέω*, f. *ῥω*, fundo. s. 594.

Προχῆ, *ἀλυεο*, gutturnio, ex *πρὸς* & *χέω*, f. *ῥω*, fundo. s. 755.

Προχῆ, gutturnio, dat. à *πρόχῃ*, ὁ, ὁ, aequalis, *vas aquaticum*. Th. *χέω*, fundo. §. 785.

Πρυλίσσι, pedestribus, dat. pl. à *πρυλῆς*, ὁ, ὁ. Legitur tantum in pl. *πρυλῆς*, οἱ, pedites conferti, Iliad. λ. 49. s. 744. α. 193.

Πρυμνῶ, ὁ, ὁ, ἡ, nomen mul. q. d. ul-

d. *ultima*. §. 350.

Πρωί, *mane*, cui opponitur ὀψί, *vesperi*. ε. 459.

Πρώτη, *prima*, à πρῶτῳ, α, ὁ. Th. ὡς, ante. §. 397.

Πρωτηρότη, illi qui tempestivè aravit, dat. sing. à πρῶτηρότης, ex πρῶτῳ & δρόω, ατο, f. ἔσω. ε. 488.

Πρωτογένων, *primogenitorum*, gen. pl. à πρωτογενῶ, ex πρῶτῳ, primus, & γείνομαι, nascor, inde γονή, genus. ε. 541.

Πρωτομυθεῖα, nomen mul. quæ prior curat. §. 249.

Πρῶτον, τὸ πρῶτον, *Adverb.* primum, πρῶτῳ, ut & superl. πρῶτιστε & πρῶτον. Th. ὡς, ante. ε. 289. 456. 809.

Πρωτῶ, ὁ, ἡ, nom. mul. ἡ πρῶτα, gen. groß. §. 24.

Πτελέης, *ulmo*, gen. Ion. à πτελίᾳ, ας, ἡ, ulmus. ε. 433.

Πτερά, acc. pl. à πτερόν, αλα, hinc πτερόεις, ενῶ, ὁ, alatus, acc. pl. πτερόεντα.

Πτερύγων, gen. pl. à πτέρυξ, υγς, ἡ, αλα, πτερύγασσι, dat. pl. Ion. Th. πτερόν, ὤ, τὸ, ala. ε. 626. 682. α. 117. 134.

Πτολεμίζειν, Poëtice pro πολεμίζειν, præf. inf. à πολεμίζω, f. ἴω, bello. Th. πόλεμῳ, α, ὁ, bellum. α. 358.

Πτολίθρον, *orridulum*, pro πόλις dicunt Poëtæ πτόλις, εως, ἡ, unde est πτόλίθρον, α, τὸ, idem. α. 81.

Πτολιπόρεω, dat. sing. à πτόλι-πορεῖν, κτβιυτ eversor, ex πτόλις, pro πέλις, urbs, Poët.

δὲ πέρθεω, *vasio*, in præf. med. πίπορεω. §. 936.

Πέροιο, gen. Ion. à πέρθεω, α, ὁ, ταιμιο. Th. ὀρόος, ὤ, ὁ, *reliis*, ε. 419.

Πτύχας, *plicæ*, pl. num. à πτύξ, πτύχας, ἡ, plica. Th. πτύσσω, f. ξω, plico. α. 143.

Πτώσῃς, 2. perf. sub. præf. à πτώσσω, mendico. hinc πτώχης, ὤ, ὁ, mendicus. Th. πτώειω, ὦ, f. ἦσω, pertereefacio. ε. 26. & 393.

Πυροσελῶ, α, ἡ, quæ nates vestibulo ornat. ex πυρή, ἡς, ἡ, nates, clunes, & σέλω, orno. f. ἑλω. ε. 371.

Πύθεται, 3. præf. ind. ὅστια πύθεται, ossa computrescunt. à πύθω, fut. ὑσω, putrefacio, unde est Latinorum, puteo, es, ère, πύθομαι, putrefio. α. 153.

Πύθη, 3. perf. præf. subj. act. à πύθω, fut. ὑσω, putrefacio. ε. 624.

Πυθμοί, dat. singul. à πυθμῶ, ενῶ, ὁ, *fundum*, ima pars. Th. πύθω, putrefacio. §. 952.

Πυθῶι, dativ. sing. à πυθῶ, ὁ, ἡ, nomen urbis. §. 499.

Πυθῶι δὲ, *pythum versus*. Hic δὲ postponitur Dativo, alioquin postponi solet accusativo, ut οἰκόν δὲ. ἰλιάδ. β. 158. Unicum hoc exemplum, ubi δὲ dativo postponitur, non evertit regulam. δὲ post accusativum casum postpositum significat, *ad, versus*; & est dictio enclitica. Sic legimus αἰγυπθῶν δὲ. ὀδύσ. ε. 426. α. 480.

Πυ-

Πυκνίσαι, a. i. inf. à πυκνίζω, f. αἶσω, *munio, fulcio*, proprie condensō. Nam Th. est πυκνός Adv. & vertitur *dense*. item *accurate*. s. 622.

Πυκνός, idem cum πυκνός, ἔ, creber: à πυκνά, *dense*. s. 530. 551.

Πύλαι, nom. plur. à πύλη, ης, ἡ, porta, & πυλίων, gen. pl. Ion. pro πυλῶν. α. 246. 272.

Πύλας, acc. pl. à πύλη, porta. §. 732.

Πύλας, genit. à πύλῃ, α, ἡ, nomen regionis. α. 360.

Πύμῃ, Poëtice *ultimus*, à πυθμῶ, ἐν, ὁ, fundum. Th. πύθω, putrefacio. §. 497.

Πύξ, Adverb. *pugno*, mit der faust. α. 302.

Πῦρ, πυρός, τὸ, ignis. ε. 57.

Πύργων, *turrium*, gen. pl. à πύργῳ, α, ὁ, *turris*. α. 242.

Πυροφόρος, *frugifer*. Epithetum aëris. à πυρός, ἔ, ὁ, *tritium*, & φέρω. ε. 547.

Πῶσα, acc. pl. à πῶν, α, τὸ, *grex*. Th. πῶω vel πῶομαι, *possideo*. s. 514.

Πολεῖται, *vertitur*, præf. à πῶ- λείω, *verto*, ut πολέω. §. 781.

Πῶμ', pro πῶμα, αἶς, τὸ, *operculum*. ε. 94. 98.

Πῶποτε, *unquam*. Th. ὅτε, *quando*. s. 648.

P.

Ρ' Αδινῶσι, *mollibus*, à ραδινός, ἔ, ὁ, *gracilis, mollis*, q. d. ρέα δινάμῳ, *qui facile move- tur*. Th. δίνη, ης, ἡ, *vortex*.

§. 195.

Ρ' α, per *metathesin*, pro ρα, ex αρα, dictio encl. ε. 323. α. 4.

Ρ'', pro ρα, dictio enclitica, hâc expletiva. Græcè ῥέρον συμ- πληρωματικόν, *vocula expleti- va*, quæ nihil significat, sed *carmen explet*. α. 125.

Ρ' αθάμιγος, pl. num. *gutta*, à ρα- θάμιγξ, ἰγξ, ἡ, *gutta*, Poët. q. à ραίνειν θαμῶ, *perfundere semper*. §. 183.

Ρ' εα, constituit unam syllabam, vulgo mendose, ρεῖα. Vide in ρεῖα. ε. 5.

Ρ' εθεα, *fluenta*, à ρεῖθρον, α, τὸ, *fluentum*. Th. ρέω, f. ῥέω, fluo. §. 695.

Ρ' ελω, acc. *Rheam*, à ρήν, *Rhea*, est nomen mul. §. 625.

Ρ' εια, Poëtice pro ρεα, *facile*, idem quod ρηιδίως. Th. ρα- δι, α, ὁ, *facilis*, comp. ρεῖων, superl. ρεῖσθ. ε. 6. 7.

Ρ' εια, nomen mul. *Rhea*. §. 135. 453.

Ρ' εῖσαι, *faciunt*, 3. perf. præf. pl. num. à ρέζω, *facio*, f. ρέξω, p. ρα, præf. m. ἔρρα, & per *meta- thesin* ἔορα, *feci*. ρέξαι, a. i. inf. act. ε. 683. §. 209.

Ρ' εω, fluo, ρεῖν, pro ἔρρεν, 3. sing. imperf. ut ρεον, pro ἔρρεον, 3. pl. imperf. act. f. ῥέω, p. ἔρρω- να. α. 267. 314. §. 84.

Ρ' εκτῆς, ἡρ, ὁ, factor, à ρέζω, ξω, *facio*. ε. 189.

Ρ' ηγνυται, *refringuntur*, 3. pl. ind. præf. à ρηγνυμαι, *frangor*. Th. ρήσσω, f. ξω, *frango*, unde ρηγνύω, ρηγνυμι. α. 377.

Ρ' ηδίζη,

P'ηίδη, facilis, à ῥαίδη, Ionice ῥηίδη, facilis, hinc ῥηίδως, facile. ε. 43. 290.

P'ηζλώωρα, acc. sing. à ῥηζλώωρα, ο, qui virum frangere potest, strenuus, bellicosus, martius, à ῥήσσω, ξω, frango, & ἀνής, vir. ε. 1007.

P'ησος, nomen fluvii. ε. 340.

P'ηθι, clari, ἀρρηθι, ignobiles, à ῥέω, ῥω, dico. ε. 4.

P'ιγὰς, ε, rigidus, horrendus, hinc ῥίγας, durius, comparativi significatione, à ῥίγας, ε, τὸ, rigor, frigus. ε. 701. α. 131.

P'ίζησι, pro ῥίζας, Ionice, à ῥίζα, ης, ῥ, radix. ε. 19.

P'ίμφα, facile, celeriter, à ῥίπλω, f. ψω, projicio.

P'ινός, ε, ο, ῥ, pellis, per quam ἰδρω- τις ῥέουσι. ῥινόια, gen. Ion. pro ῥινῶ. ε. 513.

P'ινόθρως, dat. sing. chypeos disse- canti, à ῥινόθρως, proprie pellem terebrans, pertundens, trans- verberans: est Martis epithe- ton, ex ῥινός, ε, ο, ῥ, pellis, & τε- ρός, penetrans, ex τέρω, f. ἴσω, terebro, item vulnero. ε. 934.

P'ιπῇ, impetu, ὑπὸ ῥιπῇ, pro ῥι- πῆς, dativus pro genitivo: ἀν- πίπλωσις, à ῥιπῇ, ῥ, ῥ, impe- tus rei, quæ projicitur, à ῥιπῇ, f. ψω, projicio. ε. 681.

P'ιπῶσκον, abjiciebant, 3. pl. im- perf. act. Ion. pro ἑρρίπῶζον, à ῥιπῶζω, jacto. Th. ῥίπλω, jacio, f. ψω. α. 256.

P'ιψι, 3. plur. a. 1. pro ἑρρίψι, à ῥιπῇ, abjicio, projicio, f. ψω, p. ἑρρίφα, ε. 868.

P'οδία, nomen mul. q. d. rosea, quæ colore rosam fuit imita- ta. ε. 351.

P'όδι, nomen fluvii, à ῥόδον, ε, τὸ, rosa.

P'οδὸδάκτυλ, habens roseos di- gitos, ex ῥόδον, & δάκτυλ, di- gitus. ε. 608.

P'οδόπηχες, quæ habet roseos cu- bitos, ex ῥόδον, ε, τὸ, rosa, & πῆ- χες, ιως, ο, cubitus. ε. 247.

P'όθ, ε, ο, impetus, undarum strepitus, fragor. ε. 218.

P'οίζαχ', stridebat. 3. perf. im- perf. pro ῥοίζασκε, propter se- quentem spiritum asperum, à ῥοίζω, strido, in imperf. act. ἑρροίζον, & poetice ἑρροί- ζισκαν. Sed Hesiodus magis gaudet litera α, confer ε. v. 157. ubi est, ἀποκρίπτεσκε, pro ἀποκρίπτεσκε. Th. ῥοίζ, ε, ο, stridor. ε. 835.

P'όον, acc. sing. à ῥό, ε, ο, flu- xus. à præf. med. ἑρροα, verbi ῥέω, fluo, fut. ῥάσω. ε. 564.

P'ύεται, tuetur, 3. præf. ind. ver- bi ῥύω, vel ῥύομαι, servo, hinc fut. 1. med. ῥύσομαι, & in pl. ῥύσομεθα, vindicabimus. α. 105. ε. 662.

P'ύθ, τὸ, freno. à ῥύω, traho. α. 308.

Σ.

Σ Αἰζάειον, σαἰζάει, no- men viri. ε. 344.

Σαίνι, adulatur, 3. præf. singul. ind. à σαίνω, idem quod σείω, moveo, pro quo dicitur et-

ιατ

iam σάμω : quod tribuitur
proprie canibus caudam mo-
ventibus. 9. 771.

Σάκ[Ⓢ], σ[Ⓢ], τὸ, *scutum*, σάκδος
Doricè pro σάκας, ex σάκας[Ⓢ],
gen. Dorès mutant^ς, in δ.
Th. σάκτω, f. ξω, p. χα, *opero*.
α. 139. 460.

Σαπίσης, *putrefactio*, part. a. 2.
pass. g. f. ex σήπω, f. ψω, a. 2.
ίσσων, *putrefacio*. α. 152.

Σάς, tuas, acc. pl. à σός, σή, σόν,
tuus, α, υμ. Th. σύ, tu. α. 107.

Σαῶ, ὅ[Ⓢ], ἤ, nomen mul. *sal-
va*. 9. 243.

Σβεννυμδραν, non amplius *lascian-
tiam*. Æol. pro σβεννυδραν,
quæ dialectus in illo casu ge-
nus distincte exprimit. gen.
pl. part. præf. à σβέννυμι, f.
σβένω, p. ἰσβένω, a. 1. pass.
ἰσβένω. α. 588.

Σε, & σέθεν, pro σίοθεν, per syn-
copen, & ο μικρῶ, ex σίο, pro
σῦ, tui. Th. σύ, tu. 9. 341.

Σειόμην[Ⓢ], præf. part. Th. σείω,
moveo, f. σείσω, p. σείσκη. α.
298.

Σείρι[Ⓢ], *Sirius*, nomen stellæ,
quæ etiam *canicula* dicitur, à
σάμω, *verro*, item *bio*. α. 415.

Σείλα, *jubare* : dativus contra-
ctus, pro σείλαϊ, à σείλας, α[Ⓢ],
τὸ, fulgor. α. 60. 9. 867.

Σελλώνη, ης, ἡ, *lupa*, à σείλας, α[Ⓢ],
τὸ, fulgor. 9. 18.

Σιμέλλω, à nom. σιμέλη, ης, ἡ,
nomen mul. 9. 940.

Σίο, pro σῦ, ex σύ. α. 476.

Σισυρῆα, *ridens*, *dentes stridens*,
præf. med. in m. g. σισυρῶς,

proprie *scopus purgatus*, à σή-
ρω. item *sum ore hiansi seu di-
duello*, prout illi faciunt, qui ca-
chinnantur, unde pro *ridente*
accipitur, f. αρῶ, p. σίσπερχα,
p. m. σίσπερα, & σίσπερα. α.
268.

Σισυφισμῶ[Ⓢ], *peritus*, cum Ge-
nitivo, à σοφίζω, *reddo sapien-
tem*, f. ἴσω, p. κη. Th. σοφός, ὤ,
ὁ, *sapiens*. α. 647.

Σηκόν, acc. *stabulum*, à σηκός, ὤ, ὁ,
stabulum ovium; *caprarum*,
affine Hebræo יֶסֶר *sepire*, vel
תָּסַר *tegere*. α. 785.

Σῆμα, αἷ[Ⓢ], τὸ, *signum*, & σῆμα,
pro σῆμα. Hinc σημαίνω, *fi-
gnum do*, *jubeo*, unde σημά-
τωρ, ορ[Ⓢ], ὁ, *præfectus*, *dux*.
α. 448. α. 56.

Σίω, acc. sing. à σή, tuas, σῆσι, &
σῆσιν, pro σῆς, Ion. τuis, à σός,
ἡ, ὄν, tuus, α, υμ. α. 272. α. 104.

Σθενῶ, ὅ[Ⓢ], ἡ, nomen mul. *ro-
busta*, à δέν[Ⓢ], *robur*. 9. 276.

Σθίν[Ⓢ], *robur*. α. 62. 613. 617,
α. 97. 420.

Σιγή, *tacite*, dativus, adverbial-
iter sumitur, à σιγή, *silentium*.
Th. σιγῶν, *fileo*. α. 104.

Σίδηρ[Ⓢ], α, ὁ, *ferrum*, hinc σιδή-
ρε[Ⓢ], *ferreus*, & contracte
σιδηρῶς. α. 150. 9. 764.

Σίμβλος, acc. pl. à σίμβλ[Ⓢ], α,
ὁ, vel σίμβλον, & σίμβλη. αλ-
veare, capsula ubi mellificant
apcs. 9. 598.

Σιμῶντι, pro σιμῶντι, nomen
viri. 9. 342.

Σίνταμ, 3. præf. ind. à σίνωμα,
ledeo, *noceo*. α. 316.

Σῖτϙ, σ, ὁ, *frumentum*, σῖτην, σ,
τὸ, *panis ex frumento*. ε. 145.
602.

Σκῆψ, dat. sing. unde Latino-
rum *scava*, ἀ σκαῖος, ἡ, ὄν, fi-
nister. Th. Σκαῖζω, f. στω, clau-
dico. θ. 179.

Σκαῖμανδρος, fluvii nomen. θ. 345.

Σκαφϙ, fossio, ἀ σκάπῳ, f. ψω,
fodio, p. ἑσκαφα. ε. 570.

Σκέπα, tecta, acc. pl. per apoco-
pen pro σκεπῖσμεν. Th. σκέ-
πω, tecto. ε. 530.

Σκῆπτρον, σ, τι, ἀ σκήπῳ, *nitior*,
innitor. Est ergo σκῆπτρον, ba-
culus, cui quis inniti potest.
θ. 30.

Σκιδναμῆ, dispersa, præf. part.
Th. est, σκεδάω, f. ἄσω, unde
σκεδάννυμι, δε σκίδνημι, dissi-
po, dispergo; in passivo σκί-
δναμαι, unde est part. præf.
pass. σκιδνάμεν. θ. 42.

Σκιά, umbra, σκιῇ, Ionicè pro
σκιά, hinc σκιερὸς, σ, ὁ, *umbro-
sus*. ε. 572. 587.

Σκληρὸν, acc. ἀ σκληρὸς, *durus*.
Th. σκέλλω, exicco. θ. 839.

Σκολιὸν, accus. sing. ἀ σκολιὸς,
tortuosus, *obliquus*, metaph.
peritus, dat. pl. σκολιῆσι, pro
σκολιαῖς, Ion. hinc σκολιῶς,
tortuose, adv. ε. 217. 256.

Σκόλυμϙ, σ, ὁ, *carduus*. ε. 580.

Σκοῖεν, in mascul. σκοῖεις, ενθς,
caliginosus. Th. σκοῖος, σ, seu
ϙ, τὸ, *tenebrae*. ε. 553.

Σκυλάκασιν, dat. pl. Ion. ἀ σκυ-
λάξ, ακθς, ὁ, *caulius*. Th. ὑλάω,
ῶ, f. αἰσω, latro, as. θ. 834.

Σκυλῶσαντες, a. i. part. pl. num.

ἀ σκυλῶσαι, ακθς, verbi σκυ-
λῶω, idem cum συλῶω, vel
συλάω, ῶ, *spolio*. Th. σύλη, ης, ἡ,
spolium. α. 468.

Σμῖνῶσι, dat. pl. Ion. ἀ σμῖνῶϙ,
ϙ, τὸ, *arum exatmen*. θ. 594.

Σμικρὸν, pro μικρὸν, *peritum*, me-
tri causa. ε. 358.

Σμερδαλίον, *terribiliter*, proprie
visu, ἀ σμερδαλῖος, idem quod
σμερδὸς, *aspectu terribilis*.
Th. μέρω, intueor. α. 341.
840.

Σοὶ, tibi, σοὶ δ' αὐτῷ, pro σεαυτῷ,
ἀ σὺ, tu. ε. 34. 56.

Σὸς, ἡ, ὄν, *tuus*, α, κτ. ε. 631. α. 98.

Σπαραγίσαια, *fasciis involvens*,
part. a. i. act. ἀ σπαραγίζω,
f. ἴσω, *fasciis involvo*, idem
quod σπαρασσάω. Th. σπαρα-
γον, *fascia*. θ. 285.

Σπείρειν, *serere*, præf. inf. pro im-
perat. Ion. ἀ σπείρω. f. σπῶ, *se-
ro*, *semino*, f. 2. σπαρῶ, p. ἑσπαρ-
ησ, a. i. ἑσπαρῶ, a. i. inf. σπεί-
ρω, a. 2. ἑσπαρῶν, præf. m.
ἑσπαρῶ. ε. 389.

Σπειῶ, ϙ, ἡ, *Spero*, nomen mul.
q. d. *in specu latitans*. θ. 245.

Σπίϙ, ϙ, τὸ, *speculica*, *specus*,
antrum. θ. 301.

Σπέρματιν ὑφαιῶν, *serere prosa-
riam*, h. e. *procreare liberos*,
redolet Hebraismum, poste-
ri enim Hebræis dicuntur *se-
men*, ἀ σπέρματιν, idem quod
σπείρω, f. σπῶ, *semino*. ε. 734.

Σπέρματιν ἀρχαῖον, *sementem
incipere*, σπέρματιν, ἀ σπέρμα-
τιν, τὸ, *semen*. Th. σπείρω,
sero. α. 444. 469.

Σπερχνόν, *celerem*, acc. à σπέρχνης, ὁ, *festinus*: hoc à σπέρχνω, idem quod σπέρχω, urgeo, à σπέρχω, *festinare cogo*. α. 454.

Σπέρδδ, *festinat*, à σπέρδδω, σπέρδδν, acc. part. pro σπέρδδν, f. σπέρδδω, p. η, præt. m. σπέρδδω. ε. 22.

Σπῆι, aliilegunt, σπῆι, idque melius. Dativus sing. à σπῆι, σπῆι, τὸ, *aperium*, pro quo poëtæ per epenthesein ἔϊωται, dicunt etiam σπῆι, & in dativo pro σπῆι, per syncopen ἔϊωται, pro σπῆι, dicunt σπῆι, per novam ἔϊωται ἐπίθεσιν. ϑ. 297.

Σπρονδῆσι, *libaminibus*, dat. plur. Ionice pro σπρονδαῖς, à σπρονδω, *libo*, *promitto*, f. σπρονδω, præt. m. σπρονδω. ε. 336.

Σταθμῷ, dat. sing. σταθμῷ ὃν ἡρώην, *in stabulo obscuro*, σταθμοῖσι, dat. pl. *stabulis*, à σταθμός, ὅ, ὁ, *stabulum*. Th. ἰσημι, στο. ϑ. 294.

Σταφυλῆσι, *uvæ*, dat. plur. à σταφυλή, ἡς, ἡ. Th. σταφίς, ἰδ, ἡ, *uva*. α. 300.

Στάχυς, *spica*, nom. pl. σταχύων, gen. pl. à στάχυς, υ, ἡ, *spica*. ε. 471. α. 290.

Στενομένη, *arctata*, Ion. pro στενομένη, præf. part. f. g. à στενω, *gemo*, & hoc à στενός, ὅ, ὁ, Ion. στενός, *angustus*, *arctus*. ϑ. 160.

Στεῖχον, pro ἑσείχον, 3. pl. imperf. act. *incedebant*. Th. σείχω, eo, vado, f. ξω, p. χα, a. 2. ἑσείχον. ϑ. 10 690.

Στενάχῃ, *ingemiscebat*, 3. pers. imperf. Ion. à στεναχίζω, idem quod στενω, *gemo*. Th. στενός, ὅ, ὁ, *angustus*. ϑ. 858.

Σπινόν, acc. pl. à σπινόεις, σπινός, ὅ, *gembundus*. Th. στενός, ὅ, ὁ, *arctus*. ε. 145.

Σπρίεται, *privatur*, pro σπρίεται. Th. σπρίω, *privo*, f. ἔστω, & ἡσται, pro σπρίομαι, ἔμαι, *dicitur* Poëtice σπρίομαι. ε. 209.

Σπρονπῶ, per aphæresin, pro ἀσπρονπῶ, *fulgur*, ab ἀσπρόπῳ, *fulguro*, & σπρονπῆς, nomen proprium Cyclopi. ϑ. 140. 845.

Στίφον, pro ἑστίφον, *coronarunt*, imperf. à στίφω, *corono*, f. ψω, p. φω, præt. pass. ἑστίμμαι. ε. 75.

Στήθισι, Poëtice, pro στήθισι, dat. pl. Ion. à στήθ, στήθ, τὸ, *pectus*. ε. 77.

Στήμνι, *stamine*, dat. sing. à στήμων, στήμων, ὁ, *stamen*. Th. ἰσημι, στο. ε. 536.

Στήλῃ, pro ἑστήλῃ, *firmiter fixit*, a. 1. ind. à στήλῃω, f. ξω, a. 1. ἑστήλῃα. ϑ. 498.

Στήσεται, *ordietur*, *faciat stare*, a. 1. med. opt. στήσεν. *statuere*, fut. 1. act. infinit. ab ἰσημι, στο. ε. 777. α. 114.

Στεῖαρσι, & στεῖαρσι, *validis*, dat. pl. à στεῖαρς, *densus*, item, *robustus*. Th. στίβω, *calco*. Quæ calcantur, condensantur: quæ vero condensantur, evadunt densiora, spissiora, & proinde firmiora. hinc & στεῖας, *culcitra*. α. 76.

Στήμνι-

Στήγμια, *puncta*, nom. plur. à στήγμα, τὸ, *punctum*, à σίζω, *pungo*, f. σίζω, p. ἔσχα, p. pass. ἑσγμαι. α. 166.

Στίχες, αἱ, *ordines*, à σίζ, σίχες, ἡ, *ordo*. Th. στίχω, *ordine incedo*, *more militum*, f. ξω, a. 2. ἑσχω. α. 170.

Στολίσας, *ornatè præparans*, a. 1. part. à σολίζω, *amicio*, *apparo*. Th. σέλω, f. λῶ, *apparo*, *orno*. ε. 626.

Στόμα, στόματ', τὸ, *os*. α. 146. θ. 40.

Στοναχίζεσθαι, imperf. pass. verbi στοναχίζομαι, f. ἴσμαι. idem quod στω, f. νῶ, *gemo*, *ingemisco*. Th. σνός, ε, ὁ, *angustus*. θ. 159.

Στοιόεντες, *suspiriosa*, acc. pl. à σνός, εντ', ο, *gemiturus*. Them. σνός, ε, ὁ, *arctius*. θ. 684.

Στρατός, ε, ὁ, *exercitus*. ε. 244.

Στρυμόνα, acc. à στρυμών, ὄντ', ο, *nomen fluvii*. θ. 339.

Στρώβις, dat. pl. à στρώβη, *stratus*, hoc à στρώννυμι, *sterno*, f. στρώσω. Them. στρέω, ᾧ, f. ἔτω, *sterno*. θ. 798.

Στρωφᾶται, *vertitur*, 3. præf. ind. pass. à στρωφάομαι. Th. σρέφω, f. ψω, *verto*, p. φα, a. 2. ἑστροφον. ε. 526.

Στυγερή, Ion. pro στυγερῇ, *horribilis*, à στυγέω, ᾧ, f. σύξω, *odio prosequor*. θ. 226.

Στυγερῶν, *invisus*, ex στυγερός, *horribilis*, & ᾧψ, ᾧπος, ὁ, *vultus*. ε. 194.

Στύξ, ῥῆς, ἡ, *Styx*, *nomen fluvii*.

Th. συζέω, ᾧ, f. σύξω, *ab inu- sit. σύζω*, *odio prosequor*, *exhorresco*. ε. 308. θ. 361. 805. Συ, tu. ε. 27.

Σύς, *sues*, à σὺς, υὸς, ὁ, ἡ, *fus*, *pro quo usitatus*, ὕς, υὸς, ἡ. α. 177.

Σύλασσε, *vispoliabat*, imperf. Ionic. vel Poetic. pro εὐύλα, à συλάω, ᾧ, *spolio*. Th. σύλη, ης, ἡ, *præda*. α. 480.

Σύμμιξι', *omnigenus*, à συμμίγνυμι, *commisceo*. Th. μίγνυμι, *misceo*, f. μίξω, p. μέμιχα. ε. 561.

Σύμπλασσε, pro σὺνέπλασσε, *conformat*, a. 1. ind. Ion. à πλάσσω, & Att. πλάττω, f. ᾶστω, p. πέπλασσε, a. 1. pass. ἐπλάσθη. θ. 571.

Σύμφορ', ε, *comites*, à σὺν, & φέρω, *fero*, f. εἶσω. ε. 300.

Συμφεράσασθαι, *suggererent*, a. 1. med. infinit. à συμφεράζομαι, *simul delibero*. Th. φερίζω, f. σω, *dico*, p. κα, a. 2. ἑφραδον, p. m. πέφραδα. θ. 471.

Σὺν, *cum*. σὺν κείνοις, *cum illis*. θ. 628.

Συναικτίων, 3. dual. plusq. perfecti, pro συνήικτιων, *irruerant*, à συναιέω, *impetu feror*. fut. συναιέομαι, præter. pass. συνήιγμα, plusq. perf. συνήιγμην, ἔο, κῆ. Th. αἰέσω, f. ξω, *cum impetu feror*. α. 189.

Συναντῶσιν, *occurrerint*, 3. pl. præf. sub. à συναντάω, & hoc ab ἀντάω, ᾧ, f. ἥσω, *occurro*. Th. ἀντ', præp. pro. θ. 877.

Συνεῖχε, *continabat*, imperf. à συνέχω, *contineo*. Th. ἔχω, habeo, f. ἔξω, & ἔχησιν, p. ἔχηκα, imperf. ἔχον, a. 2. ἔχον. α. 315.

Συνεχώς, *continue*, adv. à συνεχῆς, ἐϞ, ὁ, ἡ, *continuus*. Th. ἔχω, habeo. ϩ. 636.

Συνενείχεται, *confertur*, 3. præf. ind. ab ἐνείκω, Poëtice, pro ἐνέγκω. Th. φέρω, f. οἶσω, a. 1. ἤνεγκα. α. 440.

Συνήθειας, acc. pl. à συνήθης, ἐϞ, ὁ, ἡ, *consuetus*. Th. ἤθεϞ, ἐϞ, τὸ, mos. ϩ. 230.

Συνίημι, Ion. pro συνίναμι, præf. inf. à συνίημι, committo, intelligo.

Συνίσταν, *concurrerunt*, unaiverunt. 3. plur. imperf. act. ex σιών, & εἰμι, eo, in imperf. εἶν, εἶς, εἶ, ἴτον, ἴτην, ἴμην, ἴτε, ἴσιν, a. 2. ἴον. α. 383.

Συνιστάμεθα, *congregiamur*, 1. plur. fut. 1. med. verbi συμφέρω, f. οἶσομαι. Th. φέρω, fero. α. 358.

Συνωχρόδον, adverb. *confertim*, à συνέχω, *contineo*. Them. ἔχω, habeo. ϩ. 690.

Συεῖζων, gen. pl. à σύειγξ, εἶγξ, ἡ, *tibia*. Th. συεῖσιν, *sibilo*. α. 278.

Συρράπτεν, *confuere*, à ράπτω, f. ψω, p. ἔρραφα. ε. 542.

Συσκιασται, *adumbrato*, a. 1. inf. act. à συσκιάζω. Th. σκια, αῖς, ἡ, *umbra*. ε. 611.

Συρφεῖον, *paleas*, *sordes corrasas*, tanquam à σύρω, f. ρῶ, *traho*.

Συών, *aprorum*, gen. pl. à σύς, Docticè, pro quo ὕς, *fus*. α. 168.

Σφείων, *ipsorum*, vel *ipsarum*, σφς illos duos, pro σφε, accusativu dual. σφι, pro σφισι. σφιν, pro σφισιν. σφείας, σφάϊς, *ipsos*. α. 62. ϩ. 144. 624.

Σφέπερον, *suum*, à σφέπερϞ, Ϟ, ὁ, *suus*. σφετέροις, & σφετέρησι, dat. pl. Th. ἐ, *se*, pronomeni. ε. 2. α. 247.

Σφίγ', pro σφίγξα, acc. à σφίγξ, σφίγξας, ἡ. Th. σφίγω, *constringo*. Vide in Calepino, *Sphinx*. ϩ. 326.

Σφύρα, ας, ἡ, *malleus*. ε. 423.

Σχρόν, *prope*. α. 426. 432.

ΣχέτλιϞ, Ϟ, ὁ, *miser*, χέτλια ἔργα, *prava opera*. ε. 185.

Σχίσσας, *conscindens*, pro χίσσας, part. a. 1. act. à χίζω, *findo*. f. ἴσω, p. ἔχικα, p. pass. ἔχισμαι, a. 1. pass. ἐχίσθην. α. 428.

Σώζοι, *servavit*, præf. opt. à σώζω, f. σω, p. σέσωκα, p. pass. σέσωμαι, a. 1. pass. ἐσώθην. ε. 374.

Σῶμα, αἶϞ, τὸ, *corpus*, σώματι. α. 426.

Σωρόν, accus. à σωρός, ἔ, ὁ, *aceruus*. hinc σωρώω, *coacervo*. ε. 776.

T.

Τ Α, τάχα, ταῖδε, τὰδ'. ε. 266. τὰτ'. ε. 396. ταί, Poëtice, pro αἱ. α. 162.

Ταλαεργῶν, genit. pl. *laboriosorum*, à ταλαεργς, qui patienter opus facit, à τάλαι, ανϞ, ὁ, *miser*. Th. τάλαιω, *suffero*, vel τλήμι, *fero*. ε. 46. 789.

Τα-

Ταλαχέρι Θ , *magnanimus*, qui animo res arduas perferre, & superare potest, ex *τάλαω*, *suffero*, & *χαρδία*, *as*, *ή*, *cor*. α. 424.

Ταλάρις, *cistas*, acc. pl. à *τάλαρ* Θ , *u*, *o*, *qualis*, in quo lana & fusi. Them. *τάλαω*, *suffero*, f. *άσω*. α. 293.

Ταλασίφρον Θ , *erumposi*, genit. sing. à *ταλασίφρων*, *cujus* *reliis omnia tolerat*, ex *τάλαω*, *suffero*, & *φρῶ*, *inos*, *ή*, *mens*. Θ . 1012.

Ταμεῖν, a. 2. inf. act. *πέμνειν*, & *ταμνέμεναι*, Dorice, pro *πέμνειν*, præs. activ. infinit. *ταμνιο*, a. 2. opt. med. verb. *πέμνω*, *feco*, f. *μάω*, p. *τέτρημαι*, a. 2. *ἐταμεν*, p. m. *πέτρημε*. Sic & *πέμνιο*, per *τμήσι*, pro *ἀπὸ πέμνιο*. a. 2. opt. m. α. 421. 423. 789. 805.

Τανύπεπλ Θ , *longa vestis*, à *τανύω*, idem quod *τείνω*, *extendo*, & *πέπλον*. α. 83.

Τανύριζ Θ , *expandens radices*. Epitheton arboris, ut hoc in loco populi, quæ radices in visceribus terræ diffundit, in aëre vero ramos, à *τανύω*, pro *τείνω*, *extendo*, & *ρίζα*, *ή*, *ή*, *radix*. α. 377.

Τανυσίπτερ Θ , *expandens alas*, ex *τανύω*, pro *τείνω*, *extendo*, & *πτερον*, *τὸ*, *ala*. α. 210.

Τανυσφύρις, *procera*, à *τανύσφυρ* Θ , ex *τανύω*, pro *τείνω*, *extendo*, & *σφύρις*, *malloolus pedis*, qui festinat, & ex tenuis passibus incedit. Θ . 364.

Τανύτριχα, *hirsutiam*, acc. sing. à *τανύτριχ*, qui *laxa capillo est*, ex *τανύω*, seu *τείνω*, *extendo*, & *τριχ*, *τριχ*, *ή*, *capillus*. α. 514.

Ταπρόντι, *ταπρόντι*, ut *primum*. Th. α. 465.

Ταρζάρι, *Tartari*, genit. à *ταρζάρ* Θ , *u*, *o*, in pl. *ταρζάρ*, quam anomaliam Scapula præterit. Θ . 807.

Ταρφέις, *crebra*, propter à *ταρφ*, seu *ταρφ*, Θ , *o*, *π*, *densitas*, *crebra*. Th. *ταρφέ* Θ , Θ , *π*, *densitas*. Θ . 807.

Ταῦτα & **ταῦτ**, acc. pl. ab *εἶπος*, *αὐτῇ*, *ταῦτ*, *hic hæc*, hoc. α. 27. Θ . 75.

Ταῦρι Θ , *u*, *o*, idem quod *ταῦρι* Θ , *u*, *o*, *taurus*. α. 104. Θ . 832.

Ταφίων, populi quidam dicuntur *ταφίον*. α. 19.

Τάφω, *u*, *o*, *sepulcrum*, à *τάφω*, f. *ψω*, *sepelio*, in a. 2. *ἐταφον*. α. 477.

Τάχα, *prope*, adv. à *ταχύς*, *celer*, in acc. *ταχέως*, & *ταχ*, pro *τόχα*, *ταχέως*, superlat. *ταχίστα*. α. 85. 310. Θ . 490.

Ταῖον, Aol. pro *ταῖον*, in f. g. ab articulo *ταῖον*. α. 47. Θ . 47.

Τί respondet *Latineque*, & hinc *est*. α. 131. Θ . 624.

Τίθημι, *florui*, præter. med. à *τίλλω*, pro *τίθημι*, metri causa, hinc in præter. part. med. *τίθημι*. α. 225. Θ . 902.

Τιθνεῖωϛ, mortuum, part. præt. aet. pro τιθνεῖωϛ, à τέθνημι, pro θνήσκω; mortuor, f. 2. m. θανέμεαι, a. 2. ἔθνεον, præt. τέθνηκα, & τέθνεκα, ad formam ἔτεθνεκα. pro τιθνεῖωϛ, mortuus, Plato in Epist. τιθνεῖωϛ, Poëtice etiam τιθνηῖωϛ, p. m. τέθναα. α. 454.

Τείχεϛ, εἶϛ, τὸ, murus. ε. 244.

Τέκε, & τέκ', a. 2. aet. pro ἔπεκε, à τίκτω, pario, τεκίεσθαι, a. 2. med. infin. Vid. ἔπικτεν. θ. 53.

Τέκεσι, dat. pl. Ion. pro τέκεσι, à τίκω, εἶϛ, τὸ, factus. Them. τίκω, pario. θ. 478.

Τέκεϛ, reperit, 3. sing. a. 2. med. indic. pro ἔτεκεϛ, metri causa abjicitur augmentum. Th. τίκω, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον. θ. 308.

Τεκμαίρεται, destinat. 3. perf. præf. à τεκμαίρομαι, ad finem perduco, struo. Th. τέκμαρ, τὸ, finis. ε. 227.

Τέκνα, liberi, à τέκνον, ε, τὸ, filius. Th. τίκω, pario. ε. 233.

Τέκον, repererunt, 3. pl. a. 2. aet. indic. pro ἔτεκον, à τίκω, pario. α. 6.

Τέκος, εἶϛ, τὸ, factus, proles, à τίκω. α. 216.

Τέκοςαι, pariens, part. a. 2. aet. ut & τεκῶν, à τίκω, pario. a. 2. ἔτεκον, p. m. τέπικα. θ. 471.

Τέκτωνον, οἷ, faber, pro τέκτωνων, à τέκνω, fabricor, f. ξω, p. pass. τέπικμαι. ε. 25.

Τελαμών, ὦν, οἷ, lorum ensis. Th. τελαίω, ὦ, f. αῶν, suffero. α. 222.

Τελείεσθαι, præf. inf. pass. τελείεσθαι ἔμελλεν, perficienda erant. à τελίω, ὦ, f. ἴω, p. ηϛ, ad finem perduco, præt. pass. πτέλισομαι. ε. 271. θ. 552.

Τελείθωσι, præf. sub. à τελίθω, (Poët.) sum. Th. τέλλω. ε. 175.

Τελεσθῶ, ὅϛ, ἔς, ἡ, nomen mul. θ. 358.

Τελίσσασαι, peragat, a. 1. opt. aet. à τελίω, f. ἴω, perficio, τέλεισεν, pro ἔτέλεισεν, a. 1. aet. τελίση, a. 1. subj. τέλεισμεν, perf. part. ε. 559. α. 36. θ. 170.

Τελόϛσι, pro τελέϛσι, Doricè, à τελίω. Th. τέλϛ, εἶϛ, τὸ, finis. θ. 89.

Τελεσφόρϛ, ad finem perducens vel perducens, ex τέλϛ, εἶϛ, τὸ, finis, & φέρω, fero. θ. 740.

Τελούτιω, acc. à τελούτῃ, ἡς, ἡ, idem quod τελετή, finis, exitus. Th. τέλϛ, εἶϛ, τὸ, finis. ε. 331.

Τεληνίϛ, gen. à τελήεις, perfectus. Th. τέλϛ, εἶϛ, finis. θ. 242.

Τέλϛ, εἶϛ, τὸ, finis, exitus. ε. 165. 216.

Τέμνει, luo, à τέμνω, εἶϛ, τὸ, lucus. Them. τέμνω, μῶ, seco. α. 58.

Τέμνω, arrodit, 3. præf. ind. à τέμνω, τῶ, arrodo. ε. 622.

Τένοντε, accus. dual. à τίνων, οἷ, ὅς, ὅ, tendo. Thema est τένω, tendo, f. νῶ, p. τέπικα. α. 419.

Τέξασθαι, paritura, fut. 1. med. infin. à τίκω, f. 1. m. τίξομαι. α. 2.

α. 2. ἔτεχον, α. 1. pass. ἐτίχθην, præt. m. τέτοκα. §. 469.
 Τιδόν, τιμῆ, à πῶς, ἡ, ὄν, τιμῆς, α, μῆ, Doricè, pro οὗς, σῆ, σὺν.
 Th. σὺ, tu. §. 339.
 Τίρας, ατ@, τὸ, prodigium. §. 744.
 Τέρνα, accus. sing. à τέρῳ, εν@, ὅ, tener, mollis. Th. τείρω, uexo, affligo. §. 5.
 Τερμίσσιντα, talavem, acc. sing. à τερμίσσις, εν@, ad pedes usque demissus. Th. τέρμα, αἶος, τὸ, terminus, meta. §. 335.
 Τέρπονται, 3. præf. ind. τέποντ', pro τέποντο, delectabantur; imperf. abjecto augmento. Th. τέρω, ψω, delecto. §. 115.
 Τέρπῃ, delectat, à τέρω, f. ψω. α. 47. §. 37.
 Τερπικέραυον, fulminibus gaudentem. à τέρω, delecto, & κέραυος, ὅ, ὅ. §. 52. 271.
 Τερψιχόρη, ης, ἡ, nomen Musæ, tripudiis se oblectans, à τέρω, delecto, & χορός, ὅ, ὅ, chorus, tripudium. §. 78.
 Τέρψις, εως, ἡ, delectatio. Th. τέρω, delecto, f. ψω. §. 917.
 Τεσσαράκοντα, quadraginta. Th. τέσσαρες, quatuor. §. 383.
 Τεσσαράκονταίης, quadragenarius, ex τεσσαράκοντα, quadraginta, & hoc à τέσσαρες, quatuor, & ἔτος, ε@, τῷ, annus. §. 439.
 Τέπεται, extensus est, præt. pass. & τέπετο, pro ἐτίπετο, plusq. perf. verbi πίνω, f. νῶ, p. τέπεκα, præt. pass. τίταμαι. §. 638.

Τετάρτη, quarta, dat. à τέταρτος, ε, ὅ, quartus. Th. τέσσαρες. §. 798.
 Τετλοσμήρον, perf. part. Vide in πλείσσαιμι. §. 559.
 Τεπηρόη, honorata est, per epenthesein Poëtic. τεπηρόη, perf. part. pass. à πῶ, punio, honoro, f. ἴω, p. κα. §. 415.
 Τετίμπται, honorata est, à τιμάω, honoro. Th. πῶ, idem. §. 449.
 Τέτλαθ', sustineas, pro τέτλαθι, per reduplicationem pro τλήθι, α. 2. imperat. ab α. 2. ἔτλῳ, verbi τλήμι vel τλάω, per synopen pro τελάω, f. τλήσω. §. 716.
 Τίτρη, 3. sing. præf. subj. à τίτρω, fortior, invenio. Vide τίμνω, seco. unde τρώω, τρώω, & per reduplicationem (uti placet Eustathio) τίτρω. §. 610.
 Τετοκῆς, enixa, præt. med. part. à τίκω, pario, f. τίξομαι, α. 2. ἔτεχον, p. m. τέτοκα. §. 589.
 Τέτορ', pro τέτορι, in dual. num. τέτορις, quatuor. sic accipitur à Poëtis pro τέσσαρες. Videmus hic aptari numerum dual. etiam non dualibus. §. 696.
 Τετραμήρο@, versus, perf. part. pass. à τέρω, uero, f. ψω, p. m. τέτροπε. §. 725.
 Τετρας, αδ@, ἡ, quaternarius, τετραδί, τετραδί, acc. pro τετραδα. Them. τέσσαρες, quatuor. §. 792. 796.
 Τετρατέυφον, qui in quatuor partes finditur, ex τετρας, αδ@, add@,

αἶδς, ἡ, *quaternio*, & hoc à
πένταρις, *quatuor*, & ἡρύπλω,
frango, f. ψω, perf. pass. τέ-
θρυμαι. ε. 440.

Τέταρτον, per metathesin τέταρ-
τον, ε, ο, *quartus*. Th. πέντα-
ρις. ε. 594.

Τέτλιξ, ιγ, ο, *cicada*. α. 393.

Τέτυκται, 3. perf. pass. à τετυ-
γμαί, verbi τέττωμαι, *sum*.
Th. τέττω, ξω, *fabricor*. ε. 743.
750.

Τέτυκτο, pl. perf. pro ἐτέτυκτο, à
τέττω, *fabricor*. Vide in τε-
τυκται. α. 154.

Τό, Doricè pro τ, & hoc pro
σθ. Th. σὺ, tu. ε. 328.

Τόξαι, α. 1. ind. pro ἐτόξαι, ut &
τόξαν pro ἐτόξαν, α. 1. act. 3.
pl. τόξαι, Ion. pro τόξῃ,
2. sing. fut. 1. med. ε. 79. 399.
9. 141.

Τόχεα, τὰ, *arma*, τόχε', pro
τόχεα, τόχεσι. α. 60. 9. 186.

Τόχων, *machinans*, à verbo
τόχω, εις, ει, *fabricor*, f. ξω.
ε. 263.

Τέχνη, ης, ἡ, *ars*, τέχνησι, Ionicè
pro τέχνησι. 9. 496. 263.

Τεῶ, dat. à πῶς, *tuus*. ε. 23.

Τῆ, hac, τῆς. ε. 206. 633.

Τῆς, ὅ, ἡ, nomen mul. in
acc. Τῆς. 9. 136.

Τήκεται, liquefcit, à τήκω. 9.
866.

Τῆλε, procul, adverb. τηλῶ, pro-
cul, idem quod τῆλε, τηλόθεν.
9. 785.

Τηλεβοάων, gen. pl. nomen gen-
tis. α. 19.

Τηλεκλειῶν, gen. Ion. pro τη-

τηλεκλειῶν, *inclyti*, à τηλεκλει-
ῶς, ὅ, ο, est nomen viri. q. d.
longe latèque celeberrimus. ex
τῆλε, *procul*, & κλειῶς, *incly-
tus*. Them. κλειῶ, *celebro*.
α. 327.

Τηλεσκοπον, *eminus apparentem*,
ex τῆλε, *procul*, & σκοπέωμαι,
f. ψομαι, *video*. 9. 566.

Τῆμος, τῦνς, τημῶς, pro τῆμος.
Th. τῆμος, *quintus*. ε. 574.

Τῶ, τῶ δέ, τῶ γε, τῶσιν pro παῖ-
σιν. Ion. ab ἡ. ε. 12. 39. 9. 917.

Τῶ, acc. Doricè, pro σῶ, à σὺς
σῆ, σὺν. Th. est σὺ, Doricè τὺ.
ε. 299.

Τητῶ, *careas*, 2. perf. præf. à
τήττωμαι, ὤμαι. Th. τήττω, ὤ,
f. ἦσω, *privo*. ε. 406.

Τί, interrogativum, *quare*. ε. 205.
α. 380. π̄ indefinit. *aliquid*.
ε. 88.

Τίσκεν, *honorabat*, imperfect.
Poëtice pro ἔπει, à πῶ, *ho-
noro*, f. πῶ. α. 9. hinc & πέ-
ται.

Τίη, Poëtice pro τί, quid. 9. 35.

Τίθησι, πθεῖσι, *faciunt*. πθεῖν.
præf. opt. ε. 516.

Τίθεις, præf. part. πθεῖν, Ionicè
pro πθέναι, præf. inf. à πθημι,
ποπο, α. 2. ἐθῶ. ε. 742. 9. 397.

Τίθων, dat. casus, nomen viri.
9. 984.

Τίτῃς, Poëtice pro ἐπῆς, imperf.
verbi τίκτω, *pario*, f. τέξο-
μαι, α. 2. ἔτεγον, p. m. τέτοκε.
9. 223.

Τιμαῖ, *honorat*. τιμαί, imperf. pro
ἐπιμαί, *honorabat*. Them. πῶ,
honoro. τιμαί, α. 1. ind. pro
ἐπι-

ἐπίμνησι. §. 532.
 Τιμή, ἤς, honor. πῦλῶ, à πῶ, ho-
 noro. §. 203.
 Τιμωθῶ, puniri, præf. inf. idem
 quod πῦλῶ, πῦνυμῶας, vin-
 dicantes, præf. part. Th. πῶ,
 punio. §. 802.
 Τίον, honorarunt. 3. pl. a. 2. act.
 pro ἔπον, prima in a. 2. brevis
 est, cæteroquin longa, à πῶ,
 honoro. α. 85.
 Τίρωτος, nomen oppidi, πῦρωθ',
 per apostrophum insolentem,
 pro πῦρωτον. α. 81. §. 292.
 Τίς, quis? interrogativum, genit.
 τίς. α. 72.
 Τίς, indefinitum in g. maf. quis-
 piam. εἴ τις, si quis. in foem. g.
 τίς, ulla, & in neutro τί, quod.
 §. 21. 188.
 Τισάμεθα, uli fuerimus, 1. pl.
 a. 1. med. opt. à πῶ, ulciscor,
 punio, f. πῶ, a. 1. ἔπον. §.
 165.
 Τίσιν, ultionem, acc. à τίς, ultio.
 Th. πῶ, punio. §. 210.
 Τίτανοντες, nocentes, acc. pl. præf.
 part. à πῦλῶ, idem quod πῶ,
 punio, ledo. πῶ, habet primam
 longam. Alii vertunt festinan-
 tes, à τείνω, sed sic prima foret
 brevis. §. 209.
 Τίπενω, calci, gypso, dat. sing. à
 τίπεν, α. 141.
 Τίταρῆσον, Nom. propr. α. 181.
 Τίτῳς, Titans, posterii Saturni,
 πῦσ, dativ. plur. & πῦσσι,
 Poëtice à πῦλῶ, ulciscor,
 poenas luo. Th. πῶ, punio.
 §. 630.
 Τμηθῆσσι, cæsa, a. 1. part. pass. à

τέμνω, seco, scindo, f. 1. τεμῶ,
 p. τέμνηται, a. 2. ἔταμν, a. 1.
 pass. ἐτμήθην, præf. med. τέ-
 τομα. §. 418.
 Τὸ, τῷ, & τὸδε, articulus præ-
 posit. §. 50. 362. 483.
 Τότε, pro τότε, tunc, & τῶν, idem.
 α. 32. 76.
 Τοι, particula est enclitica, quæ
 adverbii vel conjunctioni-
 bus adnectitur: interdum or-
 natus tantum gratia. §. 106.
 Τοιγε, illi. §. 724.
 Τοιο, Poët. pro ὅ, ab ὁ, art. præ-
 pos. pro αὐτῷ. §. 210. 493.
 Τοις, talis. Th. οἷς, qualis.
 α. 41.
 Τοῖς, ipsis, dat. pl. τοῖσι, paragoge
 Ion. τοῖσιν, ab ὁ, ἡ, τὸ, art. præ-
 posit. §. 57. 170.
 Τοίχον, parietem, acc. sing. §. 730.
 Τοκῆι, dat. Ionicè, pro τοκῆι, à
 τέκε, parens, acc. τοκῆα, dat.
 pl. τοκῶσιν, à τέλω, f. τέλομαι,
 pario. §. 186. §. 155.
 Τον, quem, acc. ab ὁ, art. præp.
 §. 32.
 Τόσος, & Poëtice τόσος, tantus.
 Th. ὅσος, & Poëtice ὅσος, α,
 ὁ, quantus. §. 658. α. 441.
 Τότε, τὸτ', pro τότε, tunc. Them.
 ὅτε, quando. §. 563. 614.
 Τό, τ', hocque, art. præp. ab ὁ, ἡ,
 τὸ. §. 358.
 Τοπα, idem quod πῶ, Poëtice pro ὡς, ante, πῦ-
 ρος περ. §. 182. §. 394.
 Τοπῶτον, primum. Sic τὸ ὡς, mane,
 τὸ καθήμερον, quotidie,
 eleganter præponitur τὸ. §.
 485.

Τῷ, & τῷδε, *quo*, art. præp. ab ὁ, ἡ, τοῦ. ε. 33. 228.

Τῷτ', & τῷτ', τῷθ', pro τῷτ', ab ἑστῷ, αὐτῇ, τῷτ', *hic, hæc, hoc*. ε. 120. 360.

Τῷνεκα, *quocirca*, pro τῷνεκα, *cujus gratia*. ε. 49. 9. 88.

Τῷς, *hos*, ab ὁ, art. præp. ε. 136.

Τρέμω, *timebant*, 3. dual. imperf. act. pro ἰτρέιττω, ad formam ἰτυπῖττω, à τρέω, *tremo*, f. τρέσω. α. 171.

Τρέον, imperf. pro ἰτρέιον, *tremebant*, à τρέω, *tremo*. α. 213.

Τρεῖς, οἱ, & αἱ, *tres*. 9. 148. 321.

Τρέψας, *conuertens*, & in accus. τρέψαντα, a. 1. part. act. τρέπω, *uerto*, p. m. τίτρωπα. ε. 314. 414.

Τραφέμεν, Ion. pro τραφεῖν, a. 2. act. infin. à τρέφω, *alo*. f. ἡρέψω, p. τίτρεφα, a. 2. ἑτραφον, p. m. τίτρωπα. 9. 480.

Τραχεῖα, *aspera*, f. g. à τραχύς, ἑστῷ, ὁ. α. 119.

Τρέωσι, Poët. pro ἰτρέωσι, *exrauit*, à τρέω, *exrauesco*. 9. 850.

Τρέχω, *abit*, 3. præf. ind. à τρέχω, *curro*, f. ἡρέχομαι, perf. διδραμηναι, a. 2. ἑδραμον, p. m. διδραμον. ε. 217.

Τρηλοῖο, *cavernosæ*, Poët. pro τρητῷ, in f. g. à τρητός, ὤ, ὁ, *perforatus*. Th. τρεῶν, pro quo utatum, πετρεῶν, *perforo*, f. τρησῶ, dicitur & πετρεῶν, pro πετρεῶν, unde aor. 1. ἐτίτρελνα. 9. 331.

Τρηχύνῳ, genit. à τρηχύν, ἑστῷ, ἡ, *nomen mul.* α. 355.

Τρηχὺς, Ion. pro τραχύς, *asper*.

ε. 289.

Τρίβουσι, *atterunt*, 3. pl. præf. ind. à τρέβω, f. ψω, *tero*, *attero*, p. φα, præf. pass. τίτρεμμαι, præf. m. τίτρεβα. ε. 249.

Τριχάρων, *triceps*, τρία κάρηνα, *tria capita*, ex τρεῖς, οἱ, & αἱ, *tres*, & κάρηνον, τὸ, *caput*. 9. 288.

Τριηγόνων, *triginta*, pro τριάκοντα, *sunt enim ἀκλίω*. Th. τρεῖς, *tres*. ε. 694.

Τριηγίδα, acc. à τριηγίς, ἀδός, ἡ, *tricesima, pars*, τριηγισίας, *trecentas*, à τριηγιστοί, *trecenti*. Th. τρεῖς, *tres*. ε. 764. 9. 715.

Τρίπηχυ, *tricubitalem*, acc. à τριπηχὺς, ex τρεῖς, & πῆχυς, *avis, ὁ, cubitus*.

Τρίποδι, pro τριπόδα, *tripodem*, à τριπύς, ὀδῷ, ὁ, *tripes*. τριπόδω, acc. *tripedale*, à nominat. τριπόδης, ὤ, ὁ, *τρίπος*, ὤ, ὁ, Æol. pro τριπύς, ὀδῷ, ὁ, ex τρεῖς, *tres*, & πύς, *ποδὺς, pes*. ε. 421. 655. α. 312.

Τριπόλῳ, dat. sing. *ter arato*, hinc τριπόλῳ γῆ, *tarra qua ter aratro versa fuit*, à τρεῖς, & πόλις, *verto, arato*. 9. 971.

Τρεῖς, *ter*, à τρεῖς, *tres*. ε. 171. 250.

Τρισηνάδα, acc. à τρισηνὰς, ἀδῷ, ἡ, *tertius nonus dies mensis*, h. e. vigesimus septimus, ex τρεῖς, *ter*, & ἐνια, *novem*. ἐνιας, ἀδῷ, ἡ, & εἰνὰς, ἀδῷ, ἡ, *nonus dies*. ε. 812.

Τρισηνὰς, h. e. *tricesimum*. ex τρεῖς, *tres*, & δέκα, *decem*. ε. 778.

Τρι

Τεταπίθαμον, à τσπιθαμή, ἥς, ἡ, *spithama*, cin spanne / quantum longissimo digitorum porrectu complecti licet. s. 424.

Τετραχί, *triplici serie*, adverb. ex τεῖς, seu τρεῖς, tres, & τεῖχω, f. ξω, ordine eo. s. 727.

Τεῖτον, *tertium*, pro τεῖπεν dicitur etiam τεῖτατον. Them. τρεῖς, tres. s. 142.

Τεταγμένη, nomen Minervæ. α. 197. est etiam nom. mul. s. 924.

Τείχεα, pili, à nominat. s. εἰξ, τεῖχος, ἡ. α. 391. in dat. pl. s. εἰξί. s. 537.

Τροίη, *Troiam*, à τρώς, τρώος, ὁ, *Troianus*. s. 164.

Τροπή, *conversio*, τροπᾶς, acc. pl. ubi ας corripitur per licentiam Poeticam, quam vocant συσπλήν. s. 477. 562.

Τροχάλος, *incurvus*, metaphora desumpta à rota. Th. τεῖχω, curro. s. 516.

Τρυγητήρων, gen. pl. à τρυγητήρ, ἦρ, ὁ, *vindemiator*, h. e. qui vina demit, à τρυγᾶω, *fruges carpo*. item per synec. gener. *vindemio*. Th. τρύγη, ης, ἡ, *tritica*. α. 293.

Τρυφάλεια, *galea*, q. περίφαλον, à triplici cono. Th. φάλας, ὅ, conus galeæ. α. 199.

Τρύχουσιν, *absunt*, à τρύχω, idem quod τρύω, *attero*. s. 303.

Τυών, *tu*, pro Dorico, τυ, & hoc pro συ, *tu*. s. 10.

Τυπείς, *percussus*, a. 2. pass. à τύπω. α. 362.

Τυρσηνοῖσιν, dat. pl. *Tyrrhenis*, nomen populi. s. 1015.

Τυτθός, ὅ, πατυς, & τυτθόν, *paululum*. Adv. Neutra ponuntur pro Adverbiis. Th. τυτθός, ὅ, *matema*. s. 467.

Τυφάονα, acc. à τυφάων, ον, ὁ, nomen proprium viri, τυφάονιον, nomen proprium loci. α. 32. s. 306.

Τυφώτης, gen. τυφώδης, nomen est gigantis. s. 869.

Τύχη, nomen proprium mul. s. 360.

Τυχόνη, *ei qui obviam fuerit*, part. a. 2. act. à τυγχάνω, *sum, evenio, incido*, f. τείχομαι, aor. 2. ἔτυχον, p. τίτδχα. s. 973.

Τῶγ, *hi*, dual. num. ab ὁ, *hic*. s. 473. sed τῶ, dat. sing. s. 279.

Τῶν, & τῶν γε, gen. pl. ab ὁ, ἡ, τὸ, *hic, hæc, hoc*. s. 244. 333.

Τῶς, *sic*, pro ἔπως, per aphæresin. Th. ἔπος, ὅ, *hic*. α. 219.

Υ,

Υ' Ἄδης, *stella septem in cornibus tauri, quæ quum oriuntur aut occidunt, pluvias excitant*, ab ὕω, *pluo*. s. 613.

Υβείς, ὕβει, ὕβειν, ὕβειν, *injuriæ*. Hinc est ὕβείζω, *contumelia afficio*. unde est, ὕβεισης, ὅ, insolens, protervus. in accusat. ὕβεισιν. s. 212. s. 307.

Υγρός, ὅ, humidus: hinc ὕγειον, *humeo*. s. 623.

Υδαί, *aqua*, dat. cas. ab ὕδω, s. 5.

- υ⊙, τὸ, Poët. pro ὕδωρ, aqua.
 ε. 61.
 Υδρῶν, Ion. pro ὕδραν, Hydram,
 ab ὕδωρ, αἰ⊙, τὸ, aqua. ε. 313.
 Υδωρ, aqua, genitiv. ὕδαί⊙.
 ε. 194.
 Υἱ, pluvi, 3. præf. ind. ab ὕω, pluo,
 f. ὕσω. hinc ὑετός, ὤ, ὅ, pluvia.
 ε. 543. 550.
 Υἱ, à nominativo ἡῖς, filius, in
 gen. ἡῖ⊙, & contractè ἡῖ⊙, in
 dat. ἡῖι; & contractè ἡῖ. α. 150.
 ἡῖι, ἡῖς, ad formam βασιλέες,
 ab ἡδῖς, filius. vox hæc variè
 declinatur, in 3 simpl. item-
 que in 2 & 3 contractorum.
 ε. 368.
 Υἱός, ὤ, ὅ, filius. ε. 526. 532.
 Υλη, ης, ἡ, sylva. hinc ὑλήεις,
 αἰ⊙, sylvestris, ὑληέσης. ε.
 1010.
 Υληγῖται, qui in sylvis dor-
 miunt, nom. pl. ab ὑληγίτης,
 ex ὑλη, ης, ἡ, sylva, & γίτη,
 lectus. confer supra ἡμερό-
 γηι⊙, qui tota die dormit.
 ε. 527.
 Υλοθῶμ⊙, α, cæsor lignorum. hinc
 & ὑλοθμέω, ligna in sylvis ca-
 do, ab ὑλη, sylva, & τέμνω, se-
 co, f. μῶ, p. m. τέτομα. ε. 420.
 805.
 Υλοφάγιο, gen. Ion. ab ὑλοφά-
 γ⊙, qui sylvas depascitur, ab
 ὑλη, sylva, & φάγω, edo, α. 2.
 ἑφαγῶν. ε. 589.
 Υμεῖς, vos, à σὺ, tu. hinc ὑμέτε-
 ρ⊙, vester. ε. 963.
 Υμῆμαι⊙, hymenæus, ab ὕμῶν,
 ἐν⊙, ὅ, pellicula, qua sætus in-
 voluitur. α. 274.

- Υμμι, vobis, Æolice, pro ὑμῖν.
 ὑμῶν, pro ὑμέτερον. α. 328.
 ε. 662.
 Υμνέω, celebro, laudo, f. ἥσω,
 ὑμνεῖσθαι, Poët. pro ὑμνέσθαι,
 pl. part. præf. f. g. ὑμνήσῃ, α. 1.
 act. subj. ὑμνῶσι, Dorice, pro
 ὑμνῶσι. ὑμνῶσθαι, part. præf.
 f. gen. pl. num. pro ὑμνέσθαι,
 Dorice, ab ὕμν⊙, hymnus,
 carmen. Th. ὕδω, celebro, ca-
 no. ε. 2. ε. 11. 33.
 Υμν⊙, α, ὅ, carmen, ab ὕδω, ce-
 lebro, ὕμνω, carmine. ε. 655.
 Υοι, pluviat, præf. opt. Vide in ὕει.
 ε. 486.
 Υπαί, præposit. pro ὑπὲρ, Poëti-
 ce, ubi redundat. α. 71. 278.
 Υπαλλάσσειν, subterfugere, scil.
 debes, (α. 1. med. infin. Th.
 αἰέω, molo, vito, Poët. αἰδέω.)
 ε. 555. ὑπαλλάξω, evita. ε.
 758.
 Υπαλύξαι, effugere, α. 1. act. inf.
 ab ὑπαλύσκω, f. ὑπαλύξω.
 Th. αἰέω, vito. α. 304.
 Υπέδεκτο, suscepit, pro ὑπεδέδε-
 κτο, 3. sing. plusq. perf. pass. ha-
 bet significationem mediam,
 ab ὑποδέχομαι, ζομαι, præf.
 ὑποδέδεγμαι, suscepi. Th. δέ-
 χομαι, f. ζομαι, capio. ε. 513.
 Υπέθηκα, instruxit. 3. sing. α. 1.
 med. ind. ab ὑποτίθημι, sup-
 pono. Th. τίθημι, pono. ε. 175.
 Υπεκφεύγει, effugiat, α. 2. opt.
 ab ὑπεκφεύδω, clam effu-
 gio, ab ὑπό, ἐκ, φεύγω, & φεύγω,
 fugio. α. 42.
 Υπινανῆ⊙, adversarius, ab ἐναν-
 ῆ⊙, oppositus. Th. ἀνῆ, præ-
 po-

positio, pro. α. 347.

Υ' πένεθε, ab ἐπέθε, infra. Them. ἔρα, ας, ἡ, terra. α. 410.

Υ' πῆλυξε, evitavit, a. 1. ind. Th. ἀλύω, unde ἀλύσω, f. ξω, a. 1. ἤλυξα, ας, ε. 9. 615.

Υ' πῆρ, præposit. pro, supra. ε. 45.

Υ' πῆρβαλλον, superans, præf. part. Th. βάλλω, jacio, f. αλῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον. ε. 487.

Υ' πῆρβασία, ας, ἡ, transgressio, Poëtice, pro ὑπέρβασις, ab ὑπέρβαινω, transgredior. Th. βαίνω, eo, f. βήσομαι, a. 2. ἔβην. ε. 825.

Υ' πῆρβις, violentus, omnem vim excedens, ex ὑπέρ, supra, & βία, ας, ἡ, vis, robur, unde est Latinorum, superbus. 9. 139.

Υ' πῆρφανής, & ὑπέρφανος, & ὁ κῆ, ἡ, superbus, conspicuus super alios; ut ὑπέρφανα τέκνα, superba proles, ex ὑπέρ, & φαίνω, f. αἶνω, p. πῆφαγκα, ostendo, in lucem edo. 9. 149.

Υ' πῆρλῶρε, ορ, ὁ, superbus. Th. αἶνῆρ, ἀνδρὸς, ὁ, vir. 9. 995.

Υ' πῆρθεν, seu ὑπέρθε, supra. Th. ὑπέρ, super. ε. 543.

Υ' πῆρθυμος, ὁ, magnanimus. Th. θυμός, & ὁ, animus. 9. 719. 937.

Υ' πῆρθυρον, superliminare. Th. θυρα, ας, ἡ, janua. α. 271.

Υ' πῆρτιονίδας, gen. Æol. pro ὑπέρτιονιδας, ab ὑπέρτιονιδης, & ὁ, nomen gentis. 9. 1010.

Υ' πῆρτιον, gen. ab ὑπέρτιον, nomen viri. 9. 134. 374.

Υ' πῆρκύδαντα, acc. ab ὑπέρκύδας, αὐτ, ὁ, gloria supereminens.

Th. κύδ, εἰς, τὸ, gloria.

Υ' πῆρμύς, præpotentis, ab ὑπέρμυς. Th. μύς, εἰς, τὸ, animus. α. 413.

Υ' πῆρ, & ὁ, pistillum, veteres in mortario usi fuerunt pro molis. ε. 421.

Υ' πῆρὼτα, gen. ab ὑπέρῶτα, insolens, cujus robur arma superat. Th. ὀπλον, & τὸ, & in pl. τὰ ὀπλα, arma. 9. 516.

Υ' πῆρση, pollicitus erat, a. 2. act. ab ὑφίστημι, suppono. Them. ἴστημι, statuo. f. ἔστη, a. 2. ἔστω. 9. 402.

Υ' πῆρτα, supremas, superl. ab ὑπέρ, super, comp. ὑπέρτερ, superior, ab ὑπέρτατ, dicitur etiam ὑπάλ, per syncopen. Consul. ε. 8.

Υ' πῆρνηθεῖς, congressa, a. 1. part. pass. pro ὑπάρνηθεῖς, ab ὑπάρνάω. Th. ὀνῆ, ἡς, ἡ, le-ctus. 9. 374.

Υ' πῆρσαν, prominebant, imperf. ab ὑπείμι, subsum. α. 266.

Υ' πῆρ, & ὁ, somnus, ὑπνω. ε. 116.

Υ' πῆρ, & ὑφ, a vel sub. præposit. α. 63. 367.

Υ' πῆρδείσας, subveritus, part. a. 1. act. d'ingeminatur metri causa, ab ὑποδίδω. Th. δίδω, timeo, f. δέισομαι, p. δέδωκα. α. 98.

Υ' πῆρκαρφύγη, a. 2. act. subj. alii ὑπὲρκαρφύγη, a. 2. act. opt. effugerit, a φεύγω, fugio, f. φεύξομαι, a. 2. ἔφυγον. α. 42.

Υ' πῆρμνηθεῖς, subjugata, participium aor. 1. pass. ab ὑποδμύομαι, f. ἤσομαι, p. δέδμη-μαι,

- μαι, pro ὑποδαμνέομαι. Th. δαμνέω, ὦ, domo. α. 53.
- Υποκυοσαμένη, σ duplicatur metri causa, part. a. 1. med. ab ὑποκύνωμαι, fio grāvīda. Th. κύω, f. σῶ, in utero fero. 9. 308.
- Υπόδρα, torve, adverb. ponitur ἐπιρρηματικῶς, ὑπόδρα, pro ὑπὲρ, per epenthesein 9. d. Th. ὄρω, f. ἄρω, ἄρα, & Att. ἰάρα. α. 445.
- Υπολαμπής, neutr. ab ὑπολαμπής, sublucidus. Th. λάμπω, f. ψω, luceo. α. 142.
- Υπαλάσσειο, fuge, pro ὑπαλάσσει, præs. imper. ex ὑπὲρ & ἀλάσσομαι. Th. εἰσὶ ἀλίσω, molo, item vitio. ε. 758.
- Υπνός, υ, ὅ, somnus. 9. 212.
- Υπόπορις, quæ liberos habet, à πορίς, ι, ἡ, vitula. ε. 601.
- Υποταρταροί, sub tartarum detrusi. Th. τάρταρος, υ, ὅ, tartarus. 9. 851.
- Υποσδομῶν, irruentibus, præs. part. verbi σάω, agito, idem quod σείω. α. 373.
- Υποχόμω, part. a. 1. med. ab ὑπείχομαι, promitto, f. ὑποχίσσομαι, p. ὑπείχημαι, a. 2. m. ὑπείχομην, ab ὑπείχω. Th. ἔχω. habeo. 9. 170.
- Υποχθόνιοι, subterranei, nom. pl. ab ὑπὲρ sub, & χθών, terra. ε. 140. 9. 304.
- Υποδέχεται, suscipit, f. 1. m. ab ὑποδέχομαι. f. ἔχομαι. à δέχομαι, capio. 9. 419.
- Υσμίνη, ἡ, pugna. Them. μῆνω, maneo. α. 178.

- Υπέρ, υ, ὅ, posterior, sequens. ε. 349.
- Υφαινε, texebat. imperf. act. ab ὑφαίνω, idem quod ὑφαίω, texo. α. 28.
- Υφίσσων, aliquanto minor & junior, q. d. subminor, ab ὑπὲρ & ἥττων, vel ἥσσων, οὐ, ὅ, ἡ, minor. α. 258.
- Υψηλός, ἡ, ὄν, altus, α, um, ab ὑψός, ι, τὸ, altitudo. α. 440.
- Υψιόρεμης, υ, ὅ, altitonans, ex Adverbio ὑψί, alte. Th. ὑψος, ι, τὸ, altitudo, & βρέμω, fremo, resono. ε. 8.
- Υψιζυγός, altiugus, ex ὑψί, alte. Th. ὑψός, ι, τὸ, altitudo, & ζυγός, jugum. Them. ζυγνύω, jungo. ε. 18.
- Υψιγμός, altè comatus. Epith. quercus, ex ὑψί, altè, & κόμη, ἡ, coma. α. 376.
- Υψιμέδων, gen. ab ὑψιμέδων, in alto regnans. ex ὑψί, altè, hoc ab ὑψός, ι, τὸ, altitudo, & μέδω, impero. 9. 529.
- Υψόθεν, & ὑψῆ, altè, adverbia. Th. ὑψός, ι, τὸ, altitudo. ε. 549. 847.

Φ.

- Φαίδων, Phaëthonta, nomen viri. φαίθων, οἷ, ὅ, lucidus. præs. part. q. d. lumen currens. à φαίθω, idem quod φαίω, luceo. 9. 760.
- Φαείη, lucet, 3. præs. ind. act. à φαείνω, luceo. Th. φάω, luco. ε. 526. 9. 372.

Φαει-

Φαινός, ε, δ, splendidus. à φαίνω,
idem quod φάω, splendo. α.
225.

Φαισιμβρότης, gen. à φασιμβρο-
της, lucem hominibus præbens.
à φάω, luceo, & βροτός, morta-
lis. 9. 958.

Φαίδιμος, ε, δ, κ, η, illustris. Th.
Φαιδρός, ε, δ, hilaris. 9. 940.

Φαιδρινόδαι, α blue, præf. inf.
pass. à Φαιδρινώ, nitidum red-
do. Th. Φαιδρός, ε, δ, alacer.
ε. 751.

Φαινομένη, apparentem, præf.
part. pass. à φαίνω, ostendo, fa-
cio apparere. φαίνετε, ostendite,
φαίνε pro ἵφαινε, exserebat,
imperf. Ionic. Vide Φανείη.
9. 443. 689.

Φάλαγγας, acc. pl. Φάλαγγε, 799,
η, acies quadrata. 9. 935.

Φάληρον, nomen viri. α. 180.

Φανείη, apparuerit. 3. sing. a. 2.
pass. ut & Φανή, 3. sing. a. 2.
pass. sub. Φανείσται, part. a. 2.
pass. verbi φαίνω, in lucem pro-
fero, f. Φανώ, a. 1. ἵφνηα, p. πί-
φαγηα, p. pass. πίφαμμαι, a. 2.
pass. ἵφανλώ. ε. 456. 596.

Φαῖ, ε, τὸ, lumen, à φάω, lu-
ceo. ε. 154.

Φαρίοσι, dat. pl. Poët. à φαῖρ, ε,
τὸ, vestis exterior, palla.
ε. 196.

Φαρίτελλω, acc. Ion. τῷ τὸ φέ-
ριωδαι, quia sagittæ in ea fe-
runtur. α. 129.

Φάρμακον, ε, τὸ, remedium, ac-
cipitur etiam pro veneno. ε.
483.

Φασί, & φασίν, πικνί, 3. pl. ind.

præf. à φημί, dico. ε. 801.

Φάσις, nomen fluvii. 9. 340.

Φάσκε, διέλιταβας, imperf. pro
ἵφη, Poëtice, ab inusit. Φάσκω,
Sic φαίσκε (Ἰλιάδ. 6. v. 60.) pro
ἵση. 9. 209.

Φαῖς, celebris, Φατειός, enarrabi-
lis. & ingen. pl. Φατειών. Th.
φημί vel φάω, dico. ε. 3. α. 144.
161.

Φάρ, a. 2. med. pro ἵφαῖ, ad for-
mam ἵταίμω, ασε, ἵταρ. Th.
φημί, vel φάω, dico. α. 115.

Φείδο, parco, præf. imperat. m.
Ion. pro φείδω, verbi φείδομαι,
parco, f. Φείσομαι, p. πεισομαι.
ε. 602.

Φειδῶ, ὁ, η, parsimonia. 4. con-
tract. hinc Φειδωλή, parca.
ε. 367. 718.

Φερβέμω, Ion. pro φέρβω, pasce-
re, præf. inf. à φέρβω, f. ψω,
pasco. ε. 375.

Φερραικῶ, epitheton cochleæ,
domiporta. à φέρω, fero, & αἶ-
κος, domus. ε. 569.

Φερσίβι, η, ὁ, η, almus. à φέ-
ρω, fero, & βί, ε, ὁ, vita.
9. 693.

Φερροσάκεις, ferentes scuta, scuti-
feros, à φερροσάκης, hoc à φέρω,
fero, & σάκ, ε, τὸ, scu-
tum. Th. σάπτω, onero. α. 13.

Φέροιεν, gererent, 3. præf. ind. opt.
φέρουσι, præf. part. φέρει, pro
ἵφειρ, 3. pers. imperf. Φερέ-
μω. Ion. pro φέρειν, à φέρω, fe-
ro, f. εἶσω, a. 1. ἡνιγχα, p. m.
ἡνοχα. ε. 213. α. 150.

Φέρουσι, ης, η, nomen Nymphæ.
9. 248.

Φίε-

- Φέρω, *superl. præstantissimus*.
 à φέρω, φέρτερος. ε. 49.
 Φέρον, φέρουσα, *ferens*, præf. part.
 Vide in φέρουσιν. §. 202.
 Φεύγουσιν, *fugientes*, præf. part.
 f. g. pl. num. à φεύγω, *fugio*,
 φεύξομαι, f. i. inf. a. 2. εφύγην.
 p. m. πέφυγα. ε. 618. α. 112.
 Φῆ, *dixit*, pro ἔφη, a. 2. vel im-
 perf. à φημί, *dico*. §. 550.
 Φηλήτησι (alii φιλήτησι.) *furibus*,
 dat. pl. Ion. à φιλήτης, ε, ο, *fur*.
 hoc à φίλος, ε, ο, *amicus*. sed
 φηλήτης, ε, ο, *impostor*, à φη-
 λος, ε, ο, *impostor*. hinc φη-
 λείω, *decipio*. ε. 373.
 Φήμη, ης, ἡ, *fama*. à φημί, vel
 φάω, *dico*. ε. 759.
 Φημί, *dico*, præf. ind. ἔφλω, a. 2.
 hinc φημίζω, *divulgo*, *dico*.
 ε. 654. 762.
 Φθάνω, *antevertens*. part. a. 2.
 med. à φθάνω, *prævenio*, f. φθάν-
 σω, a. 1. ἔφθασα, a. 2. αἶ. ἔ-
 φθλω. a. 2. med. ἐφθάνω, ad
 formam ἔφθάνω. ε. 552.
 Φθίστην, pro ἑφθίστην, *sonabant*,
 imperf. à φθίστημι, *loquor*.
 φθίστατο, a. 1. med. Ion. præf.
 pass. ἑφθίστατο, præf. m. ἑφθίσ-
 τα. §. 831.
 Φθείρουσι, *perdunt*, 3. pers. pl. ind.
 præf. à φθείρω, f. εἰρώ, p. ἑφθέρ-
 κω, a. 1. ἑφθέρω, a. 2. ἑφθάρων,
 p. m. ἑφθόρω. Them. primum
 φθίω. §. 876.
 Φθίνω, *pereo*, *deficio*, præf. ind.
 hinc in genit. part. φθινόρος,
 φθινόρων. ε. 796. §. 59.
 Φθισιῶρες, acc. sing. à φθισιῶς,
perdens viros, epitheton bello

- congruentissimum*, à φθίω,
corrupto, & ἀνὴρ, *vir*. §. 431.
 Φθονέει, *invidet*, 3. pers. præf. ind.
 à φθονέω, *invideo*, f. ἤσω, p. ἑ-
 φθόνηκα. Th. φθόνος, ε, ο, *in-*
vidia. ε. 26.
 Φίκιον, accus. à φίκιον nomen
 montis. ex ἵφι, *fortiter*, & κίω,
incedo, quia ardui montes
 summis viribus sunt superan-
 di. α. 33.
 Φιλήτησι, *furibus*, dat. pl. pro φι-
 λήταις, à φιλήτης, ε, ο, *fur*. Th.
 φίλος, *amicus*. ε. 373.
 Φίλος, ε, ο, *amicus*. φίλα & φίλ
 in pl. ε. 182. 304.
 Φιλεί, *amat*, 3. pers. ind. à φιλέω,
 f. ἤσω, p. πεφίληκα, præf. m.
 πεφίλα. ε. 15. 298. 340.
 Φιλευῖται, Doricè pro φιλεῖται,
 3. pl. præf. à φιλέω, *amo*. Th.
 φίλος. §. 97.
 Φιδυρίδης, nomen gentile. §.
 1002.
 Φιλομμείδης, ἑ, ο, κῆ, ἡ, *amans*
risus. die gern lachet / Poët. ge-
 minant μ. ex φίλος, *amicus*;
 & μειδίαω, *rideo*. §. 989.
 Φιλομμεῖδα, acc. sing. à φιλομ-
 μεῖδης, ἑ, ο, quæ amat genita-
 lia, à φίλος, & μεῖδος, ἑ, ο,
cura, & μεῖδαι τε, τε αἰδῶναι,
prudenda. In carminis dimen-
 sione hic legendum φιλομμε-
 δῆ. §. 200.
 Φιλότης, ητος, ἡ, *amicitia*. Th.
 φίλος, ο, *amicus*. §. 651.
 Φίλος, cari. genit. à φίλος, ε, ο.
amicus. §. 180.
 Φίλω, *amico*, dat. sing. ut & φί-
 λῃ, in f. g. φίλοις; & φίλῃ-
 σι,

σι, dat. pl. Ion. ε. 368. ϑ. 162.
283.

Φίλτερον, *carior*, comparat. pro
φιλότερον, in superl. φίλτατος,
à φίλον, κ, ο, *amicus*. ε. 307.
α. 78.

Φλεγώντος, *ardentis*, gen. part.
praesent. à φλεγάω, ex φλέγω,
υρο, & θέω, *curreo*. ϑ. 846.

Φλεγύας, *aquila*, genit. Aëolicus
à φλεγύας, κ, ο, *aquila*.
ἀπὸ τῆς φλέγειν ἐ λαμπερὸς εἶναι.
α. 134.

Φλόξ, ῥος, ἡ, *flamma*, à φλέγω, ξω,
υρο. ϑ. 697. 859.

Φόβος, *timor*, à φόβομαι, in praet.
med. πέφοβα. α. 144. 155.

Φοβέσκειν, 3. pl. imperf. Poëticè
pro ἐφόβην, à φοβέω, ὦ, *timore*
injicio, *terreo*. φοβέομαι,
ἐμαί, *timeo*. Th. φόβομαι, *ti-*
meo. α. 162.

Φοῖβος, φοῖβος, *purus*, *lucidus*.
estque Apollinis epitheton :
ὁ φοῖβος, nomen Deæ. ϑ. 404.

Φοινίκεος, ἐνός, *punicæus*. à φοῖνιξ,
ιως, ο, *palma arbor*, *color ru-*
ber. α. 194.

Φοιτῶσι, à φοιτάω, *ventito*, *fre-*
quento, f. ἤσω, p. ἤκα. ε. 103.

Φόνον, *cædem*, à φόνος, κ, ο, *cæ-*
des, à φένω, *occido*, unde praeter.
med. πέφονα. α. 17. ϑ. 228.

Φόρκυι, *Phorco*, dat. sing. nom.
propr. ϑ. 270.

Φόρκυνος, gen. à nomin. φόρ-
κυω, ιως, ο, & φόρκυνος, no-
men monstrum marini. in acc.
φόρκυω, in dat. φόρκυι, pro
φόρκυωι. ϑ. 237.

Φόρμιγξ, dat. ἡ φόρμιγξ, ἡ, ῥος,

cithara, testudo. α. 280.

Φορμός, ἔ, ο, *sporta*. ε. 480.

Φορπύζομαι, *imponito*, praes. inf.
pass. verbi φορτίζω, *onero*,
f. σω. p. πιφορτίκα. Th. φόρ-
τος, κ, ο, *onus*. ε. 688.

Φόρτος, κ, ο, *onus*, hinc φορτίον, κ,
τό, *onus*. φορτί, pro φορτία, *one-*
ra. ε. 642.

Φόως δέ, in lucem, à φάως, idem
quod φῶς, οτις, τό, *lux*. Th.
φάω, *luceo*. ϑ. 669.

Φραδμοσιώνησιν, dat. pl. Ion. pro
φραδμοσιώσιν, à φραδμοσιώνη,
ἡ, *consilium*. Th. φράζω, f. σω,
dico. ε. 243.

Φράζομαι, *cogitare*, praes. inf.
φρασαίτω, 3. dual. α. 1. act.
Ion. φράσασθαι, pro φράσαι-
σθαι, φράσασθαι, pro φράσαι-
σθαι. 3. sing. α. 1. med. opt. φρασ-
σάμεν, part. α. 1. med. pro
φρασαίμεν, metri causa, φρά-
ζομαι, *confidero*. Th. φράζω,
dico, f. σω, p. κα, α. 2. ἐφραδον.
ε. 365. α. 218. ϑ. 892.

Φρεσι, & φρεσίν, *præcordiis*, *men-*
te, dat. pl. à φρέω, *mens*. ε. 47.
389.

Φρίσσει, *horret*. 3. praes. ind.
φρίσσω, *contremisco*, f. ξω, p.
χα. φρίσσω, pro φρίσσει,
φρίσσει pro ἐφρίσσει, imperf.
ε. 510. α. 171.

Φρονέω, *sapio*, *cogito*, f. ἤσω, p. πε-
φρόνηκα. Them. φρέω, ἐνός, ἡ,
mens. ε. 200. ϑ. 461.

Φύγεις, *effugeris*, α. 2. opt. act. à
φάγω, *fugio*, f. φάξομαι, α. 2.
ἐφυγεν, p. m. πифυγα. ε. 682.

Φυλή, *naturam*, *indolem*, à φύη;

- ἤς, ἡ. Th. φύω, nascor. α. 88.
 Φύλακες, nom. pl. à φύλαξ, ακϙ, ὁ κς ἡ, custos. Th. φυλάσσω, custodio. ε. 122.
 Φύλλα, folia, nom. pl. à φύλλον, ὡ, τὸ, folium, dat. pl. φύλλοισι. ε. 419.
 Φυλάσσει, custodit, 3. præf. φυλάσσει, pro φυλάσσει, præf. imperat. pass. à φυλάσσω, custodio, f. ξω, p. χα. ε. 489. 9. 769.
 Φύλον, ὡ, τὸ, idem quod Φυλή, ἡς, ἡ, tribus, genus, φύλ', pro φύλα, nom. pl. ε. 90. 197.
 Φύλοπις, ιδϙ, ἡ, pugna, in acc. φύλοπιν & φυλόπιδα, proprie clamor bellicus, à φύλον, seu φυλή, ἡς, ἡ, natio, gens, & ὅψ, ὅπος, ἡ, vox, q. d. ὅψ τ' φύλον, clamor nationum. Sic βον, ponitur pro bello, ἰλιαδ. β. 408. per metonymiam adjuncti, vel quasi, ἡ τ' φύλων ὅπις, quod bellis puniat Deus homines, ab ὅπις, ιδϙ, ἡ, ultio. α. 23. 114. 200.
 Φύρειν, miscere, præf. inf. à φύρω, f. υρῶ, & Æolic. φύρσω, p. χα. ε. 61.
 Φυτόν, ὡ, τὸ, planta, in dat. pl. φυτῶσι, hinc φυτῶω, planto, φυτῶση, plantaret, 3. perf. a. 1. sub. φυτῶσαι, a. 1. m. ind. Ion. Th. φύω, nascor. ε. 567. 780. 810. α. 29. 9. 986.
 Φωκῆς, nomen gentis. α. 25.
 Φῶκον, nom. viri. rhoca, est bellua marina, φωκαῖνα, φῶκη, vitulus marinus, pessime olet. ὀδυῶν. δ. 443. 9. 1004.

- Φωνή, dat. sing. à φωνή, ἡς, ἡ, vox. α. 382.
 Φῶς, viri, gen. sing. φῶτα, virum, acc. sing. à φως, vir, φῶτων, virorum, per synec. Ipec. hominum. φῶτες, viri. Sed φῶς, ὡς, τὸ, lumen, differentia causa facit Genitivum pluralem φῶτων. Th. φάω, luceo. ε. 191. α. 149. 420.

X.

- Χ', propter sequentem Vocalem aspiratam pro κ. pro κς, sæpe pro κς, κεν, quæ sunt distiunculae potentiales. ε. 390. 432.
 Χαίϙ, genit. sing. à χαίϙ, ιδϙ, τὸ, rudis indigestaque materia, qualem fingeant. Vide in χαίϙ. 9. 123.
 Χαίρεις, gaudes, 2. perf. præf. verbi χαίρω, gaudeo, f. χαρῶ, p. κίχαρκα, a. 2. ἔχαρον. f. 2. pass. χαρήσομαι, p. m. κέχαρκα. ε. 55. 356. α. 327.
 Χαλαίνοντες, laxantes, præf. part. à χαλαίνω, idem quod χαλαῶ. f. ἄω, laxo. α. 308.
 Χαλίπῳ, damno afficio, everti, hinc χαλεπός, gravis, χαλεπή, χαλεποῖο, gen. Ion. χαλεπῆσι, dat. pl. Ion. χαλεπῶται, diff. fillimus, superl. & χαλεπῶς, adv. ε. 5. 91. 290. 330. 555. 672.
 Χαλκασφώνϙ, ὡ, ὁ, ærea voce, ex χαλκός, ὡ, ὁ, æs, & φωνή, ἡς, ἡ, vox. 9. 311.
 Χαλκουργῶ, ærea galea munitum, acc. sing. à χαλκουργῶ

- αἷς, ex χαλκός, ἔ, ὁ, αἶ, & κή-
ρυς, υῖος, ἡ, *galea*. §. 984.
Χαλκῶ, ære, dat. sing. χαλκός, ἔ,
ὁ, æs. ε. 150. α. 415. hinc χαλ-
κῶ, ἔς, æreus, & χαλκεῖ, αἶ,
metri gratia. χαλκίδα, acc. à
χαλκίς, nomen urbis. ε. 143.
149. 653.
Χαμαῖ, humi, adv. hinc χαμαι-
γυνῶν, *humii prognatorum*, à
χαμαιγυνῆς, ex χαμαῖ, & γείνο-
μαι. §. 879.
Χά, hiatus, tenebræ, à χαίνω,
hisco : hinc χάω, in chaos
verto. §. 116.
Χαροσόμην, præf. part. χα-
ροσέμεναι, Dor. & Æol. pro
χαροάσεν, à χαροάσω, f. ξω,
sculpro, incido, acuo. ε. 571.
Χαρίεις, acc. pl. à χαρίεις, χα-
ρίεσσα, εν, elegans, à χαρις,
ἡ, gratia. §. 129.
Χάρις, ἡ, gratia, in acc. χα-
ρίην. ε. 707. 718.
Χάριτες, Deæ, in gen. pl. χαρί-
των. ε. 73. §. 907.
Χάρις, αἶος, τὸ, *gaudium*. Th.
χαίρω, *gaudeo*. α. 400.
Χαροπῖος, gen. Ion. à χαροπὸς, tru-
ces, fulvi alioquin, χαροπός, ἔ,
ὁ, *letus, vultu serenus, castus,*
cæruleus, ab ὤψ, *oculus*. Th.
ὄπθωμαι, *video*, & χαίρω, *gau-*
deo. §. 321.
Χάσμα, αἶος, τὸ, *hiatus*. Th. χαί-
νω, *hisco*. §. 740.
Χαλῆζαν, egens, præf. part. à χα-
τέω, *eg eo*. ε. 21.
Χαυλιόδων, ὄντος, ὁ, *curvus dentes*
habens, dicitur & χαυλιόδης,
ab ὀδύς, ὄντος, ὁ, *dens*. α. 387.

- Χεί, *fundit*, 3. præf. ind. verb.
χείω, seu χείω, *fundo*, f. χέσω,
χέισω ; & χέσω, α. 1. ἐχέσω,
ἐχέω, & ἐχέω, α. 1. pass. ἐχέ-
θω. ε. 419.
Χείλει, dat. pl. à χεῖλ, αἶος, τὸ,
labium, labrum. ε. 97.
Χείμαρ, *clavus ligneus sub ca-*
rina. χείμαρρος, *hyeme fluens*,
à χείμα, αἶος, τὸ, *hyems*, & ρέω,
fluo. ε. 624.
Χεῖμα, χείμαρρος, *hyems*, hinc χει-
μών, ὦν, *idem*. hinc χεῖμη-
ται, & χεῖμητις, *hyemalis*.
ε. 492. 563. 638. 673.
Χέισον, 1. pl. præf. ind. Poëtice
pro χέω, à χέω, *fundo*, f. χέσω,
α. 1. ἐχέω, & ἐχέω, pro ἐχέω-
σα, f. 2. χέω, α. 1. pass. ἐχέ-
θω, quasi à χέω. §. 83.
Χειροδίκην, nom. pl. à χειροδίκης,
cui jus est in manibus, ex χείρ,
manus, & δίκη, ἡ, *jus*. ε. 187.
Χειρὸς, gen. à χείρ, *manus*, χεῖρ,
χεῖρα, χεῖρας, dat. pl. χερσὶ, χερ-
σιν, & χερσισι, Ion. & poet.
ut & χέριασιν. ε. 478. 795.
α. 188. §. 747.
Χείρων, Chiron, nomen viri. §.
1001.
Χελιδὼν, ὄντος, ἡ, *hirundo*. ε. 566.
Χερείων, *deterior*, & χειρότερον, *de-*
terius, novus comparativus,
à κείως, *malus*, in comp. κεί-
ων, χείρων, & Poët. χερείων,
in superl. κείων, & χείων.
ε. 819. α. 51.
Χερσὶ, dat. plur. Vide in χειρὸς.
ε. 319.
Χηλῆσι, dat. pl. Ion. à χηλή, ἡ, ἡ,
ungula, forfex. α. 62.

Χηρωσῶν, remoti cognati. Them.

χῆρ, υ, viduus. §. 607.

Χητῆ, dativus sing. à χῆτος, ε, τὸ, penuria. Th. χατέω, ὦ, egeo. §. 605.

Χθονίς, gen. à χθόνι, τ, terrestris, à χθών, ονός, ἡ, terra. α. 373.

Χίλια, in f. g. & χίλιοι, mille, in n. g. χίλια. §. 364.

Χίμαιρα, in gen. χιμαίρης, Ion. capra hyeme nata, à χεῖμα, τ, τὸ, hyems, per syncopen & ψιλῶ, metri causa. §. 322. 323.

Χιτῶνα, acc. sing. à χιτῶν, ὦν, ὅ, tunica, Ionicè, κίτων. ε. 534. α. 287.

Χλαῖναν, acc. à χλαῖνα, ἡ, lana. vestis species. ε. 535.

Χλοερῶ, dat. à χλοερός, viridis, unde per crasin χλωρός, χλωρῶ. ε. 741. α. 393.

Χλόνα, agrestes, à χλόνης, per crasin pro χλοδύνης, ut sit qui in virenti gramine cubat, epitheton apri, ex χλόα herba virens, & δύνῃ, ἡ, cubile. α. 177.

Χοάνοιο, gen. Ion. χόαν, catinus, à χῶ, fundo. §. 863.

Χόλοιο, gen. Ion. pro χόλῳ, à χόλ, υ, ὅ, bilis, item ira. Th. χολή, ἥς, ἡ, bilis. §. 221.

Χολέμεν, iratus, præf. part. à χολόομαι, ἔμαι, irascor. Th. χολή, ἡ, bilis. ε. 137.

Χολωσαμέν, iratus, part. a. i. med. pro quo Poëtæ quoque dicunt, χωσαμέν, à χολώ, irascor. Th. χολή, bilis. ε. 53.

Χορός, υ, ὅ, chorus, chorea, tripodum. α. 201.

Χορὸς, υ, ὅ, fanum, hinc χορεύειν, proprie herbis, seu sano pascere, per synecd. saturare. ε. 604.

Χρεῖα, debita, in dimensione Poët. legendum, χρεᾶ, vel τε, abesse debet, quod mihi fit verisimilius, χρεῖα vero derivatur à χρεῖον, κ, τὸ, debitum, χρεῖ, ε, idem. ε. 645.

Χρεῖων, gen. pl. à χρεῖα, ας, ἡ, egestas, utilitas, &c. ε. 402.

Χρεμίσαν, hinnivere, a. i. Ion. à χρεμίζω, per syncopen pro χρεμισίζω, f. ἴσω, hinnio. α. 348.

Χρηίζεν, præf. inf. à χρηίζω, idem quod χρεῖζω, egeo. Th. χρεῖα, indigentia. ε. 365.

Χρηῖμα, αἶος, τὸ, res, χρηῖμ' pro χρηῖμας, & χρηῖμαθ' pro χρηῖμα. ε. 342. 603.

Χρῆσαιμην, part. a. i. med. υπῆλα. Errant ergo qui aiunt, aor. i. med. non habere passivam significationem, à χεῖω, f. ἴσω, ungo, perf. pass. κέχρισμαι. ε. 521.

Χρόν, υ, ὅ, tempus. ε. 132.

Χρῶς, genit. à χρῶς, cutis. Th. χρῶα, ας, ἡ, color. Dicitur χρῶ, υ, ὅ, & χρῶς, χρῶς, ὅ, χρῶι, χρῶα. ε. 74. 196. 534. ●

Χρυσάμπυκες, aurea mitra revincta, ex χρυσός, υ, ὅ, aurum, & ἄμπυξ, υκ, ὅ, ἡ, proprie funiculus auratus, quo jubæ equorum in fronte sparse colligantur, ab ἀμπύχω, circumdo. Deinde per metaph. tribuitur mulieribus. §. 916.

Χρυ-

Χρυσάωρ, *accinctus aureo gladio*,
nomen viri, in acc. χρυσάωρα.
ε. 769. ex χρυσός, aurum, &
αἶμα, ροή, τὸ, ensis. §. 282.

Χρύσεια, pl. à χρύσεια, χρυσεῖς,
pro χρυσεῖς. §. 975. χρυσίω.
ε. 65.

Χρύσειον, idem quod χρύσειον.
α. 313.

Χρύσιον, & contractè, χρυσῖς,
aureus, à χρυσός, ὅ, ο, aurum.
α. 297. §. 216.

Χρυσόκρημς, ὁ, ο, aureo crine con-
spicius, ex χρυσός, & κρήμη, ἡ,
coma. §. 947.

Χρυσόπιδλον, aureis calceamen-
tis gaudentem, ex χρυσός, ὅ, ο,
aurum, & πιδλον, ὁ, τὸ, calceus.
§. 454.

Χρυσόσιφανον, aurea redimitus
corona, à χρυσός, ὅ, ο, aurum, &
σίφανον, corona. Th. σίφω,
corono. §. 17.

Χρῶς, ὡτός, ὁ, corpus, idem quod
χρῶς, χρῶς. Th. χροῖα, ἡ, color.
ε. 596.

Χυτρεπόδων, gen. pl. à χυτρεόπους,
olla pedes habens, ex χύτρεον,
ὁ, ο, olla, & πῦς. ε. 746.

Χωρόμυρ, succensens, part. præf.
med. pro χολοόμυρ. χωσά-
μυρ, part. a. i. med. verbi
χῶμαι, idem quod χολῶμαι,
irascor. Th. χολή, ἡ, bilis.
α. 12. §. 533.

Χώρα, genit. à χώρ, ὁ, ο, locus,
sedes. item, spatium. item,
ager, prædium, fundus. α. 410.
§. 731.

Χώστω, pro ἰχολώστω, iratus
fuit, a. i. m. Ionic. à χῶμαι,

irascor. Th. χολή, ἡ, bilis.
α. 554.

Ψ.

Ψαμμίθ, nom. mul. à ψάμ-
μος, ὁ, ο, arena, fabulum.
α. 260.

Ψάδεια, mendacia, acc. plur. à
ψάδω, ψάδειας, ubi in di-
mensione legendum ψάδεις,
acc. pl. à ψάδης, ἰ, ο, ἡ, ἡ,
falsus, mendax. Th. ψάδω,
fallo, f. ψάδω, p. ἰψάδω,
p. pass. ἰψάσμαι, a. i. m.
ἰψάσμεν. ε. 78. 707. §.
229. 783.

Ψιάδας, guttas, acc. plur. à
ψιάς, ἰ, ο, roris gutta. α. 384.

Ψολόειν, ardentem, dativ. sing. à
ψολοίς. Th. ψόλ, ὁ, ο, fuli-
go. α. 492.

Ψυχή, vita, anima. ψυχῆς, vitas.
per metonym. causæ. α. 173.

Ψυχρός, frigidus, à ψύχω, f. ξω,
refrigero. ψυχρῶ, pro ψυχρῶ,
lon. ε. 545.

Ω.

Ωῖ, ὁ, vocativus. ε. 27.
ὦ, cui. ε. 57.

Ωῖδε, sic. ε. 35.

Ωδύσατο, iratus est, a. i. m. poët.
ωδυσάμεν, ab οδύζομαι. f. οδύ-
σμαι. §. 617.

Ωκεανίη, Oceanis, nomen puer-
peræ. ωκεανίαι, filiae Oceani.
§. 364. 507. 956.

Ωκεανός, Oceanus, ex ὠκείας, citò,
& νάω, fluo. ε. 169. ὠκεανοῖο,

pro ὠκείῳ. s. 564. §. 133.

ὠκείς, pl. *veloces*, ὠκείης. gen. sing. f. g. ὠκεία, ab ὠκύς, *celer*, m. g. & in n. g. ὠκύ. α. 61. §. 998.

ὠκείης, pro ὠκείαις, dat. pl. Ion. §. 269.

ὠκείαν, acc. f. g. ab ὠκύς, ἐϞ, ὁ, *celer*, ὠκείης pro ὠκείαις, Ion. dat. pl. ὠκεία, poet. pro ὠκεία. §. 266. 780.

ὠκυπίτης, *celeriter volans*, ex ὠκύς, ἐϞ, ὁ, *celer*, & πέτομαι, *volo*. est & ὠκυπίτη, nomen mul. s. 210. §. 267.

ὠκυπόδων, *alipedum*, ab ὠκύπους, ὀδός, ὁ, idem quod ποδώκης. ὠκυπόδοσι, dat. pl. Ion. α. 302. 470.

ὠκυρόη, nomen mul. §. 360.

ὠλέσει, a. i. ind. ab ὀλλυμι, *perdo*, in fut. ὀλέσω, a. i. ὠλέσει, 3. pl. ὠλέσαν. s. 370.

ὠμώρησσι, a. i. ind. act. ab ὀμωρπύω, *sequor*, f. ἦσω. Th. ὀμωρητή, simul idem quod ὀμῶ. §. 201.

ὠμισυ, §. ὠμισυ, pro ἡμισυ, quod *dimidium* Th. ἡμισυς, ἐϞ, ὁ, *dimidius*. s. 557.

ὠμνησῶ, *crudis vespertem*, acc. ab ὠμνησής, ἔ, ὁ, *cruditivorus*, ὠμνῶ τὸ τὸ ὠμνῶ ἔδειν, ab ἔδω, *edo*, & ὠμνός, ἔ, ὁ, *crudus*. §. 300.

ὠμνός, *cruda*, dat. ab ὠμνός, ἔ, ὁ, *crudus*. item, *crudelis*. s. 703.

ὠμνός, κ, ὁ, *humerus*, ὠμνός, gen. pl. ὠμνός, & ὠμνός. dat. plur. α. 159. 468.

ὠνῆ, 3. fing. præs. subj. med. ab ὠνέομαι, *esto*; f. ἦσομαι. s. 539.

ὠπα, acc. ab ὠψ, ὠπός, ὁ, *vultus* Th. ὠπῶμαι, *video*. s. 62.

ὠπασσι, dedit, & ὠπασεν, a. i. act. ind. ab ὠπάζω, f. σω, *præbeo*, item *insequor*. §. 442.

ὠρεῖσσι, *tempestivus*, *speciosus*, ab ὠρεῖ, α, ἡ, *pulchritudo*, *tempus*. s. 32.

ὠρεῖσσι, *matura reddunt*, pro ὠρεῖσσι, *Æolic*. ab ὠρεῖσσι. Th. ὠρεῖ, *tempus*. §. 903.

ὠρέξω, *petiit*, a. i. med. à Th. ὠρέζω, *porrigo*, f. ξω, *præt.* χα, aor. i. pass. ὠρέχθην. §. 178.

ὠρη, Ion. pro ὠρε, *hora*. & per syn. membri, *tempus*, ὠρης, ὠρη, ὠρην, ὠρε. s. 30. §. 501.

ὠρηνῶν, *certabant*, *porrigebantur*, 3. pl. imperf. pass. ab ὠρηνῶμαι, ὠρην, idem quod ὠρέζω vel ὠρέγνυμι, f. ξω, p. χα, *porrigo*. α. 190.

ὠρην, *concitat*, a. i. act. ab ὠρην. Th. est, ὠρην, *excito*. s. 674.

ὠρεῖ, *tempestivus*. ab ὠρε, *hora*, ὠρεῖ, ὠρεῖ. s. 392. 490.

ὠρεῖν, ὠρεῖ, ὁ, *Orion*, signum cæleste. s. 607.

ὠρεῖν, *excitabatur*, imperf. pass. ab ὠρεῖν. Them. ὠρεῖ, *excito*. §. 191.

ὠρεῖ, *immisit*, a. i. act. ab ὠρεῖ, f. ὠρεῖ, & *Æol.* ὠρεῖ. ὠρεῖ, 3. fing. præt. plusq. pass. ut & ὠρεῖ. α. 40. §. 523. 990.

ὠρεῖν, *antiquum*, ab ὠρεῖν, antiquissimi Thebanorum regis nomen, per synec. speciei, *vetustus*, *antiquus*. §. 806.

ὠρεῖ, particula varios habens usus. s. 86. 108. ὠρεῖ κ, ὠρεῖ. s. 697.

ε. 697. §. 402.

Ως, pro ὅτως, sic. ε. 44.

Ως, perinde. α. 189.

Ως, adeo ut, ὥς, utque, pro ὡς
π. α. 405. §. 831.

Ως, cui, dat. ab. ὅς, qui. ε. 31.

Ως, jubebant, imperf. ab
ὀτρύνω, incito, f. ὠτῶ, p. γη. §. 883.

Ως, auritum, h.e. ansatum,
ab ὅς, ὡς, τὸ, auris, unde est

ὡς, εἰς, εν, auritus, a, υπ.
ε. 655.

Ως, imperf. ab ὀφείλω, de-
beo, fut. ὀφειλήσω, præt. ὤφει-
ληκα, aor. 2. ὠφειλον. ε. 172.

Ως, gradiebatur, 3. sing. im-
perf. med. ab οἶχομαι, abeo,
unde δ' οἶχομαι, abeo, morior,
f. οἰχήσομαι, perf. ἔχην. α.
200.

F I N I S.



LAMBERTI BARLÆI,
Græcæ Linguae in Academia Lugduno-
Batavâ Professoris eximii,
I N
HESIODI
THEOGONIAM

Commentarius luculentus.



LYGD. BATAVORVM,
Ex Officina FRANCISCI HACKII.

CLIOCLVIII.

Sumptibus Societatis.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

OF THE

PHYSICS DEPARTMENT

530 CHICAGO, ILL.

1950



RECEIVED

MAY 1950

100

A D

LECTOREM.

 *Obtulit nuper tibi iterum, Candide Lector, Vir Doctissimus CORNELIUS SCHREVELIUS Hesiodum poetam antiquissimum, selectis probatissimisque Notis auctum; quem satius est admirari, quam propriis decorare laudibus. Offerimus nos nunc auctarii loco, ingenii summi & diffusa eruditionis, Praestantissimi Viri, LAMBERTI BARLÆI Græcæ Linguae Professoris eximii, in Theogoniam ejusdem Commentarium. Qui labor uti nullis hæcenus præstitus, ita perrupit difficillima quæque judicium atque eruditio Autoris nostri. Quippe in Græcis ita exercitatus erat, ut paucos pares, neminem fere superiorem habuerit. Plurimi sententiam unam aut alteram Græcam lætitare norunt, verum genium Linguae penetrare, de stilo uniuscujusque judicare posse paucorum hominum, & qui in legendis Græcis autoribus ætatem triverunt. Neque vero in hoc opere enucleando verbis tantum inhaesit autor noster, sed res ipsas, & antiquissimam veterum sapientiam penetravit. Sub fabulis veterum*
Poë-

AD LECTOREM.

Poëtarum occultari illorum mysticam eruditionem, nemo eruditorum dubitat: Quam veterem Philosophiam ita heic excussit BARLEVS, uti in ejus verâ estimatione nemo sibi satisfacere possit, nisi qui male judicat, vel labores alienos deprimat. Ipse quoque etsi nihil minus quam sui estimator, modestiæque princeps, hunc laborem etiam ante mortem candori & judicio tuo consecravit. Vale Lector, & ubi legeris, judica.



L A M B E R T I B A R L Æ I

N O T Æ

I N

H E S I O D I A S C R Æ I
T H E O G O N I A M.

1. **M** *Ouotian, &c.*] Exorditur Hesiodus ab invocatione & laudibus Musarum, quæ cum Deæ sint, scire, etiam abstrusissima quæque creduntur: simulque docet, rem sacram esse poësin, nec *αὐτοδιδάκτως* canere vates, sed divino quodam instinctu tanquam Musarum subministros. Musarum verò nomine intelliguntur liberalia studia sive artes, quas propter excellentiam tuam, & multiplicem utilitatem in Deas transformavit Gentilitas. De quarum parentibus, numero, variis hominibus & inventis dicendum postea, ubi *Μουσολογίαν* earum tradit poeta. Heliconis montem habitare dicuntur, quod Ratio & Sapientia in hominis capite velut in edito monte sedes suas fixerint. Præterea nec otiosas esse ait, sed Musas tripudiis & cantibus semper intentas. Ob hanc in studiis sedulitatem invulnerabiles eas esse querebatur Cupido, in festivissimo Veneris & Cupidinis colloquio apud Lucianum. Saltare Musas cum ait, & pedes intendere, *πὺν ἄρσιν καὶ θῦαν* in Musica designare volunt poëta; tum exprimere naturam poëtices quæ pro diversis carminum generibus, diversis constat pedibus, hoc est, mensuris, quibus movetur. *Μουσῶν.*] Genit. Æolicus pro *Μουσῶν*. *Ἑλικωνίδων.*] Poëtica epenthesi ῥ α, pro *Ἑλικωνίδων*. Sic dictæ
A sunt

sunt Musæ ab Helicone Bœotix monte. Helicon nomen accepit ab Hebræo ^{הֶלִיכֹן}, quod eò loci convenirent pastores ad pascendas pecudes. Nam Bœotix, & vicinæ Phocidis pleraque loca, ut à Cadmo, & aliis Phœnicibus aut Syris condita fuere, sic & ab iisdem nomina sua accipere. *Ἀρχαίμεια*.] Sic Virgilius Ecl. 3. *A love principium*. *Ἀείδειν*.] Pro *ᾄδειν*, quod fit ab *αι* intensivo, & *είδω*, scio, quod poetæ multarum rerum gnari esse debeant.

2. *Αἶθ'*.] *Τε* redundat, quod familiare poetis epicis. *Ἐχυσιν*] *Καίχουσι*. Versus hic *δηλοῦντος* est præcedentis epitheti, *Heliconiadum*. *Μίτρα*.] Strabo Parnassi æmulum vocat & altitudine & circuitu, à quo non longè distabat; spatio tamen haud amplo fuisse testatur. *Ζάθιον*.] *Ἄζαν θεῖον*, quod Apollini & Musis sacer esset.

3. *Καί τε*] *Τε* *παρίλκε*, ut supra. *Κρήνῳ*.] *Πηγῶν*. Fontem hic intelligunt eum, quem Pegasus ictu ungulæ fingitur aperuisse. Hesiodus quarto abhinc versu *Ἰσσοκρήνῳ* vocat. Persius, *fontem caballinum*, in Prologo. *Ἰοειδία*.] *Viola instar purpurantem fœc nigricantem*, ob aquæ colorem. *Πόσ' ἀπαλοῖσιν*.] *Ποσὶν ἀπαλοῖς*.

4. *Ὀρχῶν*.] *Ὀρχῶν*, ab *ὀρχιόμαι*, salto. *Βωμόν*.] Repetenda *ἀπὸ θεῶν* præpositio *ᾧ*. Fuit autem Jovis ara in Helicone, cujus hic meminit poeta, ubi & sedem suam, & templum habuit Jupiter, unde & *Heliconius* dictus. *Ἐλειθινίῳ*.] A recto *ἑλειθινῆς*, ὁ μείζων δένδρον ἔχον κρήνην. Jovis epitheton. *Κρηναῖον*.] *Τῷ Διός*. Patronymicum pro nomine proprio.

5. *Καί τε λουσαίμεναι*.] Narrat Hesiodus, quomodo Musæ corpora sua lavent in fontibus Permessio, Hippocrene & aliis. Nec sine causa. Eo enim docet, non corporis duntaxat, sed & mentis puritate opus esse sapientiæ studiosis. Tum quoque scientiarum omnium & artium simplicitatem significat non fucatam aut pollutam. Inter omnes enim aquas, nulla purior & salubrior est fontana. *Λουσαίμεναι*.] Poët. *λυσάμεναι*. ἀ λούω, pro λύω. *Χρόα*.] *Σῶμα*. *Περμηναῖο*.] Ion. pro *Περμηναῖον*. Permessus Bœotix fluvius est ex Helicone per Copaidem lacum fluens, ut docet Strabo. In nonnullis codicibus legitur *Τερμηναῖο*, sed perperam. Termessus Pisidicæ urbis nomen est, non fluminis Bœotici, ut testatur idem Strabo.

6. *Ἰσσοκρήνης*] Alii legant, *Ἰσσοκρήνης* divisim: Fonti nomen

montem ex fabula inditum, quam supra retulimus. De eo Propertius lib. 3.

*Visus eram molli recubans Heliconis in umbra,
Bellerophonteï quâ fluit humor equi.*

Fontem Pierium appellat Statius, quod Musis sacer esset. Ο'λ-
μῖς.] Olmius, Bœotiz item fluvius in Helicone, sic dictus ab
Olmio Sisyphi filio, ut tradit Scholiastes. Strabo lib. 9. scribit,
Permessum & Olmeium fluvios ex Helicone confluentes pro-
pe Haliartum in eandem Copaidem lacum incidere. Ζαθέσιο.]
Ion. sacri, vel eximii.

7. Ἀκροῖται Ἑλικῶνι.] Dcest cū, vel continetur in verbo se-
quenti. Χορὸς χοροποιήσαντο.] Ἐχρόσσαν. Aoristus ἔχοισαν
significationem habet.

8. Καλὰς, ἱμερόεντας.] Laudat Musas, quod non inconditè &
agrestium more tripudiarent, sed pulchrè & ad numeros. Ἐπὶ
ῥάσσαντο ἃ πρῶτον.] Id est, ἐρρώμεναι ἃ καὶ σιωπῶντας ἀρχόντο. Non
pugnant hæc cum iis quæ suprâ dixit de Musis : πρῶτον ἀπαλοῖ-
σιν. Possunt enim virgines ut corpus, sic & pedes habere te-
neros, nec minus tamen fortiter & contentis pedibus saltare.

9. Ἐνθεν ἀπορνύμεναι.] Docet Poëta Musas relicto Helicone,
quique in eo, vel prope eum montem sunt fontibus & fluviis,
postquam se abluerint, in terris oberrare ac vocem edere sua-
vissimam cantillantes pariter & tripudiantes : idque per no-
ctem, ne ab hominibus conspiciantur. Nec ἀλόγως id fictum.
Pertinent enim hæc ad doctrinam, præcipueque poëticam spe-
ctant. Siquid sapientius mediteris, nocturna opus est medita-
tione, inquiebat olim Epicharmus. Unde & noctem prisca
Græcia ἀφρογνῶ appellavit, ἀφρὸς τὸ ἀφρογνῆναι, à bene sapiendo.
Tum etiam hoc fictum creditumve, ut ea voluptatibus sibi
temperarent homines, neque ob noctis obscuritatem licentiùs
pæccarent, gnari Deos Deasve actionibus ipsorum interesse, ac
scelerum fore vindices. Cum verò ruere ab Helicone dicuntur
Musæ, τὸ ἑρμηνεύον in poëtis declarat, quod & in Pindaro suo
eleganter expressit Horatius Od. 2. lib. 4. cū inquit :

*Monte decurrens velut amnis, imbres
Quem super notas aluere ripas,
Fervet, immensusque ruit profundo
Pindarus ore.*

Et Ovidius de seipso :

Est Deus in nobis, agitante calescimus ille.

Εὐθεν.] Εὐπιδθεν. Απορνύμεναι.] Α'φορμώμεναι, *concitatae*, vel potius *citatim degressæ*. Potest etiam uno verbo verti, *deruentes*, quo verbo usus est Apulejus, pro *deorsum ruere*. Η'iei πολλῇ.] Id est, σκοτώ πολλῶ. Deos sæpe cælesti domicilio relicto, inter homines versari, sed ἀοργήτως & nube obseptos, prisca credidit Gentilitas. Idem & de heroibus affirmant poëtæ, præsertim per loca incognita euntes. Sic Venus Attidem obduxit apud Homerum: Ænean & Achaten apud Virgilium, ubi inquit: *At Venus obscuro gradientes aëre sepsit*, id est, η'iei πολλῇ.

10. Εὐνύχαι.] Noctu. Nomen ἐπιρρήματικῶς positum. Στεῖχον.] Pro ἔσθχον, *incedunt*. Nam indefinita illa & imperfecta præsentis notionem habent. Πιστηγὰ ὅσαν.] *Suavissimam vocem*. Ὅσαν Scholiastes interpretatur θείαν φωνήν. Nam docet Eustathius ὅσαν, κληδόνα & ὀμφήν, nec non φήμην Homero esse θείον quiddam & σημεῖον ἔμμελον. Hic simpliciter pro voce accipitur.

11. Ὑμνέου.] Laudat Musas à religione. Non enim vanis & spurcis cantilenis animum oblectare ait, sed piis, & sacris hymnis vacare, qui vel Dei reverentiam ingenerare, vel mores informare possent ad honestatem. Quippe Carminum suorum auspicia faciunt à celebratione Jovis & Junonis, velut principatum inter Deos obtinentium. Sic & Aratus Astrologiam descripturus orditur à Jovis invocatione & laudibus locum. Docet eo vates, poësin, cùm cæleste sit donum, non nisi in Dei operumque ejus laudem esse convertendam. Ὑμνέου.] Dor. pro ὑμνεύου. Αἰγίοχον.] Sic Jovem appellat usitato Græcis cognomine, de quo Eustathius: *Iupiter*, inquit, *dictus est αἰγίοχος*, vel quod nutritus fuit à capra, quæ Græcè αἴξ, αἰγὸς dicitur: ὅχι vero sonat alimentam. vel, ὅτι ἔχον τὴν αἰγίδα, id est, quod habeat pellem dictæ capræ, cujus lac suxit: in ejus enim memoriam ipsam ferebat. Η'ρῶ.] Ab αἴρῃ, cui præsidet, transpositis litteris fit ἡρῶ. Juno. Gerardus Vossius Lunam eo nomine signari putat, quem videsis lib. 2. de Gentium Idololatria cap. 27. Πότνια.] Σιβασμίαν. Corripitur ultima & retrahitur accentus, pro ποτνια, à πότνι, quod tamen, in usu non est.

12. Αργεῖον.] Ion. Αργείαν. Sic dicitur Juno ab *Argis*, ubi nata fertur, ut scribit Strabo lib. 9. Errant qui Junonem Argivam cum Pelasga vel Samia confundunt. Χρυσόισι.] Pro χρυσῶν aureis, hoc est, pretiosissimis & auro intertextis. Πεδίοις.] Τὸ πιδίον, *calceus*, ὡς τὸ περικείμενον τῷ ποδί, quod pedi

pedi circumvolvatur. Hinc *χευσσιπιδλον* alibi vocat Junonem Hesiodus. Eo epitheto aerem designant, à sole illustratum. *Εμῆβαιαν.*] Ion. pro *ἐμῆβηκῆαν*, ab *ἐμβάινω*, *incedo*. Expressit hoc adjunctum Maro, cum sic Junonem introducit loquentem: *Illā ego quæ Divūm incedo regina Iovisque Et soror & conjux.* Hinc, *Iunonium ingredi* proverbio dicitur, qui *lento & fastuoso incedit gressu*, *Iunonis instar*. Vide Erasmi Chiliad.

13. *Κέρλυ τ'.*] Secundam à Jove & Junone ponit Minervam. Eam à genere & corporis habitu describit poeta cum filiam Jovis appellat, & cæcis oculis præditam. Si historicè consideremus, Minerva eadem videtur fuisse, quæ Naama Lamechi filia, cujus meminit Moses Genes. 4. vers. 22. quæ lanificium & texturam reperisse dicitur. Alii Venerem eo nomine designari putant, quum *Nahama* Hebræo sermone *venustam* sonet ac *delicatam*. Diodorus Siculus varia Minervæ inventa refert, atque in his *τὴν τ' ἐδῆτο καὶ γαυκαλῶν*, id est, *rationem conficiendarum vestium*. Physici supremam aëris regionem, vel Lunam eo nomine intelligunt. Platonici intellectualem providentiam sapienter omnia & potenter exornantem, quæque sub coelo sunt, producentem. Jovis filia dicitur, quod ex cerebro ejus sine matre procreata, quo docere voluere poetæ, sapientiam, & bonarum artium disciplinas, non esse humani ingenii reperta, sed ex Jovis cerebro, hoc est, inexhausto divinæ sapientiæ fonte in humanum usum depromptas. *Cæsiā* appellat, quod noctuæ oculos haberet, quæ avis etiam ei adscribebatur. Diodorus Siculus ab Ægyptiis sic vocatam prodit, non quod glaucos habeat oculos, ut Græci putaverunt, sed quod aër, quem Pallada antiqui credebant, glauci sit coloris. At Gellius in Noct. Atticis sic dictam tradit, quod horrendo ac formidoloso esset adspectu, tanquam belli dea. Unde & *cæsi leones*. *Κέρλυ.*] Ion. *κέρλυ*. *Αἰχόχοιο.*] *Αἰχόχυσ*. *Γλαυκῶπιν.*] *Γλαυκῶφθαλμον*. *γλαυκός*, enim, *cæsius*, & *ὤψ*, *vultus*. *Α'θηνῶν*. *Α'θηνῶν*. Phurnutus nomen illud *δυσειυμέλογον* esse ait, ob antiquitatem. Gerardus tamen Vossius, cum Minervæ cultum ab Ægyptiis accepisse dicat Græcos, etiam ab Oriente nomen ejus arcessit, sicque vocatam putat ex Chaldæo *תלל*, hoc est, *meditari, studere, docere*, s & τ, ut sæpe fit apud Græcos, inter se commutatis, quasi dicas, *studiorum ac doctrinæ præses*. A præfixum *Tana* articulus est, sed spiritu aspero in lenem converso.

14. Φοῖβόν τ'.] Prisci Gentiles Solem Lunamque Deos esse crediderunt, quorum alterum Apollinem, alteram Dianam nuncuparunt, ut auctor est Tullius lib. 3. de natura Deorum. Quatuor autem eo in loco recenset Apollines, quorum antiquissimus Ciceroni is, qui ex Vulcano natus, Athenarum custos est dictus. Huic inter alia præcipuè Musicen tribuit Vetus. At cum hoc inventum ante diluvium claruisse ex sacris litteris constet, non alius fuisse videtur Apollo iste, quàm Jubal, qui Genes. 4. à Mose vocatur, *pater canentium cithara & organo*. Plato in Cratylo, nominis rationem perquirens, quatuor ei attribuit facultates, Musicam, divinationem, medicinam & sagittandi peritiam, sicque dictum putat Clariss. Vossius, ἀπὸ τῆς ἀπολλύειν, quod est *perdere*. Nam Sol tam corruptionis, quàm generationis auctor est, pestis æquè ac salutis, ut videre est apud Homerum Iliad. primo, idque præcipuè facit in regionibus illis torridis, ut apud Atlantes in Africa, qui propterea Solem detestantur, ut auctor est Mela lib. 1. cap. 7. Quinimo Apollinis nomine Delphis non alium coluere gentes, quàm eum qui Apocalypf cap 9. vocatur *Abaddon*, quod est, si Græcè interpreteris, ὁ ἀπολλύων, cujusque filius Æsculapius sub serpentis forma Epidauri cultus. Post Apollinis laudem sequitur & Dianæ, quæ Physicè Luna est, Apollinis soror, ut fabulantur poëtæ. Si historicè consideretur, Diana virgo quædam fuit Cressa, Eubuli filia, venationi addictissima, & retium, ut proditur, cassariorum inventrix, quæ post mortem communi nomine cum Diana coli cæpit. Verùm ut Apollines, sic & plures Dianas refert Cicero lib. ultimo de natura Deorum: at omnium novissima illi est, quæ eodem partu cum Apolline ex Jovè & Latona nata fertur, quæque templum habuit apud Ephesios augustissimum, cujus meminit Lucas in actis Apostol. cap. 19. Latinis dicitur *Diana*, non quasi Διὸς ἄνασσα, ut Pasori visum, sed tanquam *Divæ Iana*. Nam Solem *Ianum*, Lunam *Ianam* dixere veteres. Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα.] Utrouque illo nomine unum & eundem Deum designant, nempe Solem. Prius illud etiam ἐπιθετικῶς accipi potest, ut significet, *splendidum Solem*. Φοῖβος enim Hesychio, καθαρός, λαμπρός, ἀγρός, naturaque sua adjectivum est. Καὶ Ἀρτέμιον.] Sic vocant Græci Dianam, ἀπὸ τῆς ἀρτεμείας ποιεῖν, quod *integros sanosque præstet sui cultores*, tanquam venationis Dea. Macrobius 1. Saturnal. cap. 15. ad Lunam respiciens sic eam vocari scribit,

scribit, quasi *ἀερόμεν*, quod aëra secet. *Ῥοχάσσει*.] Sic dicitur, vel *ἀε χέου ἰὺς*, quasi tela emittens seu effundens, vel *ἀε χαίρσει ἰὺς*, quod sagittis gaudeat, ut sagittaria & venatrix. Si ad Lunam referas, etiam *Ῥοχάσσει* meritò dici possit, tum venatorum respectu, qui noctu ad Lunam exire solent, cum è lustris suis prodeunt feræ: tum maximè parturientium ergò, quarum acerrimis doloribus mitigandis conferre creditur Luna, præsertim cum pleno orbe refulget ob humoris tunc copiam, & lubricitatem uteri. Inde sagittas Dianæ tribuunt ob dolorum scilicet in partu gravitatem. Sic puella proco apud Theocritum, Idyll. 27. *Ὡδίνει προμείω χαλεπὸν βέλϑει λαιδύης*. *Pariendi doloribus mihi metuo: grave tolum est Lucinae.*

15. *Ἡ δὲ Ποσειδάων*.] Neptuni quoque laudes à Mufis celebrari ait, cujus divinitatem, & miranda opera, cum ipso nomine, tum subjectis quibusdam epithetis declarat poëta. Per *Neptunum* Veteres intelligunt maris præsidem, seu spiritum illum & mentem divinam, quæ per maria est diffusa, totamque aquæ naturam ac molem à corruptione præservat: quod quidem nihil aliud est, quàm anima mundi per elementa diffusa, sicut in animalibus & plantis. Verùm ut multos Joves & Apollines, ita & multi fuere Neptuni temporibus inter se distincti. quorum tamen antiquissimus doctorum judicio fuisse videtur unus è Noachi filiis. Nam velut in Saturno Noë, ita in tribus Saturni liberis, qui mundi imperiùm divisisse dicuntur, adumbrati sunt tres filii Noë, eorumve posterì. Porro ut Semi progenies Septentrionalem & Orientalem Asiam obtinuit: Chami autem stirpi Asia meridionalis cum Africa cessit: ita Iapheto obtigere maris mediterranei insulæ & continens Europæa, ut in quam ex insulis ulterius veniretur. Hujus igitur posteris duplici scientia opus fuit: nauticâ, ad transmittendum vastum mare; & equestri, ut in loca venientes longè lateque patentia, sed inculta & sæpe sylvestribus, effieris ac venenatis animalibus obsessa, celerius tutiusque quàm maxima spatia conficerent, donec de locis maximè sibi idoneis satis despicere possent, eaque inter se partirentur. Hanc esse causam existimant nonnulli, cur Neptunum, quem Iapetum interpretantur, non nauticæ solum rei, sed equestri etiam præfecerint *οἱ ἔχοντες*. Postea tamen tot prope Neptuni extitere, quot principes insulares, quemadmodum ex poëtarum fabulis, si ad hi-

storiā referantur, non obscurè cognoscitur. Περσέδαν.] Περσέδαν, pro communi Περσέδων. Julius Scaliger in libro de arte poetica, sic vocatum scribit, ὡς τὸ τὴν πῶν δάνα, quia potum dat omnibus. Etsi enim aqua marina ob salledinem potabilis non sit, tamen fontana & fluviatilis & puteana aqua mari originem debent, ut ex Homero, & Ecclesiaste constat. Γαίηορον.] Sio dicitur Neptunus vel ἀπὸ τῆς γαῖης ἔχον, quia Neptunus, hoc est, mare terram continet humore suo: vel ἀπὸ τοῦ ἐπὶ γαῖης ὄχλου, quod vehatur supra terram. Perperam nonnulli γαίηορον, terræ concitatorem exponunt, quæ sequentis epitheti significatio est. Ἐννοσιγαιον.] Alterum Neptuni cognomen sic appellatur, vel quod terram fluctibus suis concutiat: vel quod terræ motuum auctor esse creditur. Ἐννοσι & geminata consonante ob metrum ἔννοσις motum significat, & γαῖα, terram.

16. Καὶ Θέμις, &c.] Est propriè Themis ipsa Justitia siue Dei vindicta bonorum præmiatrix & scelerum ultrix, quam virtutem, ut Deam coluerunt priscae Gentes, variisque nominibus appellaverunt. Latine *ius* siue *fas* dici potest. Templum habuit juxta Cephissum Bæotiae fluvium, ubi & oracula edidit, ad quæ Deucalion & Pyrrha post diluvium pro reparatione humani generis scitatum adivere, ut Plinius refert lib. 4. cap. 3. Eruditi Themides duas statuerunt, vetustiore quidem alteram, alteram verò Euandri matrem, quæ & *Nicostrata* & *Carmenis* dicta est. Cicero quatuor recenset in lib. 3. de natura Deorum. Vetustiore appellat, quam Cælo & Die natam scribit, cujus in Elide delubrum se vidisse refert. Veneris autem nomine significatur physice coitus siue generationis deliderium omnibus animalibus à natura inditum, ad speciei suæ propagationem, & conservationem, de cujus natali & variis nominibus postea agetur. Si historicè consideretur sub Veneris nomine Cyprii coluere amicam, vel concubinam Cynæ regis Cyprii, quem Cecropis ætate, vel paulo post vixisse scribit Apollodorus lib. 3. At Cecrops ille, ut Clariss. notat Vossius, Mosi æqualis fuit. Unde patet antiquissimam fuisse Deam. Antiquitatem quoque ejus confirmat Seldenus in lib. suo de Diis Syris, cum nomen Veneris ab Oriente arcessit, ex eo, quod Assyriis tabernacula, in quibus Veneri virgines dicarentur, nomen haberent, *sucoth benot*. A *Benoth Benos* seu *Venos* formatum credit, facili & B in V migratione. Quod nomen & pro

pro idolo ipso postea accipi cæpit. Θέμις.] Dicitur Θέμις, ἰδὲ & ἰσὲ. Αἰδὼς.] Ion. αἰδῶς ἀξίαν, πρίαν. Scribit Gel-
lius lib. 14. *Imaginem Iustitiæ fieri solitam forma atque filo vir-
ginali, adspectu vehementi & formidabili, luminibus oculorum
acribus: neque humilem, neque atrocem, sed reverendæ cujusdam
tristitiæ dignitate.* Εἰληθὲς βλέφαρον.] Sic Venerem appellat, vel
à nigris superciliis. Nam εἰληθὲς, niger, & βλέφαρον, palpebra, su-
percilium: vel ab iisdem curvis & arcuatis. Εἰλικες in viribus
sunt capreoli. Ex parte formosam intelligit. Αἰφροδίτη.] Sic
Venus dicta, quod è spuma maris nata fingitur. Αἰφρὸς enim
spuma. Aristoteles 2. de generat. animal. ideo hoc fictum scri-
bit, quod semen genitale sit αἰφροδῆς, id est, spumofum, qua ra-
tione etiam ipsum semen album est, ut spuma. Sunt quibus
Αἰφροδίτη dici placet, quasi αἰφροδωίω. Sic adulterium suum
excusat Helena apud Euripidem in Troade: Καὶ μῶγε, inquit,
πάντ' ἐστὶν Αἰφροδίτη βροχίς, καὶ τ' ἐνομ' ὀρθῶς αἰφροδωίης ἀρχή
γεῖν. Videatur Aristoteles in Rhetor. Aristophanis Scholiastes
in Nebulis, & Daniel Heinsius ad Hesiodi ἔργα κ' ἡμέρας.

17. Ηἷω π, &c.] Hebe filia Junonis fingitur à poëtis abs-
que patre, & Dea juventutis. Ηἷη enim Græcè *pubertas* &
lanugo. Apud Sicyonios, & in Phliunte pro Dea habita est, ut
testatur Strabo lib. 8. Latinis *Iuventa* vel *Iuventas*, vel etiam
Iuventus nuncupatur. Neque enim est quod Grammatici illa
nomina sollicitè distinguant, cum sæpe ea confundantur à
poëtis. Hebes sive Juventutis ædem Romæ in circo maximo
dedicavit Licinius Lucullus duumvir, ut testis est Livius. De
ea sic Eustathius ad Iliad. 4. Dicitur *Hebe Diis sedentibus apud
Iovem in aureo pavimento nectar infundere aureis poculis.* Per
γεῖν, sidera intelligit Homerus ὡς τὸ γεῖν, à currendo seu mo-
vendo sic dicta. Diis autem Hebe nectar infundit, tanquam Iovis
pocillatrix, quoniam astra semper quasi nova sunt & recentis fra-
grantiae. Iovi assident Dii, hoc est, fato, cum fatorum conscia sint
sidera. Per aurea pocula, quibus se mutuo excipiunt Dii, sym-
pathiæ & consentientes astrorum virtutes significantur. Aureum
pavimentum est cælum. At paulò aliter fabulam exponit Cice-
ro Tuscul. quæst. lib. 1. Itemque Natalis Comes lib. 2. mytho-
logiæ cap. 5. de quibus uberius sese offeret differendi campus,
ubi nativitatem ejus refert Hesiodus. Dione verò una est ex
Nymphis, Oceani & Thetyos filia, Veneris mater ex Jove,
quàm à pulchritudine commendat poëta. Ab hac Venerem

Dionæam cognominat Virgilius 3. *Æneid.* Et *Eclog.* 9. *Cæsarem* quoque appellat *Dionæum* poetica adulatione, quia genus suum referebat ad *Æneam* Anchisæ & Veneris filium. Cur autem Oceani & Tethyos filia esse fingatur Dione, postea dicitur, ubi *Ἥρῃσι* Deæ describit poeta. *Χρυσείφωρον.*] *Εὐμορφον* à corona muliebri ornamento, quæ compacta sit ex auro, & lapillis pretiosis.

18. *Ἡὸς*, &c.] Tres hic Deos commemorat poeta, Auroram, Solem & Lunam temporis diurni nocturnique præfides. Est autem Aurora primæ partis diei præses, sive Dea quâ gaudet mortale genus, ut in hymnis suis canit Onomacritus. Cum enim manifesta & eximia lucis matutinæ, solis præsertim Lunæque beneficia in genus humanum intuerentur Veteres, perennesque siderum motus suspicerent, animata esse crediderunt, proque Numinibus habuerunt, quæ tot fabulis & nominibus implicarunt, ut non idem de iis senserint Gentes. Sed de horum Deorum natalibus infra pluribus differendum. *Ἡὸς.*] Dicitur *ἡὸς* vel Doricè *αἰὸς*, ab *αὖς* τὸ λάμπει, *luceo*, quasi *αὖος*, quod Æolicum est pro *αἰὸς*. *Ἡέλιον.*] *Ἡέλιον.* Sunt qui nomen illud derivent, vel ab Hebræo *הל*, quo splendor denotatur, vel ab *ἓν*, quod unum est ex nominibus Dei. Certè *ἥλ* esse Solem, ostendit Servius, ubi de Belo Phænice agit: *Omnes*, inquit, *in illis partibus Solem colunt, qui ipsorum lingua Hel dicitur, unde & ἥλιος.* *Μέγαν.*] *Luminare majus* vocatur à Mose Genes. 10. quod non intelligendum de quantitate molis, sive essentia, sic enim minor fuerit reliquis stellis: sed partim usu & administratione luminis quod copiosius ad nos diffundit: partim specie sua, & opinione nostra, ut scribit Junius ad locum illum. *Σελήνην*] Sic dicitur, *ὡς δὲ τὸ σέλας αἰεὶ νέον ἔχει.* Quod lucem semper novam habeat. Quanquam alii compositam vocem esse negent. Syri & Phænices Astarten & Baaltin dixere, hoc est cæli dominam seu reginam, quam & religiosissimè coluerunt, ut ex Jeremia constat cap. 44. Itemque Eusebio lib. 1. de præparat. Evangelica. Vide Seldenum Syntagm. 2. cap. 2. Sed de hac Syderum regina pluribus alibi dicendum.

19. *Λητώϊ*, &c.] Latona Cæi Titanis filia dicitur, quæ Apollinem & Dianam ex Jove peperit. Cæus è Cælo natus esse fingitur, quoniam, ut Physiologi exponunt, omnium bonorum pater, ac mens divina, cunctis quæ sunt ac vigent, suam bonitatem impertit, neque quicquam est boni, quod non à divina boni-

bonitate proficiscatur. Platoni autem Latona est materies universi, quæ Ἀητὴ sive Latona vocata est, ἀπὸ τῆς λήθην, versa aspirata littera in tenuem : vel quod antequam lux foret, omnia in tenebris delituerint: vel quia, ut Platonici volunt, rudis illa, indigestaque moles innumeris latuit seculis, usque dum mundi ille architectus omnibus in orbem redactis, singulis suum tribuit decus. Verum de Latonâ fusiùs, ubi generationem ejus exhibet poëta. Sequitur Japetus qui à poëtis fingitur Cæli & Terræ filius. Ferunt hunc Asiam uxorem duxisse, ex eoque Hesperum, Atlantem, Epimetheum, & Prometheum suscepisse. Sed revera non alius fuit Iapetus, quam Japhet, filius Noachi, Europæorum pater. unde *audax Iapeti genus* dicimur ab Horatio lib. 1. Od. 3. Proclus verò Japeti nomine φυσικῶς intelligit celeberrimum cæli motum, & hujus universi, Græcumque esse putat ἀπὸ τῆς ἰσότητος καὶ πίπτουσας, à motu scilicet, & volatu : sed fallitur, cum origine Hebræum sit, de quo Genes. 5. Saturnus secundum fabulas Cæli & Vestæ filius esse traditur : quo nihil aliud volunt prisca Sapientes, quàm tempus, quod eo nomine intelligitur, cum cæli astrorumque agitatione & motu cæpisse. Hinc senem eum, & falcatum & detestato capite, nec non laceris vestibus finxere, quod tempus terit, denudat ac demetit omnia, quæ nata sunt. quod & nomen ipsum indicare videtur. Nam χρόνος teste Macrobio vocatur immutata littera, quasi χρόνος, quod auctor est temporum. Qui historicè Saturnum considerant, partim Adamo, partim Noacho nomen accommodant. Adamo quatenus aureum sub eo seculum extitisse, & justitiæ pacisque studium viguisse fama est : Noacho, quia orbis imperium inter se diviserint tres liberi ejus, quod & totidem Noachi filiis examussim optimè quadrat. Nec aliud sibi vult Saturni nomen, quod non à satione factum, ut solum Latinè gnaris videtur, sed ex Hebræo *Sathar*, quod est, *latere*, ut Saturnus idem sit, quod *Latius*, à *latendo*, quoniam divini mandati prævaricator Adamus *agnito pudore nuditatis suæ se abscondit à facie Domini, latebrasque quæstivit*, ut legere est Genes. cap. 3. vers. 8. Sed de his alibi. Ἀσχυλομήτις] Saturnus ita vocatur quia tempus, quod eo nomine designatur, *obliqua*, id est, multa & varia consilia suggerit, hominesque callidos reddit. Ex ἀσχύνω, id est, *obliquus*, & μῆτις, *consilium*, βελή.

20. Γαῖαν τ'.] Post Solem, Lunam, & Stellam, prima ex Elementis Terra divinos accepit honores, proque Dea habita est,
in qua

in qua Veteres universam coluere Naturam. Nec mirum, si mi-
 feri mortales ab æthereis corporibus prolapsi etiam sint ad
 cultum Telluris. Etenim uti in cælis Sol, & sidera continuo
 se ingerunt in sensus: ita in partibus mundi inferioribus pri-
 mò oculis & corporis & mentis eximia Telluris se bona offe-
 runt. Quocirca principem illi inter elementa locum tribuere.
 Et Plato Terram vocat Deorum antiquissimam. Quid quod
 veterum omnium opinio fuit, Terram esse antiquam matrem,
 quam Cælo nuptam dixere, quia, ut in rerum generatione
 cælum refert marem: sic Tellus habita est alma mater. Et cum
 corpora omnia naturalia, omniaque elementa ex se invicem
 gignantur, quibus omnibus prope sedes est tellus, eam merito
 Deorum ac hominum parentem vocarunt. Hæc autem Dea à
 Phrygibus sub nomine *Rhea*, *Cybeles*, culta: ab Ægyptiis *Isidis*:
 à Græcis & Romanis nomine Cereris, Junonis, Vestæ, de qui-
 bus passim legere est apud profanos scriptores. Terræ subjun-
 git Oceanum, qui Cæli & Vestæ filius, maris Deus creditur &
 maritus Tethyos, fluviorum fontiumque omnium pater. Pro-
 priè tamen Oceani nomine intelligitur vastissimum illud ma-
 re, quo univèrsus ambitur terrarum orbis: unde & μέγαν ap-
 pellat poëta. Nomen accepit ab antiquitate. Ὠκεανὸς Hesychius
παλαιόν interpretatur. Oceanum quippe Orpheus, & omnes
 antiquorum Theologi principium ortus Diis & rebus extitisse
 ajunt, quia, ut sensit Thales, nihil sine humectatione nascitur,
 aut putrescit, atque omnes elementorum qualitates, quas Deo-
 rum nominibus appellarunt, ex humore nascuntur: tum cen-
 suit etiam antiquitas ex hoc elemento nata esse alia tria, ex
 parte crassiore in se ipsum compactâ. terram: ex subtiliore, æ-
 rem: rursus ex aëre ignem fieri. De quibus suo loco fusius.
 Nox quoque non parvo in honore fuit apud antiquos, quam
 Deorum omnium antiquissimam crediderunt, cum omnes lo-
 cos ante Deorum ortus occuparit, & informem materiem, quæ
 Chaos dicta est. Quippe antequam Sol & Cælum fieret, nulla
 erat lux, quam idcirco ex Erebo & ab inferis venire finxe-
 runt, cum terram semper circumbeat: nam sole inferiore cæli
 parte sub terra occultato, apud nos umbram esse terræ, necesse
 est, cum nihil sit nox, quam umbra terræ. De cujus item ge-
 nealogia in sequentibus agit poëta.

21. Ἀλλὰ τὸ.] Est hic conclusio superiorum unâ cum di-
 gressione ad opus institutum. Præter Deos jam memoratos
 etiam

etiam alios esse ait, quorum laudes & beneficia celebrent Musæ. Neque enim omnes se hic recensuisse innuit, qui cum Musis, ut Deabus sint noti, in sequentibus referre satius ducit. Idque facit poeta, ut scopum attingat sibi ab initio propositum, qui est, ostendere, qua ratione & ipse à Musis edoctus poeta evaserit, utque Dearum instinctu carmina sua conscripserit, præsertim hanc Theogoniam, ne fides tanto operi derogaretur apud mortales. Gloriatur ergo vates noster, se cum à patre missus esset ad pascendas oves, sub Helicone Musas vidisse, ab iisque laurum accepisse, qua degustata, haustaque Hippocrenes unda repente poeta evaserit. Quò respiciens Persius, sed modestius de seipso sentiens, deridere videtur Hesiodum, ejusque similes, qui nihil præter Heliconem, Pirenen, cæterasque Musarum sedes in ore haberent, cum inquit:

Nec fonte labra prolui caballino:

Nec in bicipiti somniasse Parnasso

Memini, ut repente sic poeta prodirem.

Lucianus quoque in Dialogo, qui ab Hesiodo inscriptus est, eo ex loco insultat poetæ, tanquam *φορῆκᾱ, & πειρωτολόγῳ*, quod à Musis artem suam accepisse jactitaret. Nec aliud in animo habuit Naso, cum in primo de arte amandi, scripsit:

Nec mihi sunt visa Clio, Cliûsque sorores

Pascenti pecudes vallibus Ascre tuis.

Amolitur à se suspicionem, qua laborabat Hesiodus, quaque hodie laborant poetastrorum non pauci, qui glorioso titulo, sed falso laureatos se appellant. Cujusmodi homines antiqui *ῥησιόδους* vocarunt, hoc est, *ἀπαίσῳνας, & ἀλαζόνες*. Laureata mendicabula scitè eos appellat Heinsius noster, cujus elegantissimi in hos extant jambi:

Δύσηνα, ῥ' ἦν καὶ πάντῃ λαθρήμματα,

Λιμγῖα παλῶς δυοῖς βίοντα ῥῆμα,

Ἄνδρες φρενῆρες, οἶνοπαλῆγες, οἱ αἰεὶ

Σίβουσι Μῆσας, ὥσπερ δὲ πτερίδας.

Docetur item exemplo Hesiodi, non nisi vigilantibus & officium suum strenuè facientibus adesse Musas. *Ἀθανάτων.] Θεῶν. Ἰεργὸν ῥῆμα.] Sacrum, vel augustissimum genus. Αἰὲν ἰόντων.] Αἰεὶ ὄντων, quod ἰεργῶς ἐστὶν est epitheti præcedentis ἀθανάτων.*

22. *Αἰὲν.] Musæ. Ἡσιόδον.] Id est, me vilem & abjectum opilionem. De seipso loquitur poeta, tanquam de alio. Ἀδιδύω.] Id est, τὸν παινηκίω.*

23. *Ἀργαῖς*

23. Ἀρνας ποιμαίνοντα.] Poëtam se factum ait, cum oves pasceret sub Helicone, quod infecuta ætas accepit, quasi dixisset, ideo poëtam evasisse, quod in Helicone esset versatus, verum, ut rectè notat Casaubonus ad Persii prologum, sicut ægroti in Æsculapii, vel Apollinis templis incubare solebant, ut insomnia captarent, quibus morborum remedia præscribi credebant: ita Veteres eum morem & superstitionem ad suos illos transtulerunt montes, sibi que persuaserunt, eos, qui in illis montibus somniascent, repente poëtas existere. Sic & Propertius lib. 3.

*Visus eram molli recubans Heliconis in umbra,
Bellerophontæi quæ fluit humor equi:
Reges Alba tuos, & regum facta tuorum,
Tantum operis nervis hîscere posse meis.*

24. Τὸνδε, &c.] Sequitur θεωροφώνησις, qua Hesiodum primò & sponte sua affatæ sunt Musæ. Eo significat poëta, se à Musis dilectum & quasi selectum fuisse præ cæteris ad hanc Theogoniam conscribendam, simulque docet poësin donum esse cælitus proveniens, nec nisi divino afflatu canere poëtas. Per Musas ars poëtica comprimis intelligitur, quæ cum ex altissimo Helicone, hoc est, cælo in homines dimanet, filiarum Jovis perhibentur. Hinc Musicam, ut divinam scientiam commendat Pythagoras teste Strabone: nec alia de causa Musæ Olympiades dictæ, hoc est, cælestes, quàm quod è cælo nascantur poëtarum. Τὸνδε.] Τῶτον, & hoc pro τῷδε. Πρώτης.] Τοῦ πρώτου, Πρὸς μῦθον ἔειπεν.] Hyperbaton, ἀντὶ τοῦ πρώτου μύθου, id est, πρὸς λόγον.

25. Κῦρα Διός.] Musarum periphrasis.

26. Ποιμῆς.] Continetur his versibus oratio ἐλεγχικὴ, qua non inscitiae modò & socordiae redarguunt pastores Musæ, sed & eorum refellunt præconceptam opinionem, qua non nisi falsa & ficta à Musis, & consequenter à poëtis proficisci credebant. Ficti enim vates sæpe fabulosa loquantur & scribant, non tamen semper fictionibus indulgent: est etiam quando vera pronunciant, veraque à Musis edocti mortalibus noscenda proponunt. Estque hic elegans θεωροπορφωσία ab officio, vita, & moribus pastorum, quibus subditur ἀναστροφή sive refutatio objecti criminis. Sequitur deinde ἐπίλογος sive clausula orationis, & Musarum εὐίφρασις: nec non donum sibi à Deabus oblatum, nempe sceptrum è lauro, sive laureus

reus ramus : quo velut symbolo designare voluerunt Musæ, regnum, sive principatum inter vates habiturum aliquando Hesiodum. Ποιμένες] Opiliones intelligit. Ἀΰχαιοι.] Οἱ εὖ αἰχῶν ἀυλίζόμενοι. Εἰλέχαι.] Vox εἰλέχῃ præter alia etiam significat *dedecus*, ἀπὸ τοῦ εἰλέχαι, quod est, reprehendere, quasi dicat, homines pessimi & omni reprehensione digni. Γαστήρες.] Objiciunt Musæ pastoribus, quod ventris solummodò curam haberent, neque scirent ea quæ cælestis & divinæ sunt veritatis. Οἶον.] Μόνον.

27. Ἰδμεν.] Dor. pro ἰσμεν, quod καὶ συνηπλώ factum ex ἰσμεν. In sequenti versu ἵ pro καὶ positum. Εὔμυθοι.] Ion. ἐτόμοις, id est, τοῖς ἀληθείαι.

28. Εὐτε.] Οὔποτε. Ἀληθεία μυθήσασθαι.] Ταῖ ἀληθῆ εἰπὶν. Scriptum quoque, ut Scholiastes monet, γηρύσασθαι, quod idem valet.

29. Ὡς.] Οὕτως. Ἀρλίπται.] Αἱ τὴν ἀρετὴν λίγυσται, quæ recta & vera loquuntur, veridica.

30. Καί μοι σκῆπτρον.] Τὸ σκῆπτρον propriè baculus seu scipio cui innitimur, à σκῆπτω, nitor, incumbō. Hic sceptrum sive virga regia. Δάφνης.] Lauri meminit, vel quod πολύδαφνον esset mons Helicon : vel quod Apollini sacra laurus : vel denique quod laurus conferat ad vaticinia. Unde & Lycophron δαφνηφάρον appellat vatem. Εἶδον.] Pro ἑδδοσαν Bæoticè. Εἰσηλί.] Dicitur εἰσηλὺς, quasi λίαν θαλάσσει, hoc est, αἰεθαλὺς, semper enim viret laurus. Quo epitheto carminum designatur immortalitas. Ὅζον.] Κλάδον.

31. Δρέψασθαι.] Ἀ δρέπω vel δρέπομαι, decerpo. Θηητίν.] Θαυμαστὴν, à θηέομαι, admitor, vel cum admiratione specto, quod Ionicum est, ex θαέομαι, τὸ βλέπω. Εἰπέμεναι, &c.] Narrat poëta, quod non solum Musæ laureum ei obtulerint ramum, tanquam poëticæ excellentiæ quoddam insigne, sed quod unâ quoque vocem ei inspirarint divinam, qua quæ à Musis audiendo perceperat, aptè hominibus decantare posset. Quod & ad potum Hippocrene fontis referunt alii. Sic Alcæus in epitaphio poëtæ nostri :

Τοῖνυ γὰρ καὶ γῆρυ ἀπέπνευ, ἐνεία Μουσῶν

Ὅ πρὶς τοῦ καθαρόν γλυσσάμενον λιβάδων.

Eadem legas & apud alios. Deinde exponit poëta, quænam sint ea quæ à Musis audivit, nimirum res futuras & præteritas, ut ostendat poësin similem esse vaticinio, cum futura prædicere

cere non proprium sit poetæ, sed vatis. Cavillator Lucianus in sua cum Hesiodo velitatione poetam nostrum vanitatis arguit & mendacii, quod cum jactaverit se à Musis accepisse facultatem canendi præterita & futura, nihil tamen de futuris, quod quidem extet, vaticinatus fuerit.

32. *Αὐδῶ θείῳ.*] *Θείαν φωνήν.* Sic carmen vocat, vel divinitus inspiratum; vel eximium. *Αὐδή*, ab *αὖω*, *clamo*. *Ὡς τε κλύοιμι.*] Alii, *ἵνα κλείοιμι*, ut celebrarem, sed cum sic modulus non constet, legendum potius, *ὡς κλείοιμι*, cum infra quoque eo verbo utatur poeta. *Ἐσόμεθα.*] *Ἐσόμεθα.* *Πρὸ τ' ἰόντα.*] *Καὶ τὰ ἐσόμενα.* Tmesis.

33. *Καὶ με κέλονθ'.*] *Πρῶτασμα* Musarum, quo jusserunt Hesiodum conscribere hanc Theogoniam, & suas quàm maximè laudes celebrare. Deinde proverbiali locutione velut intempestivam hanc orationem suam, & à proposito alienam redarguit poeta, correctione quadam utens, qua suum in scribendo institutum retardare aut sistere velle videtur, quasi dicat: *quorsum attinet hac antiqua & obscura commemorare de Deorum generatione?* quod perinde est, ac si quis narrare instituat, quo pacto homines primum è quercu, vel petris fuerint prognati. *Κέλοντ.*] Pro *ἐκείλοντ*, à *κέλομαι*, pro *κελεύω*. *Μακρόν.*] *Θείων.* *Αἰὲν ἰόντων.*] *Αἰεὶ ὄντων, ἀθανάτων.*

34. *Πρῶτον τε καὶ ὕστερον.*] *Primo & postremo*, hoc est, semper. *Ἀεῖδειν.*] *ᾄδειν.*

35. *Τῇ.*] Pro *τῇ*, poet. *Ταύτα.*] Scilicet *ῥήματα συμφέρε λίγαν.* *Πιεὶ δρυῶ.*] *Circa quercum aut petram versari* dicitur, qui antiqua nimis consecratur, & ab omni hominum memoria longè remota, ut sunt Deorum generationes. Vide Chiliades Erasmi. *Δρὺς* autem quercus est, unde *homines nati durum genus*, ut fabulantur poetæ. Interpres Homeri, qui vulgo Didymus putatur, *Odyss. τ. ἀπὸ δρυὸς παλαιφάτης*, subdit, *ὅθεν ἡ παλαιὰ μυθολογία*, de qua fabulæ ferunt, veteres fuisse è quercu & rupe prosemminatos, quia partus suos in speluncis & cavis arboribus reponebant enixæ mulieres: vel potius *ἀπὸ τῆς πάλαι ἀνθρώπων ἐν ταῖς ἐρημίαις τοῖς μύθευ ποιεῖσθαι πολλοὶ δρυὶν καὶ πετρῶν.*

36. *Τῶν, &c.*] Seipsum alloquitur & exhortatur poeta, sine mora ulla ab ipsis Musis exordiat, quæ concordī voce Jovis animum oblectant in cælo, canentes non modò res præsentēs, sed & præteritas & futuras. Idque facit poeta, ut Theogoniam

goniam suam Jovi quoque & Diis cælestibus gratam esse declararet. Jovis verò animus recreatur, cum canuntur ea, quæ Deorum spectant in genus humanum beneficia. Sic à veteribus factitatum esse testatur Apollonius lib. 1. Argonaut. ubi de Orpheo loquitur vate antiquo. Similiter Maro, de Jopa citharædo, ubi convivium describit Didonis, lib. 1. Æneid.

Hic canit errantem Lunam, Solisque labores,

Vnde hominum genus & pecudes: unde imber & ignes.

Quin & Homerus etiam convenire existimavit, ut heroum animi severis & decoris cantibus acuerentur, quo sæpius revocatis in memoriam præclaris virorum illustrium rebus gestis, mox instructi & accensi cum hostibus dimicarent. Fuit enim cantorum & poetarum antiquorum institutum, ut se, non solum animorum moderatores, sed & morum magistros cum suavitatem profiterentur. Hinc Græciæ civitates liberis ab initio prima adolescentiæ rudimenta poetice tradiderunt, non illam quidem nudam, & omni spoliata voluptate, sed castam & moderatam. Quare ne parum relligiosus videretur Hesiodus, seipsum exstimulat, ut à Musis exordium capiat, tanquam vatum omnium præsidibus, rerumque quas scripturus esset, optimè gnaris. Neque enim etiam beatæ mentes in cælo ullis præterquam divinis encomiis vacant, soliusque Dei creatoris sui & redemptoris præconia intonant. Vaticiniorum quoque præsidēs & largitrices creduntur Musæ, cum & instinctu earum futura prædicant vates, & ipsa poësis vaticinio similis sit. Denique vocibus inter se concordare dicuntur, cum nihil aliud sit Musica, quàm diversarum vocum, numerorumque apta & concinna modulatio & concentus, cujus tanta est vis credita, ut summum sit in adversitatibus solatium, nec leve incitamentum ad res honorificas, tum & efficax remedium adversus omnes voluptatum illecebras, ut fusius suo dicetur loco. Τῶν.] Dor. pro σύ. Μυσίαν.] Æol. Μυσῶν. Ταί.] Ion. αἱ. Præpositivus articulus loco postpositivi.

37. Ὑμνεῖσαι.] Dor. ὑμνεῖσαι. Ἐν τῷ Οὐλύμπῳ.] Pro ἐν τῷ οὐρανῷ.

38. Εἰρεῖσαι.] Dor. εἰρεῖσαι, hoc est, λέγειν, tanquam ab εἶρω, vel εἰρίω, τὸ λέγω. Ταῖ ἰόντα.] Ταῖ παρόντα.

39. Φωνῇ ὁμηρεῖσαι.] Ὅμῃ τῇ φωνῇ εἶρεσαι, ἤγουν, συμφωνεῖσαι, ab ὁμῆριω, in unum convenio. Τῶν δ' ἀγκάλας.] Musas tanta suavitatem in cælo canere asserit, ut etiam ipsa cælestis fa-

brica, Jovisque domicilium inde resonet, atque exhilarari quodammodo videatur. Eo Musices admirandam vim atque suavitatem adumbrare voluit Hesiodus, quæ tanta est, ut non Deos & homines modò, sed & cælum, sidera & res inanimæ virtutem ejus persentiscant. Quod & exemplis Orphei & Amphionis scitè designarunt poëtæ, quorum alter non bruta tantum animantia, sed & arbores movisse dicitur: alter saxa & lapides in muros traxisse sono testudinis & prece blandâ, ut loquitur Flaccus in Arte Poëtica. *Τῶν δὲ.] Τάτων δὲ, Musarum. Ἀγκυγίῳ αὐδή.]* Laudat Musas à suavitate & assiduitate cantus. *Ρέν.]* Pro ἑρρέεν, & hoc ἀντὶ τῆς ρέει posited. Eo verbo copiosam & mellitam dicendi facultatē tribuit Musis. Sic & de Nestore suo Homerus in primo Iliad. *Τῷ κὲ δ᾽ ἀπὸ γλώσσῃς μέλιθ' ὀλυκίων ρέν αὐδή.]*

40. *Γελαῖ δὲ.]* Schema *γλυκύντῃθ' ἀντὶ τῆς ἡχεῖ.* Ridendi verbum ad res inanimas scitè transfertur.

41. *Ζήως.] Διός. Εἰργδύποιε.]* Gen. Ion. pro *ἰεργδύπυ.* epitheton Jovis, ab ἱεῖ pro λίαν & δῦπ, sonitus, quasi *graviter streperetis ob tonitrua.* *Θεῶν.] Θεῶν. Ὀπί.] Φωνῇ. Λειροίωσι.]* Τὸ λείριον, ut docet Eustathius, non modò lilium significat, vel narcissi speciem, sed & quemlibet florem. Hinc *λειροίωσι,* pro ἀνθηρόσι. Cùm verò flores sint molles, ac grati odoris, ὅπα λειροίωσαν vocat poëta, *vocem suavem & delectabilem,* qualis est Musarum harmonicè canentium.

42. *Σκιδναμύνη.] Διαχομύνη. Σκιδνημι, dispergo. Κάρη.]* Κάρηλον, *caput, vertex montis.* *Νιφόινθ' Ὀλύμπυ.]* Olympus pro cælo. Non quod nives sint in cælo, sed respicit poëta ad Olympi Thessaliæ montis sic propriè dicti altitudinem, in cujus verticè perpetuæ sunt nives.

43. *Αἱ δ' ἄμβροστον.]* Nunc ὑπόθεσις five argumentum Musicæ cantionis proponit, quod est Deorum & Gigantum ortus celebrare. Docet autem poëta, Terram & Cælum universos progenuisse Deos. Cùm enim corporibus omnibus naturalibus, omnibusque quæ ex se invicem generantur, elementis, veluti sedes ac matrix substernatur tellus, non mirum, si Terra Deorum ac hominum mater à Gentibus fuerit credita. At cùm terra nihil concipere, aut producere possit absque cæli solisque influxu, hinc Titanis, aut Cæli uxorem eam esse finxerunt. Nec sine causa duobus hisce corporibus, tanquam antiquissimis principatum tribuere Veteres, cùm ipse Deus universi conditor

ditor primo die creavit cælum & terram, ut testatur *Ἡσιόδωρος* Moses, ex quibus postea processerint, & ornatum suum acceperint reliquæ mundi partes. Cælum itaque prisci considerarunt, ut marem; terram, ut matrem, quæ cæli solisve excitata calore semina ex omnibus elementis derivata in se recipit, rerumque omnium procreatrix est. Hinc tanta Deorum Dearumve turba exorta, singulisque mundi partibus à Gentilitate præfecta, ut supremum illud Numen, quod totum comprehendere non poterant, per partes & quasi membratim colere viderentur, ut loquitur Maximus apud Augustinum in lib. de Civitate Dei. *Αἱ δὲ.] Αὐταὶ δὲ, Musæ. Ἀμύροτον.]* Id est, *divinam*, ad distinctionem vocis humanæ: vel *immortalem*, ab effectu, quod carmina à Musis dictata immortalitati consecrent. Fit *ἀμύροτος* ex *α* privante & *βροτός*, inserto *μ*, plenioris soni causa, pro *ἀβροτός*. *Ὅσων] Φανώ.*

44. *Θεῶν γένος.]* Est hic Synizelis sive coalitio vocalis brevis & longæ in voce *θεῶν*: vel Pæon secundus pro-dactylo positus. *Αἰδοῖον.] Αἰδὼς ἄξιον, πῆμιον. Κλείω(ω.)] Ὑμῶσι, Poët. Αἰδοῖ] Ὡδῇ.*

45. *Εἰς ὄχλος]* Hæc ad sequentia referunt alii, & post *αἰδοῖ*, ponunt incisum. *Γαῖα.] Η' γῆ. Οὐρανός.]* Cælum vel Cælus. *Εὔπικρον.] Εὔπικρον.*

46. *Τῶν.] Τέτων. Εἰς γένος.] Εἰς γένος θέντων. Δωτῆρας ἰδών.]* Sic Deos vocant poëtæ à suis in genus humanum beneficiis. *Εἰδών.] Αἰσθῶν. Ταῖς ἰαῖς* sunt, quæ quisque habet veluti sua, à quo *ἰαῖς* pro *ἰδών*, per pleonasmum & *α*, & spiritu aspero in tenuem verso Æolicè.

47. *Διόπαιον.]* Secundum cantionis Musicæ proœmium Jupiter est, Deorum omnium & hominum pater, ut beneficentissimus, ita & potentissimus. Sic & Onomacritus in hymno Jovis:

Jupiter omnipotens est primus & ultimus idem:

Jupiter est caput, & medium: Jovis omnia munus.

Jovis nomine, (quod ex Hebræo *Jovab*) cælum intellexerunt antiqui, quem *Olympum omnipotentem* vocat Virgilius lib. 10. Alii *animam mundi* esse crediderunt, quæ Platoniorum fuit sententia. Hunc Jovem non hominum duntaxat, sed & Deorum patrem appellat Hesiodus, quia cùm omnium rerum humanarum & productio, & administratio ipsi attribuitur, ut à munificentia pater, ita à sapientia in hac rerum universitate

vocatus est rex. Hinc passim ab Orpheo, & Homero antiquissimis poetis vocatur πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Romani Opt. Max. nuncuparunt Jovem, quo dicendi genere summa Dei bonitas & imperium in res universas designatur. Δάπερον.] Ἐκ δ' αὐτίκ. Αὐτί.] Πάλιν. Ζῶα.] Δία.

48. Ὑμνοῖσι.] Ὑμνεῖσι. Λήγουσιν αἰεὶ δὲ.] Hic αἰ diphthongus corripitur sequente consona, quod licet rarius fiat, tamen a poetis subinde factum esse pluribus ostendit Casaubonus ad Theocritum, quod & de diphthongo οἰ verum est, non in ratione accentuum duntaxat, sed etiam re metrica, ut nihil hic sit mutandum.

49. Ὅσον.] Ὅσον. Φέρτερον.] Ἀΐετον. Κρατεῖ.] Τῷ κρατεῖ, Dialysis.

50. Αὐθις.] Post Jovis Opt. Max. laudes, etiam hominum, Gigantumque progenies à Musis celebratur. Finguntur Gigantes Telluris filii, celsissimæ staturæ, & Draconum pedibus in Deorum perniciem creati, ut superis scilicet bellum inferrent, Jovemque de cæli possessione dejicerent. Macrobius lib. 10. Saturnal. cap. 20. Gigantes non alios fuisse credit, *quàm hominum quandam impiam gentem, Deos negantem, & ideo existimantem Deos pellere de celesti sede voluisse.* Physiologi verò interpretantur Gigantes esse spiritus terræ inclusos, qui dum exitum non inveniunt, fractis interdum altissimis montibus vi erumpunt, & frustra ipsa quasi in cælum ejaculantur. Hos poetæ in campis Phlegræis cum Diis congressos fabulantur, sed partim Jovis fulmine, partim Apollinis, & Dianæ telis confixos cecidisse, aliosque sub Ætna monte, alios sub Mycone & Lipara insulis sepultos jacere: nonnullos etiam in Tartarum detrusos impietatis suæ pœnas luere. Sacra Scriptura quatuor Gigantum genera nominibus distincta recenset, quos *ansche hascem*, id est, viros nominis appellant Hebræorum filii. Inter hos familiam ducunt *Nephelim*, qui cum Hevæis habitaverunt, dicti quasi, *grassatores*, propter rapinam. Sequuntur *Emim*, inter Jebusæos, Moabitas & Ammonitas clari, quos gentili nomine *Zamzumim*, quasi *formidabiles* propter violentiam nominarunt. *Enacim* inter Hethæos fama celebres vixere, quasi *torquati* ab ostentatione opum sic dicti. Sunt denique *Raphaim*, qui sedes habuerunt inter Amorrhæos & Palæstinos, nomine sumpto honesto, quod *servatores & curatores* essent. Tot monstris olim oppressa fuit Ecclesia Dei. Nec defuerunt posterioribus

ribus seculis viri superbi, potestate & honoribus inflati, virtutis & honestatis inimici. Unde apud poetas invaluerunt nomina Titanum, Cyclopum, Centaurorum, aliorumve, qui cum Hebræorum nominibus & factionibus conferri debent. De Gigantum origine variæ circumferuntur opiniones. Alii illos Titani & Terræ filios fuisse scribunt: alii ex sanguine Titanorum à Jove interfectorum esse natos ajunt. Hesiodus ex sanguine Cæli amputatis illius à Saturno virilibus genitos esse infra tradit. Josephus verò in antiquitatibus Judaicis contendit eos ex Dæmonum coitu cum mulieribus fuisse procreatos: cui opinioni & Lactantius argumento ex sacra historia desumpto astipulari videtur. Sed beatus Augustinus, cæterique recentiores Theologi meritò istam rejiciunt sententiam, quod dæmones cum mulieribus verè coire non possint. Ad scripturæ locum quod attinet, quem ex Genes. cap. 6. vers. 2. allegant nonnulli, sic exponitur, ut per *filios Dei*, non Angelos intelligant, sed Sethi posteros, qui Dei dicti sunt filii, cum ob legitimos Deo impensos honores: tum ob justitiæ virtutisque ornamenta, & vitæ sanctimoniam ac simplicitatem, in qua aliquamdiu vixerunt: per *filias hominum*, ex Caino descendentes, quibus nulla fuit pietas, aut religio curæ. Itaque indignatur Deus, quod religionis puræ pietatisque sectatores, modò forma placuisset, sese intruderent temere in conjugia & infidelium necessitudines. Gigantomachia autem, quam Ovidius describit 10. Metamorph. partim eorum hominum adumbrat audaciam, qui turrim Babylonicam ædificarunt Genes. 6. partim desumpta est ex historia Josuæ Numer. 13. cum Cananæis bellum gerentis, quam suis fabulis corrumpere Gentium poëtæ. Cum Musas Gigantum commemoratione Jovis animum oblectare dicit Hesiodus, victoriam præcipuè respicit, qua in suo cum Gigantibus conflictu, potitus est Jupiter, cujus *ἑπινίκιον* cecinere Musæ. De ea sic Horatius Carm. lib. 3. Od. 1.

Regum timendorum in proprios greges,

Reges in ipsos imperium est latus,

Clari Giganteo triumpho,

Cuncta supercilio morientis.

Sed de his plura in sequentibus, ubi de Gigantum origine, & diversis nominibus agit poëta. *Αὐθις.*] *Πάλιν.* *Γιγάντων.*] *Διότι γίγαντες*, quasi *γῆγενῆς*, quod è *terra nati* secundum fabulas.

51. Ὑμνῶσιν.] Ὑμνῶσιν.

53. Τὰς ἐν.] Musarum parentes, natale solum, & officium describit poeta. Jovis & Mnemosynes filiae dicuntur, quoniam Musicae scientia & optimus affectus animi ad illam imbibendam non nisi divinitus in nos influit. Mnemosyne autem nymphea fingitur Pieria, Latine memoriam interpretari possumus, quam ideo Musarum matrem fingunt poetae, quod omnium scientiarum thesaurus memoriae beneficio & acquiratur & conserveatur. Hinc & illud veteris poetae :

Vfus me genuit, mater peperit Memoria.

Sophiam vocant me Graeci, vos Sapientiam.

Locum indicat, in quo natae Musae, qui est Pieria mons Macedoniae, quem locum, ut & alia Musis consecrarunt Gentiles. Hinc Musae *Pierides* dictae propter amoenitatem ac solitudinem Pieri montis, quod ex secretis locis ob studia liberalia deleantur. nam ut Ovidius ait: *Carmina secessum scribentis Otia querunt.* Alii Thraciae montem esse scribunt, in quo versatus est Orpheus. Etenim Strabo auctor est, Thraces Boeotiae accolae diversa loca, in quibus & Pieria, Musis dedicasse, eo quod Musicae essent studiosissimi, poeticamque harmoniam primitus invenerint. Testes sunt Ephorus, Orpheus, Thamyras, Musaeus & Eumolpus, poetae celebres, quorum duo posteriores à Musis, vel scitè canendo nomen accepere. Musarum quoque officium subdit poeta, seu Musices encomium, quod est canticis suis levare hominum curas, & oblivionem inducere malorum omnium. Unde Olympius Nemefianus Eclog. 2.

Tum verò ardentes flammati pectoris aestus

Carminibus, dulcique parant relevare querela.

Et idem Eclog. 4.

Cantet, amat quod quisque: levant & carmina curas.

Τὰς.] Ἀς. Ionicè. Πιερίη.] Πιερίαι. Pieria nomen montis, vel regionis, in qua natae vel versatae Musae. Κρονίδη.] Jovi. Τέχης.] Ἐπικῆς. Μιγείσας.] Id est, Εὐνηθείσας, ut apud Maronem: *mixta Deo mulier.*

54. Μνημοσύνη.] Μνήμη. Hic Dea vel nymphea esse fingitur Musarum mater. Γενεῖσι.] Ion. γυνοῖς. Deest ἐν. Γενὸς, quasi γενὸς, epenthesi & υ. Ἐλδύθηρ.] Ἐλδύθηρ, urbs Boeotiae, cujus solum à fecunditate commendat. Μεδύσα.] Ἀρχουσα, à poetico, μέδω, impere.

55. Λησμοσύνη.] Λήθω, à λήθεμαι, pro ἐπιλανθάνομαι. Ἀμπωμῆ.] Pro ἀνάπαμῆ, per syncopen. Μερμηρεῖον.] Aiol. μερ-

μερμερῶν. Μέρμερα, idem quod φεγγίς. Notetur versus Spon-
daicus, qui Græcis quàm Latinis poëtis sunt usitatiores.

56. Εἰνία.] Χρονολογία, five temporis descriptio. Refert
poëta quanto temporis spatio opus fuerit Jovi ad procreatio-
nem Musarum, novem scilicet noctibus pro numero Dearum.
Mirari quis possit, quo pacto Hercules dicatur unica nocte
quingenta deflorasse virgines, & gravidas reddidisse, ita ut
totidem, vel uno plures pepererint liberos, earum scilicet pri-
ma gemellos enixa: Jupiter contra novem indiguerit noctibus
ad Musarum generationem. Respondent nonnulli id propter-
ea fictum, quod amor sive voluptas, quæ circa Musarum stu-
dia versatur, tardius perficiatur, nec tam facilè evanescat,
vel diffluat, quàm ea, quæ ex Veneris, cibi potusque, aut
aliarum rerum corporearum delectatione percipitur. Hinc
perfecto usus est numero poëta, qui est novenarius, &
novem genitæ dicuntur Musæ, quoniam πλεγαίνες, id est,
quadratos perfectosque reddant eos, qui cum eis versantur.
Talis enim est numerus novenarius, utpote qui ex seipso con-
sistit, & principatum ob perfectionem suam inter numeros
obtinet. Præterea laudat Musas à summo, quæ inter ipsas est,
consensu & conspiratione. Eo docetur, scientias omnes ἀγ-
νοηλούς sibi invicem communicare, & naturali quodam vincu-
lo inter se esse connexas, concatenatasque: quod de Musica
imprimis dici possit, quæ nihil est aliud, quàm diversorum to-
norum amica consensio & concentus. Adde quod litterarum
studia, quæ Musarum nomine veniunt, sylvestres hominum
animos ad pacem concordiamque forment, secundum illud Pe-
ligni vatis: *Didicisse fideliter artes, Emollit mores, nec sinit esse
feros*. Cum Virgines vocat Musas, innuit poëta, disciplinas
semper quasi novas esse, ac recentes virginum instar, quæ ideo
interiores, abditæ & reconditæ vocantur à Cicerone. Οἱ.] Αὐ-
τή, nempe Mnemosynæ. Εἰσιγάθ.] Συνοχῆν. Μίσγμαι,
pro μίγνυμαι, misceor. Μηλείτη.] Μηλείτης.

57. Νόσφιν.] Δίχα. Ἰεθὺν λίχθ.] Hoc addit, nequis ex adul-
terio conceptas natasque crederet Musas. Εἰσπαγαίνων.] Phrasi
poëtica dictum. ἀντὶ τῶ συνοχιάζων. Metonymia antecedentis.

58. Αἶμα' ὅτι δὲ ἐνιαυτός.] Subdivisio temporis, quod partum
anteceffit. Incipit à generali vocabulo, & deinceps ad singulas
ejus partes descendit. Ex horis enim conflantur dies: ex die-
bus menses, ex mensibus anni. quasi dicat: Postquam pariendi

tempus affulsit à natura præstitutum. Εἴη.] Pro ἦν. Περὶ δὲ ἱερέων.] Περὶ ἱερέων δὲ. Solis conversionem respicit, qua vel à Meridie in Septentrionem reflectit cursum suum: vel à Septentrione in Meridiem. Horæ enim ab uno Tropico ad alterum transeuntes ad idem punctum quali consistunt.

59. Μηνῶν φθινόντων.] Mensis apud Græcos in tres decades dividebatur, quarum prima erat μὲνός ἡμερῶν inchoati: secunda δὲ μεσοῦντος, sive medii: tertia δὲ φθινόωτος, hoc est deficientis ac finientis, à φθίνω, deficio, pereō. Περὶ δὲ ἡμερῶν πάλ' ἐπιλέσθην.] Tmesis pro περὶ ἐπιλέσθην. Ἡμέρας.] Ἡμέρας.

60. Ἡδὲ.] Αὐτῇ, Mnemosyne. Κέρας.] Ion. Κόρας, id est, παρθένος. Notetur posteriorem syllabam in κέρας Doricè corripì, quam alii producunt in casibus paribus. hinc scribendum foret κῆρας, nisi reclamarent antiqui codices. Οἰοφρονίας.] Τὰ ὄμματα φρονέσας. Ἡσὶν αἰοιδῆ.] Describit porro Musas ab habitu & actionibus, easque conviviorum, chorearum, omnimodæque lætitiæ præsides facit. Quo docere vult poëta, eos qui circa litteras & Musarum studia versantur, debere animum habere à curis vacuum & defæcatum. Noverat hoc ingeniosissimus Naso, cum inquit:

Carmina proveniunt animo deducta sereno:

Nubila sunt subitis tempora nostra malis.

Et idem alibi:

Nec mihi dispositis jungam quæ carmina nervis,

Proveniunt: vacuæ carmina mentis opus.

Deinde & ædes pulchræ tribuuntur Musis, idque in vertice montis Pierii, quia ex alto cœlo, hoc est, à Deo in homines dimanat sapientia. Ἡσὶν.] Ion. αἴς. Αἰοιδῆ.] Ωδῆ.

61. Μιμέσεται.] Pro μεμίλη, per syncopen & pleonasmō δὲ β. Scholiastes exponit μέλδ, ἐν φροντίδι εἶν. Ἀκηδέα.] Ἀλυπον, ἀφρονέοντα, quod ex α privante & κῆδος, cura, mæror.

62. Τυτθὸν ἀπ' ἀκροῦτης.] Hyperbaton. Connecienda enim hæc cum superioribus hoc pacto: Τὰς ἐν Πιερίῃ τέκε Μνημοσύνη, τυτθὸν δ' ἀπὸ δὲ Ὀλύμπου. Locum designat, ubi natæ Musæ. Τυτθὸν.] Dor. Μικρόν, ὀλίγον.

63. Ἐνθα.] Ὅπως. Σφίν.] Σφίσιν αὐταῖς. Λιπαροὶ χοροί.] Splendidi, vel nitidi chori, respectu pedum, qui & λιπαροὶ Homero. Solebant enim veteres ungere pedes, antequam calceos induerent, ut tanto agiliores essent & expeditiores ad saltandum.

64. Παρ' δ' αὐτῆς.] Musarum comitatus sive contubernium describitur. Cum his versari & cohabitare dicuntur Gratia & Cupido. nec ἀλόως id fingitur, cum sine horum Numinum societate ac munere sordeant Musæ. Neque enim satis est, ut poëta sit πολυμαθής, hoc est, *multarum rerum gnarus*, sed necesse etiam est, ut sit ἐπίχαρις, hoc est, *gratiosus & amabilis*. Euripides in Hercule Furente: Καὶ μὴ πωροτάμῳ ταῖς Μούσαις τὰς Χάριτας καὶ ἀμειγνύειν, ἠδὲσαν συζυγίαν. *Non desinam Charites Musis conjungere suavissimam copulam*. Musis autem Gratias miscere est operi erudito gratia & ingenii lenocinium aspergere. Ita Plutarchus lib. Sympos. de philosophis, qui non minus fatagunt literatis sermonibus condire symposii apparatus, quam vinum affusa aqua diluere, dixit, ἔχ' ἡττον ταῖς Μούσαις τὸ Διόνυσον, ἢ ταῖς Νύμφαις κεραινώτες. id est, *non segnius Bacchum Musis, quam Nymphis permiscantes*. Nam ut vino affusa lympa diluto temperies, roburque corporis conservatur: ita colloquiis eruditionis sale conditis animus pascitur. Hæc est illa Charis, quam scriptis suis affusam esse ajebat politissimus Lipsius. Non sufficit igitur eruditum carmen, aut orationem conscribere, sed & gratiam ei, vel genium conciliare oportet, secundum illud Bilbilici poëtæ: *Victurus genium debet habere liber*. quod & ad alia negocia transfertur. nam Plinius quoque lib. 35. cap. 10. *Charitem Venerem* dixit, pro ea quæ picturis & imaginibus est venustatis gratia. In conviviis sacris versari ait Gratias & Cupidinem, uti & Musas, quod ἐν ταῖς ἐναρχίαις, & festis dapibus præcipuè locum habeat Musica, & venusti sermones, & gratia, quibus conciliatur inter Deos hominesque amor. Unde vatum princeps cantum & saltationem vocavit ἀναθήματα δαίτῃς, id est, *ornamenta convivii*, Odyss. primo. Παρ'.] Pro τῷ ῥῳ. Apocope. Αὐτῆς.] Ion. αὐταῖς, nempe Musis. Χάριτες.] Gratia, quæ tres finguntur sorores. Nomen habere putantur ἀπὸ τῆς χαρῆς, à *letitia*. Hinc ταῖς χάρισι σπένδειν, id est, *Gratiis sacrificare* jubentur, qui tristes & solliciti sunt. vide Erasmi. Ἰμερῳ.] Cupido. Proprie sic dicitur ἡ ἐπιθυμία, cujus beneficio incitamur ad id, quod jucundum & amabile existit, ἀπὸ τῆς ἱεσῆς, quod est, *desiderare*, vel *incitare*. Οἰκί' ἔχουσιν.] Συνοικῶσι.

65. Θαλῆς.] Ion. θαλίαις. Sunt autem θαλία, *convivia*, ἀπὸ τῆς θαλάσσης, quod est, *florere*, quia in conviviis omnia læta & florida esse convenit: vel quod floribus coronati epularentur

tur antiqui. *Ἐρατῶ.*] Pergit in amplificandis Musarum laudibus & effectis. Argumentum cantus, quo convivantes delectant Musæ, non res sunt obscenæ, vel levis momenti, sed tales quæ moribus hominum informandis, justitiæque operibus exercendis non parum conducere. Non enim Musæ tantum Deorum virtutes & opera celebrant: sed etiam regna & respublicas divinis humanisque legibus prudenter institutas per universum terrarum orbem. Quod nec minimum divinæ bonitatis & sapientiæ *τεκμήριον* est. Descendit poëta à Deorum generatione, ad *νομοθεσίαν* eorum, & sanctos mores sive instituta, docetque quibus olim canticis *ἡ ἑσπέρην* animos oblectarent egregii cantores, nempe Deorum hominumque præclare gestis recensendis. *Ἐρατῶ.*] *Ἐπὶ ἑρατῶν, ἀγαπητῶν. Ὅσων.*] *Φανί.* *Διὰ τῶν.*] *Διὰ τῶν.*]

66. *Μίλπον.*] *Ἀ μίλπομαι, τὸ ὑμνῶ. Νόμους.*] Latius ea voce utitur poëta, ut & ambitu ejus comprehendat diversas gubernationum formas, hominum instituta, leges & studia. *Ἡθῆς.*] Singulorum mores, vel opera intelligit. *Κλείν.*] Id est, ὕμνῳσι.

67. *Ἐπὶ ἑρατῶν ὅσων.*] Bis idem repetit, quò Musarum in canendo admirandam suavitatem exprimat poëta.

68. *Αἶ τίς.*] Musarum è terris ad cælum abitionem, earumque effecta porro amplificat. Postquam in Pieria natæ & inter homines versatæ sunt aliquamdiu Musæ, tandem natali sede relicta Olympum petiere, hoc est, cælum, in quo regnat Jupiter. Hoc autem dicit poëta, quod mons Pierus non procul distaret ab Olympo. Deinde cum voce Musarum resonare terram, & pedum applausu strepitum ingentem excitari ait, eo significat litterarum & artium studia, non modo voluptatem parere incredibilem, sed & celebrem reddere hominem, totoque orbe prædicandum. Neque enim omnes, qui res præclaras ac laudabiles gesserunt, iidem sui nominis memoriam posteritati prodere potuerunt: sed ii demum, qui eximium aliquem poëtam nacti sunt virtutum suarum, rerumque gestarum præconem. Quare & Alexander Magnus beatum prædicabat Achillem, quod Homerum habuisset laudum suarum buccinatorem. *Αἶ.*] Musæ. *Ἰσαν.*] *Ἐπὶ πόλει.* *Πρὸς Ὀλυμπον.*] *Εἰς ἕραν.* *Ἀγαλλόμεναι.*] Quasi ἄγαν ἀλλόμεναι.

69. *Ἀμβροσίη.*] *Ion. ἀμβροσία. Περὶ δ' ἰαχῆ.*] Pro *ᾠδῇ*, *ἔχον, ᾠδῇ* ἢ *ἰαχῇ*, quod ex *ᾠδῇ* & *ἰαχῇ*, clamo, sono.

70. Ποδῶν ὑπὸ] Ὑπὸ ποδῶν, Anastrophe. Δῦπῳ.] *Sonitus*, propriè qui ex corpore ad terram illiso excitatur. Οἱ αἰθέρες.] Per reduplicationem Atticam, pro αἰθέρι, ab αἶθρῳ, τὸ ὄρνυμι.

71. Νεισομένην.] Πορομένην αὐτῶν. Alii legunt νισσομένην, quod idem significat. Οὔ.] Σφίπερ. De multis hic sermo. Οἱ δὲ ἔργων.] Jovis descriptio ab imperio, armis, victoria & universi gubernatione. De bello illo Jovis adversus Saturnum alibi dicitur, cujus historicam & Physicam ἐξήγησιν tunc simul dabimus. Unitatem in πολυθεότητι sua agnoscit Hesiodus, dum Jovem ut supremum cæteris præficit Diis, velut universi gubernatorem, cui soli fulmen & tonitru tribuit, quique solus sapientissimè omnia disponit inter Deos, singulisque suos dispertitur honores, & officia. Οἱ δὲ.] Jupiter. Οὐρανῷ ἑμβασιλεύει.] Εἰς τὴν ἑρῶν βασιλεύει.

72. Αἰθαλόεντα.] Ab αἰθαλή, *fuligo*, quod λατὶ ἔσθω, *ardeo*. Auctor lib. de mundo: Οἱ μὲν αἰθαλάδεις, inquit, ψολόεντες λίγνῳ· οἱ δὲ παχέως ἀγέροντες, δργῆτες, id est, *quæ ex fulminibus, fuligine inficiunt, fuliginosa dicuntur: quæ raptim transmittuntur celeriterque provolant, Argetes vocantur.*

73. Καρήϊι.] Διωάμει. Εὐ.] Καλῶς. Unde κρόμα ab ornatu nomen accepit.

74. Διέπειξε.] Μιῶν πίξιος διμύει. Sic Ovidius:

*Quæ postquam evoluit, cæcoque exemit acervo,
Dissociata locis concordæ pace ligavit.*

Οἱ μῶς.] Οἱ μῦ. Εἰπιφραδῶν.] Παρίχη. ἐπιφραδῶν, *indico*. Per πῦμα non solum intelligit honores, sed & imperia, gubernationes, officia, & similia.

75. Ταῦτ' αἶσα.] Post enarratos Musarum natales & officia, tandem ad ὠδὴν ipsa descendit. Duo priores versus συμπεριέσσυον continent superiorum, in quibus Musarum sedes, genitor, numerus & actiones breviter repetitæ proponuntur. In reliquis speciatim explicat, quænam sint novem illæ Musæ, quibusque nominibus à veteribus insignitæ. Ad numerum quod attinet, de eo non satis convenit inter scriptores. Scribit Arnobius Ephorum tres posuisse; Mnasean quatuor; Myrtillum induxisse septem; octo assieverasse Craten. At Hesiodus, quem ferè omnes sequuntur poëtæ, novem prodidit, Deis cælum & sidera locupletans. Aliis novem esse placet propter novem earum inventa. Clio historiam invenisse perhibetur. Euterpe tibiarum modulos. Thalia Comœdias: vel ut alii, Geometriam.

triam. Melpomene Tragœdiis præfidere putatur. Terpsichore tripudiorum inventrix habita. Erato nuptialia & amatoriam artem præcepisse traditur. Polymniæ *ῥαπσῳδία* ascribitur; Astrologia Uraniæ, cui & inde nomen. Calliope poësin exposivit. Quibus omnibus pro numero artium inventarum libros suos inscripsit Herodotus. At si Pythagoricis fidem habemus, nihil aliud fuerint Musæ, quàm sphaerarum animæ. Urania scilicet stelliferi cæli & ejus sphaeræ, quæ vocatur *ἡ πλανήτης* seu fixa, Polymnia Saturni, Terpsichore Jovis, Clio Martis, Melpomene Solis, Erato Veneris, Euterpe Mercurii, Thalia Lunæ: quæ sicuti magis recedunt à medio mundi, ita diversos sonos efficerent. Nam cum aliæ sphaeræ tardiores sint, aliæ velociiores, aliæ medium inter hos motum sortiantur, eadem credita fuit sonorum differentia, ita ut ex velocissimo & ordinato cælorum motu, contactuque potentissimo & varia & ingens efficeretur melodia, quam Pythagoras sæpe auribus se percepisse dicebat. Nugatur Myrtilus Lesbios, qui novem has virgines Lesbo asserere conatus est, coque in Lesbiorum templis totidem ipsis aras fuisse positas ait, ac pro Myfis Musas esse dictas. Sed hanc opinionem ut falsam & ineptam jure optimo refellit Clarissimus Vossius lib. 1. de Idolol. Gent. cap. 13. Inter Musas autem Calliope præstantissima censetur, quod in omni scriptionis genere principatum obtineat poësis, in poësi heroïci carminis sublimitas. Qua de causa & regum comes traditur, ob majestatem epici metri, quo res præclare in bello gestas celebrat. Flaccus in Arte Poët.

Regumque Ducumque & tristia bella

Quo scribi possent numero monstravit Homerus.

Sed & prior Homero ostendit Orpheus, cujus mater fuisse creditur Calliope. *Ἀΐδον*.] *Ἡΐδον*, neglecto poëtice augmento.

76. *Ἐννία θυγατέρες*] Hinc *Dæ Novensiles* dictæ veteribus, *Μεγάλη Διός*.] Sic & *μεγάλη Ἥρα*, *Iuno magna* cognominata est Samothracum more, ut observat Macrobius ex Cassio Hemina lib. Saturnal. 3. *Ἐκμεγαλῆαι*.] Ion. pro *ἐκμεγαλῆαι*, ab inusitato *γαίω*, τὸ μέγαλει, *nascor*.

77. *Κλειώ*] *Κλειώ* dicta ἀπὸ τῆς κλείω, quod est *celebrare*, à *gloria & celebritate rerum gestarum*, quas canit. *Εὐτίρπη*.] Nomen accepit à *suavitate concentus*, ex *εὖ* & *τίρπη*, *delectio*. *Θάλεια*.] Hæc cum τὴν φυτεύειν, sive plantandi artem docuerit, nomen sortita est *ἡ δὲ τὸ θάλλειν*, quod est *germinare, florere*.

Μελ-

Μελοποιία.] Huic præter Tragœdias quodque oden, hoc est, *cantilenam* tribuunt. Unde nomen sibi adoptavit à Græco μέλος, quod est, *canere, modulari*.

78. Τερψιχόρη.] Sic appellatur, ἀπὸ τῆς τέρψης τὰς χοροῦς, à *delectandis chorus*. Ἐρατώ.] Et hæc ita vocatur ἀπὸ τῆς ἔρωτος: à *canendis amoribus*. Ovidius lib. 2. de Arte, ad Etymon alludens inquit:

Nunc mihi siquando, puer & Cytherea favete:

Nunc Erato: nam tu nomen amoris habes.

Πολύμνια.] A *multitudine cantus* sic dicta. Οὐρανία.] Nomen illi, vel à rerum cælestium cantu, vel à cantus divinitate, quasi dicas, *cælestem*.

79. Καλλιόπη.] Sic eam dixere à bonitate vocis. Κάλλος enim *pulchritudo*, & ὄψ, ὄπες, *vox*. Ἀπασίων.] Ion. ἀπασῶν.

80. Βασιλεύσιν.] Calliopen poëta epici carminis præfident facit, regumque coinitem, ob majestatem & sublimitatem cantus, ut dictum. Αἰδέοισιν.] Αἰδέοις. Ὅπηδαι.] Ἀχλαθεί.

81. Ὅπια.] Scientiæ omnis & eloquentiæ donum Musis acceptum refert poëta. Quæ suada, uti iudicibus omnibus & populi præfectis perquam necessaria est: ita Regem imprimis condecorat, cui summum in populos imperium concessit Deorum summus. Ὅπια.] Scilicet, βασιλείαν.

82. Γενώμενον.] Γενώμενον; à γένομαι, nascor. Εἰσίδωσι.] Εὐμνῶς θεάσων, quod Græcis poëtis est, εἰσδεῖν vel εἰσβλέπειν ὁμῶς λαοῦ. Sic & Callimachus:

Μῆσσι γὰρ ὅσας ἴδεν ὁμῶς παῖδας

Μὴ λοξῶ, πολὺς γὰρ ἀπὸ θένθ' φίλος.

Διοτρεφῶν.] Pro διοτρεφῶν. Βασιλείαν.] Βασιλείαν.

83. Τῶ.] Τέτῳ, Ionicè. Γλυκερίῳ.] Γλυκεράν, quod Poët. pro γλυκύαν. Χείρ.] Χίρ, per epenthesein & jota.

84. Τῷ δὲ.] Τέτῳ δὲ. Ἐπία.] Ῥήμαξα. Μίλιχα.] Γλυκύτης significatio subest verbo, ἀπὸ τὸ ἀπαλὸν & λόγων, inquit Scholiastes. Οἱ δὲ νῦν λαοί.] Describitur eloquentiæ vis in flecendis & sedandis hominum animis. Etenim si quis aut rex, aut iudex pro tribunali sedens gravi ac diserta oratione populum alloquitur, rectisque judiciis suum cuique tribuit, eum, ut numen quoddam tutelare suspiciunt & venerantur omnes. Id verissimum esse poëta ostendit lib. 8. divini operis, ubi commotam plebeculam graphicè depingens, quantum in ea sedanda polleat viri gravis & facundi oratio, ibidem declarat, inquiens:

*Ac veluti magno in populo cū saepe coorta est
Seditio, sævitque animis ignobile vulgus,
Iamq; faces & saxa volant, furor arma ministrat:
Tum pietate gravem ac meritis si forte virum quem
Conspectere, silent, arrectisque auribus astant:
Ille regit dictis animos & pectora mulcet.*

Exemplo sit vir disertissimus in gente Romana Menenius Agrippa, de quo Livius lib. 2. decad. 1. *Cū plebs à Patribus secessisset in Aventinum, quod tributum & militiam toleraret, nec revocari posset, Agrippa eos facunda oratione reduxit, proposita similitudine de ventre & artubus inter se dissidentibus.* quem apologum inibi legere est. Deinde qualem oporteat esse regem aut judicem subdit poëta, nempe qui perpensa litigantium causā, probeque perspecta, lites brevi dirimit: secundum vetus illud effatum: Πρὶν ἂν ἀκούῃς, μὴ κριν. priusquam audias, ne judica. Λαοί.] Δῆμοι.

85. Θίμισας.] Τὰς δίκας. Θίμισας vocat, jura, leges, statuta.

86. Ἰσθίησι δίκησι.] Pro εὐθείαις δίκαις, ἤγουν, δικαίαις. Ο' δὲ.] Οὐτ' & δὲ. Ἀσφαλείως ἀγορεύων.] Pro ἀσφαλῶς διηγιζων.

87. Αἰψα.] Ταχίως. Μίτρα νεκ' &.] Id est, ἔειπεν. Ἐπισταμίως.] Hinc Marius apud Plutarchum: *Nequaquam, tantum se in humeros suos impositurum onus dixit, uti de re ita magna ante cognitionem sententiam ferret.* Κατέπαυ[ε.] Diremit, cessare fecit.

88. Τύνηα.] Boni regis five judicis encomium proponitur. Illi reges five judices sunt prudentes, qui justitiam ex æquo omnibus administrant, damnoque affectos, in integrum restitunt: contumeliosos contra in officio continent: idque non suppliciorum terrore, sed paternis, si fieri possit, monitis. Senecæ effatum est: *Nullum clementia ex omnibus magis, quàm regem aut principem decet.* Hinc optimo Principi, ut inter alias virtutes, quibus opus habet ad reipub. administrationem, nihil animi moderatione debet esse antiquius. Recte apud Claudianum Theodosius Honorio filio salubre hoc consilium ingerit:

*Sis pius imprimis: nam cū vincamur in omni
Munere, sola Deos equat clementia nobis.*

Et notum est illud ingeniosissimi poëtæ:

*Sis piger ad penas princeps, ad præmia velox,
Quique doles, quoties cogitur esse ferox.*

Constat ex historiis Cæsarem Julium in Deos relatum, quod clemens ac placabilis fuerit in eos, à quibus injuriam bellis civilibus acceperat. Eadem virtus Augustum consecravit, aliosque permultos immortalitate donavit. Prudentiam itaque & clementiam principibus commendat poëta. Prudentiam, ne temere quem & incognita caussa condemnent: clementiam, ut blanda oratione potius, & paternis admonitionibus delinquentem corrigant, quàm pænæ severitate; nec nisi extremis malis extrema adhibeant remedia, prudentum medicorum exemplo, qui tum urunt secantque, cum frustra tentatis blandioribus remediis aliter ægro succurri nequit. Hoc est, quod Scholiastes inquit, non ἐξουσιᾷ agendum, sed ἀφρονεῖν, id est verbis potius quàm verberibus, aut pænis. ad quod prudentiam in Regibus, suadam & clementiam requirit Ascræus noster, principe dignas virtutes. Τένεα] Τένε ἔνεα, διό. Ætiologia. Βα(ιλῆς.] Pro βα(ιλῆς. Εἰσὶν ἢ λέγονται.] Εἰσὶν ἢ λέγονται. Λαοῖς βλαπτομένοις.] Τοῖς πολίταις ἀδικουμένοις, civibus damno affectis, in passiva significatione, non, *damnum inferentibus*, ut vertit Smidtius.

89. Ἀργυροῖ.] Εἰς ἀργῶν. Vox ἀργῶν hic τὸ δηνάριον significat. Μετατρέπονται ἔργα.] Sic dicuntur res, quæ possunt adhuc μετατρέπονται, converti, seu restitui in integrum. Scholiastes exponit, μεταβλήσιναι εἰς τὸ βέλλον, quæ mutari possunt in melius. Τελείον.] Pro τελῆσι.

90. Ρῆιδις.] Ρῆιδις. Μαλακῶσι.] Μαλακῶσι. Εἰσὶν.] Εἰσὶν, ἢ γεν, λόγῳ. Παραφάμφοι.] Παραφάμφοι, per epenthesin ὃ jota metri gratia.

91. Εἰσὶν ἄνθρωποι.] Docet poëta, quanto sit populi erga regem pium & benevolum cultus, amor & observantia. Eum quippe in publicum prodeuntem, mediamque per urbem inter cives incedentem, velut numen quoddam tutelare intuentur, & faustis acclamationibus prosequuntur, ipse vero in concione, vel cætū populi supra omnes eminent. Sic Virgilius de Æneæ 4. Æneidos:

—— Ipse ante alios pulcherrimus omnes
Insert se sociam Æneas, atque agmina jungit.
Qualis, ubi hybernæ Lyciæ Xanthique fluentæ
Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo.

Et paulò post:

Tantum egregio decus enitet ore.

Quem-

Quemadmodum enim Deus Solem collocavit in cælo, tanquam suæ divinitatis illustre symbolum, ita in terris simile donavit lumen in persona regis, ad irradiandum ac prælucendum subditis suis, uti Solis astrum in firmamento. Unde monarchicum regimen Hesiodus, ut divino magis simile, cæteris videtur præferre gubernationibus, utpote in quo repræsentatur nobis magnitudo illa ac majestas ejus, qui regit & moderatur hoc universum. Et hæc caussa est, cur Sallustius Crispus Tiberio auctor fuerit, *ne vim principatus solveret, cuncta ad Senatum vocando: eam conditionem esse imperandi, ut non aliter ratio constet, quam si uni reddatur.* Tacitus lib. 1. Annal. cap. 2. *Ἀνὰ αἶσαν.*] Etiam scribitur *ἀν' αἰῶνα. Θεὸν ὡς.*] Per anastrophen, pro *ὡς θεόν*. Posterior in *θεόν* producitur ope vocis aspiratæ, quæ sequitur. *Ἰλάσκον.*] *Placant*, hoc est, votis victimisque, sibi propitiare student. Vel simpliciter *τιμῶσι, colunt, honorant*, ob benevolentiam & justitiam ejus, ut exponit Scholiastes.

92. *Αἰδοῖ μελιχίῃ.*] *Reverentia blanda*, hoc est, quæ cum benevolentia civium conjuncta est. *Μετὰ δὲ πρίπτ.*] Tmesis, pro *μετὰ πρίπτ δὲ*, hoc est, *ἀγαλάμπει. Ἀγρομήθοισι.*] Ion. pro *ἀγρομήθοις*, id est, *θωπεύουσιν*, ab *ἄγρομαι*, quod Atticum, pro *ἀγείρωμαι*, congregor.

93. *Οἷα τοί.*] Conclusio epiphonematica, quasi dicat: Tantum tamque excellens donum est bene dicendi facultas. Per anthypophoram hoc ait poëta. Objicit enim sibi ipsi. Cum reges à Jove sint, quo pacto à Musis eos diligere asseris? respondet Hesiodus: Etsi quidem reges à Jove sint, suamque illi dignitatem & potestatem debeant acceptam, tamen & à Musis amantur, à quibus habent τὸ ὄγλων, & bonarum artium studia. Felicissimus itaque rex ille, quem & Jupiter & Musæ diligunt. quod & historicè & mathematicè exponunt nonnulli. Reges ex Jove esse dicuntur, quatenus ab eo, ut summo rege, cæterorum in terris propago sit profeminata, sicut ab Apolline, & Musis, artium & harmoniæ omnis inventoribus prognati sunt vates & citharædi. Mathematici vero per Apollinem cum veteribus Solem intelligunt, ideoque ex Apolline vates & citharædos esse dicunt, quatenus ex concentu stellarum & apto Solis concursu gignuntur viri sapientes & Musici: at vero ex Jovis cum sideribus συνδρομῇ fiunt reges. Hinc τὸ βασιλικὸν conferre dictus Jupiter: τὸ μουσικὸν Musæ & earum præles Apollo, qui & citharam primus invenisse traditur à Gentibus. *Οἷα τοί*

Μηοίων.] Acclamatio. Versus in principio non constat, nisi *συνίζησιν* statuamus in οἶα: vel Creticum ponamus loco dactyli vel spondæi: vel *ei* corripere dicamus. *Ἰσρή.*] *Ἰσρῆ.* Quicquid magnum est, vel singularem habet utilitatem & præstantiam, *ισρῆν* appellant Græci. Sic *ισρῆν ἄλλα*, Homerus dixit ob utilitatem; *ισρῆν μὲν*, *ingens robur*; *ισρῆν κνίφας*, pro *densissima caligine*; Medicis, *ισρῆν ὄσυν*, *os magnum atque latum est*: *ισρῆς ἰχθύς*, apud Comicum, *piscis magnus vel præstans*.

94. *Ἐκ γὰρ Μηοίων.*] *Τὸ ἐκ*, non causam materialem, sed efficientem denotat. *Ἐκ ηὐδολῶ.*] Apollinis epitheton, quasi *ἐκ τῆς βάλαν*, longè jaciens. De quo Macrobius 1. Saturnal. At præcessor meus Hœzlinus sic dictum putat ratione vaticiniorum, ut *βάλαν* sit idem quod *συμβάλαν*, *conjicere*. *Sol enim est fatum, fati & intelligens & effector.* *Ac quoniam is rem divinatur optimè, qui eam facere potest & vult, idcirco ἐκ τῆς, & ἐκ τῆς βάλαν, & ἐκ τῆς γῆς est.*

95. *Ἀνδρὲς αἰοιδῶν.*] *Ποιηταί.* *Ἐα(ιν).*] Ion. *εἰσίν.* *Ἐπὶ χθόνα.*] *Ἐπὶ τῇ γῆς.* *Κιθάρισταί.*] *Κιθάριζον*, *citharam pulso*. Apollinem quatuor imprimis artibus præfecit antiquitas: medendi, sagittandi, vaticinandi, & citharam pulsandi.

96. *Ἐκ Διός.*] *Παρὰ Διός*, ut suprâ. *Βασιλῆες.*] *Οἱ βασιλεῖς.* Repetendum *ἀπὸ χθονὸς* verbum *εἰσίν*, quod præcessit. *Ὁ δ' ἄλκιος.*] Hæc cum superioribus conveniunt, sive conclusio sunt præcedentis orationis. Felix ille quem Musæ diligunt. Tali enim & sua dona liberaliter conferunt, nempe prudentiam, & suavissimam dicendi copiam. Quod illustre donum tanti fit ab hominibus, ut ejusmodi principes è cælo demissi videantur inter mortales: cum contra rex *ἄμυστος* & illitteratus sit asinus coronatus, ut vulgò dicitur. Hinc Musis exosi dicuntur homines *ἀπώθοντο* & *ἀχρεῖοι*, quibus nullum cum virtute & bonis artibus commercium est. *Ὁ δ' ἄλκιος.*] Pro *ἐκ τῆς γῆς* δὲ. n. rex. *Ὁ ἄλκιος.*] *Μακρόβιος ἐστίν.*

97. *Φιλῶν.*] Dor. pro *φιλεῖν*, & hoc pro *φιλεῖσιν*, in activa significatione. *Οἱ.*] *Αὐτῶν.* *Ἀπὸ φόβου.*] Sic & supra dixit de Musis: *Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερῶν χεῖρ(ιν αἰοιδῶν,*
Τῷ δ' ἐπὶ ἐκ φόβου ῥεῖ μελίχα.

98. *Εἰ γὰρ πῆ.*] Musicæ præstantiam virtutemque deprædicit poëta, quam curarum levamen, afflictorumque solatium esse dicit. Cujus vim admirandum in eo ponit, quod non veterem modò, sed & recentem animi dolorem sedare queat.

Δυσκαζέπαιωσιν γὰρ τὸ νέον πάθος, inquit Scholiorum auctor. Id verum esse, non profani solum, sed & sacri scriptores passim testantur, qui propterea Musicam, ut artem Deo gratissimam, humanoque generi perutilem commendant, de qua legere est, 1. Reg. cap. 16. & apud Jessæum vatem non uno in loco. Scripsit Plutarchus elegantem de Musica commentarium, cujus vires attingit posteriore, de fortuna & virtute Alexandri, & de cohibenda iracundia. ne de Luciano, aliisve idem argumentum tractantibus quicquam loquar. Νεοκῆδι.] Νεοκῆδι. Fit ex κῆδος, cura, φρονίς, & νέος, novus, recens.

99. Ἀΐζεται καρδίην.] Proprie arescat corde, ab ἄζομαι, τὸ ξηραίνομαι: per metaphoram, cura & mœrore conficiatur. Ἀγχήμι.] Ἀνπύμι. ἀγχίημαι, fit ex ἀχίω, tristis, doleo.

100. Μυσίων Γεράπων.] Sic Poëtam vocat Hesiodus. appositio. Μυσίων pro μυσῶν, Æol. Κλεῖα παλαιοῖν ἀνθρώπων.] Id est, τὰς ἡρώων κηλὰς πράξεις, ut exponit Scholiastes. Huic geminus est locus Apollonii lib. 1. Argonaut. Παλαιόχοιτον κλέα φηλῶν Μνήσμεαι. id est, interprete Hœzolino, Viros veteres, eosque fama claros memorabo. Κλεῖα, pro κλέα, inserto jota obmetrum. Τὸ κλέος, vocabulum est ἡ μίσην, ut facinus, & clarus apud Latinos.

102. Αἶψα.] Ταχέως. Οὔμ.] Οὔτος. Δυσφρονίαν.] Genit. Ionicus, pro δυσφρονίαν, à δυσφρονη, quod καὶ συνηπνῶ factum, ex δυσφροσύνη, sollicitudo. Aliis participium esse placet, exponiturque, aegrè ferens, quod loci sententiæ minus quadrat. Ἐπιλήθεις.] Ἐπιλανθάνεις. Οὐδὲ π μίμνη.] Declarativum verbi præcedentis. Κηδέων.] Pro κηδῶν, à κῆδος significante curam.

103. Παρίτραπι.] Nempe, ἡ λυπύμηνον ἡ λύπη. Δῶρα θεῶν.] Pro θεῶν. Per dona Musarum intelligitur, ἡ ποιήσεις ἡ μουσική.

104. Χαίρει.] Continetur his versibus ὁ ὕμνος ad Theogoniam, unà cum salutatione & invocatione Musarum. Præmissa enim compellatione honorifica supplicat Musis poëta, ut cum Theogoniam scribere propositum sit, suavem ipsi & amabilem concedant cantum. Deinde ut Deorum sibi ignotas generationes revelent, tam eorum qui Cælo & Terra, quàm qui Nocte & Ponto prognati sunt. Sciendum Veteres Cælum & Terram, ut Deorum primos coluisse, cum eorum beneficia primum in sensus sese ingerant, ex quorum conjunctione reliqua Deorum turba prodierit. Nam cæli solisque influxu & calore exci-

excitatur terra, & apta redditur ad rerum omnium generationem. His & Noctem Pontumque subjungit, ut Deorum itidem antiquissimos, & reliquorum progenitores. Nam antequam Sol & Cælum fierent, nulla erat in rebus lux, sed nox & caligo texerant abyssum, uti legere est Genes. cap. 1. vers. 2. Nec Pontus divino honore caruit. Ab eo quoque initium sumpsisse res omnes plurimi veterum crediderunt, cum omnia priusquam oriantur, aut intercidant, indigeant humore, sine quo nec gigni possit quicquam, nec corrumpi. Χαίρει.] Salutatio petitoria. Τέχνα Διός.] Id est, Musæ Iovis ex Mnemosyne filia. Ἰμερέσσας ἀοιδῶν.] Ἐρῶμιον ἄσμα.

105. Κλαίει.] Ἰμενῆτε. Ἀθανάτων.] Θεῶν.

107. Διοφερῆς.] Σκλερινῆς, à διόφθ., caligo, quasi γνόφθ., verso Doricè γ in δ. Unde Latinum tenebræ, quasi denefræ, ut vult doctissimus Caninius. Ἀλμυρῆς.] Quasi ἄλμυρθ., & verso η in υ, ἄλμυρῆς, teste Etymologo, ab ἄλμη, salsugo. Ἐτρέφει.] Nutrivit, hoc est, produxit, per metonym. consequentis. Πόνθ.] Θάλασσα.

108. Εἰπάει.] Duplex sequitur petitio. Primùm petit à Musis, ut cùm Deæ sint, & rerum abstrusissimarum gnaræ, memorare ipsi velint, unde singuli Deorum ortus duxerint: quorum aliquot hoc loco enumerat: tum secundò, quî inter se partiti fuerint orbis universi opes sive imperia, quove tandem pacto cælum occuparint. Quæ cùm multis retrò seculis involuta sint, longeque ab hominum nostrorum memoria remota, Musarum ad hæc enarranda opem meritò implorat. Solent enim Musæ poëtis, ut internunciis suis multarum rerum arcana revelare. Sic Horatius:

Favete linguis. carmina non prius

Audita Musarum sacerdos

Virginibus puerisque canto.

De his sic scribit Herodotus: Unde singuli, inquit, Deorum extiterint, an cuncti semper fuerint, aut qua specie, hæc temus ignoratum est, nisi nuper atque heri, ut sic dicam. Hesiodus enim atque Homerus, quos cccc. non amplius ante me annos opinor extitisse, fuere, qui Græcis Deorum sobolem introduxerunt, eisque & cognomina & honores, & diversa officia, & figuras attribuerunt: alii Orpheum existimaverunt, qui hos ætate antecesserit. Εἰπάει.] Λέγει. Γίνεσθ.] Pro ἐχέοντ, neglecto poëticè augmento.

109. Πόντος ἀπείριτος.] Ο' πέρας μὴ ἔχων. Sic mare vocat, non quasi non habeat limites suos, sed quod totam ambiat terram sphaericum in morem. At quæ rotunda, principio & fine carent. Οἰδμακ θυών.] Οἰδμα, quasi οἰδημα per syncopen, ab οἰδῶ, tumeo. Θύειν hoc loco est ὀρμεῖν, furere, seu cum impetu ferri.

110. Λαμπιζώντα.] Pro λαμπιζῶντα, pleonasmō ὅ, verbi λαμπιζῶ, pro λάμπω.

111. Τῶν.] Τύτων.

112. Ἀφῖν.] Propriè unius anni reditus, quasi ἀφ' ἐνὸς ἐνιαυτοῦ, ut πλεῖστον ἐν πολλῶν ἐτῶν. Poëtis tamen promiscuè usurpantur. hic voce ἀφῖν designantur universi orbis imperia, opes & honores. Δάσαντο.] Pro Ε'δείσαντο, à δαΐζομαι, τὸ μερίζω. Δείλοντο.] Pro Δείλοντο, hoc est, διμερίσαντο, à διαιρία, quod est in tribu τὸ ἀνομέλιν.

113. Ἡδὲ καὶ.] Pleonasm. Πολύπλοχον.] Sic dicitur Olympus, quod in eo multæ sint πλοχαί, plicæ, hoc est, sinus & convalles. Alii de cælo exponunt, multis implicitum sphaeris.

114. Ἐπίτῃ.] Λέγῃσι. Ab ἔπειν, quod ex ἔπειν, factum.

116. Ἡτοίμῃ.] Hic auspiciū facit Theogoniæ suæ poëta. Tria ponit ab initio facta, Chaos, Terram, & Cupidinem cælestem, qui etiam censetur Deus. Primo loco collocatur Chaos, cui Numini supplicabant Veteres, tanquam parenti, à quo rerum omnium factum putabant initium. Arnobius Jani nomine cultum à superstitionis hominibus affirmat. Poëtæ chaos in principio fuisse ajunt, id est, confusionem rerum atque elementorum. De quo Ovidius lib. 1. Metamorph.

Vnus erat toto Naturæ vultus in orbe,

Quem dixerē chaos. —

Mosi *tohu & bohū* vocatur, Genes. cap. 1. vers. 2. Estque nihil aliud, quàm rudis inordinatæque materiæ confusa congeries, quam postea Deus universi conditor diremisisse dicitur, singulisque rebus ex confuso acervo separatis, & in ordinem descriptis, instruxisse mundum & ordinasse. Veteres Græci ea voce æra signarunt, sive omne id, quod inter sidera terræque est interjectum. Unde & *cohūm* dixerē, pro cælum teste Festo, à Χαῖ, vel inserto Æolum more digamma, *cohūm*. Hebræis *יָפֶת*, hoc est, *expansum*, quod nihil aliud est, quàm diffusum quoddam corpus æris, distinguiturque in duas partes, in superiorem, quæ appellatur æther: & in partem inferiorem, quam

quam vocarunt aërem. De priori chao hic sermo est, quatenus confusam & inordinatam materiam significat, hoc est, congeriem rerum ἀόρατον, καὶ ἀκατάστατον, ut exponunt septuaginta interpretes. Secundo autem loco Terram ponit Hesiodus, quæ ex elementis prima honorem sortita est divinum, quia ut dictum est, in partibus mundi inferioribus primò oculis & corporis & mentis Telluris se bona offerunt. Hinc Deorum antiquissimam vocat Plato in Timæo, quæ non hominum modò, sed & Deorum sedes ab eodem dicitur in Phædro. Nam homines cum adhuc iusti essent, & vita innocentes, Deos habebant secum familiariter conversantes. Πρώτης.] Τὸ πρῶτον. Χαίτη.] Sic dicitur ἀπὸ τῆς χαίτης, vel χαίτης, *hiare*, q. d. *hiatum*, *tenebras*. Philo ὑσταίαν ἀπέναντον vocat. Γένεσι.] Pro ἰσχυρῶ.

117. Γαῖα.] Ἡ γῆ. Εὐρύςπερος.] Quod lato vel amplo sit pectore, ob amplas ejus planicies, camposque diffusos, ex εὐρύς, *latus*, & σῆρον, *pectus*. Στεπνῶχος appellat Sophocles. Αἰσφαλῆς.] Ob soliditatem terræ, cui velut centro suo subnixa sunt cætera. Hinc & Deus terram fundasse dicitur super bases suas. Psal. 78. & 104.

119. Τάρταρος.] Hæc cum superioribus jungenda. In terræ recessibus ponit Tartarum. Est autem Tartarus inferorum locus profundissimus, in quo plectuntur fontes. Videtur Hesiodus Tartarum ex illa confusa mole, quæ Chaos vocatur, genitum credidisse. Aristophanes Comicus illum antiquissimum facit locum, & coætaneum cum Nocte & Chao, ut legere est in Avibus. Τάρταρος.] Τάρταρος ἀ ταρατῆος *contarbo*, quod locus ille plenus sit perturbationis. Talem & impiis in terra recessum esse destinatum sacra pagina affirmat. Plato in Phædone *scelatorum carcerem* appellat, quem sub terra prope centrum esse putavit. Ἡσέως.] Ab obscuritate. Ἡσέως idem quod σκοτεινός, ab Ionico ἡσέ, *caligo*, *aër*. Μυχῶ.] Pro ἐν μυχῶ. Χθονός.] Γῆς. Εὐρυδείης.] Εὐρυχώρα. Quod *latas habeat vias*, sive *latè patens*.

120. Ἡδ' Ἐρῶ.] Tertiò Amorem, ut principium constituit, sed cælestem. Nam qui ex Venere natus est, recentioris est ævi. Hunc Cupidinem sive Amorem poëta dicit ex informi materia, quæ Chaos dicta est, in lucem prodiisse. Idem tradit Onomacritus in hymnis, & Φάνης illum appellare videtur, quod ex Chao primùm apparuerit. At Aristophanes in Avibus Noctem Zephyrium ovum peperisse scribit, è quo natus sit Cupido, qui cum Chao mixtus omne Deorum genus ex illo excitaverit.

Quod verò Deorum antiquissimum fecerint Cupidinem, eo significare visi sunt Veteres, quod res prius inter se confusas amicitia & odium invicem discreverint, cum illæ per se sine his nihil gignere possint. Nihil ergo aliud Cupidinem esse senserunt antiqui, quàm quod suavit Empedocles, vim scilicet similibus divinam coire & coalescere cupientium, vel potius mentem divinam, quæ has ipsas motiones ipsi Naturæ indidit. Hic cum primum in architectando hoc mundo apparuerit, ex informi illa materia natum crediderunt. Nam tametsi Thales aquam rerum omnium principium posuit, aptissimam sanè gignendis rebus & accommodatam materiam, tamen nihil ex illa simpliciter gignitur sine hoc artifice, sive amicitiam, sive marem, vel maris vice fungentem calorem quis appellaverit, vim divinam scilicet, res ad ortum evocantem. Pulcherrimus inter Deos vocatur, quoniam Amor omnia etiam longissimè distantia unit, omniumque rerum & generationum causa est. Neque enim tam veneream cupiditatem intelligit poëta, quàm jucundam unionem & commixtionem diversorum inter se elementorum. Plato quoque in Symposio Deorum omnium felicissimum, potentissimumque vocat, quod homines juxta ac Dii ejus subjiciantur imperio. Sed geminos facit Cupidines: alterum cælestem: alterum terrenum ac vulgare. Εἶρ[ος].] Æolicum esse vult Scholiastes pro Εἶρ[ος], quæ vox tum *amorem*, tum *amoris Deum sive Cupidinem* significat.

121. Λυσιμελής.] Ab effectu, *ᾧ δὲ τὸ λύειν τὰ μέλη*, quod *membra dissolvat*, & *enervet*. Πάντων τε θεῶν.] Amoris vim & potentiam demonstrat, quod Deos pariter & homines domet. Unde & πανδαμάτωρ à poëtis appellatur.

122. Δάμνα.] Δαμάζει, à poëtico δάμναμαι, *domo*.

123. Εἰς Χάος.] Erebi, Noctis, itemque Ætheris & Diei *ἡνίοδος* enarrat hic poëta. Erebum ex Chao unà cum Nocte progenitum asserit. E Nocte verò Æthera & Diem prodiisse ait. Quod & Hyginus refert fabul. poëticarum cap. 1. *Erebus*, inquit, *inferorum Deus esse fingitur*, & *pater Noctis ex Chao & Caligine procreatus*. Cicero tamen de natura Deorum, Noctem Erebi non filiam, sed uxorem facit. Poëtæ frequenter Erebum pro ipsa inferorum sede collocant. Unde Ovidius Proserpinam *Erebi reginam* appellat lib. 6. Metamorph.. Noctem quoque ex eodem Chao prognatam esse tradit auctor, nec αἰόλος, cum ante Solis & astrorum ortus, aër esset tenebricosus. Hanc & anti-

antiquissimam Deorum omnium credidit vetustas, cum neque illam quidem ante mundum in ordinem digestum, usquam fuisse intelligant. Unde & mater Deorum ac hominum dicta Orpheo, quod omnia ex illâ nata esse credantur. Ex Nocte vicissim Æther genitus. Quippe nocturno tempore aërem videmus Luna & Stellis ardentem. Unde & illi nomen, *ἀπὸ τοῦ αἴθερος*, quod est, *ardere*. Nam Ætheris vocabulo universa intelligitur regio illa, quam Anaxagoras igneam esse credidit. Euripides apud Ciceronem in secundo de natura Deorum, summum Deum appellat:

Vides sublime, fusum, immoderatum Æthera,

Qui tenero terram circumvestu amplectitur;

Hunc summum habeto Divum, hunc perhibeto Æthera.

Cum enim calore suo contemperet omnia & foveat æther, non mirum, si pro Numine habitus, & quidem supremo, cum in suprema aëris regione sit collocatus. Cicero in somnio Scipionis, ubi de orbibus agit cælestibus, *Quorum unus*, inquit, *est cælestis, extremus, qui reliquos omnes complectitur, summus ipse Deus, arcens & continens ceteros*. Sed notandum, cum Æthera supremum Deum appellant Gentes, unâ cum æthereo corpore complexas esse mentem ejus prælidem, quæ animaret æthera, ac præcipuè se exfereret in celsissimo æthere. Diem præterea ex Nocte genitum affirmat, quia nisi præterierit Nox, non illucescit dies. Hinc ex Nocte, quam sequitur, & in cujus locum succedit, quasi ortum ducere videtur. *Χαίρει*.] Pro *χαίρει*, Ion. dialysi. *ἔρχεται*.] Sic propriè dicitur *τὸ ἐπὶ γλῶσσῳ*, ex Hebræo *Ereb*, quæ vox *vesperam*, vel *noctem* significat.

124. *Αἰθήρ*.] Ab *αἶθερ*, *ardeo*, quod superior mundus ardeat igne totus: vel propter astra, quæ ignea esse crediderunt Veterum nonnulli. *Ἡμεῖς*.] Ion. *Ἡμεῖς*.

125. *Τίς*.] *ἔστι*. *Κυσαμένη*.] Pro *κυσαμένη*, à *κύω*, *utero* gesto. *Φιλότης* *μιγῆσαι*.] *Συνελθῆσαι*. Sunt qui inter *φιλίαν* & *φιλότητα*, distinguant, hanc de Venereo amore: illam de amore benevolentiae usurpari volunt, quod tamen discrimen non semper observatur.

126. *Γαῖα δὲ τοι*.] Describitur Cæli generatio. Terram Cæli matrem esse tradit Hesiodus contra sacrae historiae veritatem, cum Moses cælum terræ præmittat, vel simul creata extitisse dicat, Genes. 1. cap. vers. 1. Causam vero, cur Terra Cælum genuerit, hanc fuisse asserit, ut seipsam ambiret & circumte-

geret. Nam cum omnia corpora naturalia, omniaque elementa ex se invicem gignantur, quorum omnium sedes est tellus, etiam cælestia corpora ex ejusdem sinu prodiisse crediderunt. Dicitur etiam potest Cæli mater, eoque prior, quia terra est centrum. At centrum causa est sphaerici motus in cælo. Hinc & Uranum sibi parem genuisse dicitur, non respectu substantiæ, quæ diversa est; sed ob figuram sphaericam & rotundam. Ut enim cælum est σφαιροειδές, ita & Terra. Nobilissimis autem & perfectissimis corporibus, ut cælo & terræ, figura etiam debetur nobilissima & perfectissima, quæ est sphaerica, cum unica superficie terminetur, & capacissima sit, intraque se omnia ἰσπερίμειρα claudat, vergens tota quasi in seipsam. Homerus tamen Terram Cæli non matrem, sed uxorem facit: alii Titanis, quia sol & cælum assiduo in terram agunt, & calore suo motuque eam ad generationem excitant: illa vero, ut uxor femina, ex omnibus elementis vim condensatam in se recipit. Quod naturæ connubium scitè expressit Virgilius 2. Georg.

— *fecundis imbribus æther*

Conjugis in gremium læta descendit & omnes

Magnus alit magno commistus corpore fetus.

Deinde & cælum vocat Deorum ἰδρασμα, solidum & firmum, utpote Terræ velut basi suæ & centro insistent, circa quam perpetuo movetur: tum etiam respectu cælestis materiæ, quæ non corrumpitur, ut corporum sublunarium. Nemo enim hominum est usquam, qui vel minimam mutationem in cælo partibusve ejus factam deprehendere potuit. Idcirco Aristoteles cælum vocat, ἀγρόθεν, ἀναλλοίωτον, καὶ ἀπαθές. Εὐαίναθ.] Εὔτις. Synecdoche generis. Ἴσον.] Parem, non mole, sed figura sphaericā.

127. Οὐρανὸν αἰσπερόεντα.] Hinc ὕρανός à Chaldaico 𐎢𐎺𐎠, quo lux significatur. Lucidum quippe cælum ob astra. Μιν.] Αὐτλή. Περιπῶντα.] Subaudi, μέρη. Καλύπτει.] Circumgyrando eam, ut terra sit centrum: circumferentia, cælum.

128. Εὐδοῦ ἀσφαλές.] Sedes tuta, ut & terra, cui innititur: tum etiam hoc dicitur ob cæli ἀφθαρσίαν.

129. Γένεα δ'.] Montium & speluncarum origo. Hesiodus Terram quoque montes genuisse ait, qui montes nympharum Oreadum gratæ & amœnæ sunt sedes. Nympharum vox generalis est, cum quædam terris præsent, quædam aquis. Ex iis, quæ terris præsent, aliæ montes incolunt, ut Oreads, de quibus

hic

hic sermo: aliæ vallibus gaudent, ut Napææ. Sunt præterea quæ eundem cum arboribus ævi terminum sortitæ Dryades & Hamadryades appellantur, à *δρυὸς* nomine, quo quercus, imo omne arborum ac lignorum genus denotatur, quippe cum iis nascentes & morientes. Propriè tamen hoc nomen convenit Deabus aquarum præsidibus. Est enim ab Hebræo *נַרְחַ*, quod est *stillare, effundere*, ut *κυεῖας* loquendo, *νύμφη* sit *aqua*. Latini pro eo *n* in *l* converso dixere *lympha*. At quæ fontibus aquisque præfunt nymphæ speciatim Najades dicuntur à *ναῖω*, *nasco*, quarum natales alibi exponit poëta. Montes autem genuisse dicitur Terra, non sine ratione, cum nihil aliud sint montes, quam terræ *ἐκφύσεις* quædam & protuberationes. Unde & apud Græcos ὄρεϊ nomen, *ὡς δὲ τὸ αἶρω, τὸ ἀπὸ γῆς ὡς ὕψος αἰρόμενον*, quod *mons* è *terra elevatus* sit, & *in altum eductus*. Γεῖναρ.] Pro *ἰγεῖναρ*. Οὔρεα.] Ion. ὄρη. Μακροί.] Ὑψηλαί. Εἰναύλας.] Appositio. Εἰναυλοὶ sunt *sedes, antra, recessus*. Et Scholiastæ, *ἐὸ δαίτηρα*, vel *τὰ ἐν πεδίοις κριθώματα*.

130. Νυμφίαν.] Νυμφῶν. Αἱ ναῖες.] Periphrasis Orcadum, quæ & Οἰεθυμνιάδες Hesychio, quod in cubilibus, hoc est, antris montium quiescerent. Αἱ ὕρεα.] Ion. καὶ τὰ ὄρη. Βησσηνταί.] Græci βήσας vocant *saltus & convalles profluas*, δι' αὐτὰς βῆσαι, ἤγειν, πορεύεσθαι.

131. Ἡ δὲ καὶ.] Pontus itidem Terræ filius, sed absque complexu virili & Venerea voluptate procreatus, quod ut singulare hic notandum. Hesiodus Pontum ab Oceano distinguit, de quo in sequentibus agit. Primum itaque geniti sunt montes: deinde Pontus, cum necdum pluviis, vel rore, vel alia virtute cælesti desuper madefacta esset terra. Moses autem narrat secundo die aquas, quæ sub cælo erant, Dei mandato in unum confluisse locum, congregationemque illam aquarum vocatam esse *maria*, Genes. 1. vers. 9. & 10. Mare autem illud, sive Pontum voces, sive Oceanum, sive alio nomine, pro Numine habuerunt Gentes, ob immensam ejus molem, profunditatem & multiplicem utilitatem. Ponti enim beneficio populi longissimè diffiti inter se conveniunt, mutua commercia agitant, alter alterius necessitatibus succurrit, ut non sine causa Homerus *ἄλλα δῖον, mare divinum* appellet. Cum absque amore seu maris conjunctione Pontum genuisse dicitur Tellus, ferociam elementi respicit poëta & indomitam vim. Unde & tauro ei fecisse veteres notat Spondanus ad Ho-

meri Iliad. Quod & Virgilius confirmat libro 5.

*Dii quibus imperium pelagi, quorum æquora curro,
Vobis letus ego candentem in littore taurum
Constitutam ante aras voti reus.*

Indomitum quippe animal taurus & furiosum. Nec alia de causa *Neptuni filios* appellarunt Latini homines ferocissimos, & immanes, tanquam e mari genitos, elemento feroci & implacabili. Α'τ'ύζαζον.] Ob profunditatem, cujus τ'ύζα, hoc est, fundum invenire sit difficile; vel α'φ' ε' ε'δ'εν τ'ε'υζώμην, à quo nihil frugum colligimus. Nam α'γκόρπισα π'ιδια dixit Euripides pro mari. Ο'ιδ'μ'αζκ.] Ο'ιδ'ήμ'αζκ. Syncope. Θ'δον.] Ο'ρμ'ων, μαινόμηνον.

132. Α'περ φιλότ'ηζον.] Α'νδ' ουνοσίαι. Ε'φ'ιμέρ'α.] Τ'ερπ'ν. Α'ντ'ιερ' επ'αιζα.] Hic Cæli & Terræ filios, filiasque recenset poeta, Oceanum scilicet, Cæum, Creum, Hyperiona, Iapetum, Theam, Rheam, Theinin, Mnemosynen, Phæben, Tethyn. Primo Cælus e Terra suscepisse dicitur Oceanum. Oceani nomine intelligitur vastissimum illud mare, quo universus ambitur terrarum orbis, fluviorum fontiumque omnium pater. Veteres nonnulli Oceanum rerum omnium principium statuerunt. Sic Homerus Iliad. ξ.

Ω'κ'ιανόντε θεῶν γένεσιν, καὶ μητρίᾳ Τηθύϊ.

Oceanumque Deum patrem, & Tethyn genitricem.

Cæli & Terræ filius esse fingitur Oceanus, quoniam ex informi materia cum prius natus esset Amor, isque universam molem miscuisset, natum est Cælum, & Mare, & Terra, & omne genus inde pullulavit Deorum, ut ait Aristophanes in Avibus. Ex quibus patet, Oceanum post cælum natum fuisse. Nam cum summus Opifex in hoc mundo architectando dixisset, *Fiat lux*, continuo lucis instrumenta, cæli planetarumque corpora nata sunt: quare prius natum est cælum: deinde Deus se crevit universam aquarum naturam ab aquis, quæ super cælum sunt, & in unum locum jussit secedere. Hac igitur ratione Amor, quæ divina est bonitas, cuncta commiscuit & ad generationem excitavit. Unde Oceanus natus esse creditur ex cæli & terræ combinatione. Cæus quoque Cæli & Terræ proles fingitur. Τὸ π'οῖον interpretatur Scholiastes x pro π' Æolicè posito, ut qualitatem terræ denotet. Zeno eo nomine unum ex Titanibus intelligit, cujus etiam meminit Virgilius 4. Æneid. ubi Famam describens, hunc in modum loquitur:

Ilam

Illam Terra parens ira irritata Deorum

Extremam, ut perhibent, Cæo, Enceladoque sororem

Progeniit.

Dicitur Terra Cæum progenuisse Gigantem duplici de causa: vel quod Physicè loquendo procellosos gignat ventorum flatus: vel historicè, impiam ac crudelem gentem intelligit, quælis fuit Gigantum. Earum origo cum ignoraretur, Terræ filios appellarunt prisci, ut & ipsum nomen indicat. At Crei nomine designari videtur princeps aliquis potens, vel rex, ἀπὸ τοῦ κρείων, quod poëticum est ἀπὸ τοῦ βασιλεύειν. hinc ὁ κρείων, rex. Hyperion Cæli item & Terræ filius, Solis pater, qui *Hyperionides* propterea appellatur à poëtis, nec raro pro ipso Sole accipitur. Si Physicè consideretur, ita dicitur cælum sive Sol, quod supra nos eat, ὡς τὸ ἐπὶ ἡμῶν ἵσταται. Unde ἐπιθήτως ponitur ab Homero Odyss. α, in principio. Diodorus Siculus scribit, Hyperiona Saturni fratrem fuisse, Cæli filium, qui Solis ac Lunæ, aliorumque astrorum motus horasque primum summa cura, observationeque à se percepta, cæteris noscenda tradidit. Ideò eorum parens nominatur, velut ipsorum naturæ contemplator. Inter Cæli & Terræ liberos quoque censetur Iapetus, qui Noachi filius fuit, Græcis Promethei pater, qui cum humani generis auctor extiterit, è Cælo & Terra natus fingitur. Thea, vel Thia Solis mater esse traditur, quod omnia bona, in quibus Sol excellit, à divina natura prodeant. Θεία enim adjectivè *divinam* significat. Rhea pariter Cæli & Terræ filia, quæ sic vocatur ab ἑρᾷ, quæ est *terra*, mysterii ergo trajectis litteris Ρῑα. *Magna mater* dicta est, quia matris est parere, & uberibus nutrire. Tellus autem est omnium hominum materies & alimonia. Themis Cæli item & Terræ filia, mater Promethei, qua designatur optimus affectus in animis nostris, qui ex impressione cæli & terræ, quam incolimus, nobis nascitur. mater iustitia atque æquitas, è quibus bona consilia & prudentia, tum in rebus privatis, tum in publicis administrandis, & rerum humanæ vitæ necessariarum inventiones exsurgunt. Hæc Dea credita est, quæ præciperet hominibus id petere, quod fas esset, teste Festo. Nam ἥμις Græcè *fas* dicitur. Mnemosyne Terræ ex Cælo filia. Musarum mater credita, quod omnium scientiarum thesaurus memoriæ beneficio & acquiratur & conservetur. Μνημοσύνη enim memoria, idem quod μνήμη. Phœbe è Cælo & Terrâ nata fingitur, quo nomine puritatem

ritatem aëris significari tradunt Physiologi. Φαῖς enim ad-
 jectivè *αἰθρῆς* Hesychio. Aër quippe secundum nonnullos,
 nihil aliud est, quam terra purificata, & rarefacta. Alias Phœ-
 be eadem est, quæ Diana vel Luna, soror Phœbi, hoc est, So-
 lis. cui corona tribuitur, ut siderum reginæ: aurea dicitur, ob
 Lunæ fulgorem, quæ modo auri, modo argenti speciem refert.
 Tethys uxor Oceani dicitur, Terræ & Cæli filia. Hanc Nerei-
 dum matrem appellarunt, cum pater illarum esset Oceanus.
 At Thetis, quæ priore aspirata & brevi legitur, Nereidum una,
 quæ nupsit Pelæo. Utraque Dea marina, sed nomine Tethyos
 designatur ipsa aquæ moles, quæ ad generationem concurrit:
 Thetis vero aquæ elementum est. Τηθύς nomen accepit à τητή,
 vel τηθύς, quorum prius aviam & nutricem; posterius amitam
 vel materteram signat. Aptè autem hæ, ac præcipuè aviæ vel
 nutricis appellationes conveniunt Oceani uxori, omnium
 nympharum matri, quia principatum tenet in natura humida,
 ut ait Etymologus, qui tamen perperam derivat à τήϊφω, nu-
 trio.

133. Εὐνθεῖον.] Συνοταΐζουσα, ab ἀνέομαι, *concumbo*.
 Ὠκεανόν.] Dicitur ὠκεανὸς, Solino & Servio testibus, ἀπὸ τῆς
 ὠκείας ραίης, *quod ocyus fluat*. Quam tamen sententiam refellit
 Columbus Navarchus, qui cum per Oceanum ad Indos usque
 penetrarit, nullam se ejusmodi velocitatem in eo deprehen-
 disse scribit. Hinc potior eorum opinio, qui sic appellatum vo-
 lunt ab antiquitate, quam supra retulimus, vel ab ὠγλή, quo-
 modo prius vocatum esse Oceanum tradit Hesychius. Ὠγλή
 vero est ab Hebræo אגל, quod valet *circulum* vel *ambitum*, quod
 circuli in modum ambiat orbem. Βαθυδίνω.] *Quod profundos*
habeat vortices. Διὺν, *aquarum vortex*.

137. Τὸς Ἰ μίθ'.] Inter Cæli & Terræ filios etiam com-
 memoratur Saturnus, qui crudelissimus dicitur liberorum om-
 nium, & patris sui osor. Quod ad fabularem historiam attinet,
 fratrem habuit Saturnus Titanem majorem natu, qui cum pa-
 renti, uti par erat, succedere deberet, animadvertens matrem
 sororesque in Saturnum proniores esse, jure suo cessit, ea ta-
 men lege, ne Saturnus prolem masculam tolleret, sed regnum
 ad suam stirpem rediret. Saturnus igitur ex pacto cum fratre
 inito liberos suos masculos, ubi primum nati essent, devora-
 bat, unde & περὶ φάγος dictus. At cum Saturnus ex oraculo
 didicisset fore, ut à filiis regno pelleretur, cumque ob hoc Jovi
 à ma-

à matre clam servato infidias strueret, ab eo regno pulsus in Italiam profugit, ubi aliquamdiu apud Janum regem latitavit. Unde & *Latio* nomen, à *latendo*, ut volunt. Physiologi fabulam ad opificium Naturæ referunt, eaque temporis & cæli motum signari volunt. hinc & *Κρόνος* dici mutata priore littera, pro *Ζεύς*, quod tempus significat. Verum omissa fabulari expositione, quæque ex ea deducitur physica contemplatione, non alius fuit Saturnus ille antiquissimus, quam Adamus generis humani primus auctor & propagator. Nam, ut poætæ nostri vestigiis insistamus, Cæli filius dicitur Saturnus, quemadmodum & Adamus Dei filius vocatur, quod non alium agnosceret patrem, quam cælestem. Et uti Saturno terra pro matris data est ab Hesiodo & aliis: sic etiam Adamus de pulvere terræ formatus dicitur. unde & ei nomen, Genes. 2. Quid quod sub Saturno auream ætatem statuunt poætæ. Talis fuit status Adami in Paradiso. Tandem ut imperio pulsus est Saturnus: ita & ex deliciarum horto ejectus Adam, cum quo finem habuit primæva felicitas. Saturni quoque nomen id indicat, Adamoque merito competit, cum pudore nuditatis se absconderet à facie Domini, Genes. 3. *Sathar* enim Hebræis *latere* est. At quæ de tribus Saturni filiis memorantur à poëtis, Noacho, tribusque ejus liberis, optimè quadrant. *Τυωφασία* vero Saturni originem cepisse videtur ex eo, quod Deus Abrahamo præceperat de filio unico in holocaustum sibi offerendo, Genes. 22. Hinc posteri ad superstitionem proni & vicinarum gentium exemplo allekti sexum utrumque vix natum Molocho suo offerre pro religione habebant, contra expressum Dei mandatum, Levit. 18. Deut. 18. & aliis in locis. Erat autem iste Molech, quasi Deorum rex, vel Deus summus. Saturnum alii, alii Solem fuisse putant. Et hic cultus immolandi Saturno liberos ad varias tandem nationes profluxit, nec Syros modo, Phœnices, aut Poenos, sed & Græcos & Romanos pariter involvit, duravitque in Africa ad Tiberii usque tempora, ut auctor est Tertullianus in Apologetico cap. 4. ut non immerito Saturnus vocetur *severissimus liberorum*. Denique patrem suum Cælum odio persecutus dicitur, quod Physicè loquendo corpora cælestia sint æterna, neque temporum mutationibus obnoxia. Nam Saturni nomine, ut dictum, tempus significatur. Patri autem Cælo virilia exsecuit idem Saturnus, quia, teste Isidoro, nihil in cælo de seminibus nascitur. Sed de his suo loco. Τὰς ἡμέρας
Μισ

Μετὰ τούτους δὲ. Anastrophe. Ὀπλόπαι.] Ὀπλόπαιες sunt juniores, quasi armis ferendis aptiores, quàm senes. Ὀπλὰ enim arma. Γένος.] Ἐχθροῖς. Ἀγκυλομήτης.] Ob varia & obliqua ejus confilia.

138. Δεινόπαι.] *Acerrimus, live durissimus.* Παίδων.] Nempe Cæli & Terræ. Θελερόν.] Ita Saturni patrem vocat, non ob ætatem juvenilem, cum vetustissimus sit Deorum, & primus, sed ab effectu, quasi θαλεροπιοῦν, quod florescere omnia faciat cælum imbribus suis. Τεκῆα.] Τὸν πατέρα. Synecd.

139. Γεῖναρ δ'.] Cyclopes quoque Cæli & Terræ filii perhibentur, quorum nomina, robur, & officia hic & in sequentibus describit poeta. Cum omnia fabularum figmenta proprium quoddam habeant veræ historiæ fundamentum, Cyclopes pyratæ fuerunt & latrones, qui præternavigantia navigia deprædarentur. Ii cum Læstrygonibus Ætnæ, & Leontinis vicina loca incoluisse dicuntur, immanes & efferi homines, & in omnes peregrinos prorsus inhumani. Alii malunt fabulam ad Phycas rationes traducere, qui nihil aliud Cyclopes esse volunt, quàm vapores, è quibus fulmina, fulgura & tonitrua nascuntur. Hi dicuntur Cæli & Terræ filii, quoniam vapores è terra, non nisi per calorem cælestem extolli atque extenuari in aëra possunt. Cum verò multi etiam ex aquis extenuatis oriantur, meritò Europæ seu terræ, & Neptuni filius dictus est Cyclops Polyphemus. Ex his Cyclopibus, qui centum fuisse perhibentur, tres potissimum celebrantur, Brontes, Steropes, & Arges, pro quo alii substituunt *Pyræmonem*. Ovidius *Actæonidem* vocat. Hi fulmen & tonitru Jovi fabricare finguntur, quod ad Naturam quoque refert Servius. De his ita Virgilius 8. Æneid.

Ferrum excercebant vasto Cyclopes in antro,

Brontesque Steropesque & nudus membra Pyracmon.

Scribit Pausanias in Corinth. aram fuisse exstructam Cyclopibus, ad quam res divina fieret, & divinos honores illis fuisse institutos. Horum quoque Gigantum origo cum ignoraretur, Cæli & Terræ progeniem esse dixerunt veteres. Γεῖναρ.] Ἐχθροῖς. Ἀν.] Πάλιν. Κύκλωπας.] Tria Cycloperum genera enarrat Scholiastes: at Zeno Cyclopes in genere intelligit ab Homero & Hesiodo decantatos, uti & Apollodorus lib. 1. Ὑπὲρ γένος ἦτορ.] Ὑπὲρ γένος ἦτορ καὶ γένος.

140. Βεργίλῳ.] A recto Βεργίλῳ. Quæ lectio Latinorum poetarum

tarum testimoniis confirmatur. Brontes fit ἀπὸ τῆς βροντῆς, quod est *tonare*. Στερόπην.] Alii legunt, Ἀστερόπην. Στερόπης, qui Virgilio *Steropes*, sic dicitur à *fulgure* & *splendore*, qui fulmina antecedit. Ἀργης.] A *candore*, vel *celeritate* nomen accepit, nam δρυῖται κραυγὴν vocant poëtæ *fulmen candidum*, vel *raptim emicans*. Οὐρανόθεν.] Μεγαλόψυχον.

141. Τεῦξαν.] Ἐτάξα, à τάξις, *fabricor*.

142. Οἱ δὲ τοι.] Cyclopas porro describit à divinis animi corporisque dotibus. Nam etsi per alia omnia Diis essent per-
similes; vultu tamen sive oculo, quem unicum eumque orbicularem in media fronte habebant, ab iis distinguebantur. Unde & illis nomen. Sic Ulysses apud Virgilium 3. *Æneid.* de Polyphemo:

— Telo lumen terebramus acuto

Ingens, quod torva solum sub fronte latebat

Argolici clypei, & Phæbeæ lampadis instar.

Per circularem illum oculum φυσικῶς designantur circulares ignis & vaporum αἰετοφαι. Nam vapores, ex quibus fiunt fulmina, & venti, & imbres, modò rarefacti per vim Solis ascendunt, modò in pluvias condensantur, circularique semper agitatione vertuntur in elementa, de quibus ita Lucretius lib. 3.

Et primum faciunt ignem se vertere in auras

Æris, hinc imbrem gigni, terramque creari

Ex imbro, rursusque à terra cuncta reverti:

Humorem primum, mox æra, deinde calorem.

Τὰ μὲν αἶσα.] Subauditur κτλ. Ἐναλίγκιοι.] Ὀμοιοι.

143. Μῦνθον.] Μόνθον. Μίσθον.] Μίσθον. Ἐπίκειτο.] *Impositus*, vel *insertus erat*. Μίσθον.] Τὸ μέτωπον, *frons*, quasi μὲν τὸς ἄπας.

144. Ὀνομα ἐπίνομον.] Nomen ex re ductum, sive naturæ rei convenienter impositum. Οὐνεκ] Διόν. Σφίον.] Ion. σφῶν αὐτῶν.

145. Κυκλοσφίης.] Κυκλοσφίδης, à κύκλῳ, id est, *circulus*. Alii compositum esse volunt ex κύκλῳ, & σφίω, *terebro*. Quo aluisse putant Virgilium 3. *Æneid.* *telo lumen terebramus acuto*. Ἐῖς.] Ionicè, pro εἰς, per diæresin syllabæ circumflexæ. Ἐῖς-κειτο.] Supra dixit, ἐπίκειτο.

146. Ἰχὺς τ' ἡδὲ βίη.] Ex parallelo. Μηχαναί.] Ad animum transfertur: μηχαναί sunt ὁπλοὶα πολεμικά, καὶ ἐπινοαί, teste Scholiasta.

147. Ἀλλοὶ δ' αὖ.] Tres alios jam commemorat Cæli Terræque filios poëta, non multum Cyclopibus dissimiles, si corporis formam spectes & immane robur, Cottum scilicet, Briareum, & Gygen. Secundum fabulas poëtarum sunt qui nominibus istis intelligunt homines violentos & efferos, qui robore & viribus suis freti non solum aliis bellum intulere, sed & Deos ipsos contumeliâ affecere. De Briareo tamen refert Homerus Iliad. α. quod Jovi adversus Palladem & Junonem, & Neptunum reliquosque Deos, qui in Jovis tyrannidem conjurarant, fuerit auxilio. Qua de causa & Hesiodus cum unâ cum Gyge & Cotto Jovis custodes & satellites facit. At Apollonii interpres lib. 1. Briareum, Ægæona, Gygen, unum & eundem fuisse scribit, dissimilibus nominibus idem significantes. Homerus, quem Briareum hic appellat poëta, apud superos Ægeona appellari tradit, quod in eo vellicat Dio Chrysostomus orat. xi. quasi Deorum linguas ipse solus nosset. Nam id Homero familiare est, ut quibusdam rebus duplex nomen imponat, quorum altero homines, altero Dii utantur. Sunt qui pro Gyges & Cottus, legendum putant Gyes, & Cæus, ut Lambinus notat ad Horatium lib. 2. Carm. Od. 17. moti illo Apollodori loco, ubi inquit in principio : Οὐρανὸς πρῶτος ἔ' παντὸς ἰδυνάεισθε καὶ ἡμῶν γήρας ἢ γλῶττινα (εἰ πρῶτος τῶν ἐκείνης χειρὸς ἀρσενίου θινὸς Βελάρων, Γύλων, Κοίων. id est, Cælum seu Cælus primus totius mundi imperium obtinuit. Cum autem Terram uxorem duxisset, suscepit ex ea liberos primos Briareum, Gyen, Cæum, qui Centimani sunt appellati. Hos Gigantes ab ingenti corporis statura & robore describit, quod proceri essent, prævalidi, nec nominandi ob feritatem : sub quibus fabularum involucris describere voluerunt poëtæ ventorum naturam & immane robur, in altissimis locis & ubique grassantium. Quod & ipsa etiam nomina non obscure innuunt. Nam Cottus vim motricem significat, ἀπὸ τῆς κινήσεως, quod est Hesychio interprete τὸ πτεῖν, ferire. Briareus à robore dictus, quasi βίαιος, è nomine βία, vis : vel ex dictione intensiva βέλ, pro λίαν & ἄρης, Mars, quasi valde Martius. Gyges vim latentem designat, quod lateat in terra obscurus, ob venti materiam : Nam γυγαῖος Hesychio σκελετός. Scholiastes ita vocari docet ventos ἐκκεφάλαιος & procellosos. Hinc & Ægeon dictus ab αἰγίς, procellosa. de quibus in sequentibus plura.

148. Ὁ βραχὺς.] Exponitur impetuosus & rapidus, quod vento,

to, optimè convenit. Οὐκ ὀνομαστί.] Ob feritatem scilicet; vel
ὅς ἐ δυνάσται τις ὀνομασται, inquit Scholiastes.

150. Τῶν ἑκατόν.] Amplificatio superiorum. Gigantibus hisce
quingenta capita, & centum manus tribuit poëta; quo quid
aliud significatur, quàm portentosa ventorum vis, & turbinum?
Demon in Atthide ventorum hanc appellationem esse scribit
teste Snida in Τελευπάρης. Hinc & Briareus *centumgeminus*
vocatur à Virgilio Æneid. lib. 6. Horatius item Gygen *centi-*
manum dixit lib. 4. Carm. Od. 3. Idem & de Cotto affirmat
Hesiodus. Eustathius, quod notandum, Briarei nomine apud
Homerum designari putat Solem, qui *centum*, id est, plurimas
habet manus quibus operosè laborat in terris. Sunt verò radii,
manus Solis, ut Auroræ rosei digiti. Qua de caussa etiam Ar-
chimedes vocabatur ab hostibus suis ἑκατόγχειρ, quod πολυ-
μήχανον esset. Refert idem Eustathius, montem Ægeonis
fuisse, è quo centum fontes profluerent, qui subiectam plani-
tiem mirè fecundabant, καὶ πάντες πίδακας, inquit, πηλάμας
Βριάρεω dixere, *manus Briarei*: hinc ἑκατόγχειρον eundem ap-
pellari. Nos ventorum hic naturam describi nihil dubitamus,
quemadmodum & Typhon (venti nomen est) ἑκατόγχεφαλον
ab Hesiodo appellatur, quem uti & alios, velut Gigantes nobis
repræsentant poëtæ multimanos & multicipites. Τῶν.] Ion. ὧν.
Ἐκατόν μ' χεῖρες.] Synecdochicè. Ἀλλὰ τὸ πολλὰς ἐνερσίας ἔχειν,
inquit Scholiastes. Ἀπ' ὤμων.] Ὠμῶν, *humerus*: at ὠμός, *eru-*
dis. Ἀΐσσοντο.] Pro ἡΐσσοντο, ab αἶσσω. Latinus interpres vertit,
ab humeris prodibant, vel manabant: H. Stephanus, *erumpébant*
cum impetu, vel prodeuntes impetum faciebant, seu irruebant. Ha-
bet enim ὁρμηλικόν τι καὶ δρασιμὸν hoc verbum.

151. Ἀπλάσσι.] Pro ἀπίλασσι, ab α privante & πηλάζω, ad
quos accedere periculosum sit ob metum.

152. Ἐπίφυγον.] A poëtico themate πύκω, quod factum è
præterito πίφυγον, ἔφύω, *nascor*. Σπῆαργῖσι μέλισσιν.] Σπῆα-
ργῖς μέλισσι. σπῆαργός, à σπείω, *calco*.

153. Ἀπλάζω.] Καὶ συνηπλή, quasi ἀπίλαζω, quod coin-
cidit, cum superiori ἀπίλας. Εἶδε.] Alii *formam*, alii *statu-*
ram interpretantur. Corporis proceritatem designat, cui pro-
portionatæ erant vires.

154. Ὅσσοι γὰρ.] Titanum in patrem vis & ira describitur.
Docet Hesiodus Cæli Terræque filios jam ante memoratos li-
berorum ex aliis genitorum esse sævissimos, & patri Cælo infe-

stissimos. hinc eosdem à parente in imis Terræ latebris abscondi, nec in lucem emitti, quod ægrè ferens & dolens Terra mater, in patrem liberos suos concitasse & armasse dicitur. Quæ fabula, ut inepta videtur & turpicula, tamen quid boni succi, hoc est, doctrinæ in se contineat, quantum in nobis est, elicere conabimur. Fabularis historia breviter ita se habet. Cum adolevisset Saturnus, audivissetque ex matre Terra, quod Cælus Cyclopas in Tartarum victos dejecisset, id ægrè ferens, matre inflammante adversus patrem Titanas præcipuè, & falcem Saturno, vel ut Hesiodus ait, Terra matre ipsa suggerente, insidias Cælo tetendit, ut ait Apollodorus lib. 1. atque fratres è Tartaro eduxit, quibus etiam focis usus est in regno paterno occupando, quod accidit anno trigesimo secundo illius regni, ut ait Eusebius in Theologia Phænicum. Cælo igitur comprehenso genitales partes amputavit Saturnus, atque à fratribus faciliè impetratum est, ut expulso patri in regnum succederet. Ad naturam si referas figmentum, per Cælum veteres ætheream designant regionem, in quam insurgentes è terra ventorum procellæ quasi Cælo vim inferre conantur. Hinc patrem, ex quo geniti, odisse dicuntur, qui & eos à se repellit, ac in Tartarum detrudit, hoc est, in infimas terræ partes. Ita ut per Cæli liberos intelligantur vapores, ex quibus venti, fulmina & tonitrua generantur, quos in terræ latebris abstrusos detinere dicitur Cælus, ne erumpant, & cælestem regionem ignibus suis & flatibus infestent. Ob id verò dolere fingitur Terra, quæ procellis & flatibus intra se clausis coarctatur quasi, & angitur, ventis scilicet è terræ angustis sursum erumpere conantibus. Scholiastes item Cæli liberos, vel abstrusos in terra ventorum flatus interpretatur: vel animantia, plantas, arbores, aliave, quæ celantur, quoties prædominante noctis caligine, omnia, quæ de die apparent adhibita luce, tunc quasi absconduntur & inconspicua redduntur. Ita ut hic sit prosopopœia quædam Physica rerum naturas & vicissitudinem scitè repræsentans. Οἱ ὄντες.] Οἱ ὄντες. Γαίης.] Γῆς. Οὐρανῶ.] Uranus hic Deus.

155. Σφετέρω.] Vocula ῖ redundat. Scholiastes copulam esse ait. Ηἰχθοντο.] Ab ἄχθεμαι, quod cum dativo personæ junctum significat, *insensus sum, succenseo*. Scholiastes, ἡχθοντο παῖσι, videtur exponere, ἐμισῶντο ὑπὸ τοῦ πατρὸς, contrario planè sensu, cum ἄχθεμαι significationem habeat activam.

156. Τῶν.]

156. Τῷ.] Pro, τέτων.

157. Ἀποκρύπτει.] Pro ἀπικρύπτει. Imperf. Ion. pro ἀποκρύπτει, posito α pro ε. Ἀνίσκει.] Imperf. quoque Ionicum, pro ἀνίη, ab ἀνίημι, *emitto*. Nonnulli codices habent ἀνίσκει; sed perperam, cum vocalis longa verti debeat in brevem; ut in τίσκει, δίδοκει & similibus.

158. Κλυμῶνι.] Κλυμῶν, *latebra*, ἀπὸ τῆς κλύειν, quod est *occultare*. Κακῶ δ', &c.] Docet porro Hesiodus, quomodo Caelus ob vinctos in Tartaro filios fuerit gavisus: Terra mater contra doluerit. Solent enim matres teneriori ergo liberos esse affectu, quam patres. Sed notanda hic in Cæli liberis regnandi libido, quæ tanta est, ut nulla consanguinitatis habeatur ratio. Nam ubi ea semel obtinet, non parentes à liberis, nec hi à parentibus suis tuti sunt. Verum ut dicere cœpi, ad Naturam potius referenda est fabula. Gaudet Cælus ob vinctam prolem, hoc est, ventos terræ visceribus inclusos: dolet contra Tellus, quod depressione illa filiorum coarctatur intus & affligitur. Coarctatur, quando vaporibus flatulentis erumpere gestientibus divellitur terra: vel hoc dicitur respectu frugum & aliarum rerum è terrâ nascentium, quarum gratia ferè bella geruntur, quæ bella multorum gemituum & angorum sunt causæ. Unde statim sequitur falcis mentio, quam Terra fabricasse dicitur ad demetendas suo tempore fruges. Κακῶ ἔργα.] Regitur dativus ille vi præpositionis quæ est in verbo ἐπιέρπει.

159. Ἡ δ'.] Αὕτη ῥ, *Terra*. Σπονάχίζει.] Pro ἐσπονάχίζει. Πύλω.] Sic dicitur terra ob vastam & portentosam ejus magnitudinem. πύλω, *monstrum*.

160. Στήνομένη.] Στήνοχωρμένη, à verbo, σείνομαι, *arctar*, quod est ab Ion. στενός pro στενός *angustus*. Notat Scholiastes Seleucum pro eo scripsisse ἀχτυμένη, quem vide. Ἐπιφράσας.] Poëtica geminatione pro ἐπιφράσας.

161. Αἴψα δ'.] Terra, inquit Hesiodus, Cæli scelere coarctata, cum produxisset candidi ferri metallum, ex eo magnam fabricavit falcem demetendis Cæli genitalibus accommodatam. De hujus falcis inventione variæ circumferuntur opiniones apud Veteres. Sunt qui Saturno eam tribuant, quod tempus omnia metit: Vel propter agriculturæ rationem, cujus ipse repertor fuit, & proinde *falcifer* à poëtis cognominatus. Auctor noster hanc falcem Saturno à matre datam fuisse asse-

rit, qua genitalia Cælo abscidit, quæ postea, uti volunt fabulæ, in Sicilia decidit. Unde & promontorium, alii urbem Siciliæ ab hac falce dictam volunt Drepanum. Quanquam alii ita vocatam malint ab illa falce, quam Ceres à Vulcano raptam donavit Titanibus, cum eos metere docuit. Timæus verò scriptor antiquissimus existimat dictam fuisse *Drepanum* ab altera falce, qua Jupiter Saturnum castravit, quæ ibi occultata dicitur. Alii crediderunt falcem illam non à matre datam fuisse Saturno, sed Telchinen è Creta, Rhodum venisse per Cyprium, indeque ferrum & æs, quod à loco *Cyprium* nominatum laborasse, falcemque illam fabricasse Saturno, ut memoriæ prodidit Strabo lib. 14. Geograph. Natalis tamen nulla harum de causa Drepanum vocari putat, sed ex eo, quod crebræ maris undæ, illuc cum impetu irruentes ita terram corroserint, ut insulam in formam falcis excavarint, quod Apollonii interpres confirmat, cujus verba apud ipsum legere est. Nec tamen de nihilo est, quod falcem sive Saturni, sive Jovis, sive Cereris, aut alterius in hac insula delapsam & occultatam fuisse fabulati sint poetæ. Nam eo significare voluerunt, frumenti in ea rerumque victui necessariarum fertilitatem. Testatur enim Polybius lib. 1. historiarum, fertilissimam omnium prope insularum esse Siciliam, ut non immeritò Romani olim imperii horreum fuerit appellatum. Ποιήσα[α γῆς]. Alii post γῆς, incisum ponunt, exponuntque, *cum edidisset factum*. Sed potius referendum ad sequentia, vertendumque: *Cum procreasset genus canis ferri*. Nam & Terra metallorum genitrix. Πολιῦ.] Id est, λαοκῆ, per metaphoram. Scholiastes exponit ἡμίονος πολυζήτητον. Ἀδάμω.] Notat Scholiastes vocem ἀδάμω, non de lapide dici, sed de ferro. Alias pretiosissimæ gemmæ genus est, ex α, difficultatem significante, & δαμάω, domo, quod difficulter domari possit. nam & pilis ferreis in minutissimum pulverem posse confringi docet Salmasius ad Solinum. Et auctor est Plinius hircino vel leonino sanguine molliri cum ac dissolvi, quod & plumbo liquefacto in fornace ardenti tribuunt alii.

162. Τεῦξ.] Pro, ἑτέρος. Δρίπανον.] Παρὰ τὸ φρίπειν, quod est, *decerpere*. Tempus metendi designat. Καὶ ἐπιφραδὲς.] *Tum edixit*. Παισὶ φίλοις.] Nempe Titanibus.

163. Εἴπι δὲ.] Sequitur oratio Terræ matris animosa planè & acerba, qua filios instigat in vindictam patris. Eum vocat nefas-

nefarium, quo magis ad iram concitet. Nam cum Titanas intra terram conclusos teneat Cælus, hinc turbines & procellas excitat, inque terram dimittit, quo fit, ut maximæ humano generi inferantur noxæ. nam & terræ motuum causa est, quibus agitata terra civitates divelluntur, ædificia corruunt, plurimi mortaliū absorbentur, aliaque ejus generis damna pati necesse est. Quibus obviam eundem esse hberorum suorum ope monet Terra mater. Hinc patet, non Saturnum esse, qui primus omnium mortaliū regnarit, sed Cælum sive Uranum, qui pater fuit Saturni, ab eoque regno dejectus propter injurias fratrum: imò ante Saturnum & Rheam, Ophion & Eurynome Oceani filia imperasse leguntur, quos & ipsos Titanas vocarunt: quo tempore Saturnus post captum Ophionem & Eurynomen à Rhea in Tartarum dejectos, Deorum imperio potitus dicitur, donec & eandem ipse passus est injuriam à Jove, ut ait Isacius. Quin & Lactantius scriptum reliquit in lib. de falsa religione: Cælum præstitisse potentia cæteris mortalibus, atque cum reges antiquitus pro Diis colerentur, inde accidisse, ut Cælus pro Æthere cultus sit. Hunc tyrannicè in filios sævientem cum regno exuere desideraret Saturnus, facile occasione ejusmodi arripuit crudelissimus filius, matrisque orationi morem gessit. Nam aliis Titanibus metu perculsis ob verba matris, ipse statim patrando sceleri se promptum exhibuit. Quæ quomodo ad Naturæ doctrinam referri possint, jam ex parte ostensum in superioribus. Τελευμένη.] Αὐπεμένη, à poëtico πίομαι, doleo, excrucior.

164. Παῖρὸς ἀπειθαλῆ.] Nimirum Cæli. ἀπειθαλῆ dicitur, hoc est πονηρός. ὁ ἀπὸς γάλλων, qui damnis viget. Αἰκ' ἰθὺληται.] Εἰ αὖ βέληθε.

165. Τισαίμεθα.] Ἐκδικήσομεθ' ἀπὸ τοῦ πίομαι ulciscor, punio. Ἀνέλω.] Ἰδεῖν.

166. Αἰκία.] Vox αἰκίης conflatur ex ἀ privante, & εἶπω, cedo. Exponitur durus, asper, saevus. Μήσομαι.] Pro, ἐμήσομαι, à poëtico μέδομαι, machinor, molior, delibero.

167. Ως φάρ.] Saturni in patris sui vindictam consensus. Cum enim multi essent Terræ Cælique filii, solus tamen Saturnus, ut reliquis audacior, orationi votoque matris obsequentem se præbet. In quibus, ut mater infidelis maritæ: sic Saturnus impii & perduellis in patrem filii exemplum præbet. Et ne prætextu careat utriusque scelus, Cælum δυνάμει, hoc

est, *inauspiciatum* & *nefarium* appellat mater, supra αἰτίαν αἰώνον dixit. Τὸ αἰπώμενον est, injuria sibi illata, quod Titanas fratres in vincula conjecisset, hanc vindicandam esse censet mater: consentit filius, cujus responsio subditur, qua primum matri opem operamque suam pollicetur in ulciscendo patre: tum causæ æquitatem probat, quod pater sit nefarius, priorque læserit, quod Græcis est, χειρῶν ἀδικῶν ἀρχαῶν. Ως φάρ.] Οὕτως ἔφαρ. Τὰς δὲ.] Τὰς δὲ, nimirum Titanes. Ελεν.] Εἰλεν, neglecto poet. augm. Δέσ.] Φόβος.

168. Φθίγξαρ.] Pro ἐφθίγξαρ. Scitè τὸ πῦθος exprimit in filiis Terræ. Sic Æneas: *Obstupui, steteruntque comæ, & vox faucibus hæsit.* Quod in subita animi consternatione fieri solet. Μέγας Κρόνος.] Vide supra.

169. Ἀψ αῶπς.] Pleonasmus. Μύθοισι.] Ion. pro μύθοις. Προσηύδα.] Προπεφώνη, verbi προσηυδάω.

170. Ὑπαχόμην.] Sponsione facta, pollicitus, ab ὑπαχόμεναι, quod est in catalogo anomalorum.

171. Δυσωνύμκ.] Hoc est, *infausti nominis & ominis.* Οὐκ ἀλεγχίζω.] Οὐ φροντίζω, non curo, id est, *contemno, detestor.* λήπτης.

173. Ως φάρ. γένησεν.] Terra mater generosa Saturni oratione supra modum gavisa, filium in insidiis collocat, quodque aperta vi tentare non audet facinus, dolo aggreditur, ἥπερ μὴ ἐφικνέεται ἡ λεοντῇ, inquitbat, Lyfander Heraclides apud Plutarchum, προσηυδέοντες ἐκεῖ πλὴν ἀδολοπηλῶν: innuens dolis utendum, ubi viribus superare non datur. Saturnum itaque in loco collocat obscuro, falcemque dextræ ejus indit, quæ partes genitales patri demetat, idque noctis beneficio fretus, quod cum in muliebre sexum vix cadere posse videtur, qui cum Venere sua solet esse φιλομνηδής, nec in filium, ut genitalia præcidat patri, quæ nascendi principium ipsi dedere, liquet omnino non propriè, sed Physicè hæc interpretanda esse. Quod enim celans in insidiis collocat Saturnum Tellus, eo significatur, tempus, quod Saturni nomine designatur, latenter præterire: vel ad semina respiciunt poetæ, quæ in terris abscondita, ad tempus ibi latent, donec iterum emergant. Hinc & ei falcem tribuit Tellus, quo metendi tempus indicatur. Æstatis enim adventu maturæ segetes resecantur, falcesque in manibus gestant agricolæ. Nec assentior H. Stephano, qui hic & in sequentibus vocem ἀρπης, pro ense falcato sumendam putat,

putat, quod non videtur, cum paulo ante *δρέπανον* vocet poëta, & Saturno falx, non ensis falcatus tribuatur, tanquam agriculturæ inventori, vel ad temporis naturam significandam. *Ως φάρ*] *Οὕτως ἔφη. Γήθησιν.*] Pro *ἐγήθησε. γήθω* vel *γηθίω, gaudeo. Μίχα*] *Μιχαίως.*

174. *Εἶσι.*] Ab anomalo themate *ἔω*, *sedeo*, vel *sedere facio, colloco* *Μίν*] *Αὐτόν. Λόχῳ*] *Εἰς λόχῳ. λόχῳ* idem quod *ἐνέδραγ. Χειρί.*] *Τῇ δεξιᾷ.*

175. *Ἄρπιν.*] *Τὸ δρέπανον. ὡς δὲ τὸ αἰρπαίνειν*, quod fruges demetendo quasi secum rapiat. *Καρχαροδόντα.*] Quod dentes habent acutos & asperos. Apud Homerum ita canes appellantur ob dentes item acutos, & pectinatim inter se coeuntes. *Υπὸθήκατ.*] Ab *ὑποτίθημι* *significante instruo, præcipio*, quasi dicat. *plenè eum de dolo instruxit.*

176. *Ἡ' λθι ἢ Νύκτ'.*] Refert jam poëta, quo pacto Saturnus Cælo patri Terram conjugem amplecti ex amore cupienti genitalia præciderit, idque nocturno tempore, matris ad hoc dolo, auxilio & falce usus. Temporis circumstantiam exprimit, cum per noctem id factum esse ait, quo lateret dolus, & ex improvise patrem aggrediretur Saturnus. Modum quoque indicat, quo facinus istud exsecutus est. Sinistra enim manu pudendum patris arripuit, dextra falcem, qua demessuit ipsum. Hæc *φύσιν* spectant. Cælus cum terra coire dicitur, cum cælesti rore & imbribus madefacta, omnis generis animalia & plantas producit. Ejus genitalia abscidisse fingitur Saturnus, quia falce sibi à matre data, resecantur, quæcunque è terra cælestibus imbribus irrigata nascuntur: vel quod Saturnus, id est, tempus fecundissima cæli terræque semina abdit & vindemiat, eaque rursus pone abjiciuntur ac disperguntur, cum ex iis quæ messuerunt, sementem faciunt agricolæ. Natalis Comes id ex eo fictum putat, quod unus sit æther, unumque cælum, neque ullum tempus patietur posse alium æthera, aut aliud cælum procreari, cum ex universa constet materia. Nam cum unus sit mundus, at non plures, cum neque esse possint, meritò dicunt Cælum exsecutum à filio, quia sibi simile quippiam tempus non finet procreari. Sunt qui per Cælum intelligunt animam supremi & stellati cæli, quam modo Deum, modo Dei ipsius fecunditatem putarunt. Atque cum Jovem beneficam voluntatem Dei omnibus providentem existimarunt, ajebant eum exsecuisse Saturnum, hoc est, ad Dei mentem pervenire:

mox Saturnus exsecat Cælum, quia mens ipsa plurima extorquet à Dei optimi fecunditate : à quo ea quæ proveniunt, non integra & perfecta sunt, ut in Deo : sed a Jove ligata & angustioribus naturæ limitibus accipientis vitio coarctata. Hæc opinio, nempe Cælum à Saturno fuisse exsecum, licet universam Græciam repleverit, nulla tamen affertur expositio probabilior, certiorque quam quæ mundi à Deo procreationem respicit. Ad historiam quod attinet, Cæli res gestæ nullæ ad nostræ ætatis memoriam pervenerunt : hoc unum de illo reperitur apud Lactantium, ut dixi, quod ob prudentiam probitatemque hominis ei principatus fuerit delatus, cumque reges antiquitus pro Diis colerentur, inde accidisse, ut Cælus pro æthere cultus sit. Saturnus verò, ut generis claritatem extolleret, è Cælo & Terra natum se esse gloriabatur. Idem Lactantius memoriæ prodit, Cælum regem mortuum esse in Oceania (Cretam ita vocari putant) inque oppido Aularia fuisse sepultum. Νύξ' ἐπύρων.] Nox pro Dea habita, quæ sole discedente quasi à Cælo oriri videtur. Virgilius : *Nox humida cælo Precipitat.* Μίγας Οὐρανός.] Sic appellatur, quod reliqua omnia corpora suo complexu contineat. Ἀμφὶ Γαίῃ.] Περι Ἰ Γῆς.] 177. Ἰμείρων.] Εἰμύρον. Φιλότῃ.] Τῆς σπουδαίας. Εἰπενύσθη.] A pœtico πένω pro τείω. Cælum quippe circa terram extenditur, eique ab omni parte quasi imminet. Eodem verbo & regius Psaltes utitur hymno 104. *Qui extendit calum veluti cortinam.*

178. Λοχοῖο.] Ion. λοχῆ. λοχὸς, pœticum est, pro communi λόχῳ, insidiæ. Παῖς.] Παῖς. Ὁρέξασθ.] *Porrextis manibus petiit, vel prehendit.* ὀρέξαι est ἐκτείνειν τὰς χεῖρας ἐπὶ τῷ λαβῆναι, inquit Apollonii interpres.

179. Διξίτερῃ.] Τῇ δεξιᾷ. Πιλώλειον.] *Portentosa magnitudinis, immanem.* Εἰλαῖον.] Εἰλαῖον.

180. Ἀπὸ, &c.] Pro ἀπήμνησι, id est, ἀπίπτει, metaphora. ἀπαμῆναι, demeto. Μήδεια.] Τὰ αἰδοῖα. Aliàs τὰ βελόμματα, eo nomine significantur, à μῆδομαι, delibero.

181. Εἰσσυμένους.] Id est, παχέως καὶ ὀρμητικῶς. Εἰρήνισι.] Μετὰ τὸ κῆψαι. Solent enim messores, postquam segetes resecurunt, eas à tergo abjicere.

182. Τὰ μὲν &c.] Describitur Erynnidum, Gigantum, & Meliarum nympharum generatio. Primum è terra, & resecis Cæli testiculis natæ sunt Erynnyes, Alii Noctis, & Erebi filias dixe-

dixere : nonnulli Acherontis & Proserpinæ. Tres fuisse dicuntur Aleto, Tisiphone & Megæra, quæ scelerum ultrices à poëtis finguntur, ut earum metu & reverentia semel animis impressa à sceleribus perpetrandis deterreretur vulgus mortaliū. Sunt alioquin nihil aliud, quam affectuum vindices, vel potius affectus commissorum scelerum causæ. Conscientiam esse dixit Orestes apud Euripidem in sua Tragœdia, quæ ipsum pro Furiis assiduè torqueret & exagitaret. E turpibus Cæli partibus, & Terra natæ dicuntur, quod flagitia omnia & turpitudines, quæ sub cælo committuntur, ob terræ fertilitatem & opum affluentiam committi solent. De sterili & inopi regione nemo bellum suscipiat, nemo cuiquam invidet vel exitium paret. Idem & de Gigantibus pronunciandum, qui similiter è Terra & Cæli cruore prognati, in quibus sunt Alcioneus, Enceladus, Porphyryon, Mimas, Obrimus, Phrutus, teste Scholiasta. De his ita Ovidius in Fastis :

Terra feros partus immania monstra Gigantes

Edidit ausuros in Iovis ire domum.

Mille manus illis dedit & pro cruribus angues,

*Atque ait, in magnos arma movete Deos.**

Exstruere hi montes ad sidera summa parabant,

Et magnum bello sollicitare Iovem.

Fulmina de cæli jaculatus Iupiter arce

Vertit in auctores pondera vasta suos.

Dicuntur Telluris filii, quod eorum origo ignoraretur, & corporum proceritas, roburque supra hominem esset. E Cæli sanguine & parricidio geniti perhibentur, quod nihil boni ex adulterio & illegitimo congressu nasci consuevit, vel quod perversum, & sanguinolentum esset genus virorum, quibus non nisi bella & cædes cruentæ placerent, in perniciem Deorum hominumque procreati. Phyci interpretantur spiritus terræ inclusos, qui dum exitum non inveniunt, fractis interdum altissimis montibus vi erumpunt, & frustra ipsa quasi in cælum ejaculantur. Sed de his supra quoque dictum. Præter Erynnyes & Gigantes, etiam nymphæ, quas vocant *Melias*, ex amputatis Cæli pudendis natæ traduntur. meminit earum & Apollonius. Zetæ illarum nomina recenset, quæ sunt Helice, Cynosura, Arethusa, Ide, Crime, Britho, Celæno, Adrastea & Glauce. quid quod *Melias* cum Orestiadibus & Hamadryadibus videtur conjungere. Sunt qui ex Meliis nymphis primò

homines natos fabulati sunt. Proclus ad locum Hesiodi in Εἰργίῃς, ubi tertium genus hominum describit poeta, ἐκ μελιάων, δεινότητι καὶ ὁμωραίων, deridet eos, qui genus hominum dicunt ἐκ μελιάς, id est, *fraxino* natum. nec aliter censet Palæphatus. Et revera si ita putassent poëtæ, meritò ridendi erant: sed eo figmento docere voluerunt τὸ σκληρὸν καὶ ἀνόνθητον testii seculi hominum. Idem tamen Proclus, quod mirandum, eodem in loco, τὰ ἄλλα ζῶα ex arboribus esse ait. Quæ hic Meliæ vocantur nymphæ, etiam ab Hesychio dicuntur μελιάδες, & ἐπιμελιάδες. Phavorinus scribit Dorice μελιάδας, & μελιάδας appellari, quod tamen non ex μελιά, id est, *fraxino* deductum videtur, sed potius ἐκ τῷ μέλων, qua voce designantur τὰ ὠρεῖα, forte quod curam haberent ovium, unaque cum arboribus & pecudibus à terra nata: crederentur. Ταῦτα μὲν.] Ταῦτα μὲν, nempe μέδαι. Οὐπ.] Pro ἑ redundantem π. Εὔπαισια] Εὔπαισιος, hoc est, *μεγαλίων*. Εὐφρυγε.] Pro ἐξίφρυγε spreto augm.

183. Ραθάμιγλις.] Ραθάμιγξ, *gutta*, ἀπὸ τοῦ ῥαίνειν γαμέα, quod *persundatur crebrò & frequenter*. Αὔπαισιν.] Βαoticè, pro ἀπαισύνθησαν, verbi σάω, vel σύω, *erumpo*.

184. Δίξας.] Εἰδέξας. Περιπλοκῶν.] Per syncopen, Ἀπὸ τοῦ περιπλοκῶν. De annis usurpatur verbum hoc, & *circumvolvendi* notionem habet.

185. Εἰνός.] Sic dicuntur Furæ, ὡς τὸ ἐναντίον, quod est, *indignari*: vel ἀπὸ τοῦ ἐργε, & ναίειν, quod *subterranei sint demones*.

186. Τάχισι] Οὔτοις. Δολιχά.] Μακρά.

188. Μήδαι θ'.] Sequitur generatio Veneris, quam ex amputatis item Cæli virilibus & spuma maris natam fabulatur Hesiodus. Sic & Tibullus lib. 1. Elegiar.

*Nam fuerit quicumque loquax, is sanguine natam,
Is Venerem è rapido sentiet esse mari.*

Postquam igitur Saturnus Cælo patri genitalia demessuit, ea in mare Epiroticum abjecisse dicitur, quæ cum longo tempore per mare fluctuarent, exorta tandem est spuma, ex qua Venus nata fingitur. Hanc, ne turpiter furere & jumentorum in morem libidine agitari viderentur homines; ut Deam coluerunt, cujus in potestate esset, omnia commoda ad libidinem spectantia cum ratione largiri. Antiquissimum fuisse numen Veneris supra ostendimus, ubi historicam ejus expositionem dedimus. Qui vero naturale numen esse docent, per Venerem intelligunt

gunt Veneris planetam five stellam, quæ benigna & blanda est: vel ipsam Lunam. Sed revera nihil aliud est Venus, quam occultum coitus desiderium à Deo & natura rebus insitum ad procreandum sui simile, quod nec gentes ipsæ ignorarunt. Lucretius lib. 4.

*Sic igitur Veneris qui telis accipit ictum,
Sive puer membris muliebribus hunc jaculatur,
Seu mulier toto jactans è corpore amorem,
Et jacere humorem in corpus de corpore ductum.
Namque voluptatem præfagit multa cupido.
Hæc Venus est nobis: hinc ductum nomen Amoris.*

Ex spuma maris nata dicitur, quoniam semen genitale animalium sit αἰφρώδης, & albicans spumæ instar, ut supra ex Aristotele docuimus. Per mare denotatur natura humida, sine qua nihil gignitur: tum etiam hoc fingitur propter saliedinem maris, quæ non parum confert ad fecunditatem. hinc & in sacris Veneris ostendebatur *salis pugillus*, quod salis esus faciat salaces. Per testiculos Cæli signatur virtutem illam genitricem cælitus provenire. Bacon magni Angliæ sigilli olim custos hanc de cælo ex cælo à Saturno, & Veneris ex amputatis ejusdem testiculis generatione fabulam, ad altiore traducit philosophiam. Per *Cælum* mundi originem significari docet, qui materiam complectitur. *Saturnum* esse Materiam ipsam, quæ Cælo parenti omnem generandi vim præscidit, cum æterna sit, & eadem perpetuo, neque ipsum quantum Naturæ crescere aut minui possit. Hanc materiam primo agitationes & motus imperfectos, & male cohærentes rerum compages produxisse ait, & veluti tentamenta mundorum: Dein ævi processu fabrica orta est, quæ formam suam tueri & conservare posset. Tunc *Venerem* natam fuisse sub Jove, quæ nihil aliud est, quam adulta & prævalida rerum concordia, ut mutatio tantum per partes procedat, integrâ & inconcussa fabrica universali. Vide illius, si placet, eruditissimum libellum de Sapiencia Veterum, cap. 12. Αἰδιμαγνῆ.] Sic legendum, non αἰδιμαγνῆν, vel αἰδιμαγνῆ; & pro *ferrum*, reponere, *ferro*. Αἰδιμαγνῆ hic οἰδῆρ, & Synecdochicè *falsæ è ferro confectæ*.

189. Καῖσαλι.] Pro Κατίσαλι, subaudi, *genitalia*, non *falcem*. Η' περίγειο.] Ion. pro Η' περίγῃ. Hic mare Epiroticum designat. Πολυκλυσῆ.] Ponti epitheton, quod *multis fluctibus agitatur*. Εἰς.] Εἰς, & hoc pro eis.

190. Ως.] Οὕτως. Φίρις.] Ε'φίρις. Α'μπίλαγος.] Α'νὰ πί-
λαγος. Πολυών.] Πολυών.

191. Χρῶς.] Σάμρις. Ω'ρνυς.] Ab ὄρνυμι, quod ab ὄρω,
eieo. Τῷ δ' εἰς.] Pro εἰς τὰς, nimirum αἰφρῶ. Κέρη.] Ion.
κέρη, nempe, Venus.

192. Πρῶτον δέ.] Describit locum, ad quem Venus recens
nata dicitur advecta, vel in concha, ut Martialis & alii fabu-
lantur: vel sola cum spuma in Cyprum delata, ut Homerus &
Hesiodus tradunt. Cytheris primum admota fingitur, quæ
Cypri est civitas. hinc Venus *Cytheræa* à poetis appellatur.
Nam quæ postea Cyprus dicta est insula, priusquam eo appu-
lisset Venus, *Sphæcia* ab habitantibus fuit appellata, ut testatur
Philostephanus. Nec sine causa fingitur testiculos Cæti in
Cyprum decidisse, & Venerem eo susceptam regnasse, quod
locus sit fecundissimus, & ad partum commodissimus: tum
etiam floribus renideat variis, & grata quadam amœnitate de-
lectet. Hinc & Κύθηρα, dicta videntur, ἀπὸ τῆς κούβης, id est,
κρύπτειν τὴν ἔρωτα, quod occultet amorem: vel ἀπὸ τῆς κύβης, quod
est, uterum ferre, ob fecunditatem insulæ. Sic & Κύπρις, ὅτι
τὸ κύβητος ποιεῖ; nomen accepit, Venerique consecrata legitur.
Κυθίρις.] Κυθίρις, & hoc pro Κύθηρα. Virgilius:

Est Paphos, Idaliūque mihi, sunt alta Cythera.

Κυθίοις.] Κυθίοις, id est, ἄγαν θείοις.

193. Ἐπλῖς.] Per syncopen, pro ἐπίλῖς, ἀπὸ πίλομαι, sum,
accedo. Ἐνθιν.] Ἐντιθιν. Περιέρυτον.] Epitheton insulæ, quod
undique fluctibus alluitur. Ἰκὲς Κύπρον.] Pro ἐπὶ Κύπρον. Sic
Maro: *Creta veniemus Oaxem.*

194. Ἐκ δ' εἰς.] Pro ἐξ εἰς δέ. Τμεσίς. Αἰδδία.] Videtur &
alludere ad τὰ αἰδδία, è quibus nata Venus. Καλὴ θιός.] Pro
θιός. Discrimen ex adjecto patet. Α'μφὶ τὴν πᾶν.] Vim Veneris
describit poeta adventu suo lætificantis omnia & procreantis.
Nam ubicunque Diva illa graditur, ibi omnium rerum co-
piam adesse, & flores herbasque fragrantissimas continuo suc-
crescere ait. Eandem virtutem Veneri tribuit Lucretius, ini-
tio operis sui cum inquit:

— Tibi suaves *Dadala tellus*

Submittit flores; tibi ridet aquora ponti,

Pacatumque nitet diffuso lumine calum.

Generationis omnis & fecunditatis causam facit Venerem.
Unde & nomina aliquot ei imposita refert poeta, quæ verita-
tem

tem rei non obscurè evincunt. Quid quod nonnulli ideo *Venerem* Latinis dictam velint, quod omnia in lucem venire faciat, cui & cornu copiae, id est, fructuum omnium abundantiam & affluentiam tribuant alii, sicut etiam ex antiquis quibusdam numismatis id ipsum discere est. Ποιή.] Ion. & Poët. pro πύα, ἡγαν, βοζάνη.

195. Ποσειδὼν ὑπὸ ῥαδινοῖ(ν.) Pro ὑπὸ πρὸς ῥαδινοῖν. Λέγει.] Μυξάνειν, ab αἰξομαι; cresco.

196. Εὐσείφανον.] Εὐσείφανον, bene coronatam, hoc est, formosam. Κυθήρειαν.] A Cytheris insula.

197. Κικλήσκυ(ι.) Καλῦσι.

198. Θρίφην.] Pro ἐτρίφην, verbi τρέφω, nutrio. Πεσοίκυσι.] Ἡΐσι, vel ὠσοῖκλι, à ὠσοκύω, quod poeticum est, cuius fut. Aol. ὠσοκύσω. hinc aorist. ὠσοίκυ(α).

199. Κυπρογένειαν.] Quod in Cypro genita sit, ut ipse exponit poeta. Πολυκλῦται ἐνὶ Κύπρῳ.] Versus ille paulo aliter in diversis codicibus legitur: sed potiore illi medelam afferunt, qui synizefin statuunt in Κυπρογένειαν, & γένε ponunt, pro γένει, ut Commeliniana habet editio.

200. Φιλομνηδία.] Ion. dialysi pro φιλομνηδί. Venus dicitur φιλομνηδής, geminata poetis littera μ. quod genitalium sit amans, vel, ut poeta noster exponit, quod è genitalibus emerferit. Hinc in sacris quoque Divæ, phallus sive veretrum circumferebatur, quod στυγίας erat symbolum. Μηδῖαν.] Pro μνηδῖαν. Sic enim movendus versus. Εἰσιφαίνην.] Pleonasmos ἔα, pro ἐξεφαίνην, ab ἐκφαίνομαι, appareo, emergo.

201. Τῇ δ' Ἐρώ. Εἰρώ & Ἴμερον, quibus nominibus Amor & Cupido significatur, Veneris satellites constituit Hesiodus. Differentiam utriusque dat Scholiastes, qui Εἰρώ ex aspectu nasci ait: Ἴμερον vero post aspectum provenire docet, nihilque esse aliud, quam desiderium fruendi re visa & amata. Quod eleganti gradatione expressit Ovidius:

Viderat hanc, visamque cupit, petiturque cupit.

Alii Amorem & Cupidinem non Veneris tantum satellites, sed & filios esse crediderunt, cum Venus sit desiderium in rebus naturalibus, quod nascitur ex symmetria corporum & æris temperie. At voluptas illa sine amore non peragitur. Verum de Cupidine & Himero, eorumque diversis effectis supra dictum est, ubi Amorem illum antiquissimum ex informi chaos natum asserit Hesiodus, quod ei coævum perhibetur. Ad juniorem

norem vero huac Cupidinem quod attinet, ejus allegoria ad mores traducitur: ita tamen, ut subit quædam ejus cum illo antiquo conformitas. Nam Venus generaliter affectum conjunctionis & procreationis excitat; Cupido ejus filius, affectum ad individuum applicat. Itaque à Venere est generalis dispositio, à Cupidine magis exacta sympathia: Atque illa à causis magis propinquis pendet, hæc autem à principiis magis altis & fatalibus, & tanquam ab antiquo illo Cupidine, à quo omnis exquisita sympathia. Sed de his graviter differentem audi Baconem in libello supra memorato, cap. 17. *de Cupidine seu Atomo*. Τῇ δὲ.] Pro ταύτῃ δὲ, Veneri. Ωμάρτη(ε).] Id est, ἀκολούθη(ε), ab ὁμαρτίῳ, unā sequor. Ἴμερ(ε).] Hunc fratrem Cupidinis statuunt, sicque dictum volunt ἀπὸ ἑῖμας, ab incitando, quod feratur ad ea, quæ formosa sunt. Εἴπε(ε).] Εἴπε(ε), verbi ἑπομαι, pro ἔπομαι, sequor.

202. Φθλον.] Οἶμιλον.

203. Ταύτῃ δὲ.] Veneris porro dignitatem, potentiam, variasque illecebras describit poëta, quibus eam cohonestavit Jupiter ab ipso nativitaris suæ momento. Cum enim amorum conciliatrix sit Venus, diversi generis θελήματα ei tribuit, uti sunt confabulationes mutuae, risus, deceptiones, oblectatio, benevolentia, similiaque blandimenta & illecebræ, quibus incitantur & inflammantur amantium corda. Hinc & balthum Veneri sive cestum donaverunt poëtæ discolorum, in quo omnia illa amorum philtrea includebantur, de quo legere est apud Homerum Iliad. ξ. ubi de Venere loquens sic inquit:

Ἡ, καὶ ἀπὸ στήθεσφι ἐλύσατο κιστὴν ἰμῶνα,
Ποικίλον, ἔνθα ἃ οἱ θελήματα πάντα τέτυκ'.
Εἰθ' ἐνὶ μὲν φιλότῃ, ἐν δὲ ἱμερῷ, ἐν δὲ θάρσυνι,
Πάρφα(ε), ἥ τ' ἐκλάψει τόον πύργον φρεσίνων.
Sic ait, & lorum cesti de pectore solvit:
In quo blanditiæ plures mortalia corda
Mulcentes inerant, sermo jucundus, amores,
Gratia, quæ mentem falsa dulcedine fucant.

De his item Horatius loquitur Carm. lib. 1. Od. ix.

Nunc & campus, & aræ,
Lenesque sub noctem susurri
Composita repetantur hora:
Nunc & latentis proditor intimo
Gratus puellæ risus ab angulo,

Pignus-

*Pignusque dereptum lacertis,
Aut digito male pertinaci.*

Αίλοσχε.] *Sortita est, vel sortitò accepit.* τῶντις ἢ πρὸς μείλι-
λαξί.

204. Μοῖρα.] *Sortem divinitus cuique assignatam.* Τὸ ἐπι-
βάλλον μέρϑ.

205. Παρθενικὸς ὁάρεϑ.] *Παρθενικὰς ἐντὸς δῖξας ἢ ὁμιλίας.* Ὀάροι
sunt lusus Venerei, seu colloquia amatoria, qualia procorum
cum virginibus esse solent. Μειδήματτα.] *A μειδαῖα, τὸ γελᾶν.*
Unde Venus dicta φιλομειδής; id est, *risus amica.* Horatio,
Erycina videns. Od. 2. lib. 1.

206. Μειλιχίλῳ.] *Τὴν πρὸς σπώειαν, substantivè.*

207. Τὰς ἢ παλῆς.] *Postquam Veneris nativitatem, & con-
tubernium descriplit poëta, ad Titanes revertitur, de quibus
antea locutus erat. Refert enim, quomodo filios suos ad se vo-
carit pater Uranus, eosque graviter increpuerit ob contume-
liam sibi illatam, scelerisque tanti vindictam aliquando futu-
ram comminatur. Nam uti Cælo patri insidias struxit, virilia-
que abscidit Saturnus: ita & Saturno similiter eventurum præ-
dicit à Jove filio, qui patrem suum eadem falce per insidias ef-
fet castraturus, regnoque exutum in Tartarum præcipitaturus,
quod etiam accidisse testatur Porphyrius, in spelunca Home-
rica. Sunt autem Titanes Cæli & Terræ filii, ut dictum. Dio-
dorus Siculus ex Ægyptiorum doctrina quadraginta, & quin-
que Cælo filios fuisse prodidit, quos ille è variis mulieribus sus-
ceperit: decem & septem è Titea uxore, qui cum singuli pro-
prium nomen haberent, omnes tamen dicti sunt à matre Tita-
nes. Alii Dæmones fuisse putant à Jove è cælo sub terram de-
trusos, & deturbatos. Qui, φυσικῶς fabulam interpretantur,
elementorum mutationes signari putant, quæ cum terrestre
quiddam & crassum in se contineant, vi corporum superiorum
inferius assidue detruduntur. Nam vapores semper sursum vi
solis, qui & Titan dictus, attrahuntur, qui ubi ad superiora
pervenerint, virtute divinorum corporum, vel solvuntur in
purissima elementa: vel repelluntur inferius, quæ Titanoma-
chia sempiterna est. Bacon duas ævi distributiones hac fabula
contineri putat: quarum prior sub Saturno fuit, qui ob fre-
quentes dissolutiones & breves durationes, filiorum suorum
devorator dictus est. Posterior Jove regnante extitit, qui Sa-
turnum, hoc est, continuas istas & transitorias mutationes in
Tar-*

Tartarum detrufit, qui locus perturbationem significat. Is locus videtur effe fpatium inter ima Cæli & interiora Terræ medium; quo intervallo perturbatio & fragilitas, & mortalitas, five corruptio maximè verfatur. Jovis autem regno vix firmato gemina bella maximè memorabilia exorta funt, Titanum & Gigantum, quibus etiam ab illo oppreffis & diffioatis magis pacata ac durabilis rerum confpiratio & tranquillitas accrevit. Tum moraliter docet fabula, neminem impunè temerarium effe adverfus religionem & officia parentibus debita, fed impietatis tandem fuæ pœnas luere graviffimas. Τὰς δὲ.] Pro τέτυκας δὲ. Saturnum intellige, qui vel folus cum Titanibus vel cum paucis faltem hoc ſcelus perpetravit. Τιτῶνας.] Ion. Τιτῶνας. Sic dicuntur ex Hebræo *tith*, quo lutum denotatur, quod è luto, vel terra nati. Hinc mater eorum *Titheia* & *Aretia* dicta. ἔργα, enim *terra* Hebræis. Καλίσσας.] Ion. ἐνάλῳ. Notetur loquendi genus, ἐπὶ κλη(μ)ηλαῖν, pro ἐπινομασί.

208. Νεικίαν.] Νεικίαν, inferto jota poëticè.

209. Φάσας.] Ἐφάσας. Τιταίονας.] Variè hoc exponitur. Rectiffimè Helychius: Τιμωρίαν λαμβάνοντες. ut πταινῶν, hoc loco ident fit quod πῶν λαμβάνον. Ἀποδαλίη.] Ποιηία. Πέξαυ.] Ἀρίζω τὸ ποῖω.

210. Τοῖο.] Ionicè pro τέτυκ. Τῶν.] Τιμωρίαν, ἐκδίκη(ν). Ἐσαῶ.] Scil. per Jovem.

211. Νύξ δ'.] Fatum, Parcam & Mortem Noctis filias effe ait, nec non Somnum, & Infomnia. Infra ſub calcem Theogoniæ fuæ Jovem ex Themide Parcas ſuſcepiffe tradit, quarum nomina ibidem recenſet. Pro Deabus habitæ ſunt, cum ſine Fati & Parcarum imperio nihil fieri creditum fit. Fatum Græcis *Εἰμαρμένη*, à *μεῖναι*, *divido*, quod ſuum cuique dividat. Latinis fatum à *fando* teſte Varrone. Diftinguitur hic à Parca, cum utrumque pro eodem accipiant aliæ. Nam quæ fatum & Parca, eadem & Nemefis, & Adraſtia, & Neceſſitas ab aliis appellantur. Sic docet auctor lib. de mundo, ſic Parmenides, ſic Heraclitus & aliorum philoſophorum non pauci. Ex Stoicorum opinione fatum nihil aliud eſt, quam mens divina, quæ ſingula certo fine fecit, ac vitæ quoque humanæ & meſuram & ordinem præſcripſit. Quæ quidem etſi pie dicantur, tamen in eo à Chriſtianis diſcedunt οἱ ἀπὸ τοῦ, quod in connexione & ſerie quadam cauſarum ſibi mutuò ſuccedentium conſtiterint fatum ſuum, illudque non hominibus ſolis, ſed etiam

Diis ipsis dominari crederent. Unde Herodotus in Clio : *Τὸ πῶς αὐτῶν μῆτις ἀδυνατίζειν ἀποφύζειν καὶ θεῶν*, ipsum autem fatum devitare nec Deus quidem ullo pacto potest. De hoc autem fato Veterum erat opinio, fuisse illud non modo ante Saturnum *ἰσχυρῶς* sumptum, hoc est, hominem primum; sed etiam *φυσικῶς* acceptum, id est, priusquam Deus chaos digereret & rerum conderet naturam, quæ itidem per Saturnum intelligitur. Fatum & Parcas Noctis filias esse dicit poëta, quod fatalia sint obscura, & ex occulto hominibus obveniant : *Τῶν γὰρ μελλόντων πτόφλων φρεσίδων*, inquit Pindarus, futurorum excæcata sunt cogitationes, in Olymp. Od. 2. Et Flaccus Carm. lib. 3.

Oda 29. *Prudens futuri temporis exitum*

Caliginosa nocte premit Deus.

Cur vero Jovis ex Themide sobolem postea vocet Hesiodus, suo loco dicemus. Præter has Mortem quoque Noctis filiam appellat, quia Mors noctem inducit perpetuam teste Catullo, nihilque aliud est, quam ferreus somnus. hinc & *συζυγὴ νύξ*, pro morte apud poëtas. Hanc ut Deam coluisse Veteres, ostendit illud Maronis lib. xi.

Multa boum circà maculantur corpora Morti?

Setigerosque fues, raptasque ex omnibus agris

In flammam jugulant pecudes.

Et Statius in sua Thebaide :

— *Stygiis emissa tenebris*

Mors fruitur cælo bellatoremque velando

Campum operit, nigroque viros invitat biatu.

Extat item *Θανάτης* hymnus apud Onomacritum, cum manna thuris. Quam hic Noctis filiam Hesiodus, eam Somni sororem esse dixit Homerus. Scribit Pausanias in Eliacis, apud Eleos in templo quodam fæminam expressam fuisse, quæ pueros sopitos sustineret, manu quidem dextra album, at sinistra alterum nigrum, & hunc dormienti similem : ambos distortis pedibus : quorum scriptiones indicabant, alterum esse somnum, alterum, mortem : at fæmina, quæ illos alebat, Nox erat. Nec sine ratione hoc fictum à poëtis, cum & physicè loquendo, Somnus & Insomnia Nocti natales suos debeant. Quippe noctis humor stomachi vapores ad supremas partes corporis ascendentes auget, qui postea facti frigore cerebri frigidiores descendunt inferius, atque ita gignunt Somnum & Insomnia, quorum alia terribilia sunt, alia fallaci imagine sensus illudunt. Et

hos omnes Deos Deasve Nox peperit nullius viri contubernio mixta. Quæ enim sine connubiali voluptate generantur, terrorem incutere solent & horrorem. Unde & Nox, Fatum, Parca, Mors, Deorum omnium durissimæ & maximè implacabiles habitæ. Quod & de Somno & Insomniis dici potest, quæ dormientes sæpe territant, noctuque obvenire solent. Nec sine causa Somnum *atrocissimum publicanum* vocavit Aristo, quod dimidium ætatis nostræ ad se rapit, & Lethes frater jure dictus est in hymnis falso Orpheo tributis. Στυγερὸν.] Μισητὸν. Μόρῳ.] Hunc à Parca distinguit Hesiodus; cum revera idem sit. Μόρῳ, pro quo & Μοῖρα dicitur, est fatum, à μείρω, *partior*. Κῆρ.] Κῆρ, κηρὸς, *Parca*: at κῆρ ex κίαρ, *cor*. Perperam hæc à nonnullis scribuntur. Μίλαινα.] Ab effectu.

212. Φόλον.] Τὸ πλῆθος. Ονειρων.] Id est, Τῶν εὐπνίων.

213. Οὐ πη.] Nulli Deorum aut hominum. Κοιμηθεῖσαι.] Pro συνημιθεῖσαι. Νύξ ἐρεβινή.] Σχελεινή Sunt qui ex hoc loco colligunt Parcas & Somnia ex Nocte & Erebo nata esse, sed perperam. Nox ἐρεβινή, est nox obscura, non quæ ex Erebo concepit, vel cum Erebo congressa est.

214. Δούτερον αὐ.] Momus item Nocte matre progenitus dicitur, cujus naturæ proprium esse ferunt poëtæ, ipsum quidem nihil operis edere, sed aliorum Deorum opera curiosis oculis contemplari, & siquid est omissum, aut perperam factum, id summa cum libertate carpere: unde & nomen accepit. nam μῶμος Græcè *reprehensionem* sonat. Hic inter Deos Neptunum, Vulcanum, Minervamque de artificio contententes iudex delectus, omnium opera reprehendit. Nam cum Neptunus taurum effinxisset, Minerva exstruxisset domum, Vulcanus hominem formasset: nihil non reprehensione dignum invenit. Deum tauri opificem reprehendit, quod cornua ante oculos non præposuisset. Minervam, quod domus non esset facta trusatilis, quæque possit facile circumagi, si fortè malum haberet vicinum. At Vulcanum, quod non fenestratum hominis pectus fecisset, ut sciri possit, quid in animo quisque strueret, & num mentiretur, an verum diceret. Momum Lucianus inducit non semel taxantem cum alia, tum Deos ipsos, ut minus mirum sit, & illum scandalia & crepidas Veneris vituperasse, adeo ut inter proverbia jam Momo locus sit. Ita ex actionibus humanis pagani Deos suos finxerunt. Hunc Noctis filium esse tradit Hesiodus,

ed docens nullum esse opus humanum, quod non aliquid no-
ctis, hoc est, incitiæ habeat, imo ne Deum quidem, qui ipse
est Naturæ fundamentum, optimus ac sapientissimus, obtre-
ctatoribus carere. Ærurnam quoque iisdem natalibus ortam
refert, Noctisque filiam vocat, quod nocturno tempore homi-
nem maximè vexet sollicitudo. Sicut enim dies animi curas
sublevare aliquo modo solet: ita Nox eas incrudescere facit, &
quasi de novo subnasci. Hesperidas item Noctis filias esse asse-
rit, quas fabulantur habuisse hortos nemore aurifero pretiosos
à Dracone pervigili servatos, quem Hercules dicitur interfe-
cisse, pomæque aurea ad vitricum Eurystheum retulisse. Du-
plex hujus figmenti datur interpretatio: una ad historiam per-
tinet, quatenus refertur ad Herculem quendam Tyrium sive
Ægyptium, qui diversus ab Hercule illo Thebano, in Africa
bellum gessit, pomæque aurea, id est, oves præstantissimas ab-
tulit custode earum Ladone interempto, qui vel ob vigilan-
tiam, vel quod inhumanus esset & agrestis, Draco est appella-
tus. Altera expositio Naturam respicit, quatenus per Hercu-
lem signatur Sol, qui exoriens luce sua præstinguit lumen stel-
larum, quæ generali nomine per Hesperides intelliguntur,
quippe Vesperæ & Noctis filiæ. Sub noctis enim initium ap-
parere nobis stellæ, & velut nasci videntur. hortus Hesperidi-
um est cælum stellatum. Nam stellas pro floribus, & flores
vicissim pro stellis usurpari ex poetis notum est. mala dicun-
tur ob rotunditatem: aurea, quod aurei sint coloris. Draco,
qui custodit, vel Zodiacus est, vel Horizon, vel Draco inter
Arctos ambas flexuoso tramite decurrens. Locum quoque in-
dicat Hesiodus, qui Hesperidum nemus ultra Oceanum col-
locat. Virgilius, juxta Oceani fines ponit. Sic enim ille in
quarto Æneid.

*Oceani finem juxta solemque cadentem
Ultimus Æthiopum locus est, ubi maximus Atlas
Axem humero torquet stellis ardentibus aptum.
Hinc mihi Massylæ gentis monstrata sacerdos
Hesperidum templi custos, epulasque Draconi
Quæ dabat, & sacros servabat in arbore fructus.*

Alii tamen, in quibus est Pherecydes lib. 10. terram Oceano
proximam in Occidente aurei coloris poma tulisse tradunt,
quæ Cl. Salmasius ad Solinum, *Aurantia* nostra fuisse existi-
mat: alii *citrea*, quæ propterea & *ἰανταῖα μήλα* vocantur à di-

versis auctoribus, ab aliis μηδινά. Aurea dicuntur, quod τὴν ἰδίαν essent χρυσά. Hæc primus in Græciam apportasse fertur Hercules. Unde & Lucanus :

*Abstulit arboribus pretium, nemorique laborum
Alcides : passusque inopes sine pondere ramos,
Rettulit Argolico fulgentia poma Tyranno.*

Δότιον αὐ.] Pleonasmus. Μῶμος.] Proprie reprehensio, hic Deorum, hominumque irrisor; à quo μωμίαμα, carpo. Οἰζυώ.] Ærumna hic filia Noctis. Fit οἰζύς ex paragoge vocis οἰ, quæ est lamentantis, ut ex αἰ, αἰαζώ. Ἀλγινόεσσαν.] Λυπηράν.

215. Ἑσπερίδας.] Hesperii fratris Atlantis filiarum, quarum nomina sunt Ægle, Arethusa, & Hesperthusa. Vide plura in superioribus. Μῆλα.] Vox ambigua est, quæ modo poma, modo oves significat. Πέρλυ.] Ion. πέρην. Ὠκεανοῖο.] Ὠκεανῶ. Oceanum intelligit Atlanticum.

216. Χρυσὰ μῆλα.] Quæ & una voce χρυσόμελα appellare liceat. Δένδρεια.] Ἀ δένδρεον pleonasmō ἔσσι, pro δένδρεν, arbor. Φέροντα καρπὸν.] Καρποφόρα.

217. Καὶ Μοῖραι.] Parcæ, ut supra dixit poëta, filiarum Noctis sunt, propter obscuram & abditam fatorum vim. Harum nomina jam recenset, ternasque esse statuit, Clotho, Lachesis & Atropos, quas Μοῖραι appellat, à dividendo & distribuendo unicuique, quod suum est. Ammianus *partilia fata* exponit. Alii ἀπλάς *fata* appellare malunt. Effingebant Parcas antiqui, tanquam anus niveis velleribus redimitas, quarum una colum teneret, altera neret, tertia filum abrumperet, vitæ humanæ cursum statumque designantes. Cur vero tres statuuntur, parum inter Veteres convenit. Sunt qui rationem arcessant à triplici facie Lunæ corniculata, semiplena & plena, cum Parca eadem censeatur, quæ Luna. Nam Pausanias in Arcadicis, Lucinam Ὀλυνον seu lanificam ab Arcadibus cultam, unam fuisse putat è Parcis, quæ dicta est πιπρωμένη, multoque Saturno antiquior habita. Varro apud Gellium lib. 3. tres fuisse ait, propter triplicem Lunæ potestatem in maturando partu. Fulgentius triplicem hominis rationem seu temporis circumstantiam eo designari scribit, quatenus gignitur, vivit, & moritur. Sic auctor lib. de mundo : Tres, inquit, sunt Parcæ juxta tria tempora divise, quarum alia res transactas, alia venturas, alia presentes significat. Nam una Parcarum Atropos nomine res præteritas spectat, quia quæ præterierunt, nulla ratione possunt converti,

verti, aut revocari. *Alia quæ futuri curam sortita est, Lachesis dicitur, quoniam qui rerum naturalium est eventus, stabilis est.* At Clotho præsentia perficit, illaque absolvit, quæ sui sunt muneris. Dictæ vero sunt Parcæ Latinis, non per antiphrasin, sive à contrario, ut volunt Grammatici, quod minime parcant, sed potius, quod homini parcant: duæ enim nent, ac filum producunt: tertia autem Atropos secatur: vel sic nominantur à partu, quæ Varronis est sententia, ut supra diximus: vel à partiendo, quod nascentibus hominibus pro cuiusque merito bona malaque partiri censeantur, ut hic tradit Hesiodus. Unde & Parcas infra Jovis & Themidis, quæ justitia est, filias esse dicit. *Μοίρας κὲ κῆρας.*] Supra dixit, *Μόρῳ κὲ κῆρῳ*, quas hic in plurali repetit. Unde liquet easdem esse Deas cum superioribus, quarum nomina hic recensere voluit poëta. *Νηλεοπίνας.*] Quod rigide sint in suppliciis exigendis: *νηλεὴς, immitis, & πῶν, pena.*

218. *Κλωθὴ.*] *Ἀπὸ τῆς κλώθειν*, quod est, *nere*, quoniam suum cuique pensum netur. *Λάχε(ιν).*] *Παρὰ τὸ λαχεῖν*, à sortiando, quia fatum sortito cuique obtingit. *Ἀτρέπον*] Quasi dicas, *immutabilem*, eo quod mutari, aut flecti non possit, ex α privante, & *τρέπω*, *verto*. Eā mors seu exitus cuiusque designatur, qui fixus est, & *ἀμεταστρεπῆς*. *Αἶτε.*] *Τι* vacat. *Βροτῆσι.*] *Ἀνθρώποις.*

219. *Ἀγαθόν τε κακόν τε.*] Nam ex Parcarum arbitrio & dispensatione bonis bona, malis mala necessario obvenire credebant Veteres.

220. *Ἀνδρῶν τε θεῶν τε.*] Hinc patet, non homines tantum, sed & Deos Parcarum imperio subiectos esse. *Παραίβοιας.*] Pro *ὑποβοιαίας*, inserto poëtice jota ob metrum. *Ἐφίπυσται.*] *Διῶκεται.*

221. *Λήγῃ(ι).*] *Παύσῃ.*] *Δεινοῖο χόλοιο.*] *Δεινὸν χόλον.* *Χόλος,* vel *χολή*, *bilis*, *ira*.

222. *Τῷ.*] *Τέτῳ.* *Δῶν(ι).*] Pro *δῶσι*, per epenthesein *τῷ*. Est hic sectio vocis compositæ, pro *δῶδωσι*. *Κακὴν ὅπιν.*] *Ὅπιν* ab *ἑπομαι*, *sequor*, ut sit *ἡ ἐπιθὲν ἑπομένη τίσις*. Quo respexisse videtur Horatius: *Rarò antecedentem scelestum Deseruit pede pena claudo.*

223. *Τίσις δέ.*] Nemesein quoque Noctis filiam esse tradit poëta, alii Jovis & Necessitatis. Eam ad hoc introduxerunt Veteres, ut hujus Deæ metu seu reverentia deprimerent nimis clatorum animorum temeritatem, eosque omnes labefacerent,

etarent, qui plus æquo felicitate aliqua, vel honorum, vel imperii, vel insignium opum, vel rerum hujusmodi facti essent superbi. Hinc & pennas ei tribuerunt, ut Jovis nutu præstesse & insequi cunctos celeritate quadam existimaretur. Philosophus in libro de Mundo, per Nemesein intelligit divinam potestatem, ac justitiam ipsam Dei, quæ condigna sceleratis præbet. Macrobius propriè contra superbos Nemesein coli ait. Unde Catullus de amica fastuosiore :

——— *Precesque nostras*

Oramus cave despuas ocello,

Ne penas Nemesis reposcat à te.

Est vehemens Dea, ledere hanc caveto.

Scholiastes *μίμψιν* interpretatur, quæ malis obtingit : *Indignationem* Latini vocant, quæ tamen vox non satis exprimit vim vocabuli Græci. Noctis filia dicitur Nemesis ob inicitiam hominum. Nam ex inicitia rerum, sive opulentiae abundantia, temeritas & arrogantia, & aliorum hominum contemptus nasci solet, ex quo postmodum Dei vindicta oritur. Fraus etiam sive Deceptio, quæ Græcis *Ἀπάτη*, Noctæ genita fingitur. Hanc Lucianus in fabulosa Somni civitate collocat. In qua templum esse fingit augustissimum Noctis, quod eximia religione colitur. Tum aliud inibi ponit Apates Deæ, & aliud item Alethiæ delubrum, in quibus utrisque & aditum esse inquit, & oracula. Noctis filia dicitur Apate, quod nox fraudibus struendis opportuna sit, tum qui verbis fallere studet, veritatem occultare solet. Unde Lavernio ille apud Horatium in epistolis :

Noctem peccatis & fraudibus objice nubem.

Fraudem vero scitè effinxit Dantes Aligerius poëta Italus, ut faciem habeat justi hominis, corpus reliquum serpentinum variis & maculis & coloribus distinctum : cujus cauda terminatur in scorpionis aculeum. Amicitiam similiter Noctis sobolem esse ait, cujus picturam videsis apud Liliū Giraldum in syntagm. Deorum. Scholiorum auctor per *φιλότης*, non amicitiam, quæ benevolentiae est, sed amores intelligit Venereos, qui ut plurimum noctu & in occulto perficiuntur. Notum est illud Peligni vatis : *Celari vult sua furta Venus*. Senectutem quoque subdit Hesiodus, quam & Noctis *Νύκτας* esse prodit : *οἱ γὰρ γηράντες*, inquit Commentator, *ὡς γηράσιοι εἰσι τῇ νύκτι, qui senescunt proximi sunt morti*. At mors noctem inducit & rerum omnium caliginem. Nec alia matre se natam gloria-

tur Eris, quæ contentionis Dea fingitur. Hæc cum mortale genus inter se committat, populisque noxam & exitium creet, Noctis filiam merito eam dixit poeta. Ex hac Eride Laborem, & Oblivionem, & Pestem, & Dolores, & Cædes, & Perjuriam, nec non omnis generis mala prodiisse ait, quæ figillatim hic enarrat poeta. Supra in Operibus geminam Erin rettulit poeta, unam laudabilem, alteram vituperio dignam; de qua posteriori hic sermo est, cum hominibus gravia damna afferre dicatur. Nam Aten generat, hoc est, damnum, sive noxam, quæ velut Dea hic repræsentatur, sive dæmon potius homines malis implicans mentelque seducens, quam & Homerus describit Iliad. 19. ubi tradit, Aten de cælo à Jove præcipitatam, quæ relligionis Christianæ auctores, sed ineptè de Luciferi è cælo præcipitati lapsu interpretantur, ut Justinus Martyr, Suidas, alii. Videatur Cælius Rhodiginus lib. 2. cap. 5. & Spondanus ad Homeri locum supra citatum. Τις.] Pro ἐπις. Νίμης(ιν.) Propriè νίμης, indignatio, seu iusta reprehensio: hic Dea injuriosorum hominum ultrix. Πῆμα] Appositio. Θνητοῖσι βροτοῖσι] Θνητοῖς βροτοῖς.

224. Νύξ ὅλη] Ab effectis. Μὴ πῶ δὲ.] Nemefin. Φιλότητι] Τῷ Φιλίαν ἢ τὴν ἀφροδίτῃ.

225. Οὐλόμενον.] Ο'λόμενον, pleonasmō ἔ. v. ἔ. v.] Φιλονεικίαν. Καρτερόθυμον.] Pertinacem. Solent enim homines contentiosi pertinaces esse, nec alter alteri cedere. propriè sic dicitur, qui toleranti est animo.

226. Στομαρή.] Vel quod homines oderit ipsa: vel quod hominibus exosa sit.

227. Λήθωτε.] Nam qui sæpe litigiis implicantur, ἐπιλανθάνον) ἢ ἀποσκηθίσαν, inquit Scholiastes. Λοιμὸν τε.] Notandum pro Λήθω in nonnullis codicibus legi Λιμὸν. Sic in Operibus. ambo conjunxit Hesiodus, famem, & pestem, quarum altera alteram sequitur.

228. Ὑσμίνης.] Μάχης. Φόβος.] Malim hic legi φόβος. sic in Asp. duo hæc copulat poeta, φόβον καὶ ἀνδραγασίαν. Inter miscellaneos Deos ponitur φόβος, pingebaturque cum capite Leonis, ut videre est in scuto Agamemnonis apud Homerum Iliad. lib. xi. Pausanias apud Lacedæmonios Timoris templum extitisse ait prope triclinium, quo ipsi tribunal habebant, ut essent cæteris majori formidini. Ανδραγασίας.] Ανδρῶφονίας.

229. Ἀμφιλοχίας.] Sic vocat disceptationes, cum ab utraque

parte contenditur. Notetur hic secundam syllabam produci ab Hesiodo contra legem.

230. Δυσνομίῳ.] *Legum contemptum.* alii exponunt *licentiam*, qua qui utuntur, difficulter se legibus subjiciunt. Ἀτίῳ.] Confociat Hesiodus δυσνομίαν, & Ἀτίῳ. Legum quippe contemptum sequitur noxa. Dicitur Ἀτίῳ, ut Homerus exponit, ὅτι πάντας αἰᾶται, quod cunctis noxia sit. Σιωήθεις ἀλλήλοισι.] Σιωήθεις ἀλλήλοισι, hoc est, σιωῶντες ἀλλήλους, ut declarat interpretes.

231. Ὀρκῶν.] *Iuramentum*, quod ut Deum repræsentat poëta, ex Eride natum. Dicitur homines lædere, qui nimirum perjuriis causam suam in judicio tueri student.

232. Πημαίνε.] Βλάπτει. Ἐκάν.] Nam qui imprudens pejerat, excusationem mereri videtur. Ἐπιόρχον ἐμύσση.] Pro ἐπιόρκηση.

233. Νηρέατ'.] Nerei natales refert, quem Ponti filium esse affirmat. Idem Neptuni filius dicitur ab Apollodoro lib. 1. biblioth. quem tamen paulo ante Ponti & Terræ filium dixerat. Ad hæc facile conciliantur, cum φυσικῶς considerando, quatenus ad rerum naturam pertinet, idem sit Neptunus, qui Pontus: imò Nereus, etsi unus sit è Neptuni sive Ponti filiis, tam latè patet, quàm Pontus & Neptunus. Hinc Νήρεια πέλας vocat Athenæus, quæ Plautus *Neptuni pecus*, pro *piscibus*, qui passim in mari inveniuntur. Veracem Nerea appellat & fallere nescium, quia vates fuit. Hic enim Trojanas calamitates Paridi prænunciavit, de quo Horatius Carm. lib. 1. Oda 16. Ad eundem quoque missus Hercules, ut ex eo tanquam vate rescisceret, ubinam locorum essent Hesperidum aurea mala, quem variis formis eludere conantem tam diu detinuit, ut in pristinam figuram redierit, remque indicarit. Scholiastes ideo veracem & justum à poëta dici putat, quod qui per mare navigant, Deorum reverentiores esse soleant, & veri amantiores. Filiorum quoque natu maximum & senem facit: ob navigationis antiquitatem: vel quod cani & senes finguntur Dii marini propter maris spumam. unde & cærulei pinguntur, qui color est pelagi. Scripsit item Nerei hymnum Onomacritus cum suffitu myrrhæ. Νήρεια.] Dicitur est Νηρῶς à νηρός, quod & νερός, id est, ὑγρός, *humidus*, ut ex Hesychio & Etymologo constat. Est enim humoris, hoc est, Ponti & Tethyos filius. Ἀψιδῶς.] Pro ἀψιδῶ. Scholiastes distinguit à sequenti epitheto, & ἀψιδῶ

ψαδῆ dici putat, qui mendacio non credit: ἀληθῆ, qui mendacium non dicit.

234. Πρηνύπατον παίδων.] Hinc ἄλιον γέγονε eum vocat Homerus, & Nereidum nympharum patrem.

235. Οὐνεγα.] Διόπ. Νημερίης.] Ἀληθῆς, ex ἡ particula pri-
vante, & αἰμαρζάνω, pecco. Ἡ'πῶ.] Πρῶτῳ. Θιμισίων.] Ge-
nit. plural. pro θιμισίων inserto s, à θίμις, ισῶ, jus. Si Ionis-
mum hic statuas, dicendum potius, θιμισίων esse, à θιμισή. Nam
in nominibus quintæ simplicium ille Ionismus locum non
habet.

236. Λήθεται.] Ε'πιλαυθάνει. Δύωσα.] Τὰ βυλάμωγα, ex
Chaldaico Dena, quod est, *meditari*. Alii codices habent μέδια.

237. Αὐ'πς εἰ' αὐ'.] Ponti & Terræ progeniem recenset poë-
ta, Thaumantem, Phorcyn, Eurybiam, Ceto. Thaumās pater
Iridis fuisse dicitur, quæ ab illo *Thaumantias*, & *Thaumantea*
virgo dicta. Scholiastes Thaumantis nomine φυσικῶς signifi-
cari putat exhalationes quæ fiunt è mari, nec non diffusam
aquarum molem, quæ contemplantem in admirationem rapit,
ἀπὸ τῆ θαυμάζειν, quod est, *admirari*. Ponti filius appellatur,
quod qui per mare navigant, cælumque solum aspiciunt, per-
celli soleant ob immensam ejus vastitatem & profunditatem.
Phorcys Ponti itidem & Terræ filius, de quo ita Servius ad
Æneid. lib. 5. *Phorcys Thoosæ nymphæ & Neptuni filius, ut au-
tem Varro dicit, rex fuit Corsicæ & Sardinie, qui cum ab Atlanti
rege navali certamine cum magna exercitus parte fuisset victus &
obrutus, finxerunt socii ejus eum in Deum marinum esse conver-
sum*. At Phorci nomine Physiologi intelligunt circularem a-
quarum motum, qui principium capit ab Oceano & humore
in terra existente. Hæc cum longè lateque se extendat per ter-
ras, aspectum præbet gratissimum. Uxor ejus Ceto dicitur,
Dra item marina quæ inter cete degit; unde & ei nomen.
At physicè eam considerantibus, erit exhalatio, quæ calore &
radiis solaribus excitatur, qui humor cum per æstatem gravio-
rem extenuatus tollitur, fit Cetus vel Draco: prope enim tre-
mula fit illa & obliqua, quæ per calorem Solis attollitur. Eu-
rybia item Ponti & Terræ filia sic dicta, quod imperium ejus
& vis latè se diffundat per terras. Quid quod & Neptunus ipse
Ὠκεῖος à poëtis appellatur ob amplitudinem potentia, quam
exerit in terris. Quanta enim maris sit violentia, non solum
testantur insignes olim in Italia urbes, Adria, Cymachium,

Clodia & alia: sed etiam in Zelandia & Batavia nostra vicinon pauci & oppida, maris eruptione submersa, ut meritò *Eurybia* dicatur hæc Ponti filia, corque fingatur habere adamantis propter vim elementi invictam. Θαύμας.] Thaumaspater Iridis, à θαυμάζω, miror. Ἀγλῶρα.] Ἀγλῶρα, quasi ἀγλαῖα. Sic dicitur Φόρυς, Ἀγρὸς τὸ βίαιον ἔστι πόντος, inquit Scholiastes.

238. Γαίη μισγρόν.] Τῇ γῇ μισγρόν, hoc est, σπασμῶν. Ἀγρὸς τὸ εἶναι τὴν γῆν ὑπερδυσίαλτον πόντον, ait idem interpres. Κητώ.] Alii scribunt Κητώ per τ. sic dici videtur, vel à prodigiosa crassitie, qualis est in balæna: vel potius à cetibus, quæ in ponto degunt. κῆτος enim cetus, balæna. Καλλιπάρην.] Ἄεolicè pro καλλιπάρειον. hoc est, formosam.

239. Ἀδάμας.] De lapide illo & ejus duritie supra dictum. Scholiastes ad cete refert, quæ grandia sunt & invicti roboris.

240. Νηρηΐ.] Nunc sobolem recenset Nerei, & Doridis. Ex Doride enim Nereus maximam suscepisse dicitur nympharum marinarum turbam, quæ nonnunquam à matre *Dorides*, à patre *Nereides* appellantur. Quinquaginta numero fuisse infra tradit Hesiodus. In has quoque hymnum conscripsit Onomacritus cum suffimento aromatum. Nomina earum præter & ante Hesiodum memoravit Homerus lib. 6. Iliad. quanquam plures etiam apud alios reperiri fatear, quam ab Homero & Hesiodo numerantur. Has à forma commendat poëta ob aquarum marinarum pulchritudinem. Ut enim moto tempestatibus mari nihil est formidabilius: ita eodem tranquillo & æquato nihil formosius. Dicitur autem Doris Oceani & Tethyos filia, maris nymphea, ob varia ejus beneficia, quæ largitur hominibus. Non enim modo navibus se trajiciendam præbet maris aqua, sed & piscium, succinorum, margaritarum, coralliorum aliarumque rerum genitrix est, & largitrix. Pro mari sumitur interiori, quod cum ab Oceano principium capit, meritò Oceani gnata fingitur, & Nerei uxor. antiquissimus enim Deorum omnium Oceanus, & nympharum, id est, aquarum omnium fons & scaturigo: ἐξ ἑπὶ πάντας, (ut canit Homerus) ποταμοί, καὶ πᾶσαι θάλασσα, καὶ πᾶσαι κρήναι, καὶ φρενῶν μακρὰν αἶσα. Unde liquor flavio quovis, simul equore toto, Fontibus & eunectis manat, puteisque profundis. Νηρηΐ.] Ion. Νηρίως. Subaudi præpositionem ἐκ. Μισγρόν τινα.] Sic vocat nymphas ob

ob pulchritudinem, quasi *μεγάλης ἐρίζοντα*, quod de formæ pulchritudine inter se contendant. Alii legunt *μεγέρετα*, id est, *μεγάλης ἐρετα*, ἀπὸ τοῦ ἡλάτῳ, ut ait Scholiastes. Θιάων.] Æol. *ἡῶν*.

241. *Ἡΰνύμοιο*.] *Εὐνύμος*. Laudatur à pulchris comis, quibus nitor aquarum designatur.

242. *Κέρης*.] Pro *κέρης*, id est, *θυγατρὸς*: *Τελήϊστο* ποταμοῖο] Ion. *τελεῖα ποταμῷ*. Oceanum flumen appellat more Homérico, sed cum adjecto *τελήϊστο*, quasi dicat, *perfecti, & eximii fluvii*. Sic *τελέεσσαν ἐκθρόμβω* dixit Homerus, quæ sceleris constat animalibus.

243. *Πρωῖάτ'*.] E Nerei & Doridis connubio natæ sunt filiae, quarum nomina hic recenset poëta. Ingens turba commemoratur, quæ nihil aliud designat, quàm diversas aquarum partes & affectiones: vel ut Scholiastes docet, *ποικίλα ἐφ' ὁρμήματα τὰ περὶ τὴν ναυηλίαν, ἢ τὰς ἐπιεργείας*. Inter has nymphas familiam ducit *Πρωῖά*, ὡς τὸ πρῶτον, quod principatum teneat inter sorores: vel quod aqua primum inter elementa locum fortita sit, vel principium statuatur rerum omnium ex Thalesis sententia. Nec usu & utilitate res ulla prior est aqua, quæ nullum animal five *λογικόν*, five *ἄλογον* carere possit. *Εὐκράτη* nomen adepta videtur ab *εὖ* & *κράτῳ*, id est, *robur*, quod portandis navibus aptior sit aqua marina. Legitur & *Εὐκράτη*, forte ob metrum: vel sic dicitur ab *εὖ* & *κραίνυμι*, *miscéo*, ob aërem temperatiorem & salubriorem aquæ marinæ. *Σαῶ* Nympha propitia per mare currentibus, ἀπὸ τοῦ σώζειν τὰς πλεόντας. *Amphitritæ* nomen inditum, ex *ἀμφίς*, *circum*, & *τεῖδω*, *tero*: quia terram undequaque fluctibus suis atterit: vel à *τερίζω*, à *circumstrependo*. Infra quoque *Amphitrites* meminit Hesiodus, quæ ab hac distinguitur, & uxor est Neptuni. Pro ipso mari sæpe ponitur. *Εὐδώρη* à *donando* dicta. *ἡλαιδώρης γὰρ ἡ θαλάσση*, inquit Scholiastes. *Θέψις*, ἀπὸ τοῦ θέσσεσθαι, id est, à *positione aquarum* nomen accepit. In medio enim intra Erebum & Terram ab una parte: & aërem ignemque ab altera parte collocata est aqua. *Γαλήνη* vocatur à tranquillitate maris, quasi *γλαήνη* verbi *γλαῖω*, *rideo*. Unde Lucretius: *Subdola cum placide ridet pellacia ponti*. *Γλαύκη* nomen habet à *glaucō* five *caeruleo* colore, qui proprius est mari. Virgilius de Tiberino: *Eum tenuis glaucō velabat amictu Carbasus*. ubi Servius: *Glaucam ei tribuit amictum propter aquarum similitudinem*. *Cymathoe* nomen suum

suum debet celeritati fluctuum. κίμας enim *fluctus*, & ῥαῖς, *celer*. Σπεία nominata est ὡς τὸ ἀνείν, vel ἀνένδεν, id est, à libando, quæ docet Diis marinis esse libandum ob prosperam navigationem. Sic Cloanthus apud Maronem lib. 5. *Æneid*.

Dī, quibus imperium pelagi, quorum æquora curro,

Vobis letius ego candentem in listore taurum

Constituam ante aras voti reus: extaque salsos

Porriciam in fluctus & vina liquentia fundam.

Alii nympham esse putant, quæ specus amet. Τὸ ἀνείν, pro ἀνένδεν, spelunca. Θαλίη Ionice pro Θαλίᾳ. Conveniens aquis nomen ἀπὸ τῆς θαλάσσης, quod humor florida reddat omnia. Est etiam una è Musis, de qua supra dictum. Μελίτη à suavitate sic dicta. Μελί enim *mel*. Suavissima permultis navigatio visa est ob lucrum. hinc & χαρίεσσα dicitur poëtæ, hoc est, *gratiosa*. Εὐλιμνία. Vocatur quod in portum deducat naves, ab εὐ, & λιμὴν, *portus*. Ἀγαυή, quasi dicat, splendida *nympha*, ob limpiditatem aquarum. ἀγαυός, enim λαμπρός. Παισθή, dicitur quod vel omnibus admirationi sit, vel ab omnibus decurratur, ἢ πᾶσι θεωμένη, vel εἰς τὴν πᾶσις θένειν, ut exponit Græcus interpres. Ἐργατή, quasi ἐργή, *amabilis*. Est etiam una ex novem Musis. Εὐνείκη ab εὐ, & νείκη, *litigo*, ab honesta scil. navigantium contentione & æmulatione. Laudat eam à forma. ῥοδοπῆχυν dicitur à ῥοσέῃs *lacertis*. Δωτώ. Quod singulare Dei donum sit, aquæ beneficium: vel quod varia donet. Πρωτώ. De hac supra dictum. Alii Πλωτώ legendum putant, à poëtico πλώω, pro πλίοω, *navigo*. Φέροσα. Hujus officium est, portare naves & deferre ad optatum locum. Διωμαμένη. Nympha potens, ob vim maris. prima producitur ob concursum multarum brevium. Νηΐαιν. Ab insulis, quas præterlabitur, vel amat. νῆσος enim *insula*. Ἀκταίη, quasi dicat, *nympha littoralis*, quod littoribus gaudeat, vel naves littori impingat. ἀκτὴ enim *littus*. Πρωτομήδεια. Sic dicitur ob principatum aquæ, ex πρῶτος, & μέδω, τὸ βασιλεύω. Δωρίς. Distincta hæc est à matre, de qua superius dictum. Πολυδωρὴν vocat Homerus. Πανόπη. quod ab omnibus spectetur, ἢ πᾶσι δρωμένη: vel quod omnibus sit affabilis: ex πᾶν & ὄψ, ὁπός, *vox, loquela*, ut Palor exponit. Παπυρεά *virgo* à Virgilio appellatur. Galatea à candore lacteo sic vocatur. γαίλα enim *lac*. Laudatur à forma, quod esset αἰνός, id est, *speciosa*. Hinc fabulantur poëtæ Polyphemum amasse Galateam, quod cæteris nymphis candore vultus præcelleret.

251. Ἰπποθόη.] Sequuntur reliqua Nereïdum nomina. Ἰπποθόη, quasi valdè celeris. ex ἵππῳ, quod significationem auget in compositione, & θοή, *velox*. Laudatur à forma, quod sit ἐρώσια, *desiderabilis*. Ἰππονοή, *valde intelligens*, ex ἵππῳ, particula item intendente, & νοίω, *cogito, intelligo*. Boni enim naucleri est nosse marium profunditates, breviam, scopulos: ventorum & tempestatum signa, quo feliciter naviget. Κυματοδόκη.] Sic dicitur ὡς τὸ δοκεῖν τὰ κύματα, quod *fluctus observet*: vel quod *fluctus dicitur*, id est, *gremio suo recipit & sedat*. hinc navigantibus p̄topitia dicitur cum sororibus Cymatolege & Amphirrite. Κυματολήγη. Quod cessare, hoc est, quiescere faciat commotos fluctus; κύμα enim *fluctus*, & λήγειν, *cessare*. Si pro nomine proprio accipitur, inquit Aristarchus, quinquaginta & una erunt Nereides. Κυμώ, à fluctibus nomenclaturam habet. Ἠϊόνη, *nympha littoralis* est, vel *littora amans*. Ἠϊών *littus*. Ἀλιμύδη. Sic appellatur ὡς τὸ εἶναι ἀλὶ μέδεται, quod quæ maris sunt, curet. Γλαυκονόμη, à cæruleo maris colore. γλαυκὸς enim *ceruleus*, & νομὴ, *pastum*, hinc γλαυκὴν θάλασσαν dixit Homerus. Ποντοπόρος, quasi dicat, *pontivaga*, ἢ τὸ πόντον ἀφ' ἑαυτῆς, quod *navigantium* est. hinc naves Homero ποντοπόροι dictæ. Λισσώρη, *suaviloqua*, ἢ τὰ λεία ἀγροῦσαι, quæ mollia loquitur. Ευαώρη, ferè idem quod antecedens, quæ bona & læta edicit navigantibus. Λαομίδεια, *populum regens*, vel *curans*, ex λαός, i. e. *populus*, & μέδομαι, *impero, curam gero*. Πυλωόμη, id est, ἢ πολλὰ πῖς πλείν τι μέγα, quæ multa tribuit, ac largitur navigantibus. Αὐτονόη. Mentis prudentiam designat, quæ navigantibus necessaria est. Λυσίανκτα, quasi dicat, *regina solvens*, hoc est, liberans è periculis. Εὐάρη. Sic dictam vult Scholiastes ex εὖ, & ἀρνέομαι, *nego*, quod qui sæpius è gravissimis ponti periculis liberati sunt, negare solent, se unquam amplius mare conscensuros. Μενίππη, quasi *valdè robusta*, ex μῆν, *robur*, & ἵππῳ, pro λίαν, quo perseverantia navigationis indicatur: vel ab *equitando*. Unde Neptunus ἵππῳ, & naves ἄρματα à poëtis vocantur. Νησώ, ab insulis, ut supra Νησαίη. Εὐπόμπη. Sic dicitur ὡς τὸ εὖ πῖς πῖς ναῦς, à deducendis feliciter per mare navibus. Θιμισώ, quæ jura ac leges præscribit navigantibus. Θέμις, i. e., *lex, justitia*. Tales olim fuere leges Rhodiæ. Προνόη nomen accepit ἀπὸ τῆς προνοίας, quod est, *prævidere, prospicere*. Providentia navium gubernatori imprimis necessaria est: contra improvidi naucleri est

est suaque ipsius dementia pereuntis, qui se in sævissimas maris tempestates intrudit, nulla ratione habita eorum, quæ

Ipse pater statuit, quæ menstrua luna moneret,

Quo signo caderent Austri.

Νημεινός.] Nomen hic nymphæ, quasi *verax, non peccans*. Hanc à paterna indole commendat poeta. Nereus enim, ut supra auditum, Senex dicitur veridicus, & mitis, quæ virtutes etiam in filia eluxere.

252. **Η' σφειδί.**] **Σφειδί.**

253. **Πνοιάς.**] Pro **πνοάς**, inserto jota. **Ζαθίων άνέμων.**] Id est, *divinorum ventorum*: aut *vehementer spirantium*, ut exponit Scholiastes.

254. **Ρ'εία.**] **Ρ'αδίας.** **Πρηύν.**] Pro **πρᾶύν**, à **πρᾶ** . *mitis*, pro quo Ionice **πρηνός**. **Ε'υσφύρῳ**] Pro **Ε'σφύρῳ**, per Dialysin Ion. fit ex **Ε'** & **σφύρῳ**, id est, *malleus pedum*. Homerus plerumque pulchros pedes tribuit Deabus marinis. Sic & Ino maris Deam **καλλίσφύρῳ** dixit, & Thetin **δρυγρόπιζαν**, quibus epithetis aquarum nitorem designari volunt poetæ.

255. **Ε'υσφαιῶ.**] Pro **Ε'ύσφαιῶ**.

256. **Φιλαμειδής.**] Veneris epitheton, de quo supra.

263. **Α'ντιρ' μ'.**] Conclusio. **Α'μύμῳ.**] Sic Nerea vocat ob maris antiquitatem, præstantiam & utilitatem.

264. **Α'μύμῳ ἔργα.**] Id est, *eximia opera*, cujuscumque sunt, quæ maris & rei nauticæ cognitionem spectant. **Ειδῶν.**] **Τὸ εἶδέναι** hic est **ἐπιτελεῖν**.

265. **Θαύμας.**] Describitur Iridis & Harpujarum ex Thaumante & Electra Oceani filia nativitas. Ad Iridem quod attinet, hæc inter meteora principatum obtinet. Est autem Iris figura referens arcum discolorem in nube rorida Soli oppositâ, radiorum ejus fractione & reflexione repræsentata. Thaumante nata dicitur Ponti filio, & Electra Cæli five Solis filia, quod ex aqua præsertim marina, & Solis serenitate nascitur per refractionem scil. radiorum solarium. Aristoteles totam Iridis observationem ac naturam ad opticam rationem perducit, nihilque esse reipsa vult, neque alicubi colores illos confidere existimavit: sed Metrodorus Iridem revera evenire asserit, nec apparentes tantum esse colores putat, quos intuemur, sed veros, si quando nimirum nubes densa fuerit opposita Soli. Quicquid ejus sit, multa se offerunt in Iride admiranda, ut meritò Thaumante natâ fingatur. Tria autem præcipuè sunt, quæ in
stupo-

tuporem rapiunt hominem, figura, colorum varietas, & locus, in quo generatur. Figura ejus arcuata est, & semicircularis, quia solis radii incidentes in mediam planiciem nubis roridæ, non incurrunt eodem puncto in visum hominis, sed solum illi, qui secundum æquales angulos incidunt in nubem, & ab eadem secundum æquales angulos refracti perveniunt ad visum existentem in axe Pyramidis irradiationis. Id verò fit tantum in arcus circumferentia. de quo problemate acutè & variè disputatum à philosophis. Admirationem quoque parit in Iride colorum varietas, inter quos præcipuam pulchritudinem afferre videntur tres secundum Aristotelem, puniceus, quem *φοινικεον* Græci vocant: viridis, qui *πράσινον* sive porraceus dicitur, & cæruleus sive purpureus, Græcè *αλκυονας*. Sunt quidem plures, sed ex iis misti, nec ita conspicui. Quare *ἰσθητοῦ λικῶς* dictum est à Marone 4. Æneid.

Mille trahens varios adverso sole colores.

Denique & locus admirationem parit, quod in cælo constituitur, & alteram subinde Iridem ex se gignit, imò tertiam & quartam pro varia reflexione colorum veræ legitimæque Iridis in alia parte nubis, de quibus è *ὑπερπαινον*. De nomine Iridis, & diversa ejus significatione tam naturali, quam supernaturali videsis quæ infra dicemus in contextus explicatione. Cum igitur plenum admirationis sit hoc *φαινόμενον*, non mirum, si pro Dea sit culta Iris. Venerati eam sunt Ægyptii, Phænices, Græci. De Romanis non ita liquet. Verba Ciceronis sunt in tertio de natura Deorum: *Cur non, inquit, arcus species in Deorum numero reponatur? est enim pulcher, & ob eam causam, quia speciem habet admirabilem, Thaumante dicitur esse nata.* De civili Romanorum Theologia loquitur. Alias poëtæ pro Numine eam celebrarunt. Matrem illi assignat Hesiodus Electram Oceani filiam, quo nomine Solis fulgor, è cujus radiorum *διακλάσει* & serenitate gignitur Iris, significatur. *ἡλίου* enim *sol*, & *αἰθέρα*, *serenitas*: vel denotatur eo maris sive aquarum nitor electro similis. Est enim electrum succini genus pellucidum, quod in ostiis Scythicorum amnium, & Padi nascitur. *Δακρυον Ἡλιαίων* à poëtis vocatur, id est, *lacryma filiarum Solis*, quas in morte Phaëthontis fratris sui exstillarunt. Quin & voce ea crystallus intelligitur, quod nihil aliud est, quam aqua gelu contracta, coactaque secundum philosophos. Hinc Electræ nomen, Oceani & Tethyos, ut fabulantur, filiarum Harpugas

pujas quoque inter Thaumantis & Electræ filias collocat Hesiodus, & sorores Iridis esse tradit. Quo nomine *φυσικῶς* venti & imbres designantur, qui Iridem sequi solent, vel hoc idem dicunt poëtæ, quod utriusque subjectum sit aër, in quo & venti & arcus cælestis gignuntur. Duas recenset Hesiodus, Aello & Ocypeten. Totidem Apollonius & Isacius apud Lycophronem. Virgilius autem tres esse ait, *Aello, Ocypeten & Celæno*. Sic dicuntur, quod venti secum omnia rapiant, *ἀπὸ τῆς αἰσχροῦ*, quod est, *rapere*. *Canes Iovis* interpretatur Apollonii Scholiastes. nempe Jupiter est aër; ventus verò est motus, tum exhalationis per aërem, tum aëris ejus, quem exhalatio secum rapit. Quæ exhalatio partim ex puriore Oceani aqua, partim è terris per solis radios extollitur. Unde & Ponti & Terræ filias dixere Harpujas teste Servio, easque idem insulas habitare ait, partem maris tenentes. Nec alia de causa Thaumantis, & Electræ Oceani filiæ sobolem fabulati sunt, utilitatem scilicet cum suavitate commiscentes, quoniam ex vaporibus aqueis, præsertim marinis, gignuntur venti. Tum etiam ipsa nomina Harpujarum belle conveniunt admirandæ ventorum naturæ. Nam Aello *εὐρύπτερος*, id est, *procella*. Maro de aquilone:

Ille volat simul arva fuga, simul aquora verrens.

Ocypete à celeritate nomen habet. Nihil vento celerius. hinc & alatæ finguntur Harpujæ, & laudat eas Hesiodus, à perniciousitate volandi. Celæno, quam *ποδυμένη* vocat Homerus, & Zephyri matrem esse fingit, à nigrore appellationem sortita est. Ventis quippe offuscatur cælum, à *κελευνός*, *niger*. Valerius Flaccus: *Insequitur niger & magnis cum fratribus Euræus*. Hinc & *nigram hiemi pecudem & tempestatibus agnam* immolasse leguntur Veteres, ut testatur Maro 3. *Æneid*. Sunt qui & quartam adjungunt *Thyellam*, qua nihil aliud significatur, quam procella, seu flatus ventorum procellosus. Historicè qui interpretantur fabulam, per Harpujas intelligunt pellices Phinei regis, quas aula expulere Calais & Zetes Boreæ, non venti, sed Septentrionis reguli ex Orythia Ilussum rapta, filii, quorum sororem Cleopatram, vel ut Servius tradit, Cleobulam duxerat uxorem. Poëtæ aves fuisse memorant rapaces Phinei filias. Eas sic describit Maro lib. 3. *Æneid*.

*Virginei volucrum vultus, fœdissima ventris
Proluvies, unæque manus, & pallida semper
Ora fame.*

Quæ descriptio nulli avium generi magis convenit, quam vespertilionibus Darienes in America, ut testatur Martyr lib. 6. Ocean. dec. 3. Sed hoc genus avium Veteribus ignotum est. Plura Natalis Comes, qui perperam Harpujas cum Stryphalidibus confundit, nec rectè Giralduſ, qui Harpujas & Furias infernales pro iisdem habet. Distinguuntur enim ab Hesiodo, qui diversos utrisque natales in hoc libro assignat. Videatur etiam πολυμαθία. Vossius in eximio & sæpius à me laudato opere lib. 3. cap. 19. Θαύμας.] Nomen ab admiratione fictum, ob Iridem, quam genuit. Βαθυρρείταιο.] Æol. pro βαθύρειτος, quod à βαθύρειτης, pro communi βαθύροο, epitheton maris, à profunditate.

266. Η'λέκτωρ.] Sic dicitur à nitore seu splendore aquarum, quæ electro similes. Ω'κείαν.] Celerem vocat quod nuncia sit Iunonis. hinc & alata fingitur, & ποδῶμε dicta ab Homero, id est, ventipes, à pernice volatu. Ἰέν.] Ab εἶρω, τὸ αἰγάλλω, inquit Eustathius, quia denunciat Iunonis, id est, aëris constitutionem. Nec pluviae tantum index est, sed & serenitatis. Sed hæc Iridis significatio naturalis est, supernaturalis ejusdem denunciatio è sacris litteris petenda est Genes. c. 9. Ubi docet Deus se arcum cælestem in nubibus posuisse, ut esset signum promissionis, videlicet, non futurum amplius, ut mundus totus aquarum inundatione pereat.

267. Η'υγμός.] Εὐχμός. Ἀρπύας.] Sic vocantur ab ἀρπάζω, rapio, quod cibaria raperent ex ore Phinei. Suidas interpretatur, δαίμονας ἀρπακλικούς. Notetur, ultimam in ἀρπύας corripì, Dorienſium more. Ω'κυπέττω.] Παρὰ τὸ αἰέως πίπτω.

268. Πνοιή.] Ion. πνοιῆς, à πνοῖα, pro πνοῶ, flatus. Οἰωνοῖς ἄμα.] Pro Ἀμα οἰωνοῖς, anastrophe.

269. Ω'κείης πτέρυγας.] Ω'κείαις πτέρυξι. Virgil. de Harpuijs:

Iam jam linquo acies: ne me terrete timentem

Obscæne voluctes, alatum verbera nosco.

Μεταχθόνια γδ' ἰαλλόν.] Vulgatus interpres: χθόνιον pro cælo accipit, quod insolens videtur H. Stephano, qui propterea legendum putat, μετὰ χθόνια, hoc est, μετὰ τὴν γῆν, relicta terra. Equidem nihil hic mutandum censeo, cum & eodem modo loquatur Apollonius lib. 2. Argonaut. ubi de Iride cum Harpuiis fugata pulſaque sic ait: ἢ δὲ ἀνέρω (εν Οὐλυμπόνδε θοῇσι μεταχθόνια πτέρυγας. ubi vide quæ notavit præcessor meus Hoelzlinus. τὸ ἰαλλόν hic est πίπτω: alias significationem habet ἢ πίμπω.

270. Φόρκυι.] De Phorco Ponti ac Terræ filio supra dictum, ubi fabularem quoque ejus historiam ex Varrone & Servio dedimus, nec non figmenti illius. Physicam expositionem. Nunc quas è Cetone susceperit filias hoc loco enarrat poeta. Et primò quidem Græas recenset, sic dictas, quod ab ipso nativitatis exordio fuerint canæ, ut & nomen ipsum indicat. Duæ memorantur Pephredo, & Enyo. Alii tres statuunt, prioribusque Dinon addunt. Athenientis Apollodorus lib. 2. non iisdem nominibus appellavit, sed Pemphredo, Erito, Dono, quibus & alteram Iæno subjungit Melanthes in lib. de Mysteriis. Gorgonum sorores fuisse dicuntur natu seniores. In Scythia habitasse feruntur à Gorgonibus distinctæ, unicum duntaxat habentes oculum & dentem, quibus vicissim inter se tres uterentur, quem oculum & dentem communem rapuit Perseus, cum ad cædendam Medusam profisceretur, quos tam diu retinuit, quamdiu illæ nymphas, quæ alatos calceos haberent, indicassent, hoc est, Gorgonas. vide Erasmus in *Orci galea*. Qui Physicè Græas interpretantur, per Phorcyn intelligunt circularem aquarum imaginaryum motum. Ceto maris est profunditas, in qua sunt cete live balænæ. Græarum vocabulo designari volunt spumam maris albicantem. Unda enim brevibus collisa spumas facit, quæ canæ videntur. Natalis eo nomine cognitionem & prudentiam, quæ non nisi longa rerum experientia acquiritur, significari docet. Isacius Pephredo sic dictam putat ab horrore, quem navigare primùm incipientibus incutere solent fluctus ab ima maris profunditate concitati, tanquam à *φείδω*, *horreo*, unde *φείξ*, *fluctuum*, vel *maris fremitus* apud Homerum. Alii potius à *φράζω* deducunt, id est, *dico*, cujus præter. medium *πiφραδα*, hinc *Πιφρηδῶ*, verso *a* in *η*, Ionice obmetrum. At Enyo est ab *ἐναύω*, *inclamo*, cujus simplex thema *αῦω*, à quo *αὐτῇ*, *bellum*: vel ut Eustathio placet ab *ἐνύω*, *τὸ φονεύω*, *occido*, & *πολεμικῶ* *ἔργον* interpretatur. Latinis *Bellona* dicitur. Hic una est Phorcydum, sic forte dicta, quod multis per mare navigantibus exitio sit. Sequuntur Gorgones ex iisdem parentibus seu monstris natæ, sorores Græarum, quæ tres memorantur ab Hesiodo, Stheno, Euryale, & Medusa. Eas ita describunt poëtæ, ut capita habuerint draconum squamis obfita, dentes maximos suum instar: manus & alas, quibus per aëra ferebantur, & se intuentes in saxa vertebant. Alii Gorgonem animal quoddam esse in Libya tradunt vitulo marino persi-

per simile, cujus spiritus five halitus adeo fit noxius ac pestilens, ut obvia quæque animalia perimat, comamque habere dicitur è fronte ad oculos demissam, quam qui adspexerit, protinus concidit mortuus. Serenus puellas fuisse scribit tantæ pulchritudinis, ut si quis adolescentum eas vidisset, statim quasi stupore torperet. Unde fingunt, in lapidem fuisse versum, quifquis eas aspexisset, quod Græcis est λιθῶν. à quo λιθῶ & ἀλιθῶ, pro *homine stupido & sensus experte*. Diodorus Siculus, quod vero similis videtur, fæminas fuisse scribit in Africa bellicosas, adversus quas Perseus bellum gesserit, & Medusam earum reginam debellaverit ac interfecerit. Tamen meritò quis dubitet, an non Gorgones à poëtis tantopere decantatæ, sint eadem, quæ Gorgades Africæ insulas habitasse dicuntur, fæminæque fuere hirtis corporibus, viros pernecitate superantes, ut Plinius tradit. 299296 enim Hesychio, Γοργαῖδες, παχύς. Certè ex nominum similitudine natæ videntur hæ fabulæ. Marcianus, ut docet Salmasius, Gorgadum (vel ut alii scribunt, Gorgodum) insulas obverfas esse scribit promontorio, quod vocatur Hesperuceras. Et Hesiodus noster, eas habuisse refert in extremis Iberiæ partibus ad occidentem ab Hesperidibus insulis non procul distantes, qui locus est in Africa. Fabulæ interpretationem dat Fulgentius in primo. Baconus in libello suo jam memorato cap. 7. fabulam de belligerandi ratione & prudentia confictam esse tradit. Per tres Gorgones bella representari ait. Ex his una mortalis erat, quam Perseus debellandam suscepit, eo docens, bellum ejus fuisse conditionis, quod confici & ad exitum perducì possit. Græatum nomine proditioes intelliguntur, bellorum scil. sorores, non germanæ illæ quidem, sed generis nobilitate quasi impares. Canæ à nativitate finguntur, & tanquam vetulæ propter perpetuas proditorum curas & trepidationes. Ex capite autem Medusæ amputato profiliens Pegasus, famam denotat, quæ per omnia volat & victoriam celebrat. Verum Tzetzes ad Naturam reducit, Gorgonasque exponit aquas sic dictas à fremitu maris. Ad quas accedit Perseus, hoc est, Sol, qui divinæ quasi mentis administrator Naturæ actiones sapienter & utiliter perficit. Hic Medusam, quæ sola mortalis erat, dicitur occidere, cum solam aquam maris subtiliorem ac supernatantem extenuat & extollit, reliquis aquis in imo subsidentibus. Ad mores etiam accommodari potest fabula, si per Gorgones intelligantur volu-

ptates & illecebræ, quibus stulti velut in saxa convertuntur. Illas facilè superat, qui sicut Perseus ægide & gladio Mercurii, hoc est, divina ope & animi fortitudine fuerit instructus. Φόρ-
κυι.] A recto φόρυς. Dicitur & φόρυς, *canis*, *rugosus*, Hesychio: vel τὸ φόρυς ἀπὸ κυμάτων, *quod per maris fluctus feratur*. Γραίας.] Sic dictæ ob caniciem. γράια enim *avis*. Καλλιπάρης.] Hoc epitheton vix convenire videtur aniculis. hinc alii legunt καλλιπάρης, ut referatur ad Ceto, quam & supra epitheto illo insignivit poeta.

271. Εἰς γένει.] Αἱ μὲν τὴν γένειαν. Πολιαι.] *Canas* adjectivè: alii εὐχόμενοι interpretantur, id est, *venerandas*, ob caniciem.

272. Χαμαὶ ἐρχόμενοι.] Εἰς χθόνοι. hominum epitheton.

273. Εὐπιπλόν.] Ion. εὐπιπλόν, *pulchro peplo indutam*, id est, *formosam*. Εὐνώ.] Belli dea: hic nymphea maris. Κροχόπιπλόν.] *Croceo peplo amicta*. Scholiastes subtiliter distinguit inter εὐπιπλόν, & κροχόπιπλόν, quem vide.

274. Γοργύς.] A recto Γοργών, cujus plurale Γοργόνες. Dicitur & Γοργών, ὄντιον, ἀπὸ γοργός, *velox*, *terribilis*. Νάϊς.] Καὶ οὐκ ἔστι.

275. Εἰς ἑλκή.] Deest εἰς. Πρὸς νύκτας.] Id est, Πρὸς τὴν νύκτα ἢ ἡμέραν. Ἰν' Εἰς αἰετὶδες.] Locum describit poeta, quem Gorgones incolunt, non procul ab Hesperidibus situm. Sunt autem Hesperides Hesperii fratris Atlantis filiae, de quibus, & horto ipsarum aurifero supra diximus. Etiam insulæ hoc nomine in occidentali plaga Oceani sic dictæ ἀπὸ τῆς ἑσπέρας, id est, *vespera*, quod ad solis occasum sitæ essent. Fabulam de Hesperidibus nymphis tam *ιστορικῶς*, quàm *φυσικῶς* consideratam supra dedimus. Celebrat eas poeta à suavitate cantus. Hæc laus, ut virginibus propria est, ad naturam refertur à Scholiasta, qui Hesperidum nomine stellas intelligit. Has λιγυράνας appellari ait ex Pythagoræorum sententia, ob incredibilem harmoniam sive concentum, quem astra præcipuè circa Gades efficere creduntur, ut ait auctor lib. de mundo. Nomina Gorgonum sunt Stheno, Euryale, & Medusa, ex quibus una, quæ mortalis fuit Medusa, à Perseo decollata dicitur: reliquæ duæ sorores, ut fabula est, immortales Perseum nequiverè consequi, quod Orci galea obtectus non cerneretur: hinc illæ tandem eum persequi destiterunt. Sed hæ Gorgonum appellationes, ut dici cœptum, Naturæ rebus quam optime conveniunt. Nam Stheno robustam significat, quo nomine denotatur aquarum

rum vis seu violentia. Euryale maris latitudinem designat. Medusa supremam aquam & subtilissimam, vereque regiam exhibet, quam Perseus, id est, Sol suo motu & calore exhaustam ad se attrahit & quasi abscindit ab aliis aquis, quæ crassiores sunt, nec à Sole ob gravitatem attolli possunt. Unde hæ immortales & senii expertes finguntur: Medusa autem mortalis, & à Perseo obtruncata. Γνα.] Ὅπε. Λιγύφανοι.] Sic dictæ Hesperides ob cantus suavitatem.

276. Σθενά.] Quasi dicat, *robusta*, à *σθένος*, *robur*. Inferitur jota ob metrum. Εὐρυάλη] Τὸ ἐπίμηκισ τ' ἡαλάσσης, designat hæc nymphe. Μίδεσσι.] Quæ curat, vel imperat, à *μίδω*, τὸ βασιλεύω. Λυγρὸ παῖσσι.] Non sine caussa, cum Neptunus ei stuprum intulerit, Minerva crines in angues commutarit, Perseus denique eam dormientem obtruncârit.

277. Η' μύ.] Medusa. Ε'λω.] Η'ν. Αἱ δὲ.] Ε'π' αὖ nimirum, Stheno, & Euryale. Α'γήρω.] Μὴ γηράσκῃ(αι).

278. Τῇ μὲν] Refert poeta, quomodo Neptunus cum una Gorgonum, nempe Medusa, quæ mortalis erat, concubuerit, & quidem verno tempore in molli & florifero prato, tanquam lecto nuptiali. Alii in templo Minervæ id factum à Neptuno fabulantur. Quam injuriam graviter ferens Minerva Medusæ crines, quibus amatori suo placuerat, in angues mutasse fertur, dedisseque, ut omnes eam aspicientes in lapides verterentur. Scholiastes ad res naturæ reducit omnia. Neptunus mare est: Medusa vis sive motus aquarum in sublime tendens. Cum Neptuno concubuisse dicitur, quia ejusmodi exhalationes è maris sinu producuntur, & in altum extolluntur, idque verno tempore, cum mare placidum stat ventis, & ob Zephyros comoda est navigatio, ut alibi docetur ab Hesiodo. Baconus, ut supra ostendi, fabulam politicè exponit, quem consule. Moralliter quoque per Medusam diximus intelligi posse voluptatem, cujus comæ in serpentes commutatæ significant infamiam, qua illustres fæminæ deformantur amissa pudicitia. Τῇ μὲν.] Pro *μὲν*, Medusæ videlicet. Παρελίξαν.] Συναίγει, ex *σύνει*, & *λίγμαι* significante, *cubo*, *dormio*. Κυανοχαίτης.] Ποσειδῶν. Sic dicitur à *cærulea cæsarie*. κύανος, *cæruleus*, & *χαίτη*, *juba*, *coma*. Eo significatur cyaneus aquæ marinæ color.

279. Εἰαενοῖσι] Εἰαενοῖς, ab *εἶα* pro *εἶα* *ver*. Verna enim anni tempestas, ut temperatissima est, ita & amoribus aptissima.

280. Τῆς δ' ὅτε δὴ] Docetur hic, quo pacto ex amputato Medusæ capite nati sint Chrysaor & Pegasus. Cædem hanc Medusæ præter alios jam dictos scriptores, ad historiam quoque refert Pausanias in Corinthiacis: ubi inquit, Medusam fuisse filiam Phorbi, quæ mortuo patre regnum ab illo accepit eorum populorum, qui Tritonidem paludem accolunt, solitamque in venationes & pugnas cum iis populis, quibus imperabat, exire. Verum cum lectissimis Persei copiis, quas ille ducabat ex Peloponneso, obvia fuisset, in acie noctu per insidias in castris trucidata est, cujus vel mortuæ pulchritudinem admiratus Perseus, ut omnibus esset spectaculo, præcisum caput in Græciam portavit, quo viso homines præ stupore dicti sunt in lapides converti. Fabulatores, ut supra retulimus, Medusam è bestiis unam fuisse ajunt admirandæ & inusitatæ formæ, quæ procul à gregibus suis aberrans ad paludem Tritonidem populos illius gravi clade affecit, donec à Perseo, adjuvante Minerva, fuerit occisa. Scholiastes Medusam φουφῶς supernatantem maris aquam interpretatur, quam Perseus, id est, Sol dicitur occidere, cum eam extenuat & in vapores resolvit. qui & nomen illud deducit ἀπὸ τοῦ φεῖωστος ὁ δεινός, id est, φεῖωστος, à motu vehementiori, quod Soli imprimis convenit. Ex recisa igitur cervice Medusæ primum natus est Chrysaor, absque patre, ut tradit Hesiodus. Alii patrem illi tribuunt Neptunum, & matrem Medusam, cui caput abstulit Perseus. Hæc vix digna essent quæ transmitterentur ad posteros, nisi præclarior quæpiam & utilior sub his fabellis lateret doctrina. Hinc Chrysaor nonnullis est Sol, ob radios solares auri colorem referentes. Scholiastes materiam fulminis viscosam esse ait, quæ postea ignescit gladiique instar fulgidi per aërem distringitur. Nec sine causa Neptuno patre progenitus fingitur, quod ex aquosis vaporibus in sublime elevatis gignuntur fulgura & imbres. Ex eodem Medusæ sanguine Pegasus ortum cepit, equus alatus, sic dictus teste Hesiodo, ἀπὸ τοῦ πεγῆς, quod juxta Oceani fontes natus esset. De eo fabulantur poëtæ, quod cum in montem Heliconam evolasset, saxum ungula feriens fontem aperuerit, qui ex eo Hippocrene, id est, *fontis equinus*, seu *caballinus* est appellatus, Musisque sacer fuit. Physiologi eo nomine nubes designari ajunt, quæ in altum subvolant, perque mediam aëris regionem avis instar deferuntur, aquæ pluviatilis & fontanæ scaturiginis. At Clarissimus Vossius fontanam
aquam

aquam eo designari putat, quæ cum purior sit alia, & aëri sim-
lior, equi alati instar altissimos montes ascendit. Qui navem
fuisse existimant citissimam & expeditissimam, qua vectus Bel-
lerophon, illi ad historiam respiciunt, de qua Plutarchus in
claris mulieribus, & prædictus Vossius lib. 2. de Gent. idolol.
cap. 80. Bacono Pegasi nomine famam significari supra dixi-
mus, quæ victoriæ comes est, eamque longè lateque volando
disseminat. De eo autem hic perhibetur, quod relicta terra in
cælum subvolarit, Jovique tonitru suum apportet & fulgur;
quæ quam scitè rebus Physicis convenient, nemo non videt.
E vaporibus enim Solis calore, elevatis fiunt nubes: è nubibus
tonitrua & fulgura, præsertim si nubibus inclusæ sunt exhal-
ationes siccæ & calidæ, quæ postea vi erumpunt, & per aërem
diffunduntur non sine terribili fragore. Hinc & in domo Io-
vis habitare dicitur, hoc est, in summa aëris regione, ubi ge-
nerantur ejusmodi meteora. Inter stellas tandem collocatus
est Pegasus cum Perseo, quem posteriorem pro Deo coluere
Argivi, ut testatur Athenagoras in Legatione, & Sidonius
carm. 9. Τῆς.] Ταύτης. Περσέως.] Iovis & Danaës filius, à πέρ-
σω, *expugno, dirimo*. cujus fut. πέρσω, à quo Περσέως, quasi dicas,
vastator. Α'πιδειγθῆναι.] Id est, ἀπείταμε πλὴν δειπνῶ, ἡ γὰρ ἔ-
τραχῆλον, ut Hesychius exponit. Hic simpliciter vertendum,
abscidit, quia additur κεφαλῶν.

281. Ε'ξείθερς.] Θόρῳ vel θορίῳ, *salio*. Χρυσίῳ.] Quasi dicat,
aureo gladio accinctus. χρυσοῦς enim *aurum*, & ἄορ, *ensis*. Etsi &
Apollinis epitheton, ob radios solares, qui pro ense sunt ipsi,
& aurei coloris, Scholiastæ χρυσίῳ, ὁ λαμῶν ἀήρ. vide supra.

282. Τῷ.] Τύτῳ.

283. Γένειο.] Ε'γένειο. Ἀ'ορ.] Τὸ ξίφος, ab α'είρω, *tollo*, ut
placet Eustathio. Χρυσέον.] Χρυσῶν. Nominis ratio ex compo-
sito reddita. Ε'χεν.] Pro Εἶχεν. Μισέ.] Ε'ν. Φίλησι.] Φίλαις.

284. Χ' ὦ μῆν.] Καὶ ὁ μὲν, Perseus. Α'ποπείμῳ.] Ab ἀφί-
πῃμι, *avolo*. Μητέρα μῆλων.] Homericò more, hoc est, *pecoro-
sam*, seu *pecoribus abundantem*. μῆλων nomine non solum oves,
sed & sues, capras, boves, & id genus alia designant Vete-
res.

285. Ἰ'κισθ.] Ἀνίθη. Ἀθανάτης.] Θεός. Ζῆνός ἐν δώματι.]
Ε'ν ἐργῶν.

286. Στεροπῶ.] Ἀ'στεροπῶ. Μηλόσιν.] Βελόπικῳ. Τὸ στε-
ροπῶ Jovis significat poëta,

287. *Χρυσαῖρα*.] Geryonis ex Chrysaore & Callirrhoe Oceani filia, generatio. Historiam ejus si spectes, fuit Geryon, ut nonnulli volunt, rex Hispaniæ, ubi fama est, tanti pabuli lætitiam esse, ut nisi abstinencia impediatur sagina, pecora rumpantur: unde etiam armenta ejus fuerunt tantæ famæ, ut Herculem ex Græcia (alii Herculem Tyrium à Græco distinctum faciunt) prædæ magnitudine illexerint. Triceps vel tricorporeus fuisse fingitur, propter tres insulas Balearicam majorem, minorem, & Ebusam, quas cum fratribus concors tenuit. Justinus scribit tres fuisse fratres tanta inter se concordia, ut esset una & eadem earum voluntas, quod & Strabo confirmat in Eliacor. primo. Dictus præterea est Geryon canem habuisse duorum capitum in Erythea, ac septem capitum draconem ex Typhone & Echidna natum, qui boves ipsos custodiret. Habuit item suæ crudelitatis ministrum atque diligentem Eurytionem. Huc profectus Hercules, Geryone, canequæ Ortho, nec non dracone & pastore Eurytione interemptis, boves ex Oceani insula Gaddir, vel Gadibus ad Tartessum per id temporis celeberrimam Iberiæ civitatem abigebat. Alii Geryonis fabulam ad naturam referunt. Eo enim nomine fulmen & tonitru designari putant, à *γῆρυς*, *sono*, *clamo*. Triceps fingitur ob triplicem fulminis vim ac virtutem. Nam est terrens materia subtili; discutens materie ventosa: & urens materie viscosa. Scholiastes ita vocatum existimat ob præterita, præsentia & futura: vel ob Lunæ potestatem, & trinam faciem, quæ propterea triformis Dea appellatur. E Chrysaore natus dicitur, ob materiam fulminis viscosam & igneam. Mater ejus esse fingitur Callirrhoe Oceani filia, quia nubes, quæ constringitur fulmen, mari ortum debet. Hercules autem boves Geryonis abegisse fertur Ortho & pastore Eurytione interfectis, quando Sol, qui per Herculem signatur, nubium exhalationes sursum attollit, vique sua tandem eas dispergit, & per aërem abigit. Sunt autem boves, tonitrua, tauri, seu bovis in morem longè lateque sonantia; vel ignea illa vis, quæ nube rupta in terras vibratur. Cum verò bobus hisce sedes esset tribuenda, datus eis est locus in occidente, idque in insula: partim quia ex locis humidis proveniunt vapores, materies nubium; partim quoniam intra nubes fulmina contineantur, donec eruperint. *Τεργίπλων*.] *Τερίφαλον*. Hinc Geryonem *Tergeminum* appellat Virgilius: *ter amplum* Horatius. *Γῆρυς*.]

ἡα.] Triplici terminatione effertur hoc nomen, Γηρύων, Γηρυόνης, & Γηρυονίδης, à γηρύω τὸ φανῶ. vide supra.

288. Μιχθεῖς.] Συμελθάν. Καλλιρόη.] Metri gratia pro Καλλιρόῃ, quasi καλῶς ῥέουσα. Κέρη.] Θύζαίει.

289. Τόν.] Τῷτον, nempe Geryonem. Ἐξενάειξι.] Ἀντίλε, verbi ἱξενάειζω, occido. ἱναρα, sunt spolia bellica. Βία Ἡρακλεΐη.] Ἡρακλῆς.

290. Εἰλιπόδοσι.] Ab εἰλίπας. Bovis epitheton, quod *pedes inter eundum vertit & incurvant*, ab εἰλίω, *flecto*, quasi εἰλίπας, verso spiritu aspero in lenem Æolicè. Εἰν.] Εἷν. Εῤυθείη.] Erythia nomen insulæ contra Lusitaniam sitæ, ut refert Plinius: est & alia Gadibus vicina. Straboni γαίδυρα appellatur, à Punico vocabulo γαῖδός, id est, *serpimentum*, quod undequaque aquis septa esset.

291. Ἡμυγί τῷ.] Pro εἰς ἡμέρα ταύτη. Ἡλα[εν.] Ἀπῆλα[εν. Εῤυμελῶπας.] Epitheton bovis à latâ fronte.

292. Τίρωθ'.] A recto Τίρωες, non Τίρωθ', oppidum in Peloponneso, patria Herculis, qui *Tirynthius* inde appellatur. Γερῶ.] Sic vocat Tirynthum, quod Cyclopes eam muro cinxerint, ut testatur Strabo, itemque Isaacius, qui Geryonem quoque Tirynthium fuisse scribit. Διαδῶς.] Διακτερά[ας. Πόρον Ωκεανοῖο.] Τὸν ὠκεανόν, periphrasticè.

294. Σπαθμῶ.] Subaudi εἷν. Ἡεργίνῃ.] Σκοτεινῶ.

295. Ἡ' οἰ' ἔπκ'.] Describit Echidnam, Chrysaoris item, & Callirhoes filiam, quæ secundum poëtas nymphea fingitur dimidia sui parte virginem referens speciosam: dimidia serpentem ingentem & varium, in caverna diversans & cruda mandens. Scitè & artificiosè sub hac fabula depingitur naturæ opificium. Nam per Echidnam intelligit poëta spiritus sive exhalationes terræ concavitatibus inclusas, quæ terram impellendo & concutiendo motus excitant. Hos terræ motus propter siccas exhalationes sursum tendentes nympheam vocarunt, & quidem speciosam. Cum vero ejusmodi exhalationes intra terram conclusæ sibilum & itridorem edant, & venenatam habeant qualitatem, hanc inferiori sua parte serpentem referre dixerunt crudivorum & varium. crudivorum, ob materiæ cruditatem & indispositionem, ex qua constat: varium, ob diversos terræ motus, quos efficit pro diversitate exhalationum. Hi autem spiritus cum nullo tempore deficient, dicitur Echidna immortalis & senii expers. Denique & locus ei assignatur sub

imis terræ latebris longè ab hominum Deorumque consortio. E terra enim prorumpunt exhalationes, nec motus tantum efficiunt, sed & aërem veneno suo inficiunt, quæ cuncta, ut ex jam dictis patet, Physicæ sunt contemplationis, naturamque nobis exponunt ἀναθυμιάσεων sive exhalationum. Η' δὲ.] Cal-
lirrhoe. Α' μήχανον.] Α' καὶ ἀμάχανον. Οὐδὲν.] Καὶ ἐδὲν. Ε' οἰκός.]
Ο' μῦθον.

297. Σπῆι.] Stephanus legendum putat σπῆι, tanquam à
poëtico σπῆι, pro σπεί, sed nihil hic mutandum, cum non
semel eo dativo utatur Homerus, & plurali σπῆισι, pro σπείσι,
verso: vel ει, in η Ionicè. Ε' νί.] Ε' ν. Κεχλίστοφρονα.] Μεγαλό-
ψυχον. Ε' χιδνα.] Proprie ἔχιδνα, vipera. ὧς τὸ ἔχιν ἐν ἑαυτῇ
ἰόν, id est, φάρμακον. Hic nympa fingitur. Η' μι.] Καθ'
ἡμίονον.

298. Ε' λεκώπιδνα.] Μελανόφθαλμον. Καλλιπάρηον.] Εὐπρό-
σωπον.

299. Πέλωρον.] Ταραλῶδη.

300. Ποικίλον.] Πολυειδῆ, ἀέφορον. Ωμησιώ.] Ωμοφάγον,
crudiτορον, & ex consequenti, σενον. Ὑπὸ κούθεϊ γαίης.]
Ἐν κρηλώματι γῆς.

301. Ε' νθα.] Ε' νταῦθα. Οἱ.] Αὐτῇ.

302. Τηλῆ.] Πόρρω.

303. Δάσαντο.] Ε' δάσαντο, à δαίζομαι, divido, vel dividendo
assigno. Κλυτὰ δώματα.] Τὸ σήλαιον, Catachresis. Ναίειν.] Οἰ-
κεῖν.

304. Ε' ρυτο.] Pro ἡρίετο, hoc est, κατείχετο. Εἰν Α' εἰμοί.]
Pro ἐν Α' εἰμοί. Arima locus sive mons est Ciliciæ, vel ut alius
videtur, Lydiæ, ubi Typhæum terra obrutum fabulantur
poëtæ. Strabo per Arima intelligit Syriam. Virgilius præver-
bio & nomine in unum conflatis Inarimen dixit lib. 9. Æneid.
Conditur Inarimes ingenti mole Typhæus.

305. Α' γήρα.] Α' πειρ & γήρας. Η' μάλα πάντα.] Τὸν αἰε-
τῆρον.

306. Τῇ ᾗ Τυφάονα.] Echidnæ cum Typhæone μίξιν descri-
bit. De Typhæo varia fabulantur poëtæ. Sunt qui Terræ &
Titani filium esse fingunt, unum è Gigantibus, qui eo væcor-
diæ prolapsus est, ut Jovem de cæli possessione dejicere cona-
reretur. Quapropter fulmine ab eo percussus, & sub Inarimen
insulam detrusus dicitur. Strabo lib. 3. Pindarum aliosque se-
cutus in Sicilia sub monte Ætna sepultum fuisse scribit. Alii
in

n Cilicia : alii in Syria ad montis Caucaſi radices : nonnulli in Thrygia , aut Bœotia , aut in Pithecufis humatum aſſerunt. Et iuxta in Ægyptum Jove eum inſecuto profugiſſe dicitur , ſunt qui regem Ægypti fuiſſe contendunt , hominem inhumanum & ferum , ob cujus crudelitatem univerſa prope Ægyptus fuit devaſtata & everſa , qui Typhon vocatus eſt , quod more lraconis Ægyptum depopularetur , quem , ut ait Herodotus in Euterpe , Oſiris de medio ſuſtulit. Sunt qui per Typhæum iſtoricè adumbrari putant Ogum regem Baſan , quæ *Gigantum terra* dicitur Deuteron. 3. verſ. 13. Nam & hic unus è Gigantibus fuit , quem cum reliquis Cananæis in Aramæa live Syria debellaviſſe fertur Joſua. Nam Joſua pro Hercule , qui unà cum Jove , id eſt , divino fretus auxilio Gigantes proſtraviſſe memoratur , fuit habitus , cum Herculeæ vi nil majus noſſent Phænices , cæteræque gentes. Et quemadmodum Typhæus dicitur fuiſſe homo portentofæ magnitudinis : ita & Ogus rex Baſan , cujus longitudo erat cubitorum novem , & latitudo quatuor cubitorum. Lectus ejus fuiſſe traditur ferreus : Typhæi *durum cubile* prodidit Maro. Quin & nomina ſignificatione inter ſe conveniunt. Og enim Hebræis , *uffit* : Typhon Græcis à *τιφω* , *accendo* , *uro*. At Heſiodus ad res naturæ refert figmentum , qui Typhæum nihil aliud eſſe docet , quam ventum vehementiorem & peſtiferum , qui venenata ſua vi comburit & deficcet omnia. hinc ignei oculi tribuuntur huic monſtro flammæque ex ore ſpirare perhibetur , ob materiam ventorum , quæ conſtat è ſiccis calidiſque vaporibus. Ariſtoteles *τυφωνα* ventum turbidum & orbe motum à Græcis appellari tradit. *ευνεφίας* vocat Plinius. Non diſſimilis fuit ventus , qui navem impulit , qua Apoſtolus vehebatur Act. 27. vocatur enim *άνεμος τυφωνικός* , quem & *δρυκλύδωνα* ibidem appellari inquit Euangelifta. Latini poëtæ , *aquofum* , *nubiſerum* , *nigritum* , *tonantem* vocant , ut ad eum locum annotat doctiſſimus Beza. Echidnæ mixtus dicitur ab Heſiodo , propter exhalationes ſiccas & peſtiferas , ex quibus etiam hic ventus conſtat. Neque enim ſimplex flatus eſt Typhon , ſed è diverſa gignitur materia , ac ſæpe è duobus aut pluribus ventis ex contrario concurrentibus interque ſe convolutis ac luſtantibus , qui cum ex ampliore loco in anguſtiorẽ incidit , contorquetur in gyrum , delatusque in terram obvia quæque confringit & in altum res ſecum attollit & diſjicit. Typhonis generationem & parentes

in posterioribus enarrat poëta. *Τυφάονα*.] Dicitur *Τυφάν*, *Τυφός*, *Τυφάων* & *Τυφώδης*, à *τύφω*, *uro*, *accendo*, ut supra notatum. *Μιγμήδρα*.] Dor. infin. pro *μιγλήω*, à *μίζνυμαι*. *Εἰ φιλότικ᾽*.] *Δι᾽ ἱραλῶ*.

307. *Υἱὸς Ἑλίου*.] Pro *ὑβέλειος*. Sic Eupolis dixit, *ἄσμεν ἀσπλῆν*, ἀπὲρ βίαιον. Horatius eadem figura *Africum*, ventum vocat *præteritum*, lib. epod. Od. 16. quem *crebrum procel- lus* Maro.

308. *Ἦδ' ὑποκυσαμένη*.] *Orthus*, & *Cerberus* ex *Echidna* & *Typhone* nati. *Orthum* *Geryonis* canem fuisse supra ostendimus, sic dictum, *ὄρθος τὸ ὄρω*, hoc est, ὀρμαῖ, ab impetu quo fertur. *Eo* autem nomine exhalationes intelliguntur ventosæ, quæ *Solis* calore attractæ cum impetu sursum feruntur. *Hunc* canem *Hercules* dicitur occidere, quando *Sol* evaporationes ejusmodi calore suo deprimit & absorbit. *Sol* enim, ut *ἀναθυμιάσεων* excitator est, ita & earundem dissipator & extingtor. Ex *Typhaone* & *Echidna* natus fingitur, quoniam sub terra, ubi domicilium suum habere dicitur *Echidna*, exhalationum copia est. *Canis* vocatur, quia ventus ille canis instar rabiosi & impudentis nemini parcat, sed regiones, urbesque motibus suis sæpe evertit, & in imum terræ absorbet barathrum. *Orthi* frater *Cerberus* est, ex iisdem parentibus *Echidna* & *Typhone* procreatus. Fabulantur poëtæ *Cerberum* esse canem atrocissimum, *Orci* custodem, qui omnibus ingressuris humanissime blanditur: at neminem patitur exire, sed omnes egressuros altissimis & maxime horrendis latratibus deterret, quem ab *Hercule* catena ab inferis tractum fuisse iidem memorant. Eum aliquot epithetis describit *Hesiodus*. De eo sic item *Virgilius*:

Cerberus hæc ingens latratu regna trisaudi

Personat, adverso recubans immanis in antro.

Pausanias tamen in *Laconicis* *Cerberum* fuisse ait serpentem terrum & immanem, qui lustrum haberet in spelunca quadam apud *Tænarum*: qui quemcunque memordisset, continuo vis veneni interimebat. Sunt qui ad historiam, veramque narrationem traducunt figmentum. Nam referunt, quod cum *Theseus* & *Perithous* *Helenam* rapuissent, quæ obvenit *Theseo*, coactus est *Theseus* jurare se opem laturum *Pirithoo*, dum is quoque aliquam eximiam mulierem sibi raperet. Tunc in *Epiro* *Aidonei* *Molossorum* regis eximia forma filiam esse audientes, eo contenderunt, ut illam raperent. Est autem *Aidoneus* idem,

idem, qui Orcus aut Pluto. Hujus filiae nomen fuit Proserpinæ: matri, Cereris: canemque habuit acerrimum, qui Cerberus dicebatur. Juebantur cum Cerbero prius pugnare, qui Proserpinæ nuptias peterent: qui victi, laniabantur. hanc Theseus cum Pirithoo per infidias rapere conati sunt, quos cum non ut procos, sed ut raptores accessisse intellexisset Aidoneus, in vincula conjecit, ac Pirithoum cani statim vorandum exposuit. Theseo, cum sponte sua non accessisse cognovisset, percipit: at in custodias tradidit, donec ipsum jam in mortis periculo constitutum adveniens Hercules liberavit. Hanc historiam recitat Plutarchus in vita Thesei: item Cyrillus ferè initio lib. 1. contra Julianum desertorem. Qui physicè fabulam interpretantur, iis nihil aliud est Cerberus, quam rerum naturalium generatio. Cum enim Typho ardens sit, frigidissimumque animal Echidna, quæ viperam significat, ex harum qualitatum commixtione fit ortus rerum naturalium: hinc efficitur, ut animalibus è cælo ad inferos descendentibus, hoc est, nascentibus, Cerberus blandiatur; at contra nitentes, hoc est, morituras animas deterreat, quoniam Natura reclamat, nec æquo animo interitum ferre potest. At Sabinus & alii ex mythologis per Cerberum tricipitem intelligunt terram in tres olim partes divisam, quæ defunctorum corpora tanquam canis devorat, sic dictam quasi *κροκόειρον*, hoc est, *carnivoram*. Eruditissimus Vossius ad Lunam refert, & per triplicem Cerberum, ut tergeminam Hecaten, significari ait triplicem Lunæ potestatem, quam præcipuè exercet in tribus elementis, cælo, terris, & inferis. Qui vero quinquaginta ei capita tribuunt, ut Noster, vel centum, ut Pindarus, multiplicem Lunæ potestatem considerant. Scholiastes ad ventos transfert & exhalationes. Plato Cerberum, *πυρηγὸν δαιμόνα* appellat. Quippe malignus ille Spiritus *τρικέφαλος*, vel *πολυκέφαλος* dici potest, quod cælo exul in aëre regnat, & subjæctæ ei aquæ terræque dominatur. Sunt qui moraliter fabulam interpretantur, & Cerberi nomine avaritiam designant, quæ multiceps dicitur, quod multorum scelerum & flagitiorum principium & fons est. Hunc Hercules trucidavit, cum singulari virtute & magnitudine omnes cupiditates & cuncta vitia terrena contempsit ac domuit. Epicurus vero philosophus cum videret ficto hoc Cerberi monstro, & Orci foribus objecto deterreri homines à voluptatibus, non modo Cerberum, sed & omnia, quæ supplicium

cium aliquod nefariis hominibus apud inferos post mortem minitarentur, è medio sustulit. Sic enim ex magistri sui sententia Lucretius lib. 3. de natura rerum :

*Cerberus & Furia, jam verò lucis egenus
Tartarius horriferos eructans faucibus æstus,
Hæc neque sunt usquam, nec possunt esse profectò.*

H'δ.] Αὐτὴ δὲ, Echidna. Ὑποκυρσάρχη.] Ἐγκυρὸς ἡσορῶν.

309. Γηρυονῆι.] Ion. dat. pro γηρυονεῖ.

310. Ἀμύχανον.] Ἀνίκητον, ἀδάμνατον. Οὐτὶ φαίειον.] Οὐ ῥητὸν κατ' ἀξίαν.

311. Ὠμησεύω.] Ὠμοδόρῳ. Supra Echidnam eo nomine appellavit. Ἀΐδω.] Ion. Ἀΐδς, ab Ἀΐδης, pro Ἀΐδης, *Pluto infernus*. Χαλκίοφωνον.] Poët. χαλκίοφωνον, *creâ voce latrantem*, hoc est, *sonorâ & firmâ*. Sic & Stentorem vocat Homerus Iliad. 8.

312. Πεντηγινέχαρτων.] Sophocles πεντήκων Ἀδς σκύλακας dixit. Tibullus :

Cui tres sunt linguæ, tergeminumque caput.

Bellua centiceps, Horatio. Ἀναΐδης.] Ἀναΐδων. Conveniens cani epitheton.

313. Τὸ τρίτον.] Ex Typhaone & Echidna quoque nata est Hydra. Fabulantur poëtæ in Lerna Argivi Mycenæique agri Hydram fuisse insignem & magnopere formidabilem, quæ in palude lacui proxima versabatur, capitaque habebat plurima, siquidem Naucrates Erythræus septem, Alcæus novem, Heracles Ponticus quinquaginta illa fuisse tradidit, quæ quoties unum eorum cædebatur, priorum numerus duplicabatur continuo, nisi quis concisum reliquum colli thyrsu igni statim combussisset. Id cum cognovisset Hercules, nulli labori, aut diligentiae pepercit in illa opprimenda. Quippe adeo maleficum fuit & pestiferum hominibus istud animal, ut non solum intra paludem se contineret, sed & campestria omnia impetu facto devastaret, & in pecora vicinamque regionem crudelissimè sæviret. Hinc proverbio locum dedit : Λέρνη κακῶν, *Lerna malorum*. de quo Chiliadum scriptor. Addit Hesiodus ad monstrum hoc debellandum Iolai opera usum fuisse Herculem. Aurigæ nomen est : nam in curru eò accesserat, cum ingens cancer Hydræ opem tulisset, quem Hercules conculcavit : nam ex accensa sylva propinqua accensos torres Iolaus ad Herculem detulit. Unde factum, ut hunc laborem, quod ab Iolao adjutus fuisset, inter duodecim non receperit Eurystheus.

stheus. Vide Erasmus in proverbio : *Iolaum imploravit*. ubi & paulo aliam fabulæ expositionem affert ex Palæphato. Tzetzes hydræ nomine intelligit plurimos fratres seu adversarios concordēs, quorum uno ab Hercule occiso subinde alii atque alii prodierunt in certamen, donec omnes obtruncati sunt. Plato in Euthydemo scriptum reliquit, Hydram fuisse Sophistam ex Lernæo oppido, qui Herculem maledictis insectatus est : cujus Sophistæ uno capite, hoc est, argumento sermonis amputato, plura renascebantur. nihil sophistica fecundius : hæc una ratione confutata, plures statim suggerit. Herculem vero perdifficili pugna belluam hanc vicisse & ferro facibusque oppressisse, significat, virum sapientem & facundum multiplices sophistarum argutias & elenchos veritatis specie adumbratos, ingenii viribus retundere. Unde & altero proverbio jactatur : *Hydram secas*. de quo idem Erasmus. At nos poëtæ nostri vestigia prementes per Hydram intelligemus elementum id, in quo vivit, & unde nomen accepit. Nam Hydra ab ὕδωρ, id est, aqua. Lerna autem Argolidos erat palus, ubi egisse dicitur hydra Lernæa. Hunc serpentem occidisse fingitur Hercules, quando paludem eam exsiccavit Sol, qui per Herculem designatur. Sed necessaria quoque fuit opera Iolai, qui vicinam dicitur sylvam accendisse, nempe ad exsiccationem loci hoc plurimum conferebat. Eo Iolaus torres dicitur detulisse ad Herculem, ne cervicibus hydræ adustis pro capite uno succrescerent plura. Horatius lepidè ad invidiam transtulit fabulam. Sic enim ille in epist. 1. ad Augustum lib. 2.

—— *Diram qui contudit Hydram,*
Notaque fatali portenta labore subegit,
Comperit invidiam supremo fine domari.

Est enim invidia monstrum innumeris armatum capitibus, quorum uno reciso protinus duo suppullulant in ejus locum. Sic & Scholiastes ad hos versus : Ὑδραν τὴν ἡρακλῆος λέγῃ. Ταύτην ὁ Ἡρακλῆς ἀνέϊλεν, ἥ γ' ἐστὶν ἡ διωκαμένη πάντων ἡρακλῆος ἀφανίσται. καὶ πολυκέφαλός ἐστιν, ὥσπερ πολυκέφαλόν ὕδωρ. Cum vero in rebus arduis ac perplexis divina ope & consilio indigeamus, dicitur illa Hydra ab Hercule occisa consilio Minervæ. Ὑδρην.] Pro Ὑδραν. Hydra propriè serpens sive coluber aquarius, qui Plinio *Enydriis*, ab ἐν & ὕδωρ, aqua. Λύγρ' εἰδῆσαν.] Pro λυγρὸν ἢ λυγρὰ ποιῆσαν, ab effectu.

314. Λερναίην.] Ion. pro Λερναίαν. Erat autem Lerna, teste Scho-

Scholiasia, λίμνη cō Ἀρχα. Θρέψι.] Pro ἰθρεψι. Λαλαῖαν. Epitheton Junonis à candore lacertorum. Λαλαῖς enim *candidus*, & ὠλιν, *lacertus*, *brachium*.

315. Ἀΰληζον.] Pro αἰώλητος, hoc est, αἰμίτσης. Κορίν(α.) Ὀρριζομένη. Βίη Ἡρακλεείη.] Notum ex fabulis implacabile Junonis odium in Herculem.

316. Τλι.] Ταύτω. Εἰρήσθ.] Ἀνείλι, ab εὐαίρω, propriè *spolio*: metonymicè *occido*. Νηλεί.] Quod personæ proprium, gladio tribuit. Χαλκῶ.] Τῷ ξίφει, Synecd. materiæ.

317. Ἀμφιτρωνιάδης.] Pro Ἀμφιτρωνίδης epenthesi ὦ α, Amphitrionis filius. Ἀρηίφιλα.] Πολιμικῶ, q. d. *Martigrato*. Γολαῖω.] Fuit Iolaus Iphicli fratris Herculis filius, qui patruo Hydram interficienti adfuit. Hic cum ad decrepitam ætatem pervenisset, Herculis precibus juventuti restitutus est, de quo Ovidius 9. *Metamorph.*

318. Ἀθλωαῖς.] Pro Ἀθλωῶς. Ἀγλείης.] Sic dicitur Minerva, ὡς τὸ ἄλφειον λείαν ἀπὸ τῶν πολιμίων, quod *prædam ab hostibus abigat*. unde & λήϊς dicta Homero, & σκυλήτριά Lycophroni, hoc est, *prædatrix*.

319. Ἡ ᾗ Χίμαιραν.] Chimæræ natalis, quam Echidnæ ac Typhonis filiam esse affirmat. Monstrum fuisse fingitur ignem ore spirans, capite leonino & cauda anguina. De eo sic Homerus *Iliad.* ζ.

Πρῶτον μὲν ῥα Χίμαιραν ἀμφιμακίττω ἐκίλδ' αἶ
Πεφνέμεν· ἥ δ' ὅρ' ἐὼν θεῖον γένος, εἰδ' ἀνθρώπων·
Πρόσθε λέων, ὅπιθεν ᾗ δράκων, μέσση ᾗ Χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνέει(α) πρὸς μὲν αἰθομένοιο.

Id est,

*Horrendam primum jubet obtruncare Chimæram,
Cui genus haud mortale fuit de stirpe virorum.
Prima leo, postrema draco, media inde capella,
Quæ graviter patulis spirabat naribus ignem.*

Horatius quoque *triformem* nominat, lib. 2. *Carm.* Od. 17. Et alibi:

*Quoque Chimæra jugo mediis in partibus hircum:
Pectus & ora leæ, caudam serpentis habebat.*

Ad hanc occidendam missus est Bellerophon Glauci regis Ephyrae filius, qui Pegasus conscendens equum alatum, sagittis illam transfixit; alii hasta petitam fuisse tradunt. Si Plutarchum audimus in lib. de claris mulieribus, Chimæram fuisse dicit

dicat navim prædatoriam, cujus prora ignivoma leone, & puppis dracone insignita erat, eamque à Bellerophonte sublatam fuisse, interfectis piratis, à quibus maritima Lyciæ ora infestabatur. Pegasus autem, quo vectus dicitur Bellerophon, navigii genus fuisse tradit Palæphatus. navigia enim, cum ex alto procul cernuntur, alatorum animalium præbere speciem videntur, præsertim velis remisque impulsâ ob celeritatem. Et Pegasi nomen id videtur indicare, quod nonnulli deducunt, *ἀπὸ τῆς πίπυρος*, à compingendo. Ex asseribus compingitur navis. Idem tamen Plutarchus aliud ejus affert interpretamentum: nempe montem fuisse Chimæram, sonitus horrendos & incendia emittere solitum, quibus ager finitimus infestatus nec arbores, nec fruges produceret. at Bellerophonte jubente rescindi partem, quæ erat planissima, compositum fuisse consopitumque sonitum, & magnum adhibitum regioni remedium. A cujus sententia non multum discedere videtur Servius ad 6. Virgilii, qui montem Lyciæ fuisse tradit, cujus tum cacumen arderet, juxta quod leones essent: media vero pascua, & ima serpentibus plena. Meminit ejus quoque Plinius: *Flagrat in Phaseliti, mons Chimæra, & quidem immortalibus ac noctibus flamma: ignem ejus accendi aqua, extingui vero terra aut feno Cnidius Ctesias tradidit.* Sunt autem Phaselitæ in confinio Lyciæ. Alibi in ipsa Lycia ponit idem Plinius, quod ut vero similis probat Salmastius. Scholiorum auctor pro more suo ad Naturam refert figmentum. Per Chimæram designari putat fluviorum & torrentium imprimis naturam, qui Græcis *χελιδόνες*. Triformis fingitur, quod hiberno tempore fluentes leonum instar sunt feroces & indomiti, obvia cuncta secum rapientes. At pars media capra est dicta, quoniam aqua ejusmodi torrens capræ instar, proxima quæque carpit. Ultima pars est serpens, quia obliquus & contortus est fluviorum omnium cursus serpentum instar. Hoc monstrum horrificum Bellerophon Pegaso invehens, id est, Solis calor æstivus interimit, quia cum cessat pluviarum copia per æstatem, tunc exsiccantur torrentes. Neque enim fieri potuit naturæ ductu, si fides habenda Lucretio, ut tam deforme monstrum alicubi nasceretur. Sic enim ille lib. 5.

*Quæ fieri potuit triplici cum corpore, ut unâ
Prima leo, postrema Draco, media ipsa Chimæra,
Ore foras acrem flaret de corpore flammam?*

Qui vero moraliter fabulam exponunt, per *triformem Chimæram* amoris petulantiam notari volunt. Voluptas enim corporis insultu leonino primum invadit hominem: deinde procacitatem & lasciviam inducit capræ more: hinc *caprissare*, pro lascivire Latinis. Postea vero pœnitentiam & venenum suum adfert, quod serpentis nomine significatur. Natalis etiam ad iram transfert: nam ira homines, tanquam leones furibundos reddit, quæ ex ebulliente sanguine circa cor excitatur, oculosque rubro colore tanquam flammis perfundit. Hujus media pars est capra, infestum plantis animal, quoniam maximè infesta est facultatibus ira, cum nullam neque utilitatis, neque honoris rationem habeat. Plura Fulgentius lib. 1. & 3. Mytholog. item Pierius lib. 1. & 4. Hieroglyph. Vide insuper Alciatum emblem. 14. nec non Sabinum ad librum 9. Matamorph. ubi & aliam figmenti hujus interpretationem adfert de tribus Rhetoricæ partibus, quam & Græcus Scholiastes habet, ad quos lectorem remitto. *Ἡ δὲ*] Echidna. *Πῶς πνέουσιν.*] Sic & Pindarus *Χίμαιραν πῶς πνέουσιν* dixit in Olymp. Idyll. 13. *Ἀμυμυκίζον.*] Hoc est, vel *ἀπὸ θυμῶν χίζον*, vel *ἄρᾳ μυμυκίζον*, ex a intendente & μυμυκίζω, cum impetu feror.

320. *Ποδὺς κεφαλή.*] *Ταχύποδα.*

321. *Τῆς.*] Pro *ταύτης*. *Ἡν.*] Pro *Ἡσίου*, quod in neutris nominibus frequentatum: rarius in fæmininis. Thebaicum esse docet Lesbos. *Τρεῖς κεφαλῆς.*] Hinc *triformis* Horatio, Od. 27. lib. 1. *Καρχηδόνα*] Pro *χάρχης*. *Καρχηδὼς* color ita dicitur, qui fulvus vel cæruleus esse creditur, leoni proprius. Aristoteles inter animositatis & virilitatis signa ponit, in Physionom.

322. *Ἡ δὲ.*] *Ἐπὶ τῇ*, nempe *κεφαλῇ*. *Κρατερὸς ἀνέκ.*] Apposito. Nomen generale per specialius declarat.

323. *Πρόδω λείων.*] Hic versus & sequens apud Homerum quoque leguntur. *Πρόδω.*] *Καὶ τὸ ἑμῶν μέρους.* *Ὅπιον.*] *Καὶ τὸ ὅπιδον μέρους.* *Μίση.*] *Μέση.*

324. *Ἀποπνέουσα.*] *Ἀποπνέουσα*, per epenthesein ῥ̄ jota. *Πυρὸς μὲν αἰθομένοιο.*] *Πῶς αἰθόμενος* periphrastice. Lucretius: *acrem flammam* dixit in loco supra citato.

325. *Τῷ.*] *Ταύτῳ*. *Εἶλε.*] *Ἀνέλε*, *sußulit*, *occidit*. *Βιαιοφρόνης.*] Ut *Ἀργειφόντης*. Fuit Bellèrophon eques præstantissimus & adolescens formæ dignitate præstans, qui ad Chimæram delendam missus monstrum virtute incredibili confecit.

Vide

Vide Erasmum ad proverb. *Bellerophontis litteræ*. quales fuerunt litteræ Uriæ à Davide: litteræ Lyfandri à Pharnabazo.

326. H' *Α' α' α'*, &c.] Sphingis & leonis Nemeæi originem his versibus describit poëta. Sphinx monstrum fuisse fingitur ex Echidna & Typhone natum, quam Juno irata in agrum Thebanum immisit. Hæc virgineo ore ac pectore erat, pedes & caudam habens leonis: alas vero volucris. Sedem suam fixerat in Sphincio, vel ut alii scribunt, in Phycæo monte juxta Thebas, atque inde in viatores impetum facere solebat. Quæ de re cum Apollo consuleretur, non alium tanti mali finem esse respondit, quàm si quis Sphingis ænigma solvisset. Id vero tale erat: Quodnam id esset animal, quod manè quadrupes, meridie bipes, vesperi tripes esset: vel, ut Burdigalensis poëta idem proponit Idyll. 15.

Qui bipes & quadrupes foret, & tripes omnia solus.

Quod ænigma cum plurimi frustra conati essent dissolvere, à Sphinge interempti sunt, donec Creon Thebanorum tunc temporis imperator, edictum per universam Græciam promulgari jussit, pollicitus suam illi sororem Jocastam, quæ mulierum suæ ætatis erat pulcherrima, uxorem dare, qui Sphingis ænigma solveret. Cujus rei fama excitus Oedipus hunc in modum ænigma est interpretatus, ut hominem esse dixerit, qui in infantia manibus pedibusque repens potius quam incedens, quadrupes esset. Deinde in medio juventæ robore non alio quam pedum adminiculo nitens, merito ut est, bipes dici possit. Assumpto scipione jam senex, tripes deberet judicari. Quam ænigmatis solutionem tam ægrè illa dicitur tulisse, ut protinus sese de saxo præcipitans, fregerit cervices. Strabo lib. 9. Sphingem fæminam fuisse putat prædatricem, quæ juxta Moaben lacum, Phycæumque montem rapinas exercuerit, atque ex insidiis erumpens ad hominum prætereuntium perniciem convolaverit. In eo autem monte in insidiis consedit, donec Oedipus superata loci difficultatè cum Corinthiorum exercitu illam superaverit. Idem sentire videtur Græcus interpres ad hunc locum. At Sabellicus principio Ennead. 7. lib. 1. Sphingem perniciosum quendam hominem fuisse credit, qui sua calliditate multos peremerit. Palæphatus ex Cadmi historia fabulam hanc natam putat, qui, cum uxorem haberet nomine Sphingem ex Amazonum genere, una cum ea Thebas pervenit: ubi occiso Dracone rege Thebarum regnum invasit:

Harmoniamque insuper (alii Hermionen vocant) Draconis sororem matrimonio sibi coniunxit. Quam rem Sphinx tam ægrè tulit, ut relicto viro cum plerisque eorum, quos secum à patria adduxerat, Sphincium montem occupavit, indeque quotidianas in Thebanos fecerit excursions, donec Oedipus regis promissis excitus, montem noctu occupavit, Sphingemque nil tale suspicantem de medio sustulit. Dicta autem est Sphinx ænigmata indissolubilia propè viatoribus proponere, quia ob difficultates locorum nemo eam vincere poterat ante Oedipodis exercitum, qui omnes illas occultas ambages & locorum difficultates superavit. Alii tamen revera illam, cum latrocinia exerceret, ænigmata captivis proposuisse dicunt, quæ si quis solvisset, liber cum omnibus suis rebus dimittebatur. Quin & hinc ei nomen inditum volunt à σφίγξ, *constringo*, quod constricta & intellectu difficilia verba, hoc est, ænigmatica loqueretur. Qui ad mores fabulam referunt, diversimodè eam interpretantur. Cebes Thebanus in tabula sua Sphingem, ut typum sive symbolum ignorationis proponit, quæ triformis fingitur ob triplicem ignorationis causam efficientem. Nam virginea facies voluptatem repræsentat, sædamque libidinem, quæ hominem in belluam transformat, & ab omni vera disciplina rectaque institutione avocat. Plumæ volucres animi levitatem & inconstantiam declarant. Leonini pedes superbiam arrogantiamque significant, quæ causa omnium perniciosissima est, & impedimentum homini, quo minus in rerum cognitione proficiat. Verba Cebetis ex Græco versa hæc sunt: *Sphinx est hominibus insipientia. Hæc autem proponit, quid bonum, quid malum; quid neque bonum, quid neque malum sit in vita. Quæ si quis minus intellexerit, ab ea interimitur, neque id semel, sicut is qui depastus à Sphinge moriebatur, sed per omnem vitam paulatim absumetur, ut qui perpetuis suppliciis addicti sunt: contra vero si quis agnovit, occisa tandem sapientia salutem ipse consequitur. & beatus & felix per totum vitæ curriculum evadit.* hæc ille. Ex hoc Thebani philosophi loco emblemata struxit elegantissimum Alciatus vir non litterarum minus, quam Jurisprudentiæ laude clarus, quod ita se habet.

Quid monstrum? Sphinx est. cur candida virginis ora,

Et volucrum pennas, crura leonis habet?

Hanc faciem assumpsit rerum ignorantia: tanti

Scilicet est triplex causa & origo mali.

Sunt

Sunt quos ingenium leve, sunt quos blanda voluptas,

Sunt & quos faciunt corda superba rudes.

At quibus est notum, quid Delphica littera possit,

Præcipitis monstri guttura dira secant.

Namque vir ipse bipesq; tripesq; & quadrupes idem est,

Primaque prudentis laurea nosse virum.

Nemeis Alexandrinus s. Stromat. fabulam ad ingenii soler-
iam & corporis robur transtulit ob humanam faciem, & leo-
inum corpus, quod Sphingi tribuitur. Ad justitiam traducit
Dio Chrysostomus; & torquet ad Sophistarum genus orat. 10.
ab finem. Scholiastes Græcus malitiam animi subdolum & ve-
ratoriam Sphingis nomine designari existimat. Sed ad Leo-
is Nemeæi generationem accedamus, quem similiter ex E-
chidna & Ortho natum esse tradit Hesiodus; educatumque à
Amone; ut Herculi servaretur obtruncandus, gloriamque ei
pareret immortalē. Hunc ille, ut primum laboris sui expe-
rimentum, juvenis adhuc nudis manibus apprehensum, un-
guibus dissecuit, atque ita occisi unguibus pellem detractam
pro scuto gestavit. Quæ consuetudo diu postea mansit, ut multi
herodes pelibus pro lectis uterentur ad Herculis imitationem,
ita de Theseo, Arceō, Argonautis, aliisque compluribus te-
tatur Apollonius. *Nemeus* vocatur ille leo, à Nemea sylva
Achææ, inter Phliuntē & Cleonæ, unde irruerat in Amphio-
ryonis armenta, quorum custodiæ præfectus erat Hercules.
Sunt qui ex eo putant in honorem Herculis olim instituta fuisse
solemnia illa certamina, quæ à loco *Nemea* dicta sunt, de
quibus legere est apud Pindarum. At cum multi fuerint Her-
cules, nec unius ætatis, aut gentis, sunt qui per Leonem Ne-
meæum intelligunt nobilem aliquem ac præpotentem latro-
nem, qui hujus animalis vel insignie, vel nomen gesserit. Alii
ex Sampsonis historia in tractum volunt, quem ab incredibili
fortitudine Herculis nomine appellarunt Græci: vel etiam fieri
possit, ut Hercules ille, quisquis tandem fuerit, sive Tyrius,
sive Argivus, aut alius, quemadmodum de Sampsonē narra-
vit Judæi. 14. incidit forte in leonem, cumque memorabili
asu interfecerit. Mirari hic solet Anaxagoræ dementiam, qui in
una latam fuisse regionem fabulatur, e qua leo hic deciderit,
ut postea in Nemea sylva vagatus armenta dilaniaret. Qui
ero *Nemea* interpretantur figmentum, sive historiam, per
lectulum significari ajunt solem: Nemeæus leo est glacies sive
gelu,

gelu, quod leonis in morem plantas omnes & terræ semina depascit atque corrumpit. Istud nutrire dicitur Juno Jovis uxor, hoc est, ær ætheri subjectus & hiberno frigore rigens. Quem leonem postea domat Hercules, nempe Sol, quando supra Horizontem ascendens, motu suo terram calefacit geloque solvit. Alii leonis Nemeæi nomine intelligunt sidus cæleste leonis, quod domare dicitur Hercules, cum in eo versatur. Unde & pellis ei tribuitur leonina ad designandam Solis potentiam, quando est in signo Leonis. Clava vero motum Solis inæqualem notat, dum obliquo Zodiaci baltheo fertur. Duodecim Herculis labores five certamina sunt duodecim signa, quæ Sol quotannis permeat. Moraliter autem Hercules fuerit vir fortis & sapiens, qui divina ope fretus, taurum, cervam, leones, aliaque monstra, hoc est, prodigiosa animi vitia edomuit, & cogitationes vanas, ut scripsit Cleanthes teste Phurnuto. Η' Ἀ' αἰε.] Αὐτὴ δὲ, nimirum, Echidna. Alii ad Chimæram referunt. Σφίγξ.] Φίξ eadem à Bæotis dicta: unde Φίξ ἐλάκω, habent nonnulli codices. Καδμείας.] Ion. Καδμείας, id est, Thebanis à Cadmo oriundis. Ο' λειπών.] Appositio.

327. Ο'ρθῶ.] Alii legunt Ο'ρθῶ, minus rectè. Ὑπομνηθεῖσα.] Id est, subacta. in certamine Aphrodisico. Νεμεαίων.] Pro Νεμειάων, inserto jota poeticè. Nemea sylvæ nomen, ἀπὸ τῆς νιμῆς, à pascenda. hinc & νιμφὲς apud Veteres Græcos, à quo Latinum *nemus*.

328. Τὸν.] Ο'.

329. Γενεῶν.] Ε' γένεας. Scholiastes: ἐν γενεαλογίᾳ τοῦ ποιοῦ. Κατὰ μοῖαν.] Κατὰ μοῖαν, à κατὰ μοῖαν, pro κατὰ μοῖαν, de habitandum, colloca. Νεμειῶν.] Ion. & Poët. pro Νεμειῶν. Πῆμψ.] Βλαβῇ, per appositionem. Α' Ἀργείων.] Nempe Argivis.

330. Εὐθα.] Ε' καί.] Οἰκείων.] Οἰκίαν, id est, ἀγροεῖαν. Ε' λυφαίρις.] Ε' ἑλαπία. Φύλας ἀνθρώπων.] Α' Ἀργείων.

331. Κοιρανίων.] Ε' Φορμῶν. Τριτάτης.] Τριτῆς, hoc est, ἀπογευδης, quasi multis somninihiis seu phlegmæ referta. περὶ pro περὶ, perfero. Α' πύκνῳ.] Α' πύκνῳ, nomen montis, qui Nemea superjacet, ubi Perseus sacra Jovi facere solebat. A quo Juppiter *Apesontius*. Vide Pausaniam lib. 2.

332. Ε'.] Αὐτὴν. Ἦς βίης Η' ἑκαταχόης.] Hercules.

333. Κητῶν.] Draconis Hesperii generatio. Fabulantur poætæ Cetonem à Phorcynæ compressam genuisse Dragonem Hesperium, aureorum malorum custodem. De Hesperidibus supra

supra dictum. De Dracone item nonnihil ibidem attigimus, Hic genealogiam ejus dat Hesiodus, quem Cetus & Phorci sobolem esse tradit. Apollonius Typhonis & Echidnae filium fuisse asserit. Pausanias e terra natum prodidit. De eo sic divinus poeta 4. Æneid.

*Hinc mihi Massyla pennis monstrata sacerdos,
Hesperidum templi custos, epulasque Draconi
Quae dabat, & sacros servabat in arbore fructus.*

Nomen Serpenti erat Ladon teste Apollonio. Pastorem fuisse ajunt sive opilionem, qui cum inhumanus plane esset & agrestis, dictae sunt oves, quae τὸν μίλαν nomine etiam significantur, à Dracone custodiri: vel à vigilantia sic vocatus est, quod diligens & insomnis esset in grege custodiendo, Draconis instar. Nam vigilantiae symbolum draco. Hinc & thesaurorum custodiae non raro adhibiti leguntur, quod visu polleant. Scholiastes noster φυσιολογῶν Cetus nomine designari putat exhalationes siccas & calidas à radiis solaribus in altum sublatas. Phorcys aquarum Φερσέως, sive circumactio est, ex quarum evaporationibus aestivo tempore gignitur φαινόμενον illud, quod appellatur Draco, hoc est, nubes ex adverso posita, quae draconis refert speciem. Philosophi Draconem volantem nominant, quando exhalationum materies inter duas nubes conclusa incendium concepit, mediaque parte sic dilatatur, ut ad nubis calidae latus, tanquam ad simile inclinans speciem referat draconis volantis. Hic draco in latibulis terrae commorari dicitur, quod in terrae concavitatibus hæreant ejusmodi vapores sive exhalationes, è quibus generatur. Οὐλότατον.] Νεώτατον. Φόρκυι.] Notetur συνίζησις, in ultimis syllabis.

334. Δεινὸν ὄφιν.] Nempe δερμάτινα. Εἰρημῆς.] Σκοτεινῆς, quasi ἱερῆς, ab ἱερῶ, caligo. Καύθισι.] Deest, εἶ.

335. Πείρα(ιν.) Πίρα(ιν.)

337. Τηθύς δ'.] Oceani & Tethyos prosapia. Fluminum omnium & fontium pater Oceanus dicitur, imo aquae omnis, quam bibimus. Nam ex mari per venas subterraneas oriri fontes fluminaque omnia, quae postea refluant in mare, constans philosophorum sententia est. Divinitatem iis tribuerunt veteres, quae factorum humanorum testis esse possit: eoque nefas habitum, ad ostia fluviorum fontiumve mejere ob Deorum nympharumque praesentiam, ut docet Hesiodus in Operibus. Primo autem loco ponit Nilum Aegypti fluvium Hesiodus,

quem *Osfiridis* nomine coluerunt Ægyptii, à quo per aphære-
 sin primæ litteræ est *siris*: quomodo & Æthiopes & Ægyptii
 Nilum vocarunt testibus Dionysio Periegeta, & Plinio lib. 5.
 cap. 9. In sacris litteris *Nahal Misraim*, id est, *fluvius Ægypti*
 vocatur נַחַל מִסְרַיִם *ἑξοχλὴ*: item *Schicor*, vel *Sior* Jesa. 23. & Jerem. 2.
 vers. 18. à nigrore, quod turbidus sit & nigricans, ob limum
 quem advehit secum ex partibus ruens Austrinis: vel quod
 terram humectans eam reddit nigram. Unde & Græcis vocatus
Μίλας teste Plutarcho: veteribus Latinis *Melo*, ut Festus &
 Servius tradidere. Νῆλος, appellatur ab Hebræo *nahal*, vel
nehal, quod flumen significat, pro quo Syri & Ægyptii *neal*
 dicunt. hinc Neil, & terminatione Græca Νῆλος, quasi dicas,
flumen, per excellentiam: sicut in Asia Euphrates vocatus fuit
Πάριος. Ex hoc loco colligit Scholiastes, Hesiodum, Homero
 posteriorem fuisse, qui Odyss. 5. Nilam dixit Ægyptum. Unde
 & ipsa regio nomen adepta est. Νῆλος γὰρ παρὰ τὴν Αἴγυπτον
ἐκάλειν, teste Eustathio. De cujus fluvii incremento ac de-
 cursu videatur Salmasius ad Solinum, & G. Vossius in præcla-
 ro opere. Loco enim pluviarum, quibus destituitur hoc so-
 lum, inservit Nilus. Sequitur Alpheus Elidis flumen, quod in
 Peloponnesiaco littore absorberi traditur, à quo sub mare in Si-
 ciliam penetrare & ante os Arethusæ fontis emergere juxta Sy-
 racusas, pro vero assertum est à plurimis. cujus rei si ve conje-
 cturam, si ve veritatem, poëtæ ut celebrarent, fabulati sunt,
 Alpheum virum fuisse mirificè venationibus deditum, qui ali-
 quando in Arethusæ venantis amorem incederit. Illam cum
 Alpheus in matrimonium postulasset, atque ea constantissime
 recusaret ejus nuptias, per subterraneos cuniculos in Ortygiam
 (quæ & Naxos) insulam confugit, non procul à Syracusis,
 atque ibi in fontem sui nominis conversa dicitur, ubi Dianam,
 cujus erat comes, precata fuisset, uti nuptias illas quoquo pa-
 cto devitare posset. Fabulam lepidè describit Ovid. 5. Metam.
 Id cum ægrè tulisset Alpheus, & ipse Deos precatus in sui no-
 minis fluvium mutatus fingitur, qui post μεταμόρφωσιν illam
 dictus est vel ipsum fontem amare. quippe cum subter mare,
 ut ajunt, delapsus vel Syracusas usque decurrat, ubi postmodo
 emergens cum Arethusæ fonte commiscetur. De eo sic Parthe-
 nius poëta 3. Æneid.

——— *Alpheum fama est huc Elidis amnem
 Occultas egisse vias subter mare, qui nunc*

Ore Arethusa tuo Siculis confunditur undis.

Hoc præterea tradunt, ipsam Arethusam hunc ipsum habere cursum solitam, ut sub aquis marinis lapsa, nullis falsis aquis admisceretur. Quæ falsa esse, nec fieri posse contra Timæum philosophum & Pindarum multis rationibus contendit Strabo lib. 6. Geograph. Seneca tamen & alii id verum esse aliorum fluminum exemplis demonstrare conantur. Illius sententiæ auctores hoc nituntur argumento, quod compertum fuerit statuto tempore, quo ludi celebrantur Olympiaci, impuram esse aquam Arethusæ, & redolere finum, quod in Elide tum equi se abluendo aquas sordidarent: tum victimarum purgamenta in amnem projicerentur. Addunt & alii ad majorem rei fidem, quod patera quædam prælapsa in Alpheum, delata sit in Arethusam. Vide Servium ad Virgilii Eclog. x. Sed & hoc Straboni fabulosum & *ἡ τῆς ἀδυνατίας* esse videtur. Neque enim verisimile est, subterraneos illos meatus per tam ingens intervallum (cccc nempe milliaria) sic, quâ patera deferretur, fuisse ubique æquabiles, ut nusquam illa adhæresceret. Hunc fluvium pro Deo coluerunt nonnulli, eique statuam & communem aram cum Diana erexerunt. Consecrata etiam fuit ipsa Arethusa divinos honores, ut ait Nicanor Samius in lib. 3. de fluminibus. Tertio nominat *Ἡρακλῆος* poeta, qui fluvius est Italiæ in Vesulo monte nascens, & per agrum Gallicum delapsus in Adriaticum se exonerat mare septem ostiis prægrandibus. unde & *ποταμός Κελπῶν* ab Isaacio dicitur. Nobilissimus est fluvius, qui omnes Europæ fluxios (præter Istrum) magnitudine superat. Unde & *fluviorum rex* à Marone dictus. Notiori nomine *Padus* appellatur, quod circa fontem ejus arbor multa sit picea, quæ *pades* Gallicè dicitur. Eridanus à Græcis poetisque vocatus, ut vult Servius, ab Solis filio Phaëthonte, qui antequam per temeritatem in hunc fluvium esset præcipitatus, Eridanus fertur appellatus. Inter sidera relatus hic fluvius, Arietique proximus conspicitur, de quo Aratus & alii. Eridanum excipit Strymon fluvius Macedoniam à Thracia dividens, ut Plinius docet, qui Macedoniæ terminum vocat. Scholiastes *ποταμός Θράκης* appellat. Oritur in Hæmo monte, septemque efficit lacus, quibus deinde in unum alveum collectis juxta Amphipolim influit in maris Ægæi sinum, qui ab ipso *Strymonicus* appellatur. Unde & *Strymonia græves* Virgilio, quæ ad flumen illud, vel lacum solent æstare, ut notat Pomponius Sa-

binus ad 1. Georg. Subsequitur *Maivard* ☉, fluvius item Asiæ clarissimus, qui ortus è lacu in monte Aulocrene, vel ut Salmasius legendum docet, Aulucrene, plurimisque affusus oppidis & repletus fluminibus crebris ita sinuosus redditur flexibus, ut sæpe sexcentas eum flexuras facere & ad fontem reverti credatur. Ovidius;

Quique recurvatis Meander in undis

Ludit, & ambiguo lapsu refluitque fluitque.

Eum hoc pacto describit Livius: *Meander ex arce summâ Calanarum ortus, media urbe decurrens per Caras primum, deinde Ionas in sinum maris editur, qui inter Prienen & Miletum est.* Etiam proverbio locum dedit, ut obliquitates omnes & vafros agendi modos prisci dixerint *Meandros*, de quo magnus Bata-vus in Chiliad. Mæandro flumini, ut & Marfyæ ei vicino sacrificatum à Phrygibus teste Vossio. De Istro quoque nonnihil dicendum, qui fluvius est Europæ longè maximus. Oritur in jugis Abnobæ, (vel ut aliis placet, Abnouæ) montis Germaniæ ex adverso Rauraci Galliæ oppido, multis intra Alpes millibus, ac per innumeras lapsus gentes, sexaginta auctus amnibus in Ponticum sex ostiis evolvitur: *Danubius* alio nomine dictus, præsertim à fonte usque ad cataractas, quæ sunt in montibus Daciæ non procul à Tauro oppido. Nam inde deinceps Istri dicuntur hujus fluminis accolæ. Unde *binominis* ab Ovidio appellatur. De eo sic Lucanus lib. 4. *Et centum populos, & centum perluit urbes.* ubi *centum* dixit pro *plurimis*. Phasis item maximus Colchorum fluvius est ex Armeniæ montibus nascens, & in Pontum Euxinum illabens. navigatur, ut Plinius scribit, quamlibet magnis navigiis 18. mille pass. inde minoribus longo spatio, pontibus centum viginti pervius. Ex hoc fluvio ab Argonautis ad nos delatæ primum *Phasiane* aves, ubi maximè abundabant. Unde Martialis in Xeniis:

Argivâ primâ sum transportata carinâ,

Ante mihi notum, nil nisi Phasis erat.

In deliciis olim fuere, uti & hodie, tum propter plumarum varietatem, quibus renidet hæc avis: tum ob carnis suavitatem, quæ boni nutrimenti est & concoctionis, ut ipse testatur Galenus. Nec Rhesus ignobilis Trojæ fluvius, qui *Pœonius* postea dictus, ut refert Strabo. Achelous quoque Oceani ex Tethye filius, qui fluvius est Acarnaniæ, vel Ætolizæ teste Scholiasta. Theodontius Solis & Terræ filium fuisse scribit.

Vete-

eteres Acheloum pro omni aqua usurparunt, vel quod prius post diluvium erupisse è terra fertur; vel quod omnium in Græcia fluviorum sit maximus. Unde Virgilius 1. Georg. *Poculaque inventis e Acheloia miscuit undis*. Pocula Acheloia pro quis dixit. Fabulantur poëtæ fluvium hunc singulare cum Hercule certamen iniisse pro Deianira Oenei regis Caledoniæ filia, sed victus ab Hercule se in sui nominis fluvium gemino ornu insignitum occultavit. Nam revera Achelous duobus locis per fines Perrhædiorum in Maliacum sinum effunditur. Ili quoque, ut Deo, sacrificatum à Gentibus. Τηθύς.] Differunt Tethys, & Thetis priore aspiratâ & correptâ. hæc filia, illa uxor Oceani dicitur. Eo nomine & Terra intelligitur. Didymus: Τηθύϊ δὲ φησι τὸν γλῶσσοι, οἰονοῖ πηλὸν πρὸς ὕδατος. Unde & lumina ab aliis Oceani & Terræ soboles esse dicuntur. Διήνορος.] *Vorticosas*, ἀπὸ τοῦ διῆσαι καὶ συρροφᾶς ποιεῖν ἐν τῇ κυλίσσει, inquit Eustathius.

338. Ἀλφειὸν π.] Nomen accepit ἀπὸ τοῦ τῆς ἀλφῆς ἡγεμονίᾳ, quod *vitiliginosus sanaret & mundaret*, teste Pausania. ἀλφῆς vitiliginis est species, quasi ἀλσος, ut ait Eustathius. Βαρυδίνην.] Sic Eridanum vocat ἀπὸ τοῦ βαρύνειν.

339. Καλλιρρόην.] Καλλιρρόην, ἢ καλῶς ῥέουσαν.

340. Ἀχελῷον.] Ionicè pro Ἀχελῶον. Sic dictus videtur ex sententia Julii Scaligeri ab αἰχῆς, quomodo vocatur Doribus elementum aqua, & λῶον, quod iidem in usu est, pro λῶον, quia præcipuum aquæ munus est, sordes abluere. Ἀργυροδίνην.] Quod aquam habeat argenti instar nitentem. Hodie Aspropotamo vel Asphi eadem de causa dictus est.

341. Νείωον π.] Sequuntur adhuc celebriorum aliquot fluviorum nomina ex Oceano & Tethye progenitorum. Nessus Thraciæ fluvius est ex Hæmo nascens, hodie Turcis *Charafsen*, quasi *niger fluvius* dicitur. Ρόδον, Trojæ flumen. fortè quod in ripa ejus multæ nascerentur rosæ, vel à roseo colore. Ῥόδον enim *rosa*. Ἀλκιον, Græciæ fluvius: Macedoniæ secundum Scholiasten, & Plinium, effundens se in Thermæum sinum, ut tradit Strabo: ad quem ducebant, quæ volebant candida melle, ut idem memorat Plinius lib. 33. cap. 2. Scribitur etiam Μαλιάμον & Aliacmon. Conflatum putatur ex ἀλῆ, *mare*, & αἰών, *vis*, *viger*, *inrequiescentia*. Εὐφροσύνη Trojæ fluvius, sic dictus, quod septem locis vadari potest eadem via, vel ut Strabo loquitur, quod septies transitur via, quæ à pulchra pice ad pagum.

pagum Celænas ducit & Æsculapii templum. *ἑπτα septem*, & *πρὸς, via, transitus*. Sunt qui cum Rhelo perperam confundunt. Certè Homerus Iliad. μ. & Hesiodus utrumque manifestè distinguunt. Πολύπορον quoque eundem vocari tradit Strabo lib. 13. Γρήνιξ Bithyniæ fluvius est, vel Trojæ, quæ proxima Bithynis, inter Ælæpum & Priapum fluens majori parte per Adraſteæ campum, ut Strabo refert. Ad hunc amnem Persas cecidit Alexander nobili pugna, in qua sexcenta millia hominum Persarum cæsa fugataque sunt ab exercitu non majori triginta millibus peditum, & equitum millibus quatuor & quingentis. Sic dictum volunt à victoria, quam Græci Alexandro duce contra Barbaros reportarunt, quasi Γεγινικον, ut placet Stephano. Γεγινικον enim Græcus, & νίκη, victoria. Dicitur Γρήνιξ Ionica dialecto pro Γεγινικον, quomodo etiam vocatur Plutarcho. Αἰσηπός, fluvius Lyciæ sub Idæ monte Trojanæ, quem πολυπίδακς appellat Homerus, hoc est, *fontibus plurimè scaturientem*. Σιμόεις item Troadis flumen, nascens ex Ida monte fontoso, & delabens per campum Trojanum, qui ab eo dicitur *Simoësius*, & mari appropinquans commiscetur Xantho, atque in paludem cogitur: deinde exit in Hellesponticum juxta Sigæum promontorium. Ad hoc flumen Æneas è Venerè & Anchise natus fingitur. unde Θείος appellat Hesiodus. Πηνειὸς Thessaliæ fluvius inter Oſſam & Olympum decurrens, collibus dextra lævaque molliter curvis, ut ait Solinus. E Pindo oritur, & receptis è Thessaliotide amnibus per Tempe ad ostia meat. Ostium verò Penei est, quæ per Tempe sese evolvit, quod ποταμός appellat Dicæarchus, Plinius *ostium Penei*, usque ad Pelion, ut ad Solinum notat Salmasius. Araxes quoque à Græcis est dictus idem fluvius, ἀπὸ τῆς ἀργείης, quod est, *perfringere & perrumpere*. Perrumpit enim Tempe & exitum sibi vi in mare fecit. Etiam Hermi meminit non ignobilis Lydiæ fluvii, quem arenas aureas trahere & fluctibus suis evolvere potest olim tradidere, ut & Tagum & Pactolum. Virgilius 2. Georg.

Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus.

Oritur juxta Dorylaum Phrygiæ civitatem, auctusque Pactolo & etiam Hyllo amnibus nobilioribus Smyrnæ campos irrigat, tandemque in Phocaicum sinum illabitur, de quo Plinius lib. 5. cap. 29. Κάϊκος Myfiæ flumen est, cujus etiam meminit Virgilius 4. Georg. *Saxosumque sonans Hispanis, Mysusque Chalcis.* Ubi Servius: *Caiicus est fluvius Myfiæ, ejus, quæ in Asia est prope Tro-*

Trojadem: *Et* oritur in Teuthrania regione Troadis, quae fuit
 b ditione Mysorum. Hic Pergamum præterfluens, per campum,
 ii Caicus nominatur, in Elaiticum sinum defluit. Nec Sangarius
 ter ignobiles ponitur fluvios ab Hesiodo. Scholiastes Phry-
 æ superioris flumen esse ait, qua parte per Bithyniam in-
 ontum illabitur Euxinum. Nascitur in Dindymo monte
 rygiæ, ubi & Cybeles sacra miris superstitionibus agitari so-
 a, apud Sangiam pagum CL. circiter stadiis à Pessinunte.
 jus quoque mentionem facit Homerus Iliad. 7 & 2. Hodie
 ingari appellatur. Alio nomine *Corallium* à plerisque dictum
 ribit Plinius lib. 6. cap. 1. Quod tamen improbare videtur
 ulmasius, cum Corallius sit fluvius in Ætolia. μέγαν appellat
 Hesiodus, quod majorem Phrygiæ Epicteti partem perlabitur,
 : partem etiam Bithyniæ non exiguam, vastosque accipit am-
 es, inter quos Tembrogium & Gallum. Inde auctus & navi-
 bilis factus est, ut testatur Strabo, qui magnitudinem ejus
 iculenter describit lib. 12. & Plinius loco supra citato. Λαί-
 ον, fluvius est Arcadiæ. Ad hunc amnem fabulantur poetæ
 yringa nympham Panis amasiam in arundines fuisse conver-
 m, ideoque Pani gratam extitisse: quod ad historiam pertinet,
 stque confictum ex allusione nominis. Pan enim fistulam pri-
 us invenit: & σούεργε, fistulam significat, à quo σούειζεν, &
 oricè σούεισθαι, pro, *fistula canere*. Παρθένιον quoque inemo-
 at Hesiodus Paphlagonum fluvium, qui in Euxinum defluit
 er mediam Amastriorum urbem labens. Unde & promonto-
 io nomen prope Heracleam. Sic dicitur, vel quod Diana vir-
 o frequenter in eo lavaretur, vel quod placido, tanquam vir-
 gineo gradu profluat, vel quod virgo Palæтини regis filia in eo
 ubmersa sit. Strabo tamen aliud etymon innuit lib. 12. Ο παρ-
 ένιⓈ ποταμός, inquit, ἀπὸ χειρὸν ἀνθρώπων φερόμενⓈ· ἢ ἀπὸ
 ἑρⓈ τὸ ὀνόμαίⓈ τέττα πέλυστικῶς, ἐν αὐτῇ τῇ Παφλαγονίᾳ τις
 ηγὰς ἔχων. id est, *Parthenius fluvius est per florida delabens loca,*
ideque id nomen consecutus, quasi virgineum diceret, fontes in
osa habens Paphlagonia. Εὐλῶον Ætoliæ flumen esse tradit Stra-
 bo. Nascitur in Callidramo monte & juxta Calydonem in ma-
 e Ionicum sive Adriaticum influit, sic dictus ab Eueno Martis
 ilio & Marpeßæ patre, qui cum filia suæ stupratorem Aphare-
 um comprehendere ad supplicium non posset, in hunc flu-
 vium se præcipitavit. De eo Ovid. lib. 9. Metamorph. Alio
 nomine Lycormas fuit appellatus, ut refert Plutarchus, &
 Stra-

Strabo lib. 8. qui ab eo flumine initium facit sinus Corinthiaci. Ἀρδῆον. Scythiæ fluvius est teste Aristarcho. Scribitur & Ἀρδῆον per α, cujus tamen nusquam meminit Strabo. Hinc in nonnullis codicibus scriptum invenitur Ἀλδῆον, vel Ἀλδῆον, qui fluvius est Sarmatiæ Europææ, nascens ex Riphæis montibus, unaque se cum Canticapo in mare glaciale exonerans. Suidæ fluvii & urbis nomen est. Agmen claudit Scamander, Græcè Σκαμάνδρ, Trojæ fluvius est ex Ida monte defluens. Divinum appellat poëta, quod in eo Deæ à Paride judicium pulchritudinis audituræ comas suas laverint, quæ cum flavæ essent, Xanthum vocarunt. Nam Scamandri nomen ab Ænea illi inditum, cum ad ea loca pervenisset, ut auctor est Strabo. Id memoratu dignum, quod in hoc fluvio sponsæ olim nupturæ sese abluere essent solitæ Scamandrum his verbis invocantes : Λαβὲ μὲν Σκαμάνδρσι τὴν παρθενίαν, hoc est, Accipe, ô Scamander, virginitatem meam. Qua occasione factum est, ut refert Æschines in epistolis, quod Cimon quidam Atheniensis, cum generosæ puellæ amore teneretur, quæ jam viro desponsata erat, in Scamandri virgultis se occultarit, caputque arundine, (ut Dii fluviorum præfides depingi solent) coronarit : cumque illa ex more lavaretur, & Scamandrum solenni carmine invocaret, ut virginitatem suam acciperet : Cimon è virgultis profiliens, Ego verò, inquit, accipio lubens, virginemque in ripam sustulit, ubi & vitium obtulit. Et si plura his sint flumina, tamen Oceano & Tethyi, hoc est, Terræ universa originem debent. Νέσος π.] Nessus hic nomen fluvii. Est etiam unus è Centauris, qui Déianiram violare aggressus, ab Hercule occisus est. Ἀλῖακ μύρα.] Haliactmon Pelecas hodie Sophiano : Ασάμπα Turcis.

342. Γαλιάν.] Invenitur & Γαλιάνος scriptum ὁξυγώνος apud Strabonem & alios. Αἰσηπον.] Homerus Iliad. 2.

Οἱ δὲ Ζεῦσιαν ἱναὶον ὑπὸ τῇ πόδι νεῖατον ἰδὼς
 Ἀφνειοὶ πίνοντες ὕδαρ μέλαν Αἰσηποῖο
 Τρῶες.

Θάον.] Sic vocat ob Veneris ibi cum Anchisæ concubitu. Perperam Natalis, Σεῖος, vertit, decurrens, quasi esset à θίω, currere, per epenthesein & jota pro θίω. Divinitatem respicit poëta, non fluxum. Sic & Theocritus : Ἀΐσα καὶ ποταμοὶ θύον γόν. Σιμῶν.] Pro Σιμῶν. Σιμῶν nomen fluvii, non viri, ut mendose habet index Paforis.

343. Πλωϊόν τε.] Scholiastes: Σπειὸς Θερμῆς, ubi legendum Πλωϊός. Statim enim subdit: Τινὲς δὲ Γρῶινον, καὶ Πλωϊὸς Θεσσαλίας, φασὶ ποταμὸς. Εὐρρεΐτῳ.] Sic vocat Caicum, quasi ὥς, id est, καλῶς ῥέοντα, pulchrè ac placidè fluentem. pro Κῆλινον, Suidas etiam Κῶινον dixit.

344. Σαγῆαρινον.] Pro Σαγῆαρινον etiam legitur Σάγσαρον & Σάγαις. Interpres Apollonii ex Myrleano etiam Σάγαιον dici ait. Ovidius: *Hic Lycus, hic Sagaris.* 4. de Ponto. *Λάδωνα.*] Ladon hic fluvii nomen est. *Arenosum & placidum* amnem vocat Naso.

346. Τίτλι δὲ, &c.] Nunc filias persequitur Oceani & Tethyos, quæ virorum unâ cum Apolline sunt educatrices. Non omnes hic recenset poëta, sed præcipuas & natu grandiores, ut infra fatetur ipse. Nam tria millia filiarum Oceano tribuit, quibus diversa nomina sunt indita pro diversitate affectionum, quæ mari rebusque maritimis accidere solent. Adeo multi & filii & filiæ fuisse dicuntur Oceano, quia Physicè considerando ex vaporibus, qui calore Solis sublimes tolluntur, gignuntur fluviorum aquæ & fontes, ut putarunt antiquorum nonnulli. Nam etsi Aristoteles voluit fontes ex aëre. In locis cavernosis in aquam verso procreari, tamen si diutius siccitas cæli extiterit, neque fiant imbres, vel penitus arefcere flumina & fontes, vel ad tenuissimum cursum deduci videmus: quare ut rectè observavit Comes, etsi non tota, major tamen pars fluviorum, & fontium ita procreatur, ut apparet. Antequam nomina harum nympharum excutiamus, videndum, quid sibi velit poëta, cum eas una cum Apolline κεχρησθῆς esse perhibet. Dicuntur autem fluvii & stagna fontesque unâ cum Apolline viros educare, quod accretionis & nutritionis omnis causæ sint, adeoque crines incrementum ab humore capiant. Nam κερίζειν duo apud Græcos significat, vel à teneris educare: vel tondere, à κρῆναι, id est, tonsura. Utraque significatio huic loco accommodari potest. prior, quia juvenes Græci comas detondere, & fluviiis Apollinique κεχρησθῆναι consecrare solebant. Fluviiis, quod nutritionis & accretionis principium sit humor. Apollini sive Soli, quod unâ cum calore nutritionis & accretionis causa sit aqua. Sic Scholiastes: κερίζειν δὲ λίσσιν] καὶ δὲ Ἀπόλλωνος οἱ ποταμοί τε, καὶ αἱ κρήναι, διὰ τὸ αὐξήσας καὶ ἀνατρέφῃς τὰ τελεῶν αἰτίαι εἶναι τέχνης. ἐνθεν τοι καὶ δι' Ἑλλήνων ἀπὸ κεχρησθῆναι τοῖς ποταμοῖς πρῶτως εἰσέβησαν. Documentum ejus rei

rei habemus apud Homerum Iliad. ψ. ubi Achilles Sperchio fluvii Deo comam radit & vovet. Idem & Apollini factum esse Græcorum pariter & Romanorum constat exemplis. Nam Athenis id observatum ostendit Plutarchus in vita Thesei. Et iam Romæ ac in Italia hunc morem obtinuisse testis est Varro Cato de liberis educandis. Et Martialis lib. 1. epigramm. 30. de Encolpo :

Hos tibi Phæbe vovet totos à vertice crines

Encolpus, domini Centurionis amor.

Grata Pudens meriti tulerit cum præmia pili,

Quam primum longas Phæbe recide comas.

Refectio illa capillorum & oblatio fieri solet, simulatque genas, ac mentum lanugo vestire cæpisset. Causas hujusce ritus nonnulli esse putant, quod cum imberbis esset Apollo, huic Deo primam barbam & capillum consecrarent: alii quod eo ritu declararent se Apollini similes non amplius esse, qui ἀκροστέμης esset & intonsus propter radios intactam Solis cælestiæ, ut ait Eustathius, quodque semper juvenis sit, nihilque ejus vigori decedat. Sic & virgines nupturæ zonam sacrabant Dianæ, quod desinerent similes esse Dianæ semper virgini. Unde & λυσιζωνοὶ dicta à Græcis. Scholiorum auctor & alias rationes affert, ex quibus vel hæc palmaria est, quod comam alere omnibus ferè populis laudabile fuerit. Ita Græcis usitatum, quos ideo κρηκρομένων passim vocat Homerus: item Celtis quorum regio *comata* Gallia: nec non Laconibus & Liciiis apud Aristotelem, Britannis apud Cæsarem, Liguribus apud Plinium, Indis apud Solinum, Persis apud Marcellinum, Parthis apud Oppianum, & sic de aliis. Quod ad Solis similitudinem eos fecisse non sine causa dici possit, cum οἱ εἰς ἄνδρα πεκαρῆροι, & glabri Lunæ potius similes sint, quæ glabra & calva à poëtis fingitur. Τίτλις.] Pro ἐπικλῆς.

347. Κρεῖζουσιν.] Id est, vel à teneris educant: vel comam vendere faciunt. vide Scholia. Εὐώ.] Σωώ. Att.

348. Ταύτην ὃ Διός.] Sequuntur jam nomina filiarum Oceanī, inter quas agmen ducit Πειθώ, quæ vox propriè *suasione*, vel *Deam suasionis* significat. Sic dicitur ὡς τὸ πείθει τὸ πλῆθ, quod navigationem suadeat hominibus, eoque illos impellat spe lucri. Ἀδμήτη à maris ferocia nomen accepit, quasi ἀδάμγητος, *indomita*. Hinc & Taurum Neptuno immolarunt Veteres, ut patet ex Homeri Odyss. lib. 3. & 11. Ἰάονη dictæ

ἀπὸ τῆς ἰαίνης, id est, ἀφραίνειν, quod bibentes oblectet. Aqua enim marina, licet potabilis non sit, tamen fontana, fluviatilis & puteana suam mari originem debent. Ἡ λείκη. Sic vocatur ἀπὸ τοῦ καθαροῦ καὶ χρυσοῦς τῆς ὕδατος, καὶ δίκῃς ἡ λείκη λαμπερὴ, inquit Scholiastes. Δωρίς, uxor Nerei, sic appellata à donando. πολὺ δὲ καὶ ἡ θάλασσα, quod ut olim, sic hodieque ostendunt florentissima emporia. Πρυμνὴ nympha ἀπὸ τῆς πρύμνης, à pyrri. Quo nomine navigatio significatur: vel quod sit πρύμνη, id est, ultima, ut Pasor exponit. Οὐρανία, quasi dicat, celestis. Est etiam una ex Musis, quæ Astrologiam invenit. Prudentis enim naucleri est astrologiæ peritum esse, & scire, quo tempore & fidere navigatio sit instituenda, ut feliciter naviget. hinc & Θεοιδὴς hæc Nympha vocatur, id est, Deam forma referens, quod astrorum scientia planè sit cælestis ac divina. Ἰσπὴ celeritati nomen suum debet, quod equorum instar ferantur undæ: vel naves respicit, quæ per undas equitare videntur. Unde & Neptunus Ἰσπῆς. Κλυμένη, quasi dicat, incluta, ob aquæ præstantiam & utilitatem. Iapeti uxor esse fingitur. Ρόδια vocatur ob floriditatem, vel roseum colorem. Scholiastes: Ρόδια, ἡ αἰθηρότης, quod florida reddat omnia humor. Καλλιέη, quasi καλῶς ῥέουσα, placidè, vel clarè fluens. Ζεύς, jugans, à ζεύγνυμι, jungo, cujus fur. Ζεύς. quod post aquationem in fontibus factam jumenta submittantur jugo ad laborandum, inquit Scholiastes. Κλυμένη, fama celebris, ut supra Κλυμένη. Maris seu aquæ claritudo designatur. Ἰδυία, quasi Εἰδυία, id est, gnara. Artem nauticam eo nomine significat. Παισιθή, quod ad omnes currat, hoc est, universas mundi regiones permect Oceanus: ita ut prius annona, & res victui necessariæ sint defecturæ naviganti, quam aquarum spatium & navigabilis planities, ait Strabo. Si pro fontano numine acceperis, ita dicitur, quod passim scaturiant fontes, omniumque usibus promiscuè sese offerant. Scriptum quoque legitur Παισιθή, teste Scholiastâ. Πληξάωρη dicitur, quod auras, id est, aërem fluctibus percussiat, à futuro πλήξω verbi πλήττω, ferio & αὔρα. Zetzes: πλήξιν αὔρων τινὲς ἐκ τῶν πηγῶν ἀναδιδόμενῃς interpretatur. Γαλαξάωρη, quia auras lenes lactisque instar puras, ac bene temperatas procreat, ex antiquo γάλαξ pro γάλα, lac, & αὔρα, ventulus. Διώνη Oceani item & Tethyos filia, Veneris mater è Jove. Μηλόβοσις, à pascendis ovibus dicta. quod juxta fontes herbi-
da sint prata, in quibus pecora pascuntur. μήλα enim οὐες, pe-
corα,

cora, & βόσκω, *pasco*. Θόν velōcitati nomen debet, tanquam θόν. retrahitur accentus, cum nomen sit proprium. Πολυδότη, quasi *multa donans*, ob ingentia lucra quæ confert mare. Εὐειδής sive *speciosa* nominatur, quia talis est ponti sedati facies. Κερκῆς, vel ἀπὸ τῆς κέρκας, quod caudata sit instar piscis: vel à κέρκω, *pecto*, à pectendis capillis. Φυλὴ ἐρατὴ dicitur ob amabilem aquæ naturam. Πλατὴ nomen ab opulentia fictum. mater Tantalī fuisse traditur. βοῶπις dicitur, quod *magnis & rotundis oculis* esset prædita, hoc est, *formosa* Junonis epitheton apud Homerum. Hic divitiarum pulchritudo designatur, quas donat navigatio. Περσηῖς à vastando nomen accepit. πέρθειν enim *diripere* est & *vastare*: multas sæpe urbes & longos terrarum tractus absorbet mare. Γάνειρος, ἀπὸ τῆς γαίνειν, ἥτοι εὐφραίνειν τὰς ἀνδρας, quod *viros exhilaret*, ob voluptatem navigationis. Ἀγκίστη, quasi Ἀκίστη, nomen habet ab ἀκίομαι, *medeor*, ob salubritatem aquarum quarundam. Zetzes, Ἀγκίστη, ἢ Ζετραπεία. Nonnullis ex α, privante & κρίζω, *orno*, quasi *non ornata*. Pro Ἀγκίστη legitur etiam Ἀκρίστη, ab ἀκλή, *littus*, quasi *littoralis nymphe*. Ζάνθη regradō item accentu dicta, quasi ξανθὴ, à *flavo colore*, quem referre aliquando videtur aqua. Eandem & Xantho appellat Virgilius. Πέλεγιν, quasi *saxatilis*, quod sub petris & scopulis degit: vel quia fontium quorundam aquæ de rupibus fluunt. Μενιδά, à mansionē sic dicta, ἀπὸ τῆς μένειν. *Aquam manentem* sive *stagnantem* eo nomine significat. Εὐρώπη, quasi dicat, *latè videns*, pro Εὐρυώπη. Latissimè enim oculis patet aqua. Μῆνις à consulendo appellatur. Prudentia enim & consilio opus est per mare currentibus. Unde & Promethea Oceano amicum finxere poëtæ. Εὐρυώμην, quasi *latè distribuens* scilicet aquas suas: vel *latè pasceus*, nimirum cetos & pisces à νέμω, *distribuo*: *pasco*. Scholiastes ad leges navigantium respiciens τῶν ὀνομίαν exponit. Τελιδά à perficiendo nomen adepta est: nam τελίω, *perficio*, cujus futur. τελίσω. hinc Τελιδά, quod navigationem perficiat. Κρηγόπιπλον Scholiastes suo more ἀλλήθελίζων, hoc est, *ineptiens*, sic dictam putat, quod vita defuncti fontanis aquis ablui solent, ideoque crocea veste tanquam pulla indutam fingi ob naufragia. Κεισίη, Ion. pro Κεισία, ἀπὸ τῆς κείσεως, à *judicio*, quod necessarium navigantibus, ut prosperè cūrsū instituant. Notetur duas priores syllabas produci contra legem. Ἀσίη, pro Ἀσία, Oceani & Tethyos filia, quam ex Pampholyge altera Oceani conjuge natum tradit

Isaacijs. Iapeti uxor fuisse traditur, à qua Asiæ nomen impositum. Virgilius 4. Georg.

Atque Ephyre atque Opis, atque Asia Deïopea.

Ubi Pomponius Sabinus: *Asia que originem habuit ab Asia palude, forte que est in Asia.* Hinc & poeta primam in Asia producit, cum pro nymphea Oceanitide, aut palude accipitur differentia: *aussa*, ut distinguatur ab Asia regione. Hesiodus tamen ἀδάφης primam corripit. Sic dictam volunt ab ἀδης, quod est *satiare*, vel à limo, qui Græcè ἄνις, quod limo gaudeat. Καλυψὼ à *regendo* nomen habet, quod terram fluctibus suis, ut veste tegit. filia Oceani & Tethyos, vel ut alijs placet, Atlantis, quæ regnavit in Ogygia insula & Ulysssem naufragum hospitio excepit. De qua Ovidius:

An grave sex annis pulchram vorasse Calypso

Æquoreamque fuit?

μερῆσσι dicitur, quod *desiderabilis* esset, ἐπιθυμητή. Εὐδύρη, ὡς τὸ εὖ δυνεῖσθαι, quod bona & eximia largitur. Hanc Εὐρυόμην ab Homero appellari monet Scholiastes. Τύχη *Fortuna* est, quæ etiam inter filias Oceani numeratur. Fortunam quippe experiuntur variam negociatores, qui se suæque commercia ventorum & fluctuum arbitrio committunt. Unde nonnulli eam sinkere inter maris undas velificantem: alij in saxi vertice, montive cacumine ventis omnibus expositam. Homerus quoque in hymno ad Cererem Τύχην ponit tanquam unam ex Oceani filiabus. Hic taxandi Christianorum nonnulli, qui pro insigni navibus suis, aut ædibus, Fortunam, gentili more, inscribunt, quasi à cæca illa Diva haberent, quicquid mercando aut navigando lucrarentur. Ἀμφίρην, quæ & Ἀμφιρῆν nominatur ab alijs, sic dicitur ab *undequaque fluendo*. Ὠκυρῆν, à *celeriter fluendo*, quasi *vincens præcæ*. Στυγὲν denique hic nymphæ nomen ob terrorem maris sic dictæ. Oceanitidum omnium dicitur excellentissima, vel propter aquas Stygiæ paludis, quæ honorantur & quærentur ob singulares earum virtutes: vel ita vocatur, quod præ cæteris fontibus percellat & ad inferos usque dicatur profluere. Proprie fons est in Arcadia: saxi destillans, ἀπὸ τοῦ σταζειν, quod est *stillare*: hinc σταῖς, & Æolicè στῆς, ut στῆς, pro σταῖς, eadem dialecto. Præter has jam nemioratas Oceani filias, aliquot alias recenset Homerus, itemque Virgilius 4. Georgicôn, sed nobis suffecerit illi quæ ab Hesiodo nostro posita sunt nomina è Græco idiomate inter-

pretatos esse. De cæteris videatur Eustathius & Servius, itemque Pomponius Sabinus ad prædictos poëtas.

362. *Αἰτῆς ὁ Ὀκεανὸς.*] *Συμπλεγόμεναι* five conclusio superioris genealogiæ. Præter jam memoratas, quæ natu sunt maximæ, complures etiam alias esse Oceani ex Tethye filias asserit poëta, quod & nos quoque supra ex Homero & Virgilio ostendimus. Nam 4. Georgic. inter Oceani filias itidem ponuntur Drymo, Ligea, Phyllodoce, Nesæe, Speio, Cymothoë, Opis, Beroë, & alie, quas ibidem legere est. Ter mille Occanitidas esse tradit Hesiodus. De his quoque Maro in libro jam citato :

Oceanumque patrem rerum, nymphasque sorores,

Centum quæ sylvas, centum quæ flumina servant.

Ubi Servius : *Aut ducentas nymphas asserit, aut finitus est numerus pro infinito.* Idem & hic dici potest, Hesiodum tria millia pro innumeris posuisse. Harum Nympharum duo facit genera. Unum quod terram incolit; alterum quod lacus. Quæ terram incolunt, earum aliæ montibus præfunt, ut Oreades : aliæ pratis, ut Napeæ : Sunt quæ Dryades & Hamadryades nuncupantur, sylvarum præfides. Quæ stagnorum habitæ sunt Deæ *Λιμνιαδες* dicuntur vel *λιμναῖαι*. Theocritus Idyll. 5. *λιμναῖας* appellat. Hinc & Limniace nymphæ nomen ab Ovidio confectum, 5. Metamorph. At quæ fontibus præerant, *πλωαῖαι*, five *πλωιδες* vocabantur : quæ puteis, *φρακταῖαι*. *φρίαι*, *πύται*. Nam crediderunt Antiqui, si quem fontem, vel utilem aquam excavantes reperissent, illud esse harum Nympharum munus, pro quo sacrificia ipsis offerre consueverunt. Oceani filias dixere, quod, ut saniores docent philosophi, ex Oceano per venas subterraneas oriantur fontes; ex fontibus in alveum reductis fluvii. Quemadmodum verò ter mille Oceani & Tethyos esse filias dixit Hesiodus : ita totidem filios utrique fluviorum præfides extare ait, quorum nomina recensere operosum foret homini, sed norunt singuli, qui flumina illa accolunt, vel circumhabitant. Distinguit poëta fontium & aliarum aquarum nymphas, à fluviorum Diis : hos masculino genere effert : illas fæmineo. quod diverso sit respectu pro diversis aquarum partibus, & affectionibus, ut dictum.

364. *Ταυόσφυγι.*] Aptum nymphis epitheton, quod pedum malleolos longè extendunt, veloces, quasi *μακρόσφυγι*. à *πῦλον*, pro *πῖλον*, *extendo*, & *σφυγι*, *pedis malleolus*, quod pro toto

toto pede accipitur synecdochicōs. Ωκεανῶν.] Ποταμοὶ καὶ ὠκεανίδες, Oceani filiae.

365. Πολυαερίης.] Εἰς πολλὰ μέρη τῆς γῆς διασπαρμύμαι. Nul-
lus enim ferè terrarum tractus est, ubi sparsim non invenian-
tur stagna aut fontes. Βύθια.] Ταῖς βάθυς.

366. Πάντη.] Παντοχῶς. Οἷός.] Οἷόν. Εὐφίπυς.] Καὶ εὐ-
κῆρος. Θείων.] Αἰολ. θῆων, & hoc pro θῆας. Ex una enim omnes
matre natae Tethye.

367. Τόσσοι.] Τόσσι. Καναχιδά.] Μὲν κλύει πολλὰ. κανα-
χίω, resono, strepitum edo.

368. Υἱός.] Υἱοί. Τῆς.] Οὗς.

369. Τῶν.] ὧν. Ὀνόμα.] Ὀνόμαζε. Singulare pro plurali.
Εὐίασιν.] Εὐίειν, ab εὐίασιν τὸ λέγω.

370. Οἷόν.] Legitur etiam, ὅσι. Περιαιεῖσιν.] Περι-
κῆρος.

371. Θεία δ', &c.] Solis, Lunæ, & Auroræ nativitatē re-
censet Hesiodus, quorum mater Thia, pater Hyperion fuisse
traditur. Homerus tamen Euryphaëssam Solis matrem facit
in hymno ejus. Judæi idololatraz Solem venerati sunt sub ido-
lo Molochi: sub ignis forma Persæ, qui propterea dicti ἡλιο-
λάτραι: sub oculi effigie & scepro Ægyptii, teste Macrobio:
alii aliis sub modis formisque. Quinimo Athenienses Anaxa-
goram impietatis accusarunt, nec non exitii damnarunt, quod
Solem, quem pro Deo colebant, μὲν ἔργον ἀπ' πυρρός vocasset, hoc
est, *massam candentem fixe ignitam*. Non tamen sine causa hæ
fabulæ à poetis confictæ. Thiam Solis, & Lunæ matrem esse
tradit Hesiodus, quod omnia bona, in quibus hæc eminent,
à divina procedant natura & bonitate. Nam Θεία, *divinam* si-
gnificat. Hac enim bonitate sua impulsus Deus Solem & Lu-
nam condidit quarta die ad distinctionem faciendam inter
diem & noctem, ut *sint in signa cum tempestatibus, tum diebus*
ὁ ἀπὸ τοῦ, ut legere est Genes. cap. 1. vers. 14. Auroram Thiaz
quoque & Hyperionis filiam esse docet. Nimirum ex eodem
bonitatis divinæ fonte procedit Aurora, qua Sol & Luna. Quid
enim habemus, quod à Deo non sit? Solis autem soror est di-
cta Luna, quod eodem tempore cum sole nata, hoc est, creata
sit: vel quod lumen suum à Sole mutuetur, ut dictum est, &
unā cum Sole appareat. Est enim Aurora nihil aliud, quam lux
præcedens Solem, ab eoque promanans, quæ Solem citò ori-
turum nunciat mortalibus. Unde & portari Solis vehiculo di-

citur, lucemque præbere Diis hominibusque. Pro Dea habita fuit, in quam & hymnus extat Onomacriti. Pater horum omnium Hyperion dicitur, quod ad historiam refert Diodorus, qui scribit Hyperiona Solis, Lunæ, & cæterorum astrorum motus horasque summa cura observasse, & à se percepta, cæteris quoque popularibus noscendis prædidisse: ideoque horum parentem dictum fuisse, velut ipsorum naturæ contemplatorem. Erat autem Hyperion, ut idem tradit, Saturni frater, Cæli, vel ut alii, Titanis filius. Unde & Sol ipse sæpius Titan à poetis vocatur. Ita & Hyperion, qui pater Solis esse dicitur, non raro pro ipso Sole accipitur. Cicero in prognost. *Ut cum Luna means Hyperionis officit orbi.* Alias Hyperionides etiam cognominatus, quanquam minus frequenter, ut notat Giraldus. Apud Homerum sæpe Solis adjectum est, ut Odyss. 1. *ἡλίου* *ἡλίοιο*. Sic autem dicitur Sol teste Eustathio, *ὡς πατήρ ἡμῶν ἰναι, καὶ ἀειπολεῖν τ' ἡφ' ἡμῶν*, quod supra nos sese moveat, mundumque lustret universum. Epitheton Solis pro parente ejus obtulere poetæ. Quid quod *ἡλίων* nonnulli dictum volunt ex Hebræo *hy*, aut Arabico *hyy*, *supra*, unde Ionica dialecto *ἥλι*, & cum aspiratione *ἥλιος*, ut idem sit, quod *ἡλίων*, *supra nos gradiens*. Ita sentit doctissimus Hoelzelinus in notis suis ad Apollonium. *Θέω.*] Zetzes suo more ineptiens *Thia* nomen deducit à *θίω*, *carro*, cum divinam sonet. vide supra. *Ἡέλιον*.] *Ἡέλιον*. *Μίτρα*.] Vide quæ in principio hujus libri dicta. *Λαμπρόν τι Σελλόλυ*.] Splendorem seu lucem à Sole mutuatur. Unde Solis filiam dixit Euripides. Non quod per se omni luce careat Luna, sed ea tam debilis est, ut vix nostros ad visus pertingat.

372. *Πάσι*.] *Πᾶσι*. *Ἐπιχθονίαι*.] *Ἐπιχθονίαις*, *ἡγ' ἔν, ἀθρᾶποισ*. *Φαεινῇ*.] *Λαίμῃ*.

373. *Ταί*.] *Οί*. *Ἐχ'*.] *Καί' ἔχ'*.

374. *Υπερσηθεῖσα*.] *Σαυελθεῖσα*. *ὑπερθεῖσα*, *consumpta*, quod verbum à lexicographis omissum.

375. *Κρεῖον δ'*, &c.] Dicitur hoc loco Eurybiam peperisse Creio Cæli & Terræ filio, Astræam, Pallanta, & Perfen, qui postremus scientia cæteros præcellebat. Corrigendus hic obiter locus, quod & ab aliis monitum: *Κρεῖον δ' Εὐρυβία*. Nam Creus nomen viri est, poniturque in catalogo filiorum Cæli & Terræ, ut videre est supra vers. 134. Eurybiæ autem nympha mentio sit. vers. 239. quæ Pontî & Terræ filia fuisse traditur,

αἰδύ-

ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσα, ut ibidem dicitur. Per Κρείον intelligi putat Scholiastes elementorum sive rerum naturalium post chaos discretionem divina potentia factam, quæ cum maxima sit latissimeque pateat, Εὐρυβίης nomine designatur. Supra, Ponti & Terræ filia appellatur, qua voce maris latitudo & vis immensa significatur, cum non tantum cæli & astra, sed & terra & maria eadem illa Dei virtute creata sint. Astræi verò nomine Astrorum generationem significat poeta, πῶ γὰρ ἀστρῶν, inquit Zetzes. Ferunt Astræum hunc cum Aurora concubuisse, ac ex ea genuisse Astræam virginem; nec non ventos omnes, quos, cum fratres adversus Jovem bella movissent, armavit & insuper emisit, de quibus in sequentibus agit poeta. Πάλλαντος autem nomine motus astrorum denotatur. nam πάλλιν vibrare est. Astra enim, ut & reliqua corpora cælestia perpetuò moventur: cum terra stet immota. Persên quoque genuit Eurybia, quo significatur astrorum ἀσπεραΐας sive transvectio ab oriente in occidentem. Et quia astrorum scientia cæteris præcellit propter subjecti præstantiam, certitudinem & dignitatem, hinc Perses dicitur præcellere omnes peritia, quoniam ad motus astrorum cognoscendos multa opus sit experientia. Eurybie igitur fuerit divina omnipotentia: Κρεῖον, ipse Deus rerum omnium conditor & ordinator, quem vñ appellat Anaxagoras ἀγαθὸν μὲν τὸ πᾶν, ἀ κρείων, τὸ ἀρχαῖον, moderor, impero. Κεῖον.] Lege Κρεῖον. Εὐρυβίη.] Vera lectio est Εὐρυβίη. Magna quædam vis intelligitur lateque diffusa. Τίκτειν.] Legitur etiam, τίκειν ἐν φιλότῃ.

376. Ἀσπείων.] Nomen viri, ἀπὸ τῶ ἀστρῶν. Fuit & unus Gigantum, qui contra Deos arma sumpsit, de quo poetæ. hinc & μέγαν vocat. Πάλλαντος.] Πάλλας, ἀνὴρ, nomen herois, ἀ πάλλω, vibro, agito. Δία θεῶν.] Pro θεῶν. δία vim superlativi habet.

377. Πέρσιον.] Πέρσης, nomen viri, ἀ πέρθω, exrugno, vasto. ὅς κ' ἅπασιν.] Legitur & ὅς πᾶσαισι, vel πᾶσι. Μελίττειον.] ἐκ Μελίττης. Ἰδμοσιών.] Ἰδμοσιώνας, id est, πᾶσι ἐμπειρίας.

378. Ἀσπείων δ'.] Ventorum origo, quos Astræo peperisse dicitur Aurora. Etiam ventos pro Diis coluisse Veteres ex Orpheo liquet, qui hymnum iis adolet cum suffitu thuris. Sic Græci, cum Persæ descenderent in Græciam, ventis aram in Thyia posuerunt ad arcendam & expiandam Deorum iram. Idem de Atheniensibus, Pamphyliis, Calabris, Thuriis, & aliis

gentibus legitur, qui templa statuerunt ventis, & sacra eis fecerunt, quod & Eusebius refert ex eorum Theologia in præparatione Evangelica. Æneas etiam apud Maronem, *Zephyris felicibus albam pecudem immolavit*: inter Romanos Circio vota fecit Augustus, ne Galliam infestaret. Quatuor autem ventos nominat poëta, Argesten, quo Eurum significari vult Scholiastes, Zephyrum, Borean, & Notum. Alii tres tantum ab Hesiodo positos ajunt. nam Argesten epitheton Zephyri esse volunt. Hos Astræo & Aurora natos fabulatur vates noster, quod ex astrorum observatione eorum flatus præcognoscuntur ab iis, qui rerum illarum periti sunt: vel quod secundum diversos aliorum astrorum ortus & occasus nec non è diversis mundi partibus venti spirant, ut docet Aristoteles lib. 2. Meteorolog. Hinc auctor noster in Oper.

Εὐτ' ἂν Πληιάδες δένῃ ὄϊον Ὀρίων

Φόγυσσιν πίπλωσιν ἐς ἠεργεῖδα πόντον,

Δὴ τότε πανθίων ἀνέμων ἴσσιεν αἵται,

Καὶ τότε μεκίτε νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

Quando Pleiades robur validum Orionis

Fugientes occiderint in obscurum pontum,

Tunc certe variorum ventorum stridunt flamina,

Neque amplius tunc naves habe in nigro ponto.

Nam Orion ortu suo tempestates concitat. Unde *nimbosum* appellat Virgilius. Et idem 1. Georgicæ:

Præterea tam sunt Arcturi sidera nobis,

Hædorumque dies servandi, & lucidus anguis,

Quam quibus in patriam ventosa per æquora vectis

Pontus & Austriferi fauces tentantur Abydi.

Unde quam necessaria sit non solum agricolis, sed & nautis astrorum cognitio, vel hinc liquet, prudenterque fabulati sunt poëtæ ex Astræo & Aurora natos esse ventos, cum eorum ratio ferè ex Astrologia & certis anni tempestatibus dependeat. Fuit autem Astræus Titanum unus, qui contra Deos arma sumpserunt. Quò respiciens Neptunus, ita Æolios fratres increpat apud Maronem: *Tantane vos generis tenuit fiducia vestri*. Nec sine caussa subdit poëta Astræum quoque ex Aurora suscepisse Luciferum & astra. Per Luciferum intelligitur stella, vel genius stellæ illius præses, quem pro Deo coluerunt Gentes. unde *Φωσφόρος* festum à Plutarcho memoratum, & Phosphori fanum apud Gaditanos fuit. Veneris stellam dixere Veteres, quod

quod modicè calefaciat & humectet. Utrumque ad generationem requiritur. Astræo natus fingitur, quod ab astrorum conditore Deo stellarum acceperit naturam, hoc est, igneam. Auroræ item filius dictus, quod cum ea, & quasi ex ea nasci videtur. *Ben Scachar* ab Esaia vocatur cap. 14. vers. 12. hoc est, *filius auroræ* sive *diluculi*. Sic Balsasarem appellat Propheta Babyloniorum regem, qui cum supra alios reges, ut Lucifer inter astra emineret, & elucesceret, iusto Dæi iudicio, imperium omne, majestatem, & claritatem suam repente amisit. Hallucinantur interpretes nonnulli, meritoque à magno Theologo carpuntur, qui de casu Diaboli eo in loco agi putant, & Luciferi nomine Dæmoniorum principem intelligi volunt. Nec Lucifer tantum Astræi & Auroræ filius, sed & reliqua astra, tam stellæ fixæ, quam errantes, quarum nonnullæ heliacè, hoc est, *matutino ortu emergunt*. *Αἶμυς*.] Hic ventos cardinales recenset poëta quatuor, vel ut alii, tres, Orpheum hac in parte secutus. qui tres tantum nominat. *Καρπυρβίμυς*.] Ita eos vocat ob vires.

379. *Αργίλω*.] Alii distinguunt hunc ventum à Zephyro: alii epitheton esse dicunt Zephyri. Hesychius *Αργίλω νότοιο* exponit, *πυρρί*. Salmasius ad Solinum nihil impedire putat, quo minus intelligatur *albus Notus*, quomodo & eum vocat Horatius lib. 1. Od. 7. *Ζήφυρον*.] Zephyrus, quasi *Ζωοφόρος*, quod *vitam afferat plantis & floribus*. unde *maritus Floræ* dicitur à poëtis. Subsolano adversus flat ab occidente. *Βορέας*.] Ab axe spirat Septentrionali, fermeque sudum invenit cælum, unde & *αἰθρηγενέτης* Homero. *Αἰψηροκίλδον*.] Sic vocat Borean, quod rapidus sit ventus, viamque suam celeriter conficiat. *αἰψηρός* enim *velox*, & *κίλδον*, *via*. H. Stephanus *λαψηροκίλδον* legit, à *λαψηρός*, quod Hesychio idem est, quod *αἰψηρός*, præfixo λ.

380. *Νότον*.] Ventus est à meridie flans, & pluvius, *λάσι τὸ νοτίον*, hoc est, ab *humore* sic dictus. *Θεῶν θεά*.] Astræo Aurora.

381. *Εἰωσφόρον*.] Dicitur *Εἰωσφόρος*, *Lucifer* Latinis, quod *lucem ferat*. cum vesperi emergit, *Vesperugo*, vel *Hesperus* appellatur. Eadem est stella, sed mane cum Solem antecedit, ei albus tribuitur equus: vesperi cum eundem subsequitur, furvus. Sic dicitur *ὡς ἂν τὸ φέρειν πλὴν ἑω*. Nam ut Aurora Solem afferre dicitur: sic & Lucifer Auroram, unde filius ejus esse

figitur. *Ἠελώνεια*.] Sic vocatur Aurora, quod mane nascitur, ab *ἡελ*, *mane*, & *γίνομαι*, *nascor*. Clariss. Hoelzlinus, sic dictam putat, ab *ἡε* significante *caliginem*, quasi *caliginis filiam*, quod è nocturnis tenebris velut nasci videatur.

382. *Λαμπιτῶν*.] Pro *λαμπιτῶν* poëticè, inserto *o* ante *ω*. *Τὰ τ' ἔργα ἐστὶ φάνω*.] Structura insolens. *τὰ* pro *τοῖς*, & hoc pro *οἷς*, Ionicè. Sic & Homerus *Iliad.* 6.

Εἰ γὰρ τὰ τεύχεα πάντα, τὰ τ' ἔργα ἐστὶ φάνω.

Nec prolixe scriptoribus inusitatum : *πεφανῶν τὰ δόρυ τε*, dixit Philostratus, pro, *ornari præmiis*, quæ merentur *οἱ δόρυ δέουσι*.

383. *Στύξ δὲ*.] Stygis & Pallantis sobolem enarrat poëta, Zelum, Victoriā, Robur & Vim. Nam Pallas astrorum motus designat, Styx aquam, quæ duo si conjungantur ac in unum misceantur, singulares in animis hominum excitant virtutes. hinc zelus, robur, vis, quæque per ea acquiritur in bello, victoriā. Per zelum intelligit æmulationem sive studium illud ac desiderium, quo animus excitatur ad honestissimum quodque facinus suscipiendum, à *ζῆω*, *ferveo*. Talis fuit ardor ille, quo excitatus Themistocles dicebat : *ὄντα μὲ καὶ δίδου* & *Μιλτιάδου τροπαιον*, *non dormire me sinit Miltiadis trophæum*. Et Nisus apud Virgilium lib. 9.

— *Diine hinc ardorem mentibus addunt* —

Euryale ? an sua cuique Deus fit dira cupido ?

Aut pugnam, aut aliquid jamdudum invadere magnum

Mens agitat mihi, nec placida contenta quiete est.

Robur & Vim, cum in bello plurimum possint, in Deos quoque transformarunt gentium poëtæ, nec tantum Jovis, sed & Martis comites esse finxerunt. Nec minus Victoriā ut Dea culta, quam Stygis & Pallantis filiam statuit Hesiodus : alii Acherontis, aut Terræ filiam dixerunt. Scribit Phurnutus Victoriā *παρὶ δέου* Minervæ datam, quæ & in bello adversus Gigantes opem tulit. Nec sine causa id fictum. Nam ut Euripides ait in *Phæniis* : *Τὸ νικᾶν ἐστὶ πᾶν ἀρετή*. *Consilia recta proferunt victoriā*. Sunt qui tradant parvulam adhuc Minervam ab Jove nutriendam traditam Pallanti Lycaonis filio, qui eam cum filio educavit : filiam adultam Minerva in Deorum numerum rettulit, & *Νίκη*, id est, Victoriā appellavit : se verò ab educatore Pallada dici voluit, ut Dionysius scribit primo *historiar.* libro. Colebatur Victoriā à Veteribus pingebaturque, ut in antiquis num-

nummis & marmoribus videre est, alata, volans, coronam vel palmam proferens, nonnunquam & laurum. Sic eam carmine suo describit Prudentius Gentium stultitiam irridens:

*Vincendi quæris dominam? sua dextera cuique est,
Et Deus omnipotens, non pexo crine virago,
Non nudo suspensa pede, strophioque recincta,
Nec tumidas fluitante sinu vestita papillas.*

Hæc autem Diva illi parti prodest, cui Jupiter faverit, bellorum omnium summus præses ac moderator, sine cujus præsidio & ductu vana sunt omnia. Dicitur Styx Oceani filia, quoniam omnia flumina & fontes ab Oceano originem ducunt, & ad eum recurrunt, ut supra ostensum. Pallanti nupsit Cræi & Eurybiæ filio, ob astrorum & corporum cælestium motus, à quo cælitus hæc dona proficiscuntur, & ad nos dimanant. Nam Cræi & Eurybiæ nominibus divina intelligitur vis & imperium in omnes creaturas. Hinc & Jovi semper adesse dicuntur hæc numina, neque separatas ab eo habere sedes: imo nullam esse viam qua non illis præeat Deus: Ο γὰρ ἐργάνῃ καὶ χῶρῃ, inquit Scholiastes, ὅτε ἀμυγρὸς ἐστὶ τοις ταῖν, ἀλλ' ἀνωθεν ἡμεῖν ἐπὶ πέτρῃ τὸ κροῖον, καὶ ἡ νίκη, καὶ ἡ θειότης συμπαράστα. Deinde nec certas & fixas cæli partes habent, quia ab omnibus coluntur, & apud omnes inveniuntur. unde & *Dii communes* appellantur, possuntque, si Jovi visum, utrique in bello parti favere.

384. Καλλισφύρον.] Ex parte totam formosam innuit. Μεγαροῖς.] Pro μεγαροῖς. τὸ μέγαρον, domus, proprie ampla, & μεγαίρω, quod magnis invideri solet.

385. Βίλῳ.] Βίαν. Αἰδεύειν.] Λαμψύναι. Dicitur αἰδεύειν, ὁ ἀγαν δεικνύμεν, qui multum ostenditur, inclutus.

386. Τῶν.] Pro τῶν. Ἀπάνθῃ.] Χωρῇ. Ἐδρῇ.] Ἐδρῇ.

387. Ὅπῃ.] Pro ὅπῃ metri gratia. Ἡμεῖς αὖ.] Πρηνέται. Nihil prosunt zelus, robur, vis, & ejusmodi dona in bello, nisi exercitui præeat Deus. Quod & regius psalter non semel indicat in Canticis suis.

388. Ζῶνι.] Διὶ. Βαρύπυκν.] Τῷ βαρίως τοπῶνι, ἥ γιν, βρην-πῶνι. Ἐδελῶν.] Pro Ἐδελῶν, per epenthesin poeticam & α, ab ἰδελῶμα, τὸ καθεῖναι. Sedere apud Jovem dicuntur, qui ipsi sunt intimi quasque domestici.

389. Ὡς γὰρ ἰδελῶσε.] Nunc porro narrat Hesiodus, quomodo in pugna Jovis, cæterorumque Deorum adversus Gigantes

tes seu Titanes se gesserit Styx, nempe ipsam sibi & liberis suis prudenter consuluisse, quod ante omnes promptam Jovi adversus Titanas opem tulerit. Qua de causa Jupiter quoque hanc illi nobilitatem & dignitatem concessit, ut sanctissimum jusjurandum per Stygem Dii haberent. Quod & Homerus testatur lib. 5. Odyss.

Ἰσὼ νῦν τίδ' ἐστι γαῖα καὶ ἕρως Ὀρέων ὑπὲρ θέν,
καὶ τὸ καλεῖσθαι Στυγὸς ὕδωρ, ὅσα μέγας
Ὀρεὶ δεινότητος τι πῖλ' ἀνέστησι θεοῖσι.

*Hoc sciat & tellus & vasti regia cali,
Quæque Stygis de fonte fluit venerabilis unda,
Quæ juramentum est superis numenque beatis.*

Et Virgil. 6. Æneid. — Stygiamque paludem,
Dii cujus jurare timent & fallere Numen.

Alii tamen honorem illum Stygi datum volunt, quod conjurantium Deorum adversus Jovem, cum illum vincere voluerunt, insidias patefecerit, ut sensit Isaacius. Porro orationem describit poëta, qua usus est Jupiter, cum ad se vocasset Deos, quæ partim est ἐλθὲν ἐκὼν, partim ἐξ ἀνάγκης. Tantum scilicet abesse ait, ut honorem alicui Deorum sit adepturus, qui in hoc, quod instabat, Titanico certamine, pro ipso fortiter pugnaret, ut multo majorem gloriam sit reportaturus: quinimo si quis forte Saturno regnante vixisset inglorius, nulloque habitus fuisset loco, eum summo fore in honore inter Deos immortales. Jupiter hic βραβεῖον sive munerarium agit, qui non tantum, ut bonus agonothesa certamen proponit suis, sed & præmia strenuè pugnantibus, velut Deorum rector decernit. Qui Physicè hanc fabulam interpretantur, per Titanomachiam intelligunt elementorum inter se discordiam, sive litem, quam Deus naturæ auctor diremit, segregando ea, & singulis locum suum & decus assignando. Primæ autem ad Jovem venit Styx, quo nomine aqua intelligitur ob vetustatem ejus & celebritatem, quia primum separatæ sunt aquæ, quæque initio universam obtegebant terram, in alveum reductæ coiere: pars in ærem subvecta ad superos contendit, ex qua nubes constant. Scholiastes: Ἡ ἄρα ἐστὶν ἡ Στυξ, ὅτι πρῶτον ἐκείνη τὸ ὕδωρ πρὸ γῆς ἐπικαλύπτει, (sic legendum, non ἐπικαλύπτει) καὶ πρὸς τὴν αἰὲρ ἀνέδραμνεν. ἐπὶ ταῦτα γὰρ καὶ τὰ ὕδωρ. Sunt qui non incommode moralem ex hac fabula doctrinam eliciunt. Cum enim Styx divinum consecuta sit honorem, eo quod Jovi adver-

adversus Titanas fuerit auxilio, vel quia Jovi infidias indicasset, eo significant antiqui, principes, præsertim rectè gubernantes à singulis nationibus esse pro viribus in imperio retinendos; tum etiam principes ipsos munificos esse oportere erga illos, qui sceleratorum proditones & infidias patefaciunt, qua re nihil potest esse sanctius, neque ad servandas civitates accommodatius. Tzerzes & aliam suggerit doctrinam, nempe hanc: qui tristis est ob delicta sua, & Stygiam metuit paludem, five, pænas infernales, is bellum inferre debet Titanibus, id est, pravis affectibus suis, eosque Deo, & rectæ rationi subjicere, quo certamine feliciter peracto ab excellentissimo Deo honorem consequitur, & vitæ immortalitatem. Ως.] Οὕτως. Α'φθιτ@.] Α'φθαρί@, ex α privante & φθίω vel φθίω, corrupto. Ita vocatur Styx, ob perennem ejus fluxum, & incorruptibilitatem. Ωκισάνη.] Patronymicum. Tryphon paronyma vocat, quod masculina non habeant ab eo deducta.

390. Ολύμπι@.] Ο Ζεύς. Α'σπερηήης.] Α'σραπαί@.

391. Ε'χάλοισι.] Geminatur consonans ob metrum.

392. Μεῖε εἶο.] Συὸ αὐτῆς.

393. Α'πορραΐσιν.] Sic legendum, non ἀπρηΐσιν, præcunte Hesychio. ἀπορραΐω, destruo: hic, vi spolio, vel simpliciter adimo. Γεράων.] Id est, τιμῶν.

394. Ε'ξείμ@.] Inf. Ion. pro ἔξεν. Τοπί@.] Τὸ πῶτιον.

395. Ὑπὸ Κροῦς.] Ε'πὶ Κροῦς, Saturni tempore, vel Saturno regnante. Α'γέρας@.] Α'νδ γερῶν. τὸ γέρας, præmium, munus.

396. Ε'πιβησείμ@.] Inf. Ion. pro ἐπιβήσιν. quasi ascensurum est, id est consecuturum. Η' γέμει ἐπὶ.] Ως διαγόν ἐστι.

398. Μήδεα.] Τὰ βυλάμια. Παλῆς.] Nimirum Jovis, vel Oceani.

399. Τῷ δ᾽.] Pro ταύτῃ, Styga. Τιμη@.] Pro ἐπίμη@. Πισσαρά.] Id est, ἐξαίρετα. πῶτερος, excellens.

400. Ε'θηκε.] Ε'ποίη@. Μέγαν ὄρηγ@.] Φοβερόν. Ε'μυδρα@.] Εἰσαί.

401. Ε'ς.] Σφίερες. Μιζωνκί@.] Id est, σκυλακί@, à μεταναίω. Postremam syllabam es corripit Dorum more.

402. Αὐτως.] Ομγίως. Διαμπερίς.] Διὰ τέλως. ex gemina præpos. & πέρας, finis, terminus. Ὑπίση.] Ab ὑφίστημι, polliceor.

403. Μέγα.] Μεγαίως. Κροῖεν κὶ ἀνάσσει.] Ε'σ' Ὠδρακί@.

404. Φοίβη δ' αὖ.] Latonæ generationem recenset poeta, quam

quam Cæi ac Phæbes filiam esse tradit. Idem & Ovidius testatur lib. 6. Metamorph.

*Quoque modo audetis genitam Titanida Cæo
Latonam præferre mihi.*

Fuit autem Cæus ille Gigas, Titani, vel ut supra dictum, Cæli & Terræ filius. De quo etiam Virgilius lib. Georg. 1. nec non Æneid. 4. ubi de Fama loquens inquit :

*Illam Terra parens Cæo Enceladoque sororem
Progeniit.*

Phæbe non hic Luna est Latonæ filia, sed mater, eoque nomine designatur divina mens sive bonitas, quæ pura est, & malitiæ omnis expers, corporum cælestium & sublunarium architectatrix, quibus universis suam bonitatem etsi dispari gradu largitur, neque quicquam est boni, quod non à divina illa bonitate cælitus proficiscitur. Unde $\phi\alpha\iota\varsigma$, à puritate & splendore nomen habet. Talis est natura divina, sicut & Solis, qui & inde dictus est $\phi\alpha\iota\varsigma$, à puritate luminis. Consideratur ergo divina mens sive bonitas, ut mundi opifex : Latona quam genuit, materies universi est, quæ $\lambda\eta\tau\omega$ sive Latona $\lambda\alpha\tau\omega$ dicta est, vel quoniam, antequam lux foret, omnia in tenebris delituerint : vel quia, ut Platonici volunt, rudis illa indigestaque moles innumeris latuit seculis, usque dum mundi ille architectus omnibus in ordinem reductis, singulis suum tribuit decus : unde & cum cæruleo peplo introducitur, quod invisibilis fuit illa materies & informis : sed grata demum, suavisque extitit Diis hominibus, ubi singula in ordinem redacta suis formis enituere. Zetzes per Latonam intelligit omnium malorum oblivionem quæ filia est Cæi & Phæbes, hoc est, superni luminis, quia de cælo advenit, quæ cum plena sit spei & pulchritudinis, ab humanis calamitatibus nonnihil offuscatur, sed tandem divina ope adjuncta eas superat, dissipatque adversa omnia. Atque ideo Latonam Apollinis matrem finxere Veteres, quod Musica, cujus auctor est Apollo, malorum omnium oblivionem inducat. Qua de causa blandam Diis & hominibus semper existere ait poëta. Qui per Latonam Terram intelligunt, cui Juno diu obstitit, ne Phæbus & Diana nascerentur, iis Juno est aer, qui humidus supra modum, gravisque existens erat impedimento, quo minus duo lumina viderentur ob densitatem, sed ubi vis Neptuni concessit, ut terra quæ sub aquis latebat, ficcaretur, continuo peperit Latona. nam cessantibus nebu-

nebulis apparuerunt duo lumina Solis & Lunæ. Φοίβη.] Phæbe, à φοῖβος, quod Hesychio καθαρός, λαμψός. Unde & Phæbi, id est, Solis nomen. vide supra. Πολυήρατον.] Id est, πολυέραςον, ἢ πολλοῖς ἐργασµείον. Εὐνύω.] Κοίτῳ, λίχῳ. quo nomine coitum designat metonymicè.

405. Κυσαµήνη.] Κυσαµήνη, id est, ἐν γαστρὶ ἔχουσα. Ἡπειτα.] Pro ἱπειτα, per Diastolen poet.

406. Κυανόπιπλῳ.] Μελανόπιπλῳ.

408. Ἀγανίπτετον.] Ἰλαρώπτετον. fit ἀγανός ex α epitativo, & τὸ γαίνῳ, letitia. Ἐν τῷ Ολύμπῳ.] Ἐν τῷ ἔργῳ.

409. Γείνατο δ'.] Describit his versibus generationem Hecates, quam Asteriæ & Persei filiam esse tradit. Asterie autem Phæbes & Cæi filia, Latonæ soror fuit. Hæc si historicè consideretur, filia fuit Cæi Titanis filia, quæ post vitiatam Latonam à Jove dilecta est, à quo in aquilam verso compressa Herculem ei peperit: stupratam Jupiter Perseo tradidit, ex qua sola nata sit Hecate, quæ ideo μετοχθὺς ab Hesiodo vocatur, quia unigeniti sine fratribus plus honoris assequuntur, ut ait Hesiodi interpres, & sint etiam ditiores. Physiologi per Asterien astrorum substantiam, motus & pulchritudinem, imo ipsam scientiam astrologicam, & ex ea futurorum prædictiones designari volunt, quæ ex corporum cælestium motu & traiectione percipiuntur. Hanc Perseus Solis, & Persæ nymphæ filius uxorem duxisse traditur, postquam à Jove compressa esset. Perseus autem Sol est, maritus & rex astrorum, ad cujus ortum & occasum oriuntur & occidunt stellæ. At cum stellaris etiam naturæ sit Luna, rectè omnino ab Asteria progeneratam eam fabulantur poëtæ, quam & Hecaten appellat Hesiodus. Quæ & ipsa nunc historicè, nunc physicè spectatur. Priori modo Persei regis filia fuit; quæ patre interempto Ætæ patruo nupsit, atque Medeam illi peperit & Circen; fæmina animi planè virilis, & venationibus addictissima, quæ prima dicitur invenisse mortíferas, ac venenatas radices, fuitque veneficiorum peritissima, & earum rerum, quæ vim medendi haberent, ut tradit Apollonii Scholiastes in 3. Argonauticorum, ubi etiam sacrificia describit ritusque, quibus invocabatur Hecate. Posteriori modo φυσικῶς Hecate fuerit Luna, quæ & eadem cum Diana & Proserpina, sed diversa χρίσι. Nam in cælo Luna dicitur, in terris vel sylvis Diana; apud inferos Proserpina. Ita ut Hecate triplicis potestatis nomen sit. Unde ~~tergemina~~ eam

vocat Virgilius in quarto Æneid. cum ob alias causas, tum ob
 triplicem, quam non modo in cælo, sed etiam in terra & aquis
 exerit potestatem, cujus officia & vires describit Hesiodus.
 Honorata dicitur à Diis omnibus & hominibus, quod in Sole
 & Luna maximam vim decusque posuit universi conditor, ut
 & ipse testatur Moyses cap. 1. Genes. vers. 14. Veteres qui Jovem
 rerum omnium moderatorem faciunt, cum commoda omnia
 & incommoda ab eo proficisci intelligerent, vim illam, quæ
 occultè per astra ad inferiora corpora agens descenderet, He-
 caten Jovis & Asteriæ filiam nuncuparunt: qui vero Solem
 omnia prospicere, omniaque audire crediderunt, & omnibus
 moderari, illi Persæ filiam Hecaten vim illam prædictam dixe-
 re. Perses enim Solis filius est, vel Sol ipse. Ita ut Hecates no-
 mine *τὴν εἰμαρμένην*, vel *τύχην*, hoc est, fatum sive fortunam
 viderentur intellexisse, quo nomine & ipsa vocatur ab Onoma-
 crito in hymnis. Unde & *triformis* dicta, ob tres quæ fingun-
 tur Parcæ. Quanta vero cultoribus suis bona conferat Hecate,
 in sequentibus docet poëta. Nam primo divitias & honores
 largiri creditur ritè vocata. Unde & Proserpina, quæ eadem
 cum Hecate, Plutonis, hoc est, Ditis uxor secundum fabulas
 esse fingitur, cui terra interior, quæ metallis, auro & argento
 ditescit, consecrata est. Quæ & ratio fuit, cur divites Hecatæ
 sacrificarent, & singulis mensibus in triviis cænam collocarent,
 quam per noctem pauperes eo convenientes devorabant, He-
 catenque edisse dicebant, cujus ritus meminit Aristophanes in
 Pluto. Idem Hesiodus in Dieb. eum magno cum lucro rever-
 surum affirmat, qui Deam hanc ritè coluerit, faustisque diebus
 ad opus fuerit egressus. *Ἀστειλὴν*.] Ion. *Ἀστειαν*, ab *ἀστήρ*, *stel-
 la*. *Εὐάνθυμον*.] Quasi dicas, *boni nominis, celebrem*, eo quod è
 Titanibus orta esset; vel ob claritatem astrorum. Scholiastes
 quoque *Λευάν* exponit, quem consule. *Πέρσης*.] Hic *Perseus*.
 ab aliis vocatur. Unde *Perseis* dicta Hecate ab Ovidio lib. 7.
 Metamorph. & *Titania*, quod Titanum unus esset Persa.

410. *Ἡ γαίη*.] Attic. pro *ἡ γῆ*, *duxit*. *Εἰς μέγα δῶμα*.] Sic
 aulam vocat. *Κεκλήσθαι*.] Pro *ἵνα κληθεῖν*, ut vocaretur, & re ipsa
 esset. *Ἀγκίλιν*.] *Γυναικῶς*, ex *a* significante *ὁμῶς*, & *κρίτη*, *cu-
 bile*.

411. *Υποκυσαμένη*.] Paulo ante dixit, *κυσαμένη*. *Ἐγκί-
 τιν*.] Sic dicta putatur, vel ab *ἑκατόν*, id est, *centum*, quod in-
 numeras habere vires crederetur, *centenario* Græci sæpè infi-
 nitum

nitum designant numerum : vel ab ἐκτός , *longè* , quia in longè diffusa operetur. Unde & ἐκείνη dici possit , ut Apollo ἐκείνη γῆ. Τὴν.] Ἡ'. Περὶ πάντων.] Ὑπὲρ πάντας.

412. Πόρην.] Ἐπορην , à πορῖω , τὸ παρίχω. Οἱ.] Αὐτῇ.

413. Μοῖραν ἔχον.] *Vt haberet partem* , hoc est , *potestatem* , τὴν ἱευσίαν.

414. Ὑπ' ἄρων.] *Sub cælo* , non , à cælo. De hominibus loquitur , qui & Hecaten divinis honoribus prosequuntur. Ἐμμορς.] Μερίμης , per metathesin , à μείρω , *partior* , *sortior*.

415. Τελέμην.] Α πῖω , pro πμῶ , *honoro*.

417. Ἐρδων.] Θύων. Ἱερὰ καλὰ.] Id est , *sacra eximia* , seu *prospæra*. Uno verbo hoc Græci dicunt καλλιστεῖν. Κατὰ νόμον.] Modum ritusque placandi Hecaten describit Apollonius lib. 3. Argonaut. qui cum magici sint , & superstitionis pleni , hinc Lunam sive Hecaten invocare solent magi & venefici , ut videre est apud Theocritum in Pharm. Euripidem in Medea : Virgilium 4. Æneid. & aliis in locis. Ἰλάσκη.) Ἐξορμήσει.

418. Κικλήσκη.] Καλεῖ. Ἐπειθε] Pro ἐπειθε , Imperf. pro præsentī.

419. Ωῖ.] Pro ὤπνῳ. Ὑποδείξει.) Pro ὑποδείξει.

420. Ὅλβον.] Id est , *πλεῖστον* , *διδαιμονίαν*. Ὀπίζοι.] Παρίχοι αὖ. Διδομένης παρσιν.] Lunam respicit , cui mirandas virtutes tribuere Græci. Notat Scholiastes ideo Hecaten ab Hesiodo tantopere celebrari , quod , ut credit etiam Pausanias , summo in honore apud Bœotos fuerit. Ascra autem vicus Bœotiz , ubi habitabat Hesiodus.

421. Ὅσσοι γῶ , &c.] Amplificat honores Hecatæ poëta præ cæteris Cæli Terræque filiis. Etenim tantos esse illos affirmat , ut qui singulis tributī sunt Diis , eorum omnium cumulus in Hecaten fit collatus , cui Jupiter in generali illa munerum distributione inter Deos facta , nihil ademptum voluerit , sed eodem loco esse jusserit , quem ab initio obtinuerat inter Titanes. De hac imperiorum distributione supra locutus est Hesiodus. Dii primores vocantur Titanes , quod Cæli Terræque sint filii , ex quibus Dii cæteri hominesque sint nati , ut testatur Homerus in hymno in Apollinem. Quin & Onomacritus in hymno in Titanes , omnium illos animalium fontem appellat , quæ ubique habitant : item ἡμετέρων ἀσθενέων πατέρων , ut ibidem loquitur. Nimirum physicè sic res appellantur humanæ. Cum enim tempus è cælo natum sit , & ex annuo solis cursu , resque in eo

agantur, & per id nascantur, quæ generationi sunt subiectæ, hinc Titanes esse apud inferos, & eisdem patres hominum & Deorum finxere poetæ. Quin & Sol *Titan* dictus, & Luna *Titanis*, nec non astra ipsa *Titania* à Marone appellantur, *Æneid.* 6. quæ cum supremum mundi locum occuparint, non mirum videri debet, si Hecaten, quæ Luna est, & unica, non minorem inter Titanas potestatem consecuta sit, sed multo ampliorem sublunaribus corporibus, cum vires suas extendat in elementa omnia sibi subiecta. Unde Hecaten *cæloque Ereboque potentem* dixit Maro in sexto *Æneid.* Tria elementa hic nominat Hesiodus, in quibus dominatur Luna, in cælo, terra & pelago. Nam etsi septem sint planetæ, maximè tamen Sol & Luna res humanas regere ac procurare creduntur, nec efficere tantum physica quadam ratione aëris mutationes, & temporum annorumque decursus periodicos, sed homines etiam divites vel pauperes: honoratos aut obscuros, &c. Unde Solem & Lunam *κρομμυροκράτορες*, seu *dominos mundi* vocat Onomacritus. Christiani utut hæc in rebus physicis nonnihil veritatis habere libenter concedant, tamen imperiorum translationes, & singulorum hominum fortunas & status ex astris velle suspendere, id vero superstitiosum ducunt, plenumque vanitatis. Hinc laudabiliter factum à Tiberio & Vitellio imperatoribus, qui Mathematicos omnes ex urbe eiecerunt. Sic vocabant eos, qui ex astris suum cuique eventum enunciabant, quod vetat Deus *Esaiæ* cap. 47. & alibi. *Γῆς πὶ καὶ Οὐρανῶ.*] Titanes intelligit.

422. *Ἐλαχον.*] *Ἐκληρώσαντο*, à *λαγχάνω*, *sortior*, *sortitò obtineo*. *Αἶσαν.*] *Sortem* sive *potestatem*, supra *μοῖραν* dixit.

423. *Μιν.*] *Αὐτίκῃ*. *Ἐδίδασκεν.*] *Per vim ademit*. propriè, *vim intulit*. *Ἀπηύρα.*] *Ἐτίρηεν*, verbi *ἀπαυράω*, *privo*, *eripio*.

424. *Μετὰ πωλείεσσι.*] *Ἐν τοῖς πωλείεσσι*.

425. *Ἐπείετο.*] *Ἀπέλομαι*, τὸ εἶμι. *Δασμός.*] Id est, *μερισμός*, *ἀφανομή*, à *δαίζομαι*, *divido*, *partior*.

426. *Μηνοειδής.*] Ion. *μηνονειδής*. Sic vocatur Hecate, quod sola è Perseo & Asterie nata sit: vel quod unica sit Luna. *Ἐμμορσι.*] *Μερίχσι*.

427. *Γέρας.*] Pro *γέρας*, per antiptosin.

428. *Τίσται.*] Id est, *τιμᾶ*, in notione activa.

429. *Ὡς δ' ἰθείλ.*] Persequitur encomia Hecates, eamque in solennibus hominum cætibus eminere dicit, nec non in bello, quibuscunque propitia est, victoriam largiri: quinimo & regibus

gibus pro tribunali sedentibus, & luctantibus in certamine viris præsto esse Divam. Itaque pacis bellicue eam moderatricem statuit Hesiodus, ob singularem in hæc inferiora, & hominum quoque mentes Lunæ vim & potestatem. Nam ut Solem pro rege habent Astrologi, sic Lunam ut reginam astrorum colunt, quorum satellites & quasi lictores sunt cæteri planetæ. Hinc & Hecates numen in genituris hominum nocturnis maximum est apud Genethliacos, ut in diurnis astrum Solis. Et cum noctis dominatum obtinuerit Hecate, hinc & in foro prudentiam suggerere, & in bello certantibus robur & felicitatem præbere creditur, cum consiliis clam ineundis aut insidiis struendis aptissima sit nox. Unde & Ἀφρογνῆν eam Veteres dixerunt ὡς τὸ Ἀφρογνῆν, ut in principio hujus libri diximus. Deinde quod reges nascantur, quod judices rectè judicent, ab astris, præsertim benevolis Lunæ aspectibus deducunt Astro-nomi. Hinc versipelles sub Saturno, prudentes sub Jove, eloquentes & furaces sub Mercurio, sub Veneris horoscopo libidinosos, & sic alios sub aliis planetis nasci credebant. Cui vanitati ut primum Babylonii, sic post eos Græci addictiores fuere. ita ut mirum non sit, si plus æquo iis tribuerit Hesiodus, qui cum inter Bœotos religiosior videri vellet, Hecates numen etiam versibus suis celebrare constituit, quo conciliaret sibi Divam, gratiosumque se redderet indigenis civem. Ωἱ δ' ἐθέλῃ.] Πρὸς ὃν ἂν βύλας]. Μισαίλας.] Μισαλοπρεπίως. Οἶνη[ι.] Ωφελεῖ.

430. Ἀγροῖ.] Pro ἀγροῖ. Μισαπρεπί.] Διαλαίμπη. Η' κ'.] Η' αἰν. Alii legunt ὦν κ', ut referatur ad λαοῖσι. Ε' θέλη[ι.] Pro ἐθέλη.

431. Φθισιῶρες.] Φθισιῶρες belli epitheton, quasi viros perdens, ex φθίω, perdo, cujus μ. φθίσω, & ἀνὴρ, vir. Θωρήσσονται.] Ὁπλίζονται. Θωρήσσω, rectius thorace munio, à θώραξ, quod Ionicum est, pro θώραξ, lorica.

432. Ἀνέρες.] Hoc est, σπαῖνται, ἄνδρες.

433. Πρὸς φρογνῆν.] Πρὸς θυμῶν. Ὁπίσσω.] Ἰνα ὁπίσσω. Κόδδς.] Δόξαν. Ὁρέξαι.] Ἰνα ὀρέξω. Ὁρέξω, porrigo.

434. Ε'ν δίκη.] Ε'ν τῇ δικαστείᾳ, vel ἐν τῇ δικάζειν. Καθίζε.] Quod Hecate suæ tribuit Hesiodus, id de summo Numine est-fatur Regius Propheta Psal. 82. cum stare Deum ait in cætu Elohim, id est, regum sive judicum.

435. Ε'σθλή.] Εὐκλής. Ἀγῶνι.] Pro ἐν ἀγῶνι. Α'ιθλαῶ[ιν.] Id est, Ἀγωνίσων].

436. Τοῖς.] Pro ταῖς. Παροχῶι.)] Alii legunt, πῶσι πα-
ρίσταται.

437. Κάρσι.] Κράτις. Ἀθλον.] Βραβείον. Ἀθλοῦ, certamen.
ἀθλον, *præmiū certaminis*.

438. Φέρει.] Sic de Hierone Syracusano, Arcesilao, & aliis
legere est apud Thebanum vatem. Τοκεῖσι.] Τοῖς γονεῖσι. Sicut
enim laus parentum in filios redundat: ita vicissim honor fi-
liorum ad parentes pertinet. Synesii dictum est: Τέκνοις αἰδύ-
σασθαι καὶ ἡμεῖς πατέρας ἔπαινον. Et rursus: Τέκνον δῖστη, δόξα
πατρίων.

439. Εὐθὺ δ' &c.] Εὔπιμονή. Pergit in laudibus & benefi-
ciis Hecataë recensendis poeta, quæ non tantum in foro & bel-
lo, aliisve hominum cætibus præsto est, sed & equitibus &
nautis, præsertim mare trajicientibus propitiam se exhibet, si
modo ritè cum Neptuno colatur. Equitibus favere dicitur,
dum nocte lucens viam ipsis ostendit, qua incedendum est: &
pabuli copiam largitur: tum navigantibus quoque commoda
est, quia ingens sit Lunæ vis & imperium in mare. Hinc qui
Hecataë & Neptuno ritè vota nuncupant, feliciter navigare ac
ditescere creduntur. Quin & venatoribus prædam offert co-
piosam, si sacra ejus ex lege observent: sin contra contempse-
rint, præda, quæ jam affulgebat certoque in manus ventura
erat, ab irata Dea ipsis præripitur, inanesque domum reverti
coguntur. Diximus supra Hecaten, si historicè consideretur,
filiam fuisse Persei regis, quæ præterquam aliis rebus, etiam
vedationi fuerit addictissima, & sub Hecates nomine culta. At
physicè spectata, eadem est, quæ Luna. Hæc in sylvis Diana
vocatur, venantibusque præfecta legitur. Nec immerito. Lu-
cis quippe beneficium est, quod uti Apollo, qui sol est, die:
sic & Diana, quæ luna creditur, noctu ostendat vias. Unde
ἐνοδία à Græcis vocatur, hoc est, ut Festus interpretatur, *via-
rum Dea*. Peculiari verò jure per montes sylvasque iter facien-
tibus utilissima est habita: unde *montium sylvarumque potens* ab
Horatio appellatur. Noctu enim ad Lunam egredi solent vena-
tores, cum feræ è latibulis prodeunt, quæ solis adventu rursus
in lustra se recipiunt. Quare Patarense, ut auctor est Pausa-
nias in Achaicis, eam Laphriam dixere, & venatricis habitu
coluere: cujus victimæ erant apri, cervi, capræ, luporum &
cervorum catuli, venantium capturæ. Eidem præterea & ca-
nes sacrauit antiquitas, cum venatio præcipuè canibus peragi-
tur.

tur. unde & κωμηγική, ipsa ars venandi nomen accepit. Sed de his alibi dictum. Ἰωπήσιοι.] Pro ἰωπίδοι. Παρεπείδωρ.] Inf. Ion. pro ὠρεσίων. Dii astare iis dicuntur, quibus opem ferunt. Οἷς κ' ἐθέλη.] Pro οἷς ἀν' ἐθέλη.

440. Γλαυκῶ.] Supp. θάλασσαν, à colore glaucò seu cæruleo. Sic Homerus ὕδαρ dixit pro παρὶ, & τραφεῖν, pro terra, subauditis nominibus ὄδον, & γλῶ. Δυσσέμφειλον.] Maris epitheton, quod tractu difficile sit, ex δὺς pro δυσχερῶς, & πέμπω, mitto. Ἐργάζονται.] Γλαυκῶ ἔργαζομαι dixit, ἀντὶ τῆς πλῆρης, poetica phrasi.

441. Ἐπειθύπω.] Neptuni adjunctum. Ἐπερζαίω.] Ποσειδῶνι.

442. Ἀΐχλω.] Ion. pro ἄχραν, venationem, capturam, id est, prædam venatu quasitam. Ὠπάει.] Παρίχτι.

443. Ἀφείλει.] Præsentis significationem habet, pro ἀφαίρει, sicut & præcedens ὠπάει pro ὀπάζει.

444. Ἐδὲ δ' ἐν ταυροῖς.] Continuatio superiorum. In stabulis quoque vim suam exercere Hecaten asserit, cum Divæ illius beneficio subolescunt & multiplicantur pecora, nec solius quidem Hecates, sed unà operam navante Mercurio, cui & armentorum ex parte cura commissa est. Nec sine causa Hecate, quæ Luna est, pecoribus sæcundandis conferre dicitur. Nam unanimis physicorum omnium consensus est, crescente Luna augeri omnia, decresciente eadem diminui ac languescere. Experimur id ipsum in cancris, conchyliis, ostreis, & similibus, quæ gliscente hoc astro, sicut mare ipsorum, intumescent, & succi plena reperiuntur: decresciente eo, ad similitudinem elementi sui detumescunt, & minus succulenta existunt. Id Manilius etiam testatur lib. 2. Astrorum. Plinius cap. 32. & aliis in locis, item Gellius lib. 20. Noct. Atticar. cap. 8, Lucilii versus est:

*Luna alit ostrea, & implet echinos, muribus fibras,
Et pecui addit.*

Poëta noster distributione utens nullum animalium genus potestati Hecates subducit, cum sæcundare eam dicit boves, capras & oves, quorum trium nomine majora & minora pecora comprehendit. Nec sine causa hæc affirmat. Multa enim ab Hecate, id est, Luna promanant, quibus aluntur & augescunt animalia; quibus item pubescunt & ubertatem suam assequuntur, quæ oriuntur è terra. Nec id negare possumus ma-

quam Lunæ potestatem à Deo concessam fecundandis plantis & pecoribus. At cum diversæ sint Lunæ vires, pro varia ætatis suæ ratione, (nam mox novam videmus & teneram, mox adultam, denique decrecentem ac quasi senescentem: nunc declinare Austrum versus, nunc vergere ad Aquilonem, atque in illa modo esse quandam brumæ, modo solstitii similitudinem) hinc est, ut non tantum dicatur pecora fecundare, sed & pro arbitrio sterilia reddere & pauciora. Etenim in plenilunio ob roris copiam humectandis rebus & fecundandis natura ejus est accommodata: quare & parturientibus præesse fingitur: at rursus deficiente & languesciente ea, ut in aspectibus quadratis, deficere etiam omnia & languere videmus, cumque secundum physicos sine copia humorum non gignatur, jure eam pestilentiaæ auctorem esse dixit Callimachus. Hinc ut Deam placarent antiqui, boves illi immolare mos erat. Horatius verrem ei mactari solitum refert: alii candidam cervam: alii frugum primitias, non alia de causa, quam propter variam Lunæ potestatem in pecora & fruges. Memoriam proditum est de Oeneo Caledoniæ rege, quod cum in victimis huic Deæ offerendis fuisset negligentior, illa aprum Caledonium eximiae magnitudinis excitavit ob indignationem, qui universum agrum Oenei infestaret, de quo Ovidius 8. Metam. Ad Mercurium quod attinet, non sine causa eum Hecata velut *ποιρρῶν* associat poeta. Fingunt enim Mercurium eodem, quo natus erat, die, boves Admeti regis pascenti Apollini surripuisse, cumque iratus Deus in eum sagittas jaculari pararet, pharetram ejus evacuasse, quo facinore ut pastorum Deum coluerunt Mercurium, quem & greges servare & augere posse credebant, uti testis est Pausanias in Corinthiacis, qui & statuum Mercurii æneam fuisse scribit apud Lecheum sedentem, & juxta eum arietem, quod præter reliquos curare, & opibus augere credatur pastores, unde & *πόμῆς* Græcè vocatus à *πομῶν*, id est, *pasco*, quasi *Deus pastoralis*, cui propterea & bucolicum carmen consecratum à quibusdam, ut testatur Donatus in commentariis, tanquam pastorum sospitator. Idem & *μηλοσκόπος* ab Homero dictus, id est, *ovium custos & servator*, in hymno Mercurii. Alii physicam hujus appellationis rationem afferunt, traduntque per Mercurium intellexisse Veteres, tam solis, quam lunæ potestatem, quæ Hecates nomine signatur, cujus hic *μηλαλάς* mirum in modum deprædicat Hesiodus.

Hesiodus. Poëtae nostri versus ita Latine traduxit Mombricius poeta Italus, ubi de Hecate loquens inquit :

*Quid quod Mercurio comes it, stabulisque capellas,
Armentumque feras, & oves augere putatur,
Ex modico multum, ex multo facit ille pusillum.*

Σταθμοῖσι.] Σταθμοῖς. Σταθμός, stabulum, ἵππων. Ληΐδα.] Λαίαν. Ληΐς, Ion. præda. Sic pecora vocat μέγνουρικῶς, quod à prædonibus abigi solent. Ἀΐξειν.] Ἀΐξάνειν.

445. Βυκάλιας.] Βυκάλιον propriè dicitur neutro genere : Hesiodus fæmineo expressit, forte ob metrum, quem secutus etiam est Apollonius Rhodius. At H. Stephanus sic versum hunc citat : βυκάλιας τ' ἀγέλας, quasi adjectivum esset fæminini generis, à βυκόλιον, pastorius.

446. Εἰρηπύκων.] Ab εἶρω, necesse, & πύκον, vellus, quasi vellera innexa habentium ; vel à πίκω, pectus, velut pexa vel detonsa vellera habentium. Hesychius : Εἰρηπύκωνι, αἱ τὰ ἔλαια κεράμια ἔχουσιν. Οἶον.] Περάτων.

447. Βελάει.] Multiplicat, audetiora reddit, propriè robusta facit. Sic Latini vim magnam dicunt de magno numero. Κάκ.] Καὶ ἐκ. Μείονα.] Μίονα, id est, pauciora. Θῆκεν.] Pro ἔθηκεν. Aoristus pro præsentī τίθησι, à τίθημι significante ποιῶ.

448. Οὕτω περ καί.] Συμπέρασμα eorum, quæ de nativitate & laudibus Hecates tam fusè prodidit Hesiodus. Rectè μενογῆς esse dicitur, quod uti Sol, ita & unica sit Luna, generationis omnis & corruptionis cum Sole effectrix & causa. Unde & μενογῆν sub Proserpinæ nomine appellata legitur. Μενογῆσαν eandem vocat Apollonius in tertio Argonaut. Tandem poeta noster quasi colophonem imponens tot Hecates encomiis κεκοιμένην eam sive juvenum nutricem à Jove factam asserit. Quod officium Soli & Lunæ ex æquo debetur, quos ideo rerum omnium naturalium generationi & incrementis præferre prisca Sapientes. Unde & Apollo, qui Sol est, supra eodem nomine condecoratur, ob vim ejus cuncta vegetantem & alentem. Nec minus Luna juvenum nutrix est propter humoris abundantiam, qua præsertim jam plena res omnes humectat, alitque. Per calorem enim Solis, & humorem Lunæ, nascentium perficitur generatio & accretio. Nec alia ratio est, cur laurus Apollini sacra putaretur, quæ & κεκοιμένη vocatur à poëtis ; quam quod semper ramis floreat, nec timeat anni injuriam, neque unquam senex appareat : quod & Hecates naturæ,

quatenus luna est, convenit, cujus simulacrum propterea laureum ramum tenebat, quo significabant Veteres Lunam, ut lumen; sic & calorem à Sole accipere, & utrumque ad hominum, aliarumque rerum generationes & incrementa plurimum conducere, ut sensit etiam Ptolemæus in *Almagesto*. *Μενομένης.*] *Δαΐραν μενομήσαν* appellat Apollonius Rhodius. *Εἶσα.*] *Οὔσα.*

449. *Γεράισι.*] *Γέρα* (ι).

450. *Μιν.*] *Αὐτλή.* *Κυρροφον.*] Dicitio Attica, si Polluci credimus. Pacem eo nomine insignit Hesiodus in *Ἔργων*, quæ juvenum altrix est, ut Bellona juvenum perditrix. *Οἱ μετ' ἐκείνῳ.*] Pro, *τέτοις*, ὅσοι μετ' αὐτῷ *ἡσυχίῳ*.

451. *Ἰδὼν ὀφθαλμοῖσι.*] Pleonasmus. *Φάσ.*] *Τὸ φῶς.* *Πολυδερκής.*] Aurora *πολυδερκής*, quæ *multos vel multa intuetur*. quod & epitheton est Solis. Hinc Auroram pro ipso sole accipit Scholiastes.

452. *Τιμαί.*] Scil. *εἰσί.*

453. *Ρείη δ' αὖ.*] De Saturni, & Rheæ natalibus suprâ actum: nunc sobolem utriusque recenset poeta, Vestam, Cererem, Junonem, filias: totidemque filios, Plutonium, Neptunum & Jovem, Deorum hominumque patrem. Per Rheam *Φυσικῶς* intelligitur Terra universe spectata, quæ Vestam, Cererem, & Junonem peperit, hoc est, varias terræ affectiones. Nam Vestæ nomine terra significatur, quatenus ignifera est. *Εἶσα* Græcis idem quod *ἑστία*, *fokus* sive *ignis*. Unde Ovidius:

Nec tu aliud Vestam, quam vivam intellige flammam.

Sed geminæ fuere Vestæ, mater & filia. Cum pro terra sumitur, matrem designant poëtæ: pro igne, filiam; quam virginem vocant, quod ignis nulla re polluitur, præsertim purior ille & cælestis. Cicero lib. 1. de natura Deorum: *Vestæ nomen sumptum est à Græcis. Ea est enim, quæ ab illis Εἶσα dicitur, visque ejus ad aras & facos pertinet.* Ceres quoque Rheæ filia, quæ itidem terra est, sed frugifera. Unde *Δημήτηρ* Græcis dicta, quasi *Γῆ μήτηρ*. Terra enim fructus parit, eosque uberibus suis alit, ut mater liberos. Sequitur Juno, quæ ejusdem Rheæ gnata. Eo nomine signatur ær, & quidem inferior terræque proximus: unde & Jovis soror conjuxque fingitur, quatenus per Jovem significatur cælum sive ær superior, qui terram cum inferiore aëre complectitur, ut maritus uxorem. Pro triplici igitur consideratione terræ, tres peperisse filias dicitur Rheæ.

Nam

Nam vel consideratur terra, ut focum continens universi, & sic Vesta erit: vel ut frugum omnium procreatrix, & sic Ceres dicetur; vel denique ut aërem viciniorem cum terra complectens, & sic Juno vocabitur, quæ tres sunt sorores, Saturni & Rheæ filia. Nam Rheæ, quæ & Opis dicta, seminalem horum omnium profluxum significat, ἀπὸ ῥῆϊν, à fluendo: vel potius ab ῥῆα, trajectis litteris mysterii ergò, quæ vox *terram* denotat. Saturni nomine cælum designatur, inque cælo potissimum Sol, sine cujus vi & influxu nihil producit terra: hinc & maritus Rheæ Saturnus fingitur: vel eo notatur tempus, quia mutationibus elementorum tempus adest necessariò. Saturni & Rheæ filios quoque subdit Hesiodus, qui tres item fuere, Jupiter, Pluto, Neptunus. Historicam Saturni, triumque ejus liberorum expositionem supra dedimus. At physicè consideratus Pluto, nihil aliud fuerit, quam terra interior, quatenus metallifera est, & mortuorum receptrix, unde & inferorum Deus est creditus. Omnia enim è terra nascuntur & in terram recidunt. Græci Πλούτωνά vocarunt, à divitiis, quas largitur. *Ditem* Latini eadem de causa. Idem & Ἄδης appellatur, ἀπὸ τοῦ ἀδιδῆς, quod *tenebricoso agat loco*, vel ab Hebræo adama, id est, *terra*. Subterranea enim loca habitare dicitur ab Hesiodo. Et cum omnibus moriendi incumbat necessitas, neque ab inferis cuiquam redire fas sit, hinc immite cor habere perhibetur Pluto, & Deorum omnium esse crudelissimus. Neptuni item mater Rheæ, quo nomine designatur mare. Aquarum quippe receptaculum terra est, earumque quasi genitrix. E terra enim per sinus quosdam & cavernas promanare creditur aqua, non marina solum, sed & fluviatilis ac fontana. Saturni filius perhibetur Neptunus, quod post cæli & terræ creationem à Deo producta sit aqua: vel quia cum tempore fluere cæperint maria & flumina. Denique Jovem similiter Saturni & Rheæ filium constituit poeta. Sicut enim Cælum & Vesta sive Terra parentes finguntur Saturni & Rheæ, quod primum à Deo fuerint creata, & propterea antiquissimi Deorum habiti: ita & Jupiter, qui æther est, sive ignea regio, Saturno & Rheæ natus dicitur, quia ordine naturæ, cæli & terræ creationem sequitur ignis elementaris productio. *Ρῆϊα*] Pro *Ρῆϊα*, *Rheæ*. Latinus interpretes vertit, *facile*, quasi Ionice positum pro *ῥῆϊα*, cum α breve non vertatur in η. *Διὸς* Subasta. hinc virgo *ἀδμής*, quæ *nondum dormita*, hoc est,

est, *virum passa est*. Tralatio à juvenis. Φαίδιμος.] Λαμπρὸς πῆμα.

454. Εἰσίλω.] Ion. Εἰσίαν. Εἰσία propriè *lar, focus*, ab ἔζω, *sedeo*, quod ad focum sedetur plurimum. Χρυ(επίδολον.) Junonis epitheton, de quo alibi dictum.

455. Ἰφθίμην.] Ἰφρυγόν. Αἰδών.] Αἰδών. Ὑπὸ χθονί.] Unde χθονί. ἦτος ab Euripide vocatus Pluto, ὑποχθονί. ab Orpheo, in Hymnis.

456. Νηλεὺς ἦτορ.] Σκληρὰν καρδίαν. Εἰκλινύπον.] Μισαίλας τυπύτω, id est, ἠχύνω. vide supra.

458. Τῆ.] Pro ἡ. Πελομίζω.) Κονεῖται. Ad παλάμιον referunt Etymologi, ut πελομίζω, sit propriè, *manu moveo*.

459. Καὶ τὴς μηδῆς.] Crudelitatem Saturni describit poëta, qui liberos suos à Rhea susceptos devorasse dicitur. Qui *ισοελαῶς* fabulam exponunt, Saturnum in Creta regnasse ajunt ea lege, ne sobolem masculam tolleret, cum ad Titanum fratrem ut natu maximum jure hæreditario regnum pertineret. Hinc filios devorasse, hoc est, necasse traditur, quod graviter ferens Opis sive Rhea ad Lyctum confugit Cretæ montem sive urbem, ibique in antro clam patre Jovem peperit, & Curetibus educandum dedit. Physiologi per Saturnum intelligunt Solem, qui ut generationis omnium rerum auctor est, ita & corruptionis. Alii tempus signari putant, quod omnia consumit, & quasi deglutit. Hinc *τετροφάγος* appellatus est, hoc est, *liberorum suorum devorator*. Omnia enim in tempore nascuntur, & à tempore rursus absumuntur. Augustinus in lib. 7. de civitate Dei, id ex eo fictum scribit, quod semina cooperiantur terra, atque ita eò redeant, unde venerunt. Nam & agriculturæ numen Saturnus. At G. Vossius hoc ideo factum credit, quod Saturnus sit Sol, qui cum Deorum summus sit, & universi dominus, etiam summo eum honore sibi demereri studuerunt Gentes: at nihil excellentius homine, nihil homini carius quam liberi, hinc liberos suos immolasse Saturno. Quem sacrificandi ritum à vicinis Syriæ populis etiam hausere Israëlites, qui cum ad idololatriam essent propensissimi, liberos quoque suos Molochus offerre pro religione habebant, persuasi forte exemplo, ut alibi diximus, Abrahami, filium suum, quem habebat unicum, Deo in holocaustum offerentis, ut legere est Genes. 22. cap. At Molochus ille Ammonitarum, Saturnus erat, temporis Deus, quod cum omnia consumit, nulli convenien-

venientius existimarunt liberos suos immolari posse, quam temporis præfecto. Poëta autem noster ideo Saturnum liberos devorasse ait, quia metuebat, nequis Titanum sibi præriperet regium honorem, si filios superstites reliquisset, pactumque cum fratre initum violasset. Ethici figmentum ad Tyrannorum mores & tragicos exitus accommodant. Tanta enim hominibus insita est regnandi cupiditas, ut pater liberis suis non sit parciturus, quo securius regnet. En Titanis in cognatos, Saturni in proprios liberos feritatem, qui ut solus imperio potiretur, filios suos devorabat, hoc est, necabat, vel ut Minutius Felix interpretatur, *exponi jubebat fame aut feris absumendos*. Ita nullum scelus est, nullum latrocinium, parricidium nullum, à quo etiam isti, qui Dii habiti sunt, abhorruerint, modò aliquam præ se ferret utilitatem. Τύς.] Pro τύτας. Καίπινε.] Id est, καὶ ἐσθλὸν ἔστι.

460. Μηδὲ.] Id est, μήτερας. Propriè μηδὲς, inferior pars ventris, ἀπὸ τῆς μήτῃς, τῆς σαρκαίου, quod in ventrem cibus congeratur. hic pro utero accipitur. Μητρὸς πρὸς γένεσθ' ἰκίει.] Matri ad genua venire, est recens nasci. Γένεσθ'.] Pro γένεσθ'.

461. Τά.] Ταῦτα. Φεγγάν.] Εἰς μελίσσων. Ἀγαυῶν.] Λαμπαρῶν. Οὐρανίωνων.] Id est, Titanum, qui ab Urano, hoc est, Cælo geniti: vel calicolarum, pro communi οὐρανίωνων.

462. Βασιληίδων.] Βασιλικῶν.

463. Πάθειν γὰρ.] Βίβαιον[is five confirmatio rei ex oraculo. Audierat enim Saturnus ex Cælo & Terra parentibus suis, ut per filium suum regno privaretur, ideoque liberos mares, simulatque nati essent, devoravit. Nam Cælus & Opis cum Dii essent primi atque antiquissimi, fatum etiam præscii erant. Quare Rhea, cum uno partu Jovem & Junonem Saturno peperisset, Junonem quidem marito ostendit, Jovem verò clam nutriendum ablegavit, adhibitis Corybantibus, qui cymbalorum tympanorumque pulsu obstrepebant, ne pueri vagitus audiretur. Quod autem oraculi veritas prætenditur, eo docetur, quæ fatalia sunt, necessariò & certò evenire, nec ulla ratione declinari aut impediri posse, cum Deorum voluntas rescindi nequeat. Ideo cum Jovi insidias strueret Saturnus, ab ipso victus vinculusque in carcerem conjectus est, ut fabulantur poëtæ. Eo physiologi nihil aliud intelligunt, quam tempora senescentia ab iis, quæ post nata, depelli. Saturnus enim temporis captum verò vinculumque à Jove fabulantur, quod certa
lego

lege naturæ connexa sunt tempora. Alii ad plantandi rationem referunt: quia fruges (quarum & ipse repertor est) vinculis nodisque quibusdam alternentur. Natalis hæc ideo ficta putat, quod sublimiora illa corpora, quæ Jovis nomine signantur, quæque supra elementa & corpora simplicia sunt posita, omnem vim temporis, hoc est, Saturnum, ad inferiora, quæ patiuntur mutationem, relegarunt: cum cælestia corpora sint ab omni senectute, vel labore, vel mutatione immunia. Tartarus autem in quem præceps datus est Saturnus à Jove, erit locus inferior, mutationi & corruptioni obnoxius. Lucianus in Dialogo de Astrologia, idcirco Saturnum à Jove ligatum, inque Tartarum esse dejectum existimat, quia tardus segnisque sit planetæ illius motus, ut quasi captus vinculusque stare in cælo videatur. Etsi enim per se velocissimus sit Saturni motus, tamen cum à nobis distet longissimè, tardior esse videtur, spisseque adeo cursum absolvit periodicum, ut difficile sit ejus progressum cognoscere. Hinc ingens illa cæli altitudo Tartarus appellatur. Est & altera ratio ab iisdem Astronomis petita, ideo nempe Saturnum à Jove ligatum & domitum dici, quia salutare Jovis i. lus infringit & retardat malignitatem fideris Saturnini. Siquidem ex eorum sententia Jupiter & Venus sunt planetæ salutes; Saturnus & Mars maligni. Quare Saturnus à Jove dicitur domari, quando malignitas planetæ illius placatur, vel certè lenitur Jovis conjunctione, vel receptione, vel oppositione, vel etiam trigono vel hexagono aspectibus. Nec tantum physicè & astronomicè exponitur hoc figmentum, sed & moraliter ad humanæ vitæ institutionem refertur. Nam id supremo Numini in more positum, ut mercedem cuique tribuat operibus dignam. Cum itaque à Jove dejectum regno Saturnum fabulantur poëtæ, nil aliud docere volunt, quam injuriarum vindicem esse Deum, & aliquando peccatum simili peccato punire. Non mirum igitur, Saturnum, qui Cælum patrem suum regno ejecerat ob fratrum injurias, idem postea à filio esse passum. Quippe eadem contumeliæ, quas in parentes contulerimus, sunt nobis à filiis nostris expectandæ, cum domesticis exemplis maximè incitentur. Πῶς γὰρ.] Pro ἰπὸ δούλου, à πῶς δούλου, pro πῶς δούλου, rescisca, audio. 464. Οὐρανός.] Ion. ὄπ. Οἱ.] Αὐτοῖς. Πέντε γὰρ.] Pro, ἐπὶ πέντε, à περὶ πέντε, finis, terminus, quod à fato omnia terminata sunt. Εἰς γὰρ.] Ἰδὲ. Ὑπὸ τοῦ πατρὸς.] Sub filio; vel dativus pro genitivo positus,

situs, ἀπὸ τοῦ πατρὸς, à filio. Δαμῆναι.] Νικηθῆναι. Lucianus tamen in Saturnalibus refert, Saturnum neque fuisse à Jove victum, nec regno privatum, sed libenter ac sponte regnum illi concessisse, rerumque omnium, utpote ob ætatem decrepitam, filio tradidisse administrationem.

465. Καὶ κρητὲρ ὡς ἐόντι.] Καί᾽ ἰχυρῶ ὄντι. Tmesis. Διὸς μετὰ τὸν Δία βελάς.] Quærit Scholiastes, quomodo poeta dicat, Jovis consilio seu voluntate constitutum, ut Saturnus à filio suo vinceretur, cum necdum natus esset Jupiter. Hinc nonnulli legendum putant, πατρός μετὰ τὸν Δία, ut intelligatur Uranus. Responderi etiam possit vetustius esse nomen Διὸς Jove Cretensi, eoque nomine fatum designari, ut constat ex Euripide, & aliis.

466. Τῷ ὅγε σὺν.] Tradit poeta Saturnum, ut oraculum percepit de regno sibi per filium adimendo, non suæ duntaxat securitati cavisse, sed occasiones etiam omnes captasse viasque observasse, quæ de medio tolleret infantes masculos adeoque in ipsis, ut dicitur, cunis opprimeret. Quæ mariti sui feritas Rheam matrem non parum afflixit, sed eò tandem adegit, ut re cum parentibus communicata consilium iniecit, quo pacto jam partui vicina tuto & clam patre filium pareret, vindicaretque furorem Saturni liberos suos crudeliter devorantis. Hic insigne maternæ erga prolem suam pietatis exemplum proponitur in Rheæ. Bonæ matris est, non solum parere liberos & uberibus suis alere, sed & quantum in se est, contra aliorum injurias protegere ac conservare. hinc gravissimo afficiuntur dolore, si quando ex se natos aut gremio avelli à Tyrannis, & trucidari vident. Euripides :

Δεινὸν γυναιξὶν αἰ δὲ αἰδῶναι γέναι.

Καὶ φιλότικτον πῶς πᾶν γυναικῶν γένος.

Res magna parere : magnus in nixu dolor :

Amat inde natos omne femineum genus.

Nec sine causa. Nam dolores illi, quos pariendo perferunt, philtum ipsis indunt & amandi & conservandi liberos. Sunt qui physicè interpretantur Rheæ luctum. Lugere enim dicitur Rheæ, id est, Terra, cum pignoribus, id est, frugibus suis orbatur, quod fit à Saturno, hoc est, tempore, præsertim hiberno. Ut enim Saturnus æstivo tempore terram fructibus suis beat : ita eadem hibernis mensibus omni pignore spoliatur. Hinc Plutarchus in lib. Isid. & Osirid. scribit, quosdam ad Oc-

ciden-

cidentem habitantes Saturnum hyemem appellasse; æstatem, Venerem; Ver, Proserpinam. Phryges item, & Paphlagonες Saturnum per hyemem somno vacare dicebant: æstate rursus evigilare. Nam ut vere & æstate terra variis frugibus, velut pignoribus suis sæcunda est: ita ex adverso nuda squalidaque jacet per brumam. Hinc orbitatem suam Terra deplorare videtur, quasque irata Saturno, depellere à se ac vindicare sævitiam hibernæ tempestatis. Τῷ.] Διὰ τῆς. Οὐκ ἀλαοσκοπίῳ ἔχον.] Pro οὐκ ἀλαοσκοπίαν εἶχον, hoc est, ὡς τυφλῶς ἰσκολογίαζον. Paræmiæ vicem præstat, quasi diceret, accuratè & vigiliis oculis speculabatur. Loquendi genus Homero familiare. Δοκῶν.] De insidiosa exspectatione usurpatur. Verbum venatoribus proprium, ut ait Eustathius, feram exspectantibus.

467. Ἀλῆσαν.] Dor. pro ἄλῆσαν, dolor gravis & cuius oblivisci non possumus.

468. Ἐμὲ μὲς τίξομαι.] Pro τίξοιτο ἄν.

469. Λιζάνδω.] Pro, ἰλιζάνδω, hoc est, ἰκίττω.

471. Μῆπν.] Βελλῶ. Συμφορεσασαῖ.] Συμφορίζομαι, idem quod συμβελλῶ. hic simpliciter, simul agito vel in eo, quia præcessit μῆπν. Λιλαῖοιτο πεκῦ(α.) Pro λαθῶσα τίγῃ, ut latenter vel clam pareret. Plura ejusdem constructionis exempla supeditat Budæus & H. Stephanus, quos vide.

472. Τίσαιτο.] Ἐκδιήση. Ἐρανός.] Id est, furias. Hesychio exponitur, ἀμαρτίας.

473. Παίδων.] Pro ἕνα καὶ τὰ παίδων, vel κατὰ παίδων. Ἀσχυλομήτης.] Οἱ ἀσχύλα καὶ σκολιὰ βελλοσάμεθα.

474. Οἱ ὃ θνηταί.] Sequitur exauditio precum Rheæ, & prædictio eorum, quæ eventura essent Saturno & Jovi. Quare gravida cum esset Rheæ, Saturni crudelitatem fugiens, Cælo & Vestâ ita suadentibus, in Lyctum profugit, Cretæ locum, ubi Jovem peperit. De eo sic Virgilius:

Creta Iovis magni medio jacet insula ponto,

Mons Idaeus ubi, & gentis cunabula nostra.

Et Lucianus in sacrificiis: Οἱ δὲ αὖ Κρήτες ὃ γένος παρ' αὐτοῖς ὃ πεφῆναι μόνον τὸ Δία λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ ταῖς αὐτῆς δεικνύουσι. Cretenses non solum natum esse apud se Iovem memorant & sepulcrum, verum etiam sepulcrum illius ostendunt. Unde verum esse comperitur, quod apud Augustinum testatur Varro, nullum fere Deorum inveniri, qui non idem fuerit homo, & diem suum obierit. lib. 6. de civitate Dei, & lib. 8. ejusdem operis cap. 26.

cap. 26. Physicè consideratus Jupiter est æther, cujus beneficio & influxu crescunt & augentur in terris semina. nec à Saturno devorari potuit, quod ætherea illa plaga non sentiat vim temporis, utpote ab omni corruptione immunis. Terræ, quæ Vesta est, idem traditus educandus, quoniam plantæ & animalia è terra procreantur, tum crebrior elementorum mutatio fit circa terram, circa quam existunt vapores, à quibus putavit Thales, quod ætherea regio aleretur. Κλύον.] Pro ἑκλυνον. Εἰπί-
δοντο.] Indef. 2. à πείθομαι, obtempero, morem gero.

475. Οἱ.] Αὐτῇ. Πισφραδύτιω.] Ion. pro ἰφραδύτιω, à φρά-
ζω, memoro. Πίπρωτο.] Pro ἐπίπρωτο. Γαίᾳ.] Pro γαῖσι, αἶ,
quod facit particula αἶ, non expressa solum, sed & subintellecta.

476. Ἀμφὶ Κρόνον.] Περὶ τὸ Κρόνον. Υἱ.] Υἱῶ. Καρσιγρόθυμω.]
Μεγαλοψύχῳ.

477. Πίμψαν.] Pro Εὔπιμψαν scil. filiam. Εἰς Λύκον.] Ly-
ctus Cretæ locus est. Strabo urbem esse tradit. Nonnulli tamen
codices habent Λύπτον, de qua lectione videatur Casaubonus ad
prædictum Strabonem. Πίονα δῆμον.] Sic Cretenses vocat ob
fertilitatem insulæ, quæ tanta fuit, ut à cæli temperie μικρόν
ἢ (ον) appellarint veteres. Quod terræ proprium ad populum
transtulit Hesiodus. Vel *populum pinguem* dixit, opulentum ac
potentem. Ex rerum ubertate, opulentia & potentia nasci solet
inter homines.

478. Οὔλοπεν.] Νεώπεν. Alii tamen Neptunum & Plu-
tonem Jove posteriores faciunt. Ηἰμελλας.] Pro ἑμελλας, Attico
incremento.

479. Τόν.] Τῷ. Οἱ.] Αὐτῷ.

480. Κρήτη ἐν Ἀρείῃ.] Quod amplissima sit insula. Unde
& ἑκατόμπολις dicta à centum urbibus, quod ita jactatum putat
Solinus, quia magnis & ambitiosis oppidis splenderet. Τρυ-
φίμω.] Arist. β. infinit. Ionicè pro τρυφῆν. Scholiastes
positum censet pro τρυφῆν, quod Ionicum fit pro τρέφειν,
ut τρέμειν, pro τρέμειν. Notetur etiam, liquidam produci à
poëta sequente vocali. Ἀπὸ γαίης.] Doricè pro ἀπὸ γαῖης,
quod per epenthesein τ π positum pro ἀπὸ γαῖης, id est, delicate
& cum cura nutrire, tanquam tenellum puerum, ab ἀπαλός,
tener.

481. Βῆθα μὲν ἱκτο.] Loci descriptio, ubi natus & educatus
est Jupiter. Mirè hic variant scriptores. Poëta noster in Creta
apud Lyctum Jovem editum testatur, occultatumque à Rheia
in

in antro sub latebris terræ. At Pausanias in Messeniâcis fontem fuisse scribit in Ithones jugo, cui nomen Clepsydre: mox in Arcadicis fluvium esse tradit, qui *Λέσσιος* appellatur, quod in eo Jupiter recens natus fuerit ablutus à sanguine & immundis excrementis, quibus nascentes infantes operiuntur. Virgilius antrum illud, in quo natus est Jupiter, *Diçæum* vocat. Diçæ autem mons Cretæ, ut ait Ptolemæus, quod & testatur Apollonius Rhodius lib. 1. Argonaut. *Idæum* appellat Callimachus in hymnis, ab Ida monte, non Phrygiæ, sed Cretæ, ut ait Dionysius in libello de situ orbis. Hinc Maro: *Mons Idæus ubi.* Sunt qui *Lycæum* quoque Jovem dixerint à Lycæo monte Arcadiæ, cujus vertex *sacrum jugum* vocatum est, quod ibi Jovem vulgò crederent fuisse educatum. Sed cum tam diversa diversi sentiant, merito dixit Callimachus in hymnis.

Πῶς καὶ νῦν Διçαῖον αἰείσομεν, ἢ Λυκαῖον;

Εἴ τοι μάλ᾽ ἔστι θυμὸς, ἵππεϊ γὰρ ἀμφήρῃ.

Diçæumne Jovem cantabimus, anne Lycæum?

Sum dubius: genus est quando certamine plenum.

De Jovis item nutricibus non minor quæstio. Nam cum, ingens mellis cōpia in Creta colligitur, sunt qui ab apibus educatum Jovem putarunt. in cujus beneficii memoriam Jupiter apum colorem mutasse dicitur in aureum, cum prius essent ferrugineo. Alii à nymphis quibusdam enutritum referunt. Communis verò scriptorum traditio est, Jovem à capra lactatum fuisse, quod innuere videtur Hesiodus, cum in monte Ægæo educatum memorat. Sic enim legere malim, quam *Argæo*. nec aliter citat Scholiastes, qui sic dictum putat *ἀπὸ τοῦ αἰγῆς*, à capra, cujus lac suxerit Jupiter. Unde & *αἰγῆς ὄρος*, capra mons vulgò appellatur. Quod igitur Lycium confugerit Rhea & infantem absconderit, eo docetur, officium piæ matris esse, fugam potius capeffere & speluncis abscondere liberos suos, quam permittere, ut tyrannorum libidini exponantur. Qui physicè rem interpretantur, docent semina terris abdenda esse, nec in Lycio, hoc est, planis duntaxat locis sub dio, sed & in altis montibus, & concavitatibus montium ea crescere ac vigere solita. Nam in locis bene temperatis *ἀμφοτέρωθεν* *ἡλιαὶ τοῖς ἀνέμοις* inquit Scholiastes. *ἵππεϊ*.] *ἵππεϊ*, per syncopen. *Θολύ.*] *ἵον*. *ἵππεϊ*.

482. *Πρώτῳ.*] *Τὸ πρῶτον*, hypallage. *Κρύψεν.*] *Pro ἔκρυψεν.* *Εἴ.*] *Pro αὐτὴν*.

483. Ηλίβατο.] Υψιλλῶ. Ηλίβατο idem quod Pindaro
 ὑψιλλῶ. de cujus vocis origine videatur Cl. Hoelzlinus ad
 Apollonium.

484. Αῖραια cō ὄρη.] Lege Αἰραια. Πιπυγασμῶν.] Εἰς-
 πασμένω. πυγάζω, densō.

485. Τῷ ᾧ παρσανίσαι(α.)] Sequitur ἀπάτη(α) five deceptio
 Rheæ, quā vitæ consuluit infantuli Jovis. Nam Saturno puerum
 deposcenti, quem devoraret, lapidem ostendit pannis involu-
 tum, eumque partu illo à se editum simulabat, quem ille acce-
 ptum sine mora devoravit. Pausanias in Arcadicis illud conti-
 gisse scribit in Bæotia supra Chæronæ mænia. Lapidem illum
 ē Præconneso insula allatum fuisse Rheæ memorant alii. At La-
 ctantius in primo, Terminum fuisse tradit eum lapidem, quem
 pro Jove deglutiit Saturnus. βαίτυλον Græci vocant. Sic Hes-
 chius: Βαίτυλον ἕως ἐκκαλεῖται ὁ δαθείς λίθος τῷ Κρόνῳ ἀπὸ Διός.
 Abaddir Latini dicunt, ut auctor est Priscianus. Nam & ru-
 des lapides olim pro Diis coluisse Gentes testatur Pausanias
 in Achaicis. Forte adoratio illa originem cepit ex veneratione
 illa quæ præstita est lapidi inuncto à Jacobo in Bethel, Gene-
 sios 35. vers. 14. Unde & nomen βαίτυλον, vel ut alii scri-
 bunt, Βέτυλον. Nec rudes tantum sed & effigiatos pictosque
 lapides divino cultu affecere gentes, quod populo suo inter-
 dixit Deus, 1. Samuel. 20. & Levit. 26. cap. Sed de hoc lapide
 Βατύλο, qui plura desiderat, Damascium adest in vita Isidori
 apud Photium, & Jos. Scaligerum in animadversion. Eusebia-
 nis. Physici per lapidem à Saturno devoratum, rursusque vo-
 mitu editum, significari volunt compositorum corporum ge-
 nerationem & interitum, quæ digerere non potuit Saturnus,
 cum elementa, ex quibus conflata sunt, sint sempiterna, neque
 ullo tempore, aut ulla vi labefactari possint, nisi cum opifici
 Deo evertere aliquando placuerit. Si pro Sole accipitur Satur-
 nus, & hic generationis & corruptionis rerum naturalium au-
 ctor est. Cum igitur omnium rerum sit vicissitudo, quæque
 nata sunt, aliquando interire necesse fit, saxum vomuisse di-
 ctus est Saturnus, & reliqua omnia quæ comederat, quia aliæ
 atque aliæ res in demortuarum locum suffici solent ab ipsa na-
 tura & reparari. Hinc falso putatus Orpheus in hymno Sa-
 turni: Ὅς δα πάντα μὲν ἀπαιεῖ καὶ ἀβύχῃς ἐμπυλίζει αὐτὰς.

Omnia qui profers, consumis & omnia rursus.

Cæli filius dicitur Saturnus, quod tempus non nisi ex cæli

creatione & ortu natum est, cum ante cælum, nullum esset tempus. Idem vocatur Deorum primus, quod physicè loquendo nihil fuerit tempore prius præter chaos, & informem materiem. Σπαραγνίστα(α.) Σπαραγνίζω, fasciis involvo. σπάρσανον fascia est, sive pannus oblongus, in quo infans involvitur. Μίζαν λίθον.] Marmor sive saxum. Εἰσυάλιξεν.] Pro, ἐκσυάλιξεν. ἐκσυαλίζω, in manus tradere, εἰσχειρίζω, ab eo & γυῖα λον, vola manus.

486. Οὐρανίδη.] Saturno Cæli filio. Μίγ' ἀνάκτε.] Pro Μεγάλω: vel μεγάλως ἀνάσσοντι, ut, latè rex apud Horat.

487. Τόν.] Pro ὄν. Χείριστι.] Χερσί. Εἰσχετέρετ per synopen.

488. Οὐδ' ἐνόν(ε.) Refert porrò Hesiodus, quomodo Saturnus miserum in modum fuerit deceptus à Rhea. Nesciebat enim pro lapide Jovem superesse filium suum, qui mox ipsum regno esset expulsiurus, solusque Deorum imperio potiturus. Nam, ut fabularis prodit historia, Jupiter cum audivisset Saturnum ipsi insidias struere, collecta Cretensum multorum manu, quibus & exosus erat Saturnus ob feritatem, exacto patre regnum invasit. Sunt qui sacræ historiæ vestigium subesse putant, perque Saturni è regno ejectionem adumbrari credunt primi hominis Adami è Paradiso expulsionem ab Jehova Deo nostro factam. At physiologi eo significari volunt, tempora præcedentia à sequentibus depelli. Alii ad Astronomiam referunt. Dicitur enim Jupiter Saturnum è regno suo pellere ob feritatem, quia Saturni planeta malignus est, cujus malignitatem castigat Jupiter planeta blandus & salutaris, ut supra dictum. Μίστε φρεσίν.] Κατὰ ψυχῆν. Ως.] Ο'ν. Οἱ.] Ἀντί. Ο'πίσσω.] Ο'πίσσω, id est, εἰς τὸ μέλλον.

489. Αἰνική(ε.) Romani quoque Jovem *invidium* eolvere, ut testis est Augustinus in septimo de Civitate Dei. Αἰκηδής.] Α'φρογής(ε), ex α privante, & κῆδ(ε), cura. Sunt quibus expōnitur ἀταφ(ε), quod *inhumatus*, id est, vivus adhuc esset Jupiter, à κῆδ(ε) significante *funus*.

490. Λείπετ.] Ε'λείπετ. Ο'.] Pro ὅ. Βίη καὶ χεῖρ(ε.) Pro, τῇ τ' χερσὶ βίᾳ. Δαυγίσας.] Δαυγί(ας), hoc est, νικῆ(ας).

491. Τίμης.] Id est, βα(ιλίας), quod familiare Pindaro. Εἰελαίαν.] Pro εἰελαῖν, poetica epenthesi εἰ α.

492. Καρπαλίμως δ'.] Continuatio superiorum. Describitur Jovis educatio & accretio, Interea temporis, inquit poeta, dum hæc aguntur à Saturno, Jupiter sensim adolevit robustif-
que

que evasit membris, Saturnumque patrem dolis simul & viribus superatum regno expulit. Saturnus lapidem, quem filium suum esse putabat, evomuisse dicitur, idque Terræ consilio, quia tellus cooperatur Saturno ad evomendum & emittendum hoc quod absumpsit ac devoravit. Omnia enim tempus producit in terra, & iterum resolvit in terra, velut elementorum omnium receptaculo & quasi gremio, idque vi & arte Jovis. Nam ad illas corporum terrestrium alterationes & corruptiones, quæ in tempore fiunt, multum confert Jupiter, id est, ætherea plaga motu suo, calore & influentiis, ut docent rerum naturalium magistri. Καρπαλίμως.] Ταχέως. Μένει.] Δυνάμεις. Φαίδιμα γῆα.] Latinus interpretes vertit, *fortia membra. malim illustria.* τὸ ἀξίωμα personæ respicit poeta. Γῆα.] Τὰ μέλας. propriè de manibus & pedibus usurpatur.

493. Τοῖο.] Τύττε. Ἐπιπλορόν δ' ἐναιώϊ.] Nonnulli codices habent, ἐπιπλορόν δ' ἐναιώϊων, in plurali, *volventibus annis.*

494. Ἐννεσίη[ι.] Pro ἐννεσίαις. ἐννεσία & geminato ν, ἐννεσία, *consilium est sed proprie ab aliquo immissum*, ab ἐννῆμι, *immitto.* Δολαθείς.] Ἐξαπατηθείς.

495. Οὐ γόνον.] Τὸν αὐτὸν παῖδα. Lapidem intelligit, quem filium suum esse putabat Saturnus. ἈΨ.] Πάλιν. Ἀνῆκας.] Att. pro ἀνῆκας.

496. Τέχνη[ι.] Τέχνας. Βίηφι.] Βία. Εὐοῖο.] Ion. pro εἶ, quod ab εἶς pro ὅς, *suus.*

497. Πρῶτον δ'.] Describit poeta Jovis ἐπινίκιον, qui lapidem à Saturno devoratum & ejectum, velut trophæum quoddam defixit Pythoni, sub monte Parnasso, ut monumentum esset posteris Saturni debellati, & triumphantis Jovis. Refert Apollodorus lib. 1. Bibliothecæ Metin Oceani filiam, quam uxorem duxerat Jupiter, pharmacum Saturno bibendum præbuisse, quo ille prius lapidem, deinde voratos liberos evomit: quod tamen factum perhibetur, antequam filio Saturnus insidias pararet, aut de regno pelleretur, quibus auxiliaribus postea usus est adversus Saturnum & Titanes. At mox cum decimo ejus belli anno Tellus victoriam Jovi vaticinata esset, si in Tartarum dejectos sibi socios assumeret, is Campe custode cæsa illos è vinculis liberavit, atque ita Diis adjuvantibus victoria potitus est. Primum inquit poeta, Saturnum lapidem à se ultimò devoratum evomuisse, quem & Jovem nonnulli pu-

tarunt & appellarunt : unde natum illud loquendi genus existimant, *per Iovem lapidem jurare*, & tradit Aristoteles etiam Athenienses ad lapidem quendam iuramenta facere solitos, in lib. de Republ. verum illa magis referenda videntur ad ritum, quo lapidem manu tenebant jurantes, ut Festus docet, hæc verba dicentes : *Si sciens fallam, me Diespiter salva urbe arceque bonis ejiciat, ut ego hunc lapidem*. Hesiodus lapidem hic ab ipso Jove distinguit, eumque in terra defixum fuisse asserit. Quo figmento docere voluerunt prisca sapientes, elementa & corpora omnia, quæ prius informi illo Chao seu materie inclusa erant, à supremo tandem Opifice distincta fuisse, & Iovem igneam cæli plagam obtinuisse, qui Saturnum, quo tempus significatur, ad inferiora & terrestria demiserit, quæ variis temporum mutationibus obnoxia sunt. Pythona nominat poëta, urbem Phocidis, ubi lapidem à Saturno emissum statuit Iupiter, partem terræ pro universa terra ponens per synecdochen poëticam, quod ab eo factum, vel quia ibi Apollo & Iupiter religiosissimè colerentur; vel quod in medio esset mundi locus ille, ut fabulantur poëtæ; vel gratificari voluit genti suæ Hesiodus, qui cum Bæotus esset, etiam in Pythone Bæotiæ civitate lapidem hunc defixum fuisse credi voluit. Εἰήμε[ς.] Pro εἰήμε[ς] metri gratia verbi εἰήμεν, ευαίμο. Πύμαθ[ον.] Ε-χαθ[ον].

498. Τόν.] Pro ὅν. Σπείρει.] Pro ἰσπείρει. σπείρω, statuo, vel firmiter figo. Καὶ χορός.] Εἰν τῇ γῇ. Εὐρυδείας.] Εὐρυχώρη.

499. Πυθοῖ.] Id est, Pytho vel Python, urbs Phocidis, ubi Æschylus ait primò Terram dedisse responsum, hinc Themidem, postea Phæben, tandem Phæbum, quem Constantinus Magnus ex adyto suo extraxisse dicitur tripode Constantino-
polin delato, ut tradunt Zozomenus, & Eusebius. Nomen accepit vel ἀπὸ τοῦ πυθόος, quod ibi discerentur oracula : vel potius ab Hebræo *Pethen*, quo significatur *aspis venenatissima*, Psal. 58. Neque enim alius fuit Apollo iste vaticus, quam cacodæmon, & antiquus ille Serpens, Apocal. 9. cap. Η'ραθην.] Dicitur ἡραθης quasi ἄραθ' θεῶ. Γυάλοις ὑπὸ.] Γυάλοις proprie τὰ κοῖλα τ' ἄραθ'. Synecdochicè ita vocantur quævis concavitates, sive latebræ. Παρνησοῖο.] Παρνησῦ. Vnde *Parnassia* dicta Pytho, à monte Parnasso, cui adjacet.

500. Σήμας.] Σήμαϊον. Ε'μυνας.] Dor. pro εἶναι, ut signum esset. Legitur & ἔμιν, sine apostrophes nota.

501. Ἀδστ

301. Ἀδὸν δὲ.] *Ἀδὸν* *αἰθνη* Iovis, & liberatio describitur Titanum patruorum ejus à Saturno captorum. Fabulantur poëtae Cælum patrem & Titanas fratres Saturno in imperio adversantes ab ipso in Tartarum præcipitados fuisse, atque ibi victos egisse, donec adolevisset Iupiter, qui patre superato eos è vinculis liberavit. Etenim primus in Creta regnavit Cælus, post eum Saturnus ex pacto cum Titanibus inito, ne mares filios tolleret, si qui ex Opi nascerentur (unde & Titanes parturienti Rheæ semper assistisse dicuntur tanquam ventris custodes) ut regnum ad eos, quos jure hæreditario spectabat, rursus perveniret. Sed cum sensissent contra pacta condicionesque factas Iovem & alios clam educari, bellum Saturno intulerunt, quos victos tandem captosque Saturnus in vincula coniecit. At cum intellexisset idem Saturnus fore, ut à filio è regno expelleretur, illi quoque insidias struere non est veritus: quod sentiens Iupiter, eum regno exegit, patruosque captivos è custodia liberavit, qui in libertatem asserti tantique beneficii memores imperium illi faciliè & ultro concessere. Qua fictione docetur pietatis officium in Iove, quod, cum audisset Saturnum & Opim à Titane comprehensos & imperio ejectos, collecta magna militum manu, parentes è vinculis liberavit, debellatisque primo impetu Titanibus, in regnum restituerit: at ingrati animi crimen in Saturno notatur, quod pro tanto beneficio maleficio rependerit filio, qui justo furore correptus, patrisque nefarii crudelitatem ulturus regno ipsum expulit, patruosque è captivitate liberavit, quorum consensu & spontanea cessione solus tandem imperio potitus est, & tanquam Deus universi cultus. Sed præcipuè fabula ad physicas contemplationes refertur. Nam per Titanes seu Cyclopas intelliguntur exhalationes calidæ & ficcæ, quas Iupiter liberare dicitur, quando eas calore suo sursum ad se attollit, ex quibus non tantum venti in aëre, sed & fulgura & tonitrua generantur. Hi autem à Saturno in Tartarum detrusi finguntur & ligati, quia intimis terræ partibus inhærent ejusmodi exhalationes. Quod ita se habere non obscurè innuit Hesiodus, cum Titanes sive Cyclopas Iovi tonitrua & fulgura subministrare ait, quibus ipse fretus armis Deos hominesque sibi subjicit. Tum & id ipsum confirmant Cycloporum nomina à poëtis conficta, Brontes, Steropes & Pyracmon, quæ ab igne desumpta sunt, meteororum istorum præcipuo

artifice. Ἀδρε.] Pro ἔλυσ. Παλαιογενήτους.] Παλαιοδολ-
φός.

502. Οὐρανίδας.] Urani sive Cæli filios, nempe Titanas.
 Δῆος.] Προΐδης. Ἀΐσιφροσύνη[ιν.] Ἀφροσύνης, μεγάλῃσιν[ι].
 Dicitur αἰσιφρων qui ventosa mente præditus est, inconstans, te-
 merarius, stultus, ab αἰω, vel αἴημι, τὸ πνέω, & φρῶ, mens.

503. Οἱ.] Αὐτοῖς. Ἀπὸ μὲν [αὐτοῦ χάριν.] Sic Euripides : Ἀπὸ μὲν [αὐτοῦ] μὲν τίωδε χάριν, *referas mihi hanc gratiam.* Εὐεργε[σίῳ].
Æol. pro εὐεργε[σίῳ].

504. Δωκεν.] Ε' Δωκεν.

505. Κρυπτός] Pro ἐκκρυπτός. κρύβω, *abscondo*.

506. Τοῖς.] Οἷς. Πίνωντες.] Πεποιθώς.

507. Κέκλυ δ'.] Japeti generationem enarrat poeta, qui cum uxorem duxisset Clymenen, ex ea suscepisse dicitur Atlantem, Menætium, Promethea, quique sequuntur, alios. Ostendi supra non alium esse Iapetum, quam Iapheth Noachi filium natu maximum, quo antiquiorem haud noverunt Græci. Unde proverbium, *Iapeto antiquior*, apud Lucianum in colloquio Jovis & Cupidinis. Ab Iapeti nomine *Iapeti genus* appellamur nos homines ab Horatio Carm. lib. 1. Od. 3. Græculi verò in fingendis personis felicioresne dicam, an audaciores, uxorem Iapeti fuisse ajunt Clymenen, non ἀλόγως, quasi κλυμένη, hoc est, κλυτὴν, *feminam celebrem*, utpote quæ tot inclytarum Europæ gentium mater extitit. Divinus tamen Moses cap. 10. Genes. ubi filios Noæ, posterosque eorum recenset, quod nomen habuerit uxor Iapheti, non exprimit. Pro Clymene alii Asiam, alii Asopen vel Libyen Iapeto uxorem assignant, ex qua matrum varietate non malè colligitur plures fuisse Atlantes, & Prometheos, sed cæterorum res gestas omnes ad unum ejus nominis celebriorem deferri. Hanc Clymenen Oceani filiam esse dicit Hesiodus, non sine caussa, quod Mauritania, cujus rex fuisse creditur Atlas, adjacet mari, quod ab eo vel rege, vel monte Atlanticum vocatur: unde Atlas frater Oceani dictus ab Æschylo in Prometheo ob scientiam maris, quam habuisse ferrur, ut de eo testatur Homerus 1. Odyss. Fuit itaque Atlas Libycus Iapeti & Clymenes filius, Mauritanix rex, quem poetæ fabulantur in montem illum altissimum esse conversum, propterea quod fuit à Perseo isthuc depulsus: vel quod, ut facilius astrorum cursus specularetur, in montem illum solebat ascendere, qui postmodò ab ipso Atlas fuit appellatus. Ferunt enim

enim eundem astrologum fuisse peritissimum & inventorem sphaeræ, qui mutationes Lunæ primus observasse dicitur. Unde Plinius, & ex eo Solinus montem Atlantis caput suum attollere scribunt usque in viciniam lunaris circuli. Nec alia de causa fingitur à poetis cælum humeris sustinere, cum propter inventionem sphaeræ, tum propter altitudinem montis, quem incolæ vocant *columnam cæli*, more Homérico, qui Atlantem & alterum adhuc montem, *κίονας* appellat, αὐτὰ γαῖάν τε καὶ ἕρπον ἀμφὶς ἔχουσιν. Cujus montis situm & sublimitatem non minus historicè, quam fabulose velut personam describit Virgilius 4. Æneid. cum inquit:

Oceani juxta finem Solamque cadentem

Ultimus Æthiopum locus est, ubi maximus Atlas, &c.

De hoc monte id solum addam, non Platonem duntaxat, sed & Homerum & antiquissimos quosque è philosophis sensisse, cælum esse grave, & ideo fulciri humeris Atlantis. Quod tamen non inscitè eludit Aristoteles, qui per Atlantem signari docet axem, circa quem cælum volvitur. hinc & nomen ei datum ex α, incrementum significante, & *ελάω* vel *ελῆμι*, *perfero*, *sustineo*, quia indefessus sit axis in mundi machina sustinenda. Nec aliam ob causam manus caputque in cælum attollere fingitur idem Atlas: pedes verò habere in terra, quod judicarent mundum firma sede indigere, circa quam moveretur. Quicquid enim movetur, circa immobile quid moveri necesse est. hoc autem est axis, ejusque poli, de quibus philosophum audi differentem in lib. de communi animalium motu, itemque lib. 2. de Cælo, & Scholiasten ad hunc locum. *Κέρλω.*] Ion. *κέρλω*. *κέρλω ἄλοχ* est, *uxorem ducere, quæ puellari adhuc est ætate*. *κυερδῖλω ἄλοχον* vocat Homerus. *Καλλίσφυρον.*] Sic Clymenen appellat ab eleganti pedum forma, *καὶ σφυρὰ*, sunt *malleoli pedum*, quos malè cum astragalus confundunt interpretes.

508. *Κλυμδῖλω.*] Quasi dicat, *inclytam, celebrem*. Sic & Pluto dictus est *Κλυμδῖτω*, ob *celebritatem*; vel quod omnes ad se advocet. *Ὁ μόν.*] *Ὁ μόνον*. *Λίχ*] Cubile. *τὸ λίχ* *εἰσὶν αὐτῶν, ἀπὸ τῆς σιωπῆς αἰσίν.*

509. *Κρατερύφρονα.*] Atlantem tamen aliquando labore defatigatum fuisse tradunt poëtæ, qui Herculem ei suffectum fabulantur.

510. *Τίτρε θ'.*] Persequitur inchoatam Iapeti & Clymenes

genealogiam. Iapetus præter Atlantem ex Clymene suscepit Menætium, Promethea, & Epimethea. Plures etiam fratres habuisse dicitur Atlas, & ad triginta ei fuisse memorantur ab aliis, sed ex diversis, ut volunt, matribus. Nam præter Clymenen, quæ & Asia vocatur ab Herodoto, habuisse traditur Iapetus Hesionem & Axiotheam, quarum meminit Isaacius. Menætius fulmine percussus à Jove & in Tartarum detrusus postea dicitur, quod vir esset insolens Deorumque contemptor. unde & *gloriosum* illum vocat Hesiodus. Prometheus autem multarum rerum inventor fuisse perhibetur & apud Ægyptios regnasse. Plures fuere, quorum celebratissimus apud Græcos jactatur Atlantis astrologi pater, qui filium habuit Deucalionem, sub quo diluvium extitisse dicitur. Mythologi autem per Prometheum non aliud significari volunt, quam mentem, quæ res futuras multò ante prævidet; sicut Epimethea cognitionem esse docent, quam acquirimus post rerum eventus, cujus filia est Pænitentia. Hinc *προμηθεύς* dicuntur, qui ante factum sapiunt: *επιμηθεύς*, qui post factum. At paulo penitius fabulam inspicienti, patebit ea quæ de Prometheo fabulantur gentes, rudera quædam continere priscae traditionis. Nam ut Saturni nomen, ita & Promethei Noacho plurimum accommodari potest, qui verus fuit ille Prometheus, ante factum sapiens, vir prudens & Deo credens. Ipse enim à Deo monitus diluvium longè prævidit divinisque minis fidem adhibuit: cujus filiam finxere *Προμήθεα*. At Epimethei fuere, quotquot increduli & securi diluvio absorpti sunt, suamque stultitiam serò deplorarunt. Verum in hoc errarunt Ethnici, quod Prometheum Iapeti filium esse tradiderint, cum Iapetus Promethei, hoc est, Noë fuerit filius. Diluvium quod sub illo contigisse dicitur, sicut nec alterum, quod Ogygis aut Phoronei regum temporibus in Attica, aut Deucalionis in Thessalia accidisse memorant, non nisi umbræ & vestigia quædam sunt universalis illius cataclysmi, quem Noë temporibus extitisse sacre testantur litteræ. Nam ut Græci suis heroibus omnia tribuunt, ita & suis Ægyptii. *Τίτλις*.] *Ἐπίτλις*. *Υ'αφ'αύδαντα*.] Vulgatus interpres vertit, *gloria præsignem*. vertendum erat: *gloriosum*, vel *gloria elatum*. non laudat Menætium poeta, sed vituperat. Dicitur autem *ὑπερβύδας καὶ συνηγνῶς*, pro *ὑπερβύδας*.

511. *Αἰολόμαντις*.] Sic Prometheum vocat ob callida consilia.

filia, & varia inventa. αἰολῶ, *varius*, & μήτης, *consiliarius*. Αἰολίτιος.] Pindarus ἐπίνοος vocat Epimetheum, quasi *serò sapien-tem*, filiamque ejus facit Μίσγμαισαν: alii Προφασιν, hoc est, *Excusationem*, quia qui per imprudentiam deliquerunt, illi errorem excusatione defendunt.

512. Αἰφνησῆσι.] Ion. αἰφνησίς. Epitheton hominum, quod *scientias & artes invenerint*, ab αἰφῶ, τὸ δεικναι.

513. Πρῶτ' αἰπολοσίχη.] Oratio αἰπολοσίχη. Caussam exponit poëta, cur Epimetheus auctor extiterit humano generi tot calamitatum & miseriarum, quibus undequaque premitur: nempe hanc fuisse ait, quod primus fictam à Vulcano Jovis mandato mulierem Pandoram suscepisset, quæ puella cum esset formosissima, malorum omnium, quæ in mundo hoc versantur, causa fuit. Nam ut Hyginus prodit, cum Prometheus primus hominem ex luto finxisset, & Minervæ opera ignem cælestem surripuisset, quo luteam statuam animaret; Jupiter id ægrè ferens, Vulcano mandavit, mulierem è luto formare, in quam cum singuli Deorum singula sua dona contulissent, Pandoram appellarunt, quasi ab omnibus donatam, cujus descriptionem luculentam exhibet poëta in Operibus. Hæc vero ab Jove in terram demissa fingitur, ut homines deciperet, atque Epimetheo fatuo Promethei fratri uxor data, quæ cum omnibus formæ, cultus, ingenii, linguæque dotibus cumulata esset, Jupiter eam cum pyxide pulcherrima illa quidem, sed intus omne calamitatum genus abscondente, ad Prometheus misit: qui recusavit munus, fratremque monuit, ut siquid muneris ei mitteretur, dum ipse abesset, ne reciperet. Mox cum Pandora rediisset, Epimetheo persuasit, pyxidemque illi dono dedit, quam simulac aperuisset, innumerabilium calamitatum generatum primum homines invaserunt, una tantum spe in dolii labris remanente, id est, in ipsius ore pyxidis consistente. Sic enim de Pandora Hesiodus:

Ἀλλὰ γυνὴ χεῖρεσι πίθη μέγα πῶμ' ἀφιλῶσαι
Εὐκείδης: αἰθρῶν ποίησι δ' ἐμύσσει κῆδεα λυγρὰ.
Μήτηρ δ' αὐτὴν ἐλπίς ἐν ἀρρήκτοισι δαμοίη
Εὐδὸν ἔμεινε πίθη ὑπὸ χεῖλεσιν, εἰδὲ θυγατρὶ
Εὐξίπῳ. Hoc est, ——— tegmen ab urna
Dum Pandora levat, totum exiliere per orbem
Curarum infesta effigies: spes sola remansit
Intus & è labris intacta sub parte resedit.

Hinc Epimetheus & Pandora miseris mortalibus, omnium, quæ perpetiuntur, incommodorum causæ fuisse, ut gentium prodidit religio, quod Adamo & Evæ divinum mandatum temere violantibus imputat Christiana veritas. Ethici hoc figmento voluptatem nobis representari docent fæmineo nomine expressam, eoque significari volunt, nullum esse malum, quod non ex voluptuaria vita, quæ multas artes habet ministras, proveniat. Nam unâ cum artibus ipsis & reges exortunt, & latrocinia & bella & sollicitudines animorum eruperunt, & omnia denique illa, quibus humana vita undique vexatur. Sed de mulieris hujusce ornatu, variisque cum animi, tum corporis dotibus in sequentibus agit poëta, ubi *αἰσχρολογία* ejus exhibet. Menætius cum improbus esset & contumeliosus, nihilque non sibi arrogaret, Jovis fulmine percussus est, inque Tartarum demissus, dignum sceleratis omnibus locum. *Πρωτό.*] Epimetheus. *Πλάστω*] Id est, *fictam è luto*. *Υπέρθε.*] Pro *Υπέρθε*, per syncopen poët. *Γυναικα.*] Pandoram.

515. *Εἴθε.*] Tartarus sive infernus à caligine sic dictus. *Εἴθε τὸ σκότος.* *Ψολόνη.*] *Fuliginosa, seu offuscante res contractas.* *Ψόλ* enim *fuligo*, idem quod *αἰθάλη*, de quo supra.

516. *Ἠνέρις.*] *Ἀνδρίας.* *Υπέρθε*, insolens, arrogans, propriè, ὁ ὑπὲρ τὸ δῖον τοῖς ὀπλοῖς *ἡρασιμόδω*, inquit Eustathius.

517. *Ἄτλας δ' ἑρμῶν.*] Est hic epanodos. Redit enim poëta ad descriptionem Atlantis, cujus situm & officium sive sortem hic enarrat. Atlanti à Jove hanc provinciam impositam esse ait, ut cælum quod alias rueret, vertice suo & manibus sustineat. Locum ejus esse tradit in finibus terræ è regione Hesperidum nympharum. Hesiodus montem cum ipso Atlante, qui nomen ei dedit, videtur confundere. In hoc monte describendo velut in descriptione alicujus hominis versatur Mantuanus vates, cum de Mercurio inquit:

*Iamque volans apicem & latera ardua cernit
Atlantis duri, cælum qui vertice fulcit:
Atlantis, cinctum assidue cui nubibus atris
Piniferum caput, & vento pulsatur & imбри:
Nix humeros infusa tegit: tum flumina mento
Præcipitant senis, & glacie riget horrida barba.*

Hic mons, cum altissimus sit, sæpius conscendi solebat ab Atlante, quo astra tanto facilius specularetur, in quem propterea con-

conversus dicitur, cælumque humeris suis sustinere. Sic Mela: *Cum Atlas altius quam conspici possit, usque in nubila erigitur, cælum & sidera non modo tangere vertice, sed sustinere dictus est.* Unde rationi dissentaneum est, quod ait Solinus, verticem ejus semper esse nivalem, cum nives & venti, adeoque pluviae generentur in media regione aëris: Atlas vero attollatur vertice suo ultra nubes, intra vicina circuli lunaris, ut docet Plinius, quousque meteora illa non pertingunt. Narrat item Curtius tempore Alexandri Magni in summitate montis Atlantis, (nam transgressi eam sunt plurimi) aram fuisse, in qua cineres adhuc ex victimis residebant immoti. Quod argumento est, Atlantem supra ventos & imbres cacumen suum elevare. Virgilius paulo cautius, non caput, sed humeros Atlantis nive infusa tegi ait loco supra citato. Hunc montem porro collocat Hesiodus ante vel ex adverso Hesperidum. Sunt autem Hesperides Hesperii fratris Atlantis filiae, quæ tres fuisse memorantur, Ægle, Arethusa, & Hesperethusa, quas fabulantur habuisse hortos aurea poma ferentes, de quibus alibi dictum. Physicam illius figmenti interpretationem supra dedimus, cum nomine Hesperidum stellas significari diximus: hic nymphas vocat poeta argutas, sive suaviter canentes, propter diversos astrorum motus, qui concentum quendam & harmoniam suavissimam efficere creduntur, ut docuit Pythagoras, & post eum Ptolemæus 3. Harmonicor. Εἴη.] *Sustinet, gestat*; quam significationem verbi εἴη videre est in δαδῆχθι, ἡνίοχθι, & similibus.

518. Πείραξι.] Πείραξι. Virgilius: *Oceani finem juxta solemque cadentem.* 4. Æneid. Περσπας.] Ex περσπασθῆν, per apocopen. Εἰσπερίδων.] Hic nymphæ sunt. Est etiam nomen urbis in Pentapolitana Libya, cui vicinus fuit hortus fructuum omnium feracissimus, quem multi cum fabulosis Hesperidum hortis confundunt. Λιγυφώνων.] Λιγυφώνθι, proprie ὡς ἡ φωνὴ λιγυῖα. Exponitur *suaviter canens.*

519. Εἰσηώς.] Ion. & Poët. pro εἰσηκώς. Αἰγαμέτοισι χερσίν.] Pro αἰγαμέτοισι χερσίν.

520. Οἱ.] Αὐτῶν.

521. Δῆσε δ'.] Promethei supplicium ob oculos ponit, quo in Caucasum montem ab Jove relegatus & columnæ affixus est, immissa quoque aquila jecur ejus assiduo depascente. Causas pœnæ in sequentibus exponit poeta. Herodotus in eo libro, quem

quem composuit de vinculis Promethei, memorie prodit, Scytharum fuisse regem Prometheum, qui cum subditis populis res victui necessarias suppeditare non posset, quod Aquila (fluvii id nomen est) illius regionem inundaret, in vincula conjectus à Scythis fuit. At Hercules, cum eo divertisset, fluviumque detorsisset in mare, ira ut non amplius inundaret regionem, dictus est interemisse Aquilam, & ipsum Promethea è vinculis liberasse. Alii Nilum fuisse tradunt, qui fluvius cum sub exortum Caniculæ totam Ægyptum longè lateque inundet, ob celeritatem & vim cursus Aquila fuit vocatus. Sic Diodorus Siculus, & illi, qui res Ægyptias scripsere. Verum est, quod ait Cicero Tuscul. quæst. lib. 5. Prometheum, ut & Atlantem, & Cepheum, ob rei astronomicæ peritiam locum fabulæ dedisse. Nam Prometheus cum primus Astrologiam docuerit Assyrios, sæpe montem Caucasum ascendere solitus erat, ut Atlas Atlantem, in quo assiduè confidens, cum altissimus esset, astra speculabatur, siderumque ortus & occasus (in quibus & Aquila cæleste signum) notabat. Hinc Caucaso affixus dicitur, & aquila ei addita, quæ cor ejus exederet, quod nimia cura & sollicitudine in cæli natura & arcanis perscrutandis se ipsum maceraret. Quod & innuere videtur Hesiodus, cum ita columnæ alligatum fuisse ait, ut nullo modo movere aut avelere se potuerit, quo ardens viri illius studium in rerum cælestium contemplatione declararet. Nam quantum jecinoris per diem ab aquila consumebatur, tantundem per noctem excrecebat, ne unquam doloris materia deficeret, cum Natura alterna tempora quieti & animi curis laboribusque determinarit. Eadem ferè habet Baconus vir illustris, in libello suo de Veterum sapientia. *Promethei, inquit, Schola homines exhibet prudentes, qui in futurum prospicientes, multa mala & infortunia cautè submovent & rejiciunt; verum cum hoc bono illud conjunctum est, ut multis voluptatibus, & varia rerum jucunditate se privent, & genium suum fraudent, atque quod multo pejus est, curis & sollicitudine & timoribus intestinis se cruciant & conficiant. Alligati enim necessitatis columnæ, innumeris cogitationibus (quæ quia volucres admodum sunt, per aquilam significantur) iisque pungentibus, & jecur mordentibus, & corrodentibus vexantur; nisi forte aliquando veluti noctu exiguam quampiam animi remissionem, & quietem nanciscantur, ita tamen ut statim subinde redeant novæ anxietates, & formidines.* Fulgentius in Mythologico, non
ab

ab aquila Promethei jecur corrosum fuisse tradit, sed à vulture (quæ Caucaſea volucris Maroni dicta) totamque fabellam de livore animi bellè interpretatus eſt, verſus eo adducens Petronii Arbitri ſic canentis :

*Cui vultur jecur ultimum pererrat,
Et peſtus trahit intimasque fibras,
Non eſt, quem tepidi vocant poëtae,
Sed cordis mala livor atque luxus.*

Δῆσι.] Pro ἰδῆσι. Ἀλυκῶπιδῆσι.] Ion. pro ἀλυκῶπιδαῖς. Eſt autem ἀλυκῶπιδῆς, indiffolubilis pedica. Ἀλυκῶ pro ἄλυκῶ, pleonaſmo ὅς κ. Πίδη, pedica. Ποικιλόβυλον.] Supra dixit αἰολόμενῳ eodem ſenſu.

522. Ἀργαλίοισι.] Ἀργαλίοις. Μίσην Διὶ κίονα.] Pro μίσην Διὶ κίονα. Εἰλάσας.] Pro ἐλάσας.

523. Οἱ.] Αὐτίς. Εἴπ' αἰετὸν ὦρ.] Tmeſis, ἀντὶ ὅς ἐπῶρ.] quaſi incitavit in eum. Αἰετὸς poet. eſt pro communi αἰετὸς, ſic dicitur ὡς τὸ αἰετὸν εἶναι, quod ſemper vera portendat in auſpiciis, in quibus ſæpe adhibetur. Τανύπτερ.] Epitheton generale avium, hic aquilæ, quod inter volandum alas expandit : Pro eodem πανσπερ.] infra dicitur.

524. Ἡδίστην.] Pro ἰδίστην dixit Lucianus, ἐκχέπειν τὸ ἥπαρ, in Prometheo. Ἀθάνατον.] Sic & Virgilius de vulture Tityi jecur exedente 6. Æneid. roſtroque immanis adunco Immortale jecur tonsdens. Αἰετὸν.] Id eſt, ἡνὲς αἰετὸν. Ἰσσην.] Κατ' Ἰσσην μέγ.]

525. Παράπαν ἡμᾶρ.] Pro παρ' ὅλῳ ἡμῖνον.

526. Τὸν μὲν αἶψ'.] Describitur hic Promethei per Herculem liberatio, quæ eum in finem facta aut permiſſa traditur à Jove, ut tanto illuſtrior foret filii ſui virtus & gloria. Quanquam plures fuerint Hercules, omnium tamen celebratiſſimus eſt ille ex Jove & Alcmena natus, qui utut cæteris poſterior fuit, fortitudinis tamen & virtutis exemplar præbuit mortalium generi varia certamina & labores exantlando, & monſtra domando. Inter certamina autem ejus etiam recenſetur illud, quod aquilam hanc ſagitta tranſfixerit, Prometheusque è vinculis exemerit. Pherecydes in lib. 10. de nuptiis Junonis, Herculem à Solè poculum accepiffe ſcribit, in quo per Oceanum navigarit eum, qui eſſet extra terras, cum ad aurea mala Heſperidum contendere: à quo etiam Prometheus, poſtquam fuit è vinculis liberatus, viam didicit eo tendentem. At Lucianus in Dialogis, non ab Hercule, ſed à Jove Prometheus è vinculis ſolutum aſſerit,

rit, quia illi vaticinatus erat, quod si rem cum Thetide haberet, fore ut ex eo concubitu filius nasceretur patre suo fortior, à quo eadem pateretur, quæ ab ipso passus fuerat Saturnus, hoc est, regno ejiceretur. Quod metuens Jupiter à nuptiis Dææ illius abstinuit, proque fideli consilio Prometheus è vinculis liberavit. Herodotus historicè fabulam interpretatur, cujus expositionem paulo ante retulimus. Eandem confirmat etiam Agrætas lib. 13. rerum Scythicarum, & Scholiastes ad hunc locum. Alii Physicè Herculis nomine Solem intelligunt, cujus sagittis, id est, radiis Aquila fluvius Scythiæ regionem optimam atque intimam, cui imperabat Prometheus, quasi lanians, exsiccatus est, vel obturato fonte alio detortus, aut repressus: vel quod Hercules, id est, virtutis radii, Prometheus, hoc est, mentem nostram illustrantes, eam liberant à curis & ærumnis vitæ hujus secularis. Ad quam mentis à curis solutionem cælesti robore opus sit, quod in Hercule summum posuere Græciæ sapientes. Sic & Bacon per Herculem intelligit fortitudinem & animi constantiam in Prometheo, quæ in omnem eventum parata, & cuicunque sorti æqua, prospicit sine metu, fruitur sine fastidio, & tolerat sine impatientia. Cur vero Hercules in poculo sive urceo per Oceanum navigasse dicatur, non minus scitè exponit idem Cancellarius in libello supra citato cap. 26. quem consule. Τόν.] Pro τῆτον. Nempe, αἰῶν. Ἀλκμήνη.] *Robustam* sonat. Ἀλκίμενος ἦος.] Hinc à robore Ἀλκείδης etiam dictus Hercules.

527. Κακῶ ἔχουσιν.] Sic aquilam vocat, quæ veluti pestis incumbebat Prometheo, jecurque ejus depascebat. Νόσος vocem latius sumit pro quovis tormento. Ἀλαλεῖν.] Tmesis, pro ἀπὸ ἡλαλεῖν, id est, ἀπίττειν, ab ἀλάλκω, *profligo, arceo*.

528. Γαπεῖονίδης.] Patronymicum pro nomine proprio. Δυσφροσυνάων.] Æol. pro δυσφροσυνῶν. Δυσφροσυνή, *animi aegritudo*.

529. Οὐκ αἰκλή.] Id est, οὐκ ἀδικία ἔτι Διός. Fit ab αἰκῶν, *inuitus*. Ὑψιμείδοντες.] Epitheton Jovis, ex ὕψι, & μέδω, τὸ ἄρχω, *impero*.

530. Θεβαρῆς.] Vixit autem Hercules Thebanus viginti circiter annis ante Trojam captam, ut tradit Eusebius. Κλείων.] Δόξαν μείζον.

531. Πελυδοτρεφειν.] Id est, τὴν πολλὰς βόσκουσιν.

532. Ταῦτ' ἄρα.] Συμπέρασμα five conclusio superiorum, quo

quo viam sibi munit ad *ἐπαελθῆναι* criminum Prometheo imputatorum. Dicit liberationem Promethei non tam à Jove factam esse in gratiam ipsius Promethei, quam filii sui Herculis, quem ad summum gloriæ fastigium, adeoque in Deos referre voluit Jupiter, cum Prometheo jure succenseret, quod cum homo esset mortalis, consilio & ingenii solertia cum Jove immortalis ac præpotenti contendere ausus esset. Quocirca ut Herculi hunc laborem gratificaretur, iram deposuisse dicitur. Alias item supplicii causas enarrat poëta, de quibus *ἐν τοῖς ἐπιγράμμοις*. Humanæ mentis audacia hic notanda in Prometheo, qui moderata rerum divinarum humanarumque cognitione non contentus in arcanis Dei perscrutandis curiosiorem sese exhibet, adeoque creatori suo paria facere satagit, contra quam monet sapientissimus Socrates, qui quoties de cælestibus rogabatur, respondere solitus erat: *Quæ supra nos, nihil ad nos*. Notum est illud I. Scaligeri celebre dictum:

Nescire velle, quæ magister maximus

Nescire nos vult, erudita inscitia est.

Convertetur itaque hæc fabulæ pars, vel in eos, qui divina Philosophiæ mysteria nescio qua mente subtilius conantur indagare: vel in eos, qui naturali judicio, fidei Christianæ oracula complecti, vel etiam *τὴν βίβλην τοῦ θεοῦ* (quæ scrutari periculosissimum est) penetrare, deque iis humano sensu aliquid statuere se posse putant: ad quæ certe humani oculi caligant, ut nocturnæ ad lumen Solis diurnum. *Ταῦτα*.] Pro *ἀπὸ τῶν*. *Ἀζόμενος*.] *Σεβόμενος*. *Τίμω*.] Pro *ἐπὶ μὲν*. *Ἀεὶ δὲ κτείνοντες ὑμῖν*.] Herculem.

533. *Χαίόμενος*.] *Ὀρχόμενος*. *Χαίωμαι*, irascor, quod ex *χαλῶν* factum videtur idem significante. *Παύθη*.] Pro *ἐπαύθη*. *Ἐχέσκειν*.] Imperf. Ion. pro *αἶχεν*.

534. *Εἰρίζω*.] Pro *ἡρίζω*. *Βυλαῖς*.] Pro *βυλαῖς*. Sic & Homerus: *Ἀφροδίτη καὶ μὲν εἰρίζοι*. pro *τῇ καλῇ*, Iliad. 9. Ultimam in *βυλαῖς* corripit Dorum more. *ὑπερμυῖν*.] *Præpotenti*. Vox conflata ex *ὑπερ*, & *μῖν*, *robur*. *Κεγρίωνι*.] *Τῷ Διὶ*.

535. *Καὶ γὰρ ὅτι*.] Primum *ἐπὶ πλημυῖ* sive accusatio est, *ἀπὸ τῆς* Promethei in distributione carminum. Narrat enim poëta, quod cum Dii & homines inter se disceptarent in urbe Meconæ, forte de natura & præcellentia ingenii, & repertorum, Prometheus, ut Jovis divinitatem exploraret, decipere cum conatus est hac techna. Bovem ingentem sive taurum mactari iussit, alii geminum fuisse ajunt, quorum carnes cum ab ossibus segre-

segregasset, in altera pellium carnes, in altera verò ossa inclu-
 sit, deinde Jovi dedit optionem, utrum mallet, taurum eligen-
 di. Jupiter capta optione cum dolos ejus viri graviter ferret,
 ut justam opportunitatem ultionis nactus videretur, ossa ele-
 git, atque illa fraude iratus, ignem mortalibus eripuit, ut ce-
 latur in sequentibus poeta. Hanc fabulam Lucianus quoque
 refert in dialogo Jovis & Promethei, ubi idem crimen Prome-
 theo impingit Jupiter. Ex eo morem postea obtinuisse scribit
 Hyginus, ut Veteres in solennibus & relligiosis sacrificiis car-
 ne hostiarum consumpta, reliquam, quæ pars fuit Deorum, eo-
 dem igne comburerent. quem ritum infra quoque tangit He-
 siodus. Sunt qui fabulam ad historiam referunt, & Prome-
 theum observasse scribunt extorum colores & situs: quidque
 singula portenderent, novisse, quibusque item victimis, quo
 ritu mactatis Dii singuli lætarentur, docuisse mortales: adeo-
 que auguriorum fuisse primum inventorem. Alii moraliter
 significari volunt, post civilis vitæ artes, unâ cum voluptati-
 bus & deliciis, non solum legum & æquitatis, sed & Dei im-
 mortalis contemptum nasci in homine, & frustra esse eos, qui
 Deum fallere student: tum ob gloriam, privatorumque com-
 modorum spem prudentissimos quosque pessumdari. At Baco-
 nus sub duplici illo sacrificio Promethei apte nobis repræsen-
 ,, tari ait personam verè relligiosi & hypocritæ. Alteri enim
 ,, inest adeps, Dei nimirum portio, ob inflammationem & suf-
 ,, situm, per quod affectus & zelus ad gloriam Dei incensus,
 ,, atque alta petens significatur; insunt viscera charitatis, in-
 ,, sunt carnes bonæ & utiles. In altero nihil præter ossa arida
 ,, & nuda reperiuntur, quæ nihilominus pellem farciunt, &
 ,, hostiam pulcherrimam & magnificam imitantur; per quæ
 ,, rectè notantur externi & inanes ritus & ceremoniæ jejunæ,
 ,, quibus homines cultum divinum onerant & inflant, res ad
 ,, ostentationem potius compositæ, quam ad pietatem facien-
 ,, tes. Neque satis est hominibus ejusmodi ludibria Deo offer-
 ,, re, nisi ea etiam illi imponant & imputent, ac si ipse illa ele-
 ,, gerit & præscripserit. Certè propheta sub Dei persona de hac
 ,, optione expostulat: *Num tandem hoc est illud jejunium, quod*
 ,, *elegi, ut homo animam suam in diem unum affligat, & caput in-*
 ,, *star juncea demittat?* *Εκείνοτε.*] *Κειρομαι*, contendendo, rixor.
 De forensibus controversiis propriè usurpatur.

536. *Μηκώνη.*] Pro, *ὁ Μηκώνη*. Mecon vel Mecone Sto-
 phano

phano urbs est Peloponnesi, non procul à Corintho, sic dicta, quod ibi primum Ceres papaveris fructum invenerit. μήκων, *papaver*. Scholiastes Μηνύλω legit, sicque appellatam putat διὰ τὴν μήκυν, à longitudine. Μέγαν βῆν.] Taurum. Πρῶφρονι θυμῷ.] Promptitudinem animi in Prometheo designat.

537. Δασυάμυτον.] Id est, μελεῖστας. Πεγύθηκε.] Crasi Atticā, παγέθηκε. Διὸς νόον.] Sic legendum, non Ζηνὸς νόον, ut metri ratio constet. Ἐξαπαφίσκων.] Ἐξαπαλῶν. In Aldina & Florentina editionibus legitur, ἔξαπαλίσκων, cui tamen alterum præfertur, ut magis receptum.

538. Τῷ μύ.] Id est, καὶ τὸ μὲ μέρους, cui respondet τῷ δὲ. quod sequitur. Ἐσχεῖ.] *Intestina*, τῷ δὲ τὸ ἐνὶ σπλάχνῳ καὶ αἷματι τῶν μελῶν. Δημῷ.] Δημὸς, *adeps*, τῷ δὲ τὸ δαΐω, *comburo*, quia faciliè comburitur: at δὲ μύ, *populus*.

539. Ἐν ῥινῷ.] Ρινὸς, *corium*, *pellis*, δέρμας Boeïη.] Ion. βοεΐα.

540. Δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.] Præpositio in Latina versione redundat.

541. Εὐθεΐστας.] Εὐθεΐζω, idem quod εὐθεΐω, *recte dispono*. Ἀργίην.] Ἀδύκη, per systolen poeticam, pro ἀργήν, ab ἀργῆς, *candidus*, *albus*.

542. Δὴ τότε μιν.] Sequitur oratio Jovis ἐλίσπικῇ, qua in Prometheus invehitur, dolosum ejus animum & impietatem graviter carpens. Honorifica utitur compellatione, sed sarcastica & amarulentiae plena. Etsi enim viri hujus fraudulentiam non ignoraret Jupiter, deludit tamen se passus est, ut occasionem postea nancisceretur gravius eum puniendi.

543. Ἰαπυγιοῖδην.] Ω' Προμηθεῖδ'. Α' εἰδείκει.] Ἐνδεξόπειε. Ἀνάκτων.] Τῶν βασιλέων. Fuit autem Prometheus Scytharum rex, vel ut alii tradunt, Ægypti.

544. Ω' πίπον.] Vox est aliquando amicus compellantis, aliquando conviviantis. Ironiam hic continet στερησιακῶ. Ἐπερζήλως.] *Iniquè*, quasi animo erga alteram partem magis affecto. Διαδάσσω.] Ionicè pro διαδίσσω, verbi διαδάσσωμαι, *divido*.

545. Κερθμέων.] *Probrio incessens*, vel ut hic exponit Latinus interpres, *latenter carpens*. Τὸ κερθμεῖν, propriè est *mordacibus dictis incessere*, quasi τὸ κῆρ τέμνειν. Ἀφθίται μῆδεα εἰδώς.] Ea loquendi formula æternam Dei providentiam designant poëtæ. Sunt autem ἀφθίται μῆδεα Eustathio τὰ ἀμετέωρα, *que mutari nequeunt*.

546. Τὸν δ' αὖτε.] Ἀπὸ κείνης Promethei χλωασικῇ, seu de-
L ratoria.

riforia. Respondet Jovi oratione blanda, & honorifica, sed deceptionis plena. Postquam enim Prometheus carnes è bove mactato in unum compositas corio bubulo texisset: ossa autem reliqua pelle cooperta in medio collocasset, optionem dedit Jovi, ut quam vellet, earum sumeret partem. Sed Jupiter à Prometheo deceptus, delegit ossa pro sua dimidia parte. Eo docemur, Deum odisse homines dolosos; & callidissimos quosque avaritia sæpe in perniciem suam ruere: præterea mortaliū vitam esse curarum plenam, neque ulli sperandam esse quietem, dum vivimus, quæ omnia sub Promethei fabula hic, & in sequentibus eleganter ostendit poëta. Τὸν δ' αὖτε.] Τῇ τιν ἢ πάλιν. Περίσσει.] Pro περισσῇ, quod Atticum.

547. Ἡ ἦτορ.] Ἡ σύχως. Ἐπιμειδήσας.] Τὸ μειδᾶν, & ἐπιμειδᾶν, de placido risu dicitur, ὡς ἐπεμειδῆσας γέλωτος, ut ait Eustathius. Solet autem is, qui alterum decipere studet, festivæ fraudis conscius subridere. Λήθεις.] Pro ἐλήθεις, hoc est, ἐπιλασθῆναι. Δολίης τέχνης.] Id est, ingeniosæ fraudis.

548. Ζεὺς.] Pro Ζεὺς. Κύδιστε, μέγιστε.] Sic & Homer. Iliad. α. Ζεὺς πάτερ, Ἰδὲθεν μεδῶν κύδιστε, μέγιστε, quem imitatus noster. Αἰετλοῦσι τῶν.] Ἐπὶ τοῖς, αἰετλοῦσιν.

549. Τῶν δὲ.] Scil. μετῶν. Ἐλᾶ.] Dor. ἐλᾶ, ab anormi ἐλᾶ, pro αἰρίῳ, capio, eligo. Ὀπισθέρων.] Poët. & Ion. ὀπισθέρων. Ἐνὶ φρεσὶ.] Κατὰ ψυχῇ. Θυμὸς αἰνῶν.] Id est, κελεύς, quod est phrasi poëtica, ὀπισθέρων βέλῃ.

550. Φῆ ῥα, &c.] Conclusio præcedanæ orationis, & destinatio pænæ Prometheo infligendæ. Jupiter enim doli non ignarus, sed ad tempus dissimulatione utens, eam cepit partem, quæ præter ossa nihil contineret, ut fraude detecta hominis vafri contumeliam ulcisceretur. Monet porro fabula non esse tentandam Dei potentiam, neque majestatem ejus temeraria curiositate perscrutandam, cum id in noxam cedat hominis: & quamvis ad tempus latere videatur mortalium fraus, tamen postea, ubi opportunum supremo Numini visum, gravissimis eam suppliciis vindicat. Deus enim nullo modo circumscribitur, aut naso suspenditur adunco, sed callidos tandem in calliditate sua captat, dignasque, naturam ejus & opera temere rimantibus, infligit pœnas. Hinc Prometheus cum Jovi paria facere contenderet, artibusque suis & inventio supra modum gloriaretur, meritissimam Iovis iram expertus est. Nam, ut in principio diximus, virique ostendunt sapientissimi, tota

Pro-

Promethei fabula non infcitè ad *μυθολογικῶς* traducitur : ne alta nimis & abstrusa Dei mysteria sive opera perscrutemur, nedum imitari nos posse vanâ præsumptione cogitemus. Quam philosophandi sobrietatem cum non observasset rex Prometheus, duce Mercurio monti Caucaſo alligatus est, aquilæ ei addita, Typhonis, ut volunt, filia, quæ jecur ipsius assidue renascens laniaret. Φῦ.] Pro ἴφῃ. Δολοφρογνίαν.] *Dolos meditans vel struens.*

551. Γνώ.] Pro, ἔγνω, remoto augmento utitur oratione verbis abundante, & idem dicit in studio certæ & exploratæ elocutionis. Ἀγνοίη[ε.] Pro ἡγνοίη[ε], ab ἀγνοίῃ, quod poëticum est pro ἀγνοίῃ, per epenthesein & jota, ob metrum. Ὅσπερ.] Pro ὅσπερ, ab ὅσπερμαι, quod Æolicum, pro ὁπόμεναι, *video*, sic κῶσται, pro κῶπιῳ, *ferio*, apud eosdem.

552. Τά.] Pro αἰ. Τελέεσθ' ἔμελλεν.] Pro πλεθίσσει).

553. Χερσὶν ἀμφοτέρη[ιν.] Pro, ἀμφοτέραις. Jovis in arripienda carniū parte aviditatem exprimit. Λαβὴν ἀλειφαρ.] Supra vers. 541. ὄργεται δὲ μὲν. Ἀλειφαρ.] Πιμελῆναι.

554. Χάσται.] Ἐχάσται. poëticè. Φρίνας.] Καὶ φρίνας. Χόλας.] Ὀργή. Μιν.] Αὐτῶν. Tmesis est in αἰμφί, & ἱκται, pro αἰμφικται. Notetur item rarior structura, χόλας ἱκται μιν θυμὸν, pro θυμὸν αὐτῶν. Homericorum Schematum sedulus observator Plutarchus.

556. Φόλ' ἀνθρώπων.] Pro αἰθρώπων, ut *secla ferarum*, apud Lucretium, pro *feris*.

557. Θυγέτων.] Ob victimas & suffimenta, à θυῶ, *sacrifico*. Morem hunc adolendi ossa in aris supra ex Hygino retulimus. Βωμῶν.] Βωμός, ab Hebræo *Bamah* deductum videtur. Sic dicitur excelsū vel sacellum in altis locis extructum ab idololatrīs.

558. Τὸν δ' ἰμὶν.] Responsio altera Jovis objurgatoria, & ignis ablatio. Narrat enim poëta Iovem ob contumeliam sibi à Prometheus illatam, mortalibus eripuisse ignem, cujus beneficio artes fere omnes inventæ. Quo significare voluerunt, priſci Sapientes, Iovem vivendi rationem antea facilem, quietam, laboris ac doloris expertem, hominibus abscondisse. Quod & parenti nostro *σπουδὴ πλάσσει* accommodari possit, qui quamdiu in statu permanlit innocentiae, Deum sibi habuit propitium, & terram, fruges omniaque ad victum necessaria copiose suppeditantem: at postquam ab integritate sua lapsus Dæmoni

potius auscultavit, quam Creatori suo, ad labores & multiplices curas damnatus est. Ita Dei benedictio versa est in maledictionem, quique securam prius, facilem, & ab omnibus morbis immunem transigebat ætatem, postea breviorē, infinitisque ægritudinibus refertam vivendi rationem expertus est. Quod per ignis ablationem repræsentare conati sunt poëtæ, sine cujus usu difficilis planè redditur mortalium vita. Nam ut forma formarum est anima, instrumentum instrumentorum manus: ita auxilium auxiliorum, sive opis opium ignis dici mereatur. hinc enim omnis industria, hinc artes mechanicæ ipsæ infinitis modis adjuvantur, ut mirum videri non debeat, si ad ignis inventionem tantopere festinavit Prometheus, cum omnibus fere humanis necessitatibus & usibus levamenta suppeditet atque auxilia. Modus autem furti ignis aptè nobis & ex natura rei describitur in sequentibus. Τὸν δὲ.] Prometheum. Μέγα.] Pro μεγάλης. Ο'χθήσας.] Λυπηθείς.

559. Πάτην πέρι.] Ἀπὸ τῆς πάλιν. Anastrophe, quæ figura Ionum propria. Μήδεια.] Βελαδύμαζα.

560. Ἐπιλήθιο.] Ion. pro ἐπιλήθης.

562. Ἐκ τούτου.] Scil. χρόνου.

563. Μελέδωσι.] Pro μελέοις, hoc est, χελίοις. Vox μέλιτος, vel miserum denotat. Πυρὸς μὲν.] Τὸ πῦρ. periphrasi poetica. Ἀκαμάτοιο.] Ἀκαμάτης. Ion. ἀκαμάτης] dicitur ignis ob indefatigabilem ejus voracitatem.

564. Ναιεζών.] Pro οἰκῶν.

565. Ἀλλὰ μιν.] Furtum ipsum, modumque describit poëta, quo ignem à Jove hominibus absconditum surripuerit Prometheus. Fabulantur poëtæ Prometheum Minervæ consilio ascendisse in cælum, ibique ferula ad currum Solis admotæ ignem rursus in terram detulisse. Fuit enim Prometheus, ut supra dictum, Ægypti rex prudentissimus & astrologiæ peritissimus, qui ignem cælestem dicitur esse furatus, quod rationem fulminum hominibus indicavit: vel quod artem monstravit, qua supernus ignis eliciebatur, qui mortalibus profuit, quamdiu bene usi sunt: at postea malo hominum usu in perniciem eorum versus est. Nec sine causa ferulam ad hoc adhibuisse fingitur Prometheus, cum ferula ad percussiones, & plagas inferendas apta sit, quo significetur ignis generationem per corporum violentas percussiones & collisiones fieri, ex quibus attenuantur materiæ, & in motu ponuntur, & ad calorem

rem cælestium suscipiendum præparantur, ignemque veluti ex curru Solis modis clandestinis ac quasi furtim decerpunt, & rapiunt: tum etiam habet lignum hoc concavitatem quandam concipiendo igni & fovendo idoneam, unde & ἡγῆλον vocat Hesiodus. De Archimede Mathematico percelebri referunt historiæ, quod tanquam Deus quidam terrenus mirabili artificio globum vitreum fabricarit, in quo mira conversione dissimiles motus cælestium circulorum repræsentarit, idque ignis beneficio Sphæram illam perpetuò moventis. De quo epigramma extat elegantissimum Claudiani, quod brevitatis causa hic omitto. Ut igitur Prometheus ingenii sollertia cum Jove ipso contendere ausus est, hominem è luto formando, & igne cælesti, quem ferula exceperat, animando, aliaque ejus opera imitando: similiter & Syracusanus ille Geometra Jovi paria fecit, dum τὸ ἀεικνηθῆν invenisse dicitur, in cujus indagatione non pauci hodie desudant philosophi. Tradit Pausanias in Atticis ob hanc ignis inventionem certamen institutum fuisse apud Athenienses τῷ λαμπραδφορίῳ, in quo id unicè studebant decurrendo, ut accensæ faces servarentur. Nam cujus fax extincta fuisset, is victoriam succedenti concedebat, atque hic eodem modo sequenti, si sua extingueretur, & reliqui eodem ordine. Quod si nemo accensam facem tulisset, palma in medio relinquebatur. Atque hæc fiebant in honorem Promethei, quod is omnium artium fontem & auctorem ignem putabatur invenisse. Sic & ipsum de se loquentem introducit Æschylus in cognomine Tragedia:

Ναρθησὶ πλήρη μιν ὅ γ' ἤρμαι πυρός
Πηγῇ κλοπαῖαν, ἢ διδασκαλῷ τέχνης.
Πάσης βροτῶν πέφυκε καὶ μίζας πόρῳ.
*Artis magistrum ignem (fuit namque is viris
Magnum juvatque pluribus perutile)*
Ἰνυένι.

Mn.] Αὐτὸν, nempe Jovem. Εὐς πάντας Γαπίτοις.] Prometheus.
ὁ ποιητ. ἀγαθός, ἢ ἡγῆλος.

566. Τηλέσκοπον αὐγλή.] Id est, τηλέθιν σκοπεῖν ἔλκω.

567. Νάρθηκι.] Νάρθηξ arbor est soli Africæ nota, Latinis *ferula*, cujus descriptionem habet Plinius lib. 13. cap. 22. & Columella lib. 3. de Arboribus. Clearchus vocat ξύλον ἄξυλον, id est, *lignum non lignum*, quod intus esset medullosum, atque idcirco minus solidum & compactum. Huc alludit Martialis in

*Apophoretis: Invisæ nimium puoris, gratæque magistris,
Clara Prometheus munere ligna sumus.*

Δάκν.] Pro ἰδάκν, à δάκω, pro δάκνω, mordeo. Tralatio. Νειόβι.]
Adverb. à νεῖϙ, quod Ionicum est, pro νεῖϙ.

568. Εἰχάω[ι.] Εἰς ὀργὴν ἐνέβαλε. Φίλον ἦτορ.] Id est, τὴν
καρδίαν αὐτῆς.

569. Ως ἰδεν.] Potest etiam legi: ὡς ἰδ[ε]ν ἐν ἀνθρώποις[ι].

570. Τεύξεν.] Pro ἔταλξεν.

571. Γαίης γὰρ.] Sequitur fabula de Pandora, quam & in
Operibus graphice depinxit Hesiodus. Narrat poeta, Jovem,
simulatque rescivisset furtum Promethei, & ἀπάντη[ι] in distri-
butione carniū, Vulcano mandasse, ut fœminam è luto for-
maret pulchram & venustam, quæ cum astutissima esset, &
omnibus artibus à Diis ornata, Pandoræ nomen accepit. Quip-
pe videbat Jupiter se insolentiam Promethei reprimere non
posse, nisi hominum genus (quo opere ille immensum turge-
bat & efferebatur) hoc pacto affligeret. Huic autem virgini
Minerva sapientiam, Venus formam, Apollo Musicen, elo-
quentiam Mercurius tribuit: alii alias dotes. Prima fingitur
fuisse mulier, hæc ante illam extitisse fœmineum sexum credi-
derunt Gentium complures, ut etiam testatur Pausanias in Ar-
ticis. Palæphatus lib. Incredibil. Pandoræ fabulam sic inter-
pretatur, quod ex terra ipsa cum formata esset, aliis fœminis
similem formam dedit, quod videlicet mulier fuerit opulen-
ta, quæ se exornare soleret, quoties ex ædibus prodiret: eo-
que se pigmento illinebat, quod è terra confectum erat. Ter-
tullianus quoque in lib. de Coronis, Pandoram fœminarum
primam fuisse ait, & à Gratis coronatam. Eam verò ita ab
omni corporis animique cultu instructam postea cum pyxide
clausa ablegavit Jupiter ad Epimethem, qui vir dempto vas-
culi operculo omnia mala evolare sentiens, vix ultimam & in
imo residentem Spem occlusit, cum qua vas illud servavit.
Origenes adversus Celsum lib. 4. hanc ridet fabulam. Mytho-
logi verò Pandoram ad humanum corpus referunt fœmineo
nomine expressum, quod carnis imbecillitas minimo exsolvi
potest. Alii voluptatem designari ea existimant & libidinem,
quæ post vitæ civilis artes, & cultum & luxum veluti ex dono
ignis & ipsa incensa est: ita ut Vulcano, qui similiter ignem
repræsentat, officium voluptatis deputeretur, ab illa autem in-
finita mala & in animos & in corpora, & fortunas hominum

una cum fera pœnitentia fluxerunt; neque tantum in status singulorum, verum etiam in regna & Respub. ut supra dictum. Nonnulli ad Naturæ contemplationem reducunt figmentum, qui propterea Pandoræ à Vulcano formatam asserunt, quod calor, & cœli ἀκρασία, Vulcani nomine designata, fertilitatem donet, quæ ut auctor est Theophrastus in caussis plantarum, plus virium habet, quam ullus mortalium labor, aut soli ubertas. Ad Pandoræ cultum sive ornatum quod attinet, primò Minerva eam candida veste cinxit, quo nihil aliud significatur, quam sapientiæ candor & puritas. Albus enim color, cum ab ipsa natura profectus sit, ἀκέραιος est, plurimumque habet lucis. hinc vitæ puritas mentisque illuminatio rectè eo significatur. Deinde calanticam capiti ejus imposuit, qua docetur sapientiam, quasi capitis velamen esse & ornamentum, adeoque in capite hominis velut in arce sua residere. Sertis item floreis eam redimivit, quibus indicatur sapientiæ decor, & incredibilis fragrantia. Denique auream circumdedit coronam, quod nihil solidius, nihil excellentius sit sapientiæ dono. Γαίης γαίης.] Sic idem in Operib. Αὐτήκα δ' ἐν γαίης πλάσσει κλυτὸς Ἀμφιγυνίης, Παρθένῳ αἰδοίῃ ἱκελον. Terram intelligit humore maceratam. Ita enim subdit ibi poëta: Ἡ' φάσκει δ' ἐπαίλασσε ποσειδάων ὅτι τέχνη Γαῖα ὑδὲ φύρει. Σύμπλασσε.] Pro Συμπλάσει. Περικλυί.] Ob opera fabrilia. Ἀμφιγυνίης.] Vulcanus, quasi ὁ ἐκείνων βεβλαμμένῳ τὰ γῆα, quod utroque pede claudus esset.

572. Ἰκελον.] Οἶνον. Κρονίδεω.] Pro Κρονίδι, ἡγυν, Διός.

573. Ζῶσι.] Pro ἔζωσι, verbi ζῶω, pro ζώννυμι, cingo. Κόσμησε.] Pro ἐκόσμησε, neglecto augmento. Γλαυκῶπις.] Epitheton Minervæ, de quo in principio. Ἀθλίῳ.] Ἀθλίῳ.

574. Ἀργυφί.] Ἀδελφῇ. Legendum potius ἀργυφίῃ, ab ἀργυφίῳ, quæ vox conflata, ex ἀργῆς, albus, & ὑφῇ, textura. Κατὰ κρήθιν.] Κατὰ νεφελῆς, per pleonasmum. Sic δ' ἀπὸ κρήθιν, dixit idem in Scuto. κρήθιν adverb. est poët. ex κρηῖς κρηῖος, carpat, verso α Ion. in η, & θιν particula significante motum de loco. Καλύπτειν.] Καλύπτειν operimentum est capitis muliebri, ἀ καλύπτω, tegō. κῶσμησεν Hesychio.

575. Δαιδάλειω.] Δαιδάλειος, artificiosus, à Dædalo Cretenis artificis. Utuntur & ea voce Latini. Lucretius, Tibi dædala tellus Submittit flores. Dædalam dixit pro varia. Καλίσχῃ.] Καλίσχῃ, à poëtico, χίτω, τὸ ἔχω. Θαῦμα ἰδὲ.] Appositio.

576. Σπιθαίης νιοθηλίας.] Serta intelligit. Legitur etiam νιοθηλίῳ, ut jungatur cum ποίης. νιοθαλῆς ο νιωτὶ θαλάων, *rescens ter virescens*.

577. Καρήαζ.] Pro τῇ κεφαλῇ.

578. Σπιθαίη.] Idem quod σίφαν. Οἱ κεφαλῇφι.] Pro κεφαλῇ αὐτῆς.

579. Τήν.] Pro ὡ.

580. Ἀσκήζας.] Κοσμήζας ab ἀσκήω, *ornare*. Παλάμη(ς).] Pro παλάμαις, id est, χερσί. Synecd. παλάμη, propriè *palma manus*.

581. Τῇ δ' αὖ.] Coronam hanc auream capiti Pandoræ à Minerva impositam, non solum ob materiam commendat poëta, sed etiam ab artificio & argumento. Nam omnis generis animantia in ea à Vulcano cælata fuisse ait, tam terrestria, quam marina, idque tanta arte & gratia, ut spirare, & quasi vocem edere viderentur. Τῇ δ' αὖ.] Pro, *ὡ ταύτῃ*, nimirum *corona*. Δαίδαλα.] Id est, *πικνυγί*. vide supra. Τετάρτα.] Ionice, pro *ἰτίδωκε*, *fabricata erant*, id est, *cælata*, per synecd. generis.

582. Κνώδαλα.] Propriè sunt animantia, quæ in mari dormiunt, *ὡ δὲ τὰ ἐν αἰλὶ κνώσκειν*. Verum & eo nomine, *τὰ χερσαῖα*, significantur teste Eustathio. Ἡ περ.] Ἡ γῆ. propriè *terra continens*.

583. Χάρις.] Gratia, *venustas*, quæ non tantum in verbis, sed & operibus relucet.

584. Ζωοῖς.] Θερίοις. Εὐοιχότα.] Οὔμοις. Φωνήεσσιν.] Vocabulis, quasi dicat, Tam artificiose sculpta erant, ut spirare & quasi vocem edere viderentur.

585. Αὐτὴρ ἐπειδή.] Ἐκωληξίς Deorum ob ornatum & pulchritudinem Pandoræ. Vulcanus enim, ubi Jovis mandato perfecit Pandoram, ita à Minerva, aliisque Diis speciose instructam, velut in theatro spectandam produxit; cujus forma, & membrorum compages tam concinna fuit & artificiosa, ut conspecta in stuporem egerit cælicolas pariter & homines. Hanc deinde primam mulierem fuisse asserit poëta, ex qua reliquum genus fæminarum in mundum prodierit. Tum etiam exemplo Pandoræ descendit ad vituperium sexus fæminei, quem matri suæ per omnia similem esse dicit, virisque exitiosum. Hinc speciosum malum appellat, molle genus & ornatu lasciviorē gaudens, adeoque inevitabilem hominibus dolum & inexplicabilem labyrinthum, quæ in sequentibus omnia pro more suo
latius

latius deducit Ascræa Clio. Τιῦξι.] Pro ὕψι. Καλὸν κεινόν.] Sic vocat Pandoram. Ἀγαθοῖο.] Ἀγαθῷ.

586. Εἰξάγαγε.] Pro ἐξήγαγε, per redupl. Atticam. Εἴθα.] Ὅπως. Εἴσαν.] Pro ἦσαν, per Systolen.

587. Ἀγαλλομένῳ.] Χαίρου(αι, ab ἀγαλλομαι, exulto, glorior. Οἰεμνοπατρῆς.] Epitheton Minervæ, quod prævalido seu præpotenti patre nata fit. Εὐπαίεσις eadem de causâ poëtis dicta, cujus pater matre clarior.

588. Ἐχε.] Pro εἶχε.

589. Δόλον αἰπῷ.] Αἰπὺς propriè altus, ὑψηλός : metaphoricè gravis, exitiosus. Ἀμήχανον.] Ἀφυκτόν. Sic & Chrysostomus mulierem appellat ποινὴν ἀφυκτόν, ineffugibilem pœnam, in Comment. super Matth. cap. 19.

590. Ἐκ τῆς.] Id est, ταύτης, Pandoræ. Γυναικῶν θηλυτέρων.] Ἄλ. pro θηλυτέρων. Sic vocat mulieres ob mollitiem fæmineo sexui propriam. Interpres Homeri exponit, τὰς πρὸς τὰ ἀφροδίσια καὶ ἀφορμώεις, quod in Venerem sint propensiores, si cum brutis animantibus comparentur : Ταῖ μὲ γὰρ ἄλογα ζῶα, inquit, ἀεισμένον ἔχουσιν καὶ εὐχρὴν, ἐν δὲ μίγνυν. αὐταὶ δὲ διάνοιαν πηλασάζουσιν.

591. Τῆς γὰρ ὁλώϊον.] Mulierum vituperatio ex occasione Pandoræ proposita. Eas non tam paupertatis comites & solatrices, quam luxus esse ministras tradit. Et revera si consulantur historiæ tam sacræ quàm profanæ, deprehendemus omnium ferè calamitatum causas esse mulieres. Testis Helena Trojani belli suscitatrix, testis Hercules à Deianira extinctus, testis Danaïdum in maritos suos perfidia, testis Lemniarum fæminarum inaudita cædes, testis Cleopatra Ægyptiorum regina, testis Eva, (ne cæteras memorem) prorsus infamis apud omnes Christianos, quæ divini mandati prævaricatrix non sibi tantum, sed & viro suo, totique generi humano exitiosa fuit : adeo ut verissimum esse comperiatur Græcorum celebre dictum, ἀνδρῶν ἄλκιρ γυνή, virorum perniciēs fæmina. Nec peccatis illa in solas mulieres transferenda est, sed & maritis ex parte tribuenda, qui tantum indulgent uxorcibus suis, ut velut amentes amore in quodvis malum eas sequantur, cum par esset, ut illis moderantibus mulier natura stultior & imbecillior minus desperet. Et quamvis ubique gentium satis nota sit fæminarum perfidia & mollities, tamen imprimis malè audiuntur apud veteres poëtas, qui frequenter earum perstringunt libidi-

nes & luxum. De his legendi Euripides in Medea, Plautus in Pænulo, Juvenalis Sat. 6. & alii. Nec prisco tantum ævo tales extitisse putandum est, sed & hodiernis temporibus strenue dant operam, ne vaniloqui fuisse videantur antiqui vates. Verè Satyricus :

*Nil non permittit mulier sibi, turpe putat nil,
Cum virides gemmas collo circumdedit, & cum
Auribus extensis magnos commisit elenchos.*

Et paulo post :

His emitur quicquid graciles huc mittitis Indi.

Ea de causa Menander poëta suavissimus merito torqueri Prometheum inquit, non quia ignem de cælo furatus est, sed quia multo gravius malum, sæminam scil. omnium humanarum calamitatum auctorem, & scelestum omnino animalis genus invenerit, cujus incommoda *τῶς ἐφεξῆς* amplificat poëta. *Τῆς.*] Pro *ταύτης*. *Ὀλῶιον.*] *Ὀλίθριον*. *Φύλα γυναικῶν.*] Pro mulieribus : ut *Φύλα ἀνθρώπων*, supra. *Πῆμμι μέγα*] Chrysoſtomus, *delectabile detrimentum* appellat, & *desiderabilem calamitatem*.

592. *Μίτ' ἀνδράσι.*] Pro *ἐν τοῖς ἀνδράσι*.

593. *Οὐλομένης πινύς.*] Alibi *κακῶ* vocat *πνίλῳ*, κὲ θυμοφθόρον, animi corruptricem. *Ὁν σύμφορον*] Alii legunt *σύμφορον*, & comites interpretantur. nonnulli *ἀσύμφορον*, sed perperam. πὲ σύμφορον rectè exponitur, *comitantia*. Sic idem Hesiodus alibi : *Λιμὴς γάρ τοι πάντων ἀεργῶ σύμφορος ἀνδρά.* *fames sequitur inertem.* *Κόροιο.*] Ion. *κῶρις*. *κῶρις* idem quod *πλησμενία*, *satietas*, *luxus*.

594. *Ὡς εἴ' ὁπότ'.*] Similitudine illustrat poëta, quæ de mulieribus supra dixerat. Eas porro similes esse ait fucis, qui non ut apiculæ mellificant, sed alveariis sese ingerentes alienum duntaxat laborem depascunt. Sunt autem fuci infecta aculeo carentia, quibus assimulantur ignavi homines, quique alienis insidiantur laboribus. De his ita Procopius in lib. 2. de bello Gothorum Belisarii dictum referens : *Συνὸ γέλωτι*, inquit, *ὡς δὲ θύμονας καὶ φλύας μὲν ὑφ' ἐτέρῳ πόνῳ μεγάλα ἀπολαύουσιν, ἄλλως δ' ἑμὲ μάλιστα ἰδομένην πελαγίαν εἶναι αἰσθάνομαι.* hoc est, *subridens dixit, iniquum esse, quod alienis apum magnis laboribus fruuntur, & mella depascent ab aliis elaborata.* Et Virgilius de apibus 4. Georg.

Ignarum fucos pecus à præsepibus arcent.

Fervet opus, redolentque thymo fragrantia mella.

Quemadmodum igitur gnavæ mulieres comparantur apibus :

ita

ita ex adverso fucis assimilantur, quæ ventri luxuique deditæ maritorum suorum labores inutiliter prodigunt, verè frugiperuæ, & locustæ vastatrices, in quas invehitur Satyricus, cum inquit:

*Prodiga non sentit pereuntem femina censum,
Ac velut exhausta rediviuius pullulet arca
Nummus, & è pleno semper tollatur acervo;
Non unquam reputat, quanti sibi gaudia constant.*

Hinc non inscitè Phocylides apud Stobæum è quatuor hisce animalibus natum esse dixit muliebri genus, ex cane, sue, equo & apicula. Versus Græci Latinè ita sonant:

*Hac quoque Phocylidæ: rebus de quatuor ortum
Gens muliebris habet, nam pars cane, pars ape nata est,
Pars sue, pars & equa; sed quam generavit equæ vis,
Fecunda est, agilis, vaga, formosissima vultu.
De sue quæ genita, inter pravamque bonamque,
Trux & difficilis; quæ de cane, gnara laborum,
Fida domus custos. ape quæ solerte creata est,
Hanc thalami sociam votis ardentibus opta.*

Σμήνισσι.] Pro σμήνισσι. τὸ σμήνισσι proprie ἀρσεν ἐκαστον. hic alveare per metonym. Καστρεφίεσσι.] Pro καστρεφίσι. Fit καστρεφίς, ex καστὶ & ἐρίφω, tego: καστρεφισμός Hesychio.

595. Κηφῆνας.] Κηφῆν, fucus, ex apum genere, quæ aculeo carent, de quibus Aristoteles hist. animal. lib. 5. cap. 22. & Plinius lib. 11. cap. 11. Ζωήνας.] Id est, θωνώνες, ex ζωὴς pro θωνός. hinc ζωήων Atticè σ verso in ξ.

596. Αἱ μὲν.] Μελίσσαι. Πρόπαν ἡμεῖς.] Καὶ ὅλλω ἡμέραν. Εἰς ἡλίον καὶ αὐτὴν.] Εἰς πλὴν ὃ ἡλίου δύον.

597. Ἡμεῖς αὐτὴν ἀνδύμεν.] Pro ἡμεῖς αὐτὴν, hoc est, ὄρθειν. Sic Virgilius:

*Mane ruunt portis: nusquam mora: rursus easdem
Vesper ubi è pastu tandem discedere campis
Admonuit, tum tecta petunt, tum corpora curant.*

Τιθεῖσι.] Virgilius de apibus:

*Prima favis ponunt fundamina, deinde tenaces
Suspendunt ceras.*

Κηρίον proprie apum cellula sive domicilium, à κηρὶς, cera.

598. Οἱ δὲ.] Οὗτοι ὅ, fuci. Ἐντοῖς.] Pro ἐντοῖς. Ἐπιηριφίας.] Supra dixit, καστρεφίς. Σίμβλως.] Dicitur σίμβλος, σίμβλον, & σίμβλη.

599. Ἀλλό-

599. *Ἀπὸ τῶν κτήνων.*] Id est, mella ab aliis elaborata. *Λαβὸν* pro rebus labore partis. Sic *hominum boumque labores*, pro *segetibus* dixit Maro. *Ἀμῶνται.*] Id est, *συναθροίζουσι*. Loquendi genus à messoribus petitum, qui segetes demessas in horrea congerunt.

600. *Ὡς δ' αὖτως.*] *Ἀπὸ δόσις.* *Κακόν.*] Appositio.

602. *Ἀρκαλίον.*] Alii legunt *ἀσκαλίον*. *Πέρην.*] *Πρότερον.* *Ἀντ' ἀγαθοῖο.*] Pro *bono*, ignis vel cælibatus. Sic Euripides:

— Ἀντὶ γὰρ πυρός
Πόρ' ἄλλα μείζον ἢ δὲ δυσμαχίτηρον
Ἐβλάσεν αἱ γυναῖκες.

Id est,

— *Proque igni novum*
Successit ignis, atque inexpu gnabile
Malum, mulieres.

603. *Ὅς κε γάμον.*] *Προγλῆψις* five præoccupatio. Aliud incommodum pro commodo cælibatus proponit Hesiodus. Nam licet sumptuosa res sit mulier, satiusque viro fuerit vitam cælibem ducere, quam uxori alligatum esse: tamen hoc malum sequitur *ἀγαμὸν* five cælibem, quod cum jam senuerit, nullos sit habiturus liberos, qui ipsum in decrepita ætate foveant, suorum facultatum relinquantur hæredes, nisi forte remoti cognati vel Magistratus. Est igitur hic tacita objectio, quam refellit poëta. Dixerit enim aliquis: Si sæmineum genus adeo perniciosum est viris, ut ais Hesiode, præstat à nuptiis abstinere: respondet poëta per concessionem: Etsi quidem hoc verum sit, tamen è duobus malis eligendum, quod minus. Molesta & onerosa res sit mulier, tamen liberis carere, & legitimis bonorum hæredibus, multo est molestius. Vult itaque Hesiodus, matrimonium, utut sua habeat incommoda, cælibi vitæ esse præferendum. Geminus huic locus est ille Demosthenis ex Orat. Funebri: *Χαλεπὸν*, inquit, *πατέρι καὶ μητέρι παίδων περιθνήσκειν, καὶ ἱερήμῳ εἶναι τὸ οἰκιοῦσθαι γεγελέσθων.* *Durum est patri & matri liberis orbari, & charissimis sue senectutis educatoribus privari.* Non enim miserius quicquam tetrica orbitate, & hæredum inopia. Unde Comicus:

Ὀδυνηρόν ἐστιν ἀτυχᾶναι τὸ βίω
Ἐχόν ἱερήμῳ ἀγδοχῇ πλεὺς οἰκίαν.
Instructa inopia miseraque est felicitas,
Divitiæ hæredem cum non inveniunt suum.

De legitimo hærede loquitur, non *χρησταις*, qui tum demum generi

generi alicui & familiæ succedunt, cum nulli sunt propinqui hæredes. Hinc dolet Phænops apud Homerum, quod orbatus a Diomede duobus filiis, Magistratus, qui *χηρῶσι* Græcis, hæreditatem à se relictam divisissent, Iliad. 8. His ferè respondent *bona vacua*, Straboni *ἀδίατοι*, quæ olim publicabantur teste Ulpiano, aut fisco addicebantur lege Julia, de quibus Jurisperiti, & Spondanus ad versum Homeri supra citatum. *Ὅς κε γάμον φεύγων.*] Id est, *ἀγαμέμνων*. *Μίρμιρον.*] Id est, *χαλιπῆς*. Curas & onera intelligit, quæ matrimonium sequuntur.

604. *Γῆμαι.*] Pro *γαμήσῃ*, tanquam à *γάμων*, pro *γαμήων*. *Ὀλοὸν γῆρας.*] *Ὀλίθριον*.

605. *Χήτη.*] Pro *ἐν χήτῃ, τρέψιν ἐνδεΐα*. *Γηροκόμοιο.*] Ionicè. Dicitur *γηροκόμος*, qui senem nutrit. hinc *γηροκομεῖν*, senes nutrire; & præsertim parentes suos *κομεῖν* est *τρέφειν*. Vide Erasmi. in *ἀντιπαραργεῖν*. *Ἐπιδοῦς.*] Pro *ἐπιδοῦς*, Poeticè.

606. *Ζῶν.*] *Ζῆ*. *Ἀποφθιμένῃς.*] Pro *ἀποθανόντῃς*, per syncope, pro *ἀποφθιόμενῃς*. *Διὰ κῆσιν δαυτίον.*] Tmesis, pro *ἀγαδουτίον*, id est, *ἀγαμέμνων*.

607. *Χηρῶσι.*] Sic dicuntur, qui succedunt in hæreditate viro viduo, & filiis carenti, remoti scilicet cognati & consanguinei. Eustathius magistratum esse dicit, qui gubernabat *τὰς χηρῶνας* & *ἀγαδῶν*, hoc est, qui *vacuæ hæreditatis curam suscipiebat*, non quod ille succederet, sed vel civitatis totius nomine eam administraret, vel proximorum gratia, quibus nempe hæreditatis bona viritim æqualiter distribuebantur. Apud Pollucem scribitur *χηρῶσι*, sine σ. Utrumque à *χηρῶν*, τὸ *σεῖσιν*, *privus*, *orbo*. *Ὡς δ' αὖτις γάμος.*] Est hic encomium illustre bonæ mulieris. Uti enim miserrimus est, qui pravam nactus est uxorem: sic contra fortunatum prædicat, qui pudicam sibi repperit conjugem, & cordatam. Sic & Euripides, licet iniquior fuerit in muliebri genus, tamen felicem pronunciat eum, cui pudica & cordata obtigerit marita. Versus hi sunt:

*Γάμοι δ' ὅσοις μὲν ἄκαχευσι βροτῶν,
Μακρότερος αἰὼν οἷς ἢ μὴ πίπτεται ἄ,
Τὰ, τ' ἰδὼν εἰσὶ, τὰ, τε θύραζε δυσχεῖς.
Quicumque faustis vinciuntur nuptiis,
His lata vita est. Sors quibus cecidit secus,
Nulla nisi miseria restat & foris & domi.*

Idem & noster docet Hesiodus in Operib.

Commoda siqua viro conjux obtulerit, hæc est

*Fortune pars prima bonæ: mala; pessima sors est,
Deliciosa, virum quæ torre potentius omni
Vrit & ad celeris perducit fata senectæ.*

Qualis vero sit bona uxor, quaque parte censenda, in sequen-
tibus docet idem poëta, scilicet, non quæ stirpis nobilitate,
aut forma aut opibus commendatur, sed quæ pudica est, & rei
domesticæ sedula curatrix. Sic enim hi versus Latine sonant:

— *contra thalamos cui fata dederunt*

*Si prudens, ornata bonis si moribus uxor,
Prospera compensat duris, & tristia letis.*

Talem optare cuivis liceat: reperire non nisi paucis singulari
Divûm munere concessum est. *Escheb chail*, dicitur Hebræo-
rum filiis. Ωι.] Pro ὀνι. Γάμην μῆρεγ.] *Nuptiarum conditio,
sors.* Est hic Tmesis in μῆρε & γάμην], pro μῆρε γάμην. Alii pro
μῆρε legunt καὶ, quod malim.

608. Κεδνύν.] Pro αἰδνύν. Ἀνγίλις, thalami socia, uxor, quasi
ἐμὸν καὶ ἑμέ. Ἐχεν.] Alii codices habent ἔχεν. Ἀεργῆαν πρᾶξι-
δωσι.] *Ornatam præcordiis*, hoc est, phrasi poetica *cordatam*,
Ἀεργῆαν particip. est, per redupl. Attic. ab ἄργον, apto.

609. Τῷ δὲ.] Legitur etiam τῷ δὲ τ' ἀπὸ. Ἀντιφρεῖς.] Id est,
ἀντιπρὶς τῷ, ἢ ἐξωστῶν, ut exponit Scholiastes, *adequatur, op-
ponitur.*

610. Ὅς δὲ καὶ τίτμην.] Ut pudicam & cordatam supra laudavit
Hesiodus: ita pravam hic & stolidam uxorem vituperat. Ille
inquit mortalium omnium calculo miserrimus est, qui uxo-
rem duxit perniciosæ indolis. Ut enim bonæ bonis: sic & im-
probæ ex improbis ferè nasci solent: κακὴ καὶ κακὴ καὶ κακὴν αἶον,
mali corvi malum ovum, ut proverbio dicitur. Quod cum in
aliis, tum in fæmineo sexu præcipuè apparet. Aspidis quippe
venenum hausisse videntur, quæ ex semine degeneri procreatæ
mulieres. Qualem qui nactus est, perpetuum animo mærorem
circumfert: neque pravam fæminæ naturam faciliè corrigas:
indefinens est afflictio, & malum immedicabile, ut merito di-
xerit Socrates: aut tollendam, aut tolerandam esse malam mu-
lierem. Hinc quisquis nuptiali se capistro induit, vitæque &
thalami sibi sociam petit, ante omnia ejus indolem probè per-
spectam habeat necesse est, ne cordolium sibi ducat, gehennam-
que domi succendat perpetuis litibus æstuantem. Τίτμην.] A
poëtico τίτμω; τὸ δέσπον. Malè versum hunc interpretatus
H. Stephanus: *Qui gravem nativitatem sortitus fuerit.* Nam
geni-

genitivus ille γνοῖθλης, non à verbo regitur τίττω, cui quartus debetur casus, sed à nomine ἀγκίλιν, quod ἀπὸ κρινεῖ repetendum. *Ἄπειρητος*.] Pro ἀπειρήτῃ. Dicitur ἀπειρήτης, pro ἀτηρῆς, pleonasmo syllabæ, ab ἀτή, ποκα. Γνέθλης.] Pro γνοῖθλης, Poët.

611. Ἀλίαν.] Ex α privante & λιάζω, *declino, evita*. Hesychius exponit, ἀνέγκλιν, ἀμειλίττω, ἀχώρισον. Ἀνίλω.] Ion. pro ἀνίαν, hoc est, λύπω.

612. Ἀνήκετον.] *Insanabile*, hoc est, *gravissimum*, ex α στερητικῶ, & ἀκίομαι, *medeor*.

613. Ὡς οὐκ ἔστι.] Conclusio superiorum cum epiphonemate, quasi dicat poeta: adeo non licet Jovis providam mentem & vindictam effugere. Nam etsi Prometheus vir callidissimus, & πολυῖσιν crederet se decipere posse Jovem, eumque jam ipsa deceptum putaret, tamen miserum in modum falsus est, cum dolos ejus & machinationes minimè ignorarit Jupiter, sed pro tempore dissimularit, quo postea tanto gravius in eum animadverteret, quod & revera accidit, nam comprehensus Caucaſoque alligatus fraudulentiae suæ pænas exsolvit gravissimas. Hanc poetæ nostri sententiam, ut veram piamque sic effert paræmiastes:

Πολλὰ κεν εἰδείης, οἷς τὸν θεὸν ἐξαπατήσῃς.

Hoc est,

Multa noris oportet, quibus Deum fallas.

Et Pindarus in Pythiis Od. 3.

Ἀψευδὴς ἐστὶν ὁ νῦν Ἀπόλλωνος, ὃν εἰδὲς οὐδ' ἀλογίξει.]

Verax est mens Apollinis, quem nemo decipere potest.

Ὡς.] Adeò. Malè verùm à vulgato interprete, *quoniam*. Epiphonema hic est, & ὥς, pro ὅπως, per admirationem usurpatur. Οὐκ ἔστιν.] Pro ἔστιν, *non licet*, id est, εἰ δυνατὸν ἐστὶ, quod & Latinis frequentatum. Κλέψαι νόον.] Est *occultè & quasi furim decipere*, λάθρᾳ ἐξαπατᾶν.

614. Γαπιλονίδης.] Prometheus. Ἀγκίλη.] Pro ἀγκήτης, Macedonica dialecto, ut vult Caninius. Dicitur ἀγκήτης, ὁ μηδενὸς κακῶ ἀξίος, ἀχαρὸς. Alii Prometheus ἀγκήτιον dici putant κατ' ἐπίταξιν, quasi πολλῶν κακῶν αἵπον.

615. Τοῖο.] Τύττω. Ὑπεξήλυξε.] Ὑπεξίφυγε, verbi ὑπεξαλύσσω, *subterfugio*. Ὑπ' ἀνάγκης.] Id est, ἀναγκάως.

616. Καί.] Καίτωρ. Πολυῖδεν.] Πολυῖσιν, *id est, sciens, ad ἴδω*. Κατὰ δεσμὸς ἐρύκει.] Tmesis, pro κατερύκει, id est, κατερίζει, *detinet, coercet*.

617. Βελά-

617. Βερίαια.] Persequitur nunc fabulam de Gigantibus Briareo, Cotto & Gyge, qui unà cum reliquis Terræ filiis Iovem de folio suo detrudere conati sunt. Hi licet robore polleant immani, & horrenda corporis mole, & terribili essent facie, tamen, ut Prometheus, ita nec illi Jovis iram subterfugere potuerunt, quo minus valido eos ligaret vinculo: Briareumque imprimis fulmine percussum ad infimas terræ partes detruderet, vel, ut alii volunt, sub montem Ætnæ, qui quoties defessum latus movet, flammæ ingentes in cælum eructare videtur. Verum, ut alibi dicere cæpimus, sub fabulæ illius involucro ventorum natura graphicè describitur. Quod & ipsa nomina non obscurè innuunt. Quid enim Briareus aliud quam ventus procellosus & validè feriens, quasi βίαιος, id est, *violentus*? Cotti nomen deductum ἀπὸ τῆς κούτης, teste Scholiasta, quod est, *ferire*; vel κούσσω, hoc est, *irasci*. At Gyges appellationem suam debet natali solo, quod sub terra lateat obscurus. Γυγαῖα enim Hesychio σκότεινός. Hi bellum Jovi inferre dicuntur, quod è terra surgentes venti, cælum, quod Jovis nomine signatur, conturbant & obnubilant. Hinc *conjuratos cælum rescindere fratres* dixit Maro. Sed de his in sequentibus plura. Βερίαια.] A recto Βερίαιος quod Atticum est pro Βερίαιος. Ὀδύσσεος.] Pro Ὀδύσεος, ab ὀδύζομαι, τὸ ὀργίζομαι.

618. Δῆσι.] Pro ἰδῆσι. Κερίαια ἐνὶ δεσμοῖς.] Præpositio in Latina versione redundat.

619. Ἡρόειον.] Ἀνδρείαν. Ὑπέρβωλον.] Id est, ἀκαταμάχητον. Ἀζαίριον.] Θαυμάζον, ab ἀζαίρομαι, *admiror*.

620. Καίτοι αὖτε δ'.] Hæc cum superioribus cohærent. Hosce Gigantes sive Titans, à Saturno sub terram detrusos esse ait, ibique summo in mærore versari, quos Iupiter è vinculis dicitur liberasse, cum intelligeret patrem Saturnum sibi insidias struere. Quocirca liberati pro ingenti illo beneficio Iovi adversus Saturnum suppetias tulere, quorum ope victoria potitus, regnum solus obtinuit. Quæ licet fabularem spectent historiam, tamen physicæ sunt contemplationis. Nam Titanomachia ista nihil aliud est, quam ventorum inter se conflictus. Sub terra collocati dicuntur, quia ex terræ exhalationibus nascuntur venti; quos Iupiter in lucem revocat, quum ventos in imis terræ visceribus latentes per aërem liberè vagari finit. Quin & nomen Titanum hoc ipsum indicat. Est enim ex Hebræo *tish*, quæ vox *lutum* significat. Terra autem mater ventorum

torum est, imprimis lutosa. Sic enim magis apta est, quæ à calefacta exhalationes emittat. Dicuntur Cæli & Terræ filii; quia ventorum causa efficiens est calor cælestis. Terra subiectum, unde prodeunt. Atque flatuum horum alii sunt adversi Iovi, hoc est, cælo: alii mites & blandi. Hinc Briareus cum fratribus Gyge, & Cotto Iovi auxilium attulisse perhibentur adversus Palladem, Iunonem & Neptunum, reliquosque Deos, cum in Iovis tyrannidem conjurassent, uti fabulatur Homerus in lib. primo Iliad. qui etiam addit, Briarei adventu territos Deos à cæpto destituisse, & cum Iove in gratiam rediisse. Κατὰσσι.] Pro κατὰσι, à κατὰσι, colloco, habitare facio, tanquam à κατὰσι, habito.

621. Εἴθα.] Ὅπῃ. Ναιζόντες.] Pro οἰκόντες.

622. Εἴαται.] Perf. pass. Ionic. pro εἴνται, ab ἡμεῖς, sedeo. Potest etiam esse plusquamperf. εἴατ, pro εἴντ. Εἴατῃ.] Pro εἴατῃ, Ionicè.

623. Διθα.] Ἐπὶ πολὺ χρόνον. Ἀχρύμμοι.] Ἀσπύμμοι.

624. Σφίαις.] Pro σφᾶς αὐπᾶς.

625. Ηὔρημ.] Pro ἄρημ, id est, καλή.

626. Φραδμοσιών.] Pro φραδμοσιώαις, h. e. βελαις.

627. Αὐτὴ γαῖρ σφιν.] Describitur prædictio sive vaticinium Terræ. Prædixerat enim Terra, Jovem Deosque cælestes reliquos, horum trium Titanum auxilio superiores fore in hoc bello. Hinc Briareum, Gygen & Cottum Hesiodus postea vocat custodes Jovis & satellites. Fabulam supra retulimus. Duo enim Jupiter bella insignia gessisse dicitur, unum cum Titanibus, ut parentes captivos è vinculis liberaret: alterum adversus ipsum parentem Saturnum vitæ suæ insidias struentem. Physiologi eo figmento nihil aliud doceri volunt, quam diversas ventorum naturas & vires: sive quatuor elementorum inter se pugnam & ἀπείριον, quæ fuit initio creationis, de quâ Ovidius i. Metamorphos.

Obstabatque aliis aliud, quia corpore in uno

Frigida pugnabant calidis, humentia ficcis,

Mollia cum duris, sine pondere habentia pondus.

Hanc Deus & melior litem Natura diremit.

Hinc & Titanes Saturni fratres appellantur, id est, temporis, quia cum mundo tempus cæpit, & cum tempore elementorum ista contentio, quæ tam diu perduravit, donec suum singulis Creator assignavit locum, in quo quiescerent. Unde & Scho-

hastes hanc *Τίβρομαχίαν* modo *τὴν τοῖς ποταμοῖς πλημυλίσαν* & *ἀπει-
ξίαν* vocat : modo *τὴν ἀνέμου σφοδρῶς ἐκπνευστικῆς καὶ θυμῆς*.
De quibus etiam philosophus in libris Meteorologicis. *Αὐτὴ
γὰρ.* Terra. *Σφιν.* Pro σφισὶν αὐτοῖς. *Διλωπίας.* Id est, *συν-
χῶς*, poeticè.

628. *Συν κενόις.* Sic legendum, non *κενοί* (ι; ut habent
alii. Cum ipsis, id est, ipsis auxiliantibus. *Ἀγλαον εὐχῶ.*
Pro *δέξαν καλῶ.* *Ἀρίαδ.* Indef. 2. med. ab *αἶρω*, *tollo*, quod
verbum cum nomine *κῦδῶ*, *εὐχῶ*, aut simili junctum, *re-
portandi* significationem habet.

629. *Δηρόν.* *Ἐπὶ μακρὸν χρόνον.* *Μάριανθ.* *Ἐμμάχονθ.* *Μάρ-
ναμαί*, *pugno*, à *μάχη*, id est, *manus*, ut Latinis *pugnare*, à *pu-
gno*. *Θυμαλγία.* *Λυγηρόν.*

631. *Ἀλλήλοισιν.* *Ἀλλήλοισιν.*

632. *Οἱ μὲν αὖ.* Descriptio pugnae inter Jovem Deosque cæ-
lestes, & Titanes. Loci & temporis circumstantias subdit poë-
ta, ubi prælium hoc initum, quamque diu item duravit. To-
pographiam habes, cum Othryn fuisse tradit montem Thessa-
liae, unde pugnarint Titanes : Alii tamen ad Phlegram Thes-
saliae similiter montem, hoc prælium commissum referunt. Dii
autem ab Olympo se defendisse dicuntur, ita ut insurgentes ab
inferiori loco hostes faciliè depellerent. Hinc factum, ut Dii
superiores dicerentur : inferiores contra Titanes. Per Titanes
etiam historicè designari possunt reges illi & tyranni, qui Jovi
in subigendo Oriente Titanum more restiterunt, quos Jupiter
ut in secundis rerum successibus fieri solet, aliorum regum ad-
jutus ope debellavit. At Physicè, ut dictum est, repræsentatur,
vel cælestium corporum cum inferioribus pugna; vel elemen-
torum inter se conflictus; vel ventorum, fulgurum, toni-
truum, aliorumve meteororum horrendi strepitus, & ardo-
res, qui vel extitere antea, vel adhuc oriuntur in rerum na-
tura. Nec certamen illud Deorum & Titanum paucis tantum
diebus, aut mensibus duravit, sed decem & ultra annis. Vi-
detur poëta alludere ad bellum Trojanum, quod decennale
fuit, ubi æquis diu viribus utriusque certatum. Quare ut disur-
nitatem pugnae Titanicæ, & cælestium Deorum indicaret, pu-
merum certum posuit pro incerto. *Ὄθρυ.* Apud Strabonem
legitur *ὄθρυς*, *ὄθρυς*, cum accentu in prima. Hesychius, *ὄθρυς*
à Cretensibus dici ait *τὸ ὄρυς, montem*. *Οὐλύμπιο.* Ion. *ὀλύμ-
πος*. *Δαΐητες εἶον.* Vide alibi.

634. Εὐνηθεῖσα.] Σιωπῶσα.

636. Σιωχίας.] Ἀδιαλείπτως. Δίνα πλείους χρόνιας.] *Decem plus annis.* Sic malim, quam *decem plus annis.* Vox πλείους, non est ἀ πλείων, sed ἀ ποῦτις, πλείον, id est, *plenus.*

637. Οὐδὲ περ ἦν.] Pugnae asperitatem describit poeta, quae tanta fuit, ut anceps diu, quaeque in aequilibrio constiterit victoria, partibus utriusque ex aequo validis. Prisci homines cum mundum hunc omnem & singulas ejus partes esse animatas judicarent, speculabantur cum animo suo, rudis illius caeli, rudisque terrae filios ἐχαιο προδύντες, quasi animis erga Jovem infestis: tum vero, quomodo Jupiter gravia deprefferit, levioribus ascendentibus, quae rerum sive elementorum pugna à Jove, quo nomine bona temperies, & ordo bene compositus, sive utriusque auctor designatur, tandem pacata est ac sedata, singulis in loca sua digestis. Alii, ut praefati sumus, naturam respiciunt jam constitutam, perque pugnam hanc intelligunt ventos & ceteras exhalationes, quae in altum ascendentes Jovi superisque Diis quasi bellum inferre videntur. Addit hic poeta, ambrosiam & nectar Titanibus apposita fuisse, quibus degustatis robur ipsorum, & animus acceperunt, magisque incitati sunt ad pugnam. Per ambrosiam & nectar physicè intelliguntur blandiores ἐκ τῆς γῆς & τοῦ θαλάσσης evaporationes, quae vi caloris in altum sublatae, & in ventos sive imbres conversae postea decidunt, terramque reddunt irriguam & fecundam nectaris & ambrosiae instar, quibus, ut fabulantur poetae, Dii foveant immortalitatem suam. Hos igitur Titanes ita refectos & ad bellum praeparatos blanda & generosa oratione compellat Jupiter, de qua ἐν τοῖς ἰχθυήσοις. Εἶδον.] Id est, *μαχῆς.* Λύσις.] Διαλλαγή. Τελευτή.] Τέλος.

638. Οὐδὲ τίς τις.] Nec Titanibus, nec Diis. Ἰσάν τ' ἔτι πολέμῳ τίπτε.] Id est, *ἔτι σὺν ἐκαστίῳ τῷ πόλεμῳ.* Sic Homerus Iliad. ε. Ἐπὶ τ' ἐπὶ πολέμῳ τίπτε σφιν Ἀχαιοί. Tralatio à fune qui in longum extenditur & producitur.

639. Παρίχθιν.] Ἀπὸ τῆς παρίχθης, nempe Deorum aliquis. Ἀρμόμα.] Id est, τὰ ἀρμόδια, per syncopen, quasi ἀρμόμα, ab ἄρμα, *arreo.*

640. Νέκταρ.] Potus Deorum, ut Ambrosia cibus. Utrumque ex eo nomen accepit, quod immortalitatem conferat: νέκταρ enim est ex νε particula privante & κτείνω, *occido*: ἀμβροσία, ex simili α, & βροτός, *mortalis.* Τάχα.] Pro *ἴσως.* Εἴδυσαι.]

Verbum hoc propriè cibo convenit: hic & nectari tribuitur per catachresin.

641. *Ἀύξει.*] Sine augmento, ab *αὔξω*, pro *αὐξω*, vel *αὐξάνω*, *cresco*. *Θυμὸς ἀγώνος.*] Id est, *animus strenuus*, vel *superbus*.

642. *Ἐπίουσι.*] Pro *ἐγείνουσι*, tanquam à *πείομαι*, *gusto*, *comedo*, cujus Aoristum in solo usu apud poetas.

644. *Κίχλυτί μου.*] Sequitur oratio Jovis *παραχρηστική*, qua Briareum, Cottum & Gygen Titanas ad sui auxilium sollicitat, cum derestatione belli inter cognatum sanguinem initi, & laudata imprimis eorum fortitudine, quasi dicat, Jupiter: Jam diu admodum & Titanes, inter nos de rerum summa pugnatum est & præclara utrimque virium specimina edita. Si bene vobis nobisque consultum velitis, finemque atrocissimi videre belli, agite robur vestrum ingens, manusque invictas in hostes convertite, causæque nostræ patrocinium suscipite, prisca beneficii memores, quo Vos à Saturno patre meo in carcerem detrusos liberavi, ruptisque vinculis in lucem reduxi. Solet enim invitari beneficium beneficio, & officium officio provocari. Ingratus enim ille, qui cum possit, *πρὸς ἀντίκτῃ* beneficiendo non respondet. Hæc de ventis & exhalationibus interpretantur physiologi. Nam vapores, ex quibus gignuntur flatus, cum in sublime tolluntur, tandem à Saturno, hoc est, cælo aut Sole deorsum in terram, vel inferiores terræ partes detruduntur, quos Jupiter solvere & liberare dicitur, cum exhalationes ejusmodi cælesti calore evocantur ut supra ostensum. Ita ventorum & elementorum contrarias naturas & ἀντιπαθείας ingeniose sub hac Titanomachia describit poeta noster. *Κίχλυτί μου.*] Pro *ἀντι* (*ἀντί μου*, Dor. & Poët. *Ἀγλαὰ τίχων.*) Benevolentiam captat.

645. *Ὅφρ' εἶπεν.*] *Ἰνα λείξω. Τά.] Ἄ. Ἐνὶ στήθεσι.*] Pro *ὦν στήθε*. Synecd. numeri.

646. *Δηρόν.] Ἐπὶ πολὺ.*

647. *Νίκης καὶ κρατὶς ὤδῃ.]* Pro, *ὤδῃ νίκης καὶ κρατὶς*, Anastrophe. *Τὸ κρατὶς*, *imperium*, quod robore acquiritur. *Μαρναμένη.]* *Μαχόμενα. Ἡμεῖς πάντες.]* *Συνεχῶς.*

648. *Ἐκχρύσομαι.]* Pro *ἐξοχρύσομαι*.

649. *Χεῖρας ἀάπτεις.]* Quasi, *non tangendas*, ex *ἀπρίαντε* & *ἀπτόμαι*, *tango*.

650. *Τιτάνισσι.]* Ion. *Τιτῶσι. Ἐναντίοι.]* Legitur & *ἐναντίον*.

E'

Εἰ δαί.] Pro εἰ μοῖχη. Dativus per apocopen factus pro δαίδι, à δαίς, *fax: pugna ardens*, à δαίω, *uro*, *vasto*. Αὐρεῖ.] Ionic, *aurum*.

651. Εἰρή.] Id est, ἀρεῖς, poëtice. Dicitur εἰρή, ὁ εἰ-
ρὴς ἀρεῖς ὡς, ut docet Eustathius. Οὔσα παθόντις.] Ineptè
interpres: *quibus perperissis*, pro *quæ vel quanta perperissi*.

652. ΑΨ.] Πάλιν. Δυσληγέ.] Mortis epitheton apud
Homerum, de quo Lexicographi. Exponitur ab Hesychio,
χαλῖπρος.

653. Βυλας.] Ultimam corripit, ut sæpe in aliis. Ζόφῳ ἡ ἐργί-
ν.] Spississimam caliginem indicat auctor.

654. Ὡς φάτ' τὸν.] Ἀπίκεις Titanum. Orationi Jovis
respondet omnium nomine Cottus. Agnoscit beneficium ab
Jove in ipsos collatum, singularemque ejus curam, & provi-
dentiam in conservandis Diis immortalibus hic deprædicat.
Nec id tantum, sed & gratum se declarans, Jovi cæterisque
Diis opem suam una cum sociis pollicetur, regnumque ejus
prompto, & forti animo manumque adversus reliquos Titanes
se asserturum recipit. Quod vero Cottus, Gyges & Briareus
in pugna Titanum à partibus steterint Jovis, reliquis ipsi ad-
versantibus, eo φυσικῶς docere vult poeta, non omnes ventos
cælum, quod Jovis nomine designatur, obnubilare, sed quos-
dam illud serenum reddere & tranquillum. Per tres igitur me-
moratos Titanas, ejusmodi significantur flatus, qui aerem red-
dunt sudum, & defæcatum à nubibus. Ex eorum numero est
aquilo sive Boreas, qui propterea ab Homero vocatur αἰθρη-
θύτης, hoc est, *serenitatis effectus*: quemadmodum & ipse de
se gloriatur apud Ovidium 6. Metam.

Alta mihi via est: hac tristitia nubila pello.

Serenus quoque est *Leuconotus*, de quo Ausonius in Monosyl-
labis: *Valvulique maris, constrator Leuconotus Libs.* Et ante
eum Horatius lib. 1. Carm. Od. 7.

Albus ut obscuro deterget nubila cælo

Sæpe Notus, neque parturit imbræ.

Perpetuos.

Leuconoton intelligit, qui ventus sic appellatur, quod ab eo
λευκόντι ὁ αἰὴρ, id est, *aër redditur albus*. Nam *candidos soles*,
pro serenis & felicibus dixit Carullus. Idem quoque officium
præstant Favonii, quibus & inde nomen à fovendis plantis.
Hinc & *candidos* eisdem vocat Venusinus poeta lib. 3. Carm.

Od. 7. Item *veris comites, quæ mæte temperant.* Od. 17. ejusdem libri. Nam *anima Thraciæ* sicut Favonii, non Etesiae, ut rectè ad eum locum notat Lambinus. Et hæc de Titanibus Jovi amicis. At cæteri adversabantur Jovi. Quo significatur, ventos prope omnes aërem reddere nubilum, & turbidum, ita ut cælum ipsum suis impetere viribus videantur. Cum vero ad terram depressisse eos dicitur Jupiter, per hoc indicatur ἀπορροία, quæ requirit, ut quæ levia sunt, ascendant: gravia omnia ferantur deorsum. Vulgaris est philosophorum opinio, ventos deorsum pelli à nube, vel frigore mediæ aëris regionis, sed rectius alii dixere proprio id pondere fieri. Ut enim vapos, ubi concrevit, guttatim decedit ob pondus: sic exhalatio terrestris, ubi frigore, quod calori successit, condensata est, haud aliter ac aqua per canalem, concidit in terras. Unde falluntur, qui ventos existimant leviores esse aëre nostro. Ἀμείβετο.] Pro ἀμειβετο, id est, ἐξ ἀμειβῶν ἀπικρίνατο.

655. Δαίμονις.] Ω' ἐνδοξόπετε. Δαίμονις, divinitus hoc loco significat: alias *miserum*. Ἀδάντε.] Id est, ἀγνώστῃ, ἢ ἀδόδακτα. Ex α privante & δαίω, τὸ οὐκ ἔστιν, scio, intelligo. Πιφίσκω.] Ion. pro πιφίσκη. Alii legunt πιφώσκω, tanquam ἀπιφώσκω, quod idem.

656. Ἰδὼρ.] Dörice. pro ἰσμήν, verbi ἴσθμι, τὸ εἶδω. Est hic Tmesis in ὤει & ἐν, pro ὤεισι. Πεσπίδης.] Οὐῆς.

657. Ἀλκίης.] Ab ἄλκω, pro quo & ἀλάλκω, *profligo, depello*. Ζεὺς αἰλίζητις, *Jupiter malorum depulsor*, qui & πηλοργάνῃ ἱλατῆς scitè appellatur Callimacho, & Τιβυροκρότης Luciano, quod *Titanas debellavit*. Ἀρῆς.] Ion. pro ἀρεῖ, ab ἀρεῖ, *damnum, imprecatio*, quod ex Hebræo arar, *maledixit*. Γένιο.] Ionic. pro ἐγὼ. Κρυεγίω.] Pro κρυεῖ, id est, φεβεῖ, ὡς πὶ κρύ, à frigore, ut volunt.

658. Ὑποφρυγισσούω.] Τῇ οὐσίᾳ. Nonnulli codices habent: Σῆσι δ' ἐπιφρυγισσώ.]

659. Ἀψορρόν δέ.] Εἰς τὴν πίσω. ἈΨ, retro, & ὄρω, *concito*, qui citato gradu retrocedit. Ἐξωδύς.] Πάλιν. Ἀμειλίχων.] Supra dixit: δυσηλεγέω ἀπὸ δεισμῶ.

660. Ἀνάξ.] Ω' ἀνά. Ἀνάκλιπτε.] Ἀνέλιπτω, ἀποπροδύκω. ex α σηληκῶ, & poetico ἔλπωμαι, pro ἐλπίζω.

661. Τῶ.] Pro τῷ τῷ. Ἀπνῶ.] Πεσθύμω, ἀπνέτρεται. Propriè ἀπνῆς, ὅ ἀπνέτεται.

662. Ὑσέμεθι.] Ἀμυνέμεθι ἢ φυλάξομεθι. Κρότῳ ὄρω.] Τὴν βασι-

ἀνδρῶν ὑπὸ νόμῳ; metonymicē. *ἀνδρῶν*.] *Μάχη*, à *δύω* *μάχομαι*.
hinc mendose in nonnullis codicibus excusum legitur, *ἀνδρῶν*.

664. *Ὡς φάτ'· ἱππῆας* [αυ.] *Ἐπιδόμην* [αυ.] sive approbatio
Deorum. Collaudant sermonem Cotti Cælicolæ, tantisque de-
fensoribus freti, majoribus quam antea animis prælium incunt,
nec mares tantum, sed & femine virtutis sue specimen edunt:
tum maximè Titanes illi, quos ex Erebo in lucem reduxerat
Jupiter. Eos autem à corporis mole, & viribus describit in se-
quentibus poeta. Fabulam ad Naturam supra retulimus, eaque
ventorum procellas, seu tonitruum fulgurumque varios affe-
ctus designari ostendimus, quod & infra magis planum fiet.
Quomodo autem Titanes ex Erebo in lucem remiserit Ju-
piter, etiam ex parte dictum. Isaacius Christo Servatori fi-
gmentum hoc accommodat, qui prævaricatores & Deo rebel-
les ex Erebo & Diaboli potestate in libertatem asseruit, quan-
quam maxima pars eorum manserit ingrata, tantoque se bene-
ficio indignam præstiterit. Quæ licet pie dicantur, tamen in
Hesiodi vatis ethnici mentem venisse putandum non est. Qua-
rò à talibus abstinendum potius, ne licentius sacra profanis mi-
scendo, ignem extraneum ad altare Domini adferamus. Alii
rectius ad mores referunt, Titanibusque non abstrusos esse di-
xerunt homines sævo immanique ingenio, qui non solum ma-
gistratibus adversantur, sed Deos ipsos contemnunt. Sic Plau-
tus in *Perfa*: *Quid ego faciam? Disne adverseris, quasi Titani curis*
Diis belligerem, sive quibus esse non queam? Et Cicero 3. de *Legi-*
bus: *Noster vero Plato Titanum à genere statuit eos, qui, ut illi*
caelestibus, sic hi adversantur moribus. Verba ejus hæc sunt:
Titanes & Gigantes Saturnus & Iovi bellum finguntur intulisse:
quibus propter virium fiduciam, & quod factionibus starent, ad-
diderunt multa capita, ora, manus, item pedes serpentine, unde
à Diabolo prodisse intelliguntur, & serpentis esse progeniem. Sunt
qui fabulam de Titanibus à sacra historia confictam putant, nec
alios spectare, quam turris Babylonice conditores, & Nemrodi
socios, de quibus legere est Genes. cap. 10. & 11. Sed de his
alibi plura. *Ἐπὶ* [αυ.] *Ἐπιδόμην* [αυ.]

665. *Ἐλὶ λαίρ*.] *Ἐπιδόμην*.

666. *Το πῶτος*.] *Τὸ πῶτος*. *Ἀμύχαρον*.] Magnam & aspe-
ram. Ex *α* intendente, & *μαχαίρην*, invideo. *Τὸ γὰρ μέγα λαφύ-*
οντες. καὶ ὅτι *ἄνδρες*, inquit Eustathius. *Ἐπιδόμην*.] Pro ἡμῶν.

667. Θάλασσαν καὶ ἄρσενος.] Dii gentium cum corporeis sint, generant & generantur. hinc sexus distinctio. Ex quo rectè concluditur nec Deos esse, cum maris & feminæ conjunctio ad generis conservationem requiratur, quod divinitæ naturæ competere nequit, quæ immortalis est. Ἡμεῖς καὶ οὐκ.] Ἐν ἡμέραις πρώταις.

669. Ἐπίδωσφι.] Ἐκ τῆς Ἐπίδωσ, Dor. & Poëtic. Φέως δέ.] Εἰς τὸ φῶς.

670. Ὑπὲρ πᾶσαν.] Ὑπὲρ μέγαν.

671. Τῶν τεύχεων.] Describitur Titanum portentosa magnitudo & immensum robur. Centum illis tribuuntur manus & quinquaginta capita. Alii capita illis concesserunt ad sidera usque pertingentia. Eodem ferè modo Gigantes & præcipuè Typhæum supra descripsit poeta. Servius apud Maronem, Gigantes cum Titanibus videtur confundere, quos tamen in hac Theogonia à se invicem distinguunt Hesiodus. Utut est, ejusdem planè generis & genii homines feruntur, nimirum impii, & ἡμιθέοι. De his vero Titanibus dicitur, quod non ferreis armis aut telis, uti mos est in bello, pugnarint, sed saxis præruptis, & totis montibus in hostem concurrerint. Sic & de Gigantibus Maro :

Ter sunt conati imponere Pelio Ossam

Scilicet, atque Ossæ frondosum involvere Olympum :

Ter pariter extructos disjacet subnive montes.

Nec mirum est de Gigantibus & Titanibus tam portentosa narrari à poetis, cum non minus prodigiosa de Ogo rege Basan commemorent Judæi. Hic enim cum esset unus de filiis Eniacim, hoc est, de numero Gigantum, ubi Israëlitas contra ipsum adventantes cognosceret, vastissimum montem capiti imposuisse dicitur, eo animo, ut hoc in Hebræos coniecto exercitum obtereret universum, sed Deus, ut consilium ejus disturbaret, in monte illo produxit ingentem formicarum vim, quæ medium exederet montem, ut is, Ogo caput per partem perforatam exerente, utrinque humeris incubaret. Sed quia sic quoque eum conicere in Israëlitas valuisset, procurasse Deum, ut dentes ejus ad cubitos decem extra os crescerent. Ita montem ob dentium obstaculum, excuti nequuisse. Tum Mosè totidem cubitos longam arripuisse securim, qua prostravit tam vastæ molis Gigantem, monte etiam obrutum, quem gestarat. Cum vero centum manus, & quinqua-

quaginta capita Titanibus tribuunt poetae; *Φυσικῶς* significare volunt τὸ ὑπερβαλόντων ἀνέμων, qui cum partim è subterraneis, partim è sublimibus locis spirant, pedes in terra fixos habere finguntur: verticibus autem suis ad cælum usque pertingere & saxa projicere, quia latissimè vagantur venti, tantoque cum impetu ruunt, ut saxa sæpe & rupes secum avellant, inque altum jaculentur. Sic Virgilius de Encelado monti Ætnæ subiecto loquitur, qui

— *scopulos avulsaque viscera montis
Erigit eructans, liquefactaque saxa sub auras
Cum gemitu glomerat, fundoque exæstuat imo.*

Moraliter à nonnullis per hanc πολυκεφαλίαν in Titanibus designatur ambitio. hæc enim adversus Jovem insurgit. quoniam nulla est relligionis, nulla humanitatis, nulla justitiæ cura, ubi pullularit ambitionis furor. quæ cum multa habeat capita: multos item nocendi modos, multasque sollicitudines ac molestias parit. Hanc pestem longè lateque grassantem Jupiter tandem opprimit, quia etsi cupiditas aliquamdiu rationi sapientiæque resistat, tamen ab illa denique superatur, neque quisquam est sapiens, quin rationi demum obtemperet, etsi cupiditate aliquantulum exagitetur. Τῶν.] Τύπων. Εἰς τὸν χείρισ.] Hinc & Briareus ἐν τῷ πείχῃ Homero dictus. Virgilio, Centumgeminus. Αἰῶσις.] Ηἰῶσις, ab αἰῶς, τὸ ὄρμῳ.

672. Οἰμῶς.] Οἰμῶς.

673. Εἰπιφύκει.] Pro ἐπιφύκει, à πύκος pro φύω, nascor. Doricum esse vult Scholiastes. Σπῆραγῖσι.] Ion. pro σπῆραγῖς. Μίλεισι.] Pro μίλεις.

674. Κατίσχεθιν.] Æol. & Boeot. pro κατισχέθιν, id est, ἀντισχεθῖν.

675. Ηἰλιθάτες.] Ὑψηλαῖς. Σπῆραγῖς.] Ion. σπῆραγῖς. Alii legunt, σπῆραγῖς, ut referatur ad petras, sed sine necessitate, cum infra quoque dicat, σπῆραγῖν ἀπὸ χειρῶν. Et Homerus, χεῖρῶν ἀπὸ σπῆραγῖς, id est, πιπυκωμένης, ac proinde σπῆραγῖς, ut exponit Eustathius.

676. Τιτῶν δ' ὅπλις.] Ὅπλις sive armatura Titanum, & pugnae asperitas describitur. Quippe tantis utrimque animis congressos esse dicit, tantoque certatum furore, ut cælum, terra & maria univèrsa contremuerint, graviterque insonuerint. Quæ fabula licet ad conspiracyem hominum in republica præpotentum accommodari possit, tamen mens & scopus poetæ est

est res describere naturales, siue elementorum *ἰσχυροί*, & conflictus, ut dictum est, siue ventorum status prævalidos, & tempestates: siue fulgurum, tonitruumque strepitus *ῥαγισί*, rificos, quibus Natura ipsa quasi vim patitur, ut cælum mari, maria terris commisceri videantur. Ita tempestatem describit Virgilius lib. 1. Æneid. cum inquit:

*Hæc ubi dicta: cævum conversa cuspide montem
Impulit in latus: ac venti velut agmine facto,
Quà data porta ruunt, & terras turbine perflant.
Incubere mari, totumque à sedibus imis
Vnà Eurusque Notusque ruunt creberque procellis
Africus, & vastos volvunt ad littora fluctus.*

Et paucis interjectis:

— Ponto nox incubat atra:

Intonuere poli: & crebris micat ignibus æther.

In prioribus Boreæ non meminit poeta, quod serenator sit, cuius tamen mentionem facit Homerus Odyss. s. quem locum expressit Maro. Sed imprimis lucem his fænerant illa Cointi Smyrnæi poetæ doctissimi verba, quibus Titanicum istud cum Jove prælium describit hoc modo:

— *Τιτῶσιον ὑπερφιάλοι (ἢ) χηλῶν
Οὐρανὸν καὶ ἔχουσιν πυρρὸς μῦθος· ἢ δὲ χηλῶν
Παῖθε καὶ τὸ γαῖαν καὶ Ὀκεανὸν πλατὺ χερσὶ
Ἐξοὺς ἐκ βυσσῶν καὶ ἐς πέρας ἄχρη ἰκίει,
Καὶ παρὰ μὲν πύργους ῥοαὶ μεγάλα μακρὰ ῥέοντων,
Δαμνατὸ δὲ ὑπὸ πύργῳ φέρεται φέροντι ἔσπερον αἶμα,
Ἡ δὲ ὅσα πόντος ἐφέρειν ἀπείρειτο, ἥ δὲ ὅπῃς ὕδαρ
Ἀνείων παρὰ μὲν ἐπὶ δὲ σφισιν ἀσπίδι αἰθῆρ
Τέφρη ὑπεκρύφθη καὶ λιχνυῖ· τείρεται ὃ χθών.*

Quæ ferè gemina sunt Hesiodæis, & tempestatis descriptionem nobis ob oculos ponunt. *Ἐτέρωθεν.*] *Ἐξ ἐτέρου μέρους.* *Ἐκαρπύσσουσιν φάλαγγας.*] *Firmabant phalanges*, id est, *aciem instruebant.* *χηλῶν*, idem quod *ἀσφαλίζω*, *firmiter*.

677. *Βίης θ' ἄμεινον ἔργον*] *Ἐργον*, hic est, *ἐνδειξις*, quasi dicat, *ἐνδειξὶς ἐσθλὴν τ' αὐτῶν βίαν.*

678. *Δεινόν.*] *Pro δεινῶς.* *Περίλαχε.*] *Id est, ἤχον ἐπὶ λίαν (ἢ) ἀσφαλίζω, circumsono.* *Πόντος ἀπείρων.*] *Τὸ πέρας μὴ ἔχει*, ob rotunditatem.

679. *Μίχα.*] *Pro μεγάλης.* *Ἐσμερῶν (ἢ).*] *Τὸ σμερῶν*, idem est, quod *ψοφεῖν*, *ἡχεῖν*. De ponto etiam usurpatur. *Ἐπί-
πνι.*]

πυρ.] Metaphoræ. Sic Virgilius de equo duraceo: *Insonuere cava, gemitumque dedere cavernæ.*

Σειόμεν.] Id est, κινέμεν. Πεδόν.] Ἐκ πίδα, ab imis sedibus, ut loquitur Maro.

681. Πιπῇ ὑπ' ἀθανάτων.] Id est, ὑπὸ τῇ τ' θεῶν ὁρμῇ. Ἐν-
δης.] Κίνησις.

682. Ἰωή.] Θόρυβος, ὡς π' ἱμαί, mitto, pleonasmō ὅτι αὐ-

683. Ἀσπίτα.] Immodici, vel potius immensi, quem assequi nequeas, ex α privante, & ἰσπόμεν, sequor. Ἰαχυμῖο.] Ion. προῖαχυμῖ. Dicitur ἰαχυμῖς, hostilis persecutio, quasi διασμῖς, aphæresi ὅτι δ. Βολάων προήραων.] Æolic. βολῶν προήραων. βολή, ἰκτίς.

684. Ἰσταν.] Ἐβασταν. Βίλια.] Τα βίλη. Στονόντα.] Ab effectu.

686. Κεκλομένην.] Παρακλωδούσαν. Ζυώσαν.] Atticè pro, συώσαν, à ζυώειμι, congregitor, manus confecto. Ἀλαλητῶ.] Quod vulgò *alarme*, clamor militum ante pugnam. à crebra repetitione syllabarum *la la*, & *alala*, quæ edi solet ab ipsis.

687. Οὐδ' ἄρ'.] Amplificatio superiorum. Continetur hic præcipuè encomium Jovis, quem laudat à fortitudine, quod graviter tonando & fulgurando debellarit tandem Titanas. cuius etiam strenuitatis meminit Lucianus in Timone: Νέμεμα ἐπὶ, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁξύθυμος ὢν καὶ ἀκμαῖος πλεὺς ὀργῶν ποταμῶν καὶ ἀδικῶν ἱπποῖς, καὶ ὑδρόποσι ἤρας τότε πρὸς αὐτὸς ἐκσχεῖαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐνεργὲς πάντως ὁ κραιωνὸς ἴω, καὶ ἡ αἰγὴς ἱπποῖς, καὶ ἡ βροχὴ ἐπαύγειτο, καὶ ἡ ἀσραπὴ σαρκεῖς, ὡς αἰεὶ εἰς ἀκροβολισμὸν ἐνερκεύετο. Cum juvenis adhuc esses ὁ Iupiter, acrisque animo, & vebemens ad iracundiam, permulta in homines maleficos & violentos faciebas: neque tum unquam cum illis inducias agitabas, sed perpetuò fulmen erat in negotio, & ægis concutiebatur, obstridebat tonitru, fulgur continenter jaculorum in morem densissimè edito loco devolantium tonquebatur. Respicit scriptor Samosatensis ad certamen istud Titanicum, in quo strenuum se imprimis Jupiter vegetumque exhibuit bellatorem, idque partim à cælo, partim ab Olympo monte celsissimo tela in hostes fortiter confertimque detorquens, quæ mirum in modum hic exaggerat poëta noster. Ἰχεν.] Καλεῖχεν. Ἐὸν μένος.] Τὸ μένος hic animi ardorem significat. Τῷ γε.] Pro τῷ γε.

688. Εἶθα.] Ταχέως. Πλήω.] Βροῖ πλῆω, à πλῆμι, pro πλήθω, impleo.

689. Φαί-

689. Φαίδι.] Pro'φάνι. Notetur Tmesis: Ἀ'μυδις.] Ἀ'ρσ' verso Æolicè spiritu aspero in lenem. Ο'λύμπυ.] Montem intelligit, quem hic à cælo distinguit.

690. Ἐσειχε.] Ἐπ'αφύρ. Συναχαδόν.] Συναχῶς. poëticum vocabulum.

691. Ἰ'κ'αε.] Ταχίως. Hinc proverbii speciem habet, *ῥῆμα ἰν' ἄλλοις* in morem; pro eo quod est subito & ex improvviso. Ἰ'κ'αε Hesychio ἰχθῦς, ab ἰκκῆμαι, venio. Ἀ'σπερπῆ.] Ἀ'σραπῆ. Πόλιον.] Pro ἰπὸ'βίοντ, ἂ πὸ'βίονται, vole. Volare dicuntur fulmina ob rapiditatem.

692. Ἰ'ερὴν φλόγα.] Fulmen, & sulphur inter res sacras semper habita, ut patet ex philosopho problem. sectione 24. Εἰλυφῶντες.] Insetto poëticè ε, pro εἰλυφῶντες, ab εἰλυφάω, τὸ περιφύειν.

693. Τάρφεις.] Ἀ'θρόοι. Ἀ'μφὶ δὲ, &c.] Quam horrenda fuerit & terroris plena hæc pugna, verbis vix satis gravibus exprimere valet poëta. Refert enim tam furiose & confertim fulminasse Jovem, ut flamma undique coruscans visu etiam privavit fortissimos quosque: imo quod plus est, ipsum Chaos profundissimo hiatus patens incendio vastarit. Ex quo liquet, non vapores tantum, ex quibus grando, nubes, nivæque constant, sub hac Titanomachia describi, sed & calidas sulphureasque exhalationes, quæ fulminum & tonitruum sunt materies. Hæc verò cum deorsum mittuntur ac terræ marique incumbunt, tumultus excitant horrendos, & in antiquum chaos omnia convertere velle videntur. Sic Scholiastes & alii hæc interpretantur. Verum & moraliter eo docetur Tyrannos, atque impios homines, ut ut pro tempore grassentur in Remp. sive Ecclesiam Dei, pænas tandem dare gravissimas, nec effugere ullo modo posse vindictam divinam. Ejusmodi Titanes verbi gratia fuere olim Sylla, Marius, Catilina, Antonius in imperio Romano, qui viribus suis freti injusta & nefaria bella inter se moverunt, cunctasque adeo gentes inter se commissas communi velut incendio involverunt: ne jam Caligulas dicam, Domitianos, Diocletianos, similesque Christiani nominis hostes, qui Ecclesiam Dei Titanico more devastantes dignum sceleribus suis exitium nacti sunt. Titanes igitur fuerint cives seditiosi, vel tyranni sive hæretici, qui manus inferunt piis & injusta patrant: petrarum & ignium jaculationes, sunt temerarii eorum conatus & impiæ opiniones: fulmina & tonitrua Jovis,

Jovis, divina ultio. Φερίεβ(α).] Η' τ' βίον φέρ(α, quod vultum ferat.

694. Καίόμεν(α).] Φλίγ(α. Λάκ(α).] Pro ἔλακ(α, verbi λακί(α, crepito. Α' αἰετ(α).] Α' πτεροτ(α).

695. Ε' ζει.] Α' νειθε(α. Ω' κισαιό(α) ρίεθ(α).] Oceanus.

696. Α' μφιπ(α).] Περιέβαλε, ab ἀμφί(α, sequor, foveo, circumdo. Θερμός αὐτμή.] Pro θερμή, ut κλυθ(α) ἰσποδάμεια, apud Homerum, pro κλυθ(α).

697. Τιτῶ(α)ς χθονί(α)ς.] Appositè. Nam & hinc eis nomen, ab Hebræo *Tith*, id est, terra. Η' ἔργ(α) δῖαν.] Id est, aerem immensum.

698. Ο' αἰ(α).] Τῷ ὀφθαλμῷ, ab Æolico ὄσ(α), pro ὀπ(α), video. Α' μερδ(α).] Η' μερδ(α), id est, ἐπιφλ(α). Verbum ἀμείδ(α) conflatum ex α privante δ(α) μέρδ(α), video. Καὶ ἰφθίμω(α)ν πῶς ἐόν(α)ν.] Pro, καὶ ἰφθίμω(α)ν ὄν(α)ν. Tmesis.

700. Θεωπέ(α)ν.] Μίγ(α), γαυμωθ(α)ν, quasi ἐν τ' θεῷ πῶς, quod à Deo illapsum vel immisum est. Καί(α)ν.] Pro καί(α)ν. Εἰσάγ(α)ς αὐ(α).] Continuatio superioris pugnae. Tantum poeta, strepitum ejus & terrorem fuisse, ait, ut coram videre & audire se mutuo viderentur Titanes Diique, non aliter, ac si cælum & terra sibi contigua forent. Summam hoc pacto ἀταξίαν & rerum confusionem innuere vult Hesiodus. Id verò est, quod proverbio dicitur, τῇ γῇ τ' ἔρανόν ἀναμείχθ(α)ν, ut loquitur Lucianus in dialogo Promethei & Mercurii. Nam cælum terræ miscere dicitur is, qui Titanum more omnia perturbat ac commiscet, nihilque non facit, ut voti compos fiat. Deinde persequitur pugnae Titanicæ horrendam faciem, quam verbis ad terrorem compositis pro virili exaggerat poeta, dum una cum tonitru & fulminibus pulverem à ventis excitatum, & fragorem immensum exauditum fuisse memorat Notum quippe est, quam terrificos in Natura motus pariant venti, quantaque vi non modò pulverem, sed & saxa in sublime rapiant: adde his copiam ignearum exhalationum, ex quibus tonitrua & fulgura generantur, quæ tela & arma sunt magni Jovis. Hinc Petronius Arbiter:

Primus in orbe Deos fecit timor: ardua celo

Fulmina cum caderent, discussaque mania flammis,

Atque ictus flagraret Aethos.

ut verè dixerit Ecclesiastes: *Deum omnia fecisse, ut timeatur ab hominibus.* Quare Titanibus accensendi, qui terribilia illa Dei meteora

metēora non reformidant, quæ ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων φοβιεῖται vocat philosophus in Ethicis. Εἰσαγ.] Εἶδεν, ab εἶδμα, *videt*. Αἰσθ.] Εἴς ἐναντίας.

701. Οφθαλμοῖς (in idēn.) Pleonasmus, ut δε ὕα (in ἀκύν, quod sequitur. Οὐα (in.) Ωσιν, ab ὕα pro ὕς, *auris*. Οὔσαν.] Φωνή.

702. Αὐτως.] Οὔτως.

703. Πίλναρ] Pro ἐπίλναρ, verbi πίλνημι, pro πελάζω, vel σπλάω, ex quo factum. Δεπ.] Η'χ.] Οὔρ.] Per duplicat. Atticam, pro ὄρ, ab ὄρω, *excito*.

704. Τῆς.] Nimirum γῆς. Εἰρημότης.] Εἰρημότης, ab ἐρείπει, *diruo*. Scholiastes exponit, ἀληθιότης. Εἰρημότης.] Καταπίντ.

705. Εἴη.] Per syncopen poëticam, pro ἐλόν. Σωλόντων.] Α ξυώεμι, *in festo Marte congregior*.

706. Εἴη.] Κίνη. Εσφαράζον.] Pro Η'χῆνις σπινδύραρον. pro quo corrupte legitur apud Hesychium ἐσφαράζον. Versus hic omnino videtur ita restituendus: Σὺν δ' αὐτοῖς ἐνοσίνις κύνιν δ' αὐτὰ ἐσφαράζον, ut rectè habet Smidtius.

708. Φέρον δ' ἰαχύν τ'.] Amplificat adhuc hujus belli sævitiam & terrores. Omnia, inquit poëta, clamore complebantur & strepitu, hinc Deorum, inde Titanum; cumque diu æquo Marte pugnatum esset, tandem Titanis cedentibus inclinata est hostium phalanx, prævalentibus Deorum cælestium armis. Laudatur imprimis Cotti, Gygis, & Briarei virtus, qui pro Jove pugnantes inter primos steterunt, locumque suum insigni cum laude tutati sunt. Docet hæc Titanum inclinatio & retrocessio physicè considerata, ut plerique eam considerant, corpora terrestria, quæ crassioris sunt materiæ, à cælestibus superari, iisque ut fortioribus & subtilioribus cedere: tum moraliter innuit, quam mortalibus arduum sit, plenumque aleæ cum Diis bellum gerere. Nam licet tyranni & hæretici, ut dictum est, pro tempore in Ecclesiam Dei sæviant, horrendosque in Rep. tumultus excitent, frustra tamen Deo & Christo ejus bellum inferunt, quemadmodum id ipsum ex Titanum tristi exitio clarius patebit in versibus sequentibus, ubi pugnae hujus eventum describit poëta. Φέρον.] Εφ'ερον. Ἰαχύν.] Legitur etiam ἰαχύν, quæ vox *robur* significat. Ενοπλίω.] Κραυδήν, ab ἐνέπω, τὸ λέγω.

709. Οὔτ.] Θέρ.] Scholiastes exponit τὴν ἀλγὴν αὐτῶν

ἑπὶ τὸν βολὴν, ut sit sonus qui auribus percipitur. Pro eodem & κρό-
νον in aliis.

710. Καρτεῖ δ' ἀνιφανέστε' ἔργων.] Sic supra: βίης δ' ἄρ' αἶψα ἔρ-
291 γεινέσθαι φαινον.

711. Ἐκλίνθη.] Pugna dicitur κλίνεισθαι, cum altera pars defi-
cere incipit & cedere hostibus. Ἐπὶ χυλῆς.] Ἀθισπέμμοι, ἱμπου-
δίζοντες Scholiastæ.

712. Ἐμυδρίας.] Id est, ἐπιμύνης, συνιχῶς.

713. Ἐν ἀσπιδίοις.] Τοῖς ἀσπίδαρχοις.

714. Ἀστὶ πολέμοιο.] Ἀστὶς, ἀπώληται, qui bello ex-
pleri nequit, sed eo gaudet quasque pascitur, ex a privante &
αἰσῶν, quod est χρεῖσται, satiare.

715. Οἱ ῥα τεληγεσῖαι.] Αὐξήσις, sive amplificatio virginum
Cotto, Gyge & Briareo, quas vel tantas fuisse ait, ut trecen-
tas simul petras ejacularentur manibus, & reliquos Titanas
Jovi adversos densa faxorum grandine, velut nube obruerent.
Deinde pugnae eventum commemorat, quod victos Titanes
sub Tartarum, id est, infimas terræ partes detruserit Jupiter.
Et hæc ventis procellosis, fulminibusque optimè quadrant.
Videmus enim sæpe ventorum turbinibus saxa & lapides e
terra sublatos in altum torqueri, vel vi fulminis in aëre com-
pactos deorsum vibrari. quod & philosophi confirmant, qui
docent fulminis fervore crassiores materiam, & viscosiorem
in lapides subito converti, nec in lapides duntaxat, sed & æs
aut ferrum. De hujusmodi lapide Cordubæ delapso testis est
Avicenna, qui eum sibi visum, ac odorem habuisse sulphu-
reum, naturamque Ammoniæ refert. Ferreæ massæ exem-
plum refert Georgius Agricola lib. 5. de ortu & causis subter-
raneorum cap. 13. quem consule. Tres igitur Titanes hi reli-
quos Jovi infestos depulerunt, atque ita cælo serenitatem tran-
quillitatemque induxerunt. Cæterum hostes suos jam debel-
latos sub terram demisit Jupiter tanta distantia, quanta distat à
terra cælum, quia fumosæ illæ exhalationes, quæ materies sunt
flatuum & fulminum, in penitissimis hæreant terræ partibus.
Tum moraliter docet fabula, nullam impietatem seu rebellio-
nem manere impunitam, sed locum esse intra terras abditum,
& obscurum, in quem suo tempore conjicientur superbi nu-
minum contemptores. *Abyssum* vocant sacræ litteræ. *Τεληγε-
σῖαι.*] Pro plurimis. Sic Virgilius 4. *Æneid.* *Tercentum tonantē
ore Deos.* Ἀπὸ χιλίων.] Quæ centum erant singulis.

716. Πέμποι.] Ἐπιμποι, id est, ἑκατα. Ἐπικαυλίρας.] Id est, πυκνοίρας. το αὐτῶτερον. Æolicum est, pro ἐκσῶτερον. Καὶ αὖ ἰσχυρία(αν.) Tmesis, pro καλίσχυρία(αν) δὲ. Huc facit, quod de Lacone quodam narrat Plutarchus, qui cum referret tantum esse Persarum exercitum, ut cælum sagittis suis obumbrarent, responsum accepit à Duce: *Tanto igitur securius in umbra pugnabimus.*

717. Τὸς μὲν.] Titanas.

718. Πέμψαν.] Ἐπέμψαν. Δισμυλ(ιν) ἐν δόξαλοις(ιν.) Pro Δισμυλ δόξαλοις. Pleonasmus Atticus. Sic Homerus: Ἰδρῶν δὲ ἰδρῶ(ι) μόχης: item ἐμείχοντο μείχλων, & similia.

719. Ὑπερβύμους.] Id est, magnanimos, vel potius, elato animo superbiore.

720. Ἐνιρθε.] Καταθεν, ab ἔρα, id est, terra. Hinc εὐρίσσοι Τυφίστη, Hesychio, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν ἑρῶα, quod in Tartarum fuerint precipitati.

721. Ἰσὺν γὰρ τ' ἀπὸ.] Exemplo illustrat quod dixit poeta de Tartari distantia, quam æqualem facit cæli à terra distantia. Si enim, inquit, ferrea incus è cælo demittatur in terram, decimo demum die eò pervenerit: totidem diebus & noctibus opus fuerit, si eadem incus è terra descendat in Tartarum: unde colligit, idem cæli & Tartari à terra esse ἀπέστημα, five intervallum. Hæc an poeta habeat ex historia, an experientia edoctus, vel ex opinione dixerit vulgari, incertum est. Quicquid sit, terra, ut centri rationem obtinet, eodem se modo ad utrumque habet. Si Mathematicis in sua arte credendum, censet Braheus seculi nostri astrologus præstantissimus, firmamenti à nobis distantiam esse decies novies millenarum semidiametrorum terræ. Merseus in cap. 1. Genes. vers. 1. vicies millenarum: ac tradit hic intervallum id esse leucarum Francicarum (quarum singulæ trium milliarium) 539 616 47. Quod spatium multo majus fuerit eo, quod hic ponit Hesiodus. Sed incertum est, à quo cælo initium sumat poeta, an ab orbe Lunæ, ut terris citius, an aliunde. Nam Lunæ situs secundum Ptolemæum, à centro terræ, cum maximè abest, distantia ponitur semidiametrorum terræ LXIV. cum minima XXXIII. Communis vero Theologorum opinio est, infernum esse in medio terræ, in quibus est, B. Hieronymus ad Ezechiel. cap. 14. & Augustinus in Genes. lib. 12. Quin nonnulli curiosius hunc locum perscrutari, 3245. milliaribus retrusum esse sub terra, ajunt,

ajunt, quos merito cum Aristophanico Socrate dicas ἑρεβοδιφῶν
πρὸς τὸν Τάρταρον, hoc est, ἀδδλεχῶν. Cum verò ad Tartarum
depreſſiſſe Titanas dicitur Jupiter, docetur pios verosque Dei
cultores cælo deſtinatos Jovique dilectos eſſe : contra impro-
bis numinum contemptoribus Tartarum reſervari, tantamque
inter hunc & illum locum eſſe diſtantiā, ut ex uno ad alte-
rum non pateat accessus. Quod & Virgilius tradit in ſexto
Æneid.

— Tum Tartarus ipſe

Bis patet in præceps tantum, tenditque ſub umbras,

Quantus ad æthereum cæli ſuſpectus Olympum.

Ubi Servius : *Quantum in ſuperna panditur, tantum ad inferos
tendit habita æſtimatione duplici, hoc eſt, ut ab ipſo ore Tartari,
quantum ad cælum eſt, bis tantum ad inferos pateat.* Immen-
ſam eo altitudinem & à cælo diſtantiā ſignificare volunt
poëtæ. Ἰσὺν γάρ.] Scil. μέρϑ ἢ ἀφ᾿ ἑαυτοῦ ἐστίν.

722. Χαλκείϑ.] Vox χαλκός utrumque ſignificat & ferrum
& æs. Ἀκμων.] Incis, ex α privante & κωμω, fatiſco, quod
nullis iſtibus fatigetur.

723. Καλὼν.] Καταπιπών. Διηγήτη.] Scil. ἡμέρα. Ἰνῆς.] Ita
legendum, non ἱκέν, ut habet Smidtiſius.

726. Τὸν περὶ χαλκείον.] Locum Tartari porro deſcribit poë-
ta, quem ferro five æreo circumvallatum muro eſſe ait, in
cujus ſummitate terræ marisque radices, hoc eſt, principia &
finēs collocat Heſiodus, & Noctis domicilium. Tartari ſeptum
è ferro aut ære conſlatum eſſe prodit, quo loci munitionem &
firmitatem indicat poëta. Virgilius triplici ære Tartarum ob-
ſeptum dicit in ſexto Æneid.

Mania lata vides triplici circumdata muro.

Sic & Homerus cælum vocat πολὺχαλκον, id eſt, περὶ καὶ λίαν
ἰχυρὸν, ut exponit Euſtathius, *firmum & inſolubile.* Τόν.] Pro
ὦ, Tartarum. Εἰλήλα.] Pro ἤλα, per reduplicationem At-
ticā, ab εἰλάω vel εἰλαίνω, quod cum de ſuſilibus operibus u-
ſurpatur, *ducendi* ſive *conſlandi* notionem habet.

727. Τεισειχί.] Πολυτεισειχί. Synecdochicè. τεῖχος, idem
quod εἶχος, *ordo, ſeries.* Vult dicere, denſiſſimam noctem Tar-
taro circumfuſam eſſe. Κέχυ.] Πιερίδω, à χύω pro χέω,
ſundere. Πιερί δειρῶ.] Πιερί τὸ ἀκρον καὶ ἀνώτατον μέρος. Tralatio.
Δειρή propriè *collum* : item montis ἐξοχή, in qua tamen ſignifi-
catione uſitatior eſt vox δειράδϑ.

728. Πίζα.] Ἀρχαὶ ἢ πύλαι. Πιφύα[ς.] Ionicè, pro πιφύα[ς].

729. Εἶθε θεοί.] Narrat Hesiodus, quomodo in Tartarum dejecti sint Titanes, quem locum à firmitate & soliditate porro commendat. Neque enim ferreo duntaxat muro circumvallatum esse ait, sed & portis ferreis occlusum: ita ut nulli ex eo pateat exitus. Sic & de Averno vatum princeps:

Porta adversa, ingens, solidoque adamante columna:

Vis ut nulla virum, non ipsi exscindere ferro

Calicolæ valeant. Stat ferrea turris ad auras.

Hic genus antiquum Terræ Titania pubes.

Et paulo ante:

—— tristique palus inamabilis unda

Alligat & novies Styx interfusa coercet.

Quod Stygi fluvio, id mari tribuit Hesiodus. Sacra Scriptura quoque portas inferno constituit καὶ μισθοφορὰν, ut Matth. 16. cap. vers. 18. Ad portas quoque inferni abire dicuntur, qui moriuntur, Esaïæ 38. Neptunus igitur, id est, Oceanus, tanquam murus aheneus Tartaro objectus est, secundum poëtam nostrum, ubi & domicilium ponit Cotti, Gygis & Briarei, quod tamen intelligendum de loco extra murum Tartari sito, atque ab aliis Titanibus distincto. Neque enim simul cohabitasse, putandi sunt hi tres cum Titanibus θεομάχους & rebellibus. Docet præterea hæc fictio nullam ex inferno liberationem esse immorigeris Deoque rebellibus, quod & regius psaltes testatur in psalmis. Physicam interpretationem ex superioribus pete. Εἶθε.] Ἐκεῖ. Ζόφα ἡ ἐρῶν.] Spississimam caliginem intellige, ut supra.

730. Κεκρύφα].] Ionicum perfect. pro κεκρυμμένοι εἰσι. Βυλῆσι.] Τῇ βελῇ.

731. Εὐρῶεν.] Ἐν παρῷ. Ὀρώς marcor, putredo. Ἐχάλα.] Pro, ἐπὶ τῇ ἐχάλα μέρη.

732. Τοῖς.] Pro ταῖς, nempe Titanibus. Οὐκ ἐξίεν.] Οὐκ ἐξιτηλέον. Sic & infernus ab Æschylo dicitur, ἐκ αἰέθρο. Antipatri, ἀκαμπτὸν χώρῳ, item δόνος in Epigramm. Græcis. Πύλας ἐπέθηκε.] Portas siue fores obdidit. Sic Orpheus in hymnis:

Φθίγξομαι οἷς θέμις ἐστὶ, ἵνας δὲ ἐπίθεοι βεβύλοισι.

733. Χαλκείας.] Pro χαλκᾶς poëticè. Πειρίκα].] Πειρίχα. Ἀμφοτέρωθεν.] Ἐξ ἀμφοτέρων μερῶν, hoc est, ὅτι μήκας καὶ πλατύς, ut exponit Scholiastes.

735. Φύλακες πινύ.] Sic tres illos nominat, quod Jovem adversus reliquam Titanorum turbam custodiissent.

736. Ἐνθάδε γῆς.] Coeli, terræ, Tartari marisque principia & fines juxta Titanes collocat poëta, quem locum ita difficilem, & squallidum esse ait, ut Diis ipsis sit formidabilis. Quinimo tantam ejus voraginem & abyssum esse statuit, ut qui in vestibulo ejus seu intra portas constiterit, eoque iter facere contendat, toto anno opus habeat, antequam ad loci illius fundum pertingat. Ibidem & Noctis habitaculum esse tradit. Sic enim porro ait. Διὸς φέρης.] Σκῆπτρον.

738. Ἐξείης.] Ἐξῆς, per ecclasin poeticam. Πηγῶν.] Ἀρχαί. Ἐνθα.] Εἰσι.

739. Τά τε.] Καὶ ἄ. Σπυρίν.] Μισῶν.] Περ.] Καίπερ.

740. Χάσμεν μέγ'.] Hinc Plato similiter propè centrum terræ constituit Tartarum, in quem omnes aquæ laberentur, perpetua caligine obseptum, in Phædone. Aristophanes ei βόρβορον πολὺν, καὶ σκῆπτρον inesse ait in Ranis. Hæc tam περὶ τῶν δεινῶν & horroris plena de Tartareis locis excogitarunt poëtæ, ut deterrentur homines à flagitiis: quæ siquidem ita essent credita, pauci omnino scelerati reperirentur, pauci sicarii, & latrones: verum ut hodie nostri sæcli Libertinis, ita & olim ab Epicureis pro ludis sunt habita. Plato omnem ferè quem de inferis pænisque inferorum habet sermonem, μῦθον appellat, id est, *fabulam*. Et Tullius in Cluentiana, *ineptias* vocat, quæ de impiorum suppliciis apud inferos memorant poëtæ. nec immerito, siquidem figmenta illa spectentur vatum de Plutone, & Proserpina orci præsidibus, Radamantho & Æaco iudicibus, Charontis cymba, Elysio nemore, & variis cruciatuum generibus, qualiter ea describunt Homerus & Virgilius. Tamen distincta post hanc vitam fore piorum, & impiorum loca, tum pænas & præmia, nunquam inficiati sunt viri sapientissimi. Χάσμεν.] Διάστημα. Sic & Abrahamus diviti Epuloni, Luc. 36. cap. μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστίν. *Inter nos & vos hiatus ingens constitutus est.* Οὐδὲ κα.] Οὐδὲ ἂν πε. Τελειόφρον.] Τέλειον, *Integrum, ad finem usque perductum.*

741. Οὐδὲ κα.] Ἐνθα φ., πίνον. Πυλίων.] Ἰον. πυλῶν.

742. Ἐνθα καὶ ἔνθα.] Sic & Hebræi, *anáh veanáh*. Περὶ θύλας θυνέλη.] Πρὸ θυνέλης lege θυνέλα, vel ut H. Stephano placet, θυνέλη δῖραλη, in dandi casu, ut designetur *tempestas*, quam alia atque alia subsequitur.

744. Τέρας.] Sic hiatum illum patentem vocat. Ἐραμῆς.] Id est, σκοτεινῆς.

745. Ἐσηκε.] Stat. Enallage temporis. Νεφέλης κυανίης.] Νεφέλης κυανίας. κυανίης, propriè color cæruleus, qui multum habet nigroris. hinc pro nigro accipitur.

746. Τῶν ὠκυδ' Ἰαπετῖο.] Locum describit Atlantis, quem stare ait poëta ante vel juxta Noctis domicilium, ibique cælum vertice & manibus suis sustinere. Hunc Iapeti filium appellat, de quo supra locuti sumus. Nam Atlas ille cum rex fuerit astrologiæ peritissimus, qui primus inter suos de sphaera disputavit, cælum humeris portare dicitur. Tradit insuper poëta Noctem & Diem, quibus etiam honor tributus est divinus, ibi se mutuo compellare, id est, excipere, & alternis vicibus è cælo ferreum limen, hoc est, *terram sive aërem* circumire. Nox enim prior est die, & tenebræ luce. Nihil quippe nox aliud, quam umbra terræ propter absentiam luminis solaris. Cum igitur ab una parte sive mundi hemisphaerio nox est, ab altera parte est dies, sive sol diei auctor. Hinc Noctem & Diem sibi alternis succedere ait, neque simul in eadem sede morari posse. Nam privatio, & id cujus est privatio, simul & eodem tempore esse non possunt, quod & Aristoteles docet in corporum omnium generatione. Quoties igitur Nox intrat ferreum limen, hoc est aërem sive terram, alter nempe Dies egreditur foras, quo figmento Noctis & Diei naturam ac vicissitudinem declarare voluit Hesiodus. Nec de nihilo est, quod poëta Atlantem propè Noctis sedem stare dicat, cum ad Occidentem sita sit Mauritania sive Lybia extetior, prope Oceanum, ubi regnavit Atlas, unde & Hesperii fratrem eum esse fabulati sunt poëtæ. Nox enim ab occasu sive vespere initium sumit. Unde Maro, Noctem ab Oceano consurgere ait in secundo Æneid.

Vertitur interea cælum, & ruit Oceano nox

Involvens umbra magna terramque polumque.

Τῶν ὠκυδ' Ἰαπετῖο.] Πρὸ τέτων, nempe οἰκίαν. Παῖς.] Παῖς. Fuit Atlas Iapeti & Clymenes filius, ut supra dictum. Ἐχ'.] Εἶχε. Sic & Homerus de Atlante: Ἐχ' δὲ τε κίονας αὐτὸς. ἔχ' positum pro, φέρει, βαστάζει.

747. Ἐσηκός.] Ion. ἐσηκός. Κεφαλῇ.] Virgilius: *Cælum qui vertice fulcit.* Ἀγκυραῖν (ἢ χερσὶν.) Ἀγκυραῖς χερσὶν.

748. Ἀσμεφίης.] Ἀκινήτως, ex α priv. & σίμῳ, assidue moveo.

υεο. Α'μφις ἰϋσαι.] Πιερειφόρμα. Sic legendum, non αἰσον ἰϋσαι, quasi *celeriter euntes*.

749. Α'λλήλας πρῶσιν.] Id est, πρῶτα πρῶτον. Imperfectum pro præsenti. Α'μειβομαι.] Α'μείβομαι, *alternis subea*. Μίαν ἔδην.] Sic vocat aërem vel terram, ob amplitudinem utriusque & firmitatem. ἔδης, φλια, ἔδαφ.

750. Κατεβήσιν.] Κατεβαίνε. futurum pro præsenti. Θύραζεν.] *Foras*. ζε particula motum ad locum significat.

751. Ἐντὸς ἔργα.] Ἐσθιν αὐτὴ κατ'ἔργα. ἔργω poeticum, pro αἔργω, *cohibeo*.

752. Δόμεν' ἐκθῶν.] Ἐκθῶ δόμεν. Anastrophe.

753. Γαῖαν ἐπιτρέφει.] Quod de altero terræ hemisphærio intelligendum. Nam alioquin uterque & Dies & Nox terram circumeunt, sed non ab eadem cæli parte. Ἐντὸς ἑσ(α.)] *Intra domum*, id est, *hemisphærium suum existens*.

754. Μίμεν.] Πεσοδίχα. Ὠρῶ.] *Horam sive tempus*, quo egrediendum, servatis cuique vicibus suis. Ἐς' αὖν.] Ἐς αὖν. Ἰκη.)] Ἐλθῃ.

755. Ἡ μὲν ἐπιχθονίοις.] Dici & Noctis commoda sive usus recenset Hesiodus. Diem Luci, Noctem somno præficit. Ut enim Dies terrestrium animalium laboribus : ita & nox quieti somnoque eorundem destinata est à Natura. Unde Nox in manibus gestare dicitur Somnum, quem poëta fratrem Mortis appellat, quod mortuis similes reddat homines. Gelidæ mortis imaginem scitè vocat ingeniosissimus poëta. Pro numine habitus, in quem hymnum scripsit Onomacritus, eundemque, ut vates noster, fratrem indigetat Lethes & Mortis. Lethes, quia per somnum omnium ærumnarum & malorum obliviscimur. λήθη enim *oblivio* : Mortis, quia morti similis est profundior somnus. Inter Deos eum collocat Ovidius 2. Metamorphos. cum tot beneficia in mortales conferat. Numinis hujusce domum & numerosam prolem eleganter descripsit Naso. Lucianus quoque civitatem ejus non minus artificiose delineavit lib. 2. verarum historiarum, quem locum adeat curiosus Lector. Noctem verò, ut antiquissimam Deam coluerunt veteres, quia antequam Sol & cælum fieret, nulla erat lux : quam ex Erebo & ab inferis venire finxerunt, cum terram semper circumeat : nam Sole inferiore cæli parte sub terra occultato, apud nos umbram esse terræ necesse est, hoc est, Noctem, quæ nihil aliud est, quam umbra terræ, propter ab-

sentiam luminis solaris, ut supra dictum. *Ἡ ῥή.*] *Ἡ μέρα.*
Ἐπιχθόνιοι [i.] Hominibus cæterisque animantibus in terra de-
gentibus. *Φάει πολυδερκίς.*] Lumen multa vel multos intuens.
Sic Auroram supra vocavit.

756. *Ἡ δὲ.*] *Νύξ.* *Μετὰ χερσὶ*] *Ἐν χερσὶ.* *Κασιγνήτων.*] *Ἀδελφόν.*

757. *Ὁ λοή.*] *Ὁ λειθεία.* Hinc & Noctem à *nocendo* dictam
volunt nonnulli. quanquam potius fuerit è Græco *νύξ*, & hoc
ab Hebræo *nuach*, *quievit*. Nox enim quieti destinata. *Ἡ ἑγε-
δεῖ.*] *Συγλειῶ.*

758. *Ἐνθα δὲ Νυκτὶς.*] Noctis progeniem describit. Cum
multi sint Noctis filii, duos hic, ut præcipuos, & maximè ge-
nuinos recenset poëta, Somnum & Mortem. Supra plures
fuisse memorat, quasi subventaneos, cum inquit:

*Nox peperit fatumque malum, Parcamque nigrantem,
Et Mortem & Somnum, diversaque somnia: natos
Hos peperit nulli Dea Nox conjuncta marito.*

Cicero item lib. 3. de natura Deorum, multò plures enumerat,
eosque Erebo parente fatos asserit. Verba ejus hæc sunt: *Quod
si ita est, Cæli quoque parentes Dii habendi sunt, Æther &
Dies, eorumque fratres & sorores, qui à genealogiis antiquis sic
nominantur, Amor, Dolus, Metus, Labor, Invidentia, Fatum, Se-
nectus, Mors, Tenebræ, Miseria, Querela, Gratia, Fraus, Pertina-
cia, Parca, Hesperides, Somnia: quos omnes Erebo & Nocte natos
ferunt.* Poëta noster è tanta liberorum turba Somnum & Mor-
tem Noctis filios vocat per excellentiam, eundemque illis cum
Nocte & Erebo locum assignat. Deos autem esse perhibet &
quidem graves, quod Somnus omnia domat ad tempus: Mors
in perpetuum: at Somnus mors brevior à poëtis appellatur.
qui & gravis dici potest propter insomnia, quæ somno acci-
dunt, quæque dormientium mentes sæpe territant. Alias re-
rum pæne omnium dulcissimus est Somnus, & optimus & uti-
lissimus, si moderatus existat, cui omnia animalia, etiam Dii
& homines subjiciuntur: unde non immeritò ab Orpheo di-
ctus est *ἀναξ μακάριων πάντων, θνητῶν ἄνθρώπων.* Et miserrima
eorum censetur condicio, qui cætera felicissimi, somno carent,
& pervigilare coguntur, ut in Jove suo demonstrat Homerus,
qui cum omnes Deos dormientes induxerit Iliad. ξ. solum Jo-
vem excipit vigilantem. quod cum durius putares Juno, in-
gentibus donis sollicitavit Somnum, ut Jovem consopiret. At
ille graviter iratus eum in mare præcipitavit, ubi periisset, nisi

Noctis

Noctis beneficio, ad quam confugerat, servatus fuisset. Eo docere voluerunt poëtae, reges & imperatores, quorum curae populi & rerum summa commissa est, non somno deditos esse debere. Mors verò, quae Græcè *θάνατος*, peculiari quodam jure vocatur gravis, quod implacabilis sit, nulliusque prece, vel pretio flecti possit. Omnes enim promiscuè domat letum, neque in vitam redire quenquam patitur. Prisci tamen Sapientes mortem miris laudibus extulerunt, ut solum portum, sedemque tutissimam quietis. Flacco dicitur *rerum ultima linea*, quae doloribus omnibus finem imponit. Uterque Noctis soboles dicitur & Mors, & Somnus, quod circa noctem præcipuè gignantur, vel noctem sive caliginem inducant. De somno id manifestum est. Noctis enim humor stomachi vapores ad supremas partes corporis ascendentes auget, qui postea facti frigore cerebri frigidiores, descendunt inferius, atque ita somnum gignunt. Pari ratione Mors quoque Noctem pro matre habet. Nam ut per vitam lucis usura hominibus à Deo conceditur; sic mors ejusdem privatio est. Unde *μακρὸς ὕπνος* ab Orpheo vocatur, à Catullo *nox perpetua*. At Christianis asylon quoddam est mors, & quasi trajectory in vitam æternam. Memoriz prodit Pausanias in Eliacis, apud Eleos in templo quodam fæminam expressam fuisse, quae pueros sopitos sustineret, manu quidem dextra album; at sinistra alterum nigrum, & hunc dormienti similem: ambos distortis pedibus: quorum inscriptiones indicabant, alterum esse somnum, alterum Mortem: at fæmina, quae illos alebat, Nox erat.

759. Δεινοὶ θεοί.] Βαρύς.

760. Φαίθων.] Λάμπων, à poëtico φαίθω, *luceo*. Nugantur, qui φαίθων exponunt φαῖος θεόν, *lumen currens*. Εἰσιδόντι.] Πεσοβλήπῃ. Αἰχλῶσαν.] Αἰχλῶν.

761. Εἰστανιάν.] Αἰνίχων. Hinc Simocrates dicebat eum qui somno præter modum indulgeret, ὅτε αἰνίχοντα πεσοβλήπῃν ἢ ἥλιον, ὅτε δυνάμειον, neque orientem adspicere solem, neque occidentem.

762. Τῶν ἑτέρων μὲν.] Hæc cum superioribus cohærent. Discrimen ponitur Somni & Mortis à diversa utriusque natura & effectis: hanc ferream & inexorabilem: illum contra placidum & jucundum mortalibus esse affirmat Ovidius lib. 2. Metamorphos.

Sanne quies rerum, placidissime Sanne Deorum;

Pax animi, quem cura fugit, qui corpora duris

Fessa ministeriis mulces, reparasque labores.

Cujus mira item elegantia poëticaque suavitate domū describit idem vates. Et Musæi socius Onomacritus in hymnis Somnum vocat *λυσιμέριμον*, hoc est, à curis liberantem, & ἀνείπουρον ἡδεΐαν, blandam quietem. Quam verò misera sit conditio eorum, qui rerum summæ præfecti sunt, supra ex Homero ostendimus. Verum uti Deus nullum vel laborem, vel incommodum patitur, ita nec somno indiget, quo vires recuperet. Hinc rectè Hesiodus non Jovis, aut Deorum facit mentionem, sed hominum duntaxat, quibus somno & alterna requie opus sit, ad refocillandas vires, ut & cæterorum animantium terrestrium & marinorum, quibus propterea somnus est suavis & acceptus: mors contra immitis & exosa, utpote corporum destrutrix, quæ & causa fuit, cur nulla morti sacrificia, nulla templa, nullos sacerdotes, aut sacrorum ritus statuerint priscae gentes. Quanta autem Mortis sit durities, declarat poëta, cum cor ei tribuit ferreum, & pectus æneum, hoc est, durissimum, & crudelissimum, cujus vim nemo queat effugere, quamque propterea non hominibus duntaxat sed & Diis invisam esse ait, cum ejus imperio subjici nolint, & mors immortalitati sit contraria. Unde & Pallas meritò conqueritur apud Homerum Odyss. γ. ne Deos quidem immortales efficere posse, ut ab eo, quem carum habent, mortem abarceant, aut propulsare queant.

Τῶν.] Pro τῶν. Νῶπι θαλάσσης.] Periphrastice πλὴν θαλάσσης.

763. Ἀνσπίφει.] Ἀνασπίφει.] Μείλιχ.] Ad distinctionem mortis, quæ χαλκὸς ὕπνῳ, & ἀμείλιχός dicitur poëtis.

764. Σιδηρεῖ.] Σιδηρῇ, quomodo metiendus versus.

765. Νηλεΐς.] Σκληρὸν, ἀνδ' ἑλίκας. Nam ut Æschylus inquit: Μόνῳ θεῶν ὁ θάνατος ἐ δώρων ἑρᾶ, sola Deorum Mors muneribus non delectatur, quem versum Aristophanes quoque citat in Ranis. Λάβῃσιν.] Pro λάβῃ poëticè.

767. Ἐνθα θεῖς.] Plutonis & Proserpinæ sedem describit poëta, quam in interiore parte domicilii Noctis collocat, hoc est, sub infimis terræ recessibus. Unde & inferorum Deus olim creditus. Sed geminus fuit Pluto, unus Orientis, qui funerum, sepulturæ, & parentandi ritus invenit primus: cui & ea de causa potestas attributa mortuorum: alter Græcicus & ætate posterior, cui raptus tribuitur Proserpinæ. Fuit autem Proserpina Heroïnæ cujusdam filia, quæ Atticum populum docuit

fatio-

fationem frumenti, & ab Eusebio ad Josuæ tempora refertur. De quibus virum consule celeberrimum G. Vossium in pereruditio opere Gentil. Idolat. cap. 19. libri primi. *Deus subterraneus* hic dicitur Pluto, quod interiorē terram ei consecravit antiquitas, quæ metallis mortuisque ditescit: cujus uxor Proserpina, semen est, vel ut Bacono placet, Spiritus ille æthereus, qui sub terra (per Plutonem repræsentata) clauditur & detinetur à superiore globo divulsus. quem vide in libello de Sapientia Veterum cap. 29. Utriusque Numinis habitationem nobis hic exhibet poëta, de quorum natalibus & affabulatione supra pluribus disceptatum est, ad quæ Lectorem remittimus. *Ενθα.*] In domicilio Noctis. *Θεὸς χθονίς.*] *Θεὸς* pro *θεῶν* dixit. Sophocles quoque *θεὸς χθονίς* vocat, *Deos inferos*: cui & Pluto dictus ὁ κγεῖται θεός, in Ajace. *Πρόθεν.*] *Εν τῷ προθέν μέρει.* *Δόμος ἡχηστής.*] *Ædes sonoræ*, id est, *magnæ*; vel *sonoræ*, propter verbera & ejulatus miserorum.

768. *Ἰφθίμης.*] *Ἰφθυρῆς.* *Αἰδία.*] Pro *Ἄδης.* *Εὔπαινός.*] *Δεινός,* *ἐπιφόβος.* *Προ(ιφονείης)* *Προσεφόνης*, per ectasin poëticam. Sic dicta est Proserpina, *ὅτι πάντα πέρθῃ τῷ φόνῳ*, quod omnia vastet cæde.

769. *Εὔται(ιν).*] Pro *ἰστῆ(ιν)*, ab Ionico *ἰσημι*, pro *ἰσημι*. *Δεινός ὃ κύων.*] Cerberi inferorum canis naturam & effecta describit, quem pro foribus Plutonis & Proserpinæ recumbere ait, eoque ingenio esse præditum, ut omnibus ingressuris humanissimè blandiatur: at neminem patiatur exire, sed omnes egressuros altissimis & maximè horrendis latratibus deterreat. De cujus generatione & historica expositione supra locuti sumus. At Cerberi nomine *φυσικῶς* significatur terra, vel sepulcrum, quod defunctorum corpora canis instar devorat. Pausanias serpentem fuisse tradit tetrum & immanem, qui cum in spelunca recumberet prope Tænarum, & quos momordisset, continuo vis veneni interimeret, creditus est canis inferorum, ibique fauces Orci esse poëtarum celebravit auctoritas. Dicitur ingredientibus blandiri: contra exeuntes terrere, quod terra mortuorum cadavera in se quidem recipiat: non vero in vitam redire quenquam permittat, sed clausos omnes absconditosque retineat. Moraliter vero repræsentatur avaritiæ vitium deforme. Nam avaritiæ proprium est blandiri divitiis advenientibus: at ubi in usus necessarios impendendæ sunt, tum reclamationat avarus, irascitur, omnique conatu retinere eas cupit.

Δεινὸς κύνων.] Cerberus. Sophocli dicitur ἀσπόμεχον τίρας. in Trachiniis. Πεῖρα πύργου.] Πεῖρα πυλῶν. Virgilius : *adverso recubans immanis in antro.*

770. Νηλεΐς.] Pro νηλεΐς, poëtica epenthesi ῥ jota. Τέχνῳ ἢ κακῷ.] Sic vocat Cerberi blanditias. Τέχνη, *dolus, impostura.* Ἐς μὲ ἰόντας.] Pro ἰσιόντας μὲν.

771. Σαῖν.] Κολακεία. Propriè de canibus usurpatur caudæ agitatione blandientibus. Sic Homerus Odyss. 17. de cane Ulyssis : Οὐρῇ μὲ ῥ' ὄρε ἴσησι, καὶ ἔσχα κἀβόηεν ἄμφω. Οὐα[ι.] Pro ὠσί.

772. Ἐξελθεῖν δὲ σὺν αὐτῇ ἰαί.] Sic Darius apud Æschylum in Persis :

Οἰκτρῶς χαλεῖτε μ', ἐπὶ δὲ σὺν αὐτῇ ἰαί.

Ἀλλ' αὖτε πάλιν χ' οἱ κατὰ χθονὸς θεοὶ

λαβεῖν ἀμείνους εἰσιν, ἢ μεθίναμι.

Miserè vocatis me : non licet verò exire,

Sed ex adverso omnino subterranei Dii

Ad accipiendum, quam ad emittendum meliores sunt.

Αὐτῇ πάλιν.] Pleonasmus. Δοκεῖων.] *Insidiosè observans.*

773. Οὐ κε λάβῃσι.] Pro ὄντα αὖ λάβῃ. Πυλῶν.] Ion. pro πυλῶν. Ἐκπεσθῇ.] Ἐκτός. Anastrophe præpositionis.

774. Ἰφθίμῳ Ἀΐδου.] Supra idem versus occurrit.

775. Ἐνθάδε ναυαγείει.] Jam Stygis fabulam persequitur Hæfiodus supra inchoatam, quam Oceani filiam natu maximam vocat. Alii Acherontis, nonnulli Terræ filiam esse crediderunt, diversis quidem de causis, sed veris & ex ipsa Naturæ penu depromptis, quod in poëticiis fabulationibus absurdum non est. Filia appellatur Oceani, quod fontes & fluvii omnes è mari originem trahunt. Acherontis, quod ab inferis manare creditur palus Stygia ob profunditatem ejus & aquæ frigiditatem, quæ enecat bibentes. At qui ex aëre in locis cavis sub terra concreto, & in aquam verso, dulcium aquarum vim oriri putarunt, illi Terræ filiam Stygem, ut & cætera flumina dixerunt. Domicilium Stygis statuit vates noster juxta Somni & Mortis hospitium in ædibus Noctis seorsim ab aliis Diis, cujus firmitatem & præstantiam ob oculos ponit, cum ingentibus saxis supernètectum, & argenteis columnis undequaque ad cælum usque suffultum esse ait. Inclytas vocat ædes, propter fontis illius sive fluvii celebritatem. Rupibus ingentibus coopertæ dicuntur, quod sub altis & præruptis saxis lateant hæ aquæ, qua-

quarum in sublime jaculationes præcellarum columnarum imaginem præ se ferunt. Argenteas nominat ob liquoris limpiditatem & candorem, qui & misturam hydrargyri sive argenti vivi habere traduntur, eoque letalem esse. Hinc Dea horrenda & abominanda dicitur Styx à poëtis. Duplex autem de Stygis situ veterum fuit opinio. prior est eorum qui produnt hanc aquam è prærupta, ut dixi, rupe ad Nonacrim in præcellum saxum guttatim cadere, ac inde in fluvium Crathin delabi, cujus aquæ potu venenato Alexander ab Antipatri filio Cassandro interemptus perhibetur, ut refert Plinius lib. 2. cap. 103. Alii, in quibus etiam est Homerus, Stygem non procul à Lucrino portu, Avernoque lacu in sinu Bajano esse putarunt, quod illa Campaniæ pars tot calidos habeat fontes, & priscis temporibus gravissimi odoris. Ita sentit alter seculi nostri Varro G. Vossius. At Natalis id fraudi sacerdotum imputat, qui ut fructibus amænissimi loci potirentur, illum inferis consecratum dicebant, nullique nisi placatis per solennia sacrificia manibus ritè adeundum. Tanta autem Stygis apud Superos veneratio fuit, ut nefas ducerent quicquam, quæ Styge teste jurassent, quovis modo violare. Virgilius 6. *Æneid.*

Cocytî stagna alta vides, Stygiamque paludem,

Dii cuius jurare timent & fallere numen.

Quæ vero pæna Diis pejerantibus fuerit proposita à Jove, ut supra, sic & in sequentibus describit poëta. *Εὐθαΐδι.*] Prope ædes Somni & Mortis. *Ναυσίῳ.*] *Οἰκεῖ.* *Στυγερὴ θιός.*] *Στυγερὰ θιὰ.*

776. *Δεινὴ.*] *Φοβερά,* nempe Diis pejerantibus. *Ἀψορρόν.*] Maris epitheton ob fluxum & refluxum ejus, quæ reciprocatio ad motum Lunæ refertur à philosophis.

777. *Πρεσβυταῖη.*] Sic dicitur ob antiquitatem. *Νόσφιν.*] *Δίχαι.*

778. *Μακρὴ* [*εἰ πέτρῃ*] *Ion. μακρὰς πέτραις.* *Καθηριφία.*] *Εἰπετρασμήα.*

779. *Κιοῖν.*] *Στήλαις.* *Εἰστήκει.*] *Constitutæ, vel firmatæ sunt.* *στηρίζω, firmo.*

780. *Παῦρα δὲ.*] De Iride suo more philosophatur Hesiodus, quam raro apparere seu versari ait super mare, nec nisi cum contentio quædam suborta fuerit inter Deos. Per Deos autem elementa intelligit Scholiastes. Cum enim conturbatio quædam sive discordia nascitur inter elementa, tunc inter me-
teora

teora apparet Iris. Vocatur Iris filia Thaumantis, hoc est, *admirationis*, tum propter admirabilem ejus figuram, arcus similitudinem in cælo representantis: tum etiam propter varios colores & officia, de quibus supra locuti sumus. At Thaumās Ponti filius à poëtis fingitur, quia Iris ex aqua & serenitate per refractionem radiorum solarium nascitur, ut docet Aristoteles in tertio Meteorol. Nuncia Deorum, ac inprimis Junonis appellatur, quia Juno aër est. At Iris sive arcus cælestis aëris statum prænunciat. Unde & ei nomen. De cujus singulari in Deos pejerantes officio, nunc agit poëta noster. Ex quo loco apparet, physicæ esse considerationis ea, quæ de Styge hic memorat poëta, quatenus aqua sua & guttis in sublime attractis Iridem efficit, nubes, grandinem & similia, de quibus videbis Scholiasten Græcum. Παῦρος] Παυροῦς, id est, ὀλιγαῖς. Ὀκεία.] Pro ὀκεία per systolen.

781. Ἀγγελίη.] Malim Ἀγγελίης, subaudita voce χεῖρ: vel ut aliis visum, Ἀγγελίης in dativo plurali. Nam Ἀγγελίη, pro *nunciata*, non ipsa *nuncia*, quod sciam, accipitur. Παλῆται.] Ἀνασπρίφει).

782. Ὀρήται.] Id est, ὄρηται, ab ὄρω, *concito*. Vnde & Latinum, *orior*.

783. Καί ῥ' ὅστις.] Diximus supra ex poëtarum fabulatione Jovem, cum in pugna adversus Gigantes propitiā sibi sensit Victoriam Stygis filiam, hanc matri habuisse gratiam, ut per eam Dii omnes jurarent, & pœnam proposuissent gravissimam iis, qui pejerassent, quam infra latius deducit auctor. Declarat jam poëta, qui ritus in Deorum juramenti suscipiendis observaretur, refertque Irim à Jove mitti solitam, quæ poculum aqua Stygia plenum Diis afferret, per quam jurarent. Qui vero perjerassent, illi tanquam læsæ Majestatis Stygiæ rei verno repente corripiebantur, lectisque suis affixi jacebant ἄγρυπνοι καὶ ἄποθι, donec præfinitum a Jove tempus explevisent, & ad sanam mentem reversi debitam pœnitentiam egissent. Cum vero Iris à Jove mitti dicitur, eo significatur physicè terræ marisque principia & fines in Tartaro esse, quo dimittitur Iris, magni Jovis voluntatem, hoc est, aëris statum nunciatura. Gutturium illi tribuitur aureum, vel ob aureum Iridis colorem, inquit Scholiastes; vel quod pretiosa & venerabilis esset aqua Stygia ob ea, quæ per illam fiebant, juramenta. cujus aquæ lateñtes tubulos & ductus indicat, cum ex Occa-

no sub terra sensim ad petras ascendere eam tradit, unde tandem apparere ac profluere incipit. Moralem hujus fabulæ doctrinam infra dabimus. † αἰδῆται.] † αἰδῶς ὁμότης.

784. Ζῶς δὲ πῖ ἱρὸν ἐπιμψι.] Licet propriè Junonis nuncia sit Iris, ut Mercurius Jovis, tamen & Jovis & aliorum Deorum servitio nonnunquam vacat. Μίξαν ὄρνον.] Sic *aquam Stygiam* vocat metonymicè, quod sanctissimum esset, nulloque modo violandum juramentum, quod per Stygis majestatem fieret. Homerus, item μέγιστον καὶ δεινότατον vocat Odyss. lib. 5. Εὐεΐκη.] Ion. ἐνέσκη.

785. Τηλόθεν.] Πόρρωθεν. Περχέω.] Περχέω vel ἀπέρχας, propriè, vas est aquarium, quo profunditur aqua tum manibus, dum lavantur, tum poculis, dum vinum temperatur. Ἀρσείον ὑδροφόρον exponit Pollux, σαρμίδα Hesychius. Πολυώνυμον.] Id est, πῖμιον, ἢ ἐνδοξον, quasi ὑπὸ πολλῶν ὀνομαζόμενον.

786. Ψυχρόν.] Tantum aquæ Stygiæ frigus esse perhibetur, ut nullo neque aureo, neque argenteo vase, neque æneo, aut ferreo contineri possit, neque ulla alia re, quam ungula mulina. Unde & ab inferis prodire credita. Καταλείβεται.] Καταλείβει. Hinc Στόξ quasi σάξ, à σάξω, *stillo*. Ἡ Ἰβδαίτη.] Ἡ ψυλῆς. Petra enim præcella est, ex qua profluit Styx, teste Pausania.

788. Διὰ τὴν αὐτὴν μέλαιναν.] Λαθραίως, καὶ ἀοράτως: vel ποῖτον, ob Lunam, quæ radiis suis attrahit humidos ejusmodi vapores.

789. Ωκεανοῖο κέρα.] Stygem vocat, *prominentiam* sive *flexum maris*: alii *brachium* seu *rapium* interpretantur. Διγὰρ δ' ἐπὶ.] Stygis situm & amplitudinem porro describit. Ejus aqua, inquit poëta, decima est pars aquarum Oceani: reliqua novem continet partes, quæ circa terræ marisque latitudinem extant: unica vero Oceani pars est, quæ supra terram apparet, & ex alta rupe defluit. Eo physicῶς significat poëta, multo copiosiores è terra & mari provenire exhalationes, quam è petris & fontibus, ἀπὸ τῶ ἐφ' ἡπλώας τὴν θάλασσαν, καὶ τὰς ποταμὸν ἀπὸ χερσῶν, inquit Isaacius. Hinc si comparatio instituat, novies major è mari redditur vaporum copia, quàm è fontibus & petris supra terram profluentibus, quæ vix unius partis vicem præstat, & exigua est. Sunt qui ad Iridis figuram hæc poëtæ verba transferunt, quæ si visum nostrum spectes, judice Hesiodo major fuerit semicirculo. Nam verbi gratia, si quis circum-lum dividat in decem partes æquales, novem partes erunt su-
pra

pra terram : una duntaxat sub terram : sed tunc verba illa , ἐν πίττας , exponunt , ὑπὸ πίτταν , quæ an cum vocis significatione & mente poetæ satis convenient , alii viderint. Aristoteles , sanè cui major hac in parte habenda fides , in 3. Meteorol. docet , Iridis figuram non esse maiorem semicirculo , sed vel semicirculum explere , vel minorem esse semicirculo. Διηγήθη μοῖρα .] Δίηγον μίρον . Ε'πί] Pro ἐπιδόδωται , Tmesis.

790. Ε'ννία .] Scil. μοῖρας .

791. Δίνης δρυρίης .] Ion. διναις δρυρίαις , ob aquam argenti instar nitentem & limpidam. Δίνας sunt , aquarum vortices. Εἰλίσμιν .] Legi etiam possit εἰλίσμειον , ut referatur ad præcedens ὕδωρ , quomodo & legisse videtur Scholiastes , ubi quoque scriptum invenitur εἰλίσμειον , cum spiritu aspero. Dicitur enim εἰλίττω vel εἰλίτιω , implico , obvolvo .

792. Μίχα πῆμα θροῖσιν .] Tolle mendum in Scholiis Græcis , ubi legitur θρηῖσι .

793. Ὅς κεν πλώ .] Describitur pæna Deorum pejerantium , simulque proponit auctor , quanta in veneratione Stygem habuerit Jupiter. Onomacritus , qui vulgo Orpheus putatur , Deos falso jurantes novem millibus annorum in Tartaro puniri tradidit. Tantum temporis spatium pænientialis à Jove constitutum ait , ut eo ostenderetur , quam turpe & invilium superis sit perjurii crimen , quod non nisi longissimo gravissimoque supplicio in Diis ipsis vindicandum censuerit Jupiter ; utque simul pænæ gravitate deterriti mortales à perjuriis sibi caverent , bonæque Fidei litarent. Hinc Agefilaus Spartanorum rex , ut flagitii illius immanitatem designaret , laudare solebat Barbaros , ut refert Ælianus , siquando jurisjurandi relligionem violarent , quod nulla re magis Deos sibi infestos redderent hostes , quam sacrosanctum jusjurandum temere profanantes. Et impia vox est illa Lyfandri , ut pueros tesseris : ita viros juramentis oportere decipi. Sunt qui fabulam hanc de fœderibus & Principum pactis ingeniose fictam interpretantur , quæ quacunque solennitate & relligione juramenti munita concipiantur , parum firma esse comperiuntur , nisi Necessitate (magno potentibus Numine) velut vero & proprio fidei firmamento sancita fuerint. Hæc autem Necessitas est periculum Status sive Communicatio utilitatis per Stygem scitè representata , flumen fatale & irremeabile. Hinc Iphicrates Atheniensis , cum fœdus iniret cum Lacedæmoniis , eosque variis cau-

cautiones & sanctiones, & fidei firmamenta & vincula excogitare ac proponere animadverteret, sic interfatus dicitur: *Vnum, Lacedæmonii, nobis vobiscum vinculum, & securitatis ratio esse possit, si planè demonstraretis, vos ea nobis concessisse, & inter manus posuisse, ut vobis facultas lædendi nos, si maximè velletis, minime suppetere possit.* Itaque, si facultas lædendi sublata sit, aut si ex fœdere rupto periculum ingruat perditionis, aut diminutio status, aut vestigalium, tum demum fœdera & sancta & tanquam juramento Stygis confirmata censerì possint: cum metus subsit interdicti illius & suspensionis à conviviiis Deorum: sub quo nomine Imperii jura & prærogativæ, & affluentia & felicitas antiquis significantur. Hæc Verulamius in citato sæpius à me libello cap. 5. Οἷς κιν.] Οἷς ἄν. Ταύτῳ] Stygem, hoc est, per Stygem. Εἰπιόρηγν.] Ψυδῶς. Αἰπολείψας.] Variè hoc exponitur. Sed omnino cum Græco Scholiaste referendum, ad ἀπολείψω, ut sit, ὁ ἀπονείψας ποιησάμενος, quasi dicās, *quisquis libatione facta, id est, inito fœdere pejeraverit.* Latinus interpretes vertit, *libans*, pro quo in omnibus ferè codicibus mendose excusum, *libens*. Εἰπομόσῃ.] Εἰπομόσῃ.

794. Κάρη.] Κεφαλῶ.

795. Νήϋτμ.] Αἰνέπιδος, ex ἡ particula privante, & αἰνέμῃ, *ναρον*, *spiritus*.

796. Ἀμβροσίης καὶ νέκταρ.] Hisce symbolis ἀθανασία designant poëtæ. Αἰσόν.] Εἰϋτέρω.

797. Βρώσι.] Ad utrumque refert Hesiodus, & Ambrosiam, & Nectar. Αἰναυδ.] Αἰφω.

798. Σπῶνθις.] Ab anormi σπῶν, pro σπῶννυμι, *sterno*. Εἰπὶ κῶμῳ Καλύπτει.] Pro ἐπικαλύπτει, hoc est, κατέχει αὐτόν. κῶμα, *veternus*, *marcor*, quasi κρίμεμα, ut sit somnolenta quædam affectio, sive inexpugnabilis prope dormiendi necessitas. Duplex statuitur à medicis, *somnolentum* & *insomne*: hoc phreneticis, alterum lethargicis proprium. De quo posteriori hic sermo.

799. Αὐτὲρ ἐπὶ πῶ.] Hæc à superioribus dependent. Temporis πέντε ἔτη indicat poëta, quam dicit esse novem annos, quò videlicet spatio in lectis decumbebant οἱ ἐπιπορκῶντες, à reliquorum cælitum consortio, & dapibus segregati. Tandem vero, ubi morbo, tam gravi & diutino essent defuncti, ad concilium rursus Deorum & solitas dapes adhibebantur, decimo nimirum anno. Hinc nullam juramenti formulam, aliam inter se ratam

ratam & inviolabilem esse voluerunt Dii, quam quæ fieret per Stygium flumen ob perennem ejus & antiquitate venerabilem aquam multis spiris atria Ditis ambientem, ut eo discerent Dii hominesque, *συγῆν*, hoc est, odisse perjuros, inquit Scholiastes. Deinde ostendit etiam Hesiodus *φιλόανθρωπον* esse Numen & gratiosum erga delinquentes, non in perpetuum irasci, sed verè pœnitentes, & ad saniolem mentem conversos in gratiam recipere. Quod & exemplo Orestis probat Scholiorum auctor; qui cum ob trucidatam à se matrem furiis agitaretur per complures annos, tandem à morbo liberatus est, cum ad aram Dianæ Tauricæ à Pylade perductus commissum facinus debitis victimis expiasset. *Αὐτὰρ ἐπὶ λῶ.] Αἰὲν ἐπὶ λῶν. Νῆσον.]* Soporiferum illud *σύμπλωμα*, de quo supra. *Μέγαν εἰς εἰαυθῆν.]* Magnum, id est, *integrum per annum*. *Τεταλισμένον εἰς εἰαυθῆν*, ut paulo ante dixit. *magnus* item *annus* vocatur Ægyptiis, qui lustro constat Juliano, de quo Josephus Scaliger in arduo opere de temporum emendatione lib. 2.

800. *Αἰὲν δ' ἐξ ἄλλας.]* Docet perjuros non uno malo premi, sed alio atque alio superveniente torqueri. *Πόντοι πόνων ἀσφύργοι, καὶ κακὸν δίδεται ἐκ κακῆ αἰεὶ*, ut fatetur Pindarus. *Αἰὲν.] Ταλαιπωρία.*

801. *Εὐνάεπς.]* *Εὐνία πᾶντ' ἔτια*, ut loquitur infra. *Μακρονοσία* indicat. *ῥ, ἀντὶ ῥ γ' ὡς* positum. *Απομείρε.]* Id est, *ἀποχωρίζεται*.

802. *Ἐπιμίσση.]* *Εἰσέρχεται.* *Οὐδ' ἐπὶ δαίτας.]* Id est, *ἀντιπῶν] τυχεῖν καὶ τροφῆς, καὶ ποσειας*, ut exponit Scholiastes.

803. *Δειχάτω.]* Scil. *ἔτι*.

804. *Εἰρίας.]* Pro *ἐπὶ εἰρίας*. Præpositio ex antecedentibus repetenda. *εἰρία, concio, cœtus*, ab *εἶρω, necesse*, vel *dico*.

805. *Τοῖον ἄρ' ὄρησιν.]* Epiphonema. *Αφθιτον.]* Sic alibi: *Στὸς ἀφθιτὸς Ὀκεανὶν*.

806. *Ὠγύχον.]* *Παλαιόν.* Ab Ogyge, ut volunt antiquissimo Atheniensium rege. Hinc quicquid antiquum, *Ogygium* dixerunt Veteres. Vide Erasmus in *Ogygia mala*. *Τό.]* Τὸ, scil. *ὕδωρ*. *Ἰν] Πορεύεται, καὶ ἀρρίει. Καὶ αὐτοφίλ.]* *Καταξήρ.* *σύφιλον,* *durus, asper*, à *σύφω, astringo*.

807. *Εὐθα ῥ γῆς.]* Hosce versus etiam supra habuimus, ut ulteriori luce non indigeant. Docet enim poëta, sub terram circa Stygis aquam principia & fines esse omnium elementorum, simulque cœli & Tartari, quæ loca cum obscura sint, squal-

squallida & horroris plena, Diis exosa dicuntur, quorum habitacula in excelso sunt, lucis & gaudiorum plenitudine referta. Nec ratione caret, quod affirmat poëta, radices elementorum esse circa Stygiam paludem. Cum enim elementa sint σφαῖρα, sive circularis figuræ, necessario sequitur, unius extremitatem esse principium alterius. Ita, verbi gratia, ab extremitate terræ principium sui capit aqua, post aquam aër, & sic deinceps. Principium quippe & finis cujusque rei, est punctum illud, à quo ducitur circulus. Id vero sub terra esse ait Hesiodus, nobisque inconspicuum & ignotum. Per Deos autem Scholiastes intelligit astra, quæ cum per cælum currant & moveantur, ἡστέροι appelluntur. Loca vero subterranea detestari dicuntur astra, quod per se lucida sint, & pura. Lux autem tenebris contraria, & puritas immunditiei.

811. Εὐθαδὸς μαρμαῖρε.] Describit locum infra terram juxta Stygium flumen, quem marmoreis portis & æreo limine munitum, inconcussumque esse perhibet. Quicquid enim firmum, & immotum est, nullisque humanis viribus expugnari potest, id marmori & æri comparant poëtæ. Est igitur secundum vatem nostrum, abstrusissimus & munitissimus ille recessus, in quem relegati degunt Titanes. Nam extimæ ejus radices sive fines ita connexi sunt inter se & compacti, ut nulla ratione à statu suo, hoc est, centro dimoveri possit. Per Titanes physicè designantur venti, trabes, foveæ, fulmina, tonitrua, & id genus alia, quorum materies in abditissimis terræ latebris absconditur, exhalationibus inde circa aërem erumpentibus, ex quibus corpora ejusmodi generantur, quæ cum cæli regionem contristent & perturbent, rursus à Jove rerum omnium conditore & serenatore ex alto detruduntur. Ea de causa habitare dicuntur Titanes extra limen cæli, & Deos omnes, hoc est, longissimè semoti à cælestibus corporibus, imo ultra ipsum Chaos caliginosum. Sic aërem vocat, vel ut aliis videtur, ipsum terræ barathrum. De quibus sic vatum princeps in sexto Æneidos:

Hic genus antiquum terræ, Titania proles,

Fulmine dejecti fundo volvuntur in imo.

Μαρμαίρεα.] *Marmoreæ*, vel *splendide*. quanquam hic non tam splendoris quam firmitatis habeatur ratio. Χαλκὸς ἔδος.] Legitur & λαϊνὸς ἔδος, *lapideum limen*.

812. Ἀσπερὸς.] Ἀκίνητος. Ρίζησι.] Ρίζαις. Διωνυκίῳσι.]
Ο
Ionice

Ionicè *διωικίσι*. *Α'ρηράς*.] *Η'ρμιοσμή* , in passiva notione.

813. *Αὐτοφυής*.] *Α'χαιοποιή* , *sponte natus*, non arte confectus. *Πρόδιν*.] *Πρό*. *Εκτοδιν*.] *Χωρίς* *ἡλίου*.

814. *Χαί* , *ζοφερίο*.] *Χάος* *ζεφειῦ*, *ήγυν*, *σκολεινῶ*.

815. *Αὐτῆς ἐλισμαρῆγιο*.] Cotti & Gygis indicat sedes poetarum, quas in imis Oceani fundamentis collocat. At Briareum Neptunus generum sibi adscivit, uxoremque ei dedit Cymopoliam filiam suam, quod strenuus esset, fidusque custos fuisset Jovis. Hinc separatas à reliquo Titanum grege domos habitare dicitur. Ventorum natura, ut diximus, sub fabulis istis explicatur. In imis Oceani fundamentis commorari finguntur duo illi Titanes, quod ex mari *αἰαθυμιάσεων* copia producitur, ventorum materies. At Cotti & Gygis nomine, non quivis intelliguntur venti, sed serenitatem aëri inducentes, qui Jovis auxiliarii ideo dicti, quod adventu suo procellas, fulgura, & tonitrua repellant, aëremque reddant serenum ac defæcatum. Sic enim de iis supra vates :

Ἐνθα Γύγης Κόπιοσι, καὶ ὁ Βριάρεως μεζαίνυμι

Ναίειν φύλακας πρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.

Hic Cottusque Gygesque colunt, simul & Briareius,

Custodes Iovis eterni, quæ pectora fida.

Briareum subjungit poeta, quem bonum similiter vocat, generumque fingit Neptuni, non sine physica ratione. Neptunus enim mare est: maris autem fluctus à ventis attolluntur, præsertim vehementioribus. Talis est Briareus, qui cum mari incumbit, fluctus in altum erigit, quasque cum mari coire videtur. Hinc Cymopoliam Neptuni filiam sibi uxorem duxit, quo nihil significatur aliud, quam ἡ κυμάτων κίνησις, id est, *fluctuum commotio*, quæ major minorve esse solet, à ventis scilicet agitata. Docet item figmentum, quanta sit supremi Numinis in conservando hoc universo cura ac providentia, quum ex imis Oceani terræque latebris producit ventos, tam validos sæpe & horrendos, ut cælo maria commisceri videntur, qui tamen mortalium commodo nati, non modo aërem repurgant à noxiis exhalationibus, sed & pecora plantasque afflatu suo fovent, mutuisque gentium commerciis agitandis utiliter inserviunt. *Ε'λισμαρῆγιο*.] Ion. *ἐλισμαρῆγιν*, quasi *λίαν σμαραγύνει*, id est, *βροτῶντι*. *Κλείει*.] *Ε'νδοξοί, κλυτοί*. *Ε'πίκλυτοι*.] *Ἐόμμαχοι*, *βοηθοί*.

816. *Ναυιάσι*.] *Οἰκῶσι*. *Θεμέθλοισ*.] *Θεμελίοις*.

817. *Η'αὐ*.]

817. Ηΰν.] Α'ζαθόν, ἰοθλόν.

818. Γαμῶρον.] Quasi γαμηρόν, epenthesi Γ β. ἀ γαμέω, uxorem duco. Ε'όν.] Ἰ'δον. Βαρύκλυπτον.] Ὁ βαρύνει κλυπών, ἤτοι, κινών τιτὼ γλῶ. Ε'νοοῖται.] Ποσειδών.

819. Κυρσπόλιν.] Nympham, ὡς τὸ ἐν τοῖς κύμασι πο-
λεῖσθαι, quod in fluctibus versetur. Ο'πύειν.] De legitimis nuptiis
honestè usurpatur. Unde ἡ ὀπιομένη, pro uxore, apud Homer.
Iliad. 9.

820. Αὐτὰρ ἐπεὶ.] Typhæi γένεσιν describit Hesiodus, quem
Terræ Tartarique filium esse ait. Fabulantur poëtæ fuisse ἐ
Gigantibus unum, qui collecta magna exulum & invidorum
manu Jovem de regno dejicere conatus est, quare ob poten-
tiam illi tantum corpus, totque capita & manus tribuuntur;
de quo etiam Ovidius 5. Metamorph. Sunt qui historicè Ty-
phonem fuisse ajunt regem Ægypti, ferum & inhumanum, ἀ
quo pæne tota Ægyptus fuerit devastata & eversa, quem, ut
Herodotus ait, Oliris de medio sustulit. Bacon fabulam hanc
confictam esse putat de varia regum fortuna, & rebellionibus,
quæ in Monarchiis quandoque evenire solent. Centum capita
Typhonis interpretatur divisas Procerum potestates, ora flam-
mantia illi sunt incendia, anguium cingula pestilentiae, præ-
fertim in obsidionibus: & sic de cæteris. Quæ rebelliones sub-
inde tam validæ sunt, ut reges cogantur relictis regni sedibus
in remotam aliquam & obscuram provinciam ditionis suæ se
recipere, nervis & pecuniarum, & Majestatis accisis: qui tamen
non ita multo post fortunam prudenter tolerantes virtute & in-
dustria Mercurii, hoc est, sermonibus benignis & reconciliatis
subditorum animis, in pristinum restituuntur, novumque au-
ctoritatis vigorem sibi comparant. Quod cum accidit, rebellibus
jam trepidantibus & ruere incipientibus, tutum & tempestivum
est regibus, copiis & universa mole regni, velut injecto Ætnæ
monte, Typhonem illum opprimere. Scholiastes tamen & Phy-
siologi omnes ad Naturam referre malunt, Typhonemque ni-
hil aliud esse docent, quam πνεῦμα παχύτερον ἐν νήφει (in ἀποκε-
κλυσμένον, τῇ κύκλῳ κινήσῃ σπέρρον καὶ ἀναφύον, ὃ ἀν' ἀποσπείρεται;
βιαζόμενον. Plinio quoque vortex & vibratus Ecnephias dicitur.
ita ut inter vorticem seu turbinem venti, & Typhonem non
grande sit discrimen. Eodem & vocabulo significatur πρηστὴρ,
qui typhon est incensus & coloratus, meteorum terribile &
rarum. Natus autem dicitur Typhæus ἐ Τερρᾷ, quod ex terre-

stribus exhalationibus, & Tartaro, id est, imis Tartari locis seu paludibus ad hoc multum conferentibus nascitur & roboratur. Cum vero ob cavernosa loca venti & ignes passim cernantur subterranei, præsertim in Sicilia & vicinis regionibus, hinc fabulati sunt Gigantem illum sub Æternam fuisse à Jove fulminante dejectum. Nam ardentes halitus, quando nimium densantur ac sine exitu volvuntur, sua vi spiritum intendunt: spiritu autem luctante & quærente exitum terra concutitur. unde nascitur immanis ille Typhæus, qui utramque paginam facit in scriptis poetarum, & velut Davus quidam est in rerum natura, cujus portentosam magnitudinem & horribilia membra in sequentibus describit Hesiodus. Εἰλά[ι.] Εἰλά[ι], neglecto augmento.

821. Τυφώϊα.] A recto Τυφώϊς, de quo alibi. Γαῖα πλώ-
ρη.] Unde *magna Mater* dicta Romanis. vide supra.

822. Τάρταρος.] Tartarus propriè locus inferorum: hic Deus loci præses. Χρυσῶν Αἰθέρῳ.] Notat Scaliger ad Theocr. Idyll. 15. *Auream* Latinis dici Venerem, quæ χρυσουπίζουσι Siculo poetæ, hoc est, καλή, ἡ χρυσιδόπη.

823. Οὐ χεῖρες μιν.] Persistit in descriptione Typhæi, quem à corporis membris, variisque & horribilibus effectis porro depingit poeta. Manus ei tribuit robore pollentes & pedes indefessos, centum capita serpentina: maximas in cruribus viperarum spiras, ignem ex oribus flammantem, quæque alia ejus generis sunt terribilia. Sunt qui tantæ molis Gigantem fuisse ajunt, ut Orientem & Occidentem plagam manibus pertingeret, & capitibus suis altissimè usque ad sidera perveniret: quo nihil aliud significare voluerunt poetæ, quam ventos latissime vagari, neque sisti eorum impetus posse. Plurima capita ei concesserunt ob diversas ventorum vires. Draconum capita & viperarum spiras propter noxiam vim aliquando ventorum: oculos igneos, propter materiam flatuum, quæ constat ex siccis calidisque vaporibus. namque hominem extitisse, cui hæc membra & effecta competere ex vero queant, nemo sanæ mentis credo, asseruerit. Εἶα[ι.] Ion. εἰσί. Εἴπ' ἰχθυί.] Διὰ πλὴν διώα-
μιν. Εἴργμα[ι].] Εἴργα, quasi εἴργμα[ι], à εἴρω, *facio*. Εἴχ[υ].] Id est, ἐπιελθόντι.

824. Αἰγίμα[ι].] Αἰγίμα[ι] πόντη[ι]. Εἴκ δὲ οἱ ἄμυν.] Πρὸ ἐξ ἄμυν
ἢ αὐτῶ. Ηἴν.] Προήσαν. Sic Homerus:

Οὐ δ' εἴ οἱ χεῖρες γε εἰσὶν, καὶ πόδες ἦεν.

Nomen

Nomen plurale feminei generis cum verbo singulari, quod rarius. vide supra.

825. Δεινοῖο Δράκοντος.] Generale nomen per specialius explicat.

826. Γλώσση[ι] δυοφερῇσι.] Ion. γλώσσαις δυοφερῆϊς, id est, μελαίναις, ob venenum, quod nigrum, vel nigros reddit homines. Λιλιχμάχτες.] Pro λιλιχμαχῆτες per syncopen, & epenthesein ῥι, verbi λιχμάω, lingo. Οἱ.] Αὐτῶν. Ὀφθαλμῶν.]

827. Θεωσιῆς.] Pro ἐθεωσῆταις. Αμάρυσσι.] Pro ἡμαρύνουσι. ἀμαρύνω, splendo.

828. Πασῶν κεφαλῶν.] Ionicè πασῶν κεφαλῶν. Καίιστ.] Ἐκείιστ. Δερκομένοιο.] Δερκομένω, in activa significatione.

829. Φωνῇ δ' ἐν.] Typhæum hunc Gigantem poetico more non solum repræsentat Hesiodus, ut aspectu membrisque portentosum, sed & diversis vocibus, & sonitu terribilem. Eo autem figmento ventorum inter se concurrentium & sævientium diversos sonitus exprimere voluit. De eo sic Virgil.

*Talia jactanti stridens aquilone procella
Velum adversa ferit, fluctusque ad sidera tollit.*

Idem 7. Æneid.

*Ut pelagi rupes magno veniente fragore,
Quæ sese, multis circum latrantibus undis
Mole tenet: scopuli nequicquam & spumea circum
Saxa fremunt, laterique illisa refunditur alga.*

Nam Typhon, ut dictum, venti procella est, quæ quantos in terra, ponto, & aëre tumultus excitet, graphicè his verbis ostendere conatur Hesiodus. Isaacii verba hic apponere non gravabor eandem sententiam confirmantia: Δεινοὶ οἱ Τυφῶνες καὶ ἐκνεφίαι, κλονεῖντες τὴν γῆν, καὶ ἐκδειμαίνοντες ἡμᾶς ταῖς ἀτακτοῖς αὐτῶν ὁρμαῖς, καὶ ἐκκυκλῶντες ἐν γῇ μόνον, ἀλλὰ μικρῷ δύν καὶ ἅπαντα κέσμεν παρενοστοῖς. διὸ καὶ ὡς τοιαῦτα ἐνεργῶντες, οἰκνῶντες ἐν μόνον ἐκατοχέφαλοι λίγροι καὶ πολύχειρες, ἀλλὰ καὶ πολύφωνοι, ποτὲ μὲν ὡς λέοντες ἀνυόμβροι, ἄλλοτε καὶ ὡς ταύροι μυκάμβροι ποτὲ δὲ ὡς κυνὲς ἀναιδῶς ὑλακλῶντες. Id est, Graves sunt Typhones & Ecnephie perturbantes terram, & territantes nos impetibus suis inordinatis, commiscentesque non modo terram, sed universum fere mundum dilacerantes, ut non solum centicipites, & multimani jure dicantur, sed & multifoni: nonnunquam leonum instar rugientes: aliquando ut tauri, mugientes: subinde etiam, ut canes imprudenter latrantes. Si moraliter Typhæus, ut re-

bellis consideretur, etiam hæc πολυφωνία scitè ei accommodari possit. In rebellione variæ circumferuntur hominum voces, varii dissidentium partium strepitus ac voces audiuntur, aliis aliud dicentibus ac molientibus. Quot capita, tot sententiæ. ut quod de fama dixit vatum princeps, idem & de civili discordia merito dici queat: *Tot linguæ, totidem ora sonant, tot surrigit aures.* Taciti effatum est: *Acerrima seditionum ac discordiæ incitamenta: homines sanguinarii, scelere & metu vecordes, miscere cuncta, modo palam turbidis vocibus, modo occultis ad principem litteris.* hist. lib. 2. Πάτη[ιν.] Πάσαις. Ἔσαν.] Ἡσαν. Syntole poetica. Δεινῆς κεφαλῆσι.] Deest præpositio: *cō deinaiis κεφαλαῖς.*

830. Οὔπω.] Φωνῶ. Αἰσφάθω.] Αἰνφρασκω, ex α privante, quasi θισφάθω, ἥν εἶδε θιὸς ἀν φαίισθαι.

831. Φθίζοντο.] Εἰφθίζοντο. Σιωιέμεν.] Ionicus infinitivus pro σιωιέναι, ἀ σιωιήμεναι, τὸ χινάσκω.

832. Εἰδρύχαι.] Ionicè ιειδρύχαι. Εἰδρύχης Tauri epitheton, quasi μεγαλῶς βρύχων, id est, μυκάμεν. Μίν[ος] ἀχίον.] Alii legunt ἀχίον, & ad taurum referunt, non vocem ejus, ut sit *tauri robore incoercibilis.* Αἰαύρι.] Ferocis, vel superbi.

833. Αἰανδία θυμόν.] Hic αἰανδῆς exponitur *sevus.* Sic & *sevum* Typhæum dixit Parthenius poeta, lib. 1. Georgicōn.

834. Εὐοικῆται.] Οὔμοιαι.

835. Ροίζασθαι.] Pro ροίζασκω, quod est imperf. Ionicum pro ἱρροίζει. ροίζειω, *strido.* Notandum ροίζασκω dictum pro ροίζασκα, verso ε in α. Sic δαυκρύπ[ω]σκω dixit alibi, pro δαυκρύπ[ω]σκω. Ὑπὸ δ' ἤχεν.] Tmesis, pro ὑπὸ ἡχῇ δέ. Οὔριαι.] Οὔρη.

836. Καὶ νῦν κεν.] Jovis vigilantiam & *αἰετοειαν* laudat poeta in mundi hujus conservatione, & Typhæi Gigantis depressione. Nisi Jupiter, inquit, Deorum hominumque rex & pater rebus suis tempestivè consulisset, actum fuisset de imperio ejus, quo jam dudum potitus esset immanis ille Typhæus. Verum Jupiter de cælo videns Typhæi molimina, graviterque tonando ac fulgurando rebellem illum Gigantem ἐ cælesti regione deturbavit, atque ad infimas terræ partes retrocedere coëgit. Nec sine ratione hoc asserit poeta, cum post tonitrua & fulgura (quod & de imbribus verum est) venti & nubes discuti soleant, tranquillarique aër. Ita Scholiastes ad hunc locum:

Τὰχα γὰρ αὖ ἀνικύη[ι] πύλω τ' ἡρόμεν κ' ἡφαι[στος] ἐν ἱππευθῆσιν τὸ τοῦ-

τιῦτον πνέσμα, εἰ μὴ διεκρίθη ὑπὸ τῷ πάντῃ διοικήσει δολόως
 αἰσχροῖαι, εἰς κεραιώεις τε καὶ περὶ οὐρανὸν καὶ ἔτις ἡλαττώθη, καὶ ἀπὸ
 διωαμάθη. Id est, Forte universum hunc mundum commiscuisset, &
 abolevisset Typhonicus ille spiritus, regnumque obtinisset, ni subve-
 niente divina providentia omnium rerum moderatrice solutus fuisset
 in fulmina, & presteras, quo factum, ut vis ejus debilitata
 conciderit. Alterum vero, cur à Jove superatus dicatur Ty-
 phæus, petitur ab exhalatione sicca, quæ nubi inest. Hæc cum
 validior facta est τῇ ἐκλείψει, viresque quasi resumpsit, nubem
 dirumpit & atterit, excitoque fulgure ac fulmine divellitur,
 & sic velut elumbatur Typhonicus ille ventus, quod est ἀν-
 γιστῶν Scholiastæ. Jovis itaque studium & potentiam ampli-
 cat Hesiodus, qui ne quid damni caperet universi machina tam
 horrendis in Typhæum intonuit modis, ut non modo cælum
 & terra, sed & pontus Tartarusque ipse contremuerint. In re-
 bellione autem quæ & Typhæi nomine designatur, Jovis per-
 sonam repræsentat rex sive princeps, cujus officium est sedi-
 tioni recens natæ statim occurrere, cunctaque adhibere reme-
 dia, quibus illa opprimatur: nec permittere, ut incrementa
 capiat factiosorum hominum conjuratio, quæ ubi semel inva-
 luit, perniciem totius regni secum trahere solet. Καὶ νῦν κεν.]
 Καὶ ἄν. Εὔπλεον.] Ἡν. Εἰργον ἀμύχανον.] Quod nulla Deorum
 machina declinari potuisset. Ἡμεῖς κείνῳ.] Εἰν ἡμέτερά ταῦτα.

837. Καὶ κεν ὄρε.] Typhæus. Θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι.] Ἀνθρώ-
 ποις καὶ θεοῖς. Ἀναξεν.] Ἡναξεν.

838. Ὄξυ.] Pro ὀξείως, id est, περὶ χεῖρας. Sic Homerus Iliad. γ.

Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησι Διὸς θυγατρὶ Αἰφροδίτῃ.

Νόησι.] Pro ἐνόησι. Jovis πατρὶος ἐν omnibus rebus præsentem
 eo indicat poëta.

839. Σκληρόν.] Σκληρῶς. Sic & ὄβριμον pro ὀβριμῶς.

840. Σμερδαλίον.] Εἰπὶ ῥήματι καὶ ὡς, ut supra. Κονάβησι.] Pro
 ἐκονάβησι. κονάβω, resono, stridorem edo.

842. Ποσὶ δ' ὑπ' αὐτοῖς.] Amplificatio superiorum. Describitur
 nunc Deorum in pugnando ardor & alacritas, quæ tanta fuit,
 ut non solum inferior mundi pars, sed & Olympus ipse, terra,
 & maria omnia ignibus hinc inde vibratis conflagrarint. Nam
 Jupiter ab una parte fulminando: Typhæus ab altera flammam
 ex ore spirando, tantos ardores concitarunt, ut incendii istius
 vastitatem verbis non satis gravibus exprimere valeat poëta.

Typhonici igitur spiritus τὸ ἐκπυρῶδες καὶ θυρῶδες designat

Hesiodus, ex quo fulmina, & fulgura existunt. Quæ quomodo expositioni nostræ tam Physicæ, quam Ethicæ convenient, cō τοῖς πεποιημένοις abunde dictum puto. Πασὶ δ' ὑπ' αἰθανάτοι- [ι.] Pro, ὑπὸ παντὶ τῷ αἰθανάτων θιῶν. hypallage. Πιλεμίζου.] Εἰπιλεμίζου. πιλεμίζω, τὸ κινῶ.

843. Οἶνον μύροιο] Οἶνον μύρον. Εἰπισπνάχξει.] Metaphora. Incendio enim velut gemebunda dehiscit terra.

844. Καύμα.] Εἰμψησμός. Ὑπ' ἀμφοτέρων.] Jove & Typhæo. Καίχαν.] Pro καίχων. Γοειδία πόντον.] Nigrum, vel cæruleum pontum. Γοειδής, propriè violacei coloris (speciem referens : ἰον, viola, & εἶδ', species.

845. Τοῖο.] Τῷ, & hoc pro τῷ. Notetur σ, ut liquefcentem produci in voce πυρός.

846. Πρηστῆραν τ' ἀνέμων πε.] Alii legunt, πρηστῆραν ἀνέμων πε, & exponunt, igneorumque turbineum. Sunt autem πρηστῆρες venti incendentes & contacta comburentes ; à πρηθω, incendio. Φλεγέθων.] Καιομένη, ἀναπνέουσα, à poëtico φλεγέθω, pro φλέγω, uro, ardeo.

847. Εἴξει ὃ χθόν.] Εἰπιμυθία. Plurimus est poëta in descriptione hujus Titanomachiae, quæ non modò Superis, sed & inferis, adeoque ipsis Titanibus sub Tartarum detrufis terrori fuit, ad quos etiam penetravit ardor ille immensus. Paria ferè de Phaëthonteis ignibus refert Ovidius in primo Metamorph. Typhonici flatus horrendam diatyposin in his verbis conspiciere est : vel rebellionis immanitatem, omnia, ut fieri solet, cadibus & incendiis vastantem. Εἴξει.] Pro εἴξει.

848. Θδε.] Εἴθου. In furendi vel æstuandi notione. Αἰχμῆς.] Αἰχμῆς. ἀκμή, lituus. Utuntur & ea voce Latini. Περι τ' ἀμφί πε.] Circumquaque, vel ab utraque parte, ἐξ ἐκείνου μέγας.

849. Π' ἰπῇ ὑπὸ.] Præpositio redundat in Latina versione. Εἴνο(ις.] Κίνη(ις. Αἴσθεις.] Sic & Homerus : μάχη δ' αἴσθεις ὁρώρη. Tralatio. Bellum incendio comparatur, quod difficulter extingui, hoc est, sedari potest.

850. Τρίσσι.] Pro ἑτρεῖς, à τρία, τὸ φοβεῖμαι. Εἰνέρις.] Pro ἐνέρις. Sunt autem ἐνέρις, inferi, ὑποχθόνιοι, ab αὐτῷ & ἔργα, terra. Καίφαθιμένοι.] Pro καίφαθιμένοις. καίφαθίω, corrumpor, morior. Plutonis descriptio.

851. Ὑπολαρῶες.] Sic dicuntur Titans, quod sub Tartarum detrufi à Jove.

852. Κελαΐδιο.] Κελαΐδης. κέλαδ' αἴσθεις, est sonitus vastus

stus & immensus, qui compesci, nequit. Sic paulo ante dixit: ἰο-
σιν ἄσβεστον. Δηϊότητο.] Id est, μάχης. δηῖοι, οἱ πολέμιοι.

853. Ζεὺς δ' ἐπεὶ.] Jupiter, qui prius aliquanto meticulo-
fior visus ob Typhæi portentosam molem & immensum ro-
bur, tandem viribus suis quasi in unum collectis, animisque
ingentibus Typhæum aggressus tantum effecit tonando & ful-
minando, ut capita tam horribilis monstri flammis undequa-
que combusserit, victoriamque tandem reportarit prostrato
hoste, & in Tartarum dejecto. Eo docetur, φυσικῶς Jovem,
qui commoda cæli temperies est, vim tantam ventorum & in-
flammationum, quæ Typhonis nomine designantur, ex alto
depressisse. Tartarus verò, spatium est inter ima cæli & terræ
interiora medium, quo Typhæus, hoc est, ventorum illorum
exhalationes continentur, quæ ne in exitium erumpant, &
Ἀκραζίας Universi perturbent, providi Jovis est, impedire.
Poëtico autem more de Typhone loquitur Hesiodus, ut de
immani Gigante, quem debellare ac conterere solius sit Dei.
Sed ut in principio ostendimus, hæc Titanum pugna, & Ty-
phonis rebellio, ut ut Naturæ ἀγένηται contineant, nec aliud
respexerit Ascræus vates, tamen & in historica veritate funda-
mentum suum habent. Fuit enim Jovi Cretensi circa regni sui
initia cum Titanibus consanguineis & aliis hostibus non leve
negotium: quibus tandem ope sociorum devictis rex Orien-
tis & Occidentis, hoc est, totius orbis monarcha declaratus est,
Deusque post obitum habitus. Κόρβων.] Ἐκórβων. τὸ κορβῶειν
est colligere & quasi in cumulum congerere. κόρβος enim cumulus,
aceruus. Ἐὼν μὲν.] Τὴν αὐτὴν δυνάμιν. Ὅπλα.] Sic vocat
tonitru, fulmen & fulgur, quibus, velut armis suis, utitur Ju-
piter in debellandis impiis.

855. Πλῆξεν.] Ἐπληξεν. Ἀπ' ἐλύμπιο.] Οὐρανόθεν. Ἐπὶ ἁλ-
μῶ.] Ionicè ἐφ' ἁλμῶ, & hoc pro ἐφ' ἁλμῶ per synco-
pen, & Æolicè mutato spiritu denso in tenuem ab ἐφ' ἁλμῶ, in
filio.

856. Ἐπρηξεν.] Pro ἔπρηξεν per systolen poëticam, à πρήθω,
incendo. Θιαωσιας.] Θουμασιας, μεγαλας. Δεινόιο.] Δεινῆ.
Πελώρη.] Dicitur πῆλωρ, & πῆλωρ, portentum.

857. Αὐτίρ ἐπεὶ δὴ.] Describitur Jovis victoria & trophæum,
qui Typhæum crebris ictibus fulmineis percussus tandem
prostravit, cujus lapsu terra ingemuisse dicitur, & flamma in-
torti fulminis profiliisse ab immani illo rege in saltus opacos

& asperos montium percussorum. Vides quanto conatu monstrum illud persequatur Hesiodus, ut vix verba ipsi sufficiant satis horrida, quæ Naturæ hunc perturbatorem dignè exprimat, quem debellat Jupiter, ut doceamur, post abactas nubes, & tempestates multo nitidius fulgere soles, & gratiorem esse æris tranquillitatem, marisque pellaciam. Nec rectius unquam Divinæ pacis *κειμήλιον* agnoscunt homines, quam ubi seditionum ejusmodi flabellis agitata aliquamdiu respublica rursus coaluerit, pacatiquè fuerint civium animi. *Δαίμω* (i.) *Εἰ δαίμω* (i.) id est, *ἐνίκη* (i.) *Πληγῇ* (iv.) *Πληγαῖς*. *Ἰμείσας*.] Pro, *ἰμείσας*, ab *ἰμείζω*, vel *ἰμείσσω*, *loris cado*: hic simpliciter, *cado*.

858. *Ἡεῖπε*.] *Καίῖπε* (i.) *Γηθεῖς*.] *Πηρωθεῖς*. *Γυόω*, *membra frango*, seu *claudium reddo*. *τὸ γῆον*, *membrum*. *Στινέχῃ* (i.) *Εἰςτινέχῃ*.

859. *Κεραυνωθὲν* (i.)] Scil. *Typhæi*. *Ἀπίσυν* (i.)] Plusq. perf. pass. *κτ' μεζίζισιν*, pro *ἀπισίσδω*, verbi *ἀπισάω*, quod motum concitatiorem significat. *Τοῖο*.] *Τέτυ*.

860. *Οὔρε* (i.)] *ὄρε*. *Βήσση* (iv.)] *Βήσσαις*. *Ἀἰδῆς*.] *Ἀἰδναῖς*. *Ἀἰδὸς* idem quod *ἄφανης*, quali *ἄιδης* per pleonasmum *ἔν*. *Παυπαλοῖσας*.] *Παυπαλοῖσας*. *τὰ πάυπυλα* sunt *loca aspera & salubrosa*.

861. *Πολλὴ ἢ πλώρη*.] Pugnæ sævitiam & ardorem ob oculos ponit Hesiodus comparatione utens à metallorum fusoribus desumptâ. Crebris enim ignibus & fulminibus non aliter exarsisse terram ait, quam in catino fusorio stannum liquefcit arte fabrorum, vel uti ferrum, quod metallorum omnium natura durissimum est, ab igne mollitur. Jupiter verò tandem *οἰκηφῶρ* (i.) Gigantem illum in Tartarum detrusit: vel ut alii, sub Ætnam montem Siciliæ præcipitavit: alii sub Inarimes insulam in sinu Puteolano, non procul à Neapoli, ut scribit Plinius lib. 3. cap. 6. in qua item mons est, qui terræ motum passus, alteram fudit insulam, quæ Prochyta ab effusione dicta est. Sic Virgilius lib. 9. *Æneid*. Et Lucanus:

Conditur Inarimes æternæ mole Typhæus.

At Clariss. Vossius, qui Typhæi nomine Ogum signari putat, à Josua in terra Aramæa, id est, Syria profligatum ait, quem consule lib. 2. de Gent. Idolol. cap. 26. Hesiodus physicè fabulam considerat, qui per Tartarum intelligit mediâ inter cælum & terræ interiora partes, ubi vaporationum istarum ignearum copia refidet, ex quibus gignuntur Typhones, ut supra dictum.

dictum. Rebellionis quoque punitæ exemplum hinc petere liceat. De Angelis rebellibus testatur scriptura, in Tartarum eos à Deo esse detrusos, ibidemque servari *εις κείν*. Nota etiam sunt, quæ de Dathane, Abyrone & aliis memorat vetus instrumentum, ne jam Catilinas, Antonios, Cethegos, similesque imperii Romani Typhæos dicam, quibus idem omnibus exitium contigit. Hinc prudens monitum Salomonis: *Deum time, & Regem, & cum seditiosis ne commiscearis: quia repentinus veniet interitus eorum*. Sublato itaque seditio- nis auctore, finis impositus Titanum pugnae, triumphantibus Dīs superis, & Jove solo regnum obtinente. *Καίειρ.*] *Ε'καίειρ.*

862. *Α'τμή.*] *Α'ναθυμιάσι.* *Θισσισίη.*] *Μεγάλη, θεοπέμπη.* *Κασσίτερ* & *ὤς.*] *Anastrophe, κασσίτερ* & *σταππιον* seu *plumbum album*, de quo Plinius lib. 34.

863. *Τέχνη ὤσ.*] *Υ'πὸ τέχνη.* *Αἰζηῶν.*] Fabros intelligit fer- rarios, qui juvenes plerique esse solent. *Χοάνοιο.*] *Χοάνυ.* Vas est argillaceum, in quo funduntur metalla, *ἀπὸ ἑ' χίειν*, quod est, *fundere*. *Εὐ'περηθὺν bene perforatum*, à *πείω*, *perforo*, quoniam magno foramine hiat, atque adeo superiori parte latius esse so- let, quam inferiore.

864. *Θαλφθεῖς.*] *Θερμουθεῖς.* *Ο'πῶς.*] *Ο'σ'πῶς.* *Κρατερῶπις* *ἔστιν.*] Ferrum vocat metallum durissimum. Constat enim ma- jore terræ portione, quam humoris. hinc ferrea instrumenta præferuntur æreis ob duritiem.

865. *Δαμαζόμεν* & *μῶν* & *μῶν*.] Ferrum domatur, cum igne mollitur & malleo ductile redditur. *Κηλίω.*] *Κήλιον* Hesychio *καυστηθὺν, θερμὸν, λαμπρὸν*.

866. *Τήκε.*] Nam & ferrum, ut æs liquefcit, seu funditur teste Plinio: postea in alios fornaces translatum malleo ductile redditur, & induratur. *Ε'ν χθονὶ δῖη.*] *Lemno* vel *Lipara* insulis Vulcano dedicatis, quod calidæ sint & igniferæ, ut Sicilia. *Παλάμη* & *ιν.*] *Παλάμαις*, id est, *χερσίν*.

867. *Σίλας.*] Dativus contractus ex *σίλαι*, à *σίλας*, quod no- men malè inter *ἀκλίαι* reponunt Grammatici.

868. *Ρ'ίψι.*] Pro *ἑρρίψι*. *Θυρεῶν ἀκρίχων.*] Id est, *λυπέμεν* & *μῶν*.

869. *Ε'κ ἧ Τυφαι* & *ιν.*] Postquam Typhæi nativitatem & im- manitatem pluribus descripsit poëta, nunc progeniem ejus re- censet. Ex Typhone prognatum esse ait ventorum omne ge- nus humidè flantium, exceptis Noto, Borea, Argeste & Ze- phyro. Alii tres tantum hic memorari ab Hesiodo contendunt.

Discri-

Discrimen verò facit ventorum utilium & noxiorum. Noxios è Typhone natos asserit. Est enim Typhon nihil aliud, quam immanis ventorum vis, seu inflammatio densa & ingens, ex cuius dissolutione venti nascuntur procellofi & nocentes. Verum quærat hic aliquis, cur poëta ventos humidè flantes ex Typhone generari dicat, cum Typhæus ille ventus sit ex fumosis & igneis exhalationibus constans: quare magis consentanea loqueretur Hesiodus, si ventos siccè flantes ex Typhæo esse dixisset. Sed facilis est responsio: Licet enim venti omnes ex siccis calidisque constant exhalationibus, ac propterea etiam sicci videri possent, tamen Solis calore in aërem, qui frigidis & humidis repletur vaporibus subvecti, rursusque ad nos delati in terram, frigidi & humidi redduntur. Unde liquet Typhæi nomine designari ventum *εὐρυπύκνον*, procellosum, multo igne constantem, generique humano noxium; quod si ita est, fieri non potest, quin similes ex eo nascantur venti, hoc est, perniciosi & amburentes. Quanquam verò hæc quæ de Typhone dicuntur, ficta sint à poetis, tamen ad philosophicam veritatem reduci possunt. Scimus enim, non ex Typhæo, sed ex cælo & terra produci ventos. Nam cum exhalationum terrestrium multitudo circa terram moveatur, motus illius principium accipit à cælo vel sole: materia verò generationis ex inferiore loco subministratur. Nec ventos omnes ex Typhæo arcessit poëta, sed tantum noxios. Quatuor enim, vel ut alii volunt, tres excipit ventos cardinales, Notum, Borean, Argesten & Zephyrum, quos *ex Diis*, hoc est, *utiles* esse docet. Notus, qui & alio nomine *Auster*, ventus est à meridie flans, diciturque utilis, vel quod talis sit navigantibus: vel quod corporibus salubris, non tamen omnis. Sunt enim Noti in Africa sicci, sed per mare Mediterraneum in Græciam delati redduntur ex admixto aëre humidiores. Unde & eis nomen *ἀπὸ τοῦ ὕδατος*, *ab humore*. At verni Austri sunt sereni ac salubres, qui propterea Græcis dicti *λευκοί*, quasi dicas, *albi Noti*, hoc est sereni. Tum etiam utilis Auster humectandis corporibus & plantis, nempe pluvius & moderatus. Nam ut Theophrastus ait: *τὸ ὕδωρ καὶ ἀψύχων τὸν ἔχει*, id est, *pluvia refrigerat & attemperat corporis habitum*. Alioquin idem ventus si diutius perduret, ab Horatio *plumbeus* dicitur, hoc est, gravis corporibus & putrefactionis auctor ob frequentes pluvias & infitum calorem, lib. 2. Sat. 6. Boreas item ab Hesiodo inter flatus salubres

bres reponitur : est enim serenitatis effector, unde & αἰθρηγῆ-
της Homero, Ἀδρεινὸς Theophrasto, quia licet frigidus sit, ta-
men cælo suditatem affert, quæ Ἀδρία Græcis. Unde Aristote-
les in 7. Polit. cap. 11. ait, post urbes eas, quæ Orientem spe-
ctant, proximè ut salubriores esse laudandas, quæ respiciunt
Aquilonem, quia magis Ἀχειμέριοι sunt, hoc est, hyemi con-
venientes, Nec minus Zephyrum, ut ventum ὑγρὸν laudat
Hesiodus. qui & Favonius Latinè, à fovendis plantis, Græcè Ζέ-
φυρος, quasi, Ζωηφόρος, quod fruges & flores pubescere fa-
ciat. cujus venti præconia nusquam non legere est in scriptis
veterum & recentiorum. Hæ tot tantæque ventorum utilita-
tes, & multiplicia beneficia, seu vires, ansam dedere stolidis
Gentibus divino cultu eos prosequendi. Hinc & Orpheus hy-
mnum scripsit Noto, Boreæ & Zephyro cum suffitu thuris, sed
de ventis plura in superioribus, ubi genealogiam eorum exhi-
buit auctor. Εἰς Τυφώϊ.] Scil. Ἀγλυθίν.] Ἀνέμων μῦθος.]
Οἱ ἀνέμοι. Ὑγρὸν.] Ὑγρὸς. Ἀνέμων.] Πνεόντων, ab ἀνέμοις, τὸ πνέω.

870. Νόσφι.] Χωρὶς. Βορίων.] Βορίων. Ἀργίσι.] Ἀργίσι. Ad-
jectivè hic sumitur, exponiturque *velox, albus*. Alii legunt, Ἀρ-
γίσι Ζεφύρῳ, ut distinctus sit ventus. Sic supra, Ἀργίσι, Ζέ-
φυρον dixit poeta.

871. Εἰς Θιόφιν.] Θεόφιν, vel ἐν Θεῶν. Οἶον.] Τὸ ὄφει-
λ.

872. Αἱ δὲ ἄλλαι μεγά.] Contrariorum ventorum ἐπαείθμη-
σις, & violentia. Quemadmodum è ventis quidam prosunt
mortalibus : ita non pauci iisdem nocent. De utilibus & sere-
nantibus jam dictum : persequitur deinceps poeta τὰς βλαπτι-
κὰς sive *nocentes*, quos vocat μεγά, hoc est, *vanas & in-
utiles auras*, cujusmodi sunt teste Scholiasta Cæcias, Thraścias
& similes, qui cum mari incumbunt, tempestates concitare
solent, & navibus, naviumque magistris exitium creare. Nam
Cæcias, quem cum Borea vel Aquilone parum sibi constans
confundit auctor de Mundo, dum flat πρὸς τοὺς οὐρανούς, in emi-
nentia incidens terrarum loca ac propterea sursum delatus,
mox reflectitur & quasi regurgitat. Quod cum fit, secum rapit
dissipatque omnia violento impetu. Idemque de Thraścias,
Africo & aliis judicandum, quibus per mare sævientibus disji-
ciuntur, naves scopulisque illisæ aut vadis, miserum in modum
intereunt. Ut igitur amorem ventis conciliant tot commoda,
quæ præstant humano generi : sic & metum incutiunt non
pauca

pauca damna, quibus maculant navigantes, ut meritò dixerit Horarius, lib. 1. Carmin. Od. 3.

Illi robur & æs triplex

Circa pectus erat, qui fragilem truci

Commisit pelago ratem

Primus, nec timuit præcipitem Africum

Decertantem Aquilonibus.

ΜαΨ αὔρα.] Alii junctim legunt, μαΨαὔρα, hoc est, πνευὰ καὶ κράταια πνοαί. Hesychius exponit, αἱ κράταια ἄνεμοι, ἢ πνεύματα, ubi legendum puto οἱ κράταιοι ἄνεμοι. μαΨ idem quod μάττω. Ἐπιπνεύ[ι.] Πνεύω poeticum est pro πνέω.

873. Ἡ ἐρεειδία.] Μίλανα, σχολειόν. Πίπ[ι]υσαι ἐς πόντον.] Virgilius: *Incubuerunt mari.*

874. Πῆμα μέγα.] Appositio. Θύε[ις.] Sic supra, ἀνέμων θύεσσιν αἵται. Maro: *Quæ data porta, ruunt. Αἶλα.] Ventorum turbo.*

875. Ἀῆσι.] Pro αἶσι[ις]. Simile exemplum supra habuimus: Ἡ ἐναῖον κεφαλαί, pro ἡσαν. Sunt qui legant αἰ[ις], pro quo tamen usitatus est αἶσι[ις], retracto accentu. Διασκοιδνᾶσι νῆας.] Juno ad Æolum: primo Æneid.

Incute vim ventis, submersasque obrue puppes:

Aut age diversas, & disjice corpora ponto.

876. Ἀλκή.] Βοήθημα, φάρμακον. Sic supra: κακῶ δ' ὅσον ἴασι) ἀλκή.

877. Κεῖνοι[ις].] Lege κείνοι[ις], ut referatur ad præcedens nomen μαΨ αὔρας.

878. Αἱ δ' αὖ καί.] Hæc cum superioribus cohærent, in quibus ventorum inutilium & ἐ Typhone genitorum effectus persequitur poeta. Præter enim naufragia, quibus infames sunt hi venti, etiam fruges suo flatu corrumpunt, soloque adæquant; vel pestilenti vaporatione eas adurant, nihil præter pulverein, & palearum strepitus misero agricolæ relinquentes. Hoc ita esse, testatur etiam Virgilius 1. Georgic.

Omnia ventorum concurrere prælia vidi,

Quæ gravidam latè segetem ab radicibus unis

Sublime expulsam eruerent.

Et paucis interjectis:

Fædam glomerant tempestatem imbribus atris

Collectæ ex alto nubes: ruit arduus æther.

Et pluvia ingenti sata lata boumque labores

Diluit.

Quare

Quare ut Austri ob crebriores pluvias flavescentem in agris segetem diluunt : ita Typhonicus flatus cum oriuntur , ob calidam quam habent temperiem , pulvere multo , paleisque segetes replent. Hinc non sine causa veteres Typhonem animal esse dixerunt ἀμφίδιον , Draconisque habere naturam , quod in aquis pariter & terris dominantur venti , modò fulgura , modò tonitrua ex se procreantes : modò imbrium profluvia , & terræ motus. Adeo ut mirum videri non debeat , si similes parenti suo gignantur venti , & Typhonicum quid spirent , qui ex Typhone nati. Αἱ δ' αὖ.] Scil. αὐρα. Δαῖαν ἀπείρατον.] Id est , rotundam. Ἀνθιμύσαν.] Ἀνθοφόρον ἀνθιμον , flos , idem quod αἶθος.

879. Ἐργα ἱερὰ.] *Segetes* metonymicè. Χαμαιῆναι ἀνθρώπων.] *Agricultorum*. χαμαίης epitheton hominis , quod ex humo natus.

880. Πιμπλίσου.] *Æolicè* , πιμπλάει , tanquam à πίμπλημι. nam à πιμπλάω fuerit πιμπλάει , & Dor. πιμπλίσου , ut γλίσσαι pro γλάει apud Theocrit. Κολοσυρτῆ.] Scholiastes κολοσυρτῆν propriè strepitum esse vult ac pulverem , qui excitatur , quum virgultorum stipularumve fascies per terram trahuntur , ὡς τὸ σύρειν τὰ κλάα , id est , φύζαναι.

881. Αὐτὰρ ἱπεί.] *Belli eventus* , qui prosper Jovi Diisque cælestibus : infelix contra & exitiosus fuit Titanum gregi. Victoria igitur potitus Jupiter adversus Titanas , communibus omnium Deorum suffragiis rex creatus est. Hæc partim ad historiam referenda , partim ad Naturam. Ad historiam , quatenus Jupiter Cretensis ex ætæo patre Saturno , debellatisque Titanibus , qui cum ipso de imperii summa pugnabant , unanimi procerum consensu rex declaratus est : eumque sublati passim tyrannis sua regibus restitueret imperia , legesque & jura singulis præscriberet aliaque in principes & populos beneficia conferret , pro Numine cultus est , Rectorque habitus universi orbis. Scribit Pausanias in Arcadicis , Cecropem , qui regnavit Athenis , primum omnium mortalium Jovem ut Deum coluisse & supremum vocasse , nihilque vita præditum illi immolandum duxisse , sed liba tantum patria , cum omnem crudelitatem à suis ætæaribus repellere divinam naturam arbitraretur : cui nihil magis convenit , quam clementia & beneficentia. Physiologi cum Jovis nomine bonam æris temperiem intelligant , qua

quæ discussis illis ventorum turbinibus, & exhalationibus igneis ad pristinam tranquillitatem reducitur Natura, dominatum in terrestria tribuunt cælestibus supremisque corporibus, ut præstantioribus. Nec sine causa id Terræ consilio factum ait poeta, cum Typhonicis flatibus maximè infestetur terra, damnaque patiatur ob excussas segetes vel adustas, aliaque incommoda, quæ supra recensuit poeta. Πόνον.] Id est, ἀγῶνα, μάχην. Εἰσιτίλισσαν.] Geminatur σ metri causa.

882. Τιμαῖον.] Æol. pro πμῶν. Subauditur particula χᾶεν vel simile. Κεῖναι] Εἰκεῖναι, id est, ἱμαχί(αντο. ut *decernere* apud Latinos. Βιηφι.] Τῇ βίᾳ.

883. Βασιλεύειν,] Ionicè, βασιλεύειν. Ἀνάσσειν.] Sæpe hæc duo conjungunt poetae. quanquam propriè loquendo minus sit ἀνάσσειν quam βασιλεύειν, & ἀναξ quam βασιλεύς.

884. Φεαδμοσυνή(ιν.] Βελαῖς. Εὐρύοπα (λῶ.)] Versus hypermeter. In aliis codicibus legitur, αἰεὶ ζῶα, ut sit spondaicus.

885. Τοῖ(ιν.] Pro τύποις. Εὐ.] Pro εἶ, quanquam & sine dialysi scriptum legatur in quibusdam codicibus. Διαδάσσαι.] Διαδάζομαι, *divido*.

886. Ζῶς ὃ θεῶν] Jupiter cum Deorum conspirantibus votis & vocibus regnum adeptus esset, debitosque singulis honores & munia distribuisset, ad tanti imperii conservationem opus habebat summa tum prudentia, tum justitia. Quare fingitur primò uxorem duxisse Metin Oceani & Thetyos filiam: deinde Themis. Μῆνης autem, ut vox ipsa significat, nihil aliud est, quam prudentia rebus domesticis conservandis necessaria. Hanc gravidam reddidit Jupiter, cumque ex oraculo didicisset fore, ut ex ea nasceretur, qui patre foret potentior, eam deglutivit. Cujus caput cum ex ea gravida gravidum quoque factum esset, Minervam peperit. Quæ fabula licet inepta sit, & contra naturæ consuetudinem ficta, omniumque risu explodenda, doctrinam tamen continet longè utilissimam. Eo enim significare volunt poetæ vim ratiocinandi sedem præcipuam habere in capite, ex crebra autem ratiocinatione nasci Minervam, hoc est, *sapientiam*, domi militiæque necessariam virtutem, qualis in rege & summo imperatore præcipuè requiritur. Fingitur Metis in ventrem Jovis recondita & tum nata Pallas, cum pluit aurum in Rhodiorum insula, per quod docetur, imbibendum esse consilium bonorum & perpendendum, ut inde

de nascatur Sapiencia, quam sequitur felicitas & defensio tutissima rerum singularum & tranquillitas, cum sapientem nemo fallere, aut imparatum unquam invenire possit. Quare cum scirent Cælus & Tellus, quam necessaria regi & quidem recens creato esset prudentia, in regno benè administrando, auctores Jovi fuerunt, ut Metin devoraret. Copiose fabulam hanc interpretatus est Chrysippus Stoicorum scriptor acerrimus. Meminere ejus quoque Christiani patres, dum rident Gentium ineptias, ut Clemens Alexandrinus & Epiphanius viri cum doctrina, tum pietate insignes. E recentioribus item Natalis Comes lib. 2. Mytholog. cap. 2. Omnium tamen acutissimè eam exponit Baconus, qui arcanum imperii continere fabulam ostendit, ac docet, quâ arte scilicet reges se versus consilia sua gerere soleant, ut autoritas & majestas eorum apud populum augeatur & extollatur. quem videbis cap. 30. prædicti libelli de Veterum sapientia. Πρώτῳ ἄλογον.] Diversas enim uxores habuit Jupiter, primò Metin, deinde Themis. Tertiam cepit in regione Gnosis apud fluvium Therenum, ut tradunt nonnulli. Postremam duxit Junonem, quam semper tenuit. Θείῃ.] Εἵθερ, id est, ἡγάγαρ. Μηῖν.] Nomen hic mulieris, quæ fingitur Oceani & Thetys filia.

887. Πλείστα θεῶν.] Laudat eam à rerum divinarum humanarumque scientia.

888. Ἡμεῖς τίξισθ.] Τεξομένη. Γλαυκῶπιν.] Γλαυκῶφθαλμον. Ἀθηνῆν.] Ἀθηνᾶν.

890. Αἰμυλίοις.] Ἀπαληκτοῖς, ἀεθλοῖς.] Εἰώ.] Ἰδίων. Εὐκαίθερ.] Εὐκαίθερ, per syncopen. Νηδυί.] Κοιλίαν, de qua voce alibi.

892. Τὰς γὰρ οἱ.] Rationem reddit poëta, cur Cæli & Terræ consilio Metin devoravit Jupiter, quia nimirum in fatis erat ex ea nasciturum, qui patre esset fortior. Hoc ut præcaveret Jupiter, Metin deglutivit. Ex qua παρὰ πόσιν pro uxore gravidus factus Deorum rex, Minervam concepit, ac peperit. de quo Jovis puerperio dialogus extat festivissimus apud Lucianum. Jovis nomine nonnulli hic intelligunt Rationem, seu interitam mentis illuminationem: at Metis consilium est, quæ duo cum inter se coeunt, nascitur Minerva, hoc est, prudentia. Quæ quidem prudentia cum per experientiam comparetur: experientia fiat per sensus: sensus autem in capite sedes suas habeant, qui objecta sensibilia, & rerum singularium species ad-

intellectum deferant, non sine caussa finxere poetæ Minervam è Jovis cerebro natam esse. Quod verò à Jove prohibitus sit ex Metide nasci alius Deus impudens aut improbus, eo significatur, ex prava consultatione pravas nasci actiones. Facile enim consilium, nisi ad amissum rectæ rationis & internam mentis nostræ lucem dirigatur, in malum degenerat, nec nisi nefarias producit machinationes: verum ubi Jupiter accedit, id est, *recta ratio*, quæ bonum & malum sibi proponens, alterum ab altero discernit, ut quod melius est sequatur, tum vera nascitur prudentia. Hæc virtus cum ad varias sese extendat res, cunctisque ferè actibus sit communis teste Cicerone, hinc & Minerva scientiarum omnium præses, & belli pacisque arbitra esse creditur. Dicitur item par patri Jovi habere robur, ob prudentiæ vim, quæ fortitudine potior. Τῷ.] Οὐτὶς per aphæresin. Nonnulli codices habent τῷ, quod minus probo. Οἱ.] Αὐτῇ. Βασιλῆϊδα.] Βασιλικῶ.

893. Διὸς αἰὲ.] Pro, ἀντὶ Διός. Anastrophe. Αἰετλοῦσι τῶν.] Æolicè αἰετλοῦσιν, hoc est, ἀθανάτων.

894. Εἴματα.] Alii cum spiritu aspero legunt εἴματα, quod Atticum est. Πισίφρονα.] Φροσιμώπειτα. Γενίαξ.] Pro γηήσεαξ. Quod facit particula διωηλικὴ αἰ non expressa solum, sed & subintellecta.

895. Τετθλοῦσαν.] Quod juxta Tritonem Bæotix fluvium nata esset.

896. Μινῶ.] Διόσμιον.

897. Αὐτίς ἐπὶ τ' ἄρ.] Continuatio fabulæ superioris. Postquam, inquit Hesiodus, filium paritura esset Metis patri successorem regnique hæredem, prius eam devoravit Jupiter, ut conformiter oraculo indicaret illi Dea, quid conservando regno conducere, quid contra. Eo docetur Metin, quo nomine *consilium* denotatur, nec bonam esse per se, nec malam, sed tunc utilem mortalibus existere, cum sanæ rationi & primogeniæ mentis rectitudini congruit, quæ Jovis voce designatur. Ex cuius utriusque mixtura & quali συνουσία nascitur Minerva, id est, vera animi prudentia. Docetur item per devorationem Metidis, Jovem, id est, rationem prava consilia intra pectus abscondisse, ne executioni mandarentur: Prudentiamque, quæ in consultando præcipuè versatur, matrem esse Sapientiæ: utramque Jovis, hoc est, Dei cælestis singulare donum. Neque enim tam insulsi fuere præsci Sapientes, ut ejusmodi fabulas temere

mere confingerent, sine succo ullo bonæ doctrinæ. Παῖδᾱ.] filium, qui ex Jove & Metide nasciturus esset.

898. Ἑμισῶ.] Ἑμισῶς, incremento Attico. Ἑμισῶς ἦτορ ἔχοντα.] Μεγαλόψυχον.

899. Προφῶν.] Προφῶν. Εἰςκατθιτ.] Προεἰκατθιτ. Supra: εἰςκατθιτ ἡδυν.

900. Ὡς δὲ οἱ.] Ἦνα δὲ αὐτῶ. Φροῦσαιτ.] Φροῦσαιτ. Θιᾱ.] Metis. Ἀγαθὸν τι κακὸν τι.] Rectè. nam utrumque prudentiæ objectum, quorum alterum ab altero discernit.

901. Δότιον ἡγάστ.] Jovis matrimonium enarrat cum Themide initum, & utriusque ex eo sobolem. Post devoraram Metin, inquit Hesiodus, Jupiter secundis nuptiis uxorem duxit Themis. Themis autem Latinis Justitia, cujus officium est, servare unicuique quod suum est. Ejus genealogiam supra memoravit poeta, Jovisque filiam esse dixit. Quæ virtus cum in omni regimine necessaria sit, fabulati sunt poëtæ, Jovem quoque post Metin matrimonio sibi junxisse Themis, cum utraque & Prudentia, & Justitia in Jove, velut primo & inexhausto virtutum omnium fonte resideant, indeque ad homines dimanent. Physiologi per Themis intelligunt, *perum omnium bonam constitutionem, quâ debito ordine cuncta moventur*. Hæc autem Horas peperisse dicitur, id est, diversas anni tempestates, quæ & Themidis filiæ finguntur, cælique portis præesse creduntur, quinimo curam habere, ut modò serenum, modò nubilum sit cælum, à quibus videri possunt quatuor anni tempora *Horæ* appellata. Sic autem dicuntur, ut docet Hesiodi interpretes, *ἀπὸ τῶ ὥρῃν*, quod est *φυλάσσειν, custodire*. Credebantur enim non solum Jovis esse custodes, sed & hominum actiones observare, unde & *ἑρῶ*, idem quod *φύλαξ, custos*. At Plato in Cratylo sic vocatas putat *ἀπὸ τῶ ὁρίζειν*, quod est *finire, terminare*, propterea quod terminent hyemem & æstatem, & flatus, & qui sunt ex terra fructus. Macrobius verò Horarum nomen ab Ægyptiis arcessit, quibus Orus Apollo est sive Sol, ex Hebræo *אור* id est, *lux, splendor*. A Solis enim versione quatuor anni tempora dependent, Ver, Æstas, Autumnus & Hyems. Nomina Horarum sunt Eunomie, Dice, & Irene, quas solenni hymno celebrat Onomacritus cum suffitu aromatum. *Eunomie* à bona legum constitutione, vel larga distributione nomen accepit. *Δίκη* justitia est. *Εἰρήνη, pax*. Nihil itaque aliud harum Divarum fictione significari volunt poëtæ, quam *leges, justitiam*.

tiam & pacem Dei dona esse, & cultum agris inducere, varia-
que anni tempora distinguere: cum bella, injuriæ, contentio-
nes depopulentur omnia, & impediunt, quo minus opera sua
in agris excolendis perficere liceat agricolis. Ex Jove & The-
mide natæ dicuntur, quod ex observatione rerum divinarum
ac legum civilium talia bona nobis obtingant. Nam rerum
omnium abundantia comes est probitatis, ut annonæ penuria
scelerum & impietatis est affecla: neque ullum ferè speculum
offertur illustrius malitiæ vel bonitatis hominum, aut divinæ
in nos iræ, quam temporum vicissitudines. Δὲπερ.] Δὲτί-
ρως. Η' γάρ.] Η' γάρ. Λιπαρὴ.] Λιπαρὸς, propriè oleo unctus,
ac proinde *splendidus*. Solebant Veteres se oleo inungere, vel
nitoris, vel fragrantiae causa. Epitheton Themidi conveniens,
quæ vegeta semper & bene fragrans ob justitiæ fructus. Θί-
μις.] Justitiæ Dea. Ὠρεῖς.] Sic vocat quatuor anni tempesta-
tes, ὅτι ὠρεῖς (τὰ ἔργα τοῖς ἀνθρώποις, quod *ad maturitatem per-
ducant opera mortalibus*. vide suprà notata.

902. Εὐνομίη.] Nomen Deæ, quasi dicat, *bona legum consti-
tutio*. Δίκη.] Δικαιο(υῖν. hic filia Themidis. Εἰρήνη.] Pacis
Dea, ab εἶρω, *necto*, quod animos dissidentium inter se conne-
ctit. Τιθαλῆαν.] Θάλλω(αν. *gædo*, *floreo*. Hinc cum spicis ef-
fingebatur Pax, vel oliva, aut lauro coronabatur, Plutumque
manu ducebat; quo docebant Veteres, non belli tempore, sed
pacis coacervari opes.

903. Ὠρεῖς(ι.)] *Matura reddunt*: alii *speciosa*. Qui ὠρεῖς(ι
legunt, exponunt, *φθλάσας(ι*, sed sine exemplo. Grotius apud
Stobæum reperit ὠρεῖς(ι quod poeticum, pro ὠρεῖς(ι, ab ὠρεῖω,
τὸ φυλάττω, ἢ φρονίζω.

904. Μοῖρας θ' ἦσ.] Parcarum describitur nativitas. Hæ
quoque ex Jove & Themide natæ perhibentur, ex quarum im-
perio & voluntate quicquid homini obtingit boni malive, pro
jure & meritis, nec nisi Jovis sapientissimi consilio evenire
creditum est. Suprà Noctis filias esse dixit, quod fatalia sint
obscura. Tres autem memorat poeta, Clotho, Lachesi &
Atropon, respiciens tripartitum hominis tempus, quo gigni-
tur, vivit, moritur. Sorores inter se esse finguntur lanificæ,
vitæ humanæ quasi stamina dispensantes, quas & Necessitatis
filias dixit Plato. Hinc Lachesi nomen λαχέω, quod est
fortiri, quia fatum fortitò cuique obtingit. At cum suum cui-
que pensum neatur, Clotho dicta est altera, ὥς τὸ κλάθει;
quod

quod *nere* significat. Atropos verò appellatur, eo quod sit immutabilis vertique nescia. Deorum enim decreta rescindi nequeunt. *Non sollicitæ possunt curæ Mutare rati stamina fusi*, inquit Seneca in Oedipo. Latinis dicuntur Parcæ, non *νηῖ ἀντιφεύγου*, quasi minimè parcant, ut putatur vulgò, sed potius quod parcant. Duæ enim nent: sola Atropos recidit filum. Alii tamen à partiendo deducunt, ut Parcæ dicantur quasi *partæ*, quemadmodum apud Græcos *μετρίαι*, & *τιμωρίαι*, *ὡς ἂν τὸ μετρίαι*, hoc est, à *partiendo* nomen accepere. Unde *partitia fata* dixit Ammianus Marcellinus. Astrologi ad æthera & siderum posituram Parcas, ut & Fortunam, referunt. Philosophi plerique ad Lunarem potestatem. Sic enim illi existimabant, prout Luna blandè aut torvè aspexerit, ita homines celeriter aut tardè nasci & denasci, ingeniumque sortiri, aut mores, & pro iis fortunas. At Christiani pro Parcarum tabulis, & Gentium fato divinam agnoscunt providentiam, qua res à se creatas ita moderatur Deus, ut sine ejus voluntate & consilio, nihil boni malive, hoc est, adversi contingat homini in hoc mundo, casum omnem & fortunam longissimè à supremo Numine removentes. *Μοίρας θ'.*] Sup. *ἔτεκεν*, quod præcessit. *Ἡ' εἰς.*] *Αἰς.* *Πόρε.*] *Ἐ' πορε.*

905. *Αἰ' τε*] *Τε* redundat.

907. *Τρεῖς δὲ οἱ Εὐρυνόμην.*] Gratiarum porro recensetur genealogia, quas ex Iove & Eurynome filia Oceani prognatas esse tradit Gentium vates. Onomacritus in hymnis non Eurynomes, sed Eunomiæ & Iovis filias esse ait. Alii Veneris & Liberi. Quibus & templum exstruxit Eteocles, divinumque cultum exhibuit, teste Pausania in Bæoticis. Nonnulli duas tantum statuerunt Gratiar. noster hic tres, ut & reliqui poëtæ, tam Græci quam Latini. Dicantur Iovis & Eurynomes filiæ, quia fertilitas agrorum frugumque abundantia, non nisi pacis beneficio provenit. Hinc & Diva illa nomen accepit à latè pascendo. nam *Ἄρου*, *latè*, & *ρομήν* *pascuum*. Alii Eurynomen legis constitutionem interpretantur, ex *Ἄρου*, & *νόμος*, id est, *lex*. Ubi enim leges & æquitas dominantur, cessatque vis & latrocinia & dirptiones alienarum rerum, ibi rident agri, lætantur cives, florent vici & oppida, frequentantur Deorum templa, rebusque omnibus ornamentum accedit & incrementum. Hoc tamen munus non solius est Eurynomes, vel Eunomiæ, sed præcipuè Iovis. Nam humanæ facultates nullæ sufficiunt

ad Gratiarum procreationem, cum ad hoc divina opus sit elementia, & aëris temperie optimè affecti, quæ Iovis nomine designatur. Unde & Antimachus poeta Gratiæ Solis & Ægles filias indigetavit, cum nihil sine divina bonitate, solisque calore nasci posse crediderit. Peperisse autem fingitur Eurynome tres sorores, nempe Aglaïam, Euphrosynen & Thaliā, quia triplex est utilitas agriculturæ, è cultu agrorum, arborum, & animalium. Aglaia à splendore nomen adepta est. Euphrosyne lætitia est, qua ex agrorum cultu & ubertate dominum afficit. Thalia ἀπὸ τῆς χαίτης dicta, quod est *pullulare*, *florere*. nihil enim aliud est, quam amæna arborum pullulatio. Qui moraliter fabulam considerant, Gratiæ ut beneficiorum Deas crediderunt ἐκ τῆς ἐπομένῃ, quoniam sine agrorum fertilitate nemo dives, nemo munificus esse possit: quæ propterea nudæ pinguntur & virgines sibi connexæ, quod de dandis & accipiendis mutuò beneficiis interpretatur Seneca in libro de Benef. cap. 3. unde & Eurynomen sic vocatam putat à largæ distributione, quia latè patentis patrimonii sit, beneficia dividere, ab Ἀρῇ & τῇ νύμειν, quod est *distribuere*. Οἱ.] Ἀντί, Jovi. Χαίτης.] Sic dicuntur ἀπὸ τῆς χαίτης, à lætitia. Καλλιπαρήυς.] Æol. καλλιπαρήυς, *roseas genas habentes*, hoc est, *formosus*, per synecd. poetis usitatam. παρήυς, *genam* significat.

908. Κύρη.] Οὐρανίης. Πολυήρατον εἶδος.] Μορφῶν ὑπὸ πολλῶν ἐργαδεῖσιν.

909. Ἀγλαΐῳ.] Sunt qui habent Ἀγλαΐῳ, Ionica dialysi. Θαλίαν.] Θαλία Gratiarum una: at Θάλια Musarum.

910. Τῶν.] Pro ὧν. Ἀπὸ βλεφαέων.] Ὁφθαλμῶν, ex aspectu enim nascitur amor. βλεφαέων propriè *palpebra*. Ἐρως.] Ἐρως. Ἐΐς.] Pro εἰς, per Enallagen temporis. εἰς pro λαΐς, *libo*, *fundo* per aphæresin, quod Æolicæ linguæ proprium esse volunt. Διρηγυράων.] Διρηγυμένων.

911. Λυσίμελῆς.] Epitheton amoris, quod *membra solvit* vel *enervat*. Tribuitur etiam somno ab Hesiodo. Καλόν.] Χαλόν, *laxum*. Unde πῶς χαίρει ἀνένδον jubentur, qui tristes & solliciti sunt. Ὑπὸ φρύξιν.] Superciliorum contractione, vel elatione mentis nostræ ἀγέσιν indicamus. Διρηγυόν.] Pro Διρηγυόν, quod poetice, pro Διρηγυόν.

912. Ἀντίε ὁ Διμήριος.] Proserpinæ ex Jove & Cerere natales refert. Historicam Plutonis & Cereris genealogiam supra tradidit, quam Cereris & Jovis filiam esse dixit, quæ ob corruptionis

poris formam à Plutone rapta postmodum uxor ejus facta est & inferorum regina. Locum non expressit auctor noster. Bacchilides in Creta raptam ait. Phænodemus ex Attica regione. Cicero & plerique poëtæ Siciliam statuunt propter fertilitatem & amœnitatem loci, qui & Physicè fabulam interpretatur in l. 2. de natura Deorum, itemque in actione sexta in Verrem: Ceres igitur terra est, quatenus frugifera, cum hac coit Jupiter, cum sol sive æther, cui præest, se terræ miscet, eamque calore suo & imbribus sæcundam reddit. De quo sic Virgil. 2. Georg.

Tum pater omnipotens sæcundis imbribus æther

Conjugis in gremium læta descendit.

Cereris filia nominatur Proserpina, quod semina quæ jaciuntur in terram, è præteritis frugibus sunt exempta. Jovis item gnata fingitur, quod sine calore cælesti & pluviis nihil producat Terra. A Plutone verò rapitur, quando frugum semen in terram conjicitur, sulcisque injectis quasi sublatum obtegatur. Jupiter tamen, ut Cereris quærentis dolorem mitigaret, statuisse fertur, ut alternè sex menses apud maritum, totidemque cum matre degeret Proserpina: quæ de seminis item virtute exponunt mythologi. Semen quippe sex menses latet sub terra, dum Sol versatur in signis Australibus: idem emergit tandem & ad maturitatem perducitur, quando ad Borealia signa redierit paulatim. At Bacon, Chymicè Proserpinæ nomine spiritum denotari vult à superiore globo divulsum, subque terra per Plutonem repræsentatâ, clausum. Hic raptus à terra fingitur, quia minimè cohibetur, ubi tempus & moram habet ad evolandum, sed subita distractione compingitur & figitur. Quæ consideratio etiam Naturæ est, vimque illam & copiam spectat in subterraneis divitem & frugiferam, ex qua hæc omnia pullulant, & in quam rursus solvuntur, & redeunt. vide libellum supra dictum cap. 29. ubi fusius hanc fabulam exponit. Αἰπὴρ ὅ.] Οὐρανὸς δὲ. Jupiter. Πολυφύρου.] Παρὰ τὸ πολλὰς φύρειν, ἢ τοι ποιεῖν. Εἰς λείχῳ ἤλθεν.] Συνοσία(1.

913. Αἰκώλειον.] Καλλιῷ. Est fere epitheton Iunonis apud Homer. de quo supra. Αἰδωνεύς.] Poëticè Ἄδης, Pluto.

914. Ἡρπα(εν.) De raptu Proserpinæ legis elegantissimum poema Claudiani. Ἡς ὠδὴ μελέης.] Absente matre, dum flores legeret in Ennensium nemore, ut fabulantur poëtæ. Εἰδωκε.] Προ αἰδωνεύς, reddidit eam matri: vel Plutoni uxorem habendam dedit Jupiter.

915. *Μνημοσύνης.*] Musæ Iovis & Mnemosynes filiæ, quas novem fuisse tradit Hesiodus. unde & *Novensiles* Camænæ Veteribus dictæ, quibus hymnum scripsit Onomacritus cum suffitu thuris. Conviviorum, & omnis lætitiæ præsides facit poëta. Hinc apud nonnullas Græciæ civitates, præsertim Lacedæmonios obtinuit, ne ad epulas convivæ invitarentur plures, quam novem, in gratiam novem Musarum. Carminum quoque & Musicæ inventrices sunt habitæ, cujus quanta sit vis in animis hominum, ostendit Lucianus in Dialogo de Gymnasiis, & Cicero in lib. 3. de Oratore. Ex Iove natæ finguntur, quia omnis scientia, & optimus animi affectus ad eam imbibendam, non nisi divinitus in nos influit, cum omne bonum datum sit de cælo descendens à patre luminum. Mnemosynes item filiæ dicuntur, quia memoriæ beneficio & acquiruntur scientiæ & conservantur. Nam *μνημοσύνη* idem est quod *μνήμη*. Novem esse perhibentur propter novem earum inventa, quorum singula singulis adscribuntur, de quibus supra dictum, ubi etiam nomina earum, & origines excussæ. Hic mirari libet Gentilium cæcitatemne dicam, an væsaniam, qui non tantum homines, & res animatas, sed & virtutes, artesque ipsas in Deas transformarunt. Quid enim aliud sunt Musæ, quam artium & scientiarum nomina ab hominibus divina benignitate repertarum? quas, cum per se divinæ sint, variisque delectationibus afficiant mortalium animos, è cælestibus sphaeris ad nos descendisse sentiebant Pythagoræ sectatores. *Ἐξ αὐτῆς.*] *Πάλιν, ἐκ αὐτῆς.* *Ἐργόσαυ.*] *Ἡ εργόσαυ.* *Καλλιόμοιο.*] *Καλλιόμος*, id est, *καλῆς*, per synecd.

916. *Χρυσαίμπυκες.*] Id est, *τίμια*. Sic & Musas insignit Pindarus in Isthm. Od. 2. *ἄμπυξ*, propriè *ornamentum capitis muliebris*, seu *lorum quo comas cobibebant*, ἀπὸ τῆς ἀμπύχης τὰς τριχάς.

917. *Τῇσιν.*] *Ταῦταις, ἢ αὐτῆς.* *Ἀδὸν.*] Pro *αἰνῶνι* (i. ab ἧδω, *delecto*, quod in imperfecto & Aoristis *placendi* significationem habet. *Θαλίαι.*] *Εὐαχλαί.* *Τέρψις αἰοιδῆς.*] Hinc cantus & saltatio *αἰναθήμεναι* δαίτῃς Homero Odyss. 1.

918. *Ἀπὸ τῆς Ἀπέλλωνος.*] Apollinis & Dianæ natales enarrat poëta, quos è Jove & Latona esse docet: siquidem Latona à Jove compressa uno partu Apollinem & Dianam peperit. Herodotus in Euterpe non Jovis, sed Dionysii & Isidis sobolem fuisse Apollinem & Dianam scribit, nec Latonam matrem, sed nutri-

nutricem duntaxat, cum utrumque à Cerere apud se depositum servarit. Diversitas scriptorum ex eo nata, quod plures fuerint Apollines & Dianæ, quorum omnium res gestæ ad unum Apollinem Latonæ & Jovis filium referri solent. Scholiastes Græcus rationem afferens fabulæ hujus, ideo Latonam matrem Apollinis fingi tradit, quod suavitas Musicæ, cujus inventor Apollo, malorum omnium oblivionem inducit, quæ sunt in hac miserrima & molestiarum plenissima vita. Hinc & Latone nomen ἀπὸ τῆς λήθης, ab oblivione, ὅπῃ ὁ μουσικὸς ἐπιλαμβάνεται τῶν βίαι κακῶν, inquit idem Scholiastes. Nec Apollinem solum peperit, sed & Dianam, quod similiter ad Musicæ virtutes refert Diaconus. Nam ea vis est harmoniæ, ut modo ad lenitatem muliebrem animos mortalium inflectat, modo ad fortitudinem erigat & inflammet, strenuosque faciat. Quod idem ostendit exemplo Timothei Musici quondam præstantissimi. Hic, ut memoriæ proditum est ab Aristoxeno in lib. de Tibicinibus, cum musica instrumenta apud Alexandrum Macedonem pulsaret, ita ejus regis animum inflammavit, ut ad capienda arma è convivio exilierit: deinde cum ab illa tam acri chordarum tractatione ad leniorem modum devenisset, iterum accubuit. hinc & diversorum modulorum in bello usus ad incitandos, vel revocandos è prælio milites. Sunt qui fabulam ad venationis studium reducant, ideoque Latonam matrem Dianæ fingi dicant, quod venationis exercitatio plurimum conferat ad deponendas & delendas animi molestias, secundum illud Nasonis:

Vel tu venandi studium cole. sæpe recessit

Turpiter à Phæbi victa sorore Venus.

Quod de amantium curis & miseriis, idem & de aliis vitæ humanæ calamitatibus dici potest. Alii rursus, ut Platonici, creationem mundi hoc figmento designari volunt, cujus opifex Jupiter est, materies Latona, à latendo sic dicta, quod antequam lux foret, omnia in tenebris delitescerent, donec Deus universi conditor ex informi chao Solem, Lunam, cæteraque elementa in suum digesserit locum, ita ut Sol vi maxima caloris superiorem ætheris nactus sit locum; Luna inferiorem, utpote ex crassiore constantem natura. Nam Apollinem esse Solem: Dianam, Lunam, docet Plato in Cratylo, & Cicero in 3. de natura Deorum. Sed de his abunde in superioribus dictum.

• 919. Ἰμεγνύω.] Ἐπιθυμητικόν. Γόνει.] Τίκτω. Παρὰ πάντων.]

Υπὲρ πύλας. Οὐρανίου.] Θεῶν. Malè in aliis legitur πύλας re-
tractio accentu.

921. Λοιδοθήτῳ δ'.] Heben, Martem & Lucinam Jovis
item & Junonis progeniem esse tradit. Juno nihil aliud est
Phyficis, quam æther sive natura Jovi subdita, quæ pro mul-
tiplici Jovis significatione variat. Interdum Jupiter est æther
sive cælum: atque ita Juno fit aër. Interdum Jupiter est cælum
cum aëre superiori, quo pacto Juno est aër inferior cum terra.
Hæc Jovis uxor dicta est, quia cælum influxu & calore suo in
terram agit, neque terra sine cæli agitatione quicquam produ-
cere possit, quod ex Homericis patet versibus Iliad. lib. ξ.

Ἡ ῥα, καὶ ἀγλαῆς ἐμφορῆς Κρόνος παῖς ἦν τῷ Διὶ γαίῳ.

Τοῖσι δ' ὑπὸ χθονὶ διαφύειν νοθήλειά ποίλω.

Sic ait, uxorem amplexus Saturnius hinc est.

Sub quibus alma parit tellus cum gramine flores.

Dein Juno Heben peperit, quæ filia ejus dicitur, ut docet Ci-
cero in lib. 1. Tuscul. quæstionum, quoniam è felicissima aëris
temperie, quæ Junonis nomine intelligitur, omnia herbarum
arborumque genera pullulant & pubescunt. ἥδη enim *pubertas*.
Hæc sine Jove nasci haud potuit, cum nulla sit aëris temperies,
quam non afficiat ætheris calor ex motu, cum omnis corporum
inferiorum actio ex agitatione superiorum proveniat. Qui
enim potest aër aliquid ad ortum evocare, nisi solis æthereæ-
que regionis calore concitatus? Martis soror quoque vocatur
Hebe, quoniam ubertas rerum omnium & fertilitas agrorum
ex ejusdem aëris temperamento oritur, ex quo etiam bella &
illorum omnium devastations: Mars præterea bonitate regio-
num alitur, cum nemo prope de sterili & inope regione con-
tendat: vel ut aliis placet, quia affectus quodammodo aër di-
vinitus bellorum & discordiæ semina imprimat animis mortu-
lium. Lucina indidem Jovis & Junonis filia nominatur, quæ
Græcis Εἰλειθυα, quod præsto sit parturientibus. A Luna enim
humores augeri notum est, quod cum fiat per æra, quem mo-
do lunonem, modo lovem appellabant Veteres, jure Lucina
sive vis illa, quæ agit in inferiora corpora, Jovis & Junonis
filia dicta est. Plutarchus Sympol. 3. Probl. 1. de Luna loquens.
*Nam cum orbe, inquit, fulget dimidio ad partum conducit, quia
laxando humores dolorem parientibus mitiget.* Atque addit, hinc
eam Λοχία & Εἰλειθυα nuncupari. Lucina à Latinis vocatur,
quod per noctem luceat: vel quia in lucem venire faciat ex
utero

utero factum. Sed plura hac de re in superioribus notata. Λοιδοῖσιν.] Εἰχάτιν. Θαλαρῶν.] *Iuvenulam adhuc & ætate florentem.* Ποιήσατο.] Ηἰγάμετο. Supra dixit, ἔθετο. Ἀργεῖον.] Γυναικαί.

922. Ἀρηα.] Hinc inepti sunt, qui Martem sine patre natum volunt. Εἰλείθειαν.] Sic dicitur Græculis ὡς τὸ ἐλθεῖν εἰς τὰς πηλῆσας. At Clariss. Seldenus deducit ab Arabico *Lilith*, vel *Alileth*, quomodo Asianis vocabatur, quæ Europæis *Ilethya*, Deaque erat puerperis timenda, ideoque supplicationibus placanda. Vide Syntagma ejus cap. 2. de Dīs Syris.

924. Αὐτὸς δ' ἐκ.] Sequitur Minervæ generatio, quam ē Iovis capite natam esse dicit, eamque epithetis aliquot exornat ab ejus natura & officio petitis. Hujus Deæ nativitatem supra quoque tradit auctor. Ægyptii, à quibus Minervæ cultus in Græciam defluxit, φουσιῶς hanc fabulam interpretantur, & per Minervam ærem intellexerunt, quam Iovis filiam & semper virginem fuisse tradiderunt, eo quod ær natura corruptioni obnoxius non sit, & summum universi mundi locum obtineat, unde ē capite Iovis nata fingitur. Sapientiæ item Dea habita, quoniam res divina & Dei munus est sapientia, tum memoriæ & sapientiæ sedes est caput, in quo divinum & incredibile Dei & naturæ opificium conspicitur. Belli eadem præses credita, quoniam in bellis gerendis præcipue necessaria est sapientia. Unde non Achillem, vel Ajacem πηλίπορθον dixit Homerus, sed Ulyssem, ob vim prudentiæ. Αὐτὸς.] Ζῆς. Ἐκ κεφαλῆς.] Scil. ἐγείνατο, quod antecessit. Τετολόχευαν.] Τὴν Ἀθηνᾶν.

925. Εἰρεκύνδομον.] Sic vocatur à tumultibus bellicis, quos excitare dicitur. κύνδομος, *tumultus*: ἐγείρω, *excito*. Ἀγίστητον.] Διὰ τὸ ἀγῆν λαὸς, καὶ διεξάγειν τὴν στρατῶν. Ἀγρυπνῶν.] Quali ἀγρυπνῶν ἐν μάχῃ, quod *indefatigabilis sit in bello*, ut exprimit Hesychius, apud quem corruptè legitur ἀγρυπνῶ.

926. Πότνιαν.] Αἰδμίαν. Ἀδόν.] Ἀρίσκει. Κίλαδι.] Βοῶν. Clamores intelligit militum in bello.

927. Ἡρὴ δ' Ἡφαιστον.] Vulcani nativitas refertur. Hunc à sola Iunone progenitum volunt nonnulli, & quidem subvencaneo conceptu, ut de equabus refert Virgilius 3. Georg. quæ sine maribus concipere dicuntur. At Homerus, quique eum sequitur Hesiodus, & alii, ē Iove ac Iunone Vulcanum esse natum asserunt. Nam Iuno, quæ physicè ær est, si consistere pos-

possit & à nullo vi externa calefiat, nullum Vulcanum, vel Martem, vel Heben ex se genuerit: quia calor artifex est, marisque locum obtinet in rerum naturalium generatione. Neque mirum est, si, cum elementa & sidera pro Diis culta sint, hic quoque tanquam Deus fuerit exceptus, quippe cum idem Sol, Luna, æther, astra, ignisque putaretur. Si historicis fidem habemus, secundum Sacerdotes Ægyptios primum in Ægypto regnasse Vulcanum ajunt, eique divinos post mortem honores attributos propter ignem inventum, sed ut rectè notat Cl. Vossius, longè antiquius Ægyptio illo rege est ignis inventum: Deinde nec Vulcanus tam in Deos relatus est ob repertum ignis, quam ob ignis in arte fabrilis usum, adeo ut eorum libens subscribam sententiæ, qui Vulcanum antiquissimum non alium fuisse putant, quam Tubalcain Lamechi filium, prout Moses tradit Genes. 4. vers. 22. quod & ipsum nomen Vulcani indicare videtur. Sed de his supra dictum in principio hujus libri. Κλυτίη.] Ob varia & inclyta opera, quæ fiunt per ignem.

928. Ζαυδρῖς(ς.) Ε'ζαυδρῖν(ς.) Ζαυδρῖς, vires intendo, irascor, ex ζα pro λίαν, & μῖν, robur, animus, ira. Sunt qui versus posteriores transponunt, ut secundo tertium præmittant ablata parenthesis nota.

929. Ε'κ πάντων.] Præ omnibus. ἐν positum vice ὅθεν. Κηροσμηδόν.] Κηροσμηδόν.

930. Ε'κ δ' Ἀμφιθέτης.] Tritonis generatio, quem Neptuni & Amphitrites filium esse tradit. Oceani ac Neptuni buccinator & tubicen vocatur à poetis, de quo etiam Ovidius lib. 1. mirandi operis. Ejus formam describit Apollonius lib. 4. Argonaut. & Virgilius lib. 10. Æneidos. Superiore enim parte corporis hominem referebat: inferiore in caudam definebat Delphini. Humanam quoque vocem habuisse testatur Pausanias in Arcadic. qui memoriæ prodit Tritonem quendam solitum fuisse apud Tanagrazos quæcunque pecora ad mare agerentur, adoriri, quin etiam leviora navigia invadere. Scribit item Plinius lib. 9. cap. 5. Tiberio principi nunciatum fuisse ab Olyssiponensium Legatis ob id missis, visum auditumque in quodam specu concha canentem Tritonem ea qua nascitur forma. Petrus Gilius in additamentis Æliani, de Tritone loquens: Cum degerem, inquit, in Græcia, in Albanæ provincia ad fontem prope maris litus ab accolis frequentatum, mulieres & puellæ ad aquam hauriendam accedebant quotidie, quas cum Tri-

ton cerneret in littore maris latitans, sensim in terram emergebat, & clanculum ex eis, quam vellet, rapiebat & violabat: qui tandem comprehensus & in carcerem trusus mærore confectus obiit. Neptuni & Amphitrites filius dicitur Triton, quia monstrum marinum creditur. Aqua vero omnium elementorum maximè ad varia monstrorum genera procreanda fertilis est. Deinde cum ignota & rarius visa in admirationem facilè rapiant imperitam plebeculam, hinc divinum quippiam esse, & ut timen-
tium animi ad superstitionem sunt proclives, pro numine habuerunt, in cujus potestate essent navigantes. Cui si accedat precantis alicujus liberatio & præconium, nihil desideratur ultra ad tanti monstri *Δαίμονος*. Hinc illud Peligni vatis:

*Ceruleos habet unda Deos, Tritona canorum,
Proteaue ambiguum, balenarumque prementem
Ægeona suis immania terga lacertis.*

Ἀμφιτρίτης.] Nerei & Doridis filia, de qua in superioribus *Εὐρυπύκνους*] Ποσειδῶν.

931. *Εὐρυπύκνους.*] Tritonis hic adjectum ob vim maris longè lateque diffusam.

932. *Ποσειδῶνα.*] Τὸ βᾶθρον. *Παλει ἀνὰ νηλ.*] Neptuno maris præfecto.

933. *Χρύση.*] Τίμια. *Δῶ.*] Pro *δῶμα* per apocopen. *Δαίμωνος ἦτος.*] Appositivè. *Αὐτὰρ Ἀφροδίτη.*] Veneris cum Marte concubitus recensetur, ex quo nati Terror & Metus, quod eorum causa fit bellum. Venus cum Marte rem habuisse fingitur, vel quod naturali quadam inclinatione ad adulteria propensi sint illi, in quorum nativitate existat Venus cum Marte conjuncta, quomodo fabulam astrologicè refert Plutarchus in libello de audienda poëtica: vel moraliter, quod qui militiam sequuntur, fere adulteri & scortatores esse soleant, non dissimiles Marti suo, qui nullam legitimam uxorem habuisse dicitur, sed multas pellices, ex quibus prolem suscepit. Sunt qui figmentum eo vertunt, quod per Martem significetur ignea vis: per Venerem humor temperatus, ex quibus duobus perficitur generatio. Docetur item, quanta sit amoris potentia, ut etiam ferocissima quæque pectora domet, Martemque ipsum armis spoliet. Porro Terrorem & Metum ex Venere suscepit Mars, qui effectus sunt belli, Martisque filii, quemadmodum & Homerus fabulatur, *Ἰλιάδ.* lib. 15. qui *Δαίμονες* & *Φόβον*, Martis equos appellat, currumque ejus trahere fingit, cujus auriga sit Bello-
na.

na. Hi Martem assidue sequuntur. In Deos relati sunt ab Hostilio rege ut testatur Livius, quod commisso inter Romanos & Veientes prælio nunciatum esset regi Albanos desciscere, pallereque & pavere Romanos, quibus ut placatos redderet, templum erexit, & sacra fecit. Vide Patavinum scriptorem lib. 1. Harmoniam quoque ex eodem Martis & Veneris concubitu natam fuisse ait poeta. Hæc cum adolevisset, Cadmo Thebanorum regi a Jove in matrimonium data. Veneris & Martis filia fuisse proditur, quoniam moraliter loquendo collapsas urbium partes & divisas per Martem, coaptant iterum pulchreque disponunt cives, qui in iis habitare desiderant: unde laudatur illud Justiniani dictum: *Καλῆτε καὶ σύμφωνον τῶν τ' ἀρχόντων, καὶ τ' ἀρχομένων ἀρμονία*: qua soluta sequitur ἀπειρία, & perturbatio omnium reip. ordinum. Alii vim Musices eo nomine designari putant, quæ non solum erigit animos jacentes, & calamitatum miseriarumque humanarum cumulis oppressos suavitate quadam perfundit, sed etiam ad bellum viriles animos inflammat. Ἀρηί.] Pro Ἀρηί, Ion.

934. Πινόθρων.] Martis epitheton à *perforandis clypeis*. Πινὸς enim *pellis*, item *clypeus*. πορίω, *perforo*. Φόβον καὶ Δεῖμον.] Hæc duo distinguit Scholiastes. Φόβον vocat *fugam*, à φέω, τὸ διαίχω, *persequor*: at Δεῖμον, *metum ex ignavia ortum*.

935. Κλονίς(ι.) Ταργήτις(ι. Φάλαγξας.) Τὰς τῶν τραυλῶτων πίξεις.

936. Κρυόνη.] Ab effectu. Πολιπόρθω.] Martis adjunctum, quod & Ulyssi tribuit Homerus.

937. Ἀρρονίλω.] Sunt qui *Hermionen* vocent. Καίδμω.] Agenoris hic filius ex Phænicia, qui ad quærendam Europam missus, cum eam non inveniret, in Bæotiam deflexit, ibique Thebas condidit, cumque Harmoniam Veneris filiam duxisset uxorem, Semelen & sorores ejus genuit.

938. Ζῳί.] Mercurii natalem enarrat, quem Jovis & Majæ Atlantis filium esse tradit. Plures fuere Mercurii. Cicero in lib. 3. de natura Deorum quinque nominat: tres Trismegistus. At ex Græcorum Mercuriis non alius celebratior, quam *Atlantis magni Plaïonesque nepos*. Huic enim cæterorum omnium res gestæ & inventa transcribuntur. De eo sic Virgil. 8. *Æneid*.

Vobis Mercurius pater est, quem candida Maja

Cyllenes gelido conceptum culmine fudit.

Huic autem Deo legationes & fœdera tribuerunt veteres: tum mer-

mercaturam, tum palæstram & lyram, ut scribit Diodorus in quinto historiar. suarum. Idem & litteras invenisse, multaque vitæ commoda excogitasse dicitur, quare Jovis & Majæ, cælestis benignitatis filius creditus est, & Deus habitus. Nam prisca Sapientes cum homines ad studium sapientiæ adhortarentur, ista de Mercurio finxisse tradunt. Hinc ut eloquentiæ & orationis quanta vis esset, ostenderent, dixere iidem, Mercurium esse nuncium Deorum & hominum. Per orationem enim voluntas Deorum, & sententia divinarum legum & tecta animorum nostrorum consilia, quæ non nisi auctore Deo proveniunt, explicantur. Unde & λόγιος dictus, eique linguam consecrarunt Veteres. In quem & hymnum scripsit Horatius lib. 1. Carm. Od. 10. ubi vide, si placet, quæ ad eum locum notavit doctissimus Lambinus. Ζῳί.] Διὶ. Ἀτλαντίς.] Atlantis filia. Hinc & *Atlantis nepos* ab Horatio vocatur Mercurius in hymno. Μαίη.] Pro Μαία nomen proprium matris Mercurii: circumflexè appellativum est, *natrix, obstetrix*. Κούρην.] Ἐνδύον. Nonnulli habent Φαίδην.

939. Κήρυκ' ἀθανάτων.] Hinc Lystrenses Paulo, ut Mercurio divinos honores exhibere voluerunt, ὅτι αὐτὸς ἦν ὁ ἡγέμενος ὁ λόγος, quod ipse dux esset sermonis, ut legere est Act. 14. cap. Ἰερὸν λέχον εἰσυναβᾶσαι.] Συμβολῆσαι.

940. Καδμείη] Bacchi generatio ex Jove & Semele Cadmi filia. Ægyptii Bacchum Osirim appellavere, qui cum rationem frumenti, & cultum vitium ipsos docuisset, aliaque humano generi utilia excogitasset, pro numine habitus est, nec Semeles tantum, sed & Cereris vel Proserpinæ filius creditus. Græci, ut omnes pæne Deos ad suam gentem revocant, Thebanum esse finxerunt, Penthei, Actæonis, Learchique infelicissimorum hominum affinem, ut ait Lucianus in concilio Deorum, qui ex eo probat, mortalem illum fuisse, sed ob virtutis præstantiam, ut Plutarchus ait, patiendi facultatem depoluisse & immortalem esse factum. Antiquissimus vero Bacchus fuit Noë, qui primus vites plantavit, vinique conficiendi docuit rationem, uti legere est Genes. 9. vers. 20. Iovis autem filius esse dicitur Bacchus, quod singulare Dei beneficium sit vini repertum. Semelen pro matre habuit, quod Physicè exponitur de terra, è cujus humore & pinguedine vitis redditur fecunda. Ut autem crescant uvæ & perecoquantur, acris & suavi calore fovendæ sunt. Talis est Jovis calor: ac res ostendit,

dit, quando temperatus & suavis calor, postquam ex vitibus gemmæ exortæ sunt, accessit, melius coqui uvas, & vina gigni præstantiora. Cumque ex matre Iovis fulmine combusta natus fingitur Bacchus, calorem & fervorem vini indicare volunt poetæ, cujus natura talis est, ut vim obtineat igni parem. Immortales facti sunt Bacchus & Semele, quod naturaliter vitis semel inventa, & plantata semper vinum de se procreet, neque destituatur unquam terra tam utili & divino munere: vel historicè in Deos relati ambo ob beneficiorum suorum memoriam. Plura de Baccho alibi dicta. Καδμείη.] Κάδμος κέρλεω vocat Euripides in Bacchis. Οἱ.] Αὐτῷ, Iovi. Σεμέλη.] Sic eam dici putat Scholiastes, ὡς τὸ σείειν τὰ μέλη, ob vini naturam, quod *membra concutit*.

941. Διῶν(ον.) Quasi Διὸς υἱόν, per excellentiam, ut Latinis *Liber*, quod *filius sit Iovis*, cujus plurale nunc tantum usurpatur. Πολυγηθία.] Quasi πολλὰς γῆθῃ ποιῶντα, id est, χαίρειν. Sic Maro: *Adsis letitiæ Bacchus dator*. 10. Æneid.

943. Ἀλκμήνη δ'.] Hercules Jovis & Alcmenæ filius, qui & plures fuere, ut testatur Cicero in tertio de natura Deorum. Celebratissimus verò omnium fuit Thebanus ex Jove & Alcmena natus. Hic cum omnia animi sui viribus inferiora duce-
ret, habitus est Jovis filius. Nam Veteres clarorum virorum origines propter virtutis excellentiam referebant ad Deos. Neque enim humanum ipsis videbatur, sed divinum, subire pericula pro salute Reip. adversis rebus non terreri, non consternari, sicut Hercules in pacando orbe fecit. Nomen Herculis ei datum, quasi τὸ Ἡρώς κλέος, quod *gloria & decus esset Iunonis*, cujus odiis impulsus tot labores subire, totque cum monstris congredi debuerit, in quibus tamen omnibus divino fretus auxilio victor extitit gloriosus, adeò ut Iuno prius jubendo, quam hic laborando defatigaretur. Physiologi nomen illud interpretantur de Sole, qui Iunonis, hoc est, æris est decus & gloria. Duodecim ejus labores, sunt duodecim signa Zodiaci, quæ quotannis pererrat Sol, quem in quarta Sphæra commorari invenit Alcmena, id est, mens robusta. Symbolicè etiam proponitur Hercules velut exemplum prudentiæ & fortitudinis. Per monstra quæ domuisse fertur, signantur monstra vitiorum, ut luxuria, ambitio, avaritia, segnitie & alia. Quare & solus ex Argonautis se continuisse dicitur in nave, nec exisse ad Hypsipylum, quia sapiens non vincitur libidine
ille-

illecebris. Plura de Hercule in superioribus notata, quæ vide Lector. *Ἀλκμήνη*.] Amphitryonis uxor, cujus amore captus Jupiter sumpta Amphitryonis forma cum ea concubuit: ex quo concubitu natus est Hercules. *Βίλω Ἡρακλῆϊ*.] Pro *Hercule forti*. Sic Orpheus:

Πρῶτα μὲν εἶδεν Βίλῳ Ἡρακλῆος θεοῖο,
ὃν τέκεν Ἀλκμήνῃ Ζεὺς Κροτῶνι μεγίστῳ.

944. *Νεφελήσρετα*.] *Βολ. νεφελήτης*.

945. *Ἀγλαΐῳ δ'*.] Vulcani matrimonium refert poëta, qui Aglaïam duxit uxorem è tribus Gratiis natu minimam & ætate florentem. Communis tamen poëtarum opinio est, quod Venerem è Lemno duxerit. Quare Virgilius eam uxorem Vulcani nominat in octavo *Æneid*. Dicitur Vulcanus Aglaïam sive Venerem habuisse uxorem ob physicas rationes, quia è calore & humore universa rerum humanarum generatio perficitur, quorum omnium semper intelligenda est symmetria, sive debita proportio. Nihil enim aliud est Aglaïa, quam splendor & ubertas rerum, quæ calorem ipsum consequitur, ut etiam nomen ipsum indicare videtur. Scholiastes ad hunc locum: *Vulcanus*, inquit, *Aglaïam duxit uxorem, Gratiarum natu minimam, quod varia & splendida opera fiant per ignem, ut fabrorum ætiorum ostendunt machinæ, & aurificum inventa*. *Ἀγλαΐῳ*.] Ion. q. d. *splendidam*. αἴγλη, *splendor*. Ἀγαλλυῖς.] Quasi ἄγαν κλυῖς. *Κλυῖτιχης* Homero, ὡς ὁ παρὰ τῷ χαλκιδεύῃ ἰδοῖτο, inquit Eustathius. Ἀμφιγυῖς.] Ἐκπύρωθεν χαλκός, quod ad ignis nostri motum & imperfectionem refert Augustin. lib. 10. cap. 9. contra Faustum.

946. *Ὀπλοζῆτι*.] *Νεοζῆτι*. *Θαλιρῆν*.] Talis debet esse beneficiorum relatio, recens semper & prompta. *Ποιήσαι' ἀγρίων*.] *Ἐγάμησε*.

947. *Χρυσήκερς*.] Bacchus Ariadnen Minois Cretensium regis ex Pasiphææ filiam uxorem duxisse traditur. Cum enim hæc apud Naxum insulam à perfido Theseo relicta esset, Libero patri nupsit, à quo donata est corona septem stellis adornata, quam ille à Venere acceperat. Ad naturam referunt physiologi; nam Ariadne Baccho nupta fingitur, quod vinum liberalius haustum bibenti noxas parere soleat, ὡς γὰρ τὸ δρᾶς δινεῖν, ut ait Isaacius. Flava dicitur, ob comam, quæ flavo colore tincta: circa enim corporis cultum studiosior fuisse creditur Ariadnæ, qua tamen pulchritudine virginittis jacturam

passa est, & à Diana sagittis confossa. Fabularum interpretes Bacchi nomine ebrietatem repræsentant, quæ in homines etiam præclare meritos incidere potest, nec varia duntaxat vitiorum monstra producit, sed & imprimis fæminarum stupris & libidinibus accenditur. unde & muliercularum furentium & protervientium impudico satellitio gavisus dicitur. At illustris Bacon sub Bacchi persona in genere naturam cupiditatis sive affectus & perturbationis describit: cui Deo vitis inventio tribuitur, quod affectus omnis sagax sit & ingeniosus ad investigandum fomites suos: nihil autem ad perturbationes in homine excitandas inflammandasque potentius vino, quod communis instar fomitis. In Ariadnen à Theseo desertam amores suos effudisse dicitur Bacchus, quod certissimum sit affectum id petere, & ambire, quod experientia repudiavit. Norunt enim omnes, qui affectibus suis servientes & indulgentes pretium potiundi in immensum augent, sive honores appetant, sive fortunas, sive amores, sive gloriam, sive scientiam, sive alia quæcunque, se res relictas petere & à compluribus per omnia forè secula post experimentum dimissas, & fastiditas. *Χρυσήρης.*] Solis epitheton, hic Bacchi, qui pro Sole etiam cultus. hinc & *juvenis* fingitur & *intonsus*, ut Phæbus. *Ξανθῆν.*] *Ξανθότριχα*, ob flavos crines. hinc *Ξανθὸς Μένειλα* apud Homerum.

948. *Μίνω*.] Fuit Minos Jovis ex Europa filius, Creten-
sium rex, qui quod legum esset observantissimus, inferorum
judex post mortem creatus fingitur, de quo Homer. Odyss. 19.
Hujus autem filia Ariadne.

949. *Τῆν.*] *Ταύτην.* *Θῆκε.*] *Εἴθηκε.* *Αἴγῃω.*] *Αἴπαλαιά τε* *Ἴν,*
ejus indicat. Refert tamen Pausanias in Corinth. Ariadnam
obiisse, & à Baccho sepultam esse in Creta prope templum ipsi
Deo dicatum.

950. *Ηΐλυ δ'.*] Herculis cum Hebe connubium, ejusdem-
que *Διὸς υἱὸς* describitur his versibus. Quæ de Hercule à di-
versis memorantur auctoribus, uni Thebano ex Jove & Alc-
mena nato, tribui solent. Hic igitur Hercules ob eximiam vir-
tutem & animi constantiam in monstris debellandis dictus est
Jovis filius, quia fortitudo illa & invicta animi patientia, quæ
per Herculem repræsentatur, Jovis, hoc est, divinæ bonitatis
donum est, quæ instructus heros ille gloriam sibi peperit im-
mortalem apud universos homines, cælique se indigentem red-
didit.

didit. Alcmena quoque natus fertur, quo nomine præter probitatem, singularis animi vis significatur, quæ summa fuit in Hercule. nam Ἀλκμήνη, quasi ἀλκὴν ἐφάρμευς, hoc est, animi strenuitatem constantiamque denotat, qua virtute vitia omnia & libidinum illecebras superavit. Physicè hanc rem considerando, ut Gentium Theologi solent, per Herculem signatur Sol, quo nihil potentius in rebus creatis. Hic propter imagines Zodiaci, siue duodecim signa cælestia, quæ quotannis percurrit, duodecim labores absolvisse dicitur. Cum vero Sol omnia accedens per signiferum ad ortum excitet, ac pubescere faciat, idcirco Heben illi uxorem à Junone, hoc est, ab aeris temperamento datam fuisse tradunt. Et quia idem Sol in eodem semper persistit vigore, ac quotannis, ubi orbitam absolvit, quasi novus ad nos revertitur, hinc felix & illæsus senique expers in cælo habitare dicitur, & beatam agere vitam. Καλίσφους.] Καλῆς.

951. Σπονδόντας αἰθέρας.] Ab effectu.

952. Χρυσόπιδιλα.] Junonis epitheton. de quo supra.

953. Νιφόςιν.] Respicit ad montem Olympi in Thessalia, cujus vertex semper nivofus.

954. Ἀνύσας.] Ἐπιτίλεισας.

955. Ἀπήγαγε.] Ἀβλαβῆς. Ἀγήρω.] Herculis αἰθανοσίαν innuit poeta.

956. Ἡελίῳ δ' αἰγόμενῳ.] Circes & Aëtæ regis ex Sole & Perseide nativitas refertur. Homerus item lib. 10. Odyss. illam Solis & Perseis filiam esse ait: alii alios ipsi tribuunt parentes, de quibus videatur Natalis. Memorant historici Circen veneficia invenisse, & herbas venenatas sublegisse, quæ Sarmatarum rege, cui nupserrat, veneno sublato, regnoque per scelus parto, cum crudelius imperaret, ab incolis pulsa in Italiam profugit. Unde & Circeium promontorium & oppidum, mons in eadem regione. Post mortem ut Dea relligiosissimè culta fuit à Circeiensibus, & Marica dicta teste Lactantio. Hæc Ulysses vi tempestatis ad se delatum hospitio excepit, sociosque ejus in porcos transmutasse fingitur à poëtis. Ad naturam refertur hæc fabula à quibusdam. Circe enim Solis & Perseidis Oceani filia esse traditur, quia ex humore & calore Solis omnia nascuntur. Est verò Perse seu Perseis Oceani humor, qui vel materiæ, vel feminæ vicem obtinet: Sol artifex est vel mas, qui auctori est formæ in generatione rerum naturalium. Hanc

crediderunt antiqui homines in diversa animalium genera commutare, quoniam ex unius corruptione nunquam ejusdem formæ aliud nascitur, sed longè ab eo diversum. Ulyssæm tamen mutare non potuit, quo animam immortalem designare voluerunt, quæ non ut corpus mutationi aut corruptioni est subjecta. Moralem verò ejusdem fabulæ sensum Erasmus sup-
 peditat, cujus hæc sunt verba: *Quid inquit Circes fabula vene-
 ficiis homines vertentis in feras, nisi eos, qui nequaquam ratione
 ducuntur, id quod hominis est proprium, sed totos se dediderunt
 turpibus affectibus, jam præter hominis vocabulum nihil hominis
 habere, sed ad pecudum degenerasse naturam, puta libidine in ur-
 ses, somnolentia ignaviaque in sues, ferocia in leones, atque ita de
 consimilibus? Quid Ulysses, qui solus epoto poculo, virgaque mon-
 strifica percussus, non est mutatus? nisi firmum illum & constan-
 tem sapientis habitum, qui nec frangi terroribus, nec ullis affe-
 ctuum illicitis ab honesto potest abduci.* Hæc ille. Perseis quoque
 Soli peperisse dicitur Æeten Colchorum regem, ad quem
 Phryxus Athamantis filius pervenisse & aureum vellus depo-
 sisse fertur, quod cum vigilantissimè servaret, ejus gratia bel-
 lum gessit cum Argonautis, de quo postea commodior erit di-
 cendi locus. Physici Æeten Solis filium vocari tradunt, ad re-
 rum æternitatem designandam, ἄνθρωπος ὁ αἰὲς εἰς αἶναι. Licet enim res
 inter se permutentur, & sibi mutuo succedant: tamen elemen-
 ta & materia prima, ex quibus componuntur, semper manent.
Ἀνθρώπου.] Ob indefatigabilem Solis cursum. Ἀνθρώπου, ὁ μὴ
 ἔχων. Ὁ αἰὲς εἰς αἶναι.] Oceani filia.

957. Περωνίς.] Nympha, cujus etiam supra meminit Hesio-
 dus, quæ & Πέρων Homero. Κίρκη.] Sic dictam vel ἄνθρωπος ὁ αἰὲς εἰς αἶναι
 ἄνθρωπος, à miscendis poculis venenatis: vel ut aliis visum, à κίρκη, quæ
 est accipitris species, cui comparatur merito saga illa & me-
 retrix. Αἰνέτω.] Vide supra.

958. Αἰὲς ὁ αἰὲς.] Æetes Colchorum rex, Solis filius uxo-
 rem duxit Idyiam Oceani filiam, ex qua suscepit Medeam. Phy-
 siologi historiam sive fabulam ad Naturæ opificium referunt,
 ideoque Medeam Æetæ Solis & Idyæ Oceani filiam dici pu-
 tant, quod Medea consilium sit ἄνθρωπος ὁ αἰὲς εἰς αἶναι, quod est delibe-
 rare. Cum enim Sol annua conversione hyemem, vel æstatem
 adducit, tunc consultare solent homines de iis, quæ vel victum
 vel amictum spectant vel instrumenta parant ad arationem, aut
 messem idonea, vel fruges colligunt in horreo, quæque alie
 sunt

sunt providi agricolæ munia, sollicitè curant. Hæc consideratio five prudentia, quæ singulorum est, effecit, ut Idyia mater sit Medææ. Nam Εἰδῦα Græcè *cognoscens*, quia cognitio mater est consilii. Sol autem dictus pater Ætææ, ille Medææ, quoniam nihil sine divina ope rectè fieri potest, quæ est animæ vis in bonis divinitus impressa. Hujus autem neptis Medea est, quo significatur prudentiam in nobis pro aëris temperie, & pro vi radiorum illius gigni. Nam licet prudentia Dei donum sit, tamen plurimum ad eam confert corporis temperamentum, quod modo ex aëris impressione, mox ex educatione, modo ex cibis, modo ex regionis, quam habitamus, natura incrementum capit. Φαισιμότης.] Epitheton Solis, quod lucem præbeat mortalibus, à φαῖω, τὸ φαῖνω, luceo, & βροτός, mortalis. Ἡελίοιο.] Ἡλίου.

959. Κέρλυ.] Ουχαίεσθ. Τελήν] ποταμῶιο.] Vide supra vers. 242.

960. Γῆμε.] Εὔγημε. Βελῆ] Βελῆ. Εἰδῦαν.] Nomen proprium nymphæ, quam & supra inter Oceani filias reposuit poeta, quasi εἰδῦα, ab εἶδω, scio, video.

961. Ἡ δὲ οἱ.] Αὐτὴ δὲ αὐτῷ. Alii legendum putant, ἡ δὲ π οἱ, metri causa, sed in particula δὲ sustentatur aspiratione vocis sequentis. Μήδειαν.] De Medea pluribus c. πῶς ἐφίξῃς, Εὐσφύρεν.] Τὰς πόδας καλὰν.

962. Ὑπομνηταῖα.] Subacta, compressa. Χρυσῶ Αφροδίτῳ.] Vide quæ supra notavimus ad vers. 822.

963. Ὑμῖν ῥοιῶν.] Nunc per μετὰ βασιλῶν ad heroum & heroidum genus recensendum pergit poeta, qui partim ex Deabus, partim ex hominibus procreati, Græcis ἡμιθεοὶ, quibus non tanta erat veneratio, & majestas, quantæ Diis cælestibus. At hi cum utriusque naturæ consortes essent, nempe divinæ & humanæ, cælestes animas gerere credebantur, sacrasque mentes, cætera homines erant, quos sub humana effigie in totius mundi commoda natos existimabat antiquitas. Poeta Diis similem prolem vocat. Ex quibus liquet, genitales & animales credidisse Deos suos, nihilque nisi crassum & terrestre quid de iis cogitasse, cum promiscuo hominum concubitu gavisos ait. Quare valere jussis majorum Gentium Diis, ad eos transit Hesiodus, qui ex tali Deorum cum mortalibus contubernio geniti sunt. Quin & is ferè mos erat, priscis gentibus heroum natales, qui supra vulgus eminebant, ob singularia merita, ad Deos

Deasve referre, quæ principibus suis blandirentur, illustrioresque redderent familias ipsorum: vel aliis etiam de causis. *Καὶ ἔτι.* *Εἰρησιν.*

964. *Νησι.*] Insularum præsides Dii. Metonymicè. *Ἡπειρώ.*] Terrarum numina. *Ἀλμυρός.*] Maris epitheton à *salsedine*. *ἄλμη*, *salsugo*. *Πόντος.*] *Ἡ θάλασσα*. Virgilius:

Dii maris, & terræ, tempestatumque potentes.

965. *Θιῶν.*] *Θιῶν*. *Φύλον.*] *Τὸ γένος*. *Ἡ δυνάμει.*] *Παρεσὶ ἰδίας εἰπὺν*, *ἦτοι*, *ἄδειν*.

967. *Ὀσσαι.*] *Ὀσσαι*. *Εὐθηθείσαι*] *Συναλθῆσαι*.

968. *Ἐπιήκετα.*] *Ὀμοία*.

969. *Δημήτρε μὲν.*] Plutus, cui divitiarum distribuendarum munus concessit antiquitas, Cerere & Iasio heroe natus dicitur. Non sine ratione physica Cereris filius esse fingitur, quoniam opes, quæ Pluti nomine signantur, è prædiorum provenitu & agricolarum diligentia nascuntur. Iasio item patre genitos traditur, quod cum Cerere cōgrediens, hoc est, terram laborans, inopiæ mēdeatur hominum. Est enim Iasius, *ἀπὸ ἰᾶσθαι*, quod est *sanare*, ita ut Ceres sit terra: Iasius agricola, qui terram arat & sēmineque sulcis committit, ut fruges ferant, ex quibus parantur opes. Et hoc factum in Creta in pingui populo, id est, pingui solo & bene temperato, quale est insula illius. Cretam poetica Synecdoche pro quavis posuit terra fecunda & frugifera. Cum vero tanta hominibus commoda afferant divitiæ, tantamque obtineant vim inter mortales, non mirum si pro Deo habitus sit Plutus, & quidem potentissimo, cum felicem repente & locupletem reddere possit eum, cui obviam sit, cuiusque in manus inciderit, quod & pluribus argumentis ostendere contendit Chremylus apud Aristophanem in cognomine fabula, & Lucianus in Timone, quos vise. *Δῖα θιῶν.*] *Ἡ θύοιστιν θιῶν*.

970. *Ἰάσιος.*] Iasius Abantis Atgivorum regis filius, frater Dardani, à Cerere adamatus, ex quo Plutum genuit, qui pecunias coacervare ac in usus custodire omnium primus docuit, ut testatur Diodorus lib. 6.

971. *Νεῶ.*] *Νοῦα*. Sic dicitur *ageni* qui *alternis annis non colitur*. *Εἰς.*] *Εἰς*. *Τελόλα.*] *Quæ ter aratro versus est*, vere scil. æstate & circa seminandi tempus, ut docet sibi Hesiodus. *πολεῖν* hic est *σπέραν*. *Εἰς πῖον δῆμον*] Id est, *ἐν ἀπείρῳ χερσὶ*, metonymicè: vel in pingui populo, hoc est, opulento ac potente.

972. *Εἰς.*]

972. Εἶσι.] Πορεύονται. Εὐρία γὰρ θαλάσσης.] Hoc dicit quia non ex sola agricultura, sed & navigationibus ditescunt homines.

973. Τῷ ᾧ τυχάνῃ.] Τῷ ἀπειρήσανῃ. Dativus pro accusativo positus.

974. Ἀφνειόν.] Πλούσιον. Ἐθέλει.] Aoristum loco praesentis. Ὡπα(σ.) Ὀπάσῃ. Ὀλβον.] Εὐδαιμονίαν.

975. Κάδμω δ' Ἀρμονίῃ.] Cadmi & Harmoniae progenies. Dicitur Cadmus Thebanorum rex uxorem duxisse Harmoniam Veneris filiam, ex qua item quatuor suscepit filias, at filium unicum. Nomina filiarum sunt Ino, Semele, Agaue, & Autonoe: filii, Polydorus. Haec sive fabula sit, sive historia, ad naturam referri potest. Nam Harmonia Cadmo nupta fertur; quia Musicus concentus sive harmonia domat & demulcet agrestia pectora, hominesque mærore collapsos ad lætitiā & voluptatem excitat, quod & nominibus ipsis Cadmi & filiarum ejus non inscite videtur innui. Nam Cadmus, ut Scholiastæ ludere placet, ita dictus, quasi καὶ δαίμων, à domando: Harmonia vero concentus Græcè, quæ Veneris filia ideo fingitur, quod lætitiæ omnis & tripudiorum præses Venus. Tum Ino, Semele, Agaue & Autonoe quid sibi volunt aliud, quam repræsentare vim Musices, quæ dejectos præ tristitia mortaliū animos erigit, corporisque membra ad choreas & lætitiā commovet, decusque & facilitatem præbet cæteris artibus, & scientiis: tum etiam munificos reddit homines & πολυδαίμους. Quotquot enim Musico concentu capiuntur, eo ipso excitantur etiam ad liberalitatem, & multa donandum. De Cadmo & Harmonie supra quoque dictum.

976. Ἰνώ.] Ἀβίς, ἰνός, id est, robore, q. d. *valida mulier*. Hæc Athamanti Thebanorum regi nupta, navigantibus præesse fuit existimata & in Deorum marinorum ordinem relata: *Leucothea* Græcis, *Matuta* Latinis vocatur, quod mane oriretur, quo nomine Aurora designatur. Ἀγαυόν.] A splendore. ἀγαυός enim λαμπρός. Echioni Thebano nupsisse dicitur, ex quo Pentheum suscepit. Καλλιμαίῃδ.] Εὐμορφόν.

977. Ἀντιόχῳ.] Hæc Aristæi conjux fuisse traditur, quasi ἡ ἐξ αὐτῆς γέννηται. Ἀρκεσίῳ.] Benei regis Arcadiæ filius, qui primus apum & mellis usum, lactisque coagulum demonstra-
visse, usumque olei & alia quàmplurima adinvenisse dicitur teste Justino historiæ suæ lib. 14. cujus item meminit Virgi-

lius 4. Georg. Nomen illi datum Aristæi ab optimarum rerum inventis. Βαθυχάϊτης.] Sic dicitur à densa cæsarie, vel promissis capillis. χαῖτη, coma, cæsaries.

(978. Πολύδωρος.] Cui à liberalitate nomen inditum): vel quod in nuptiis Cadmi & Harmonies multa dona contulissent Dii. Εὐσηφάνω.] Id est, ὀπταῖα, vel *pulchrè manibus cincta*, vel *ob frequentes victorias*. Coronari enim solebant οἱ νικηφόροι.

979. Κέρν εἰς Ὀκεανῶν.] Geryonis procreatio, quem ex Chrysaore & Callirhoë Oceani filia satum esse scribit Hesiodus. Historicam ejus ἱστορίαν supra dedimus. Fuit enim Geryon trium Hispanicarum insularum rex, Balearidum nempe duarum, & Ebusi: quæ res locum fecit poetarum fabulis, ut *triformis* eum sive tricorporeum esse fingerent. Alii tamen alias figmenti hujus rationes afferunt, quas alibi retulimus. Eum verò Hercules ut latrones alios jussu Eurysthei Mycenarum regis interfecit, puniceosque ejus boves, quod hospites devorarent, abstulit. Hanc fabulam qui physicè interpretantur, per Geryonem designari ajunt, hyemem sive tempestatem turbidam & sonoram, fulmine & tonitru terribilem, ὡς τὸ γηρύσιον, quod est, *frangere, vociferari*: filius dicitur Chrysaoris ob materiem fulminis viscosam, quæ postea ignescit. Callirhoën pro matre habet, Oceani filiam, quod nubes Oceano ortum debeant, quæ fulmina constringuntur. Hunc Geryonem dicitur Hercules occidere, quando Sol vi sua attollit & dissipat exhalationes, ex quibus constant nubes, fulmina & tonitrua: vel cum ignea illa vis nube rupta in terras vibratur. Boves tribuuntur Geryoni propter boatus & horrendos fragores tonitruum. Cum vero aliqua bobus illis assignanda esset sedes, data est illa in Occidente, idque in insula; partim quia ex locis humidis proveniunt vapores, materies nubium; partim, quoniam intra nubes fulmina continentur, donec eruperint. Insulæ illi nomen Erythia, quæ insula est Lusitaniæ, Γάδεραι Straboni, Latinis *Gades*, de cujus nominis origine, & incolis vide Plinium lib. 4. cap. 22. & Claudium Salmastium in exercit. Plinianis ad Solinum. Χρυσάωρ] Chrysaor Medusæ filius esse dicitur ex Neptuno, ut tradit Higynus fab. poet. cap. 152. Hesiodus sine patre natum ait, uti & Pegasus ex solo sanguine Medusæ, cui Perseus Iovis & Danaës filius caput abstulit, de quo supra.

981. Καλλιρόη.] Καλλιρόη, filia Oceani, quasi καλῶς ῥέουσα. Καρίσεν.] Legitur & χαρίσεν.

982. Γηρυονῆα.] Trifariam hoc nomen effertur, Γηρυονῆας, Γηρύων, & Γηρυόνης. Notetur & synizesis in ῆα. Τόν.] Οὔ. Κρεῖν.] Εὔκριν.

983. Βοῶν ἰνέχα.] Coalescunt vocalis longa & brevis in voco βοῶν. Εἰλιπόδων.] Boum epitheton, à pedibus flectendis inter eundem. εἰλίω, flecto, & πῦς, pes. Αἰφιρρύτω.] Sic dicitur insula, quod fluctibus undequaque cingitur: in soluta oratione, πειρρύτω. Εἰν.] Εὔ. Εῤυθείη.] Geryonis regio, cujus armenta abstulit Hercules. vide supra.

984. Τιθωνῶ δ' Ἠώς.] Aurora Tithono peperisse dicitur Memnonem Æthiopiarum regem, & fratrem ejus Emathionem, regia item dignitate præstantem. At quorum rex fuerit Emathion, non exprimit poeta. Macedoniæ fuisse videtur, quæ propterea ab ejus nomine Emathia est appellata, teste Plinio lib. 4. cap. 10. Fuit autem Memnon frater Laomedontis, qui cum maxima populorum Orientalium copia in auxilium venit Priamo, & in pugna ab Achille, vel (ut alii tradunt) à Thessalis per insidias occisus est. Auroræ filius fuisse traditur, quoniam is in Orientis regionibus imperavit. Orientem *Aurora* nomine vocari tam Græcis, quam Latinis usitatum. Virgilius 8. Æneid.

Hinc ope barbarica, variisque Antonius armis

Victor ab Aurora populis.

Quod verò ad Trojam militaverit, quod cæsus fuerit ab Achille, quod honorificè sepultus, id totum pertinet ad historiæ veritatem, uti & hoc quod Tithonum adamarit Aurora. Nam fuit Tithonus Laomedontis Trojanorum regis filius, frater Priami, qui cum formâ præstaret, ex oriente uxorem duxit, è qua supra dictos suscepit filios. Is verò ad tantam pervenit senectutem, ut in cunis ageretur infantum more. Hinc fabulæ datus est locus, quod Aurora illum amaverit, ob temperiem Orientalium locorum, qui illum & maritum & immortalem prope fecerunt. G. Sabinus in fab. xi. lib. 9. Metamorphos. paulo aliter exponit fabulam, cum inquit, Tithonum ideo ab Aurora deamatum, quod ante Solis ortum surgere, & matutina tempora non somno, sed agendis rebus tribuere solitus fuerit: fingitur idem ad summam pervenisse senectutem, & quidem Auroræ succo perfusus, quia ad tuendam valetudinem.

prodest summo mane, hoc est, simul cum sole expergefieri. Hæc ille. Ἡώς] Aurora, quæ Titanis & Terræ filia: propriè *splendor matutinus*, quem cernimus ante Solem elevatum. Poëtæ *Tithoni filiam* appellant, non quia ex Tithono natam credunt, sed ex sole, quem sæpissime ex nomine avi Tithonum vocant. Μίμνονα.] De hujus regia, cippo, statua & avibus quæ stupenda memorantur ab historicis, vide si placet N. Comitem lib. 6. Mythol. cap. 3. Χαλκονοῦσιν.] *Ærea galea munitum*, hoc est, *bellicosum*. χαλκός enim *es*, & κρούω, *armo*, sed propriè *galeâ*, quæ κρούς Græcè.

985. Αἰθίοπων βασιλῆα.] Memnonem Æthiopix fuisse regem, & ex Æthiopibus ad bellum Trojanum aut potius è Suis Persarum civitate venisse scribit Pausanias in Phocensium rebus.

986. Αὐτὴρ τοι Κεφάλω.] Phaëthontis generationem describit poeta, quem Auroræ & Cephalī filium esse hic tradit Hesiodus, ita ut Memnon & Phaëthon fratres fuerint uterini, ex eadem matre, sed diverso patre nati. Alii tamen Clymenes nymphæ, & Solis filium esse scribunt, cujus fabulam artificiosissimè persequitur Ovidius in primo Metamorphos. Hunc ab ætate & divinis animi corporisque dotibus laudat vates, quod juvenis esset Diisque similis puer, quem repente surreptum Venus Deorum præfecit templis, sacerdotemque constituit nocturnum, & dæmonem singularem. Pausanias quoque Hesiodum secutus Phaëthontem è Cephalo & Aurora progenitum esse scribit in Atticis. Zetzes histor. 127. filium regis cujusdam fuisse prodit, qui, cum patris currum agigaret ad ripas Padi Celtae fluvii, in flumen delapsus interierit. Lucianus verò in dialogo de Astrologia, Phaëthontem idcirco Solis filium, currumque ab eo accepisse credit, quod primus cursum Solis investigavit, præventusque morte artem reliquerit imperfectam. Hinc currum Solis patris infelicitè rexisse dicitur. Sunt qui Φυζικὸς nomine Phaëthontis significari putant, ardorem quendam insolitum, vel inflammationem à Sole profectam. φαῖδω enim *luceo*, *ardeo*. Quæ de causa & Solis filius dictus, nam Cephalus ipse Sol est, astorum omnium princeps, & quasi caput. Nascitur autem tantus ardor è Solis viribus per cursum ejus, qui celerrimus est. Quid verò currum à Sole patre impetravit, eo significatur, quam latissimè pervagatum esse illud incendium, multasque inultas provincias gravibus calori-

bus

bus depopulatum. Matrem ejus Auroram dixerunt ob vapores terræ in altum sublato, qui per vim Solis attenuantur, quibus inflammatis vehementior existit calor. Est enim Aurora Terræ Titanisque filia. Sunt qui fabulam ad mores referunt, eoque fine excogitatam putant, ut ea doceretur, maximarum rerum administrationem, ac summa imperia Rerumpubl. juvenibus, quique nullam rerum experientiam habent, non esse concedendam, cum in cæteros imperium solis senioribus, ac prudentioribus conveniat. quod innuere etiam videtur Hesiodus, cum Phaëthontem ut puerum hic describit, & juvenilia sapientem, cui propter ætatem nihil minus competat, quam rerum administratio. A Venere raptus dicitur, templisque præfectus, ut nocturnus esset flamen quidam & dæmon, qui in sacris ædibus perpetuò versans, & visa cubantibus offerens velut singulare numen coleretur. At Veneris sacra nocturno tempore celebrabantur, ut refert Scholiastes. Α'ποθίωσιν igitur ejus significare voluit poëta. Κεφάλω.] Cephalus Eönis filius Procrin Erichthei regis filiam duxerat uxorem, qui ab Aurorâ dicitur amatus, quod summo mane ad venationem exire solitus esset. Xenophon in lib. de venatione, inter celeberrimos eum venatores reponit, cujus & fabulam lege apud Ovid. lib. 7, ingeniosissimi operis. Φυσήσατο.] Ε'γώνη[α. Alii legunt φυτάσασα, quod usitatius. Sic ἀρῆς ἀλκίῃ φυντάσσει supra dixit Hesiodus.

987. Ἰ'φθιμον.] Ἰ'χυρον. Φαίδων.] A poëtico φαίδω, luceo, Εἰκέλον.] Ὀμοιον.

988. Τόν.] Ὀν. Τίρην ἀνθῶ, &c.] Circumlocutio juvenilis ætatis.

989. Α'παλὰ φρονίον[α.] Mollia, hoc est, juvenilia sapientem. Unde pater eum dehortatur, à curtus moderamine apud Ovid.

Magna petis Phaëthon, & quæ non viribus istis

Munera conveniunt, nec tam juvenilibus annis.

Φιλομμοιδῆς.] Veneris adjectum, de quo alibi. Sunt qui legant, φιλομμοιδῆς, id est, genitalium amans, quomodo etiam vocatur Venus.

990. Ἀνρειψαμένη.] Ἀρπάζου[α. Νηοῖς.] Νεοῖς.

991. Νειπόλον.] Edictum vel sacerdotem, ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς νηοῖς πολεῖν, ἢ τοῖς ἀγέλοις. Νύκτιον.] Νυκτεσίων. Archilochus, μύχων scribit, quasi in recessu nulli adeundo se ostendentem Cypriis. Δαίμονα.] Θεόν.

992. Κῦ-

992. *Κύπλος δ'.*] Fabula Jasonis & Medæ, quam pluribus persequitur Ovidius 7. Metamorph. Narrat hic poëta noster, quomodo Jason Medeam Ætæ Colchorum regis filiam abduxerit, superatis & exantlatis variis certaminibus ipsi à Pelia rege impositis. Historica veritas, sed poëticiis figmentis nonnihil incrustata, breviter ita se habet. Fuit Jason Æsonis ex Alcimedæ filius, quem pater moriens Peliaë fratri in tutelam commendarat, tradito etiam regno, ea tamen lege, ut illud Jasoni adulto restitueret. Itaque Jason ætate provectior cum à Chirone ad regnum paternum repetendum venisset, Pelias juvenem laudis avidum, cujus indolem formidabat, ad Colchicam expeditionem excitavit, sperans futurum, ut periculi magnitudine succumberet. Eò quum pervenisset cum reliquo Argonautarum flore, Medea Colchorum regis filia ejus amore capta, rationem ostendit, qua æripides tauros perdomare & pervigilem Draconem sopire posset. Ejus itaque consilia secutus Jason, aureum vellus sustulit, & inde clam cum sociis, & Medea fugam arripiens in patriam rediit. Ferunt Carolum Ducem Burgundiæ mirificè delectatum fuisse hac fabula, Jasonisque exemplo incensum flagrasse cupiditate maximarum rerum gerendarum, ideoque instituisse societatem, cujus esset aureum vellus: quæ societas inter Philippos Hispaniarum reges, & principes heroica virtute præstantes adhuc servatur. Allegoricam aurei velleris interpretationem dat Suidas, cum de arte exponit, quam Chymicam vocant. Ait enim Jasonem abstulisse Colchorum regi librum in pellicea membrana scriptum de auro conficiendò per Chymicam. Alii contra tradunt non procul à Caucaſo monte torrentes quosdam esse aurum deferentes, quod tabulis perforatis ac lanosis pellicibus excipere solent Scythæ, indeque fabulæ locum datum, ut Strabo putat lib. 2. Verum probabilior eorum est sententia, qui per aureum vellus intelligunt magnam auri vim apud Colchos à Phryxo Athamantis regis filio relictam, quam Jason prognatus Æsone, fratre Phryxi, patruelis jure repetitum ivit cum reliquis Argonautis. Verisimile enim est, Phryxum novercæ insidias fugientem unà secum abstulisse thesauros patrios, eosque apud Æeten deposuisse: vel regis opes universas eo nomine intelligunt. Quare non dubium est, Jasonem, aut bello repetivisse thesauros, quorum ipse erat hæres: vel auri gratia bellum intulisse Colchis, quemadmodum superiori seculo factum ab Hispanis

spanis in Indiam Occidentalem navigantibus, ut Peruanorum auro, quod multis exitio fuit, potirentur. Docet moraliter figmentum, opes invidiam sequi, ut corpus umbram, omniaque bella & expeditiones ferè prædæ gratia suscipi à principibus. Quod verò Jasoni cum tauris ignivomis dimicandum fuerit aliaque pericula superanda, eo significant poëtæ magna facinora non nisi magno & constanti labore perfici: cumque Deorum immortalium consilio hanc expeditionem susceperit, feliciterque perfecit Jason, docet Hesiodus, nihil temere in hoc mundo geri, sed divinam providentiam in omnibus, præcipuè regum heroumque factis, agnoscendam esse. Κέρλυ Αἰήτιο.] Κόρλυ Αἰήτιο.

993. Αἰσωνίδης.] Jason. Patronymicum pro nomine proprio.

994. Η΄ γα.] Pro ἀπήγαγε. Τελί[ας.] Διαπραξάμενος. Αἰθλυσ.] Αἰθύναι.

995. Τύς.] Οὗς. Μίγας βασιλεύς.] Nempe Pelias. Υἱὸς ἑταίρου.] Υἱὸς ἑταίρου.

996. Υἱὸς ἑταίρου.] Quia regnum quod fidei ejus commissum erat, legitimo hæredi non restitueret. Πιλῆς.] Πιλίας. Οἷος μαιεύς.] Οἷος μαιεύς ἐργαζόμενος.

997. Τύς πιλί[ας.] Hæc superioribus annexenda. Narrat porrò Hesiodus, Jasonem peractis omnibus laboribus Iolcum pervenisse, ubi Medeam secum abduxit, quam & uxorem sibi junxit. Hæc Iasoni nupta Medeam peperit filium à suo nomine sic appellatum, quem Chironi educandum tradidit. Erat Chiron ille Centaurus vir sapientissimus & justissimus apud Thessalos, Saturni & Philyræ filius. unde *Phillyrides* à poëtis dictus, cui Iason in disciplinam traditus fuit, à quo & nomen Iasonis accepit, cum primò Dolomedes vocaretur, medendi artem ab eo edoctus. nam *ἰασις* *sanationem* significat. Ars quippe medica tunc temporis etiam principibus summo in pretio fuit. Unde illud magni vatis: Εἷς ἐν ἧ ῥῆς ἀνὴρ πολλῶν ἀντιέξ[ει] αἰών. Cujus dignitatem quoque ostendunt multa heroum nomina, Pæon, Machaon, Podalirius & alia ob medicam scientiam celebrata. Nec corporis tantum medicus fuisse putandus est Chiron, sed præcipuè animi. Docebat enim princeps, qua animi moderatione uti conveniat, quod antidotum sit adversus impuras voluptates, quomodo ira placanda, ambitio prosterndenda, avaritia ex animo ejicienda foret, aliaque

que ejus generis vitia profliganda. His nimirum præceptis instructus Iason dictus est periculosa & formidabilia monstra prudenter ope Medæ, id est, consilio mentis & Diis adjuvantibus præterisse ac domuisse: tum etiam navigatione Iasonis significare voluerunt antiqui, vitam humanam multis undique difficultatibus vexari, necesseque esse viro bono medicinam animo adhibere & pectori applicare scutum illud *ἰπὺς βόειον*, *non moveri*. quod ut in omnibus, ita in principibus maximè locum habet, quibus non sine Dei voluntate concessa in homines potestas. Τύς.] Οὗς. Ἰωλόν.] Magnesiæ oppidum Iolcus, ubi post Cretheum Æoli filium regnavit Pelias. Μεγίστας.] Πονή(ας, παθάν.

998. Ἐπὶ νηός.] Nempe Argus. Ἐλικάπιδας.] Μελανόφθαλμον, hoc est, *formosum*.

999. Αἰσονίδης.] Iason.

1000. Δμηθείσσε.] Domita, hoc est, compressa in certamine Aphroditico. Ποιμὸν λαῶν.] Sic & Agamemnonem suum appellat Homerus, quod de bono tantum rege dici testatur Plato in Minoë. Μηδεῖον.] Duos ex Medea filios suscepit Iason.

1001. Οὔρε(ιν.) Ἐν ὄρε(ι. Χείρων.) Vir apud Thessalos singulari doctrina & probitate, cui præter Iasonem in disciplinam quoque traditus Achilles. à quo & medicinam didicit Æsculapius: astrologiam Hercules.

1002. Φιλυρείδης.] A matre sic dicitur, quæ fuit Philyra. Διὸς νό(ς) ἐξετελείω(ς).] Nam in fatis erat, ut Medis imperaret Medæ filius, à quo & *Media* nomen accepit, testibus Diodor. lib. 5. & Plutarcho in vita Alexandri.

1003. Αὐτί(ς) Νηρῆ(ς).] Phoci genealogiam recenset poëta, quem Æaci & Psamathes filium esse ait. Fuit autem Psamathe Nereidum una. Hæc immortalis cum mortali congressa filium peperit Phocum, quem Peleus occidit, de quo fabulatur etiam Ovidius 7. Metamorph. Fuit verò Æacus ex Ægina Asopi filia, & Iove natus, rex Oenopiæ vel Oenones, vir tantæ justitiæ & integritatis, ut apud inferos animarum creditus fuerit à Plutone delectus iudex una cum Minoë & Rhadamantho, cujus fabulam eruditè expositam vide apud Natal. Comitum Mythol. lib. 3. cap. 9. Psamathe mater Phoci, cujus nymphæ supra meminit poëta in recensione filiarum Oceani. Sic dicta videtur quod littoreis arenis gauderet. Phocus item inter semideos

deos ponitur, ut & Peleus, de quo in sequentibus agit Hesiodus. A vitulis marinis forte nomen accepit, qui phocæ Græcis. Designatur communis hominum generatio ex humido & arido, doceturque similes ex similibus, contra ex dissimilibus dissimilem fætum procreari, qualis hic proponitur in promiscua Dearum & mortalium virorum mixtura. Νηρηῶν.] Perperam in nonnullis codicibus scriptum legitur, Νηρηίδες. Κῆραι.] Elegans casuum permutatio in κῆραι, pro κερῶν, quod schema & Plutarchus notat in Homero. Ἀλίοιο.] Θαλασσίου. Γίγνι.] Cur ita vocetur Nereus, supra expositum.

1004. Φῶκη.] Nomen viri: Φῶκη, bellua marina. Ψάμμος.] Nymphæ nomen ab arenis fictum. Ψάμμος, arena.

1006. Πηλεΐδης.] Thetis Nerei item filia Peleo nupsisse dicitur, ex quo connubio natus est Achilles Græcorum omnium fortissimus. Et hoc matrimonium ad maris & terræ conjunctionem pertinet. Nomen Peleus à πηλὸς fictum, quo lutum significatur. Thetis pro mari accipitur, ut in illo Virgilii:

*Quæ tentare Thetin ratibus, quæ cingere muris
Oppida.*

Clemens Romanus in lib. x. recognitionum, ideo Achillem Pelei & Thetidis filium dici ait, quia homines cuncti componantur ex sicco & humido, ex quibus duobus fit lutum, unde & πλάσμιον πηλὸν ab Aristophane vocantur homines. Nam alioquin ridiculum foret, mare etiam uxorem habere, nisi Thetis ut materia consideretur ad generationem concreta, ex qua cuncta gignuntur. Et hæc causa est, cur Deorum omnium & animalium mater sit dicta, quia per eam designatur ipsa aquæ moles, quæ ad generationem concurrit. Aristoteles ad veterem historiam reducit scribitque Thetidem filiam fuisse Chironis Centauri, ex qua & Peleo natus est Achilles. At Staphylus in lib. de Thessalia, memoriæ prodidit, Chironem, cum rerum astronomicarum esset peritissimus, Peleumque vellet illustrare, tempus observasse, quo futuri essent magni imbres, atque famam in homines sparsisse, quod Jove concedente Peleus Thetin esset uxorem ducturus, ad quas nuptias Dii cum pluvia & magna tempestate forent venturi. Cum tempus igitur hujusmodi adventasset, Peleus duxit Philomelam Actoris Myrmidonis filiam. Tamen de Thetide ita invaluit opinio, ut ex eo rumore à Sacerdotibus in majus aucto, non parum gloriæ laudisque Peleo nuptiisque ejus accesserit. Πηλεΐ.] Peleus

leus Æaci & Æginæ filius, pater Achillis, qui & ab eo *Pelides* dictus. Δηθείσα.] Unde subacta: δάμναε pro uxore. & Gallicum, *Dame*. Θέης.] Nerei filia, mulierum omnium ut fertur, præstantissima, cujus nuptias etiam ambivit ipse Iupiter. Ἀργεόπιζα.] Epitheton Thetidis, de quo alibi.

1007. Ἀχιλλῆα.] De nominis illius origine videatur Eustathius ad Iliad. lib. 1. Πηλεΐον.] Πολιμικόν. Sic & de eo Homerus Iliad. 9. Καὶ μὲν Ἀχιλλῆα ῥηξέωρα, θυμολέοντα. ῥηξέωρα dictus ὡς τὸ ῥῆξαι τὰς πολιμίων τάξεις, à perurpendis hostium agminibus. Θυμολέοντα.] *Animo leonino*, hoc est, *magnò & interrito prædium*.

1008. Αἰνείαν ἄρ'.] Veneris cum Anchisæ describitur concubitus in Ida monte Trojano, ex quo natus Æneas. Eo significatur amorem, qui Veneris nomine repræsentatur, latebras quærere. In eodem monte Paris sententiam tulit pro Venere. De eo sic Dido apud Maronem lib. 1. Æneid.

Tunc ille Æneas, quem Dardanio Anchisæ

Alma Venus Phrygiæ genuit Simoëntis ad undam?

Est autem Simois fluvius ex Ida monte delabens per campum Trojanum, ubi Anchisæ ante bellum Trojanum pascebat armenta, in quibus priscorum heroum consistebat opulentia. Tum etiam moris fuit heroum natales, si probro lecti essent, in Deos Deasve referre, ut supra dictum. Ut igitur Anchisæ gratificarentur vates, cum Venere eum concubuisse jactabant, ex eoque susceptum Æneam. De cujus ἀποθεώσεως sic Ovidius:

Quicquid in Ænea fuerat mortale, repurgat,

Et respersit aquis: pars optima restitit illi

Lustratum genitrix divino corpus odore

Unxit, & ambrosia cum dulci nectare mista

Contigit os fecitque Deum, quem turba Quirini

Nuncupat indigetem, templisque arisque recepit.

Unde & Venus *Æneadum genitrix* appellatur à Lucretio ob filium Æneam. Nomen illi inditum ab αἰνέω, à laude, quod laudabilis esset ob prudentiam, pietatem, & fortitudinem. Eustathius ad φερόμενον restringit. Nam ut Romani, inquit, Fabio prudenti Metellum pugnacem conjunxerunt, quorum ille elypeus, iste imperii ensis habebatur: ita Græci Hectorem χεῖρα τῶν Τρώων: Æneam verò εὐσιφάντα.] Ceteris ferè epitheton, quæ frugibus velut corona pulchrè redimuntur. hic Veneris adjunctum, ut reginæ Cypri.

1009. *Ἀΐχμη ἥρωϊ.*] Heroicos quoque honores post obitum nactus Anchises. Sic Æneas 7. Æneid.

*Nunc pateras libate Iovi, precibusque vocate
Anchisen genitorem, & vina reponite mensis.*

1010. *Ἰδῆς.*] Ida mons Troadis, quem à fontium multitudine *πολυπιδῆα* vocat Homerus: & *μηρία ἡρώων*, ob ferarum copiam. *Πολυπύχες.*] Quod multos haberet anfractus & recessus. *πύξ, υἱός, plica, recessus.*

1011. *Κίρκη δ'.*] Circe Solis & Perseidis filia, Ulyssis per annum consuetudine usa peperit ei Agrium & Latinum, qui Tyrrhenis imperarunt. Scriptum reliquit Herodianus Circen à patre Sole fuisse in Hesperiam curru deportatum, atque in insula juxta Tyrrheniam in mari Siculo posita consedisse. Dea fuit habita à Circiensibus, ut supra dictum. Alii plures ex ea liberos suscepisse Ulysses memorant, nempe Telegonem, Ausonem, à quo Ausonia dicta est, & Caliphonem, quibus addunt nonnulli Marsum & Romanum. Sed cum verisimile non sit, Circen unius anni spatio tot Ulyssis peperisse filios, merito ut falsum ab aliis rejicitur. Hesiodus duorum hæc mentionem facit Agrii & Latini regum Hetruriæ, & insularum sæerarum, quæ *Electrides* dictæ. Circes expositionem physicam & moralem supra dedimus. Fæda voluptas eo nomine designatur, quæ Solis, & Perses Oceani nymphæ filia vocatur, quia ex humore & calore cælesti libido nascitur. quæ cum moderata est, bonos procreat & Latino regi similes: sin immodica & effrenata, homines edit *αἰγείας*, hoc est, *scabros & agrestes*. Plura alibi. *Υπεριονίδας.*] Æol. pro *ὑπεριονίδα*. Hyperion pater Solis, de quo alibi.

1012. *Ὀδυσῆος.*] Ionicè, *Ὀδυσσεύς*, ab *ὀδύζομαι*, *irascor*, quoniam iratus ei fuerit Neptunus ob Polyphemum filium ab eo excecatum. *Ταλασίφρονος.*] Hic *πολύτλας* eadem de causa dictus Homero, quod multa passus sit terraque marique.

1013. *Ἀγρίων.*] Nomen proprium regis. *Λατίνων.*] Latinus rex Laurentum, cujus filia Lavinia spreto Turno Æneæ in matrimonium data, de quo Virgilius lib. 12. *Ἀμύμονας.*] Inepti sunt, qui Amymonem, & Craterum nomina propria esse putarunt, cum *ἐπιήτιος* hic ponantur à poëta.

1014. *Τῆλεμυχῶν.*] Scholiastes exponit, *εἰς τὰ ἰσώτερά μέρη. Ἰεργίων.*] Pro *ἰερώων*. Insulas Electridas dici ait Scholiastes, quæ sitæ sunt juxta ostia Eridani, sic dictæ *ab electro*, quod ibi colligitur.

1015. *Τυρσῶοι* [ιν.] *Τυρσῶοις*. Latini *Hetruscos*, vel *Tuscos* vocant. Olim reges suos habuere, nunc magno Hetruriæ Duci parent. *Ἀγαλυνθῖοι*.] Vel quod ab Hercule oriundi, vel quod armis & opibus semper floruerint in Italia, testibus Diodoro & Livio. *Ἀΐασιον*.] Pro *ἡΐασιον*, neglecto augmento.

1016. *Ναυσίθοον* δ.] Calypso nymphea Oceani & Thetyos filia, vel ut aliis videtur, Atlantis fuit, quæ cum in Ogygia insula regnaret, Ulysssem naufragum hospitaliter suscepit, cujus amore capta duos illi peperit filios Nausithoum & Nausinoum, ut refert Hesiodus. Alii tamen Nausithoum Neptuni & Peribææ filium fuisse dicunt, regem nempe Phæacum, patrem Alcinoi, qui ei in regno successit. Calypsus insulam juxta Puteolos describit Philostratus lib.8. de vita Apollonii, quæ & Ogygia creditur Plinio, à Calypsone sic denominata. Calypso physicè considerata Oceani filia dicitur *ἀπὸ τῆς καλύπτεν*, à *tegendo*, quod aqua terras tegit. Præstantissima nympharum appellatur, cum inter elementa nihil præstantius sit aqua. Notum illud Pindari: *ἄριστον ὕδωρ*. Nausithous ex ea genitus perhibetur, quod per aquam naves currunt. Eadem & Nausinoum peperit, quo nihil aliud significatur, quam navigationis peritia ὁ νοῦν τὰ τῆς ναυτείας. Tum ad mores quoque refertur hæc Deorum cum hominibus *συνεσία*, naturamque docet libidinis, quæ talis est, ut parum referat, utrum pares an impares appetat nuptias, cum inter mortalem & immortalem suapte natura parvum sit commercium, & raro felices deprehendantur ejusmodi concubitus, qui clam & cum dissimilibus ineuntur. Patet id in nuptiis Pelei & Thetidis, à quibus ipse Jupiter monitus est abstinere, ut refert Lucianus in Dialogo Promethei, & Jovis. Nec felicior Anchises, qui cum se Veneris amplexu temere jactasset, ab eodem oculis est privatus. Idem de Circe & Calypsone dici potest, quarum altera Ulysssem sociosque ejus in summas calamitates conjecit: altera per septem annos derentum captivumque suis voluptatibus ita circumduxit, ut vix ab ipsa divelli sine periculo, inque patriam reverti licuerit. *Ναυσίθοον*.] *Ναυσίθοος ὁ ναυαΐθρον*. *Καλυνθῶ*.] Ut *Λητώ*. Vide Scholia.

1018. *Εὐνηθεΐσιν*.] *Συνεσιάζουσιν*.

1019. *Γείανθ*.] *Ἐπικρον*. *Ἐπείπιλα*.] *Ὀμρία*. *Τίχνα*.] *Υἱός*. Synecd.

1020. *Ναῦς ἡ γυναικῶν*.] Concludit Theogoniam suam Hesiodus, cohortaturque Musas, ut mulierum quoque illustriam decan-

decantent laudes. Nam auctor est Chrysostomus, Hesiodum de mulieribus etiam scripsisse, quod Homero palmam concederet, qui de heroibus ante scripsisset. Lucianus quoque in dissertatione sua cum Hesiodo testatur, poetam nostrum mulierum laudes concinuisse eo opere, quod *μεγαίλας ἡοίας* vocant Græci, ut tradit etiam Pausanias, ex quo fragmenta quædam extant apud Strabonem, & veteres Pindari & Æschyli Scholiastes. Sed hæc ut & alia multa poetæ scripta interciderent, quorum nec vola nec vestigium hodie extat. Exclamare hic libeat cum summo vate: *Tantum ævi longinqua valet mutare vetustas.*

Μόνον τῆς Θεᾶς ἡ δόξα.

